

SECUNDA PARS
PHILOSOPHIÆ
SOBRIÆ,

In qua

Problemata Lexica
& Logica, in Controversiis
Papisticis subinde occurrentia,
succinctè discutuntur.

AUCTORE

BALTHASARE MEISNERO,
SS. Theol. Doct. & in Acad. Witteberg.
Profess. Ordin.

Sumptibus JOHANNIS FRIDERICI MANSTADII & AN-
DREÆ HARTMANNI Bibliopolarum Witteb.

J E N Æ,

Literis JOHANNIS NISII, Anno M. DC. LV.

ALFONSO

DE

REYES

DE

CASTILLA

Y

LEON

Y

ARAGON

Y

NAVARRA

ERENISSIMO, POTENTISSI-
MOQUE PRINCIPI AC DOMINO,
DOMINO

JOHANNI GEORGIO,
Saxonix, Julix, Clivix & Mon-
achum Duci, Sacri Romani Imperii Archimar-
chioni & Electori, Landgravio Thuringix, Mar-
chioni Misnix, Burggravio Magdeburgensi, Co-
miti de Marca & Ravensburg, Domino in
Ravenstein, &c.

Domino meo Clementissimo.

ELECTOR SERENISSIME,
DOMINE CLEMENTISSIME,

Triplex
afflictio
Ecclesie.
Riplici afflictione premi Ecclesiam
in his terris militantem, omnes omnium Ecclesie.
temporum historia attestantur. Prima est
Tyrannorum; secunda Hæreticorum; ter-
tia falsorum fratrum. Tyranni nocent ar-
is, hæretici erroribus, falsi fratres malis exemplis. Illi
seviunt in corpora, isti perdunt animas, hi scandala peri-
culosa excitant, & sacram corporis mystici unitatem rum-

punt. Tyranni aperto Marte, sed hæretici
gunt, ideoque plus obsunt, & naviculari
fligunt, ut rectè dictum sit à B. Luthero nos-
mali, sed peiores hæretici.

*Hæretici
peiores
sunt Ty-
ranni.*

Tyranni enim seipsos max produnt, & far-
scuntur; hæretici autem latent, multosque
piunt, quia in lucis Angelos se transformare
II. V. 14. Nam per verba legis legem impug-
Ambrosius ait in Comment. ad Tit. 3. & fidem
prædunt, teste Hilario in lib. ad Constant. p.
Basil. Amicos se ostendunt, & hostes sunt. Socios
& capitale bellum gerunt. Sponse Voces usurpant, &
trices sunt: Verbum Dei crepant, sed lupi sunt in ovile
vium, de quibus Matth. 7. v. 15.

Tyranni corpora tantum attingunt, sed hæ-
in animas penetrant, quas falsitatis toxico inficiunt
nà secum in gehennam precipitant.

Tyranni foris sunt extra ovile Domini, sed
ci delitescunt intus, adeoque plus damni inferunt.
concertationes intestina sunt omnium pericula
vile bellum sine sociorum sanguine nunquam ter-

Quas ob causas hæresis confertur etucæ, quæ
quidem tenuis, per se tamen est nocentissima; vipers
matrem Ecclesiæ occidit; sepiæ, quia jactat atrium

*Scrupulus, quod omnia inficit & turbat.
unde tor-
hæreses o-
riantur?*

Non autem immerito miratur pia mens, unde

DEDICATORIA.

...et tamque *varia* hæreses & doctrina pestilen.
...circumferantur. Habet Ecclesia Deum Patrem,
...filius: Habet Christum Iponsum & caput, qui
...assistit: Habet Spiritum ducem & doctorem,
...testes iustrat & Veritatem patefacit: habet denique
...satis evidentem, sacrum codicem, in quo per-
...elata sunt omnia ad salutem necessaria dogmata.
...insuper, quod veræ fidei susceptio promissio-
...vitæ æternæ; hærESIS autem præsentissimum sit
...suspensum, cum æternis cruciatibus conjunctum.
...fieri potest, ut Christiani baptizati & in Ecclesia
...deficiant? Quæ fieri potest, ut mens humana, veri-
...tanquam objectum suum proprium semper appetens,
...tamen adhæreat? Quæ fieri potest, ut in tanta luce
...angelus errores pro fide orthodoxa à plurimis apprehen-
...ur, & magno piorum cum scandalo passim defendan-
...Cur Deus obliviscitur vineæ suæ, quam plantavit in-
...Cur permittit Diabolo, tot zizania spargere, tot animas
...quas servare, inque rectum veritatis tramitem
...ducere, si modo vellet, facili negotio posset?

Hæc periculosæ & scandalo plenis cogitationibus ut
...obviam, duo potissimum studiosè perpendenda sunt.
1. Cause permissionis divinæ: 2. Cause ipsarum hæ-
... & falsorum dogmatum. Istis enim cognitis, ces-
...sabit admiratio, & fatebimur, verissimum esse aphorismum
...I. Cor. II. v. 19. Oportet hærESes esse inter

vos, non quidem ex necessitate absoluta
sed hypothetica & consequentia, uti loquimur

PRIMUM ergo certissimâ fide tenendum est, Deum
âmagias, sic & âmicias summè detestari, & pro
doctrinas minimè adprobare, immittere aut pro
temur & hoc, quòd hæreses hæreticosque pro
cilium ipsi sit, si velit. Cur autem non faciat,
in suo agro permittat, ut propterea nobis semper
dum sit cum hæreticis, causas habet gravissimas, n
inprimis commodum attinentes. Non enim si
nus fieri malè, nisi omnipotens etiam de
re posset benè, ut ait Augustin. tom. 3. in Enchiridion
Laurent. c. 100. col. 187.

Septem
cause, cur
Deus hæ-
reses per-
mittat?
1. Ecclesiæ
notifica-
tio.

Septem verò causæ hujusmodi ex Scriptura
orthodoxis Patribus possunt colligi.

I. ECCLESIE NOTIFICATIO. Nam per hæreses
la magis magisque manifestatur & conspicua re
enim lupi petunt non nisi ovilia, sic hæretici Ecclesiæ,
quos semper hæret media, veluti Christus inter
crucifigitur. Est ergo instar arcis, cujus firmitudo
tior evadit, quòd à pluribus hostibus obsidetur. Est r
cæ Noachicæ, quæ excelsior reddebatur, quòd plu
affluebant, illamque circumdabant. Cum igitur Deus
mittit hæreses, finem hunc præfixum habet, ut Ec
gis magisque inclarescat, & in vultum ejus robur sent
omnes, qui credere nolunt, illam super Petram esse
tam, adversus quam portæ inferorum prævalere nequ
Matth. 16. v. 18.

DEDICATORIA.

1. Ecclesie
purgatio.

II. ECCLESIE PURGATIO. Quando enim cum
heretici pugnatur, fieri facile potest, ut inter ortho-
doxi, etiam alii prave sentientes, & perversam fidem
sequebantur, atque sic permixti maneant in uno reti pisces boni
& mali, Matth. 13. v. 14. in area una triticum & palea,
Matth. 3. v. 12. in uno horto lilium & spina, Cant. 2. v. 2.
in agro triticum & zizania, Matth. 13. ver. 24. in una
vinea vites steriles & frugifera, Ela. 5. v. 2. Jer. 2. v. 21. in
civitate prudentes & fatue virgines, Matth. 25. v. 1. &
in urbe bonorum malorumque fiat quedam secretio,
ubi Deus hereses oriri, ubi cum edenda est confessio,
ad partes inopiores secedunt, qui ante veri fideles ha-
bentur, quo pacto purgatur Ecclesia, & a piis separantur
inopriti, eamque ob causam veteres non immerito dixere,
hereses esse purgamenta Ecclesie. Quo etiam spectat
sua Cypriani, lib. 1. Epist. Utile est bono grano, ut
pulus & immunditiæ excernantur.

III. VERITATIS ILLUSTRATIO. Quò enim magis
pugnatur, eò studiosius defenditur, & luculentius explica-
tur, non secus atque triticum eò fit purius, quo magis cribra-
tur. Dant enim heretici ansam, ut Scriptura diligentius
excutatur, ut dogmata fidei evidentius proponantur, for-
tius confirmantur, contraria accuratius diluantur. Nun-
quam mysterium Trinitatis tam solide fuisset expositum à
sanctis Patribus, nisi militassent Ariani. Articulus Præde-
stinationis diu velut in tenebris jacuit: sed lucem moventi-
bus

3. Verita-
tis illu-
stratio.

*bua Calvinianis, in tantam lucem protulit, ut
 nam statuendum sit, & imperiti facile intelligunt
 igitur Bernhardus Serm. 99. de tempore, Vnde
 elucet impugnata. Et Augustinus tom. 1. lib. 1.
 19. col. 133. Improbatio hæreticorum facit
 quid Ecclesia sentiat, & quid habeat sana doctrina.
 Similia scripsit t. 1. l. d. veræ relig. c. 8. col. 745. Hi
 plurimum profunt, non verum docendo, sed
 sciunt; sed ad verum quærendum carnale, &
 rum aperiendum spiritales Catholicos excitant.
 tom. 5. l. 16. de civ. Dei, c. 2. col. 867. præclare scribitur
 ad fidem Catholicam pertinentia, dum hæreticorum
 rum callidâ inquietudine agitantur, ut verum
 defendi possint, & considerantur diligentius
 telliguntur clariùs, & instantiùs prædicantur
 adversario mota quæstio, discendi existit occasio.
 2. 2. ep. 105. ad Sixtum col. 476. Hæreticorum inque-
 ne, ut Scripturas vigilantius perscrutemur, ne
 ovili Christi noceant, eis possit occurrere, tanquam
 somno ignaviæ nostra excitatur industria: In
 multiplicem gratiam Salvatoris, etiam quod in
 cus in perniciem machinatur, Deus convertit ad
 jutorium: quoniam diligentibus Deum omnia
 perantur in bonum. Hinc non incommode comparantur
 hæretici cotibus, quæ in se licet sint obtusæ, tamen ad
 & emunctoriis in templo Salomonis, quibus admo-*

DEDICATORIA.

videbatur primum obfufcari, fed poftho-
 quibat, & clariore flammam ex fe fundebat.
 HÆRESION DETESTATIO. Qui enim ipfarum
 & horrendam impietatem cognofcit, non poteft
 illas animo execrari & abominari. Unde mox ac-
 nobis ardens veritatis amor, gratiarum actio
 & devota nominis divini invocatio, ut quod
 bonum, perficiat, & in falvifica doctrina usque
 ut a nos clementer custodiat. Nam veluti de
 elenchis agitur in Dialecticis, nō ut adhibeantur,
 & facilius devitentur. & adhibiti citius cognofcantur:
 & hæc eſtibus diſputatur in ſcholis Theologorum. Quod
 Theodoretus Cyri Epifcopus rectè dixit lib. 1.
 fab. Ut Medici de venenis & toxicis libros con-
 ſultant, non ut iis uti doceant homines, ſe potius ab
 nobis caveamus: ſic hærefes deſcribuntur, ut evi-
 tentur, non autem ut ſuſcipiantur.

V. PIORUM PROBATIO. Uſum hunc tetigit Moſes
 Non audies verba Prophetæ falſi, quia
 vos Dominus Deus veſter, ut palam fiat, utrū
 cum in toto corde veſtro. Et Apoſtolus Paulus
 Oportet hærefes eſſe, ut qui probati
 ſunt, manifeſti fiant in vobis. Quamdiu enim pacata
 ſunt minia, nec auditur inſinatio, bonis permixti ma-
 gis poſſunt, qui conſtantiam quidem præſtant, ſed tem-
 pore temptationis deſiciunt. Nam ſimiles ſunt pomis Sodo-
 miti-

miticis, quæ aspectu sunt pulchra, sed le-
res & favillas abeunt, uti refert August
Civ. Dei c. 5. col. 1275. Sic illi speciem ver. Ch.
sed etiam ab hæreticis, fidem mox deserunt, &
fidelibus interim constanter perseverantibus,
50 & eorum masculè probantibus. Nam ut
militis non ante, sed in pugna & acie probat
stiani in conflictu cum hæreticis. Hinc rectè Ter-
lib. de præscript. c. 1. p. 201. edit. Commet. Adh
sunt, ut fides habendo tentationem, &
probationem. Et August. tom 5. l. 18. de Civ. D.
1123. Inimici omnes Ecclesiæ, quolibet
centur, vel malitiâ depraventur, si accipiunt
tem corporaliter affligendi, exercent ejus
si tantummodò malè sentiendo adversa
ejus sapientiam: ut autem etiam inimici
exercet ejus benevolentiam, aut etiam ben.

6. Pigro-
rum exci-
tatio.

VI. PIGRORUM EXCITATIO. Dormiunt
homines, pacis & quietis tempore, sed cum ser-
nia, tum evigilant, & ad Patrem cælestem an-
Fastidioso stomacho cibis salutaris si subtrahitur,
exoritur: Ita surgentibus hæreticis, desiderium ver-
oscitanter tractati, mox accenditur. Et hæc si san-
tis quæ mystica, non panis, non aqua, sed audien-
Domini, de qua Amos 8. v. 11. Quapropter cum
homines incipiunt conciones Evangelicas, permittit

ERISTOLA
... quorum rabie excitantur somnolen-
... diligentius evolvant, & cum Prophe-
... ex Ps. 119. v. 18. 34. 43. Domine revela
... da mihi intellectum; & ne auferas de
... verbum veritatis usquequaq;. Atque hoc est,
... Augest. dicit tom. 1. l. de vera relig. c. 8. col. 707. Mul-
... dii videant, & gaudeant, per hæreticos
... excitantur.

7. Impio-
 rum pu-
 nitio.

Atque hæ sunt præcipua cause, ob quæ
 tūc Author, hæreses non quidem immittit
 tit, quarum intuitu eò minus mirari debemus
 ultimâ mundi senectâ varios errores spargi
 ribus defendi experimur, eamque ob causâ
 omnibus modis, & perpetuò militare cogimur.

Quatuor
 cause o-
 minū hæ-
 resium.

1. Diaboli
 maligni-
 tas.

Nunc SECUNDO LOCO videamus ip-
 sū directum, & fontes primarios omnium
 istis cognitū & facilius agnoscere, & melius
 valeamus. Quatuor autem inprimis nunc

I. EST DIABOLI MALIGNITAS. Novit
 tūc, absque fide Catholica & sincera nemi-
 se. Quare summo in id studio laborat, ut veritatem
 & mendacium hominibus persuadeat. Hinc per
 terram, Job. 1. v. 7. & circumit tanquam leo
 rens, quem devoret, 1. Pet. 5. v. 3 descendit trā
 quod modicum tempus habeat, Apoc. 12. v. 12. E-
 & est Spiritus mendax in ore Prophetarum, 1. Pet.
 22. Ipse enim non stetit in veritate, ideoque Pater
 mendacii, Joh. 8. v. 44. Quocirca primum susce-
 dit fidem nostram, vel quia nimis alta & in-
 prehendat, vel quia in mundo despecta sit, paucos
 res habeat, vel quia miraculis & successione Pastorū
 variâ destituatur, & quæ alia sunt stratagemata,
 inimicus ille utitur. Quo fundamento jacto, paul-
 tis magis quæ judicium hominis corrumpit, falsas h-

DEDICATORIA.

...va argumenta suppeditat, & quidem tantâ
...homines verum à falso amplius discernere
...à Dei Spiritu profectum putent, quod inferna-
...eratorie suggestit. Benè novit hoc Apostolus
...ideoque circumspēctos nos esse voluit, dum 1. E-
...v. 1. ad Thimotheum scripsit: Charissimi, nolite omni
...credere, sed probate Spiritus, si ex Deo sint.

EPISCOPORUM SECURITAS. Debent hi clamare, & ^{2. Episco-}
...tubam exaltare vocem suam, Esa. 58. v. 1. debent vi- ^{porum}
...custodes, nec tacere tota die & nocte, Esa. 62. v. 6. ^{securitan-}
...aut canes muti, haur valentes latrare, Esa. 56. v. 10.
...sint mercenarii, fugientes lupum, Joh. 10. v. 12. sed ar-
...peccantes coram omnibus, 1. Tim. 5. v. 20. Insistent op-
...portunè & importunè, arguant & increpent, 2. Tim. 4. v.
...contradicentes durè refutent, Tit. 1. v. 9. & 13. Quan-
...autem munere hoc suo negligenter funguntur, nec lupos
...sientes statim abarcent, sed ad tempus connivent, &
...pœcentia predicant; tum totum ovile paulatim inficitur, &
...heresis longè latèque disseminatur, quippe quæ serpit, ut
...grana, 2. Tim. 2. v. 17. Innuit hoc Salvator per parabo-
...um, Matth. 13. v. 29. ubi ait, Inimicum seminare ziza-
...in medio tritici, cùm dormiunt homines, b. e. cùm
...racones verbi sunt in officio desides, in increpando tardi,
...in refusando impotentes. Hoc ipso inter alia medio usus
...Satan in irrobenda Papali Monarchia, vel potius ty-
...ronide. Quia enim Romanis Episcopis ceteri nimium tri-

buebant, & ad peruersa quoque ipsorum per-
derentur, conuuebant, hinc adeo factum
tim longius latiusque progressi fuerint, & lau-
gauerint, donec tandem absolutum in uniuersum
dominatum sibi rapuerint.

3. Mundi
nequitia.

III. MUNDI NEQUITIA. Cùm enim contem-
unt, Verbum Domini contemunt, præcones
& aures prurientes habent, dum quoru doctrinæ
cile circumferuntur. Nam ut fides & bona pe-
& pietas indivulso nexu coherent, Tit. 1. v. 1. fides
& caritas. Ubicunque regnat infidelitas, mox perit
pietas, & contra, cùm impietas mentes hominum
diu haur emanet impietas & infidelitas. Ex uolue-
hereticorum, omniũque seculorum historias, &
luculenter, quomodo omnis hæresis ex præuice
vitæ perversitate enata fuerit. Indicatur hoc ipso
ptura passim. Christus ait Matth. 7. v. 26. Omnis
dit verba mea, & non facit ea, similis est stultus
dificat domum (id est, fidem) suam super arena
est, super caducas huius mundi voluptates) & de-
pluvia, & flauerunt venti (hoc est, cum oritur
& spirat novæ doctrinæ ventus) cecidit domus,
ruina ejus magna, hoc est, à fide & professione
excidit. Sic Matt. 24. v. 12. prædictum est, multos
doprophetas, quoniam abundabit iniquitas,
gescet charitas. Idem innuit Apostolus 1. Tim. 1. v. 19.

DEDICATORIA.

...fragum fecisse ait, quia non habuerunt
...ergo ex impietate vita sequitur impuri.
...ut recte scripserit Basiliius tom. 2. in
...Dei seu proæmio in libros moralium, p. 187.
...Causam mali hujus investiganti mihi in
...venit ejus libri, qui Judicum historias nar-
...scriptum est, quod quisq; tunc fecerit, quod
...is ipsius videretur rectum. Nam ut Chryosto-
...mul 19. per. imperf. in Matth. inquit: Peccata pec-
...sensus tenebre scire faciunt, ut non viden-
...mendacium, cadant in illud. Prius enim peccatis
...mis excæcatur homo, & sic diaboli seductione
...citur, & cadit in mortem. Quemadmodum e-
...sole manente non prævalet nox: sic quamdiu
...lumen justitiæ in homine fuerit, tenebræ erroris
...non apprehendunt.

IV. Et ultima est INGENIORUM PETULANTIA. Sordet ^{4. Ingeni-}
...plurique antiqua simplicitas. Novum quid & subli- ^{orū petu-}
...excogitare tentant, adeoque desertâ veritate in erro- ^{lantia.}
...sepe spississimos prolabuntur. Ista verò cordis humani pe-
...antia ex tribus potissimum elucet, quæ fontes sunt here-
...se in sermone omnium.

Est ὁ ὑπερημία vel inscitia. 2. φιλοσοφία malè ap- ^{Quæ ex}
...ata. 3. αὐθάδεια vel superbia, de quibus scitè scribit Mart. ^{tribus ex}
Chemnirius, Theologus incomparabilis par. 1. Loc. Com. ^{lucet.}
loco 2. de Persona Christi, m. f. 66. Omnes hæretici vel ex
super-

supercilioſo Samofateni ſaltu, vel ex Aëtii *ἡλιουμαθία* prodire deprehendi
vel ex Aëtii *ἡλιουμαθία* prodire deprehendi

Unde orti
ſint Ana-
baptiſta?

Cujus regula veritatem & noſtra teſti-
monia comprobant. Unde enim ſecta prodire Ana-

Ex mera inſcitia & Scriptura ignorantia, ſunt
plebei homines de articulis fidei judicare præſu-
munt, rectè in memoriam revocatur illud Salvatoris
Matth. 23. Erratis neſcientes ſcripturam, & vim

Unde Cal-
viniani?

Unde Calvinianiſmus traxit originem? An
tribus Philoſophiæ vel conſpectu, vel ſalsè appropinquato
enim rationis decempedâ immenſos religionis
metiri volunt, ſit inde, ut myſteria fidei, quæ
quærent, credere ſimul recuſent, uti patte priuati
phiæ Sobriæ oſenſum eſt.

Unde Pon-
tificii?

Romana Monarchiæ & Synagoga Papifticæ
ſuis erroribus quodnam ſuit principium? Aliud
quàm auidua & primatus affectatio. Sunt enim
quasi ſorores & gemellæ, contentiones de po-
nitura & hæreſes, uti ſcribit B. noſter Lutherus in
Gene. Nam quamvis primi Epifcopi ſuo munere,
Evangelicum decet, rectè perfuncti fuerint, ſequenti
paulatim ad imperium adſpirârunt & mutantem po-
ſtrina, novos ſubinde articulos ad oſtentandam po-
ſtremam in Eccleſia excogitârunt.

Sex diſtin-
cta tempo-
ra Romani
Epifcopa-
rum
ſui.

Ut enim de mutationibus Romani Epifcopi
liquid addam, in primis ſex illarum occurrunt in hiſtoriis
Epifcoporum qualibet tria ferme ſecula includit.

...ant Deo hominibusque accepti, quo-
...vita innocentia, & martyriis
...istis persecutoribus claruerunt, adeo-
...fuit Favoris, Die Zeit der Gunst.
...ante, cum cessante nonnihil persecutione hereti-
...bonis licitis navarunt inprimis operam, ut eru-
...los alios antecederent, quod propterea nominari

...us Sapientiae, Die Zeit der Kunst.
...seculum autem incœperunt inolescere, &
...in Ecclesia, vel Episcopatum Oecumeni-
...fraude aliisque mediis illicitis tandem ob-
...sumsit tempus dominii & pri-
...Zeit der Præst.

...non satis erat, omnes Episcopos sibi subiectos ha-
...Regibus & Imperatoribus domi-
...sub specie hac, quia uterq; gladius, spiri-
...oralis A. Petro, ejusque successoribus sit concre-
...Et tandem res eò deducta fuit, ut omnes principes se-
...Pontifici subicerentur, & Imperator ipse stapham
...Papalis tenere, & deinde equum per frenum aliquan-
...arceri cogeretur. Fuit ergo tempus hoc summæ &
...potestatis, Die Zeit der Diacht.

...autem viderent, tum dignitatem, tum potestatem
...se devolutam esse, cogitarunt etiam de corra-
...thesauris, quem in finem mul-
...articulos, inprimis dogma de in-
...dul-

*dulgentiis. Emiserunt ergo hinc inde suos, et
vidas istas, rancidasque merces ubique ven-
auri argenti que vim maximam corradente,
istud non immerito indigitatur Tempus opu-
monæ, Die Zeit des Gute.*

*Quoniam verò miserrimus erat Ecclesie
dem ejus misertus Altissimus, B. Lutherum bē-
ge, & alios alibi ministros fideles excitavit, qui
remissione peccatorum doctrinam ex Scripturis de-
runt, & horribiles Papatus superstitiones, malis
apricum produxerunt. A quo reformationis tem-
fices Romani velut in furorem acti, sanguinem
agitârunt consilia, ut nihil magis in votis ha-
etiamnum habeant, quàm omnes Augusti-
fessionis socios è medio tollere, & ex Romano
nitus proscribere. Quia ergo sanguinem Lu-
jam adeo sitiunt, imò & sæpius effundunt, hinc
timum rectè nuncupari potest, Tempus sanguinis,
des Blute.*

*Cum violentia verò conjungunt in super frau-
tiam, variosque delos, ut, quos vi & minis suppri-
queunt, blanditiis paulatim alliciant, & ab a-
tatis luce abductos tenebris vicissim Papalibus immer-
Qua in re strenuam præstant operam novelli Monachi
se socios Jesu simulant, & blasphemè appellant. H-
re sunt astu vulpes, habitu oves, & ferocitate*

DEDICATORIA.

... alios hereticos, ob causas supra dictas tole-

... s spargere permittit.

Sex ... potissimum utuntur ad demen- Sex stru-
gemata Je-
suitarum

1. Blandiloquentia, dum magnum charitatis fer- quibus Pa-
patum de-
fendunt.

... nec secus atque serpens Evam seduxit, Gen. 3. Ut 1. Blandi-
loquentia.

... enū s caro quandoque obducitur: sic illi sub blan- loquentia.

... verborum tegunt doctrinam suam pestilentem.

2. Simulata vitæ innocentia, dum orant, jejunant, 2. Simula-
ta vitæ in-
nocentia.

... Eleemosynas distribuunt, & alia charitatis

... exte- cent. Habent enim speciem pietatis, sed vir-

... ejus abnegant, 2. Tim. 3. v 5. Nam simulata sani-

... lex est iniquitas, ut alicubi loquitur Hieron.

3. Erudi-
tionis ja-
ctantia.

3. Eruditionis jactantia. Omnibus enim hereticis uni-

... singularem præ aliis jactare scienti-

... eruditionis, ut scribit Chrysostomus serm. 16. super

... Hac in arte imprimis excellunt Jesu vitæ, qui omnes

... omnes scientiam pollicentur, eoq; pacto plurimis pa-

... persuadet, ut filios suos institutioni ipsorū tradant,

... ut quid est liberos Molochō immolare. Nam Jesu vitæ pro-

... quidem in juventute instituenda temporis compen-

... parentes sperant minus sumtuum impendium, sed

... tur tandem certissimum animarum dispendium.

4. Depravata Scripturæ allegatio. Ut enim fucum 4. Depra-
vata Scri-
ptura al-
legatio.

cam quandam vocem adhibent, nuncupant, et
tellectam nec pronunciatam, quemadmodum
zenus ait, tomo 2. ad Cledon. epist. 2. tra. 1.
pirata lumen accendunt in locis vadosis, ut
rent, tanquam ad portum: ita Jesu vivit ex
doque videntur lumen accendere, sed merum
diabolica perversio.

5. Antiqua
traditio.

5. Antiqua traditio. Cum enim in Dei
diu nihil inveniunt, ad traditiones confugunt,
canones, Patrum decreta, & dogmatum juve-
tem allegant, quæ tam speciosè urgere sciunt, ut
risi olim, multos ab Evang. Christi deter-

6. Philoso-
phia abu-
so.

6. Philosophiæ abusus. Ut enim su-
ciant, & errorib⁹ suis colorem obducant, sæpè cano-
dam Philosophicos congerunt, ex illis vitiosè appli-
nos disputant, & postmodum prolixè declamant,
stram sanæ etiam rationi & Philosophiæ sobria
Hinc Bellarminus in omnibus controversiis pec-
sem argumentorum ex ratione & Philosophia desu-
constituit. Putant enim, nos planè truncos & si-
qui nihil istorum intelligamus, ideoq; terminis &
tiis Philosophicis veluti magis doctis quibusdam
& in fugam verti posse sibi persuaferunt. Carus
Com. c. 3. expressè scripsit, Theologos nostros
nes stupidos, & ab omni Logica & Philosophia
nos. Jesu vivit & collocutores Bavariæ ante

DEDICATORIA.

formarent Syllogismū in Bocardo,
 in Bocallo. Usque adeò tument isti ho-

minui habeant & nos, tanquam a Philoſo-
 phi, tanquam ipsi Philoſophia contrariam.

autem ridendi potius sint, quàm prolixè
 rationes huiusmodi; attamen ne stultus videar-

es arguenda Philoſophica, ut crimen intentatum
 auctur, & omne os obturetur adversariis.

circa, ut antehac ostendi, Calvinianos per Philoſo-

Ratio in-
 stituti.

fructu pia non juvari: ita nunc idem quoad con-

ſiſticas cœpi planum facere per gratiam Altissi-

præveniente es adjuvante primas duas lectiones
 partim Legica, & ad rationis disciplinam spectan-

untur. Ita enim apparebit, Jesu vitas, licet ex ju-

permissi ne, cujus causas propterea volui pramitte-

varias corruptelas spargant, easque Philoſophico purpu-

rare satagent, n. hil tamen patrocini solidi in sana

habere repositum. Quod si quædam quæſtiones,

inter Grammaticas, ab hoc scopo viſe fuerint a-

Liectorem benevolum, ut veniam det, amicè oro,

tanta cognatione materiarum facili fieri queat, ut

intermixta immisceantur, quæ tamen suo modo ad in-

principale referri poſſe exiſtimo.

Haec autem opusculum, ELECTOR POTENTISSIME,

Domine Clementissime, SERENITATI
 animo dico cōsecrōque. Cujus facti causas ha-
 graves, & numero multas.

Virtutum ea vis est, ut alios ad se trahant, &
 rationem rapiant. Eandem vim in SERENITATE
 animadvertunt omnes, quorum oculi non sunt
 scinati. Fidei sinceritas, & propugnatio constan-
 dexteras, justitiae amor, prudentia, temperantia,
 totasque Virtutum heroicarum chorus in Serenitatis
 re Kastro sedem suam fixerunt, & exoptatum habent
 cilium. Quae omnes unā cum aliis me quoque accitant
 unt, velut humilimum earum aestimatorem & admi-
 rem. Cui enim opusculum pro Catholica fide scriptum
 offeram, quā Principi & Electori Catholico, pū-
 litionis assertori & defensori acerrimo?

Nihil in super hac tempestate scribi potest, quod
 malevolorum non experiatur. Jam in rebus, quod
 aliquid inveniunt, nunc verba & terminos taxant,
 immodestiae reum agunt Authorem, & si scapha scapha-
 tur, egerimē ferūt. SERENISSIMUM ergo NOMEN V-
 praescripsi, quippe sub cujus umbra me tutum satis fir-
 tra quosvis insultus adversariorum, penitus confido. Cum
 num Prima Pars lucubrationū harum Potentissimo E-
 CHRISTIANO II. Serenitatis Vestrae Fratri Celsissimo be-
 memor. dedicata, clementissimē accepta fuerit; Partem
 cundam SERENITATI VESTRAE deberi ratus sum, ut l-

DEDICATORIA.

Fratriam Sorores hæ gemellæ consecrentur, ad-

mittantur cultu utraque suscipiatur.

Idem quædam debui, quod facio, me imprimis facere
 quicquid habeo, & quicquid porro habiturus sum, cui
 salutem quam SERENITATI VESTRÆ acceptam feram?
 Lo beneficia singula, quorum nihilominus memoria
 meritis sempiterna: Unum tamen, quod familiam ducit, &
 silentio præterire nequeo. Quodnam illud? No-
 tionem assignatio. Hactenus enim in Lyceis docui, & ita
 pleno animo invigilare haut potui. Nunc verò per
 VESTRÆ SERENITATIS Rescriptum Theologi-
 no & immerenti professio præter spem assignata est,
 mea Domini laborare, sine meo semper exoptato poti-
 est studium Theologicum unice tractare liceat. Quod be-
 ego antefacio, ut quas grates rependam, non inveni-
 Deus, & nō pensator omnis boni, cui serviam fideliter per dies
 SERENITATI VESTRÆ ob id benedicat ex alto. Sit
 in muris, & salus in palatiis: Misericordia & Veritas
 sibi, iustitia & pax osculentur se in Electoratu vestro.
 Deum adjuva Magistratum nostrum, & fac virtutem.
 manuum ejus dirige, ut erubescant & conturbantur o-
 mnes inimici, convertantur & erubescant, valde velociter.
 Potum hoc primum calidum q̄. ELECTOR SERENISSIME,
 gratias in loco, & cum ipso lucubratiunculas has, me q̄ potius
 tam humiliter offero & addico. Audiat illud Dominus
 unum, audiat in throno majestatis suæ, & benefaciat SE-
 RENITATI VESTRÆ cum universa domo Saxonica illustris-
 ma ex hoc nunc & usq̄, in seculum, Amen. Ita precabar Witeb.
 XI. August. anno post incarnationem Filii Dei c̄ 1613c XIII.

Sereniss. Cels. V.

Subiectissimus humilimusq; servus

Balthasar Meisnerus D.

IN PARTEM PHILOSOPH

Clariss. Theologi Dn. D. Balthas
Secundam.

VIdi, quàm fuerit *Sophia* pars *Sobria* prae
Sanctae: quàm solidè *calra* paradoxa
Elisa in paucis pagellis: Vidi ego, dico,
Et mecum vidère alii, quèis mira videntur
Quæ tu perspicuè tradis, ratione valente
Non uti semper, qui de Ratione trun-
Calpicolae: *Sophia* nec sanæ hos esse per-
Qui jactare *Sophos* se pergunt: immo *Sophias*
Ipsos esse doces: & nunc in classe reponis
Hac ipsâ *Papam*: monstrando fideliter omne
Quod Verbo Domini, sanæ *Sophiæ* que rep-
Rasa cohors fingit; sic mactè virilibus aut
MEISNERE, & laudem partem, sic perge
Nil obstat *Livor*, nil te ronchi que mor-
Hostiles; Domini sunt isthæc prælia sancta
Ille tuis aderit cœptis, multosque triumphos,
Cœu promissa sonant, Tibi nunc conceder, & om-

Sincera adfectionu concessanda cr

Matthias Hoë ab Hoenegg,

Sereniss. Elect. Saxon à p-ri-ariis

sacris aulicis & Conf. Eccles

EPIGRAMMA ALIUD.

SObria que fuerat prius, ut fuit ebria abusu
Facta, per Autolyçi, Philosophia, dolo-
Arietis effrons in I erum: MEISNERE, Ta-ica
Bachanti Logicum das ubi per tubulum,
Potum edormiuit villum, & dum protinus ad-
Sobria facta redit, sic pudibunda refert:
Quos ego decepi, vobis, Logica m, ite, medelam
Et quoque MEISNERI Nicotiana dabit.

Johannes Senssus F. Dresdæ 3. Aug

IN SECUNDAM PHI-
LOSOPHIÆ SOBRIÆ
PARTEM,

PROOEMIUM AD LECTOREM.

1. *Veritas est in se ipsa experientia testimonio ab-*
omnino certissima esse B. Gregorii aphorismus: Veritas
est una, et in se ipsa una. Veritas sim-
pliciter una.

1. *Veritas simpliciter una.*

2. *Veritas simpliciter una mensura non est alia, quam intel-*
lectus est. Quia quod est in illo esse, verum;
quod est in se ipso, falsum est. Veritas

Obi mensu-
ram unam.

3. *Veritas simpliciter una, per se ipsa, immutabilis, sibi, ipsi*
et in se ipsa una, utpote quod est in se ipsa, una
et in se ipsa una.

4. *Veritas simpliciter una, secundum multas et varias regulas, sive pe-*
ccata, sive virtutes, ad sui defensionem utatur; hinc
veritas simpliciter una, et in se ipsa plane diversas, veritate inte-
plexa, et in se ipsa una, ut quod est in se ipsa, una

Mendaci-
um verò
multiplex.

5. *Veritas simpliciter una, et in se ipsa. Pontificum Synagoga ad ex-*
emplum, Seneca, et in aliena castra transire, non
ut in se ipsa, sed tanquam expulsi, ex Epistol. 2. ad Luci-

Quod pro-
batur ex-
emplo do-
gmatum.
Papalium.

6. *Veritas simpliciter una, et in se ipsa. Pontificum Synagoga ad ex-*
emplum, Seneca, et in aliena castra transire, non
ut in se ipsa, sed tanquam expulsi, ex Epistol. 2. ad Luci-
um, et in aliena castra transire, non ut in se ipsa, sed tanquam
expulsi, ex Epistol. 2. ad Luci-
um, et in aliena castra transire, non ut in se ipsa, sed tanquam
expulsi, ex Epistol. 2. ad Luci-

Duo spe-
ctat reli-
gio Papa-
lis.

temperum scilicet piam comutare; Pœnia
Liberatem solerti cleare; Merces indulgentiarum
ruium adstruere; Gratiam destruere; Sacramenta
& alia portenta excogitare, quæ ad iteratum Pon-
& Jam nium epu dem ampliandum faciant, & quæ
vel potius dicitur Papistica articuli ceu primam
materiam, ultimum resolvuntur.

Hæc verò dogmata omnia errores sunt, iis longè
fissi ni; unde fit, ut in illis quoq; omnium mendacior
fectio propria, nimirum no lupus Dia reperitur. Falsitas
eban Ebionem appellavit, no lupus no lupus Por-
ctum; Eundem titulum Papam si quis tribueret, a veritate

Etenim, cum Orthodoxa Nativitatis sententia
eodemq; habitu vestitus permanet; illi contra, licet a
pes Samsoniana, capitibus tamen sunt divisi & distra-
nunc ipso, nunc alio vultu Ecclesie videndus præbent fa-
sam si exquiras; veriorẽ & meliorem dare nequeas, quæ
& mensurarum fictam diversitatem & multiplici-
tatem.

Unicam simplicemq; normam & formam doctrinæ
puriores Ecclesie, sacrosanctum nempe divinarum scriptura-
rum, quicum sit unus, & à seipso non divisus, ob id una manet,
quam dissimilis redditur fides nostræ Orthodoxæ.

Quid verò Pontificii? Nam hæc etiam Scripturæ
ex iis sola dogmatum suorum probationem hauriunt?

Papistica
incommu-
ta in Scri-
pturam.

Tantum hoc abest, ut illis potius summis blasphemis, præ
nunc imperfectionis, max obscuritatis, jam flexibilis, tam
cereum nasum, in omnes partes flexilem; nunc Lesbiorum
maibus doctrinis aptabilem; nunc materiam litis, & re-
sam; nunc librum hæreticorum & seminarium contra-
nunc literam mortuam & occidentem; nunc iudicem su-
tum; nunc folia Sibyllæ & Sphynxis ænigmata; nunc Ec-
grum; nunc Theologiam atramentariam; nunc char-
& membranulas appellare, fabulisque Æsopi, si desu-
tas comparare nequaquam vereantur.

Atq; binc factum, ut normæ religionis & conser-
logicarum multiplicaverint, Romanamq; metretum alia
sturnis indutam introduxerint. Quando enim in Scripturæ

...iunt, mox ad Traditiones confugiunt, sed adu-
...lia sed uerba; mox ad Patres, sed ab ipsis ex mise-
...is, hoc est, correptos & penitus corruptos.
...predeunt, tot hareses existunt, tot πολύμορφα δό-
...qua non ex uno, sed variis & spuris, atque inter
...entibus principis deducta sunt.

...numero normarum, quas Papicolas assumunt, &
...stabilire presumunt; lex potissimum illa-
...modum partim ex Gregorii de Valentia libro 3.
...quasi 1. pun. 7. §. 43. & seqq. partim ex praxi &
...Romana manifestam est.

...a normis ab ipsis statuitur Scriptura sacra, quam dicunt tan- Sex nor-
...pronunt II. Traditiones antiquae. III. Definitiones mæ fidei
...um. IV. Consensus Patrum. V. Consensus fidelium. VI. Ju- Papistica.
...Philosophico habitu informatæ.

...rimam raro attendunt, quia imperfectam dicunt;
...non suo sensu, Synagoga sensu intellectam ad-
...bene scribitur. Hosius L. de expresso Dei
...præterea non in eo sensu, quem Romana Ecclesia am-
...non est expressum Dei, sed expressum diaboli, ver-
...et reliquis quinque normas attinet, eas in maximo
...sacro Bibliorum codici, velut praxis Romana docet,

...mensuras istas libris incertas, exami- Scopus &
...prolixum hoc foret, & ab instituto nostro alienum. ratio in-
...um, nempe Philosophiam, & rationis iudicium, paulò peni- tituti.
...comparari solum est animus.

...mus, solum Dei Verbum, libris Propheticiis &
...un, nec una Rationem aut Philosophiam, fidei
...esse iudicem infallibilem: id quod argu-
...demonstrari potest, & a Nostriis iam dudum la-
...potenter evincam fuit.

...Philosophia non sit norma, hanc tamen planè ini-
...adversa fidei. Non faveat haresi Papistica, nec argumenta per
...ex sensu suppediat, quibus religio nostra labefactari aut im-
...queat, cum etiam tunc minime contrarietur.

...quidem conantur evincere, quòd ipsum lumen naturæ,
...ipsa

ipsa sanior Philosophia doctrina nostrarum Ecclesiarum
de in omnibus Bellarmini tomis, & singula fere
& Philosophia contra Nostrates argumenta peti-
tū, si diligentius considerentur, talia sunt, ut non
nuina, sed àdopla adulterina, vel ex vitiosi axioma
eorum applicatione exorta & deducta esse, periculum appa-

Quod ipsum ut ad oculum demonstratur, ut per
bria afferatur, ut vanitas errorum Papisticorum, per
rationis destitutorum ostendatur, opera pretium
vi, si quaestiones illas Philosophicas, quibus
errores suos palliandos, vel utuntur Nostrae Theologiae
fructum, breviter & modeste discutere, ut in
raro promptus haberent, quid ad Philosophiam
respondere deberent. Sicut enim in Confidant
vinificatorum ostendi, Philosophiam sobriam non ad
Pluviaeque Sacramentarias; imò nu pariter,
non auxilium, sed exitium, in foro Philo-
distinctis sectionibus planum faciam. Quo
phia usus in Theologia cognoscetur, & fundame-
pisticarum, ex ratione depromptarum solutio, una op-
addisectur.

Tu verò, qui das scientiam parvulus Tuus, qui De-
Unus, in unitate Trinus,

Huc ades, & nostris clemens allabere cept-

SECTIO PRIMA

Continens Quaestiones Grammaticas, vel

cationem vocum & Φερίων contraven-
sarum.

R Eferre huc placet, cum terminorum expositionem
dam problematum Grammaticorum enodationem
enim Philosophiae partem hanc reduci commodè poss-
culiaris sectio constituenda fuit.

Quamvis verò termini isti magnam partem The-
Biblici, non Philosophici: attamen illorum explicatio
vere nobis est animus, i. Quia Pontificii illos tam absur-

fer. ur Ecclesie, QUANTUMVIS SCRIPTURÆ
 trus à Soto in Confess. Cathol. de Ecclesia, aperte
 Romana Ecclesie efficaciores & potiores esse S. Sc
 l. 1. de Ecclesiastica Hier. c. 4. suadet, ad Traditio
 dum esse, quàm Scripturas. Et subdit: *S. hujus d. o.*
femus, scilicet, hæreticos non esse informandos. 2.
 pturis, meliore sanè loco essent res nostra: sed
 eruditionis gratiâ cum Luthero in certamen de
 excitatum est hoc, quod prob dolor videmus incidit

Noverunt enim, dogmata sua omni S. i. par
 earere: Quocirca, ne protinus ut humana con
 ditiones confugiunt, & olim ab Apostolis vivè vire,
 statutum esse prætendunt, adeoque suo etiam exem
 istud, quod de Hæreticis adfirmat Tertull. l. de præ
 versus hæreticos c. 23. p. 207. Edit. Commel. anno
 Scripturis, ut credant adversus Scripturas. Hinc C. le
 par. 1. Exam. m. p. 60. verissimè scripsit: *Traditionum*
cujus operculo omne genus corruptelarum, abusuum & p.
in Ecclesiam inreclum fuit.

Argumen- Ut verò *ᾠδοῦσιν* suas, earumque receptionem
 tum Papi- ex ipsis Scripturis argumenta petunt, atque sic illud
 ficum ex- opponunt, pro traditionibus allegant. Quotiescunq; ce
 voce tra- codice vocem tradendi vel traditionis inveniunt, me
 dendi & *ᾠδοῦσιν* approbari concludunt. Apostolus scribit,
 traditio- Laudo vos, quòd sicut tradidi, præcepta mea tenetis. Et
 nis, à Domino, quòd & tradidi vobis. Hic statim exclamant A
 nes? Ecce! Habes clarum pro traditionibus testimonium, a
 de V. D. c. 5. Vicissim 2. Thess. 2. v. 15. legitur. *Stare & tene*
nes, quas didicistis.

Traditio- Et hoc tertium, prorsusq; indubitatum Bellarminus
 nes Papi- nium. Sed benè habet. Ita enim comparatum est cū
 ficæ com- Papiisticis, veluti cum meteoris. Horum pauca
 parantur *ᾠδοῦσιν*, pleraque tantum *ἔμφαν.* Sic *ᾠδοῦσιν*, R
 meteoris. pturis *ᾠδοῦσιν* & essentiam suam non habent, sed
 & apparentiam externam. Nomen traditionis quid m
 palis traditio non intelligitur. Alius est sensus Apostoli
ᾠδοῦσιν. Non conveniunt stylus Scriptura sacra, & stylus

pro ratione instituti subjungemus.

Tradere verò in genere notat ali-

ut Græcum *παρέδωκεν*, a quo *παρόν*, *gnificata*
in malam & bonam partem.

vel delictum & cultum, vel supplicium & pœ-

ndendi.

igitur 1. in specie *crimen proditiōis*, quo sensu tra-

prodere, & *παρέδωκεν* idem quod *παρόν*. Sic

Christum, *Matth. 10. v. 4. cap. 26. v. 16.* & hinc

proditor, *Marc. 14. v. 44.* 2. In genere, obli-

et pertinet ad propositum in quibusvis sceleribus perseve-

2 Reg. 17. v. 17. *Tradiderunt sese ad faciendum*

Dominum. Et Eph. 4. v. 19. *Tradiderunt semetipsos impudi-*

id est, quod prorsus dedere, & præfecta mente in-

significat: sumitur 1. Pro temporali subjectione, &

manus hostium, ut *Genes. 39. v. 20.* *Tradidit Joseph in-*

Et *Deut. 1. v. 27.* *Odit nos Dominus & idcirco eluxit nos, ut*

in manu Amorrhæi. 2. Pro immisione malorum, ut sunt mor-

talitates. Sic legitur 2. *Chron. 32. v. 11.* tradere morti in

pro excommunicatione, ut 1. *Cor. 5. v. 5.* ubi tradere Sa-

nod excommunicare, ita ut fratres hominem ejusmo-

tantò magis, præsertim in corpore eum affligere,

pro divna desertione & indur-

quoniam dicitur *Rom. 1. v. 28.* *Tradidit illos Deus in sensum re-*

bonam partem accipitur, notat 1. Victoriā & alio-

ut 2. Sam. 5. v. 19. *Tradendo tradam Philistæos in-*

omnino dedam & te vincere faciam. 2. *Redditionem*

ut 1. Cor. 15. v. 24. *Cum tradiderit Christus regnum*

Dei, tu tradiderit. 3. *Alicujus rei dationem*, ut *Gen. 9. v. 7.* *O-*

vel traditi sunt. Et *Eccl. 5. v. 11.* *Agrum tradito tibi*

ut 1. Cor. 11. v. 24. *Hoc est cor-*

pro vobis tradetur, & Galat. 2. v. 20. *Christus tradi-*

Doctrinam & informationem. Qui enim

ad dogmata, certas sententias, ac veluti normas

De p^{ro} uocum Contro.

Lex Moſis ſanè ſcripta fuit, & tamen tradi-
Apoſtolus 1. Cor. 15. v. 3. inquit: Tradidi vobis,
nam eſt hæc traditio? Declarat ipſe, dum im-
Chriſtus mortuus eſt pro peccatù noſtris ſe-
dem Apoſtolus Galat. 1. v. 14. emulatore ſe vo-
traditionum, per quas procul dubiò unâ legem ſcri-
doctrina Apoſtolica, quæ certè ſcriptis compre-
ſymbole Apoſtolicum, vocatur & doctrinæ
Theſſ. 3. v. 6. Subrahite vos ab omni fratre ambulante
& non ſecundùm traditionem (i. e. doctrinam) quam acce-

ſenſu Orthodoxi Patres vocabulum traditionis crebrò
Irenæus l. 3. adverſ. hæreſ. referente Eufebio l. 5. H. E. c. 6.
Baſil. anno 1544. in fol. ait: Sub Clemente ſeditio non modi-
Corinthum inter fratres, ita, ut ex perſona Romana
ipſe Clement ad Corinth. epistolam neceſſariam, qua o-
ſiderem, & fidem eorum, qua concuſſa fuerat, renovaret,
Apoſtolorum traditionem, quam ipſe nuper ab eis ſuſce-
Atque ſignata iſta ab Apoſtoliſ ſcripta & literis conſignata
Ep. 4. ad Pompejum, p. 229. edit. Pamel. anno 1593. in
Theſſ. n. le Preux. Si aut Evangelio præcipitur, aut in Apoſto-
ſcriptis, aut aſcribitur continetur, ut a quacunque hæreſi venientes
ſcribitur, ſed tantùm manus illis imponatur in penitentiam; ob-
ſervam. hæc iſta traditio. Sic Baſilius Tom. 1. l. 3. contra Eunom-
Baſil. anno 1565. inquit: Ipſe Dominus in traditione
Baptiſmi, ordinem trad. dit his verbis: Euntes baptizate in
Pauli & Petri, & Spiritus ſancti. An verò hæc traditio ſcripta
erat: Sed non opus eſt prolixiori huius theſeos probatione, ſi-
dem veritate coactus Stapletonus illam ipſam recipit, & diſertis
per præſentat controverſia 3. de poteſtate Eccleſiæ, quæſt. 5. art. 2. u-
ſcriptis traditam cog. refert dictum Pauli 2. Theſſ. 2.

2. Traditio

Quod per traditiones non ſemper dogmata fides, ſed ſepè ritus Ec-
ſiæ denotentur Nam & hi traduntur vel commendantur Eccleſiæ ceremoni-
va d. id. o. que traditiones rectè nuncupantur. Quæ accep. io eſt am Eccle-
ſiæ, ita q. idem, ut in communi ſermonis uſu per & doctrinæ ſia, non
gatur potius ceremoniæ huiusmodi & conſuetudines non ſemper do-
ſcriptæ, gma fidei.

scriptæ, quàm dogmata literis consignata. Hæc
 rumque attendunt Patres, quando de tradi-
 quuntur. Nunquam enim iis in mentem venit
 dei morumque informationem imperfectam, vel
 Apostolis tradita esse, quæ scripta non sint, vel
 tur: sed tantùm ritus quosdam intelligunt, qui ad
 vltimam Ecclesiasticam faciunt. Hi tamen ipsi ritus plerumque
 torii & ambulatorii, ob variationem circumstantiarum
 postoli dispositionem eorum libertati Christiana permi-
 tummodò ut omnia fiant *omnigenè* *omniodò* vel ædificatio
vers. 26.

Hæc igitur traditionum distinctio vel distinctio, accu-
 bè observetur, ad ratiunculas Papisticas, quas Scripturæ
 tur, faciliùm est respondere. In omnibus enim dictis
 tur dogmata, quæ prius erant *ἀγχαθὰ*, tum verò
 pòst scribenda; vel sanctiones, ritusve Ecclesiasticæ, quæ
 esse lubenter concedimus. Quid verò hæc ad rhombum
 erat multos fidei articulos tantùm ex traditione non
 Illi verò ostendunt, ceremonias multas non esse literis
 nimirum est in re seria ludere, & extra quæstionis orbe
 gari. Concedimus quidem, traditiones *partim* *scriptas*, *partim* *non scriptas*, tum scriptas, tum non scriptas, sed
 sentaneas: Negamus autem traditiones Papisticas, quæ
 putant dogmata fidei, quæ tamen Scripturis non sunt
 sæpè contraria. Placet enim illud aureolum *Tertull.* *de præ-*
203 edit. Com. an. 1608. *Nobis curiositate non opus est post*
sum: nec inquisitione post Evangelium. Cùm enim credimus, non
ramus ultra credere, quia hoc primùm credimus, non esse, quod
dere debeamus. Quapropter Christianos volentes accipere
fidei veræ, ad nullam rem confugere decet, quàm ad sacrum scri-
monente Chrysostomo, cui hominæ istæ vulgò adligantur, in
imperf. hom. 49.

Q. 2. ge-
vera tra-
ditionum.

Colophonis loco notentur octo genera traditionum, quæ
 set Chemnitius parte 1. Exam. super decr. 1. scilicet 4. p. 61. & seq. 1.
 ergò *ἀποδοσις* vel traditio 1. Dogma fidei scriptum. 2. *Κατα-*
studia & per manus transmissio. 3. Consuetudo fidei ab Apostolis
 propagatio, & Ecclesia testificatio. 4. Genuina Scripturæ expositio

Scripturis deducitur. 6. Consensus Patrum, quod ex scripturis pro-
 pugnat. 8. Dogma Papisticum, quod ex scripturis pro-
 pugnat. 9. Dogma ultimum acceptionem semper urgent Pontificii, &
 negligunt: unde fit, ut dictis Patrum turpissimè
 quando enim hi de prioribus traditionum generibus lo-
 quuntur, proinde commentis statim eos allegant, adeoque
 ut in voce acceptione simplicioribus per infi-
 nitum immutant, id quod fufius ostenditur, quando de
 scripturis disputatur.

QUESTIO II.

Ad con-
 trov. 2. T.
 1. de Chri-
 sto.

Quid sedere ad dexteram Dei Patris significet?

Quidam cum Pilatus & Herodes, & aliis hostes, in Chri-
 stum conspirant, Luc. 23. v. 12. Ita Pontificii & Calviniani, Consensus
 dissidentes, in oppugnanda Christi gloria conve- Calvinia-
 niunt. Nostri inter alia norum &
 ad dexteram Dei Patris, & inde infinitam majesta- Jesuisti-
 tem mundi & economiam Christo homini collatam esse, re- rum in op-
 cludunt. Quid verò ad hæc Gregorius Papicolas? Rident, pugnanda
 Itaque enim quæstionem hanc ordiri voluit famosus ille majestate
 Gregorius de Valencia, Tom. 4. Comment. in Thomam disp. 2. carnis
 q. 1. p. 2. col. 612. Ubi, somniant Ubiquiste suam illam Ubiquita- Christi.
 tem in adscensu Christi ad calos novo & absurdissimo commento
 contineri sinxerunt: ita etiam per summum delirium locum ei, &
 non reppererunt in Christi sessione ad dexteram Patris.

Luce autem ad hujusmodi nugas & impias sufficiat istud Au-
 gustini Philolophorum ratiunculis tomo 10. serm. 147. de tempore
 edit. Basil ex offic. Froden. anno 1569. ita pronunciantis: Quod
 in Domino sine difficultate fidei teneamus. Illi garriant,
 utramque ne stultus sibi videatur sapiens, Prov. 26. v. 5. Co-
 gnoscite paucis intuebimur, & argumentum nostrum ex
 phraeas de umtum, pro virili tuebimur. Quod ira fieri
 optimè, si 1. Vocabulum dextera Dei. 2. Phrasio sedere ad
 dexteram explicemus, & simul exceptiunculas Papales refute-

MEMBRUM I.

De vocabulo dextera

Triplex
expositio
vocabuli
dextera
Dei.

1.
Crassa &
carnalis.

Triplex expositio hujus vocis reperitur. 1. *Phibetica & Papalis.* 2. *Vera & Scriptura conformis.* 3. *Phibetica & Papalis.*
I. Expositio *crassa* est, cum dextera Dei desig-
natum aliquem in celo, vel quasi per latus Dei Patris, in
modi corporeæ affectiones non cadunt Deus enim
v. 24. ideoque manum dexteram & sinistram proprie-
bet. Hinc rectè *Athanasius* Tom. 2. in quæst. ad *Ancient.*
Commel. an. 1600. δεξιὰ δ' ἀκράν τῆ θείᾳ, μὴ τέτυκται
πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἀκράν τῆ θείᾳ, μὴ τέτυκται
πλασθεὶς καὶ ἀόριστος, καὶ ἀκράν τῆ θείᾳ, μὴ τέτυκται
Cum dexteram Dei audi, non illa locum aut externum
scribit. Dextera enim & sinistra circumscriptorum sunt
factus, neg. finitus, neg. figurabilis aut circumscriptus
Damasc. l. 4. O. F. c. 2. ὡς τοῦτο δὲ δεξιὰν πατρὸς λέγομεν
dexteram Patris dicimus. Quare hic memores
ni: πολλὰ ἀνθρώπου παθῶς λέγονται, ἀλλὰ θεοῦ πατρὸς
cuntur humanitatis, que sunt intelligenda divinitatis. Dem
Deus ad captum nostrum, & ἀνθρώπου παθῶς ὡς
λέγονται: Quia homines sumus, humano more Scriptura
Procopius in c. 3. Esa. Et per corporalia docet spiritualia, per
monstrat invisibilia, Hilarius l. 6. de Trin. quæ figura so-
ter appellari ἀνθρώπου παθῶς vel συγκατάθεσις, hoc est, c
Noverimus ergo, per dexteram Dei non notari partem
membrum quoddam Dei, cum sit incorporeus & incorp
Neque Lutherus aut nostri fuere adco absurdi; ut eam car-
sasque de dextera Dei cogitationes unquam habuerint
quidem l. 3. de Incarn. c. 15. Luthero affingit hanc accipio
in libro, Quod verba Christi adhuc firma stent, scripsit, C
nem esse in dextera Dei, & non in minimo digito, aut ungue d
Verum, quis non hinc apertam Jesuicæ calumniam videret
dexteram Dei digitis distinctam, aut unguibus prædictam
mnium affirmat, sed ἀνθρώπου παθῶς tantum loquatur, & per
nem. Hoc enim dicere vult. quod dextera Dei sit indivi-
corporea, adeoque non existimandum esse, quod caro Ch

partem duntaxat sedeat, sed plenatium do-
minat. Viderit autem Bellarminus ipse, quo-
& ineptias suas, statim subjunctas excusare
hendum Christo honorem debitam scribere non
a dextris emine minus honorificum, quam
U. etiam in sigillis plumbeis Pontificum, & in multis
Fetrus ponitur a sinistris, cum tamen constet, Petro sem-
primum locum fuisse. Ita nimirum una operâ Christi glo-
riâ, qui a sedeat a dextris, & Papæ extollit, quia Petrus a sini-

Quod an p'um & Christianum sit, cordati judicent.
Expositio sophistica legitur in libris Scholasticorum, præser-

Thomas de Aquino part. 3. quest. 58. art. 2. qui nomine *Sophistica*
intelligi posse scribit, 1. *gloriam divinitatis*. 2. *beatitudi-*
3. *judicariam potestatem*. Primam & tertiam significa-
cedimus, secundam negamus, quia ex Scripturis deducta

sed Christi majestatem deprimendam excogitata.
Thomas vero ut magistrum suum strenuè sequitur Gregorius Valentia-
in loco præallegato, qui, ut glaucoma objicit, hypothesein 99 articu-
Sententiam articuli de sessione Christi ad dexte-
pheticè indageretur, variis modis, & omnibus verè ac Or-
one ad de-
lū de sessi-
num in Ecclesia Papistica) exponi. xterâ Dei,
se & solere etiam (nimirum in Ecclesia Papistica) exponi. xterâ Dei,
verò articuli religionis essent nasi cerei, qui nunc in hanc, nunc variis mo-
simpliciter possent. Et quasi non sufficiat piscatoria simpli-
dis expo-
Verum non hæc est dialectica subtilitas. Verum non hæc est *πίστις* ni posse
Academica, vel potius *ἀνισία* Ethnica. Ut enim nugatur.

Non unum significare nihil est significare, 3. Meta. 4. Ita ar-
amigui, & qui variis modis exponi possunt, religionem quo-
quam, h. e. nullam pariunt. Quadratam oportet fidem no-
semper consistat, non varios sensus modosque ad-
certitudo & unitas. Jam verò ut

ut unus est Dominus, sic una fides, Eph. 4.
autem absurdam impiamque hypothesein præmissam,
Dei notari quidem divinam maje-
Dei omnipotentia, sed non tantum, verum
Deum Christi beatitudinem creatam; quod

ex Augustino probare conuenit *col. vi. 614*. A
 sma, tanquam *σφὸν Φάσμα* malæ causæ. Caly-
 mutuati sunt, qui consimiliter per dexteram Dei
 potentiam, sed beatitudinem quoq; notari aut uita
 differenter vide *Zanchium* l. 2. de Nat. Dei, cap. 1. q. 4.

3. Vera &

Scripturæ nam & Orthodoxæ, clareque pronunciam
 cōformis præsertim cum ad eam Christus sedere dicitur, na
 Dextera notare creatam tantum gloriam aut dignitate, sed
 Dei, ad ac infinitam maiestatem & potentiam. Quam th
 quā sedet bimus 1. Dicitur Scriptura. 2. Operibus diuina dexte
 Christus, clesia.

notat infi-

J. Dicitur sunt Ex. 15. v. 6. Psal. 18. v. 36. & 63. v. 9.
v. 14. & 98. v. 2. & 110. v. 1. & 118. v. 16. & 139. v. 10. L.

jestatem. 8. Marc. 14. v. 62. & 16. v. 19. Luc. 20. v. 42. & 22. v. 69. &
Quod pro 2. v. 33. 34. & 5. v. 31. & 7. v. 55. 56. Rom. 8. v. 34. Eph. 1. v. 20.

batur, Hebr. 1. v. 3. 13. & 8. v. 1. & 10. v. 12. & 12. v. 2. 1. Pet. 3. 2.

1. Dicitis

hisce omnibus per dexteram Dei, diuina, increata, ubique
 Scriptu- intelligitur, quæ nullo loco inclusa, nullo exclusa, ubique
 æ. præsens est: & omnia in omnibus adimplet. Hinc vo

δυνάμεις *Ἰησῆ*, potentia Dei, *Matt. 24. v. 64. Luc. 22. v. 69.*
ξης vel gloria, *Matt. 25. v. 31. δεξιά τῆς μεγαλοσύνης*
xtera maiestatis in excelsis, Heb. 1. v. 3. & 8. 1. dextera *Ἰησῆ*
 Dei, *Heb. 12. v. 2.*

Atque hinc apparet, quàm vana & profana sit exceptio
 niani *col. 616*. scribentis; Licet in aliis Scriptura locis dextera
 rumq; significet ejus omnipotentiam; attamen in iis, quibus
 ad dextram Dei asseritur, analogiam considerari non proprie pot
 roboris, sed honoris atq; dignitatis ejus, qui est in loco ad dexte
 nim in omnibus locis, quibus ad dexteram Patris collocatur
 Filius, sit respectus ad potentiam & maiestatem, unde et
δυνάμεις, dextera throni & maiestatis appellatur. Nū
 honor, multò minus creata gloria, sed semper infinita omni
 & quæ hinc sequitur diuina gloria notatur, uti ex singulorum
 rum consideratione manifestum est.

2. Factis
 dextera
 Dei.

2. Facta vel opera, dextera Dei attributa, talia sunt, ut im
 sam & prorsus increatam *δύναμιν* luculenter indicent. Nam trib

xtris Filii v. s. quâ permutatione noietur xqualitate. *Matth. 23. 12.* omnes Patres exponant. 3. Quia Christus *Matth. 23. 12.* ad dexteram Patris suam probet divinitatem.

Ex qua confessione duo *proposita* deducuntur, & contrarius articulo symboli Apostolici dissentire, & contrarius 2. Thomam absque ulla ratione Dei dexteram de beatitudine exposuisse. Atque sic apparet ex *istis*, *ex hoc*, acumen Thomisticum à Romanensibus indicari.

Objectiones.

Quod de dextera Dei non semper notet infinitam gloriam.

In contrarium verò, nempe quod dextera Dei *gloriam & potentiam* notet, lex potissimum quæ paucis respondebimus.

I. Valentianus *Col. 616.* urget locum *Psal. 118. 1.* *in dextera tua usque ad finem*, ubi non pro Dei favore & propitiatione accipi contendit.

Resp. 1. Nulla nos cogit necessitas, ut de *finem* sensus enim est, à dextera vel potentia Filii Dei *venit* *sumum* auxilium, unde perpetua delectatio. 2. *Propitiationem* favor & propitiatione Dei, hoc tamen ipso *seu* *frangitur*, sed stabilitur. Non enim posset Deus nobis *nisi* foret omnipotens. Atque sic per Metonymiam, diceretur ipsa dextera.

II. Bel. objicit dictum ex *Sap. 3. v. 1.* quod in *manibus* *animarum*, quæ tamen infinitam potentiam non *habent*. Et in die ultimo stabunt iusti ad dexteram, *Matth. 25. v. 3.* *tem* hinc sequitur, ipsos fore omnipotentes? Sic *Eph. 2. v. 6.* quod Deus nos fecerit *consedere* in cœlestibus, ex quo *tamen* tam aliquam beatorum *divinam* non licet inferre.

Resp. 1. Apud Sapientem manus Dei, in qua sunt *potestas* *manum* finitam, sed infinitam, hoc est, ipsam divinitatem liberationem & protectionem. 2. *Matthæus* non loquitur de *visibili*, sed de filio hominis visibili, ex *v. 31.* Redibit enim *um*, sicut ascendit, *Act. 1. v. 31.* Per dexteram positus, ad *sinistram*, ad quam impii stabunt, localis positus proprius adeoque dextera Dei cum dextera filii hominis male *comparatur*. 3. Apud Paulum non est sermo de exaltatione nostra *temporaria*, sed respectu Christi capitis, qui cum sedeat in cœlestibus, quod identitatem naturæ consedere dicimur.

... non quoad singula individua, sed in Christo
... Huc spectat illud *Chrysostomi* Tom.
... Edit. Basil. apud Cratand. anno 1512. Re-
... pag. 74. Edit. Basil. apud Cratand. anno 1512. Re-
... & stupore plenum, carnem nostrum sur-
... ab Angelis, & Archangelis, & Cherubim & Se-
... versans, excessum patior, & majorem de-
... Hanc expositionem approbat ipse Bellarm.
... Ad id, qui tota Scriptura tribuit Christo soli sedere
... 4. Hic illud potissimum queritur, qui dextera
... quando ad illam collocatus dicitur filius homi-
... habeat vel habere possit?

III. Quia, si circumscribitur, infinitum non est. Dexte-
... circumscribitur, quia in caelis, in excelsis esse dicitur, Co-
... 1. cor. 15. & cap. 7. vers. 26 & cap. 8. vers. 1. 1. Petr. 3.
... are infinita non est. Urget hanc rationem Zanchius
... D. 6. q. 4. p. 169.

Insuper hoc argumentum, quia ex caelo locum, ex
... locat, quid efficit: quemadmodum etiam Zan-
... erubescit scribere, locum, in quo PROPRIE dicatur esse
... sed caelum ipsum, sedem videlicet Dei & bea-
... Itane ergo loco circumscribitur infinita dextera
... Dei, qui major est omnibus caelis; quem caeli caelo-
... 1. Reg. 8. v. 27. cujus scabellum est terra, Esa. 66.
... locorum Dextera est capax, inquit *Athanasius* o-
... Sabellii gregales, ibique graviter monet, ex animo omnes
... ejiciendas esse, quoties de Deo cogitamus.
... quando Deus Dei que dextera in caelis esse dicitur,
... creatum, sed gloriae divinae altitudinem & sublimi-
... Sicut enim regum in terris gloria per ex-
... describitur. Ita Deus in supernis habitare dicitur, ut
... denotetur. Hinc notant Theologi, quod triplex *Triplex*
... 1. loci. 2. a. vocationis. 3. dignitatis. Sensus primo caeli alpe- *excelsum.*
... excelsi sensu secundo animos nostros in excelsa attollere
... sursum corda: Sensus tertio, Deus in excelsis ha-
... Hic enim si altitudinem loci intelligas, pueriliter & carnaliter
... loco alicui includis. Et sequeretur aves Deo & dex-
... tera

teræ Dei viciniore esse, quàm Christianos, *Matth. 23. 12. de serm. Domini in monte col. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*
fin. tom. 4. l. 2. de serm. Domini in monte col. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
rectè concludit: Si in cælis, tanquam in superiori
Dei esse creditur, meliori meriti sunt aves, quam v
Quare hinc inferimus, cælum, in quo Deus habitare
eum, sed cœlestem potius gloriam significare, quod
pius accipitur, uti patet ex Matth. 21. v. 25. Job. 6. v. 5.
v. 47. Atque sic etiam, cùm dicitur, Dextera Dei me
sed summa & maxima potestas innuitur. Verba enim
ἐξ ὑψηλῶν priorum, & hoc volunt, Dextera Dei mea
robur, sed robur in excelsis, vel robur excelsum, & ma
cum scriptum. Hinc Chrysost. super c. 1. ad Eph. homin.
Com. an. 1603. scribit: Sedere fecit ad dexteram suam.
hoc poteris explicare? Eum, qui fuit à terrâ, cum quâ
quàm pisces, qui factus est ludibrium demonum, id est quod
vera est supereminens magnitudo ejus virtutis. Ita videtur quod
git, minorem argumenti unâ cum probatione absurdum, &
imò impium.

IV. Christus idèò adscendit ad cœlos, ut ad dexteram
 deret, *Mar. 16. v. 19.* Ergo hæc cœlis circumscripta, adeo
 ta est. Alias quid opus fuisset isto adscensu?

Resp. Duplex argumento inest fallacia. 1. αἰνία, *Q*
 fibilis Christi adscensus tantum antecedens fuit, non
 ad dexteram. Prius enim non sedit, quàm ad cœlos adven
 quod sedere non potuit, ac si dextera cœlo inclusa fuisset
 sedere non placuit, priusquam adscendisset, atque ita omne
 biles in terris peregisset. Quare particula (ut) non cau
 quens adscensionis; non locorum intervalla, sed ora
 stantiam involvit. 2. ἀνωγμένα. Nam adscensio vel
 pro præcedente actu visibili, vel metaphoricè pro suble
 sa ἀνεγερῶσι. Si prius, duntaxat ordo innuitur, ut d
 rius, nihil concluditur, quia in isto adscensu metapho
 sed majestatis altitudo attenditur.

De visione V. Stephanus vidit cœlos apertos, & Jesum stantem
 Stephani, Dei, *Act. 7. v. 56.* E. hæc certo cœli loco circumscribitur.

Resp. 1. Non arbitremur, cœlos immani natura &
 tu diductos fuisse, ut Stephanus posset intropicere. *F*

& se ab ea itantem, non oculo corporis, sed potius
 2. Ponamus ex abundanti, visionem fuisse corpora-
 non sequitur, dexteram Dei locum esse visibilem &
 3. Igitur enim apparitio, ex qua de rei essentia non licet
 4. Factum hoc per *encroptionem*, quæ est ordinarii juris relaxatio.
 5. *carialis*. Deum esse corporeum, & verè manus habere,
 6. *anthropomorphiticum*. Notetur ergo regula: *A Dei apparitio-
 sentiam non licet argumentari.*
 1. Patres per dexteram nonnunquam beatitudinem creatam
 2. refertim *Augustinus* tom. 3. l. de fide & symbolo, c. 7. col.
 Basil. an. 69.
 3. Ex Scripturis primò probari debet hæc acceptio: pòst
 sunt testimonia Patrum. 2. Bellarminus fatetur, ferè omnes
 divinitatis interpretari. 3. Locutiones Patrum aliæ sunt *po-
 2. exquisitæ*. Ex his de illis, non contrà judicandum est. 4. tñ
 5. & dextera Dei, cum de beatis dicitur, statim quidem fe-
 6. norat juxta Patres, & rectè: non autem ipsa manus & dextera,
 7. hæc est scilicet. 5. Augustinus ait, Christi sessionem ad dexteram
 6. summam beatitudinem, sed non addit *creatam*, ideoque lo-
 7. ad probandum est inefficax.

MEMBRUM II.

Ne phrasi, Sedere ad dexteram DEI?

Constat ad Patris dexteram collocatum esse omnes fatentur, sed *Triplex*
 1. *vicissim*
 2. *expositio.*
 3. *1. Carna-*
 4. *2. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 5. *3. 1. Carna-*
 6. *4. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 7. *5. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 8. *6. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 9. *7. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 10. *8. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 11. *9. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 12. *10. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 13. *11. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 14. *12. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 15. *13. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 16. *14. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 17. *15. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 18. *16. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 19. *17. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 20. *18. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 21. *19. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 22. *20. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 23. *21. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 24. *22. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 25. *23. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 26. *24. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 27. *25. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 28. *26. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 29. *27. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 30. *28. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 31. *29. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 32. *30. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 33. *31. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 34. *32. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 35. *33. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 36. *34. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 37. *35. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 38. *36. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 39. *37. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 40. *38. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 41. *39. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 42. *40. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 43. *41. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 44. *42. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 45. *43. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 46. *44. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 47. *45. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 48. *46. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 49. *47. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 50. *48. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 51. *49. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 52. *50. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 53. *51. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 54. *52. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 55. *53. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 56. *54. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 57. *55. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 58. *56. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 59. *57. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 60. *58. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 61. *59. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 62. *60. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 63. *61. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 64. *62. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 65. *63. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 66. *64. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 67. *65. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 68. *66. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 69. *67. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 70. *68. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 71. *69. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 72. *70. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 73. *71. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 74. *72. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 75. *73. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 76. *74. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 77. *75. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 78. *76. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 79. *77. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 80. *78. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 81. *79. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 82. *80. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 83. *81. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 84. *82. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 85. *83. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 86. *84. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 87. *85. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 88. *86. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 89. *87. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 90. *88. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 91. *89. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 92. *90. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 93. *91. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 94. *92. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 95. *93. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 96. *94. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 97. *95. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 98. *96. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 99. *97. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 100. *98. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 101. *99. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*
 102. *100. 1. Reg. 2. v. 19. Verùm, Ne tibi describas*

sedere ad dexteram Patris, & quoad divinam, & quoad humanam, si per dexteram intel-
 quoad *humanam*, si pro creata beatitudine, & c.
 cipiat. Hæc est sententia Thomæ, à qua tamen rec-
de Incarn. c. 15. Fateatur enim dexteram Dei esse
 gloriam; & articuli, *Christus sedet ad dexteram Patris*
sum Col. 499. B. Paripotentia & honore regnat, judi-
omnia cum ipso Patre. Porro hanc sessionem non divi-
 nitati datam esse concedit, ita tamen, ut data sit non
 supposito. *Non enim*, inquit *Col. 500. B. factum est,*
seipsa sedeat ad dexteram Dei, sed ut sit humanitas eius,
det ad dexteram Dei. Declarat hoc similitudine à re-
 sumpta, *Cum enim*, ait, *Rex induit purpuram, & sitat in*
purpuram ad illud solium, non sic, ut purpura dicatur seipsa
sed ut dicatur vestis sedentis aut regnantis, & etiam
tus Rex sedere aut regnare, &c. Ita ergo videmus,
 rumpant moderni Jesuiter articulum de lesio-
 ram Patris, quos errores paucis tangemus, si prius
 am exposuerimus.

3. Orbo-
 doxa.

III. Orthodoxi igitur, & nos cum illis statuimus
 teram Patris soli Christo attribui, eadē phrasi non creatum, sed
 imperium denotari. Si seorsum sumatur sedere, tūc quod
 pturis significat *vel situm corporis, vel moram & quædam*
v. 49. vel regnum, qualecunque sit; finitum, ut 1. Reg. 1. v. 31.

Sessio ad
 dexteram
 tria in-
 volvit.

tum, ut *Esa. 16. v. 5.* Complexim verò *sedere ad dexteram Dei*
 nisi potentiam absolutam & dignitatem increatam significet
 ut melius intelligatur, dicimus phrasi illā tria involvi,
 1. *regnum infinitum, 2. naturam regentem, 3. regiminis modum*

I. *fundamentum*, quæ tria distincte sunt explicanda & dem-
Regnum L. Quod igitur sessio ad dexteram Patris notet
infinitum, regnum totius universi, probatu non est difficile.

Probatur 1. Scriptura enim illam non nisi per exaltationem de-
 sessionem Christus dicitur τῇ δεξιᾷ τοῦ θεοῦ ὑψωθείς, dextera Dei exalta-
 ad dexte- v. 33. & c. v. 31. Petrus item scribit 1. Epist. 3. v. ult. *Christus est*
 ram Dei *Dei, profectus in cælum, subiectus sibi Angelis, & potestatibus,*
 notare *bus.* Inprimis verò huc pertinet locus ille classicus Ephes. 1.
 maiestati *Pater suscitavit CHRISTUM à mortuis, & collocavit eum ad dexte-*
 infinitā.

... principatum & potestatem, & vir-
 ... & omne nomen, quod nominatur non solum
 ... 22. & omnia subiecit sub pedibus ejus,
 ... Ecclesia, quæ est corpus ipsius.
 ... ad dexteram omnia Christo sunt subiecta,
 ... tunc unque infinitam potenti-
 ... omnia gubernare omnia posset, si finitam dun-
 ... haberet?

... firmiter concludi potest ex dictorum Bibliorum
 ... legimus: Dixit Dominus Domino meo, sede à de-
 ... os tuos scabellum pedum tuorum, 1. Cor. 15.
 ... Christum, regnare, do-
 ... sub pedibus ejus. Ita ergo, quod Psalmista est
 ... hoc Apostolus effert & exponit per regnare su-
 ... quod Mar. 16. v. 19. dicitur: Jesus assumptus est in
 ... Det, exponitur à Paulo Eph. 4. v. 10. Ascendit
 ... ut impleres omnia. Ex quo vicissim inferitur, sedere à
 ... & omnia implere, *ἵνα πάντα πλῆρῃ* esse; atq; sic per
 ... bellio ad dexteram Patris significat universale, omni-
 ... ens in cælo, terraq; intra & extra Ecclesiam domini-
 ... omem Christi hominis ad dexteram suam o-
 ... In eo autem, quod omnia ei subiecit, nihil dimisit non
 ... 2. v. 8. Qui verò omnia regi omnesq; inimicos per fi-
 ... creatam potestatem compesci posse somniat, is certè cum
 ... infanite. Nos ex dictis concludimus, sessionem ad de-
 ... in finitam gloriam, divinum honorem, omni-
 ... imperium.

... est sententia Patrum, qui & ipsi hanc sessionem de di-
 ... interpretati sunt. Ita enim scribit Ambrosius super cap.
 ... ad dexteram Patris est glorificatio humanitatis seu confes-
 ... (vina) majestatis, ut per hanc suscepta humanitatis glori-
 ... Theodoretus dial. 2. *ἔστι τοῦ ὁμοῦσι* uniti provectio, ad
 ... similitudinem. Primasius in Heb. 1. *Sede à dexteris meis, id*
 ... in mundine honoris, dignitatis, gloria ac majestatis meæ.
 ... addere necessarium est, cum Bellarmin. ipse à
 ... manus victas det, quamvis ab eo (nempe secun-
 ... Papalem) dissentiat Gregorius de Valentia.

2. Naturā
regentem
& exalta-
tam, quæ
est huma-
nitas.
Quod ar-
gumentis
quatuor
demon-
stratur.

11. Ut verò sessio ad dexteram divinum immo eternum
ruram, quæ ad hanc dignitatem eveſta eſt. haud obſcure
Quia enim per exaltationem definitur, hinc divini

1. Hinc enim Chriſtus ad dexteram Patris collocatus
quatenus eſt Filius David, *Matt. 22. v. 42. 43.* Filius homi-

64. *Luc. 22. v. 69. Act. 7. v. 56.* quatenus eſt crucifixus & inter-

5. *v. 30. 31. Heb. 12. v. 2.* mortuus & reſuſcitatus ex mortuis,
Eph. 1. v. 20. profeſtus & receptus in cœlum, *Marc. 16. v. 19.*

Apoſtolus etiam *Heb. 1. v. 3. & 4.* connectit hæc duo, *2. v. 9.*
majeſtatis in excelsis, tantò preſtantior factus Angelis. At-

cundum carnem potuit Chriſtus fieri Angelis præſtanti-
per ſit ſummus Deitate. 2. Porro, quæ data ſunt Chriſto in

ea ſecundum humanitatem data eſſe, jamdudum con-
Antiquitas orthodoxa. Atqui eveſtio Chriſti ad dexteram

tempore contigit. Quare de Chriſto ſecundum huma-
tùm exponi debet.

3. Idem evincit ordo articulorum fidei. Chriſtus
carnem paſſus eſt, mortuus & ſepultus, deſcendit ad inferos,
xit, adſcendit ad cœlos. Abſurdiſſimum verò fore aſſum-

ſtum ſecundum humanitatem adſcendiſſe ad cœlos, ut ſe-
Deitatem conſideret ad dexteram Patris.

4. Accedit tandem unanimis Antiquorum Patrum
qui ſeſſionem iſtam non niſi de humana Chriſti natura

Cyprianus de Symbolo Apoſtolorum p. 574. edit. Pamel. an-
Joh. le Preux: *Sedere ad dextram, carnis aſſumptæ myſterium eſt.*

nim ſedis cœleſtis profeſtum divina, ſed humana conquirat na-
tom. 9. lib. 2. de Symbolo ad Catechum. c. 7. col. 113. Edit. Baſc.

dexteram intelligite poteſtatem, quam accepit homo ille ſe-
Et l. 3. de Symbolo c. 8. col. 1126. *Quis eſt, qui ſedet ad dextram*

Homo Chriſtus. Nam in quantum Deus, ſemper cum Patre & e-
& quando ad nos proceſſit, à Patre non reſeſſit. Theodoretus
p. 242. Edit. Colon. an. 1573. *Sede à dextris meis: Humano mor-*

um eſt. Ut enim Deus ſempiternum habet imperium; ſed Hon-
pit, quod ut Deus habebat. Idem dial. 2. p. 328. ejusdem Edi. *Coron-*

ſi ſeſſione à dextera dignitatē eſt, & ab omni creaturā adoratur. De-
l. 4. O. F. c. 2. *ἐκ δεξιῶν ὁ ἰησοῦς πατρὸς καὶ ἀληθείας* *Φαριζαίου*

Dei Patris sedere dicimus Christum corporaliter, h. e. in
suum. Non n. modum, sed subjectum sessionis notat
hæc. Illa iterum testimonia vide apud Chemnitium l. de
curia c. 28.

Ad idem vero dictis triplex error refutari potest.

Ex quibus

Christum, qui ex Thoma p. 3. q. 58. art. 2. dicunt, Christum se-
ntem convenienter dici ad dexteram Dei Patris sedere, in-
um et unam cum Patre Deitatis gloriam. Imò verò inconve-
& improprie hoc dicitur. Sessio enim perpetua Scripturæ phrasi, est i. Thomi.

in tempore facta. λόγος vero est altissimus. Quare exaltari statum.

Altis enim imperfectus foret. Nam quod ἀνέστης ἐδέχεται,
geri, exaltari potest, imperfectum est. Et omnis receptio est

Scal. 2. Exerc. 307. sect. 21. Patiens autem alio quopiam est poste-
perpetuum Exerc. 77. l. 5. Si igitur λόγος collocaretur ad de-

Patris aliquid acciperet, adeoq; pateretur, & per consequens

irabilis, nec æternus foret. Quare nos tenemus Antiquitatis

Non λόγος sed caro ejus exaltata est; non excelsus sed caro ex-

Ex quo statim fluat alterum, inconvenienter dici λόγον ad Patris

sedere vel collocatum esse. Nam divinitas λόγος est ipsa Dei de-

hæc etiam Patres dicta quædam de Dei dextera & brachio lo-

interpretati sunt de Filio Dei. Ergo, si λόγος dicatur sedere,

Dei dexteram, idem erit, ac si affirmet, dexteram Dei sedere ad dexte-

De quo si non convenienter dicatur, quis est, qui non intelligat?

Majorem verò adhuc absurditatem committit Thomas, quando

non resp. ad 3 scribere non erubuit: Spiritus etiam sanctus propriè

ad dexteram Patris & Filii, &c. Ubi verò hoc scriptum

& in quo capite phrasis hæc reperitur? De Deo enim non nisi Dei

sed non nobis relicta est. Equidem Spir. S. Patri filioq; essentia & digni-

tem perinde dicimus, propriè tamen vel ad Patris & Filii dexteram se-

Dei non potest. Hoc enim soli Christo in scripturis tribuitur, fa-

re Bellarm. no., & phrasi ista temporalis exaltatio notatur, non

qualitatem in Trinitate quæ sita vel æqualitas.

II. præsertim Bellarmini, qui sessionem illam hu-

manitatem quidem datam cõcedit, verum non ipsi in se, sed in supposito.

Naturalis expositio, imò corruptio hujus articuli! Sic procedimus:

non humanitati per se & in se convenit, cui ergo? Num

humanitati? At hoc jam modo refutatum. Num toti supposito? Verum

quæri-

quæritur, secundum quam naturam? Supponitur, ut
dam tertium à naturis diversum. Quapropter, ut ex
negare velit, disertè respondeat, an totum suppo
sit, an sola divinitas, cum humanitatem excludat? Si
utique humana etiam natura, sine qua illud non est
nitas, secum ipse pugnat, quoniam antea conce
quia in tempore facta est, non nisi humanitati conve
gitur est, Jesuwitas se nunquam expedire posse, nec
tationem sessionis negent, vel divinitatem exaltatio
utrumq; absurdum, humanitatem divinæ potestatis
sionem factam esse participem, nobiscum fateantur.

Similitudo verò à *purpura* planè inepta est. Non
dicitur sedere in solio, sed tantum appellatur *purpu*
stus autem ad dexteram Patris re ipsa sedere & in tem
dicitur. Cui verò naturæ in se hoc competit? Non divi
porali mutationi non subjacet. Ergo vel humanitas
tatio fingitur, quia sit titulus sine re, cum nulli
queat. Et si caro ad dexteram Patris non sedet ipsa, sed
tis caro est, quæro, quid per sedentem intelligat? An
enim in Christo præter carnem assumitam & *λογος*, illu
ergo ex ipsius hypothesi sequitur, *λόγος* adeoq; divinitas
in se sessionem fuisse datam, id quod absurdum, & con
witicæ contrarium est. Nos ergo dicta superius allegat
quibus ipse Filius hominis, qui mortuus est, resurrexit &
scendit, h. e. Christus secundum humanam naturam, vel
Christi natura ad dexteram Patris evecta, non autem natu
vel evecti dicitur, adeoque exaltatio ipsi in se attribuitur.

Unicam verò obiectiunculam reponit Jesuwitas, &
stat: Si humanitas in se ad dexteram Patris evecta dicatur,
qualem esse Deo, & per consequens Deo non minorem, nec
rum tamen illud Joh. 14. v. 28. hoc 1. Cor. 15. v. 28. asseritur. Im
contradictio, si creatum Deo Creatori æqualis statuatur.

Resp. Esse distinguendum inter æqualitatem *δ'ίας* &
tem *ἰξουσίας καὶ δ'τίας*. Quoad essentiam caro Christi
Deo, sed inferior: semper enim finita creatura permanet. Quoad
tentiam verò, & dignitatem est æqualis Deo, si tem, quæ
modum habendi respicias. Eandem enim potentiam, quæ

...a, dedit Filio in tempore per gratiam, & ad dexteram suam. Hæc verò identitas potentiz non identitas essentiz; non secus atque utraque eorum eademque adoratione invocatur, neque tamen æqualitas rectè colligitur.

Ad idem ergo dilemma Bellarmini: *Humanitas Christi aut esset, aut non esset*, respondemus breviter, non est æqualitas, quin habet diversam; est æqualis, quoad gloriam

quæ habet cum Deo eandem per elevationem ad Dei essentiz quidem negant, tò j̄ s̄on ho-

...t, imò contra hæreticos masculè urgent, quia ... 6. ... Quod si tamen terminus

... offendit, nobis perinde erit, si quis carnem ... quoad potentiam, si ipsam ad divinam maje-

... sessionem evectam esse, propter vitandam confusionis su-

... autem loco notetur *Spiritus vertiginis* in Bellarmi-

... sessionem ad dexteram Patris humanitati datam, ... gloriam significare; nunc tamen concludit, humanita-

... Dei non s̄dere hoc modo tertio, nempe quo eterna Dei ... solum secundo, qui statum beatitudinis notet. Ita

... quidam sibi nunquam constant, & qui à veritate semel rece-

... utò figere possit, nihil sibi relictum habet.

II Calvinistarum, qui geminum hîc errorem fovent, & à seipsis Calvinistarum.

Nam i. Nonnulli personam quidem per sessionem ad Patris dex-

... esse exaltatam concedunt, sed malè hoc ad naturas applicari sta-

... Verum hi meminerint, quòd persona Christi non sit quiddam

... compositum, sed nihil aliud, quàm duæ naturæ u-

... Nazianzenus: *Dua sunt nature in Christo, et utrumque*. Quicquid

... Persona Christi dicitur, id necesse est, ut alterutri in Persona

... conveniat. Nulli enim si conveniret, sequeretur, ut

Christi ad dexteram Patris collocatam e
loquendi formula non substitimus, sed pon
quam naturam Christus ad dexteram Patris sede
ptura Filium hominis nominat, & universa an
calculum suum adponit.

2. Alii sessionem ad Christi divinitatem pon
non gloriam ipsam, sed gloriæ tantum manifestat
sumpta intelligunt. Verum, est hoc contra manifestat
quæ filium hominis per sessionem exaltatam
excellentiæ λόγος, quem in tempore exaltari
etiam contra ipsas Calvinianorum hypothesi. Vel
majestatem infinitam. Ast hæc exeri per carnem &
gant. Vel dignitatem tantum finitam. Ast hæc divini
nec dexterae Dei gloria, neque λόγος per illam
Sed de hoc fusiùs suo loco disputant Theolog: nos ad
mumq; membrum accedimus.

3. Tandem igitur III. phrasis sedendi ad Patre
Regimi- unà modum accipiendi, & fundamentum accepti domi
nis modū Modus includit partim temporis circumstantia
& funda- non ab æterno, sed in tempore imperium istud Christi
mentum. manitatem accepit: partim actus quosdam præce
nem, mortem, & in cælos ascensionem, quæ omnia

Fundamentum est tum remotum, nempe ut in part
propinquum, videlicet gratia Patris, Filium hominis, qu
fuit usq; ad mortem, exaltantis. Innuit hoc Apostolus
inquit, ὁ θεὸς αὐτὸν ὑπερέβησεν, καὶ ἔχαριςεν το ex gratia
donavit illi nomen super omne nomen. Quod enim Deus
turam, hoc filio hominis dedit per gratiam.

An Christi secundum utramque naturam sede
atq; his observatis, facile est respondere ad argum
nonnulli obijciunt, Sedere, ajunt, ad dexteram Dei, si regnat
Christus secundum utramq; naturam regnat. Ergo secundum ut
nam sedet ad dexteram Dei. Nam major limitanda est, n
sedere ad dexteram, sit quidem regnare; sed ita, ut hoc
pore, post passionem & mortem ex gratia obrigerit, id
naturæ commune non est, sed soli humanæ proprium. H
zenus, postquam verba fecisset de dominio & judicio
subjungit: Si & Deo hæc tribuas, non tribuas xpi sicut in

sciam, sed quasi qua ab initio συνάρχοντες ipsi in Latine.
natura non gratis.

& Illi cum error profigari potest, qui sessionem humanitatis esse dicunt, Si enim sessio, quæ ad dexteram applicari poterit? Num & λέγεται exinatio dextera Dei, vel geminus Dei thronus est? Nec enim tantum sessionis meminit, & quicquid de illa, hoc conjunctum sumtum, humanitati tantum competit. Quod etiam axiomate isto verissimo, quod Theologus celestis Dn. D. Basilias Menzerus in respons. ad object. Mart. ex Latino & Constantinopolitano excerptis: *Quicumque Christus, in se habet, maiestatem, gloriam, potentiam, honorem, neminem solvit personam Christi, more Nestoriano, quicquid est personæ, & unione personali declamitet.* Atque hac occasione phrasis sedendi ad dexteram Dei Patris, tantum explicare solui, quorum hæc summa: *Ut Deus infinitus ad dexteram Dei non nisi infinitam increatamq; maiestatem notat, & per nos, se ipso ad Dei dexteram omnipotens imperium, & presentem mundi regnum significat: qua cum in tempore contigerit, ex divina voluntate exinanitionis; humana tantum natura Christi sessionem, & orthodoxos Patres attribui posse concludimus.*

QUESTIO III.

Quid per claves cælorum in Scripturis propriè intelligatur?

ROMANI post subactam terrarum orbem in Capitolio lapidem, erexit, quem divino cultu prolequentes, Deum Terminum dixerunt, quæ potestas in Romanis terminaretur. Similis Deaster in Romæ coluit, ille nimirum sive Pontifex, sive Pompifex, quem velut Terminum fidei & omni potestatis vocavit, quem pro lapide pretioso, cum nullius sit pretii; probato, & omnibus improbetur; fundamentali sine omni fundamento & iudicio iudicant. Quamvis enim nonnullas pro primatu & auctoritate sua consequentias nectant, nil tamen sunt, quàm funiculi ex arena compacti.

Ad cōtro-
vers. T. r.
de Ponti-
fice Ro-
mano.
Deus Ter-
minus ab
antiquis
& bodier-
nis Roma-
nensibus
colitur.

Hoc verò imprimis urgent, *Quod Papa Rom*
claves Ecclesie sint concessa, cò quod Servator Petro dicitur
Matth. 16. v. 19. Tibi dabo claves regni cælorum.

Non autem jam disputabo, *An claves ista sint* *Papa*
omnibus Apostolis sub persona Petri, adeoq; toti Ecclesie
 quod posterius verum esse patet ex ipsa claviu eorum
 18. v. 18. Job. 20. v. 22. 23. adeo ut Ambrosius rectè scripsit
dicitur, Apostolus dicitur: Verùm istud duntaxat patet
Quid nomine claviu Servator noster notatum voluerit
claves propriè intelligatur?

Quid Pō-
tificii per
claves in-
elligant?
 Papicolas si quæramus, summum & Monarchicum
 significari respondebunt. Nor & Catholici omnes, n. qu. B.
 l. 1. de R. P. c. 13. per claves datas Petro intelligimus summam
 in omnem Ecclesiam. Et Gregorius de Valentia Tomo 3.
 punct. 7. §. 28. col. 235. Cùm soli Petro claves regni
 promittuntur, intelligendum est, summam illi post C
 promitti potestatem. Nempè ejusmodi, quâ & omnia
 etiam ipsis Apostolis) & omnibus modis aperiri potu
 Rhemenses super c. 16. Matth. similiter scribunt.
 auctoritatem vel cathedram doctrinæ, b. e. licentiam
 liberè, dijudicandi veram & falsam doctrinam, suprema
 men gubernationis, potestatem condendi leges, congregandi
 sancienti abrogandi, Canones, ordinandi & abdicandi
 que dispensandi bona Ecclesie aut spiritualia aut temporalia
 ergo Pontifex agit, aut quicquid agere libet, hoc omne
 claves Petro datas arbitratu.

Notum de
clavibus
sententia.
 Nos verò statuimus cum omnibus piis & orthodoxis
 claviu nomine in Scripturis, præsertim Matth. 16. non in
 quendam in Ecclesia absolutum & Monarchicum, sed un
 auctoritatem aperiendi claudendiq; cælum, b. e. remittendi
 peccata, quæ potestas omnibus Apostolis, toti, ministere
 missa est; de Papæ verò clavibus, quas prætendit, sententia
 ro, nempè quòd sint sacrilegium & incessabile spoliu, ex
 patum à Diabolo fundatum.

Claves in
genere jus
potesta-
 In genere quidem hoc lubenter concedimus, claves p
 quandam & jus quoddam significare, sumtâ metaphora
 Oeconomi, cui claves traduntur, ut res utiles promat a t

est. *Claves scientiæ* Luc. 11. lumitur pro jure docendi, *tem quam*
 v. 32. *Va vobis legisperitis, qui tulistis clavem scientiæ* *tem quam*
 introitis, & eos, qui introibant, prohibuistis, hoc est expo- *dam signi-*
 nitur perit. *Clavis col. 131.* Vobis solis rapuistis jus docendi ve- *fiscant.*
 citat æternam, nec tamen ipsi eam ingrediuntur, nec au-
 eam monstratis, imò etiam volentibus eam ingredi, vestris
 ac erioribus resistitis. Sic *Esa. 22. v. 22.* dicit Jehovah
 Dabo clavem domus David super humerum ejus. Quibus
 notari censet *Bellarminus* principatum Ecclesiasticum; & *Valen-*
 tianum potestatem in domo David, h. e. in Ecclesia, ut quod ab
 ac legitime constitutum sit, ratum apud omnes ac firmum es-
 nec possit à quoquam rescindi.
 utique fallit & fallitur. Quamvis enim non eamus nega-
 per claves Eliachimo promissas notari principatum, & quidem
 quem Sobnam antè obtinebat; hic tamen politicus fuit, non Ec-
 potestas regalis, non Sacerdotalis. Nam *v. 15.* vocatur.
antiquarius & prepositus, non templi, ut habet vitiosa versio
domus, quæ significat regiam Davidis familiam, cui Deus
 heredes promittit, non ipsum templum, siquidem hoc à Sa-
 none, non David, sed ex herede. Hinc *LXX* Eliachimum hunc
exheredatorem & puerum, seu *dispensatorem thesauri*; Josephus l. 10.
 c. 1. appellat *παύλας*, *regni curatorem vel vicari-*
Ex quo colligitur; Sobnam, qui claves habebat domus David, *Claves cæ-*
 Sacerdotem, sed tum uni Principis ministrum fuisse, qui magi- *lorum no-*
 plet Eliachimo delatus fuit. Confundunt ergo Pap. col. *claves* *tant pec-*
 domus David cum *clavibus regni cælorum*. Ille politica, hæc sunt Ec- *cælorum*
 claves: illæ in dominando, hæc in ministrando sitæ: illæ *remissionē*
 principatum, hæc spirituale peccatorum remissionem aut retentionem *& reten-*
 Scripturæ phrasi denotant, id quod argumentis præcipue qua- *sionem.*
 præbatur d. 11.

1. Si per claves cælorum notatur monarchica & *αὐτοκρατορία* Quod
 dominatio, sequitur omnes Apostolos fuisse monarchas, quia o- *probat*
 mnes acceperant claves regni cælorum. Nam cui committitur offici- *quatuor*
 clavium, illi quoque conceduntur claves. Sed Apostolis omni- *argumen-*
 bus & sub illorum persona omnibus Ecclesiæ ministris committitur *tis.*
 clavium, quod est ligare & solvere, hoc est, remittere & reci-
 pe peccata. Sicut enim Petro dicitur *Matt. 16. v. 19.* Quodcumq; liga-

veru, quodcunq; solveris: ita omnibus dicitur. *M*an-
ligaveris is super terram, erunt ligati & in caelo: quod si
terram, erunt soluta & in caelo. Qui locus tam aper-
 cunq; torqueant Papicolæ, nihil tamen solidi. q
 sint, invenient, uti patet ex *l. 1. Bell. s. 12. col. 877* &
 etiam locus alter *Joh. 20. v. 23.* ex quorum collatione
 nihil aliud esse, quàm remittere; & ligare nihil aliud,
 peccata. Hoe ergo clavium officium, cùm omni-
 patet, ipsas quoque claves communes esse concludi-
 quens, si clavibus notatur principatus, tot erunt
 quot sunt ministri, ἀποστολὴ καὶ ἀρχιδίοκον. U-
 tur adversarii, duo notari velim pronuntiata Bellar-
 Nam *1. col. 658. C.* inquit: *Inauditum est, in Ecclesia*
quàm ordinis & jurisdictionis. *2. col. 661. B.* asserat, cla-
 bus *Apostolis datas Joh. 20.* Ex quibus ita concludo. Claves
 aut sunt ordinis & jurisdictionis, aut aliæ novæ. Non
 ditum esse Bellarminus adfirmat. Sin illud, Petrus n-
 cepit, præ reliquis Apostolis, Nam & his eadem ordi-
 nis claves sunt conceditæ, Johan. 20. vicissim non disti-
 Sequitur ergò invicta conclusio, *Clavibus colorum non*
principatum, sed commune ministerium Evangelicum denotant.

II. Si per dationem clavium primatus Petro su-
 non amplius dubitassent Apostoli, quis eorum foret pri-
 retur major. At de hoc ipso quasiêrunt *Matt. 18. Marc. 9. l.*
 ubi Domino facilè fuisset respondere; *Nolite amplius lit-
 Petrum constitui principem.* Sed nihil horum factum est.

Excipit Bellarminus *col. 666. D.* *Apostolos non intellex-*
promissionem Domini Petro factam, suspicatos tamen fuisse,
rum contendisse.

Resp. 1. Sine ratione hoc asseritur. 2. Verba & eorum
 apertissimus, fatente ipso *cap. 12.* ab initio. 3. Licè in ali-
 nes sint rudes, tamen cùm de primatu agitur, satis fue-
 4. Si maximè cæteri non intellexissent, Petro tamen hanc
 am tribuere non possumus. Quî ergo factum, quòd ipse
 Apostolos non cohibuerit, & ad promissionem primatus
 provocarit?

III. Claves Petro datæ dicuntur claves regni colorum.

in eius observatione, Luc. 17. v. 20. non est de hoc

Quapropter neq; claves ejus mundanam & mon-

potestatem denotent, ideoque Pontifices falso eam Petro

impium.

Ac educta testimonia Patrum & quidem 1. Origenis parte

terram tractatu 1. in Matth. p. 36. Edit. Basil. anno 1571. An-

Pet. o *tantum* Christo claves regni celorum, nec alius beato-

nam eas accepit: *ut est?* Quod si dictum hoc: Tibi dabo claves

celorum, ceteris quoq; commune est, cur non simul omnia & qua

visi, & quae sequuntur, velut ad Petrum dicta sunt omnium.

2. Augustini, qui tom. 10. homil. 27. col. 122. de sanctis ait:

in aet, quae ad fidem pectorum dura referantur. 3. Ejusdem

et 14. in Joh. col. 572. Ecclesia, quae fundatur in Christo, cla-

celorum accepit in Petro, id est, potestatem ligandi sol-

4. Hieronymi ad Jovin. l. 1. cuncti claves regni celorum

5. Martini qui 1. 6 de Trin. p. 71. Edit. Basil. anno 1570. sic al-

6. sololos: O sancti & beati viri, claves regni celorum sortiti,

7. solvendi in caelo & in terra adepti. Adde P. Lombard-

8. sentent. d. 19. lit. C. p. 798. edit. Col. an. 1609. scribit: Aliis

9. & mihi placere fateor, cunctis sacerdotibus hanc clavem

10. ligandi & solvendi: Itemque Marsilium Patavinum, qui l.

11. minoris 6. p. 128. Edit. Francof. an. 1612. in ipso Papatu ante ali-

12. cul, claves celorum non de absoluta dominatione, sed pote-

13. stati peccata recte interpretatus est. Ibidem p. 151. seqq.

14. nec declarat, quomodo Christus dimittat peccata, & quomodo Christus

15. doctes, nempe Christum *euangelizantem* & judicialiter, Sacerdotes & ministri

16. & recitative. Sicut enim Dominus leprosum prius sanitati ejus diver-

17. tulit, deinde ad sacerdotes misit, quorum iudicio ostenderetur, *simodè re-*

18. tatus, Matth. 8. v. 4. Et veluti Christus Lazarum jam vivificatum *mittunt*

19. hic p. his solvendum, *Johan. 11. v. 44.* Ita quamvis aliquis apud *peccata.*

20. sit solus, non tamen in faci, hoc est, notitia Ecclesiae solutus

21. tur, nisi per iudicium sacerdotis. Et sicut claviger mundanus clau-

22. do vel aperiendo, reum vel solutum vel damnatum declarat, nul-

23. lus in potestatem in reum exercet: Pari modo comparatum est

24. membris Ecclesiae, qui sunt clavigeri coelestis iudicis, qui coelum

25. claudunt vel aperiunt, id est, clausum vel apertum esse annunciant.

26. Ex his ergo omnibus luculenter apparet, claves *ἐπισκοπῆς* quidem

27. pote-

potestatem, *ἐδίδωκεν* verò, cùm dicuntur claves
solutionem aut condemnationem, uno verbo
licum significare.

Neq; nobis obstat locus *Apoc. 3. v. ubi de Christo*
habeat clavem David. Fatemur enim per clavem ha-
mam & absolutam in cælo terraque potestatem, (Ju-
Pius Bellarmino contrarius interpretatur de cla-
Comm. 2. lect. 2. pag. 180. 181.) Sed quid hoc ad claves A

Discrimē Magna enim inter utrasque differentia, cum *Christi* inter cl-
steriales, *Apostolorum* ministeriales: *Christi* n-
ves Cbri-naria potestate conjunctæ; *Apostolorum* verò ad-
fi & Apo- sitionem & retentionem determinatæ: *Christi* sit infa-
storum. lorum quandoque fallant, cum ministri Ecclesiæ no-

541, quò spectat illud *Origenis*: Interdum qui foris est,
& qui foris est, intus videtur retineri. Minime omni
prædicii aliquid accedit ad claves papales. Malè has

Quales infex, peſſimè uſurpat. Non enim à Chriſto, ſed ab
ſine claves fabricatæ; Apoſtaticæ, non Apoſtolicæ; Antichriſti-
Pontifica- gelicæ ſunt. Solvit quidem & ligat Pontifex, verùm ut ry
lex. Solvit enim infernum, & claudit cœlum: ſolvit locali-

Q U Æ S T I O I V.

*Primatus
Papalis
duobus
fulcris in-
nititur.*

Quid pascere in Scripturis significet?

Paparum Monarchia duobus potissimum fulcris sed va-
innititur. Alterum est *clavis Petri* Matth. 16. v. 19. *Al-*
Petri, Joh. 21. v. 12. seqq. *Ibi* primatum promissum; *hic* col-
mant. Utrumque falsò. *Prius* modò evicimus, *postertus*
strabimus.

Hæc autem Romanensium est sententia, *Christiver*

successoribus, Romanis scilicet Pontificibus datam
 Ecclesiasticam & Politicam super universam Ec-
 clesiam. Barmino lib. 1. de R. P. c. 14. & seqq. Nervum ar-
 gumento pascendi querunt. Nobis difficile non erit, inquit
 1. 870. A. ex hac ipsa voce, Pasce demonstrare, sum-
 mam auctoritatem, cui dicitur, pascere oves meas. Et Greg. de Val.
 p. 7 §. 30. col. 246. verba, Pasce oves meas, interpretatur.

ab hoc etiam praesidio deiciantur, quidnam Dominus

notatum voluerit, paucis explicabimus.
 Dominus lubenter concedimus, Christum Servatorem, Christum
 solum Petrum hic esse allocutum, idque tribus distinctis vi-
 sibus distinctis. Sic enim communiter exponunt. Christum allo-
 cutus est, Joh. 21. col. 566. Edit. Basil. 1564. in Joh. 6. 21. col. 566. Edit. Basil. 1564. in Oper. Christi. Poet.

Christum servatorem, qui ter negavit. Epiphanius contra Catharos, lib. 2. tom. 1. h. 59. fol. 154. anno 154. in Joh. 6. 21. col. 566. Edit. Basil. 1564. in Oper. Christi. Poet.

Petro istis verbis conferatur summus principatus,
 potestas pascendi, absolutam potestatem & Monarchiam Eccle-

siasticam significat, dicitur negatum imus. Quod ut ostendatur, præ-

dictum vocabulum pascendi in genere duobus potissimum modis acci-

pi potest, vel proprii, quo sensu idem est, quod alere aut cibum mini-

strare, vel figurati, pro curare, prospicere, providere.

Primum dupliciter. Nam 1. Tribuitur magistratui politico, qui
 regere populum dicitur, ejus regimen, gubernatio & cura subditorum
 datur, ut 2. Sam. 5. v. 2. Dominus dixit ad me, ut pasceres populum me-
 um. Hic ergo pascere est ducem esse, vel
 regere. Sic dicitur 2. Sam. 7. v. 7. Judicibus præcepi pascere populum
 meum. Et hoc sensu Hieronymus Agamemnonem vocavit ποιμένα
 pastorem populi. 2. Tribuitur Apostolis & ministris Ecclesie, ubi

pasco-

pascere idem est, quod docere, informare & alias res obire. Sicut enim Pastoris propriè dictum est, 2. pascere in loco fertili & bono. 3. mundare. ut res defendere adversus lupos, & 5. amissas quærere & ad Ecclesiæ ministri auditores suos ducere, reducere, & cibique spirituali reficere debent, quam obcausam etiam rium pasturæ rectissimè comparatur. Et hæc significatio inculcatur, *Ezech. 34.* ubi Dominus accusat sacerdotes, quod suum modo debito non pascant, sed tantum seminare gignent. Sic *Actor. 20. v. 28.* Episcopi Ephesini dicuntur *ποιμαίνετε*, hoc est, pascere (vulgata vitiōse vertit regere). *Ephes. 4. vers. 11.* conjungit Apostolus *ποιμαίνετε* & *διδάσκετε* doctores & doctores. Petrus 1. *Epistola 5. vers. 1. & 2.* hortatur omnes, ut pascant, hoc est, erudiant, & rectè dirigant mini.

Ex his igitur & aliis similibus dictis generalem deest illam: Quod pascere Apostolis & praconibus verbis, etiam principatum aut dominium, sed unice & semper ministerium. Christus enim omnem primatum conceptis verbis probat *Matth. 28. v. 25. & 26.* Reges gentium dominantur, vos autem non ut causam Apostolus 2. *Cor. 4. v. 5.* se & cæteros Apostolos vocat servos Corinthiorum. Et Petrus 1. *Epist. 5. v. 2.* vult presbiteros providere, *μη ὡς κατακυριαρχήσασθε*, non ut dominatores. *Epistola Apostolica* hac est; Dominatio interdicatur, indicatur ministerium. Quia igitur ratio erit, cur in hoc tantum loco non notat. Anno 1517.

Pastura, In specie verò, quod significationem eandem habeat vox, quæ Petro dicitur, adeoque ministerium notet, non magisterium, cum Salomoni A. Petro, *Pasce oves meas*, sequentibus argumentis demonstratur. I. Nullus omnino Scripturæ locus adferri potest, in quo pascere Apostolis & doctoribus tributum Monarchiam deest principatum. Quæ igitur ratio erit, cur in hoc tantum loco non notat.

II. In textu græco bis habetur vocabulum *ποιμαίνετε*, semel probatur. Neq; dubium est, *ποιμαίνετε* hic idem significare, quod *ποιμαίνετε*. Ponuntur enim ut æquipollentia, & per unam pascendū vocatur. Atqui *ποιμαίνετε* pro dominio usurpatum non reperitur.

vel *proprian*, in cibi ministracione, vel *mem-*
nis Latin. ministracione consistentem. Ergo & hic, cum pro-
 dicatione consistentem. Ergo & hic, cum pro-
 dicatione consistentem. Ergo & hic, cum pro-
 dicatione consistentem. Ergo & hic, cum pro-

do; vel quia ad Apostolum dicitur, *vel* quia in specie Pe-
 do; vel quia ad Apostolum dicitur, *vel* quia in specie Pe-
 do; vel quia ad Apostolum dicitur, *vel* quia in specie Pe-

Non primo, quia *καὶ ἂν* presupponit
 Non primo, quia *καὶ ἂν* presupponit
 Non primo, quia *καὶ ἂν* presupponit

Non secundo, quia tot alis Monar-
 Non secundo, quia tot alis Monar-
 Non secundo, quia tot alis Monar-

Non tertio, quia hæc non ratio foret, sed principii petitio.
 Non tertio, quia hæc non ratio foret, sed principii petitio.
 Non tertio, quia hæc non ratio foret, sed principii petitio.

Pet pasturam intelligitur *vel* Apostolatus & prædicatione,
 Pet pasturam intelligitur *vel* Apostolatus & prædicatione,
 Pet pasturam intelligitur *vel* Apostolatus & prædicatione,

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

Si prius: nihil
 Si prius: nihil
 Si prius: nihil

di rationem vel instituerit, vel approbârit. 3. Si alii debuerunt
 re, quid opus fuit Petro? 4. *Aut* non voluit omnes pascere, *ut* non
 guit. Si *primus*, negligens fuit. Si *posterius*, Christus impossibile præ
 quod in scholis Papisticis absurdum. 5. Debebat Petrus pascere
 gnus amoris. Hunc autem non declarâset, si per alios pavisset.
 sunt enim & sceleratissimi Pontifices, Christum odio, non amo, ep
 sequentes, per alios pascere. 6. Si *κενὸς φύγε* hoc procedat, pat
 esse poterunt & imperiti Laici, & seculares principes, nimirum
 rum operâ utantur. 7. Si Petrus pascebat per alios, faciebat h
 ut Apostolus, *vel* ut persona superior. *Non illud*, quia omnes A
 erant pares. *Non hoc*, quia munere Apostolico nihil sublimius. 8
 Petrus per Apostolos pavisset, utique hi pro Petro. At Christi dic
 tur Apostoli, nunquam Petri. 9. Non opus fuisset tot Apostoli &
 storibus universalibus, sed suffecisset unus Petrus, qui post
 multos in pascendo & prædicando vicarios ordinâset. 10. Petrus
 vocavit Apostolos, nec emisit ad prædicandum, nec eunt
 mandatis instituit. Ergo per illos non pavit aut prædicavit. A
 enim planè non pendebant illi: *nec in doctrina*, quia Spiritus
 eos in omnem veritatem duxit; *nec in ministerio*, quoniam à Ch
 sunt missi; *nec in modo ministerii*, quia Paulus triennio prædicavit
 te visum Petrum; *nec in clavium potestate*, quia hanc à Christo pa
 acceperunt. 11. *Gal. 2. v. 11.* Apostolus Paulus Petrum reprehendit
 Num & hoc Petrus per Paulum faciebat, adeoque semetipsum au
 bat? *ἀντι*. Et tamen illo ipso tempore factoque Paulus Eccl^{ie} suæ
 maximè pascebat; quod unum si diligentius consideretur, omnis p
 matus Petrinus in fumum abiit. Nam 1. summum Pontificem Petrum
 ex hypothesi Papistica in doctrina simulare. 2. simulando timer
 timendo errare. 3. errantem à subdito vituperari. 4. vituperantem
 non indignari, sed 6. ad vituperantis admonitionem se corrigere: &
 omnia cum absoluto primatu, & potestate infallibili in æternum
 consistere aut conciliari nequeunt. Paulus enim Petrum non admi
 nuit, ut herum servus, aut magistratum subditus: sed *In os*, inquit, te
 stiti, & hoc publicè, multis audientibus; sine omni submissionis indi
 cio; quod alioquin subdito & inferiori non licet. Rectè enim Hier
 nymus dixit, ut citatur in decret. caus. 2. quæst. 7. cap. Paulus: col. 428
 Edit. Lugd. an. 1605. *Paulus Petrum reprehendit, quod non auderet, nisi*
se imparem non sciret.

VI. Non inutiliter huic referri possunt omnia ista argumenta, quibus Petri Pontificatus à Papicolis confictus potenter destruitur. Si enim Apostolus Petrus Monarchicam quandam pro cæteris potestatem accepit, nec unquam exercuit, sed Apostoli omnes, pari condicione honoris & dignitatis præditi, Ecclesiam unanimiter gubernāvunt, ultro sequitur, neque hic pascendi vocabulum de universali dominatio exponi vel posse vel debere. At prius istud verissimum, & memoratum apud quosvis pios extra dubitationis aleam positum est, 1. ob scripturæ silentium. 2. ob Petri ad Samaritanos ablegationem, Act. 8. v. 14. 3. ob Judæorum cum Petro expositulationem, Act. 11. v. 1. & seqq. 4. ob communem controversiarum decisionem, Act. 15. v. 5. & seqq. 5. ob communem Ecclesiarum inspectionem. 6. ob Petrinam dominatui prohibitionem. 1. Pet. 5. v. 2. 3. 7. ob aequalitatem Pauli cum Petro dignitatem. 8. ob Apostoli Pauli prærogativas, quæ argumenta omnia fusè tractata & propugnata sunt in scholis meis Academicis diss. 4. quæst. 6. lib. 209. & seqq.

VII. Accedit tandem consensus Patrum piorum, qui nobis per omnia sunt sæcula. Origenes parte secundâ operum tract. 1. in Matth. pag. 36. Edit. Basil. anno 711. ait, *Cur non simul omnia, & quæ prius dicta sunt, & quæ sequuntur, velut ad Petrum dicta, sunt omnium communia?* Cyr. tract. 3. de simplicitate prælatorum vel unitate Eccles. p. 197. Edit. Pamel. ap. Joh. le Preux. an. 93. affirmat, Petro non majorem quàm cæteris datam esse potestatem. *Hoc* (inquies) *erant & cæteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio præditi & honoris & potestatis.* August. tom. 3. lib. de agone Christi. 30. col. 776. Edit. Basil. Cum Petro dicitur, omnibus dicitur, *Amas me & pascas oves meas.* Tom. 9. in Johan. c. 21. tract. 123. col. 566. Edit. Basil. *Quid, inquit, aliud est, si diligis me, pascas oves meas, quàm si diceretur, si vis diligere, non te pascere ergi. sed oves meas: sicut meas pascas, non sicut tuas: gloriam meam in qua quære, non enim dominium meum, non cuxm.* Ex quibus verbis luculenter apparet, pasturam istam Petro commissam in ministerio tantum, non in principatu aut magisterio fuisse repositam. Similiter istud pascendi munus exposuit Bernhardus, cum Ierem. 2. de resurrect. f. 33. Edit. Paris. anno 1517. scribit: *Petrus mandatum accepit tertio, pascere gregem Domini. Pascere, inquit, mente; pascere ore; pascere opere. Pascere animi oratione, verbi exhortatione, exempli exhibitione.*

Et haecenus rationes pro sententia nostra in
Restat, ut objectiones Pontificiorum percurramus,
potissimum commemorat Bellarminus l. 1. de R.
dine.

1. *Non propriè dicitur pascere illum qui non ministrat, sed qui procurat ac providet alteri cibum, quod gubernatori est.*

Resp. 1. Concedimus, pascere *tam* ministrare cibi aliquando denotare. Utroque autem modo omnes Apostoli pascébant; nempe *tam* Evangelium Ecclesias curando. Ille igitur peculiare nil habuit: Immo utroque modo pascunt, id est, prædicant & curant quoque potestas gemina esse dicitur, consistens *tam* retentione peccatorum, *tam* in disciplina curare Ecclesiam autem si est gubernare & Pontificem esse, tot obui sunt quot Apostoli nunc sunt, quot Episcopi. Utrumque

2. Pasturæ ita debet includi prospectio, ut non potestio. Non enim pascit secundum sensum & mandatum qui Evangelium planè non annunciat. Aliis & princeps pastor esse posset, & Christi mandato satisfacisset Petrus quam prædicasset, quod vultum *am*. Quapropter et Episcopi Papales à concionibus habendis planè abstinere certe pastorum, sed luporum titulos merentur. Produunt canis pios, quod dignitates quærant, sed labores fugiant. Ut vo fruantur, suggestum aversentur. Ut otiosi possint, prædicant aliis contra morem omnium primorum Ecclesie Episcoporum nunt. Sed *va pastoribus Israël, qui pascunt semetipsos: vinum & flosibus pascuntur?* Clamat è caelo Dominus apud Ezech.

II. Per pascere intelligitur omnis actus pastoris, id est, *præbere cibum, sed etiam ducere, tueri, præesse, regere, pasturare.* Scripturæ pascere passim accipitur pro regere, ut Psal. v. 9. *Et*

Resp. 1. Non negamus, omnia pastoris officia per illud coniungi, primum tamen est prædicare vel cibum ministrare. Unius inclusione procedendum est ad alterius exclusionem. Cuius Pontifex principale pasturæ partem negligat, pastoris non fungitur.

omnibus omnibus Apostolis & quibusvis Episcopis con-

omnes propterea Pontifices sunt.

ut pascere in Scripturis poni pro principatu & sum-

mo de Christo, ut *Psal. 2.* (quamvis ibi non sit

magistratu politico, ut *Esa. 44.* Quando au-

Episcopis vel doctoribus Ecclesie, nunquam domina-

semper ministerium omnibus commune significat.

Si maxime doctores verbi dicantur etiam regere gregem si-

illud tamen regimen non est politicum, sed Ecclesia-

politicum, sed Evangelicum: non uni proprium: sed o-

collatum: non in prefectura principali, sed in cura Pastoralis

consistens.

Verbum, quod Johannes posuit est ποιμαίνει, id est, pascere regen-

ando. Ita enim sapè accipitur, unde Homerus regem Agame-

nocat ποιμένα λαών Et Matt. 2. v. 6. ex Mich. 5. v. 2. itemq; Apoc.

ποιμαίνει, quod tamen nihil aliud, quam regere significat.

Regere autem ποιμαίνει non nunquam notare dominatum,

hoc non semper fit, propterea argumento nulla inest conse-

cum constat ex meris particularibus.

Episcopi debebant ποιμαίνειν ἐκκλησίας, *Act. 20. v. 28.* Christus

ποιμαίνει, *Ephel. 4. v. 11.* Petrus monet Episcopos ποιμαίνειν,

1. v. 2. Nam verò propterea hi omnes summi sunt Pastores &

Ecclesie? Ἀπό τὸν ποιμῶνα quodvis, & grex quisvis suum poi-

maίνει Ergo & suum Pontificem & Monarcham? ἄρα ποῦ.

Aliud est ποιμαίνειν principum; aliud doctorum Ecclesie. Illi

regunt; hi non sic. Illi imperant; hi pascunt. Quare & pastoratus

pastoratus Ecclesiastici non licet argumentari.

Adde, quèd in una civitate, si nempe regimen

craticum, multi sint principes, deoq; boni ποιμῆνες. Ergo ne

omnes ha?

Quid per ποιμαίνειν Christus intellexerit, ex verbo βόσκειν sa-

pietur, quod ibi b. sponitur. Hoc autem non notat dignitatem

alem, sed curam pastorem, ideoque & ποιμαίνειν, quoniam

ut pascit.

QUESTIO V.

Quid nomen Papa significet, & cui verè conveniat?

BEatus Romanus praeulatus primatui probaturus, tandem in ti-

in titulis & nominibus honorarius subsidium
Imprimis verò urget vocabulum Papæ. *Primum*,
communiſſimum atq; antiquiſſimum Epif. ap. Romanos
ex quo tribus modis primatum colligi adſtruat. *Quoniam*
vis autem ratiuncula hæc planè ſit infirma; non enim
quàm alicui titulos indebitos deferri; attamen ne
ſur ſapiens, *Prov. 26. v. 5.* nonnulla respondebimus,
ne Papæ. 2. Quibus hoc nomen olim ſit tributum, &
aut Monarchiam indicet? 3. An Romanis præſentibus
veniat, verève assignari queat?

I.

De nomine Papæ

Varia no-
tationes
nominis
Papæ.

1. Hebrai-
ca.

2. Latina,
quæ ſeptu-
plex.

Quoad etymologiam huius nominis non omnes
conſent *Hebraicum* eſſe, alii *Latinum*, alii *Grecum*
ſententia verò maximè conformis videtur.

Qui Hebraicam etymologiam quærent, à *ce* *ce* *ce*
quæ ſignificat Patrem, unde Abbas, & germ. ein *Her*
vant, ut primùm literas transponant, unde PA, poſt geminatio
Papa. Sed nimis remotum & planè coactum hoc, o
telligit?

Apud Latinos ſeptem potiſſimùm Etymologiæ
1. Quidam ex duorum vocabulorum nominis initia
cunt, ut idem ſit, quod *Pater Patriæ*, quam notationem in-
get *Fabricius aduanus*, tract. de tempore, p. 121. Has enim
mani olim abbreviatè & ſeparatim ſic notârunt PA. PL. quæ
rum incurſione corruptas, & per imperitum vulgus vni-
nôn intelligens, contractas eſſe autumant, non ſecus atque
antiquarum literarum S. P. Q. R. depravata eſt. Eas enim
quædam ad vaticinium Chriſti inſculpiſit in hunc ſenſum, *Salu-*
lum, Quem Redemiſti: quod priſci Romanorum perverſe
putârunt *Senatum Populum Que Romanum*.

2. Alii derivant à vocabulæ *pupa*, puparum, quæ ſunt
culæ ad luſus puerorum factæ, atque hinc noſtrum germanicum
Pupp. Dictum hinc arbitrantur Papam, tum quia ipſe *solus*
pa, tum quia cultum puparum vel imaginum in Eccleſia
xit.

Papilla, delicatissima & nobilissima corporis

Papilla, in reg. Cancellaria derivavit, referen-

Papilla, in Concilio Trid. p. 303. Sunt autem Pa-

Papilla, in Etym. c. i. *capita mammarum*, quas infantes

Papilla, quod eas infantes quasi pappant, (id est,

Papilla, vel quod papularum sunt similes. Hac er-

Papilla, volucunt, ex Papa, velut ex papillis Ecce-

Papilla, cum tamen venenum potius hæreti-

Papilla, propinet.

Papilla, cardiorum flore; qui marcescens in lanugi-

Papilla, ut veluti flosculus evolec.

Papilla, de Nat. rerum fol. 55. Edit. Basil. apud Henr. Pe-

Papilla.

— *papposq; volantes,*

Quoniam levitate cadunt plerumq; gravatim.

— *utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,*

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

utque etymon, scribit Joban. Consiliu lib. 5 Miscell. Juris,

incipi & causam addidit, quia partem capiti dedit
cum totius orbis doloris significatione, sine medi-

3. *Gracia
que ve-
rissima.*

Verum cum omnes hæ etymologiæ non ve-
ræ sint, suo eas loco relinquimus, & Papam
cum esse censemus, quo blandientes pueruli pare-
consueverunt, ut ita Papa idem sit, quod *Pater*. Con-
ex *Suida* sic scribente: ἔτιω ἡ λέγεται ὡς δὲ Πάτερ
ἡγ) καὶ ἀναδιπλασμοὺν παπῶας. Atque hinc
proavus Utitur hac voce *Philemon Comicus* apud *Ae-*
dicitur, χαῖρε πάτερ Φιλτατε, salve Pater, *havi-*
rus lib. 6. *Odyss.* ubi filia dicit Patri; πάτερ Φίλε-
quem locum sic vetus autor *Dydymus*; πάτερ πα-
πῶας νεώτερος πατρός περὶ εὐπρεπῶς, id est, *Papa* est vo-
ris ad seniore. *Cælius Rhodiginus* lib. 6. L. A. cap. 43. m-
ista hæc prodidit: πῶς infantili allocutione *Pater* n-
per *Anadiplasis* factus sit πάπῶας, sicuti καὶ δὲ
Mamma. Hinc *Bithyni* *Jovem Pappam* salutarunt;
est, à *Schyts* *Jovem Pappæum* dici. Hinc & *Latin* av-
Pappos, uti patet ex *Ausonio* ad *Nepotem*, p. 127. edi-

Qui refugit matrem, pappos avia, tremen-
Anteferunt patribus serinova cum nepotes.

A nomine isto descendit verbum παπάζειν leu-
sare, quod est infantium more Patrem blandè appellare
lib. 5. *Iliad.*

ἔδετμιν παῖδες ποτὶ γένασι παπάζουσι, quod sic reddi-
πάπῶας φωνῶσι; πατέρες καλεῶσι.

Ita ergo ex hæcenus dictis constat, Papam esse nomen
noris & dignitatis, suæque originis vi patrem à filijs ho-
& blandè compellandum significare, adeoque idem esse,
ἀρχῆς, vel Patrum princeps. Ἀρχὴ enim græcè princeps
Isidorus l. 7. cap. 7. Nonnulli insuper à Papæ vocabulo
passim deducunt; ideoque per se honorificum esse volun-
amen loco 62. m. p. 186. à *Chaldaico Passes Passi*, quæ voces vi-
ficant, derivatum arbitratur. Sed hæc de ipso nomine suffi-

II.

Quibus hoc nomen in Ecclesia olim tributum sit?

Romaenses putant, esse nomen suo tantum præfatum &

quo & ipsi Papistæ & Papicolæ, sicut à Pontificibus. Sed graviter errant, quandoquidem modò quoad originem esse nomen commune & cuivis patri

verò spectat *acceptationem Ecclesiasticam*, Papæ titulus Episcopis tributus. Neq; negantur Patriarchis, sicut à Pontificibus. Ignatius enim Epist. ad Romanos pastores sic appellatos esse. *Olim Episcopos dicebantur*

p. 2. Edit. Paris in 8. anno 1558. Anacletum vocat Papam: Papa.

in Novellis, Episcopum Romanum ἀγιάτορον τῆς ῥώμης πύπταρ, sanctissimum senioris Romæ Papam in-

autem solis Romanis fuerit proprium, adeoque à nomine primatum Ecclesiæ firma sit collectio, istud modis omnibus. Nam & Cyprianus lib. 2. Epist. 7. vel Epist. 31. p. 71. edit. Paris in fol. apud Job. le Preux. à Presbyteris Romanæ Ecclesiæ. Tunc es quem Christiani à Cypriano quærit; Tunc es quem Christiani à Nicephorum etiam l. 6. c. 9 p. 32. Edit. 1561. Dionysius Alex. Heraclium præcessorem suum, Papam l. 13. c. 45. p. 943. Eulogius Alexan. Episcopus Papa dicitur. Hieronymus insuper hunc titulum deferret Augustino in omnibus epistolis. Hieronymus ipse diffiteri non potuit. Et Aug. tom. 2. oper. Epist. 13. 14. 17. 18. 25. 30. Aurelium Episcopum Papam nominare

ita ergo nomen hoc in primitiva Ecclesiâ Episcopis omnibus fuit, donec tandem instituti sunt quatuor μητροπολίται vel metropolitani, qui reliquis Episcopis præessent, & disciplinam in provinciis conservarent. Hi dicti sunt Patriarchæ, & κατ' ἐξοχὴν tributum, sui quæ ordine Primus Romanus, Secundus Alexandrinus, Tertius Antiochenus, Quartus Hierosolymitanus, quibus additus fuit Constantinus, qui postea locum secundum obtinuit. Tandem vero Romanus Episcopus fastu & ambitione inflatus, reliquis, excepto soli Episcopo Patriarchæ Constantinopolitano, abolitis, primatum sibi rapuit, ad præiudicium universalis πύπταρ factus est, de quo titulo etiam nunc solus, præter omne jus & fas, gloriatur. Nos verò, quia nomen istud in Ecclesiâ commune fuit, sic argumentamur:

Papam dici, est summum Ecclesiæ Pastorem & Monarcham esse, tum si multi fuerint simul monarchæ, & multi etiam nunc simul esse possunt.

sunt. Ratio in promptu, quia nomen hoc non invenitur, hodieque tribui potest. Quonia
hinc titulum Papæ primatum aut Monarchiam
cludimus.

Quantumvis autem hæc ita sese habent, scribit Bellarminus lib. 4. de R. P. cap. 41. tribus modis colligi posse Romani Episcopi primatum.

Objectiones Bellarmini ex nomine Papa.

I. Quia per Antonomastiam, cum absolute

Resp. I. Episcopus Romanus non semper est Papa, sed sæpè cum adjectione vocabuli Romanus. Concilio Chalcedonensi prolata, fuerunt legatorum Episcopi. Quare constabat facile, quem illi Papam intelligeretur Leo, nec Romanus, nec Romæ. 3. Et alii Episcopi absolute dicti sunt Papæ, videlicet cum sciretur, de quo tutus esset. Sic Arsenius, cum apud Athanasium tom. 1. dit. Commel. anno 1601. ait, Dilecte Papa, non Episcopus sed Athanasium, Episcopum Alexandrinum alloquitur. Galerius Cyprianum absolute Papam vocat, Iosephus Iustiani suum Papam nominant? Cyprian. l. 2. Epist. 7. Commel. in fol. 1593.

II. Quia solus ipse totius Ecclesiæ dicatur Papa, quod habet ex Concilio Chalcedonensi act. 16. & Brevis cap. 22.

Resp. I. Etiam Cyprianus universaliter dictus est Primorum, ideoque à titulis istis honorariis ad primatum non let consequentia. Solent enim homines in laudariunculis & se liberaliores. 2. Episcopus Romanus à nullo dictus est Papa in Synodo Chalcedonensi; præterquam ab ipso Domino illustres affingit titulos, ut suffragetur sibi 3. Si dictus sit Papa & caput totius Ecclesiæ, hoc tamen factum est ob primatum jurisdictionis, sed tantum ordinis & dignitatis, non enim ob celebritatem urbis Romæ inter Metropoles concessus fuit primus, hinc Pater Patrum, adeoque Papa hoc est, primus & summus Episcopus ordine, non potestus est.

III. Quia Episcopus Romanus à toto mundo & à gentibus

Papa ipse vero neminem vocat Papam vel Patrem, sed fratres.

Romanos Episcopos hunc sibi honorem ex am-
issione: sed quo jure? 2. A. Petrus se non Patrem, sed *συνήγορον*
Episcopos non solebat appellare filios, sed fratres &
sic ipsum quoque alii vocarunt. Ecclesia Romana
in literis suis Papam nuncupat: Et Patres in Concilio
Constantinensi Damasum vocant *συλλειτουργόν*, comministram
e. i. socerum, ut legitur apud Theodor. l. 5. c. 9. p. 278. Edit. Co-
stantinensis. Iniquum igitur est, quod hodie Patris Papæ ve titulum
proferat, ceterosq; omnes filiorum vel potius famulorum
contentos esse oportet.

III.

Romani præfules hodierni verè Patres vel Papa sint,
et sic nuncupare possint?

Siquis istud quærit, si vitam & mores inspiciamus, nihil certè pa-
trali se reputare possit. Magis proditores, quam Patres
sunt. Saepius raptores, quàm Pastores, adeoque non nisi *κακὰ*
Patresve appellantur. Quod ut ostendatur, præcipu-
è in illis proprietates considerabimus, factaq; applicatione
ad Romanos, nullam earum Romanis præfulibus verè compe-
tentem quædam potissimum requisita, in quibus officium &
permanere patris consistit, adeò, ut qui illis destituitur, hono-
rem patris missi nomine exornari neque possit, neque debeat. *Quin-
requisita
germani
Patris,
qua in Pa-
pa Roma-
no non in-
venitur.*
Primo, patris requisitum est G E N E R A T I O L E G I T I M A. Ne-
que enim potest aliquem appellare patrem, à quo generatus non est:
generatio extra conjugium, spurii nascuntur, non legitimi.
Iam verò Romani præfules neque generant spirituales filios, &
qui illi ingenerant, legitimi non sunt. Ratio est in promptu, quoniam
non est, à quo, & ipse non Ecclesiæ Christianæ, sed meretricis Pa-
tris, cuius enim Deus est primus summusque parens noster, qui ma-
gna gratia facit filios per prædicationem verbi, cuius præcones ratio.
Vocantur patres nostri spirituales nominantur. *Ego vos GENUI*
in meum, inquit Apostolus 1. Cor. 4. vers. 15. Qui enim
à Deo, Optimo Maximoq; Parente, deficit, hic pater inter-

medius & spiritalis esse nequit. Nam qui
quoque facit à sponsa ejus, vera & Christiana Ec-
generabit ad vitam æternam? At verò Romani
sunt, & à Deo deficient.

Romani
Episcopi
sunt Apo-
stata.

Quia

1. Dei ver-
bum ne-
gligunt.

2. Dei cul-
tum per-
vertunt.

Nam 1. *Dei verbum negligunt*, & nova sunt
nimirum decreta sua, de quibus scribere non eruo ec-
care illum, qui leges Pontificiales, quàm qui ipse De-
greditur, *Decret. cau. 25. q. 1. cap. Nulli*, col. 880. Edi-
Illud enim esse blasphemiam in Spiritum sanctum, vel pe-
missibile, *cap. 4. Violatores*. ead. col.

2. *Dei cultum pervertunt*, tum quia non tantum
lunt, quo ipse coli vult, sed vanas & exco-
sunt processiones, peregrinationes, flagellationes,
chameunia, vita monastica, & similia; tum, quia non unum
lunt & adorant, sed sanctos etiam alios, præsertim Mari-
eunt esse mediatricem salvationis, justificationis, reco-
tercessionis, & nostræ cum Deo conjunctionis, in Mariæ
quam ajunt purgare omnium fidelium delicta, *Innoc. in Cras-
dierum indulgentia*; de qua scripsit Bernbardinus de Buis
Dominus fuit cum Maria; & ipsa cum Domino, in eodẽ labore
opere redemptionis. Et vicissim: *Salomon dicit, Turris fortissima
Domini, ad ipsum confugiet justus & exaltabitur. Nobis autem d
est, Turris fortissima nomen Domina, ad ipsam confugiet peccat
vabitur. Sæpè quos Filii justitia damnat, matris misericordi
Peccatores ad Mariæ nomen confugiant. Ipsum enim solum ad
dum sufficit. Neque Papicolæ à Patre suo sic informati Maria
tùm, sed sanctos quoque alios divino cultu prosequuntur, im-
rarò ardentius timent & reverentur, quàm ipsum Deum. *Hic-
nus de meth. histor. cap. 5. m. p. 100. ita scribit: D. Antonius ap-
in Italia & Gallia Narbonensi ardentiore vero, certè majore metu
tur, quàm Deus immortalis.**

3. Deum
blasphē-
miis pro-
scindunt.

3. *Deum blasphemias proscindunt*, 1. Quia Spiritum sanctum
ficio judicis in Ecclesia militante perfungi non posse contendit,
constat ex colloquio *Ratisbonensi*. 2. Quia Scripturam sacram nigrum
atramentum & literam mortuam appellant. Librum verò *Conformi-
tum Francisci*, ipso Christi Evangelio digniorem & excellentiorem
se perhibent, lib. 3. Cerem. tit. 27. Johannem Montilucium ignia-

Epistolam Pauli ad Romanos publicè præle-
gitur. Nec blasphemiam Gregorii de Valentia, qui in An-
no 1149. inquit, constare videtur, omne illud esse infalli-
bile, quod a Deo est dictum. Quia videtur Deus non semel falsum
seipsum dixisse. 3. Quia Deos se nuncupari patiuntur, sicuti
Gomarius dixit, quod Papa sit quoddam Numen, quasi visibi-
lem Deum præferens. Thomas Stapletonus in princip. fid.
in prælat. Papam nominat Optimum Maximum ac Sempiter-
num in terris. Tolentini legitur hæc inscriptio, Paulo III. OPTI-
MUS IN TERRIS DEO. Paulum V. haut ita pridem in tabella
aurea, cum tali inscriptione: Paulo Quinto VICE DEO, Christiane
Monarcha invictissimo, & Pontificiæ OMNIPOTENTIÆ conser-
vatore. Referri huc etiam possunt sequentia elogia. Papæ
Sixti cum Deo confistorium, Panormit. cap. Venerabilem de Elect.
etiam habet dignitatem, Mosconius l. i. de majest. mil. Eccl. par. 1.
Papa celeste habet arbitrium. Gloss. in decr. Gregor. l. i. tit. 7. de
ref. se. c. Quanto, in verbo veri Dei vicem. Unde tanta in Cle-
mente VII. exorta fuit ambitio, ut eum crearetur Pontifex, voluerit
etiam proclamari, καὶ ἐκείνου. Quæ certè omnia horribilis à Deo dō-
minationis vel defensionis documenta non obscura sunt, adeò, ut in medio
huc Papatu Nicolaus Lyra, apertè scribere non erubuerit, Multos
Papæ inventos fuisse Apostatas.

Secundum requisitum est NATURALIS σοφία. Hanc enim ipsa ma-
ter Natura omnibus parentibus implantavit, siquidem quisquis natu-
raliter amat ea, quæ à se profecta sunt. Cum ergo liberi ex ipsa paren-
tum substantia nascentur, hinc impensius & vehementius amantur. In
quo autem nulla talis σοφία cernitur, iste vel non pater est, vel certè
paternum animum deposuit.

Jam verò si Romanos præfules iterum consideremus, nulla cer-
te usque σοφία, nullus adfectus verè paternus erga Christianos conspi-
ciatur, ut maximè hæc omnia simulent ad decipiendum simplices. Sunt
enim 1. Negligentes. 2. Immisericordes. 3. Iniqui. 4. Tyranni.

1. Negligentes sunt, quia Ecclesiam, quam tamen tot scandalis & sunt
sceleribus repletam sciunt, non reformant. Falsus hoc est Adrianus VI. 1. Negli-
per legatum suum in Comitibus Norinberg. anno 1523. celebratis. gentes.
inquit, in hac sancta sede, jam aliquot annis, multa abominanda
abusi in spiritualibus, excessus in mandatis, & omnia denique in-
per-

2. Natura-
lis σοφία.

Romani
Pontifices

perverſum mutata. Sic Pauli III. juſſu novem ad v
dinales, patrum Epifcopi, peculiari libello in
deſcriperunt, quem quidem latere perpetuo vol
colai, Archiepiſcopi Capuani, in Germaniam
gerio in annot. ſuper Catal. hæret. tomo 1. fol. 251
lis ſit ſtatus Eccleſiæ Romanæ, Pontifices utique,
rectè fungi vellent, jamdudum eam reſormare debe
venda ſcandala, & promovendam filiorum ſalute
ad hunc uſque diem minimè factum eſt. Pro
nus reformationem *pedetentim*, ſed experientia con
rum rectè adjeciſſe, vocem *pedetentim* ita intelli
millia annorum inter ſingulos paſſus aut pedes interced

Præterea, ut Patres, ſic univerſales & infallibiles
Theologicarum judices ſe eſſe jaſcitant. Quos verò
ſunt, de quibus etiamnum in Romana Synagoga
certatur? *Catharinus*, Archiepiſcopus Minorie
nis impugnavit; *Dominicus à Soto* defendit. *Tor*
nentia & jejunium quadrageſimale ait eſſe de jure divino
nus negat in lib. de reſidentia Epifcoporum. *Becanus*
tia ponit in cooperatione liberi arbitrii, diſput. de aux.
th. 6. & 7. *Bellarminus* negat l. 1. de grat. c. 12. col. 35. C. 5
13. col. 567. D. 568. A. In primis verò diſſentiunt ho
Pontificis in temporalibus. *Canonista* illam directe &
competere ſtatuunt. *Bellarminus* hoc negat lib. 5 de R. P. &
recto pugnat. Malè hoc tulit Sixtus V. cujus ambitioni
iſtud non ſatisfecit, ideoque ſe *ſupremam in omnes Reges &*
univerſa terra, cunctosq; populos, gentes & nationes non homi
vinà inſtitutione, ſibi imditam poteſtatem obtinere affirmavit
contra Henricum III. Franciæ regem. Et ſcribit *Barclaius* in
mo de poteſtate Papæ cap. 13. p. 101. parum abſuiſſe, qui o
larmini opera ob indirectum iſtud Pontificiæ cenſuræ ſor
tamen lis hæc nondum eſt decifa. Nam *Barclaius Senior*
ſcripſit, qui poſt mortem ejus Muſſiponti editus, in quo
ſtatem ſecularem in Principes Chriſtianos Papæ denegata
Bellarminus ægrè hoc ferens Apologiam compoſuit & d
nior *Barclaius* Bellarmino nuper reſpondit in libro, cui titulus
Pietas Barclai. Jam ſi Romanus Pontifex pater eſſet, & pater

ios suos adeo litigare & digladiari non permitte-
num fluctibus ad tranquillum fidei portum mox
Cur ergo decisionem non fert, & controverſiam iſtam
An qui non debet? Aſt officium, de quo gloriatur, requi-
non potest? Aſt ita iudex non eſſet. An qui non vult? Sed
ſyn alienum. Quare non immerito miramur,
quod Papa taciturnus aſſideat, ac velut otioſus ſpecta-
tor, vires iſtas inteſtinas aſpiciat, quas tamen, cum omnia
pectoris ſui habeat & errare nequeat, uno verbo &
edipſe poſſet. Patris profeſſo, filios ſincerè amantis,
ignas concedere, natosque inter dubitationum ſyrtes re-
tere.

Immiſeſſe ſordides ſunt, quia jaſtitant ſe poteſtatem habere,
et animas à purgatorio liberandi, nec tamen illam exerunt. Ita e-
ſur Clemens VI. in bulla: Papa tantum habet in purgatorio &
ſtatem, ut quantum quantum velit animarum numerum,
ſis cruciantur, per ſuas indulgentias liberare, & confeſſim
& in beatorum ſede collocare poſſit. Cur ergo cunctantur? Qua-
fructuoſa poteſtate non utuntur? Si Patres, ſi ſponſi & paſto-
deſunt, cur oſciculos, cū filios, cur ſponſam ſuam tam horri-
er ruciat? à demonibus vexari permittunt, cū facilè libera-
An hæc eſt cura paſtoritia? An hic eſt magnus ille & pater-
in filios? Credis Judæus Apella, Non ego.

U. Iniqui ſunt, & hoc quidem multifariam. 1. Iniqui ſunt erga
ſeſſiam, in qua omnia pro arbitrio diſponere, & nullo judi-
olunt, adeo ut ſi Papa ſua & fraternæ ſalutis negligens, innumerabi-
pulis acervatis, eam ducat primo mancipio gebenna, nullus tamen
alia n. p. ſumere debeat hic redarguere culpas illius, quia cunctos
ſcaturus, a nemine ſit judicandus, uti definitum eſt in decretis
4. c. Si Papa. col. 130. Edit. Lugdun. an. 1605. Huc etiam perti-
cauſ. 9. quaſt. 3. c. Nemo in verb. Neque ab omni clerico. Si
iudici ſententiæ, et contra Papam in aliquo negotio, videtur, quod il-
ſententiæ Papæ ſtandum eſt.

2. Iniqui ſunt in Cæſares & Principes ſeculares, dum gloriantur, In princi-
eſe ſuper gentes & regna conſtitutos, Extravag. Decret. l. 1. tit. 1. de peſ.
ſerv. line c. ſuper gentes. col. 177. Edit. Anrwerp. ex offi. Philipp. Nutii
1577. de habere utroſque poteſtatis, temporalis nempe & ſpiritu-
lis,

lis, Monarchiam; *Sexti Decr. l. i. tit. 6. c. 17. Eundem* Lugd. 1606. Imperatoris coronationem ad se pertinere. *De rii lib. i. tit. 6. cap. 34. Venerabilem. col. 59. pradiſſa Edit vellere & dissipare, ædificare & plantare, Decret. Gregorii I. Major. & Obed. c. 6. sollicita, col. 190. Ejusd. Edit. Sibi om ram humanam subesse, & hoc omninò esse de necessitate ſarav. Com. l. i. lit. 8. de Mai. & obed. c. 1. Unam sanctam, col dem edit. Hinc pro arbitrio regna hujc adimunt, illi d legitimis principes ob levem fortè, sapius fidam quoq. on lam excommunicant, omnibusque subditis obedienciâ per anatis fulmen interdunt, benevoli scilicet Patres. Hoc enim symbolum est & quotidianum exercitium:*

Sic volo, sic jubeo, sic pro ratione voluntas.

Sed respondebit olim Dominus:

Sic volo, sic jubeo, sic pro ratione gehenna.

*In praeco-
nes verbi.*

3. *Iniqui sunt in pracones verbi & ministros Ecclesiae.* Non enim his tribuunt, quod ipsorum est, nempe libertatem contrahendi matrimonium. Quod si urantur, varias potius libidines, quam legitima conjugia permittunt. Hæc enim fuit bruta vox Cardinalis Cameracensis in Comitibus Augustanis, *Continere non valentem melius facere, cubinas alat, quam si unam legitimam uxorem ducat.*

In Laicos.

4. *Iniqui sunt in Laicos, ut vocantur, vel fideles cæteros.* Quos am privant lectione verbi, ne convertantur; communionem calicis, ne Sacramento integro fruantur; omni inquisitione & rogationis scrutinio, ne ad veram fidem perducantur, id quod sanè patris, sed prædonis est.

*In paren-
tes.*

5. *Iniqui sunt in parentes, quibus honorem à filiis debentur.* munt, adeoque irreverentiam & *ἀσέβειαν* inducunt. Docent enim filios, ut parentibus vel inconsultis, vel repugnantibus sese subducere ad monasticam vitam suscipere, illorum non amplius recordari, quia cum iis fugere, & debitas *ἀμοιβὰς* contra præceptum Apostoli non reddere, de qua *ἀσέβεια* vide Eliam Hasenmullerum c. 3. Imò instigant adversus Patres, uti constat ex facto Papæ Palchais Ugo Henricum V. iussit gladium stringere adversus Henricum IV. Patrem quem filius inhumano prorsus modo in vincula coniecit, foedoq. scelere, à quo & pagani abhorrent, incitante Papâ, ad mortem ulque maceravit. Adrianus quoque quartus Pontifex Henrico Ang-

licen-

contra: fecit contra voluntatem Patris testamento expellam, Fra-
niam Latine. Antrodem Andegavienſi ſuo comitatu ſpoliandi, teſte Polydo-
ro. *tom. 1. lib. 3. Angl. Hiſt. p. 338. Edit. Gandav.* Num verò il-
los putabimus Patres, paternoque adfectu præditos, qui patrum reve-
rentiam tollunt, & naturales ſocios exſtinguere præſumunt.

IV. Tandem tyranni ſunt, non tantum occupationis, quia vi & 4. Tyranni.
ſed quoque administrationis, & ratione
ſed rapuere primatum: ſed quoque tyrannidem exercent.

Tyranni adfectus in Chriſtianos. Quam tyrannidem exercent.
1. *Foris quo ad corpora.* Serviunt enim in pios Evangelii confeſ. *Foris quo-*
ſed, & è medio protinus tollunt, quicumque iſtis per omnia non ad- *ad corpora-*
ſervantur. Teſtatur id hiſtoria Waldenſium & Huſſitarum, teſtatur *ra.*

brum Germanicum, Patrum memoria. Innocentius III. centum no-
bis in Aſſacia uno die cremavit, & in Anglia miſerabilem tragædi-
am. Bonifacius VIII. Gibeſinos crudeliter infeſtavit. Clemens
VI. regem Cypri & ducem Venetorum catenis alligavit, & victos in-
conſultulo Pontificio circumſpectare voluit. Paulus Vergerius, Epiſco-
pus Juſtinopolitanus ſcribit, ſua ætate intra annos triginta occiſos eſ-
ſe in quaſitione pravitatis hæreticæ, Chriſtianos 150000. Mader ad-
huc ſanguine martyrum Hiſpania, Anglia, Gallia & Germania, adeo
ut verè ſcripſerit Palingenius in Capricorno, p. 278. Ed. Baſ. 1574. *Pon-*
tifices nunc bella juvant, ſunt cataranage; Nec præcepta Patrum, nec
Chriſti dogmata curant. Conqueſtus de hoc ipſo eſt ante Palingenium
Bernardus ſerm. de conver. ſancti Pauli, fol. 20. Edit. Pariſienſ. anno
151. ubi ſic exclamas: *Heu, heu, Domine Deus, ipſi ſunt in perſecutione tua*
primi, qui videntur in Eccleſia tua primatum diligere, gerere principa-
tum. Arcem Sion occupaverunt, apprehenderunt munitiones, & univer-
ſam ainceps liberè & poſſeſſativè tradunt incendio civitatem.

2. *Intus, quo ad animas.* Non enim permittit ſcientiis liber- *Intus quo-*
tatem cendi, ſed cogit ad fidem ſuam Apoſtaticam: Imponit ju- *ad ani-*
gum, aditionum & ceremoniarum anilium: interdicit cibo & potu, *mas.*
quæ Dominus ſanctificavit: Fingit & figit pro arbitrio novas leges,
quas non verbo, ſed ferro; non ſtylo, ſed pilo perſuadet, miſerasq; a-
nimulas ſub perpetua ſervitute captivas tenet. Verè enim dictum
eſt.

Non argumentis is certat, ſed magis ferro.

Hæc autem omnia ab adfectu & germana patris indole proſus alie-
na ſunt,

na sunt, quippe qui non mortem, sed vitam; non ex
filiorum suorum in omnibus spectare debent; ex quo
quàm iniquè Romani præfules, titulum Papæ Patris
arrogant.

3. Nutri- tio.

Tertium requisitum est *τρετὴν* vel *Nutritio*. Nutri-
rentes debent liberis. Decet enim, ut qui vitam commu-
tam quoque conferrent, & necessaria alimenta suppedi-
tum est, pullos suos deferere, non hominum, utpote qui
ra Patris amorem in liberos, & unà cum amore nutri-
plantavit.

Quid verò sanctissimus scilicet Papa noster? Simulat
triendi, studium, & prolixis verbis de suo pascendi zelo
clamitat: sed rem ipsam si spectes, mera fraus est & acce-

Pontifex

1. *Verum*
cibum adi-
mit.

Duplex
Dei verbum.

Nam 1. *Verum cibum adimit*. Est autem cibus po-
rum, & spirituale nutrimentum nullum aliud, quàm De-
ludq; *tum ἀκούσιον* vel audibile, *tum ὁρατόν* vel visibile.
tur, hoc administratur; *Illud* Scripturis continetur,
exhibetur. *Illud* litera & vox est, quæ legitur & auditur;
symbolum, quod videtur & accipitur. Utrumque est ve-
eum, *Psalm. 119. 70*. Verbum vitæ, *Job. 6. v. 39*. quod mand-
ore nostro sicut mel dulce, *Ezech. 3. v. 3*, adeo ut Evagrius re-
rit, *πρῶτον μὲν τὸ σῶμα οἰστρον, τὸ δὲ ψυχὴν ὁ λόγος* *ἁγίου*.
dem confortat corpus, sed animam Dei verbū.

Utrumque autem salutare alimentum Papa turbat &
erum enim codicem, illud *τὸς ψυχῆς φάρμακον*, uti *Crisos-*
minat, suis tantum clericis concedit; reliquis autem, quod dicit
Laici, facultatem Dei Verbum legendi & meditandi nequa-
cedit, adeoque cibum spiritualem adimit. Audi verò hujus facti
& prætextum. *Quia* inquit Bellarminus lib. 2. de V D c. 3.
si populus legeret Scripturas, non solum non caperet fructum
ris, sed etiam caperet detrimentum. Acciperet enim facilius
exerandi tum in doctrina fidei, tum in præceptis vitæ ac morum
tur Dei, illius Dei, qui hominum salutem unicè promotam cupi-
inquàm, verbum nōa erit medium conversionis, sed sed. *ἁγίου*
ἁγίου veritatis, sed erroris; non verbum vitæ & fructus.
tis & interitus? Apage istas blasphemias. Neque enim po-
abusum quorundam; omnis statim usus removendus & pr-

Scripturas, vox & præceptum Christi Joh. 5. v. 39.
 Petrus ad omnes Christianos, 2. epist. v. 9. quod
 Propheta attendatis, quasi lucerna lucens in loco
 a es, illeceat, & lucifer oriatur in cordibus vestris. Au-
 ro, clamat Chrysostomus, homil. 9. ad Coloss. p. 1378. Edit.
 anno. 1603. Audite quæ vos omnes, quibus cura sunt, quæ ad
 per. nent, & parate vobis libros, medicamenta anime. Si nul-
 tu, Novum ceri è Testamentum vobis parate, Apostolorum a-
 lia, magistros perpetuos. Hoc enim illud est, quod omnia quasi
 or. umptis, quia lectionem sacrum scripturarum ad solos Mo-
 patu pertine, cum multo magis vobis quam illis sit necessaria,
 modum idem Pater ait, tom. 2. homil. 2. in c. 1. Matth.

verò Romanus iste prædo codicem sacrum & Verbum Dei
 fidelium excussit: ita & Verbum visibile, sacramq; Domi-
 quoad partem alteram, nempe calicis benedicti commu-
 u. lavit. Fatetur quidem Concilium Constantiense, Christum
 utraq; specie instituisse sacrum istud epulum; hoc tamen non ob-
 communionem sub una definivit, unde non immerito à Luthero
 Concilium Obstantiense dictum est. Quod furtum & sacrilegium ed-
 lerabilis, quod veram refectionem & consolationem anima-
 erpat. Calix enim Novi testamenti est salutaris ille calix, de quo
 est ille calix inebrietatis, de quo Ps 22. v. 5. est illud vinum in
 Calus ord navit suam charitatem, dicente & exponente Pa-
 lb de corp. & sang Domini. Est calix in Christi sanguine,
 pro nobis effunditur in remissionem peccatorum, Matth. 26. v. 28.
 r, communiione calicis fieri exhibitionem sanguinis, &
 conlequens oblationem bonorum Novi Testamenti. Luthero
 lo. rine Mandatum Domini de poculo comprehendit vinum: vi-
 mol. l. tur sanguinem Christi: sanguis Nov. Test, hoc autem re-
 m peccatorum. Quæcirca qui calicem tollit ex cæna, simul bo-
 aa ita ut non sit, adeoq; Christianos spiritali nutrimento privat.

Ad id verum cibum porrigit, cujus proprietates ut paucis de-
 rinu cibum

Alium est & inconveniens. In locum enim lectionis & prædi-
 nis B. l. x substitunt varias missas & theatra spectacula, quæ
 uis, nec exemplum, nec præceptum, nec promissionem ha-
 q; animas non pascunt. Et tamen misellæ plebeculæ persuadent,
 niens.

dente, satis esse, si tantum Missam spectent, licet d-
sint solliciti. Hinc sacerdos ille Jesuuiticus, relictens
dixit Ingolstadii: *Libenter audire conciones & sepe*
non est signum boni Catholici, sed heretici, qui
mia nuce delectat. Unica autem Catholici voluptas
fas, & sepius confiteri. Ut verò in templis, ita & ieli-
sticis alienus cibus porrigitur. Rarò ibi scripta Prophe-
stolorum explicantur: sed potius aniles fabulæ leges-
gnæ nugæ scholasticorum, id quod ante Lutheri
familiaris fuit. Nil audiebatur nisi *Bombardus, Thomas*
idus, Alensis, Bonaventura, Biel, Occam, Brulifer, Legem
trus de Palude, Pelbardus de Temesmar, Nicolaus de Sirbe
Major, Johannes Gerson, Johannes de Argensina, et
rett, & alii de gente scholastica tenebriones. Hæc enim
doctores Seraphici, hæc *edicta* & *nduquæ* illa, *et*
Papalia, quibus animi auditorum non nutriebant
rumpebantur. Huc pertinet historia de Ruperto
Flacius lib. de dissens. p. 81. Scripsit ille ante aliquot centum
in visione revelatum esse, doctrinam in Ecclesia sese adhuc
habere, veluti si aliquis in tergo candidissimos saluberrim-
gestaret, & tamen interim famelicus silicem manibus tenendo
ret. *Quo ait, sibi esse indicatum, Theologos sacram*
tergum abjectam neglexisse, & nunc se meris sophismatibus mac
quarendo inde spirituale alimentum, ubi planè nullum esset.

2. Crudus.

2. Crudus, quem masticare haut possunt. Sacra enim sua
guâ vernaculâ, sed tantum latinâ volunt peragi. *Etsi Missa,*
Paterculi in Concilio Trid. sess. 5. c. 8. Magnam continet populi
ruditionem, non tamen expedire visum est Patribus, ut vulgari
passim celebraretur. Causam inter alias hanc reddit Bellarminus
de Sacram. in genere c. 31. col. 266. B. *Quia Sacramenta requirunt*
statem & reverentiam quandam, quæ melius conservatur, si
guâ non vulgari & communi. At verò cum paucissimi linguam la-
intelligant, quomodo inde nutriri & erudiri poterunt? Periculi
est, ac si iis cibus proponeretur crudus & incoctus. Hinc Apost.
14. *Nisi, inquit, manifestum sermonem dederitis, quomodo scietur,*
dicitur? Eritis enim in aëre loquentes, & 9. Nam tu quidem bene gis-
gis, sed alter non edificatur. & 17. Refert D. Pappus in Epit. lib. p. 7

Episcopos Slavorum linguâ Patriâ usos esse in-
Nicolaus ægrè tulit, istosq; Episcopos graviter re-
Verbi hi rectè responderunt, scriptum esse: *Omni Spiritus
sanctus, & omnis lingua confiteatur ei.*
impurus. Si enim maximè verbum Dei prælegatur, mox tamen
gloriosis adulteratur, & Philosophicis Scholasticisque nugis
trahitur. Ipsi enim & Scholastica Theologia, quemadmodum
trahitur in Moria, à Parisiensium Sorbona mixtione quadam ex
Philosophicis rationibus, tanquam ex Centaurorum
disciplina constam est. Quam verò fraudem in falsatio-
ne divinarum, eandem in depravatione Canonum & Pa-
loquicrum, ut neq; horum ratione cibus defæcatus & purus
Insigne exemplum legitur de tribus Pontificibus Zozi-
Basilacio & cælestino, qui ad Concilium Carthaginense non e-
erant scribere, sibi primatum in Concilio Niceno concessum esse, &
arminis Ecclesiis licere ad sedem Romanam, appellare, cum tamen
in omni exemplaribus inveniatur. Pari modo scripta
um misere corrumpunt & dilacerant, & sic corrupta sub nomine
cibi venditant, & Christianis credenda proponunt. Constat illud
perq; vel ex solo Indice expurgatorio, quo omnia ista, quæ ipso-
apostasi & idolomania erant opposita, una liturâ delere non
veriti, prætendentes, magnum opus esse misericordie, corrigere
Patrum.

4. Durus, quo conscientia non recreantur, sed macerantur; 4. Durus.
Christiani non nutriuntur, sed exsuguntur. Satis hoc evincit dogma
carnificis, ubi peccata omnia & singula, unâ cum omni-
bus circumstantiis sacris, velut carnifici & tortori articulata sunt
enumerantur: dogma satisfactionis, ubi peccata non remittuntur, nisi
sacerdos ipsi, vel jejunando, vel corpus flagellando, vel ad loca san-
cta peregrinando, vel bona distribuendo, vel etiâ statû pristinû, & vitâ
seculari, ut vocant, relinquendo: dogma indulgentiarum, ubi culpam in-
tulerit, ut credim præcipiunt, adeo, ut nihil termè remittatur vel
commodatur, nisi pecunia numeretur. Hæc profectò nimis dura sunt
fracta, non in Spiritus sancti officina, sed Vejovis Romani culina,
in perniciem Christianorum præparata, ut non immeritò istam
Jehovah querelam repetere queamus ex Ezech. 34. vers. 3. & 4. *Va-
pulus meus, & ovæ! Lac comedebatis, & lanis operiebamini: gregem
autem*

*autem in eum non pascébatis, sed cum austeritate ei
favitia.*

5. *Nimius
& immo-
dicus.*

5. *Nimius & immodicus.* Omnium medicorum
est, nimiam cibi varietatem vel solam omnis generis
sam existere. Patriarchæ & Esseni Judæi vixerunt quæ
propter simplicitatem victus, auctore Josepho l. 8. c. 2.
Francos. in 3. anno 1588. Ac citantur Hieronymi verba
consecratione c. 30. legimus. distinct. 5. col. 1. 51. *Id est*
quosdam morbo articulari & podagra humoribus a
ne bonorum ad simplicem mensam & pauperes cibos.
Eandem simplicitatem circa cibum spiritualem observa-
vit in Scripturis sanctus Dei Spiritus. Unam tantum &
lucem viam præscripsit, nempe ut credamus in Christi
mundi. Hæc enim summa est omnium concionum
am, & credite Evangelio, Mar. 1. v. 15. Qui crediderit, &
salvus erit, Marc. 16. v. 16. Ab hac verò simplici
multis modis receditur. Non ibi contenti sunt for-
jungi oportet opellas sanctulorum, intercessiones, orato-
vivorum, merita religiosorum, cappas Monachorum
gentiarum, & similia excogitata phantasmata. Quo pacto
redduntur animi, ut quò confugiant, & ubi cibum qua-
niant. Alius apud Mariam, alius apud Cathar. nam, hic
um, ille apud Franciscum, alii apud alios auxilium quæ-
intercessione salvari cupiunt. Quidam per jejunia, quæ-
cia, quidam per Eleemosynas vitam æternam mereri ge-
proceedendum est, jam circumducendum alicuius palmalis
da Sacramentalis hostia. Nunc quædam Sanctulorum rel-
culandæ; nunc peregrinandum; nunc corpus flagellandus
ca sacra visitanda. Et quis omnes modos commemorat, qui
conficti sunt, & quibus miseræ plebeculæ spes salutis satisf-
strâ? Hæc enim multitudo cultuum & varietas modorum
contaminant, non pascunt, non secus atque ciborum non
corrumpit corpora. Rectè enim *Seneca* Epist. 2. *Varia & diver-
nant, non alunt.*

6. *In firmus
& non sa-
tians.*

Tandem 6. *Infirmus est, & non satians.* Nunquam enim
entia tranquillatur per dogmata Papalia. Nam si vel om-
ris, si maximè varias indulgentias cõmeris, omnes sa-
ctos

tur. Ipsi inferno includeris: intolerabiliter cunctas
damnarum querelas, inter horrendas Diaboli
inter perpetuas & exquisitissimas animi tor-
qu岸primū ex hac vita seceſſeris. Hic tuum
hoc clementissimi ſcilicet Patris ſertulum & via-
etiam animam tuam erige: & cum gaudio huius
monum magu, quā ovium pascuas. Hanc ſe-
proſpicere? An hoc eſt illud æternum, quod
inſtillari debet, juxta exemplum Apoſtoli. Cor. 3. v. 2.
nenum eſt, in ſtindu Satanæ in Eccleſiam effuſum, &
propinatum, ut Chriſti meritum extenuetur, ararium Ro-
cupleteretur, omne ſolacium evanuerit, & Chriſtian
ſperationis barathrum præcipientur.

4. Virtus
& Pietas.

Quartum Patris requiſitum eſt VIRTUS & PIETAS. Pater
inſtar Regis in domo, cujus exemplum liberi, qui ad
rā ſunt compoſiti, communiter lequuntur. Hinc Pat
operum lib. 1. politic. c. 13. p. 186. Edit. Lugd. ap. Gu
fol. an. 1590. Putandum eſt, inquit, amnes, qui ſunt in domo
eſſe debere virtutum moratium, ſed non eodem modo; qu
rat, perfectam virtutem habere debes. Rationem morat
trifamiliās ſit præcipere & id agere in domo, quod
corpore. Ob geminam ergo cauſam virtus Pater eſt neceſſ
perium, 2. ob exemplum. Sine virtute enim neque re
neque ad bonos mores invitare poteſt. Hoc eam ſi
plis, per quā molliffimè ſuadetur, ut in proverbio dicitur. Ro-
dianus:

— Non ſic inſteſtere ſenſus

Humanos edicta valent, quā a vita regentis.

Homines enim malunt exempla, quā verba: quia loqui ſa
ſtare difficile, Laſt. lib. 4. Inſtit. c. 23. p. 306. Edit. Lugd. ap. Th
bron. in 12. an. 1594. Quod faciendum, à faciente diſcendum
iter eſt per præcepta; breve & efficax per exempla. Plu
ex verbis, inquit Seneca epist. 6. nūq̄ didāctur. nō didāctur
Vel non doceto, vel doceto moribus, Nazianz. tom. 3. col
ſil. anno 71. Patris officiū eſt filios proprio exemplo optime re-
quā membra, uti monet. Maſilius Fic. lib. 3. Epist.

Perverſa

Jam verò ſi aſpiciamus præſulum Romanorum

ur, laetantur, furantur: non *Coscus* quoad Deum, *vita Pon-*
tificum. quoad proximum, non *σωφρωνος* quoad semetipsum vi-
 omni flagitiorum genere, veluti lues in coeno se volu-
 orpiotum tuere Magi? quot Heretici? quot Epicurei? Fa-
 oryus *Gottardus* Jesuwita, cum in tractatu suo ad-
 eerbrandum aperte scribit; Plerosque Pontifices turpem &
 er. *rem: raduxisse*, LUCE CLARIUS EST. Hinc *Aegidius* Corro-
 annotante *Wolffio* in epist. dedic. lect. memorab.) de Ra-
 telate pictore refert, eum aliquando reprehensum à Cardi-
 que *D. Petri & Pauli* facies insolito rubore præter decorum
 eret respondisse. Pudore suffusos Apostolos erubescere, vicario-
 nefaria scelera celitus intuentes. Nota est *Mantuan* sub
 que *v. 12.*

Vivere qui sanctè cupiunt, discedite Romam:

Omnia cum liceant, non licet esse pium:

conquestus est auctor libri, *Stella Clericorum* dicti, cum sic ex-
 ma. O Domine, pastores tui mutati sunt in tonsores, & agni in lupos,
 ore. in dissolutos. Qui debent esse sobrii, quotidiè sunt ebrii,
 Fratres, Pilati, qui casti, incesti, qui pastores, seductores. *Petrarcha*
 sine titulo p. 729. Edit. Basil. per Sebastianum Henric. Petri an-
 r. omnia, moresque Romanorum præfatum ita describit: Hic fu-
 tæ. *Spes* inania est fabula, & quæ de inferis narrantur fabulosa o-
 mnia. *Resurrexio* carnis, & mundi finis, & Christus ad iudicium ventu-
 r. inter nanas habentur. Veritas ibi dementia est, abstinentia rustici-
 t. *quæ* ita probum ingens: denique peccandi licentia magnanimitas &
 h. *similis*: & quò pollutior, eò clarior vita, quò plus scelerum, eò
 p. *et* Petrus Blesensis epist. 55. hæc prodidit. Clerici & Episcopi
 s. *Romam* mittuntur, euntesq; in delictis cum plenitudine Aposto-
 ratia & majori delinquendi audacia revertuntur. Hic Christus
 An. *Christus Dominus*, Beelzebub Iudex.

Cum igitur Romani Episcopi ab omni pietate & virtute sint,
 ni. quomodo ut Patres spirituales, filios Ecclesiæ convenien-
 te regere, quomodo bonis exemplis præire, & liberos Deo placen-
 te vel gignere, vel educare poterunt? Rectè *Elisabetha* virgo ger-
 manica in concilio suo: Mater meretrix est, Pater scurræ est & Sodomita.
 Ergo nunc quaero,

Pullus qualis eris, quem fere committatio m...

Si enim,

Regis ad exemplum totus componitur orbis

Quantò magis filii ad Papæ sui, qui universi
trem spirituales se jactant, nefarium exemplum com
nti rectè scribit *Juven. Satyr. 14. p. 114. Edit. Basil. aut...*

— — — *Velocius & citius nos*

Corrumpunt vitiorum exempla domestica, magis

Cùm subeunt animos auctoribus.

5.

Tandem quintum Partis requisitum est Instr

Institutio **INFORMATIO.** Hæc enim præcipua parentum cura, sic debet

& recta generârunt, ad honesta educant & laudabiliter informant.

informatio. magis liberorum institutionem, quàm bonorum p

debeant, docente Philosopho *l. 1. Polit. c. 13. p. 180. Edit. Lugd.*

no 1590. Et rectè censuit Plato, tria beneficia à patribus

oisci debere, Nam 1. sint causa efficiendi generando.

educando. 3. causa *disciplina* informando.

Jam si Papæ nostri mores denuò attendamus, nihil

quàm ut spirituales liberos, quorum se Patrem jactant

met. Ut enim exemplo non præit, ita nec verum docet,

præscribit. Deberet iis instillare veram fidem, & religionem,

seducit & erroribus imbuit. Deberet eos informare ad omni

tem & verum cultum erga Deum, ad charitatem & æqu

proximum, ad sobrietatem, humilitatem, veracitatem, &

stianas virtutes: sed ecce! Quævis scelera & flagitia non tantum

tit, sed ad illa etiam incitat & instigat, ut nullum ferè præceptu

calogi maneat reliquum, quod non in Papatu, ipso Papal

tore, violetur. Nam introducit ibi *contra præceptum*

Peccata *περία, εἰδωλολατρεία, εἰκονολατρεία,* & Scripturæ contem

Papatus *2. perjurium & Magia. Contra 3. Sabbathi profanatio, & n*

contra o- *rum multiplicatio. Contra 4. ἀσπργία & contemptus Mag*

minia præ- *cepta. 5. cædes, parricidia, ἀντοκτονία & tyrannis. Contra 6. Solo*

cepta. *purus concubinitus, incestus & illegitima divortia. Contra 7. ca*

sacrilegium & Simonia. Contra 8. depravationes scripturæ

falsi, publica & notoria mendacia, calumpniæ & convicia. Contra

10. concupiscentia extenuatur, & è numero peccatorum ex

quo pacto Pharisaicæ hypocrisis & arrogantiz præbetur occasio.

in Consultatione Catholica, Leonardo Lessio. ad. 2. art. 2. 1. b. 1. p. 125. usq; ad p. 159. quò amicum & amicum remissum volo.

Confergò hanc rem sufficienter & evidenter ostenderimus, priusquam mani patri requisita in Romano Pontifice nequaquam re-
sponsura honorato Patris Papavé nomine indignum, aut si
plura intelligendum esse concludimus.

QUESTIO VI.

Quid Pontificis nomen significet?

Duplex Etymologia.

1. Nonnulli, ut Q. Mutius Scævola, derivant à posse & facere, i. A posse & facere. Alii enim per facere intelligunt sacri-
ficium, quò tenso vox illa olim usurpata est, uti constat ex hoc Ver-

bo, *Confaciam vitulâ, pro frugibus ipse venito.*
Quò modo Pontifex nil notaret aliud, quàm sacerdotem, qui
sacrificaret, vel cujus officium est victimas offerre.
per tacere intelligunt operari in genere, ut Pontifex dictus
qui omnia possit facere, hoc est regere, disponere, ordinare. Quz
etymologia procul dubiò est ad palatum Romani præsulis, qui sibi
potestatem omnia faciendi potestatem arrogat. Hinc ista elogia syco-
phanta, quòd Pontifex contra jus, & supra jus, & extra jus omnia possit: *Elogia Pō-*
tificis
quòd possit facere, quæ Deus facit: quòd sit causa causarum & fac-
tamentum pñzi: quòd in omnibus, & per omnia dicere possit & face-
re, quæ ei placet, quia non sit, cui dicere liceat, cur ita agis? quòd pos-
sit facere sententiam, quæ nullæ est, aliquam: quòd possit Angelis man-
dare, ut universum purgatorium expurgent; quæ omnia & hujus gene-
ris similia vide in causis retractati concilii Trid. par. 2. à p. 216. usq; ad p.
218. ad finem. Huc pertinent & illa, quæ refert Barthol. Cassianus
in dial. gloriæ mundi par. 4. confid. 7. quòd Papa sit supremus Dei vica-
rius, & quæ contrarium dicat, mentiatur, quòd sit omnia & super omnia:
quòd Papa commissaria sit tota machina spiritalis: quòd major sit aut bo-
nus & emendatior, tanta immensitas, ut nullus mortalium nedum compre-
hendere aut scribere, sed nec cogitare possit, uti loquitur Zode-
r. 1. 2. c. 1.

Verum siue ius sacrificandi, siue potestatem omnia ratificatum intelligas, neutrum præfati Romano compertum iniquè sibi rapuit. Nam in N. T. non amplius offeruntur sacrificia, quia Christus unicâ oblatione consummavit omnium sanctificatos, *Heb. 10. v. 4.* Si ergo nulla sunt offerenda, quid opus Pontifice vel sacrificulo? Deinde summa illa & potestas unde probabitur? Exercet quidem Pontifex illa, sed quo jure? Discipulis suis hoc omne prohibuit Christus. *25.* Aut ergo Episcopus Romanus discipulus Christi non est? Nam in Ecclesia dominationem non habet, adeoque iurisdictionem debet, qui omnia facere & ordinare queat. Quicquid placuisse illi placam certò sibi paratam sentiet.

2. *A ponte & faciendo.*

II. Alii, Pontificis vocabulum à *Ponte & faciendo* de iurisdictione rursus diversimodè intelligunt.

Quidam literaliter, & respiciunt primam Pontificis, ut à Numa Pompilio institutorum, referente Plutarcho in *vi. N. Rom.* Hic enim à Patribus quatuor eligit, iisq; unum præfatum, quod præcem maximum vocavit, quod maximarum rerum, ut *Filius P. M.* ait, quæ ad sacra & religionem pertinent, iudex esset, vindictæ, contumaciæ, virginum vestalium custos; privatorum magistratus, structor, ac veluti prædagogus. Ab hoc populus edoceri debet, quibus hostiis, quibus diebus, & ad quæ templa fieri sacra oportet. Præscribebat insuper iusta funebria, & ritus placandorum numinum. Hic ergo summus sacrorum præfectus dictus est Pontifex à *pontificio*, qui ex tublicis seu peticis ligneis nullo proxijs ad iungendum compactus, & primùm extructus est ab Anco Martio sacrorum præfecto, qui hinc Pontifex dictus, nomenq; hoc tributum quoque successoribus, eò quod cura istius pontis fuerit iis concedita. Nam si laboretur, eum cæsa victima & perfecto sacrificio (neque enim libenter, adeò sacrum illum pontem Romani æstimaverunt) Pontificem reficere oportebat, referente *Corsio l. 2. Miscell. Jur. Civil. c. 22.* hæc quidem Etymologia omnium est optima, innuens similitudinem Romanus Præsul successerit, nimirum non Petro in Christiano Apostolatu, sed Ethnicis in idololatræ Pontificatu. Et certè vix quicquam tam est simile, quàm Pontificatus hodiernus antiquo gentili, ob similitudinem idolorum, ob similitudinem ceremoniarum, ob summam potestatem & licentiam. Nam & Pontifices Ethnici, nulli erant carius

obnoxii, neque Senatui rationem, neque popu-

immemorat Halicarnass. lib. 2.

verò derivationem istam mysticè exponunt, dictumq; Pon-

quod pontem faciat, hoc est, viam in cælum aliis ostent-

te & doctrina.

Verum si hac Etymologia teneatur, Romani Papæ nil minus sunt,

sofices. Non enim sanam & Apostolicam, sed morbidam,

anticam doctrinam proponunt, aded ut ex ipsis Pontificiis Cor-

stantinus in Concilio Tridentino conquestus sit, & apertè pro-

utrinam non à religione ad superstitionem, à fide ad infide-

Christo ad Antichristum, à Deo ad Epicurum velut prorsus u-

declinassent, dicentes in corde impio & ore impudico: Non est

illud (spe&at illud Hildebertus distichon de Roma, quod comme-

centius in speculo;

felix, si uel Dominis urbs illa careret,

vel Dominus esset turpe carere fide!

verò non faciunt pontem in cælum exemplo doctrinæ: ita nec vi-

Quem Pontificis vitam imitari cupit, is Christum sequi, nequit.

Quo contrarius est Regi suo ille vicarius. Christus enim humilis, ben-

gnus, pateriens, misericors & omnibus flagitiis coopertus.

ueros, insolens, avarus, crudelis & omnibus flagitiis coopertus.

Christus mundi splendorem in monte ostensum spreuit, Papa captat &

in se habet. Christus non habuit, ubi caput reclinaret; Papa multa

genua habet. Christus coronam respuit; Papa triplicem coronam ge-

rat. Christus fame siti que macerabatur, Papa lautè delitiatur. Christus

docebat in templo; Papa sedet in tribunali. Christus iudicatus est, Pa-

pa iudicat. Christus vim pertulit, Papa infert. Breviter: Ille fuit iustis-

simus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

timus, hic iniquissimus: Ille doctor, hic seductor: Ille exemplum pie-

Discrepā-
tia inter
Christum
& Papam.

collocationibus statuae, in quaestionibus bestiae, in rudi-
contrahibus trapezite, ad amicitias pardī, ad facere
vulpes, ad superbiendum tauri, ad consumendum m-

Plura ut addam, opus esse non judico, cūm
innotuerit, quā corruptissimi mores in curia Ro-
lunt esse pontem vitæ æternæ,) & olim viguerint,
ant, adeo ut rectè à quopiam dictum sit, *Papa aulam*
panar quoddam, imò centum scelerum omnium, locu-
tiosissimum. Hinc rectè l'œra cecinit:

O Roma, à Roma quantum mutata venusta es!

Nunc caput es scelerum, quæ caput orbis eras.

Ex his igitur satis patere autumo, Papam Romanum neq;
neq; pietatis sinceræ exemplum præbere, adeoque Pon-
ondo pontē in cælum falsissime, à faciendo autem pontē in ap-
rissime appellari.

QUESTIO VII.

An per templum in Scriptura Novi Testamenti tem-
monis & Hierosolymitanum semper in-
telligatur?

Pontificii suspicionem Antichristi à Deastro suo rem-
alia urgent hoc, quod Apostolus 2. Thess. 2. c. 4. scribit
Adfirmat templo Dei sessurum esse, per quod nullum aliud nisi Hier-
Bellarmini- num notari dicunt, in quo tamen nullus Pontificum sede-
nus. Bellarminus lib. 3. de R. P. c. 13. Inprimis in Scriptura Novi
templum Dei nunquam intelliguntur Ecclesie Christianorum,
tuo templum Hierosolymitanum. Audax effatum, & certum
Jesuiticæ argumentum. Cur enim per templum, in quo A-
feder, ipsam Dei Ecclesiam & fidelium communionem inte-
possemus, cūm hoc sensu vox illa lapsissime in Scripturis ac-

Sed falsè. Quod ut demonstretur, sequentes textus clarissimos argema-
3. v. 16. ἡμεῖς οὐδαμῶς, οὐκ ἐσμὲν ναὸς θεοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα & θεὸς οὐκ
scitis, vos esse templum Dei, & Spiritum Dei habere in vobis.
19. ἡμεῖς οὐδαμῶς, οὐκ ἐσμὲν ναὸς θεοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα & θεὸς οὐκ
ignorat, corpus vestrum esse templum Spiritus sancti. 2. Cor.
ὑμεῖς ναὸς θεοῦ ἐστε ζῶντες, Vos templum estis Dei. Et 1. Tim.
vers. 12. ὁ οἰκων, ποιήσω αὐτὸν στήλην ἐν τῷ ναῷ & θρόνον
viceris faciam, ut sis columna in templo Dei mei. Ubi, & con-

1. m. 15. sequetur, Martyres fore columnas templi Hieru Latum

ad maiorem Cardinalis confusionem Blasii Viega ἐξέτα-
men. 2. 12 c. 3. Apoc. sect. 5. p. 187. super textum allegatum
entatur: Quibus verbis significatur, Ecclesiam templum Dei
9. ejus templi columnas. Et Ecclesiam templum Dei esse, Mul-
ent sacra litera. Cur ergo Bellarminus scribere non eru-
tuo templum Hierosolymitanum, adeoque in illo etiam
ad Thessalonicenses dicto denotare? Sed hæc est illa ἀν-
Jesus critica, & discors concordia Papistica, qua relicta, nos
gemus.

Q UÆSTIO IIX.

Unde dicta sint Concilia?

Ad contr.

1. Tit. 2. de

cōciliis &

Ecclesia.

Pontificii

derivant

à consu-

lendo.

Sæpe plerique derivant à consulendo, quam ob causam non
per scribunt concilium per c. sed nonnunquam consilium per l.
etiam modum Thomas 2. 2. quæ. 158. art. 5. ait. Matth. 5. v. 23. poni con-
silio, in greco est συνέδριον, illudque consilium ita exponit, quòd
ro. dices inter se conferant, quo supplicio aliquem damnari o-
beat. ideoque cœtum & congregationem judicium vel concilium
dicitur, per istud consilium intelligit.

Verùm, cùm probatissimi Authores quique non scribant consi-
lium, sed concilium, quando convertum aut congressum plurium vo-
notam, ob id à consulendo vel consentiendo deduci nequit.

Isidorus l. 10. c. 16. derivat à ciliis oculorum, ut dictum sit concilium Isidorus à

consensus, quem conjuncta & concordantia oculorum cilia si-

cent. ita enim scribit: Concilii nomen tractum est ex Romano more.

tempore enim, quo causa agebantur, conveniebant omnes in unum, com-

sentientine tractabant. Unde & concilium à communi intentione

dictum. Nam cilia oculorum sunt.

Varro l. 5. de LL. derivat à conciliando, fullonum verbo, quod ce-

tere significat. Vestimentum enim, inquit, apud fullonem cùm cogitur, concilian-

ari dicitur. Ad quem locum Taubmannus in Plauto pag. 137. a. 1. d.

ait. Duo olim fullonum officia erant; vestem eluere & cogere unum;

et eandem creta candefacere. Illud consiliari dicebant, & ipsam a-

tionem, quod multo pedum insultu fieret, consilium; vel potius ut Varro

scribit, Concilium. Et hæc Etymologia naturam rei commodè satis ex-

ponit. Est enim concilium nihil aliud, quàm coactio, vel multorum

congregatio in unum coacta. Conciliare autem
liu vel potius *ciliciu*, quæ græcè *κίλικια* dicuntur, &
 ex pilis confecta & coacta, quæ alio nomine
Nempè, inquit. *τὰ ἐκ τριχῶν συνλεγμένα*, unde *con-*
bum τὸ συμπλῆν, πλέξεν καὶ συμπατησαι, auno
 manno nostro in curis Plantinis p. 292. a. 2.

S. Pompejo

Whitakerus autem qu. 1. de Conc. c. 2. coac
 à calando. *concalando* dictum arbitratur, quæ vox significat co
 vocare. Est enim *calare* deductum à græco *καλέω*, quod
 unde servi olim dicti sunt *Calatores*, quia semper
 necessitatem servitutis, ut annotat Sextus Pompejus. *Idem*
 mologia satis est conveniens, remq; ipsam recte exp
 cilium verè est *concalatio*, vel *convocatio*, aut multitudine
 convocata ab aliquo ad consultandum aut dijudicandum
 communibus. Perinde igitur erit, si à *ciliu* cum *li-*
liando fullonum verbo cum Varrone, si à *calando* cum
 pejo concilii vocem derives. Omnes enim notatice
 scopum tendunt, naturam rei convenienter expr
 res sunt, quàm ista scholastica Etymologia, quæ a consu
 sentiendo deducitur.

QUESTIO IX.

An vocabulum credendi excludat actum videndi.

Ecclēsia consideratur dupliciter, 1. ratione vocat
sanctorum & electorum. Quoad istos visibiles, quoad
 lem nuncupamus. & inter cœtera probamus ex eo, quia
 Apostolico dicitur, *Credo Ecclesiam & communionem sanctorum*
 autem creduntur, illa non videntur.

Ad quod respondet Costerus in Enchirid. c. 2. de Ecc
Neganda est consecutio, quia id quod videtur, credi etiam p
mus habet aliquid quod non videtur. Hinc ergo nunc quæstio
An vocabulum credendi excludat omnem actum videndi. d. 1. &
quæ credimus Ecclesiam, ad huius invisibilitatem certè sic co
 quam quæstionem ut solidè respondeatur, 1. Sententiam m
 plicabimus, 2. Argumentum à fide desumptum propugnab

Sententia
 nostra de
 Ecclesia
 invisibili.

I. Quod nostram spectat sententiam, 1. non loqui mu
 seu *ἐκregεια* videndi; non de visibilitate respectu sunt ed
 enim Ecclesia semper est visibilis, quemadmodum corpus Soli

conspicitur, quia omnis gloria filiz Regis ab
maximè careat Ecclesia splendore exerno, non
exteriori; necno;u exteriori fordeat in mundo, fulget tamen
Deo. Nam alia est ratio regni mundani, & alia Chri-
in externa pompa & splendore hominum, hoc in interno
in Spiritu & veritate consistit.

1. Si statuant, Ecclesiam exteriori quoque semper debe-
re esse. Sic enim Bellarminus l. 3. de Eccles. milit. cap. 2. col.
inquit, est cæus hominum ita visibilis & palpabilis, ut est
ostendi vel regnum Gallie, aut Respublica Venetorum. Gre-
gentia T. 3. disp. 1. q. 1. pun. 7. col. 176. B. censet, Ecclesiam
non EVIDENTER internosci, & quasi DIGITO monstrari posse.
amverò nos tenemus cum orthodoxis, adeoque Ecclesiam
rectè dici putamus, & quidem respectu quadruplici.
Loquendo de Ecclesia Catholica absolute, definità collectio-
Christianorum & militantium & triumphantium, qui sa-
hac terra degentibus sunt invisibiles. Sed hic respectus
non attenditur.

2. Loquendo de Ecclesia Catholica naturali, de finitâ collectio-
Christianorum duntaxat militantium, sed tamen omnium, per or-
dinationem undique dispersorum. Nam hoc quoque sensu invisibi-
lis, Particularis quidem Ecclesias videmus, nunquam verò Catho-
licam vel universalem simul, uti manifestum est.

3. Loquendo de Ecclesiis particularibus, sed ratione fidelium &
sanctorum. Quoniam enim corda hominum introspicere non possu-
mus, nec certò cognoscere, an viva sit eorum fides, an mortua & hypo-
crista, hinc Ecclesia respectu sanctorum rectè inconspicua & invisibi-
lis appellatur. Deo quidem patent Christiani veri, nos autem latent,
non nec per sensum, nec per evidentem rationem sunt visibiles.

4. Loquendo de Ecclesiis particularibus quoad ministerium pu-
blicum exercitum publicum. Atq; hic dixi, non est controversiæ nos in-
Pontificios. Arbitrantur enim, Ecclesiam catere non posse pu-
cultus incorrupti exercitio, sed semper fuisse & fore cætum
integrum, in quo verbum Dei putè prædicetur & Sacramen-
tè legitime dispensentur. Quoniam verò præter ipsorum Synagogam
non fuit ante Lutherum alia fidelium congregatio, hinc apud se tan-
veram reperiri Ecclesiam concludunt. Hic ergo respondemus,

multa dari exempla tam in veteri quam in N. Testamento. Et in publicoq; & visibili exercitio destituta fuit. Et in
cujus facies gemina, visibilis & invisibilis: sic Ecclesia
fulget, ob publicum cultus exercitium: nonnunquam

Duo status ob persecutionum gravitatem & frequentiam. **Christi & duos Ecclesie status** doceamus. Sicut n. caput eius Christi
Ecclesia. dum duplicem statum Exaltationis & Exaltationis

dum in hoc sublimis regnat, & conspicuus est omnibus

bis; in illo autem infirmus erat, nec semper apparebat

Pari modo in Christi etiam corpore duo status occurrunt

currentes vicibus; **Alter** *ἐν δόξῃ*, quando in cultu religioso sine impedimento perseverat: **Alter**

quando premitur, & vel à tyrannis, vel ab hæreticis vi

illo statu Ecclesia est visibilis, patens & gloriosa. In hac

lis, latens & ignominiosa. Atque hæc de sententia nostra

ne. II. Nunc igitur ut argumentum nostrum à vocali

natura fidei mutuatum & pro tertio potissimum inveni

ctu formatum, defendatur contra exceptiones Pontificiorum, he

Argumen- formamus: *Quicquid creditur hoc non oculis, sed fide percipitur.*
tum no- dem videnda sensibus, non cordi, ut credenda subiciuntur.

strum pro Ecclesia creditur, juxta Symbolum Apostolicum. Ergo nec
invisibili- fide percipitur.

tate Ec- Major certa est ex Hebr. 11. v. 1. ubi fides dicitur *ἀρρα*
clesia. *πρόσῳ* argumentum non apparentium. Et 2. Cor. 7. v. 7. *ἡμῶν*

ctus opponuntur, cum Apostolus inquit, *Μὴ ὁμιλοῦμεν*

Μὴ εἰδέναι, Per fidem ambulamus, non per aspectum, ideoque quod

dem cadunt, sub aspectum non cadunt. *Actus enim fides est*

quod non vides; effectus autem fidei, videre, quod credis, quod

dum Augustinus alicubi loquitur. Et Gregor. homil. 26. in Ps. 138. *quod*

apparent, jam fidem non habent sed agnitionem. Et vicissim hoc

Quod videri potest, melius dicitur sciri, quam credi. Constantinus

de S. Victore, qui in par. 3. l. 1. de Sacram. par. 10. c. 2. *non*

illud pulchrum dictum est: Si vides, non est fides.

Exceptio- Nunc audiamus exceptiones Pontificiorum, 1. Bonarum
ves Bell. cap. 15. col. 191. D. inquit, in symbolo non ponit ansim, Credo Ecclesiam

sed, credo, sanctam Ecclesiam. Sanctitas autem Ecclesia sine dubio

visibilis est.

articulus fidei est, & Ecclesiam esse, & eam latere. Non ergo alterum videtur, alterum creditur, sed utrumque recipitur. Quod si negent papicolæ, sequitur, illos qui a se ipsa aatem Ecclesiæ, sed non Ecclesiam. Infideles igitur a se ipsum unum è Symbolo Apostolico expungunt.

Ad id autem ille cæsus sit ipsa vera Christi Ecclesia, non videri, sed credi.

Resp. Habemus hic contentum teum, & nostræ sententiæ haut

describentem. Si enim, cæsum aliquem esse veram Ecclesiam videtur, ul' rō certè consequitur, Ecclesiam veram, quā talis, esse visibilem & conspicuam. Equidem homines in Ecclesia vi-

des videri, quod pecus negaret? Interim tamen homines isti, quāvis non viva veræ Ecclesiæ membra, non videntur, quia fides eo-

rum non patet, eoque sensu Ecclesiam rectè invisibilem appellamus. Id quod ulterius confirmat Bellarminus, cū subjungit, col-

la vera Ecclesia est, quæ profitetur Christi fidem. Quis autem evi-

dit, nostram fidem esse Christi? Id quidem firma ac certissima fide

habetur, sed aliud est credere, aliud videre: Imò ipsum credere defini-

mus. Argumentum non apparentium. Quid clarius pro nobis,

quod verus contra ipsos Papicolas in hac quæstione dici potest? Ea-

que veritatis vis est, ut advertarios etiam ad testimonium perhi-

lentes volentes adigat. Mox tamen sui obliviscitur, cū

hanc propositionem, *Isti qui subsunt hodiè Romano Pontifici, sui hominum profitentium Christi fidem sub regimine legitimo-*

rum, evidentem esse, nihilque in ea poni, quod non oculis

et auribus percipiatur. Ergone oculus discernere potest veram

Christi fidem à fallā, & veros pastores à lupis & mercenariis? At mo-

do se dixerat: *Quis evidenter scit, nostram fidem esse Christi?* Delite-

re non siles in corde, nec per opera externa infallibiliter conspici-

mus. cū illa hypocritis etiam queant esse communia.

3. Sicut Apostoli Christum viderunt, & tamen in illum crediderunt:

& Christus credi simul & videri potest.

Resp. Concedimus, Apostolos Christum hominem vidisse, non

quod crediderunt, vidisse. Hinc Augustinus tom. 9. tract. 79.

cap. 1. 4. 2. Edit. Basil. ex offic. Froben. anno 1569. de Thoma A-

postolo scribit: *Ille, cui dictum est, Quia vidisti, credidisti, non hoc*

credidi.

credidit, quod vidit; sed aliud credidit; vidit enim Deum. Breviter ergo, Christum hominem viderunt, & Servatorem mundi esse, non viderunt, sed modo eernimus homines in Ecclesia, sed illos esse, non eernimus, sed credimus. Sic etiam videmus asperitatem communicationem panis; hos autem ritus Sacramenti non videmus, sed credimus. Sic sonum concionatoris audimus; hunc verò Dei verbum credimus, non audimus. Ita semper differt inter *exterius* rei, quod videtur; & *interius*, quod non videtur.

Alii distinguunt inter integras propositiones, vel *complexum*; & partem propositionis vel *incomplexum*. Hoc nunquam videri potest, illud prius non potest, sed tempore aut ereditur. Sic propositio hæc, *Ecclesia est cæcus brachium Christi profitentium*, oculis non patet, sed tantum fide patet. *mines* tamen, qui sunt pars illius propositionis, ut sunt *mentes* & *externis oculis* conspiciuntur.

Tandem non incommode applicari potest illud etiam ad inter id, quod creditur, & id, in quod creditur. Hoc videtur etiam viderunt Apostoli, istud autem videri nequit. Jam non in Ecclesiam, sed Ecclesiam, ideoque sub adipe non cadit. Hæc pertinet illud Augustini tom. 10. serm. 131. symb. col. 889. Edit. Basil. anno 1569. *Sciendum est, quod Ecclesiam, non in Ecclesiam credere debeamus, quia Ecclesia non Dominus Dei est.*

QUESTIO X.

Quid Religio propriè significet?

Ad contr.
2. T. 2. de
membris
Ecclesiæ
militantis
Derivatur
religio di-
versimodè
1. A re-
legendo.

SI derivatio religionis spectetur, propria ejus significatio agnoscitur. Variant autem scriptores, & quatuor propositiones variationes tradunt.

1. Alii deducunt à *relegendo*, quia sit virtus docens & relegendum, quæ ad Dei cultum pertinent, sæpè animo revolvenda, & relegendum esse. Hinc Isidorus lib. 10. Etymolog. c. 17. ait, *Dei religiosi ex relegendo, tanquam ex eligendo eligentes, ex diligendo diligentes, ex intelligendo intelligentes.* Verba hæc ex Cicrone sunt, qui l. 2. de Nat. Deor. ita scriptum reliquit: *Qui omnia quæ Deorum cultum pertinent, diligenter retractarent, & tanquam relegendum, hi dicti sunt religiosi ex relegendo, &c.*

Alia est eligendo, quia per religionem reeligatur Deus, à no-

ca, ut relectus & offensus Húc respexit Augustinus l. 10. de

hæc verba: Deum eligentes, vel potius religentes, (ami-

ni religentes) hunc ergo religentes, unde & religio dicta per-

venit à lectione tendimus, ut perveniendo quiescamus. Er hanc

am inquit Ilidorus lib. 8. c. 2. ubi scribit: Religio appellata

est eam à Deo religamus animas nostras ad cultum divinum

perveniendi. Quod verbum compositum est à religendo, id est, eli-

gi laetum videatur religio, sicut eligio.

Alii à relinquendo, ut Masurius Sabinus censuit, quia per il-

la relinquamus, & ad Deum accedamus.

Alii denique à religando, quia Deo nos adstringat & alliget,

quod debitum & officium notet, quo Deo obligemur, & per

Deo quasi colligemur & uniamur. Tradit hanc Etymologiam

rom. 1. operum l. de vera religione c. 55. col. 746. Edit. Basil.

eliger nos, ait, religio uni omnipotenti Deo. Imprimis verò La-

sal. 4. divin. Institut. c. 28. p. 387. Edit. Lugd. in 12. apud Thom.

on. an. 1594. Hac, inquit, conditione gignimur, ut generanti nos

debita obsequia praebeamus: hunc solum noverimus, hunc se-

mur. Hoc vinculo pietatis obstricti Deo & religati sumus, unde ipsa

omne accepit. Atque hæc derivatio videtur omnium optima,

ia nō minuscum quia ipsi rei maximè est consensanea.

Appare verò ex omnibus prædictis Etymologiis, religionem vi

z nō notare aut esse aliud, quàm cultum Deo debitum, vel

quod iure vinculi, quo Deo sumus religati, solvere & exhibere,

Quam ob causam Cicero l. 2. de Invent. Religio, inquit, est,

superioris cuiusdam natura, quam divinam vocant, curam, ceremo-

niis adferi. Et vicissim, Religionem, ait, eam, quam in metu & ceremo-

niis fit, appellant. Quibus verbis duplicem cultum, seu partes

os sunt. Cum enim dixit, in metu, respexit internum cultum:

dixit. Et ceremonia, externum spectavit. Neq; facile reperitur vox

in authore probato aiter usurpata, quàm pro cultu & honore di-

Eodem modo semper accipitur in sacris Scripturis, uti videre est.

2. 2. 26. & 45. Num. 19. v. 2. Esber. 8. v. 17. & 9. v. 27. 2. Maccab. 6.

1. 26. v. 3. Coloss. 2. v. 18. Jac. 1. v. 26. & 27. Eandem significatio-

Scriptis Patrum passim obtinet, quod cuius observare in pro-

1. Item evincunt Synonyma græca, quibus religio effertur.

Nam

Religio est

cultus Deo

debitus.

Nam Jac. 1. v. 27. nominatur *Θρησκεία*, cultus vel etiam
 verò nonnulli *Θρησκείαν* dictam esse à Thracibus
Θρηξή Thraciam significat) quia Orpheus apud hos
 finxerit, multasque ceremonias, quibus colerentur tra
 1. Tim. 4. v. 7. & 8. appellatur *Οσιεία* pietas. Job. 1. r. 27.
 Dei. Job. 17. v. 17. καὶ ἐξοχλὺ ἀλήθεια veritas, seu vera
 Alexandr. l. 7. *Stromatum*, *Θεοπρέπεια*, cultus Dei vel De
 uti reddidit Gentianus Hervetus p. 339. Edit. Batil 15
 gustino l. 10. de Civ. Dei. c. 1. & epist. 29. *Θεοσιεία* reverentia
 hinc Thomas de Aquino 2. 2. quæst. 81. art. 1. diserte
 dicatur à frequenti relectione, sive ex iterata electione. *ex*
gener amissum est, sive dicatur à religatione, religio prop
 ordinem ad Deum. Et inde concludit art. 2. religionem esse
 quidem simpliciter unam, art. 3. & specie ab aliis distincta
 consentit Greg. de Valentia tom. 2. disp. 6. quæst. 1. pun. 1. c
 do aperte scribit: *Religio ex sententia omnium virtutum*
est, que hominem inclinat, ut Deo debitum cultum & honor
tanquam omnium Creatori & Domino. Idem facit, & Le
 sius l. 2. de Justitia & Jure. c. 36. dub. 1. p. 490. *Religio, inquit,*
debitum cultum Deo tanquam primo veram omnium pri

Absurda
Bellarmini
acceptio
castigatur.

In quem verò finem hæc tam prolixè disputantur
 stendatur absurditas Bellarmini, qui vocem religionis ab hæ
 significatione sua prorsus deturbat, & peregrinam penam
 adtingit. Scribit enim lib. 2. de Monachis cap. 2. religionem non
 statum hominum ad perfectionem Christianam per pauperi
 nentia & obedientia vota tendentium.

Sic ergo ipsi religio non amplius tantum virtus est, sed
 ordo quispiam, quæ significatio oinni prorsus ratione de
 Nullus enim probatus Author vocabulum religionis hoc
 quam usurpavit. Prima nominis impositio, ipsa nativa ind
 sonus ipse reclamationat. Quis enim vel divinando assequi posset,
 auditâque religionis voce, non cultum Deo exhibendum, sed
 rem quandam statum, & quoddam speciale genus hominum
 significari? Quare sic argumentor contra Jeluwitam.

Quæcunque vocabuli acceptio 1. caret omni authoritate
 babili ratione. 3. vim vocis non exprimit, sed 4. immutat & plene
 vertit, ita, ut 5. nemo illam queat ulterò assequi; eo est absurda

verò est acceptio Bellarmini religionis. Nam nisi Latin.

que ex purioribus & orthodoxis Patribus, aut
 quibus vel unus tantum locus afferri poterit, quo
 num statum sumatur. 2. Ratio nulla excogitari
 dum virtutis nomen certo hominum ordini attri-
 buitur. A virtute quidem virtuosus, à religione religiosus dicimur:
 virtuosos & religiosos statumve eorum, qui ipsam vir-
 tionem diceret, præter absurdos stolidosque Mona-
 chos hæcenus nemo inventus est. 3. Vim & naturam re-
 ligionis primit, sed 4. pervertit, uti cuius patet, qui cerebrum
 non in calcaneis gestat. Religio enim propriè cultum dun-
 taxat non statum colentium. 5. Nemo animum ad hunc sensum
 extendere potest, quod vicissim probatione non indiget.
 do acceptionem istam absurdam esse, ineptam & mini-

qui em tolerari quodammodo posset in scholis Gramma-
 tice. Monachos à religione per antonomasiam quandam religio-
 quamvis secundum veritatem sint inreligiosissimi, sanctum-
 nomen omnibus piis Christianis commune, non pigris istis
 proprium, quòd verò status Monachorum & Moniali-
 tatis dici possit ipsa religio, hoc nativa vocis indoles recusât, &
 defendi nequit. Quis enim ferret has ine-
 ptas, exemplo Bellarmini, status hominum piorum pietas, vel ca-
 litas, vel doctorum ipsa doctrina & eruditio appellaretur.

QUÆSTIO XI.

Quid de nomine Jesuitarum sit sentiendum?

varios religiosorum Papalium ordines, & diversa Monacho-
 examina, prodiit tandem Societas Jesuítica, velut ultima, brevis de
 profutura. Prodiit autem in fulcimentum sedis Romanæ, & de origine
 purioris doctrinæ. Cum enim religiosi cæteri magnam Jesuítica
 res, & benè caverent, ne ab ulla litera, rum.
 adducendo, occidi possent, novo rem modo tentandam esse
 Pater mendacii. Quosdam igitur fraterculos excitare voluit,
 diis licerant dediti, simplices dementarent, & à veritatis luce
 quas Papatus tenebras vicissim præcipitarent.

Prima verò fundamenta ordinis huius
dicitur *Jobannes Petrus Campha*, qui postea
quæ anno Domini 1555. Pontifex factus, & *Paulo*
rente *Chemnitio* de orig. Jesu. Quia tamen in
scura, hinc recens illa secta *Ignatio Lojola*, tan
communiter assignatur, & ab ipso circa annū 1540.

Fuit is natione Hispanus, professione p. m. m.
Pompejopolitana à Gallis obfessa, alterum ejus ciu
dz istu comminutum est, in altero gravissim
ergo ineptus esset ad negotia militaria & po
renda, monachum fecit desperatio. Et prim
gendas sanctorum evolvit, unde singularis illum
tiga & supersticiosa incessit. Vitam rigidam agere
mam devotionis ergo se contulit, reversus literarum
in Hispania Compti & Salamanticæ, post in Gal
rum, ubi Magister artium creatus est. Post hæc
ligionis suæ locios adscivit, qui sequente anno R
entiam abeundi in terram sanctam petierunt. Q
tum erat ob. ruptam inter Turcas & Venetos pacem
neris subfiterent, & septem eorum sacris initiati sunt
per urbes Venetæ ditionis in Italia prædicare expe
runt.

Deinde anno 1538. Romam conjunctim se contuler
marionem sollicitatur. A Clero autem multa passi su
dum potius sit de ordinum imminutione, quam accretio
tamen à *Paulo III.* novi sui ordinis confirmationem imp
1540. ubi tamen cautum fuit, ne plures quàm sexaginta viri
cietatem adscriberentur. Quia verò animadvertit Papa
cios in seducendo esse strenuos, anno 1543. prius decre
sexagenario mutavit, nullisque terminis aut nova
Et in esse circumfcribendam censuit, quod confirmavit
Paulo IV. Pio IV. & Trident. Concilio.

Voluit autem Deus circa illa tempora monstr
tum monstris quoque & prodigijs mundo notificare, e
cto, ad cavendum excitare. Refert enim ex *Holpinian*
Wolffius Gent. 16. Lest. memorab. p. 478. quod in Norvegia
captum sit monstrum marinum facie humanâ, sed
capite raso & laevi, humeris ceu cucullo Monachali & d. l.

Et quotquot monstrum hoc viderunt, statim ei in possessionem posuerunt. Simile monstrum captum fuit in Oceanum, quo quidam homines in littore ambulantes allexit, coram eis monstrum quantibus appropinquavit, & quacunque ratione poterant, & in profundum traxit. Eadem prorsus in dolis, & ejusque lociorum. Homines blanditiis primùm allucinosos in profundum duxerunt, & tandem in profundum lem precipitant.

Insuper historici anno 1547. in plurimis Europæ provinciis locustarum multitudinem subitò exortam. Hæ primùm nullas alas habuerunt, magnos tamen saltus faciebant. paulo post quatuor alas adeptæ sunt, & tanta multitudo ut duo milliaria in longum & latum ita occuparent, ut ne splendorem à toto illo terræ spatio suâ densitate excluderent. Quo prodigio Deus vicissim indicare voluit, prodire in mundum monachos & locustas Apocalypticas, Ignatium cum sociis ecclesiam devastant, & splendorem solis justitiæ avertunt. alii caruerunt, mox tamen eas acquisiverunt, quarum præcipue quatuor.

1. *Deceptionis & jactantia*, dum omnes tument, omnes pollicentur, dum hæreticis scripsit *Tertull.*
2. *De opphantia & Simonie*, dum principibus adulantur, magnam statem simulant, & summum juventutis rectè informant, sed præterdunt. Gratis se docere, rectius nocere jactitant, in magnatibus ærariis, & discipulorum patrimoniis discescunt.
3. *Singularis impudentia*, dum notissima negant, falsissima proponunt, aperte mentiuntur, nostros calumniantur, Magnatibus insidiantur, ex ore eos clamores excitant, histrionice prædicant, secreta exquirunt, in varias formas se transmutant, in aulis principum in cubilibus, quasi Domini essent, sub religionis schemate disponunt, & moderantur.

Non vulgaris potentia, dum magnifica Collegia ædesq; ducunt, extruunt, aliorum reditus sibi rapiunt, armis nummisq; instruant, ut quicquid libet, peragere possint.

Hæ sunt istæ quatuor ale, quibus latissimè provolarunt, & totam locustarum locustæ illæ mysticæ occuparunt.

Quis verò novis rebus nova debentur nomina, hinc Ignatius

maturè de ordinis sui appellatione cogitavit
eam nomine nuncupare, quippè quod fecid-
ha ipse, sed à glorioso & benedicto nomine *Jesu*.
Societatem Jesu, sectæ cultores suosque socios *Jesu*
divino hoc & majestatico nomine plus existimatione
apud imperitam plebem sibi conciliarent.

De hoc igitur novo novi ordinis titulo pauca
monstraturi. 1. Quòd *novelli Monachi nomen* istud *pro-*
rapuerint. 2. Quòd *nihil minus, quam Jesuitæ sint*. 3. Quòd
verò aliis nominibus appellentur, aliæq; tituli ipsius *Ex*

I.

De nominis Jesu iniquissimo rapin

Quòd *Jesuitæ* sanctum hoc nomen præter justitiam
titulique istius usurpatione multa crimina commi-
demonstrari posset. Nos paucis dicimus, eos hoc ipse
2. *Schismaticos*. 3. *Apostatas*. 4. *Contumeliosos & Sacro-*

Jesuitæ
sunt

1. *Novatores*.

1. *NOVATORES* sunt, quia in negotio fidei & religionis
quitas commendatur, novitas damnatur, novum sine
mentum sibi finxerunt. Quæro enim, *Qua hujus tituli*
enim illum assumerunt *ob doctrinam novam* *aut ob*
novum. Si doctrina illorum nova est; ergo Christi non est
antiquissima. Quòd si autem non sit nova, cur veteris
vum illi nomen inditur? Appellationes enim novæ novis
bus significandis inveniuntur. Quid ergo antiquæ fidei
men convenit? Nempè, sicut vestimento veteri particula
politi panni, *Matth. 9. v. 16*. Si dixerint, ob novum vivendi
vum titulum excogitatum esse, urgebimus eos, ut authenti-
tutionis suæ testimonium producant. Nam si ordo illo
dici debet, utique à Jesu profectus & institutus sit oportet
rè, & quibus argumentis hoc probatum dabunt? Si
institutus est, non novus, sed antiquissimus erit. Ub
verò &
terrarum angulo latebant *Jesuitæ* primis Ecclesiæ seculi
ones quidem jactitant, sed falsò. Hasenmullerus refert c. 2.
quòd Ignatius, cùm ratio nominis ab eo postularetur, re-
Mei socii nequaquam à meo nomine vel Ignatiani, vel Loyolæ di-
sed titulus illorum sit Societas Jesu. Nam cùm Romam pergerem
mibi apparuit Jesus cum beata matre sua, mibiq; dixit, ut foret

eos haberet inter clericos fideles servos. Velle igitur
 dicatur, Compagnia de Gielu, hoc est, Societas Je-
 suitarum, cuiusque Iesuitarum, cum audisset Pontifex Paulus III. di-
 citur Deum hic est; & nomen Jesuitarum approbavit. Nos
 autem, si vultis, recordamur non immerito verborum Christi,
 v. 14. Surgens PseudoChristi & Pseudopropheta, & datus
 est prodigium. Ecce! Prædixi vobis, Nolite credere.
 producant quidam vaticinia, quibus ordo Jesuitarum di-
 gnatus fuerit. Blasius Viega, propriæ sectæ laudes decan-
 per ap. 3. Apoc. Comment. 2. sect. 3. p. 183. allegat exoletam
 in Prophetiam cuiusdam Joachimi, quem Abbatem Florentis
 appellat. Sic verò habet illa: Oportet Ecclesiam concipere
 quendam spiritualem intellectum, sive etiam promissionis filios, &
 quædam spiritualem, hoc est, ipsum ordinem, quem designat Je-
 sus, & ordo præ multis aliis, qui præcesserunt eum, amabili &
 infra limitem secundi status initiandus est, &c. Explicationem
 vaticinii & applicationem ad sectam Jesuiticam fusi ibidem
 inveniunt. P. 184. aliam Prophetiam profert ex Vincentio,
 prædicatorum l. de vita spirituali. Verba Vincentii hæc esse
 sunt à nobis singulariter, & quasi assidue meditanda. Pri-
 mus, crucifixus, incarnatus. Secundum, status Apostolorum,
 prædicatorum nostri ordinis, & hoc cum desiderio, ut illis con-
 tinetur. Tertium, status virorum Evangelicorum futurus, & hoc de-
 nitidè, meditari, scilicet statum pauperrimorum, simplicissimo-
 rum, infuorum, humilium, abjectorum, charitate ardentissimè
 florum, nihil cogitantium, aut loquentium, nec saporantium,
 Jesum Christum, & hunc crucifixum, nec de hoc mundo curan-
 tium, nobiliorum, supernam DEI & beatorum gloriam contemplan-
 tium, & ad eam medullitus suspirantium, & ob ipsius amorem semper
 sperantium, & ad instar Pauli dicentium: Cupio dissolvi & es-
 se cum Christo, & innumerabiles ac inestimabiles thesauros divitiarum
 habere, & super dulces & mellifluos rivos divitiarum, suavitatum, ac
 aciem, & super omnia mirabiliter expansos, & superinfusos. Et
 per conversationes imaginari debes eos ipsos, ut cantantes canticum An-
 nimæ cum iubilo citbarizantium in citbaris cordis sui: hac imaginatio
 est repleta quam credi potest, in quoddam impatiens desiderium adven-

ius illorum temporum. Hoc vaticinium ob magnitudinem suavitatis non quidem de se exponere per hypocrisis potest esse, qui illis ipsis verbis Jesu vaticinium ordinatum

Verum nos & apparitiones & prædictiones curamus. Ex Scripturis demonstrent, ex doctrina cant, sectam suam ab hoc ipso institutam & ordinatam cum in æternum demonstrare nequeant, aliunde, diabolo illos ortum trahere, novatores esse, non cuncta signa atq; vaticinia ad regnum Antichristi mus, de quo prædictum est, quod *veniat secundum in omni virtute, & signis, & prodigiis mendacibus iniquitatis ius, qui pereunt*, 2. Thess. 2. v. 9. 10.

2. Schismatici.

II. SCHISMATICI sunt, quia unitatem Ecclesie quamque sectam instituunt. Christus & Apostoli nuntiant, quam societatem & unitatem. Hinc credimus in Symbolo Apostolico; multi unum corpus sumus, 12. v. 5. imò & vel unus Gal. 3. v. 28. Hinc monetur Solliciti estote servare unitatem Spiritus in vinculo, *plus est distinctio: Non est gentilis & Judeus, circumcisum, barbarus & Scythæ, servus & liber, sed omnia & in omni* Coloss. 3. v. 11. Atque hinc factum, ut omnes Christi si uno semper nomine sint nuncupati, primum quod Discipuli, post autem Antiochiæ Christiani, Actor quod nomen procul dubio à Spiritu sancto, Ecclesie doctrine fuit profectum, ut hoc ipso tanquam unitatis vinculo & deles ab aliis cœtibus discernerentur. Jam verò unitatem novelli Monachi, qui non sunt contenti titulo primum, sed, seposito communi Christianorum nomine, seque citant, & hanc appellationem sibi solis rapiunt, propriam lunt; quo certè pacto schismatici fiunt, in causa religionis etiam fingunt, adeoq; unitatis vinculum, quantum in ipso est, vum titulum novi schismatis signum disrumpunt.

3. Apostata.

III. APOSTATÆ lunt, quia sicut antiquum Christum relinquant & novum assumunt, ita fidem Christianam Apostolicam abnegant, & novos articulos in primitiva Ecclesia ignotos cudunt, asserunt, defendunt, quemadmodum Christus noster ad oculum ostendit peculiari libello, cui titulus est

ad c. 12. Joh. citatur in decretis Gra-
c. 85. Non solum. col. 579. Edit. Lugd. an. 1605.
auctoritas Christi m, qui dicit eum non esse Chri-
stianum, qui hinc se, negat se esse Christianum. Ejusdem cri-
minis Jesu vitæ. Quamvis enim non apertè & ex-
pressè aperte & tacite Christianos se esse negant, dum Chri-
stiano nomine novam comminiscuntur, & Christiano nomine
ad & actenus in Ecclesiâ inauditum à Jesu quidem de-
monstratum, & ymoies Jesu discipulos directum, au-
toribus sibi imponere non verentur. Sic ergo Apostata fi-
citur. Iulius Christiani communiter, sed Jesu vitæ singula-

CONTUMELIOSI sunt, & quidem respectu gemino, tum, 4. Contu-
meliosi.

Christianorum.
Contumeliosi efficiunt; quia sanctissimum ejus nomen,
genus fidei dicitur, coelestium, terrestrium & inferno-
rum, hæreticæ suæ sectæ præscribunt, & dum se socios
Christi, ut supremo socio & duci, cujus instinctu omnia,
Christi, ut supremo socio & duci, cujus instinctu omnia,

Christiani contumeliosi sunt, quia si à Jesu Jesuitæ vocari
Christiani, sicut à Christo Christiani, nomen istud, velut & hoc, In Christi-
anos.

proprium, sed omnibus piis commune esse debet, quem-
admodum omnes Christiani conjunctim vocantur Societas Je-
sui. Quæ igitur hæc audacia, illud quod cunctis tribuen-
dum est, impere & arrogare? Imò quæ hæc impudentia, Jesum à
Christo casu d'erpere, ut omnes quidem fideles dici possint Christi-
ani, non omnes Jesuitæ? Num igitur alius est Christus, à quo cuncti
Christiani; & alius Jesus, à quo non nisi novelli Mona-
chi, & Jesuitæ? Et cum nomen Jesus à salvando descen-
dit, ubi notat quod sensu Jesuitas se vocent, num *activo*, ubi notat
salvatores, ubi notat passivo, ubi notat salvatos? Quicquid dixerint,
si *Ind*, in Christum; si *hoc*, in Christianos. Unus
est, qui orcular solus calcavit, *Es. 63. v. 3.* ideoq; hoc sen-
sus non pauci monachi, sed universi & singuli homines,
si membra Ecclesiæ fiant, omnes ut Christiani,
ita

ita Jesuitæ, si hoc nomen recipiendum sit, indig-
valet exceptio, se καὶ ἑξολω Jesuitas vocari. I-
stiani semper universale est, nec de quibusdam
tiam dicitur: Ita & Jesuitæ appellatio. Quæ co-
chis Lojolanis καὶ ἑξολω prædicari potest, quò m-
vitâ discrepant à Christo, uti nunc membro 2. planius

Jesuitæ insuper hunc titulum sibi non modo
gnant, sed planè proprium vendicant, & ab
istam existentibus remotum penitus volunt. id quo
liosum duntaxat, sed etiam sacrilegum. Ut enim
ablatio, furtum; sic rei sacræ, qualis est titulus Jesuitæ, me-
gium appellatur.

II.

De societatis Jesu falsissima nomenclatura

Quòd novelli Monachi Jesuitæ quidem dicantur,
hoc est, Christum non sequantur, vicissim proban-
cile. Quod enim Serapion olim de hæreticis, istud de Jes-
mè dici potest: Pro pellibus ovium Christum induit, dicitur
quod non sunt, quod autem sunt, dici nolunt, sed suam impro-
Et nomenis tegunt, qui commune quidem habent nomen, s-
ut nomen Christi funditus deleant, qui contra Jesum milium,
invocant.

Nam ut paucissimis hoc demonstremus, quæ
vari Jesuitismi & Doctoris Jesuitici, δεχτομύρια Ecclesiæ C-
Jesum imitantis, primaria requisita: 1. *Doctrina sancta*. 2. *Fide*
3. *Institutionis relictio*, & 4. *Crucis tolerantia*. His omni-
Monachi destituuntur, & vice versâ 1. circa doctrinam errant,
ta creberrimè peccant. 3. Per institutionem fallunt. 4. Crucem
inferunt. De quibus singulis quædam apponemus.

*Quatuor
requisita
veri Do-
ctoris Je-
suitici.*

*I. Doctri-
næ sani-
tas.*

I. Sine vera fide & doctrina neminem verum Jesum
imitatorem esse, nullus nisi à Jesu dubitare potest. Hi enim
sunt filii Dei, qui credunt in nomine Christi, Joh. 1. v. 12. Gal. 3. v. 26.
hoc est opus Dei, ut credamus in eum, quem misit ille, Joh. 9. v. 35.
bemus enim accessum per fidem in gratiam istam, in qua
gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei, Rom. 8. v. 17. Hinc Ch-

Explic. vocum Controv.

les & doctrina Lojolana tàm diversa est à vera fide, *Errores*
 quantum terra distat à cœlo. *Jesuitarum in ar-*
 ticulis fidei non violent, involande violente & foedissime corrumpant. *ticulis fidei.*
 De Scri-
 ptura. quia fides non nisi ex Scripturis hauritur, fidem
 similiter esse obscuram, ambiguam, flexilem & imper-

Articulus Trinitatis non stare nisi admiffa traditione feri. De Trini-
z decreta ipsis Dei oraculis æquiparant; præter Deum fan-
vocandos & adorandos effe docent.

De unione naturarum in Christo frigidè sentiunt, communi-
em majestatis tollunt, sessionē ad Patris dextram pueriliter de-
nuntium Christi extenuant, ex parte hominum merita ad
beatitudinem requirunt. Mediationem humanitati
adhibebunt, plures Salvatores & Mediatores blasphemè con-

4. *Spiritum sanctum* negant verum esse omnium controversia- *De Spiritu*
tum dicem, ad Apostolicam sedem Romanam quasi alligant, ver- *sancto.*
bo ejus multifariam blasphemant, & in ipsum peccari, si quis soli
verbo Dei confidat, impudentissime scribunt.

5. *Peccatum originis* pro minimo habent, imò per hypothesen *De peccato*
 non aspernitur tollunt, naturalia mansisse integra defendunt, con- *so origi-*
 cupiscentiam ex materia profluxisse, mortemq; homini *ni.*
 calem fuisse sentent, Johanneam peccati definitionem suggil-
 lant, concupiscentiam fidelium è numero peccatorum eximunt, in-
 terius tantum in interioribus locant, & Mariam Virginem sine labe
 peccati fiunt.

6. *Peccata quædam actualia ex se & suâ naturâ docent esse venia-* De pecca-
lia, quæ neq; charitati, nec iustitiæ, nec legi divinæ adversentur, adeo- tis actuali-
que benedictâ aquâ, oleo, signo crucis, & tandem pœnis purga- libus.
antur. Multa ipsi verbo Dei contraria pro venialibus habent:
ape autem leges si violentur, pro mortali & maximo peccato repu-
unt. Eadem ira describunt, ut non amittatur, licet contra consuetu-
am peccet, quâ de causâ fideles fures, fideles fornicatores & adulte-
ri noceant. L 7. Li-

De libero arbitrio.

7. *Liberum arbitrium* in spiritualibus non dicitur taxat tractum & attenuatum esse asserunt, cœcèq; p̄sumunt adimunt, voluntatis *oviergydas* adstruunt, p̄sumunt causam constituunt, inæqualitatem gratiæ in operariunt, hominem licet in peccato mortali existentem congruo gratiæ infusionem, & p̄st totam Dei legem p̄sere, adeoq; perseverantiam & vitam æternam expropterea, audacter scribunt.

De justificatione.

8. Per *justificandi* verbum infusionem justitiæ implicem justificationem, primam & secundam singulas meritorias ex parte nostri urgent, gratiam Dei, quæ in infuso habitu interpretantur, hominem solâ peccatorum justificari negant, impuram justitiæ vocant amentissimam, fiduciam justificationem in meras dubitationes committunt, solam, sed Catholicam, hoc est, Romanam Papisticam justificationem absque fūco & hypocrisi contendunt, justificationem rationem confundunt, multosq; justificationis ludos ponunt.

De bonis operibus.

9. *Opera infidelium* Deo placere & grata esse autem infidelium absolutè bona dicunt, merendi & satisfaciendi videntur, opera supererogationis constituunt, cultum Dei rationes hominum instituunt, & bona opera à nobis probatè dentissimè calumniantur.

De Lege.

10. Non omnia *legis præcepta* censent obligatoria, tantum doctrinalia, concupiscentiam lege prohibita circa omnia Decalogi præcepta graviter errant.

De Evangelio.

11. *Evangelium* in legem transformant, Christum legem nuncupant, legis & Evangelii usitatum discrimen rejiciunt, Evangelii præscripta, alia consilia fingunt, & Evangelium scripturæ perfectionis arguunt.

De Sacramentis.

12. *Sacramentum* falsò definiunt, septem Sacramenta dicta numerant, ex opere operato gratiam conferre putant, sem indelebilem per Sacramenta imprimendum excogitant, rationem peculiarem administrantis & suscipientis requirunt, etiam inane & plurimas & ineptissimas adjungunt.

De Baptismo.

13. *Baptismi* aquam conspurcant, quando luxuriam bonorum carnium & piscium adhiberi posse adfirmant, Baptismum duntaxat

...antibus & amantibus conferant, efficaciam ope-
...ante consummari volunt, martyrium & poeniten-
...equivalent, præterita tantum peccata docent remitti,
...stalli, & parvulos sine baptismo decedentes damnari.
...nam in sacrificium missaticum convertunt, transubstan- *De Cana.*
...comunicantur, & calicem benedictum Laicis sacrilegè

...*Sanctos* vocant tantùm mortuos, & à Papa canonizatos, *De San-*
...ant, adotant, religiosè colunt; Mariam Virginem Deo pla- *Et.*
...ant, Christo anteponunt, *Laud Deo*, inquit Bellarminus lib.
...anct. in fine, *Virginis, Matri Maria, DEO item Jesu Christo e-*
...fido.

...*Purgatorium* accendunt, quo poenæ peccatorum defunctis in *De Purga-*
...tibus sunt luendæ & expiandæ, & illud quidem duplex; *torio.*
...quod inferno proximum, & *mirissimum*, quod in prato
...cidissimo, odorato & amœno sit. Inde verò precatio-
... & eleemosynis animas liberari tradunt.

...Falsa signa *Antichristi* prænumera enumerant, nempe illum *De Anti-*
...in hominem, & quidem Judæum, qui sedem suam positurus *Christo.*
...Jerusalem, & præcipuè adversaturus sacrificio Missæ, regnaturus
...ore brevissimo.

...*Pontificem Romanum* Petri successorem & Christi vicarium *De Ponti-*
...omnia Christi nomina blasphemè ipsi tribuunt, absolutâ *scilicet Ro-*
...em supra omnem magistratum & omnia concilia adsignant, *mano.*
...orbem portare, currum Dei esse, Imperatores & reges dejicere
...ce nunc judicari, universalem omnium litium esse judicem, &
...orare posse clamitant, imò *Paulum V.* hodiernum Papam,
...Deum, Christianæ Reipublicæ Monarcham invictissimum, &
...*OMNIPOTENTIA* conservatorem acerrimum salu-

...*Merces indulgentiales* vendunt, quibus juventur etiam de- *De Indul-*
...promanent ex thesauro Ecclesiastico, cujus dispensator sic *gentiis.*
...Hinc jubilæum plenariæ remissionis annum, & quædam, vel
...baptismum non sine blasphemia indigitant.

...*vitam æternam* mercedem debitam bonorum ope- *De vita*
...adeoq; ipem in meritis collocandam esse docent: interim *æterna.*
...habent, utrum quis certò vitam æternam sit consecuturus,

quam tamen impetrare possumus per Mariam virginem, & porta cœli, per quam ascendendum, cui à Christo altera commissa.

Et hæc sunt præcipua novellorum Monachorum in *Bellarmini* controversiis, *Pererii* disputationibus, *Venerii* commentariis, & *Costeri* Enchiridio, aliisque excerpta, quorum absurditas primo ad spectu patet, adeo ut fidei Christianæ, & vatoris doctrinæ è diametro opposita esse quivis intelligat cum Scripturis sacris paulisper tantum contulerit. Quam vel collationem, ut & uberiores dogmatum Jesuiticorum, nem qui desiderat, is legere poterit & evolvere nostrum in lib. Theol. Jesuitarum, *Eliam Hasenmullerum* in historia fuitici c. 9. præsertim *Dn. D. Pelargum* in novo Jesuitismo placet, Doctrinæ Jesuitarum præcipua capita, in *sex* tomis dist.

2.

Vitæ puritas.

II. Ut Christus Jesus est doctor fidei, ita exemplum sanctitatis, & *τὸν* omnium virtutum Christi quem, quantum fieri potest, imitari debemus; unde veri Jesuitismi requisitum, quod est *vita sancta & inculpata*, sunt Jesu socii & filii, hi Spiritu ejus aguntur. Si quis Christi non habet, hic non est ejus, *Rom. 8. v. 10.* Ex quo sequitur Jesuitam debere abnegare omnem impietatem, cum oſideriis secularibus, & sobriè & justè & piè vivere in hoc seculo, *v. 12.* Quicumque enim baptizati sumus in Christum, item ipsius baptizati sumus, ut quomodo ipse resuscitatus est per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus, *v. 3. 4.* Non enim vocavit nos ad immundiciem vitæ, sed ad sanctificationem, *1. Theff. 4. v. 3.*

Quales verò sunt novelli Monachi, qui Jesuitarum vitæ solis vendicant? Descriptio ipsorum extat *2. Tim. 3. v. 1. seqq.* *qui sunt seipsos amantes, cupidi, elati, superbi, blasphemæ, parentibus obediētes, ingrati, scelesti, sine affectione, sine pace, criminosi, continentēs, immitēs, sine benignitate, proditores, præservi, summi, peccatum amatores magis, quam Dei.* Summa hæc est, ex *v. 5.* *Habent formam pietatis, sed abnegant ejus divitiarum.* Quomodo enim laqueus bibit vitæ sincera, ubi exulat fides vera? Rectè Augustinus *lib. 1. Civ. Dei. cap. 10.* *Malè vivitur, si de Deo non benè creditur.*

creantur pessimè, uti modò ostensum; Ex quo nil aliud se-
quitur, quàm quòd unà pessimè vivant. Prolixà hic demonstra-
tio non est: Ipsi abundè, quod diximus, comprobant quoti-
dianis factis: quibus non modò nostris Ecclesiis, sed ipsis sanio-
ribus. Scitis jamdudum facti sunt exoti & detestabiles. Nullum
Decalogi præceptum, quod non violent, & ad ejus violationem.
hypothesibus alios non invitent.

Contra primum scribit Toletus lib. 4. de Instru. Sacerd. cap. 9. p. Jesuita
4. *Quantum ad intentionem dilectionis, non tenemur præcepto, Deum omnia De-*
omnibus diligere. Hinc oritur contemptus verbi divini & amor se- calogi præ-
catorum perit vera fiducia, & sequitur dubitatio, finguntur varix cepta suis
hypothesibus
suscipiuntur εἰδωλολατρείαι, εἰκονολατρείαι & similia
peccata, quibus universa secta Jesuistica sceleratissimè est conspur-
lans.

Contra secundum, Magicis artibus non pauci sunt dediti, æqui-
vocationes & perjuria adhibent, imò haut obscure adprobant, uti do-
cet Toletus lib. 4. Instru. Sacerd. cap. 21. 22. Si enim ibi, p. 521. *Ali-*
quando licet uti æquivocatione & decipere audientem. Vicissim p. 522.
Licet jurare secundum suam mentem, contra mentem judicis. Si crimen
occultum, non debet quis jurare: si cogatur, debet uti æquivocatione,
puta a fiso, intelligendo intra se, ut dicam tibi; vel simile. Vides hinc,
quam aperta & candida sit Theologia Jesuistica, ut æquivocationes,
deceptiones & perjuria sine omni pudore commendet.

Contra tertium, multis modis profanant Sabbathum, missifi-
cando, statuas adorando, & intermissionem cultus divini permitten-
do. Sic enim Azorius tom. 1. lib. 7. Instru. cap. 7. p. 551. *Mos non est im-*
probandus, quo vidua pro dignitate persona post obitum viri lucius causa
se dimittere ad annum.

Contra quartum, inducunt magistratus contemptum & libero-
rum inobedientiam. Toletus lib. 5. Instru. cap. 1. p. 538. scribit, *filium*
posse a matre ducere se a. nam in visis parentibus sine peccato mortali,
quod ipsum Bellarminus lib. 2. de Mon. c. 36. adfirmat de mutatione
status & transiit ad religionem.

Contra quintum statuunt, iram tollere rationem peccati mor-
talis. Cum homo, inquit Toletus l. 4. c. 13. p. 492. *irā aliquā, vel alia*
motus passione, non advertens verba, qua proferebat, protulit blasphemiam,
non est mortale peccatum. Porro, quàm crudeles sint, & quàm
L 3 sangui-

sanguinaria soleant agitare consilia, toti Ch. it
 innotuit. Si quis parricidium committat in stabili
 Romanæ, magnis hoc laudibus tanquam heroicis
 Ita enim *Guignardus* parricidium Regis à Jacobo
 appellavit, imò *Spiritus sancti* donum esse adjecit
Antonio Arnoldi contra Jesuistas, quam ex ali
 tinum sermonem convertit *Franciscus Junius* Tom 2 c
 sequentibus.

Contra *sextum*, impurum concubinatum ad vol
 pioque conjugio longè anteponunt, uti constat ex
 Bellarminus similia scribit lib. de Mona. c. 34. *Melius est
 mari & uri, quam post unam fornicationem votum calidè
 nuptias transire.* Tales uisiones & scortationes
 sunt frequentissimæ, & nihilominus persuadere
 se Angelicam vitam ducere, & ordinem istum susci
 culum vivant. Nempè, ut mundum fugiant, mundi
 domen sectantur, ut sordes vitent, in cloacam se p

Contra *septimum* rapinas Pontificis, sacrilegium
 eis & Simoniam Clericorum non abrogant, sed appro
 pugnant, sed propugnant, adeoque subjacent comminatio
 licæ *Rom. 1. v. ult.* quòd damnatio debeatur *ὁ ὠνομάζων
 καὶ συνδιδόσκων τοῖς πρᾶτ' αὐτοῦ, non solum illi, qui faciunt
 cernunt facientibus.* Imò nonnulli furta pauperum pe
 sant, èque classe peccatorum eximunt. Sic enim diss
 Maldonatus in Summula quæst. 8. art. 3. *Pauperes non faci
 am pressæ extremâ necessitate rem alienam rapiunt, quia res
 non aliena, sed communis vita periclitantur.*

Contra *octavum* mendacia & crimina falsi committunt
 ra. Notæ sunt calumniæ de justitia putativa, de fide op
 de dissensionibus, & similes, ad quas sexcenties à nostris
 sum. Quàm candidè nobiscum agant in statu quæstionis
 restantur disputationes ab iis editæ. Lutheri scripta quæ
 cerent, quàm mutilatè citent, vel solius Pistorii & Cunn
 culeatæ scriptiunculæ evincunt. Quantis convitiis ordo
 cipes onerent, quàm nefariè Theologos nostros traducant,
 qui ignorat? Imò sanctissimis Patrum laboribus non parca
 cum impetu irruunt, addunt quod libet, eradunt quod diligen

purgatorio. Hoc facit & illud, quod impudenter
 ut contra scientiam & conscientiam damnet inno-
 centem legatur lib. 5. Instruct. Tol. cap. 56. pag. 681. Cum cau-
 & maxime mortis, quamvis in hoc opiniones existant,
 verior est, quod iudex licite possit damnare inno-
 centem cognoscit innocentem.

Contra nonum & decimum praeceptum concupiscentiam
 per, nullum ex se vel naturā suā peccatum esse blaterant, imò
 cap. 13. p. 581. expressè ait, corporis etiam impuritatem de-
 absq. peccato, ob bonum finem, scilicet sanitatem, vel ad le-
 uationes. quibus interdum quis affligitur.

Haec fructus, hae studia & virtutes novi ordinis Jesuuitici,
 facillimum est colligere, ipsos non Jesu, sed Satanæ socios
 san. Imo illo nomine turpissimè abuti. Si filii Jesu estis,
 facite. Sed vos ex Patre Diabolo estis, & desideria Patris
 Joh. in. 8. v. 44. Plura qui legere gessit de vita Jesuuita-
 potest Hasenmullerum, cap. 4. 5. & 6. Nobis hanc rem
 & lumina tantum capita annotasse sufficiat.

Ad doctrinam insuper Jesuuiticam, verumq. Jesu socium re-
 titudo institutionis, quae tria complectitur.

Ut non proprii capitis inventa, sed caelestia oracula doceat.
 Christus, licet fons esset veritatis, tamen auditores suos ad
 Scripturam sanctam hortatur, Joban. 5. v. 39. ex Scripturis suam do-
 am ostendit, ideoq. Job. 7. v. 16. ait, Mea doctrina non est mea, sed sunt re-
 qui misit me.

Ut non suam, sed Dei tantum gloriam & auditorum aedifica-
 tem quærat. Nam qui a semetipso loquitur, gloriam propriam
 quærit gloriam ejus, qui misit eum, hic verus est,
 Hinc Christus concludit, Phariseos verà fide deitatis,
 44. Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invi-
 capitis, & gloriam, quæ à solo Deo est, non quæritis?

Ut mansuetus sit, & cum omni lenitate doceat. Ad quam vir-
 te hæparatur Christus ipse, Matth. 23. v. 29. Discite à me, quia mitis
 & humilis corde. Qua de causa cum discipuli ob inobedientiam
 audinem Samaritanorum ignem de cælo evocare vellent, in-
 illis salvator, dicens: Nescitis, cujus Spiritum vos estis? Filius
 non venit animas perdere, sed salvare, Luc. 9. v. 56.

3.
 Instituti-
 onis re-
 titudo.
 Cujus tria
 quista.

*Quæ in
Jesuitis
non inven-
iuntur.*

Porro autem quàm alieni sint novelli monachi, & requisitis, & modis longà vicissim opus non est, & scriptis abundè istud demonstrent. Ad Scripturam auditores non remittunt, sed potius ab illa avocant, & interdiciunt: Omne scrutinium iis negant, & veluti super solutam fidem & simplicem obedientiam ab istis requirunt Pontificis Romani tantùm gloriam spectant. Suam utilitatem jactitant, & nostris incertitiam falsissimè objiciunt aliis Papiculis diversa dogmata cudunt, & rigores, & mes alios ordines præ se contemnunt, & sibi ita quàm apostolis & Seraphicis doctoribus fidem haberi postulant. Amari ne alieni sunt, & diversum sentientes non cum lenitate ad rogam mox condemnant, ad bella principes instigant, si suspecti sint, tollendos esse clamitant. Hinc Guignardus Parisiis in Parlamento recitata, *Si non potest, inquit, congeratur bellum; si bellum geri non potest, occidatur.* Imò fragio hanc sanguinariam regulam constituerunt, *Mors esse de religione Papistica adversus nos tuenda, quam de infamia stigandū.* At verò hic non est Christi Spiritus: non ita docuit Jesu ab initio Novi Testamenti, sed potius cum omni mundo informavit errantes; toleravit, & secundum Apostoli morem vitavit, non de vita sustulit contumaces. Nullus enim ait Augustinus tom. 7. operum l. 3. contra Cresc. Gram. c. 271. Edit. Basil. an. 69. *In Catholica hoc placet, si usque ad mortem, licet hæreticum, sapiatur.* Et eodem tomo l. 1. contra Iulianum. c. 29. col. 86. Edit. prædictæ. *Diligite homines, inter res, sine seditia pro veritate certate.* Ab hoc pristino & verè Christiano mansuetoque docendi more longissimè recedunt Lojolanæ institutio, ut hoc colophonis loco addamus, in quatuor vel *ai trua* verè Antichristiana, & nihil minus, quàm solvitur.

*Quatuor
ai trua
Jesuiti
ca, planè
AntiChri-
stiana.*

1. Volunt ea, quæ sub prætextu traditionum præter & verbum Dei in Ecclesia Romana creduntur, pari reverentia fide suscipi, quæ creduntur articuli in Scripturis comprehensus sit diu disputare, quæ traditiones sint Apostolicæ, & operosum videatur, concluderunt, non amplius potest de hoc litigandum, sed simpliciter recipiendas esse.

Nonnulli scilicet cum Scriptura pugnent. Cui de-
 iudicant non statim subscribere vellet Clo-
 legatos Pontificis è confesso pulsus fuit. Hoc
 valde compendiosum, quo omnes superstitiones
 prout principia protervè negat, ideoque contra-
 fiat, hic disputandum. Ubi verò manet præceptum,
 de cavendis Pseudoprophetis, & *Joh. 5. v. 39.* de
 Quomodo cum hoc axioma concordat ex-
 arandum, quotidiè scrutantium Scripturas, *Act. 17. v. 11?*
 potest negla Paulina, *1. Thess. 5. v. 21. Omnia probate,*
et tenet?

lexis auctoritatem summam esse, & quicquid ab
 ferat, sine omni cunctatione credi debere, velut è cœ-
 Ita enim habet Censura Colon. à Jesuuitis edita fol.
 est, quædam etiam in sacris literis expressa commu-
 nulla nisi tanti pars facultas, ac proinde non minor
 Dei verbo vindicanda est auctoritas. Per Ecclesi-
 non intelligit cœterum Pælium, ex verbo Dei de doctrina
 non, sed Synagoga Romanam, eamque non totam,
 sententiam, Prælatos, Episcopos, Cardinales; imò
 sed unum Pontificem, quem solum pro infallibili
 supra omnium Patrum Concilia evehunt. Hic est
 Esavica Catholica illa Ecclesia, cui tantum po-
 est ille Christianorum omnium Pater Catholi-
 Et hoc secundum axioma est, non minus
 per quod omnes controversiæ componi possunt fa-
 ut enim hoc unum Papa dixit. Verum igitur & cre-
 dendum est.

cur. religionis Pontifici & Clero Romano com-
 unicè Non enim licere magistratui curare, qualis do-
 proponatur ad sacerdotale officiū hoc omne pertinere.
 reprobant. non fas est, reformationem ex verbo Dei su-
 per, sed deferendum hoc ad Papam, cujus iudicio standum, & si
 non dicant, Mag. statutus est, illos coercere. Licet enim Papa
 omnia milia animarum ad infernum præcipitet, nemo tamen au-
 dat dicere, quid faciat? juxta capitulum sextum. Si Papa dist. 49.

cel. 130. Edit. Lugd. an. 1605. Hoc tertium per se impudens, quo jura Magistratus ligantur, immunitas impeditur, & superstitiones, bullæque Papæ oppositæ, contra totius mundi querelas & iudicia.

4. Tandem suadent, ut si quis doctus

Scripturis rejecta & condemnata est, morosus se ille compescatur, & ferro aut igne è medio sustollatur, tranquillitas optimè conservari potest. Hinc notum, ut ex Scripturis, imò desent, quòd cum Lutherus nonnulli descenderint, uti constat ex querela Pignatarii.

Compendiosior via est, quam Colonienles præter butherus ante annos quadraginta ferro & igni sublatus medio sustollerentur: ita demum exoptata Ecclesia potest.

Hæc est nova Topica Elavítica, hæ sunt illæ quatuor summae, & hæc compendiosa institutionis Papistica est, quia 1. Papa dixit. Ergo 2. Magistratus taceat. 3.

Summa
institutio-
nis Jesu-
itica.

occidantur. O stupidos Patres primis seculis viventes, xē concertarunt cum hæreticis, nec brevissimam sunt! Sed benè habet: Produunt hoc ipsi novelli Monachi.

sint Jesu socii, aut veri doctores Jesuitici. Hæc enim Tyranni sunt, non pastores & Christiani. Sunt, & titi non ex mansueta Jesu Christi Schola, sed extranei.

sti & Saranæ officina. Ad quid enim Scriptura, si decisionibus standum? Cur Magistratus à Deo primatus est commissus, si ad omnia tacendum sit? Cur in primis putatum est, si contradicentes protinus ferro & igni debent.

Sed satis de requisito tertio; ad quartum & ultimum pergitur.

4.

IV. Denique veri Christiani & Jesuitæ nota certa

Crucis tolerantis. que perpetuus est afflictio. Debemus enim Jesu Christo, nostro conformari, uti vitæ, & actionibus, sic cruce & passionem 8 v. 20. Hoc ipse conceptis verbis pronunciat.

non accipit crucem meam, & sequitur me, non est meus discipulus. Luc 14. v. 27. Qui non bajulat crucem suam, non potest meus esse.

Luc. Hinc Apostolus inquit, quòd coheredes simus Christi, & compatiemur, Rom. 8. v. 17. Quia per multas tribulationes oportet ingredi in regnum cælorum, Act. 14. v. 22. Et omnes qui volumus per Christo Jesu, persecutionem patiuntur, 2. Tim. 3. v. 12. Qui autem

Et in p. 1. Juni. Hebr. 12. v. 8. Quz cum ita se

sequitur, ad Societatem Jesu non pertinere illos,
petunt, & res suas omnes eo dirigunt, ut alios perfe-
non vero ipsi persecutionem patiantur. Hi enim non
sunt, sed Antichristo, per cujus seditio-
nem in gladio, & in flamma, & in captivitate, Daniel. 11.

per hanc societatem Lojolani paulisper inspicimus, nul-
Christi vestigium vivum & luculentum deprehenditur, *Jesuita
crucem non
ferunt sed
inferunt.*
eius rebus abundant, & in paupertate sua præ multis Prin-
cipibus. Quicquid in temporalibus desiderari potest, sine
offident. In summo honore vivunt, & præ cæteris ordinibus
unt. A nobis nihil patiuntur, quippe qui scimus, religionem
in ferro & atramento, non armamento defendendam esse.
conspirant & in nocem nostram conjurati sunt. Omnia con-
dirigunt, ut reformatas Ecclesias vi suppriment, confessores
extollant, & cum stylo nequeant, pilo & armis Papatum in-
viam vicissim invehant, qui conatus ipsorum tam manifestus,
& in his actibus comprobatus est, ut Solem lucere neget, qui istud
cunctis ausus fuerit. Quz omnia nota sunt non Chriſtianorum cru-
cempunctum, imo impiorum crucem inferentium.

Lojolani quidem Lojolani de multis martyriis, quibus Socie-
tas ipsorum in nobilitata, quorum iconas etiam in ipsis Collegiorum
solent suspendere. Sed martyria ista *vel ficta & excogitata*
quia plerumque in remotissimis locis facta dicuntur, ubi nulla
martyris occasio habetur: *vel falsa, & veri martyrii nomine in-*
ferunt. Cyprianus docet, martyrium Christianum duplex esse: Alte-
rū vocatur *manifestum & occultum*, quod notat afflictiones carnis &
luctam Spiritus, quam omnes per experiantur; alterum
est *compulsivum & aperitum*, quod persecutiones, tormenta, & ipsam de-
mum mortem à Tyrannis adjudicatam complectitur. Neutrum mar-
tyrium in nova societate Lojolana conspicuum est.

Non occultum, quia non sunt filii Christi, non sunt renati, sed A-
postati & seductores, ideoque luctam carnis non sentiunt, sed cum
his huius seculi desideria carnis suæ perficiunt, licet eam externā
disciplina more Pharisaico nonnunquam per jejunia & similia casti-
gare videantur.

Non apertum, quia si maximè non al-
 endum tamen, quòd non p^{er}na sed *quæ* factu
 rum quoque multi olim occisi, & prop^{er} crea
 sed respondit *Augustinus*, Christum beato
 eos, qui persecutionem patiuntur, sed ad je
 nomen meum, propter justitiam & veritate
 quid passa est, non propter Christum, sed Pa
 atem, sed suam hæresin; non propter just
 seditionem, aut patricidium, & alia hujus
 nullum allegare poterunt exemplum, qu
 ipsorum ob causam religionis usque ad mor
 vitum fuerit. Ex his ergo satis apparet, Mon
 sti, non secus atque olim milites Romani, aver
 Simonis Cyrenæi, hoc est, *γυναικὸν* Christi dⁱscipul
 Atque hætenus quatuor illa veri Jesuismi & C
 quisita vidimus, quibus omnibus cum nova societ
 tuatur, hinc eos falsissimè nomen Jesuitarum
 rogare concludimus.

III.

De vera novorum Monachorum

Cùm evictum sit, Lojolanos extra veram Jesu
 versari, 1. ob doctrinæ falsitatem, 2. vitæ
 tionis pravitate, & 4. crucis Christianæ defectum; n
 men Jesuitas se vocare pergant, & tales ab omnibus n
 non immeritò à viris eruditis & piis variæ Etymolog
 traditæ sunt, ut gloria Jesu à contumelia assleratur, & qu
 nachii isti Jesuitæ dici queant, ostendatur. Annoravi eas
 us in Theolog. Jesuit. & *Elias Hasenmullerus* in histori
 e. 2. unde paucis repetemus.

*Varia Je-
 suitici no-
 minis Ety-
 mologia.*

1. Quidam ergo *Romano more* quæsi verunt E
 enim olim Romanorum Imperatores dicebantur. *Asiati*
 ni, *Asiatici*, &c. non quòd amici & locii essent illorum
 ita dictos putant Jesuitas, quasi *professos & juratos hostes*
 enim vocabula latina *na* & *ni* *ἑσθῆς* sunt intelligenda, ut b
 si minimè bellum, *Parce*, quia nulli parcunt, *lucis* quia par
 Ita & Monachi isti dici queunt Jesuitæ, quasi tam nime
 Jesu potius adversarii sunt, & Satanæ socii.

admirantur Jesuitas, quia symbolum, regula & nomina ipsorum hæc sit, *Jesum vita*, vel *fuge*,
vix non rationem afferunt, quod vocati sint Jesuitæ,
quia *Jesum* hinc à Jesu procul eunt, ejusque doctri-
nam ob id à Jesu procul ire & discedere cogentur, cum
ipsi ad Jesum ad dicabuntur.

Ex Germanica lingua rationem appellationis desumunt,
quod Apostoli esse debent. Potest autem Jesuitarum
nomen sibi Germanicè, pro diversitate idiomatis. Nam
in *Germania* inferius morem dicitur *Jesuwit*, quasi qui lon-

& simul alios procul ab ipso abducit. In *Germania* verò
Jesuwit, quasi *Jesuwider* vel *Jesuwider*, qui sit
& adversarius Jesu, quo pacto ut nomina solent esse

ipsa appellatione præ se ferunt characterem be-
nevolentiam quæ à *Johanne* vocatur *AntiChristus*, à *Paulo* *an-*
tiChristus, vel *Christowider*, vel *Gottowider*. Quæ notatio
est de *Christum* & *vitam* novæ societatis exprimat,
semper non habebimus & scribemus *Jesuitas*,
quia à Jesu procul esse, ipsique perpetuò adversari.

Aliter *Philosophi* etymologiam quærunt, & disputant, pri-
mo superflue additam; vero autem nomine appellandos
quos *Horatius* vocat *Epicuri* de grege porcos:
Canonici *Regulares* in Papatu, vitæ & factis ostendunt
quod *Gularis*, vel per *Imelin* re- ipsa *gularis*.

Alii denique *Εσσυται* & allusiones quærunt, di-
cuntur *Jesuitas* autumant, quasi *Εσυτας*, vel *Jesufitas*, quia impie-
ritas & vitiosus moribus ad gentes istas quàm proximè accedunt: vel
quia *Jesum* à *Jesuo*, Gallici teli genere. *Jesum* enim per grave jactum
exponit *Ε*, *α*. Ita ergo notaretur crudele & sanguinari-
um ingenium, unde quidam non illepidè,

— *A Jesu sine iudice nomina vobis,*

quod acilegi Reges torquetis in omnes,

In se sum nomina, sacrum sum fisis & omen.

Interceptæ appellationes & Etymologiæ Jesuitarum, qua-
rum quæque teneatur, ab ipsa rei veritate non aberrabitur. Ne-
que hæc *Charactera* jocamur aut cavillamur. Cum enim *Monachi* isti
a *Jesu* sit, quàm *Jesu* socii, ut evidum; præstat utique, quocun-

que alio nomine illos appellare, vel quia
 istam derivare, quàm venerabile nomen
 contumeliam Servatoris, & omnium fidelium
 la sociis attribueret. Qui enim à Christo Christi
 cupari renuerunt, non digni sunt, qui à Christo
 appellentur, cùm idem sit Jesus, qui & Christus. De
 mnia, benedictus in secula.

QUESTIO XII

Vox adorationis quid denotet

Ad Contr. **S**æpius recurrit hæc vox in articulo de Sancti
 4. T. 2. de **S**tione. Quamasserentes Pontificii, ut fœdior
 Ecclesia. gant, idb ambiguitate variaq; acceptione vocabul
 trium- Hujus ergo vim & sensum ut rectè percipiam
 phante. ter dicemus. 1. de *Etymologia*. 2. de *propria significatione*
ceptionibus.

I.

Etymologia.

Priscianus 1. Vocem adorandi Priscianus, & alii derivant ab *ador.*
derivat ab indeclinabili, quod purissimum frumentum significat, quod
ador. bant in sacrificiis Romani. Unde *adoreæ libæ* apud Virg
 centis ex mundissimo frumento confectis, quas De
 ergo secundum hanc Etymologiam adoratio facta est
 tat, quia nulli præter Deum est sacrificandum.

Valla ab 2. Alii, quos inter L. Valla, deducunt ab *ad & ora*
ad & ora- est ore precari, sicut supplicare est plicando caput aut g
re. petere. Hoc igitur pacto adoratio nihil est aliud, quàm
 catio, vel auxilii imploratio.

Alii ab ad 3. Nonnulli adorationem dictam putant ab *ad & ora,*
& ora. doratione manus moveantur ad ora. Hæc enim motu
 gnum fuit cultus, & honoris, unde factum ut à signo
 que signatum nomen suum acceperit. Ita censet *Janus*
 serv. c. 20. & l. 12. c. 11. Similis derivatio est vocis *Græcæ*
 Nam & ipsa ab externis gestibus deducitur.

Derivatio Significat enim sese instar humilis catelli ad pedes D
verbiGra- volvere, honoris ac reverentia causa. Nam dicta est *dogon*
ci mega- cane, qui *κύων* græce appellatur. Quia enim canis hetum
quærit.

Ex hinc in contrav.
hinc metaphoricè cultus,
omni sua mentis prostratione, appellatus est
ne remen & alia vocabuli hujus Græci Ety-
mologiam ducunt à *κῆδος*, quod significat osculari. O-
sculatio est signum subjectionis & honoris, unde *Psal. 134.*
κῆδος est, id est, servire ipsi, & cum debita mentis
reverentia. Alii à *κῆδος*, quæ vox piscem notat, ut ita
dicitur, quàm caput aperire cultus & honoris causâ.
Sed aliud sit, quàm caput aperire cultus & honoris causâ.
aret autem ex his Erymologiis omnibus, tum latinam vo-
catur Græcè (*μεγαλυνέειν*) ab externa actione & ce-
lesti esse, ita tamen, ut per istam exteriorem corporis
actionem, interna potissimum animi observantia & submissio de-
cedat, quod illa propter hanc inventa sit.

II.

Propria significatio.

Propria significatio.
 Considerandi & adorationis diversimodè accipi, præsertim *Tres ad-*
 i nemine negari potest. In primis verò *tres significatio-*
nes.

Sancitur pro cultu civili vel politico, qui spectat ad secundam nes.
 Gen. 9. v. 10. Sic Abraham adoravit populum terræ,
 et filios Israhel, Gen. 23. v. 7. Sic de Jacobo legitur, quod adora-
 vit eum in terram septies, donec appropinquaret frater ejus, Gen.
 28. v. 17. Sic Joseph adoratur à fratribus, Gen. 42. v. 6. Et c. 43. v. 26. dici-
 tur, Adoraverunt eum prout in terram. In his locis omnibus non de cul-
 tu interno sed externa tantum reverentia sermo est, quæ usitata erat
 inter gentes illas populis, teste Livio lib. 30. cum narrat, legatos Car-
 thaginensium aut adorabundos pacem à Romanis petisse.

Aque hoc probè norandum est contra Pontificios, qui quoties
in deo adorantem creaturarum, toties Sanctorum invoca-
tione statui existimant. Sed falsò. Nam *à cultu politico ad religio-*
sum non est ortuus nulla sit consequentia.

Pro obo cultu religioso, qui ad primam tabulam spectat, & foli 2. Pro toto
habetur, cum intus submissione cordis, tum foris, declaratio- cultu reli-
ne gioso.

Qui con-
stat tribus
actibus.

ne operis. Hinc tres actus in adoratione illa
& cereis externis, nempe 1. intellectus, quia ad
gnitatem. 2. voluntatis, quia nos suppliciter, quia
subjicimur, omnemque spem nostram in illo solo
maus, semperque habituri sumus. 3. Corporis, quo ad
vel per capitis inclinationem, vel genuflexionem, vel alia
nis signum declaramus. Ita sumitur vocabulum adorationis
v. 3. ubi de Elcana scribitur: *Ascendebat vir iste de civitate
diebus, ut adoraret & sacrificaret Domino in Silo*, hoc est
Deo cultum exhibere, suamque pietatem testari. v. 20.
dicebat mulier Samaritana: *Patres nostri adoraverunt
hoc est, corde & opere solenniter hic Deum*

3. Pro ex-
terno tan-
tum cultu.

3. Accipitur pro externo tantum corporis act
Deum supplices & devoti veneramur, quo sensu dicitur Pl
Venite, adoremus & incurvemus nos, genu flectamus coram
tanquam synonyma & æquivalētia conjunguntur, ad rare
genu flectere. Sic etiam sumitur *Matth. 2. v. 11. ubi
Intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre
dentes adoraverunt eum.*

Et sunt precipue significationes vocabuli adorationis
eodice occurrentes: quibus Pontificii non contenti, adje
quintamque; & sumi insuper ajunt pro cultu quodam inter
ac religiosum intermedio, qui tribuatur eum sancto, tu
Christi, ejusque genitrici semper- virgini Mariæ. Illum dulia
hunc Hyperdulia. Sed conficta esse hæc significata fuisse
in Scholis Theologicis. Nunc id tantum in quaestionem ve
fit propria, nativa, genuina, & accurata significatio adorationis
proprie reverentiam civilem tantum, vel religiosam tantum
namque ex æquo significet? Postremum placet Pontificis
novellis Monachis, nempe Jesuuitis. Ita enim scribit
lib. 1. de Sancti beatit. cap. 12. *In lingua latina non habemus
cabulum, quod solum dicatur de cultu Dei.* Atque hinc
Patres vocabula adorationis nunc concedunt creaturis, non
prout variè accipiuntur. Consentit Leonhardus Lessius
Jure, c. 38. dub. 10. num. 3. *Quando, inquit, in Scripturis vel pat
venitur nomen adorationis, vel cultus, vel servitus, vel aliud*

etiam et circumstantiam judicandum, utrum accipitur
 diuini, an pro inferiore; nam nomina ipsa per se generalia sunt,
 et nunc aliter usurpantur, quod est valde notandum contra ha-
 os. Cur verò notandum? Quia eo melius fucum facere possunt
 compluribus. Quando enim accusantur idololatrias, quod sanctos
 propriè & religiosè adorandos statuunt, sequelam inficiantur, quia
 vocabulum adorationis generale sit, & non diuinum semper, sed infe-
 riorem quoque cultum denotet. Quare, licet sancti adorentur, nul-
 lam tamen idololatriam committi. Sic illi, qui τὰ σκληρὰ μαλακῶς
 λέγουσιν, dicerunt.

Non autem imus negatum, adorationis vocem quandoque hu-
 manam, nec perpetuò diuinam reverentiam indicare, ut suprà ipsi ex-
 pressè allegauimus. Hoc autem sit ἐν πλάτῃ tantum, improprie, &
 quandam ob similitudinem. Nos verò hic solliciti sumus de pro-
 priativoque significatu, non generali isto & improprio. Statui-
 mus igitur, *Adorationem propriè dictam cultum diuinum esse, solique Deo*
conuenire.

Quod ut evincam, hypothesein præmitto istam: *Unius verbi una*
duntaxat significatio est propria; relique omnes Tropicae & improprie.
 Nomina enim vel verba sunt notæ & quasi cubilia rerum, unde di-
 cuntur signa conceptuum à Phil. lib. 1 de interp. c. 1. & μὴ μᾶλλον πε-
 γμᾶται, à Platone in Cratylō. Hinc Festus nomen dictum putat quasi
 nominem, quia ejus cognitione in ipsius rei perceptionem provehi-
 mus, Scal. Ex. 1 sect. 1. Jam verò omnis res in se est una & determinata.
 Ex quo mox sequitur, vocabulum, quod rei signum esse debet, unam
 tantum rem, non plures, propriè & κυρίως significare. Quæ enim di-
 versa sunt, formisquæ essentialibus discrepant, quomodo per unam
 vocem propriè & ex æquo notificari possunt? Ut una imago unum
 hominem: sic vox una rem duntaxat unam propriè repræsentat. Re-
 ctè igitur concludit Scaliger lib. 13. de causis LL. c. ult. *Unius vocis una*
tantum sit significatio propria ac princeps. Cetera aut communes, aut ne-
cessaria, aut etiam spuria.

Hac ergo hypothese præmissâ, sic argumentor: Vox adorationis
 propriè & exquisitè accipitur, aut cum refertur ad Deum, aut cum ad
 homines, aut utrobique.

Postremum esse nequit, quia sic vox una duas diversas proprias-
 que significationes haberet. Cultus enim diuinus & humanus toto

*Adoratio
 propriè
 vocat cult-
 um divi-
 num.*

*Unius vo-
 cis una est
 significa-
 tio pro-
 pria.*

genere differunt. Qui ergo vox una utrumque
tem propriè denotaret?

Porro, neque tum propriè accipitur, et
ponitur. Ita enim sequeretur, impropriad & q
adorationem illam, quando Deus adoratur, et
communi vocis usurpationi contrarium. Omn
adorari dicitur, proprium non æquivocum cultum
ligunt.

Quare sequitur, vocem adorationis exquisite p
tam non esse vocabulum generale, sed tantum de
tu dici.

Quod insuper hoc argumento demonstrari notet
sunt verba, cum id significant, ad quod significandum
ta sunt. At verò adorationis vocabulum divino cultu
positum. Hic enim prior fuit externo honore pol
priè religiosam tantum reverentiam soli Deo debi

Idem evincunt Etymologiæ suprà posite. S
ab orando deducatur, (tertia verò Etymologia non
lis) ad Dei cultum unicè notandum hanc vocem prim
esse, luculenter apparet. Quas ob causas diserte sc
tract. 2. epist. 13. ad Riparium contra Vigilantium fol 52
martyrum reliquias, sed ne Solem quidem & Lunam, non An
Archangelos, non Cherubim, non Seraphim, & omne nomi
tur, & in presenti seculo & in futuro colimus, & adoramus, n
creature potius, quàm creatori, qui est benedictus in secula.
rò lib. 2. Apol. contra Ruffinum dicit: *Veni Betlehem, pra
& incunabula adoravi*; ἐν πλάτῃ loquitur, & adorationem
dictam intelligit.

Invocatio

& adora-

tio sunt

synonyma.

Cum igitur jam satis sit ostensum, adorationem pr
solum Deum referri, simul concidit & illa Papularum
quà invocationem ab adoratione sic discretam volunt, illa
pria, hac Deo & creaturis sit communis. Duo enim illa s
sunt, & eundem cultum religiosum denotant. Quare, illi
sunt invocandi, nec erunt adorandi. Scriptura enim huc
usurpat. Nam quod dicitur Deuteron. cap. 6. vers. 14. *B
D E U M tuum adora*, id Psalm. 50. vers. 15. sic offertur
ta me.

Psalm. 2. v. 1. Adornabunt eum omnes Reges terra, nūc Latini.
 Rom. 10. v. 13. sic redditur: Quicumq; invo-
 cat nomen domini, salvus erit. Et quomodo differret ab invocatio-
 ne in idem obiectum feratur, easdem causas, eadem re-
 sultantem definitionem obtineat?
 ita tunc Papatum turpissimo idololatrias crimine con-
 cludimus. Quia enim sanctos propriè ad-
 adeoque per consequens invocandos docent; & verò soli
 petit, uti demonstratum: sequitur certè, quòd honorem
 debitum, ad creaturas transferant, adeoque nefandum
 in Scripturis toties reiectum & castigatum aule
 ratio committant.

III.

Varia acceptiones.

Refertur quidem adoratio in politicam & religiosam; hæc vi-
 eterna & externa: verum accuratè loquendo, non est di-
 in species. (Ita enim civilis non minus adoratio propriè fo-
 religiosa, quod tamen falsum esse jam modò probavi) sed aequi-
 sua aquivocata. Nam adoratio est vox ambigua, quæ principa-
 & propriè significat cultum Dei, ἐν πλάτῃ & impropriè cultum

Verum Pontifici simplicitate hac contenti non sunt, sed alius
 arguendum esse aurumant. Quapropter ex Thoma suo, & qui-
 ex 1. 2. quasi 202. art. 3. ita philosophantur, Quòd sint eor species ad-
 rationu, quot excellentia, quia honor debeat propter excellentiam, rum opi-
 jam verò tres dari excellentiæ species. 1. Excellentiam divinam & inf-
 cui debeat prima species adorationis, quæ à Theologis dica-
 τῆς θεοῦ. 2. Excellentiam humanam seu naturalem, quæ posita sit in-
 virtutibus & dignitatibus. Huic respondere secundam speci-
 rationis, quæ dici possit cultus civilis, & observantia quædam
 ana. 3. Excellentiam quandam mediam inter divinam & humanam,
 quali sit gratia & gloria sanctorum. Huic respondere tertiam speci-
 quam vocant δὐλην. Et quia inter Sanctos singulariter excellit
 humanitas Christi, & B. Virgo Maria, idcirco hanc tertiam adoratio-
 speciem dividunt in dulciam propriè dictam, & hyperduliam, tribu-
 ntes illam sanctis cæteris, istam soli humanitati Christi & matri
 Y de Bellarminum de his differentem l. 1. de Sanct. Beat. cap. 12.

& *Becanuni*, qui ferme de verbo ad verbum
14. c. 21. ch. 2.

Quamvis autem benè multa h. absurda
præcipua sunt. 1. *Quòd adorationem* qua datur

*Inter ado-
nationem
humanam
& divi-
nam nulla
est inter
media.*

am fingunt. 2. *Quòd latriam & duliam* pro speciebus

De priori multa dicere non permittit ratio
tantum de vocabulis, earumque nativâ significatione

agendum est. Interim *ὡς ἐν πηγῶν* & obiter note ut, r
lis principium turpissimè petatur. In Scripturis enim

nis *κυρίως* tantum capitur pro cultu Dei, *ἀντιπρὸς* pro
tertiam & intermediam significationem ignorat unversum

blicus. Nam sicut operum duplex tantum est tabula, prima
da: sic honor cultusque omnis tantum geminus, divinus

nam, & humanus, qui ad secundam tabulam spectat. Hic
est officiosus erga superstitēs, vel memorialis erga defunctos

ex divino & humano non datur, quia sic cultus Dei si
eamen in tantum creaturis tribueretur, adeoque ex parte

prout divinus est, idololatricus foret. Dicitur enim cultus
tificiis medius non per negationem, sed participationem

rum. Sed de hoc alibi plura.

Quod attinet distinctionem dulix & latriæ, sunt quæ
vocabula græca, adeoque ad caput 2. referenda essent; quia

Pontificis venditantur pro speciebus adorationis pauca quæ
subungere, ne divellantur cōhærentia, non erit planè in
aut à scopo alienum.

Disertè verò affirmamus, distinctionem istam sensu
acceptam, esse ineptam & absurdam, idq; duplici nomine.

1. Quoniam in vocibus synonymis specificam quarunt &
aut differentiam. Imus enim negatum, vocabula ista per
gui, aut distinctè semper usurpari. Scriptura sæpè permuta

*Latria &
dulia, tan-
quam sy-
nonyma,
permutan-
tur in
Scripturis*

am Deo, latriam creaturis quoque attribuit. *Levit. 23. v. 3.*
Omne opus servile non facietis, quod LXX. ita reddiderunt,

λατρεῖαν ὅν ἐ ποιήσετε. Ubi Bellarminus ipse agnoscit *lib. 1. d. 34.*

at. c. 12. in versione Græca *λατρείας* vocem poni pro servitio
no. Et licet addat, Hebræum & Latinum textum habere vocem

munissimam, quæ ad omne servitium accommodetur, ad rem
ad rem facit. Præterquam enim, quod in Hebræo nihil quæ rep-

ponatur, invertere possumus hanc instan-
tiam. *Latina* & *Latina* communiter ad omne servitium ac-
cipiuntur. Ergo etiam *λατρείας* dictio, quā LXX. usurparunt.
Novo Testamento vox *δουλείας* Deo attributa & pro
servitio accipitur. *Αἰ. 20. v. 19. δουλεύοντες τῷ κυρίῳ μὴ*
τοῖς ἀνθρώποις, Servientes Domino cum omni humilitate. Rom. 7.
ὑποτασσάμενοι τῷ κυρίῳ, ὡς δουλεύοντες, ut serviamus in novi-
te Rom. 12. 11 κυρίῳ δουλεύοντες. Domino servientes, Rom.
16. v. 18. Eph. 6. v. 7. Col. 3. v. 24. Sic λατρεῖν de servitio hu-
mano non dicitur, οὐ τῷ κυρίῳ λατρεύοντες, qui tabernaculo deser-
viant. Atque hinc apparet, falsum esse audax istud Bellarmini pro-
positum. Scriptores sacros vocem λατρείας nunquam usurpare, nisi
pro solo Deo.

Apud profanos etiam Autores vocabula hæc promiscuè su-
cipiuntur. *ἡ δουλεία* ait, *δουλείαν εἶναι τῷ κυρίῳ, esse servi-*
tium mercenarium. Unde λατρεῖς ancilla mercenaria: λατρεῖς famu-
ri: λατρεῖς, merces. Atque hinc milites mercenarii veteribus λατρεῖ-
ς εἰσιν. Sic apud Xenophontem lib. 3. Cyropædiæ ponitur λα-
τρεῖς pro obsequio & servitio, pauloq; post id ipsum dicitur δουλεύειν
pro servitio. Laurentius Valla super cap. 4. Matth. & Vives in Comment.
de Civit. Dei. c. 1. Quibus exemplis motus Bellarminus lib. 1. de
beat. cap. 14. expressè scribit: Fateor secundum usum profano-
*rum scriptorum idem esse *duliam* & *latriam*.*

Quæ cum ita sint, restat porro indagandum, An secundum Eccle-
siæ usum semper distinguantur? Affirmat Bellarminus cap. 14. sed falsò
facit & ipse Augustinus indifferentiam indicat tom. 4. de quæstion. In scriptis
Patrum.
Vetus Testamenti in Exod. c. 23 quæst. 94. col. 156. Edit. Basil. anno
1600. explicans verba, si Servieris Diis alienis, erunt tibi offendiculum.
Hic inquit Augustinus) *Græci δουλείας habet, non λατρείας: ὁ*
νόμος igitur, quia & δουλεία debetur Deo, tanquam Domino, λατρεία
non nisi Deo tanquam Deo.

Excipit Iesuwita, ex hoc loco colligi, *latriam non posse communi-*
cari creaturæ, quia unus tantum sit Deus; at duliam posse communicari,
quia multi sint verè & propriè Domini.

Respondeo, contradicit Apostolo, qui 1. Cor. 8. v. 6. unum duntaxat

Dominum esse affirmat. Si ergo latría omni-
nus est Deus, nec dulia poterit, quia unus est
Domini accipias latiore sensu, rege ro istud Ps.
Dij estis. Si ergo dulia communicatur, quia mu-
nificabitur quoq; latría, quia multi sunt Di, quod

δουλεύειν
plus est
quam
λατρεύειν.

2. Distinctio ista Papistica & hoc nomen per se
δουλεύειν hominibus attribuunt, quod tamen plus est, quam
cultum Dei notatum volunt. Minus enim est colere a
servire, si exquísites, & v. nativæ significationis suæ di-
colimus pares, ut amicos & collegas, non autem ser-
vino. Sancti verò non sunt nostri Domini. Ergo non
servi; & per consequens, dulia propriè dicta ipsos cole-
mus, nec debemus. Agnovit hoc Martinus Peresius Pa-
vulgaris lib. de tradit. par. 3. consid. 7. scribens, *Non
bari nomen dulia, sumptum pro cultu sanctorum, cum dulia
fiet servitutem, nos autem non sumus servi sanctorum, sed
enim Deo propriè serviendum est, Deut. 6. v. 13. Mat. 23.
cèt Apostolus jubeat Gal. 5. v. 13. ut per charitatem
vicem serviant, non tamen dulam κυριως sic vocatam,
tem mancipiorum, sed mutuam duntaxat ministerion ve-
tum intelligit.*

Et hæc sunt primaria fundamenta, quibus Papali
latríæ distinctio fortiter refutari potest. Nunc quid de
da in medium afferre soleant, paucis videamus.

Sic ergo Bellarminus lib. 1. de sanct. Beatit. cap. 12. *Q
vocalula non sint propria divino cultui secundum primam ip
bulorum institutionem, tamen schola Theologorum (puta Pa
Thomistarum) non sine causa excogitavit illam distincti
lia & latría.*

Notet hic lector, quod ex hac Bellarmini confes-
sione distinctio ista merum esse figmentum, Scripturis gno-
Papicolis excogitatum, eo tantum sine. ut idololatriam
manæ palliarent. Omnem enim divinum honorem satis

Idolola-
tria Papa-
lis in san-
ctorum in-
vocatione,

devotè ad ipsos confugiunt, ab omnibus invocari volunt. Con-
dent. sess. 25. Bellarm. lib. 1. de Sanct. Beat. c. 19. & adora-
par. 3. tit. 12. cap. 8. Eckius in Enchirid. loc. 15. pag. 156. 157. Edit. C.
Eckius in anno 1600. & quidem propriè, uti per consequentiam deducit

2. de sanct. imag. cap. 21. & suppliciter, Concil. Tri-
 ose Bell. l. 1. de sanct. Beat. c. 12 13. lib. 2. de imag.
 E. in oratione orationis Dominica, Censura Colon. p.
 in birid. c. 14. ad obje. 8. p. 481. & fiducialiter Gabriel
 Casimiri Missa lect. 30. Bell. lib. 1. de sanct. Beat. c. 19. ut ea-
 am in dare solius Dei est, nempe remissionem peccatorum
 eternam, Bellarm. l. 1. de sanct. Beat. c. 17. Censura Colon. p.
 idem colendos esse statuunt templis, altaribus, mis-
 sionibus, muneribus, candelis, feriis, votis, peregrinationibus,
 ationibus, prostrationibus & similibus, adeo ut nihil reliquum
 od in solius Dei honorem suscipi possit, uti praxis Ecclesie Ro-
 ad oculum demonstrat. Cum igitur ob hæc facta & quidem ju-
 mon. idololatrias accusantur à nobis, mox in subsidium vocant
 istam & excogitatam distinctiunculam, sanctosque non la-
 triciam cum dulia coli, ideoque idololatriam non committi re-
 licet. Licet enim omnia, quæ soli Deo debentur, sanctis tribu-
 ationem si hanc modò appellationem appingant, quod sit cultus
 satis se purgatos & excusatos autumant. Hoc nimirum est Deo
 Ecclesie illudere, hoc est definitionem actumque latrici alicui attri-
 here, & tamen definitum impudenter negare. Hic ergo finis, &
 hæc illa causa fuit, ob quam Papicolæ distinctionem istam excogita-
 runt.

Sed videamus, quas Bellarminus nobis causas enarrat.

Argumen-

1. Cum in re, ait, inveniatur manifesta distinctio inter cultum Dei & Bellar.
 sanctorum, oportebat etiam ad vitandam equivocationem invenire, pro distin-
 vocabula, optima autem erant illa duo. tione in-

Resp. 1. Concedimus utique, imò urgenus, magnam esse ter latrici-
 Dei hominumque cultum differentiam, quam si reipsa exprime- am & du-
 & non in nudis vocabulis quærerent, idololatrias, crimine le- liam.
 nebrò non polluerent. 2. Non opus est nova vocabula effinge-
 Quia hæc satis clara & distincta sint, si cultum Dei, & cultum homi-
 ni, v. g. honorem divinum, & honorem humanum appellemus. 3. Si
 maxime novis vocibus foret opus, duo tamen ista, (nempe λατρεία &
 δαλεια, & ατόπως assumerentur. Nam unus idemque cul-
 Dei utriusque vocatur λατρεία & δαλεια, ut ostensum; & qui-
 δαλεια, quàm λατρεία. Hæc enim vox in utroque Te-
 λαια τοις τρις, illa tricis novies DEO attributa legitur.

Neque

Neque latría vi significationis nativæ plus notat. Quí ergo cultum soli Deo debitum ex-
mano distingueret? Adde quòd ἰδωλα λατρεῖται
Scripturis indifferenter sumantur & damneniur. 1a
dicuntur idolis δαλεῖται, jam λατρεῖται, unde vic-
τρεῖται & δαλεῖται synonyma esse, nec magis differre, q-
nos ense & gladium. 4. Si peculiari planè d-
Dei cultum nuncupare velimus, dici poterit, ἡ
Hæc enim vocabula nulli creaturæ attribuuntur, & ex-
tis Job. c. 9. v. 31. & 1. Tim. c. 2. v. 10.

II. *Scriptores, inquit, sacri vocem λατρεῖται, non quàm
nisi pro cultu solius Dei, ut patet ex toto Novo Testamen-
δαλεῖται usurpant, pro omni servitute, tam Dei, quàm homin-*
concludit, duo hæc vocabula esse optima ad vitandam æq-

Resp. 1. Quod de latría dicitur, absolurè verum a-
demonstravi. 2. Si dulia de Dei & hominum servitute d-
vox æquivoca est, ob geminatam significationem. Nō, q-
sitè distinguit. 3. Si omnis λατρεία est etiam δαλεῖται. Ergo
inclusa, ideoq; membra ἀντιδιηρημένα non sunt, quòd
distinctione accurata requiritur.

III. *Antiqui Patres nunquam nomen latría tribuunt
cum tamen etiam sanctos coli dicant, uti patet ex Augustino
civ. Dei cap. 1. & lib. 20. contra Faustum, cap. 21. &c.*

Resp. 1. Argumentum à testimonio humano non est.
2. Si maximè Patres tribuant λατρεῖται soli Deo, non ta-
solis sanctis. Quare vicissim non est exquisita distinctio. 3.
duplíciter considerari possunt, nempe sensu, & sine tum Aug-
tum Papistico.

*Quo sensu
Augustinus
distinxerit.*

Augustinus 1. non accuratam, sed qualemcunque tantum
tionem esse voluit. 2. pro speciebus oppositis non habuit, si-
δαλεῖται Deo quoque attribuit. 3. per duliam non intell-
vinum, vel ex divino & humano mixtum. Ita enim lan-
li, clarè adfirmat tom. 6. lib. 20. contra Faustum, cap. 21. co-
dir. Basil. anno 1569. *Colimus, inquit, martyres eo cultu dilectionis
ciatatis; quo & in hac vita coluntur sancti homines Dei, quorum
talem pro Evangelica veritate passionem paratum esse sentimus.* 12. 1.
moveret ibidem cultum δαλεῖται vel servitutis propriè dictæ.

Comimus sanctos cultu Non SERVITUTIS, sed boni Latini.

debet locus iste, qui legitur Tom. 5. lib. 8. de civ.

ad c. Basil. anno 60. Nec tamen nos martyribus templa,

sed sacrificia constituimus; quoniam non ipsi, sed Deus eo-

rum honoramus sancte memorias eorum, tanquam sanctorum

suorum, ad mortem suorum corporum pro veritate certan-

tes, et veri religio, falsis religionibus victis atq; convictis.

in Rom. lib. 22. de civ. Dei c. 10. col. 1353. ejusdem edit. ita scri-

ptis nostris non templa sicut diis, sed memorias sicut ho-

minibus, quorum apud Deum vivunt Spiritus fabricamus. Hinc

Augustinum per duliam non intellexisse cultum quen-

dam sanctis defunctis debitum, sed lato tantum sensu

sermum, quod Christiani vivi sibi mutuò præstant, unde cul-

tus & hoc etatis vocat lib. 2. contra Faustum c. 21. col. 8. Imò

in Basil. col. 536. Edit. Basil. anno 1569. vocem dulias

non ad id, sed neq; hanc semper, sed penè semper pro

ut sic dicitur. Sic enim habent verba: *Latria secundum*

ut dicitur, qui nobis divina eloquia condiderunt,

consequenter, ut penè semper ea dicitur servitius, quæ

Deum.

Ita ut dicamus, Si per duliam non intelligatur servi-

titus, sed mixtus, qui idololatriæ, sed servitius chari-

tatis est, vel memorialis; tum sanè adeò morosi non su-

am distinctionem odiosè impugnemus, aut planè rejiciamus. Re-

intellec- sin verborum usu debemus esse faciles. Et rectè

Hilarus: *Non sumus solliciti de verbo, ubi sensus est in tuto.*

Quæ verò sensu & fine utuntur Papicolæ istis vocabulis? 1. Ven-

pro distinctione accurata, & tamen membra non sunt opposita. *Quo sensu*

esse vocabula optima ad tollendam æquivocationem, & ta- *Episcopo*

quæ sunt æquivoca. 3. Per duliam honorem divinum, vel mixtum, *Papicola*

humanum intelligunt. 4. Hæc stratagemata adhibent, ut crimen *distin-*

as a se amoveant. Cum enim omnia fecerunt, quæ idolola-

triæ conueverunt, dulias vocabulo excusare volunt, atque sic

illudunt. Ita ergo vocibus istis turpissimè abutuntur 1.

primam impositionem. 2. contra usum probatorum scriptorum.

3. contra usum Scripturæ. 4. contra usum sensum, ipsius Augustini, ad

tantum idololatriam palliandam; qua de causa Papalis ista di-

stinctio velut *ὑποψία* omnis *εὐωλολατρε*
 τὸ nobis suspecta esse, & masculè impugnatu-
 ptum istud salutare B. Hieronymi, quod legitur
est omnis sermo ad destructionem idololatriæ.

QUESTIO XIII.

An templum rectè dicatur Ecclesia

Multa sunt nomina locorum, in quibus Christus
 sacra peragenda. Act. 1. v. 15, legimus de *ἁγίῳ*
 vertit *cenaculum*. In scriptis Patrum nominantur, 1. *ἁγία*
 toria, 2. *κυριακή* vel *κυρίακα*, unde germanice *Kirch*
 nica, unde templa episcopalia German. dicuntur *Doms*
 nonici *Domherrn*/quasi dicas Dominicanos. 3. *Μνημεῖον*
 rum monumenta in iis sunt erecta. 4. *Βασιλική* q. d.
 amplis & spatiosis domibus fuit impositum. 5. *Ὀ*
 venticula. 7. sedes. 8. *σευνή* vel loca sacra & rel. q.
 unde Germanicum *Münster*. 10. Templa à tuendo,
 vel quòd ex omni parte, vel quòd ex eo omnis pars
 mùm quidam ita nominatum fuit cœlum, quod
templum magnū Jovis altitonantis; postea verò hæc ap-
 pellatione attributa est *Isidorus* l. 15. c. 4. sic derivat. *Templa*
εὐκλα ἀμπλα. De his nominibus fusè differentem vide *Hieronymum*
 l. de Templis. c. 7.

Papicolæ autem loca ista communiter vocant *Ecclesia*
 frequenter dicunt, *Ecclesia S. Petri*, *Ecclesia S. Pauli*, *Ecclesia*
his &c. Non autem distinemus hoc ipsum nomen in
 quandoque reperiri, ut patet ex *Eusebio* lib. 3. de vitâ Co-
 p. 167. Edit. Basil. à Grynzæ editæ anno 1570. *Eusebio* lib. 2.
 16. *Augustin.* lib. 22. de civit. Dei cap. 8. Interim tamen va-
 est hæc appellatio. Nam *Ecclesiæ* vox græca est *ἐκκλησία*
 & notat non locum, in quo convenitur, sed ipsam conve-
 nientem convocatum, uti probari potest ex *ἁγίοις*
 stamentis, in quibus extat istud vocabulum.

Bellarminus quidem lib. 3. de cultu Sanctorum cap. 4.
 rus, quòd primi Christiani habuerint *Ecclesias* à priva-
 stinctas, cò trahit textum ex 1. Cor. 11. v. 18 *Convenitis in*
eclesiam, audio scissuras esse inter vos: Et ex cap. 14. v. 18
alefus taceant. Verùm utrobique non ædificium templi, sed

in quo mulieres tacere debent.
 Improprium & alienum sit hoc nomen, jam dudum
 apicolarum ex Isidoro Pelusiota, Chrysostomo disci-
 ba, quibus imvis proluxa sint, adscribere tamen placet, quia
 nomem scite & accuratè determinant. Sic autem.
 b.2. epist. 247. Discat Eusebius Pelusiotarum antistes,
 Et si enim absurdissimum & perquam grave, ipsum ne hoc
 habentem, in ea opinione versari, ut Episcopum se esse
 quod Sanctorum cœtus ex recta fide atq; optima vivendi
 Eccl. sia sit, inter eos constat, qui sapientiam degustarunt.
 ne hec ignorans, eam que verè est, τὴν ὄντως ἐκκλησίαν, e-
 nunciis offendiculis causam præbet, templum autem ἐκκλη-
 eam sic ecclesia colligenda destinatum, extruat, atq; illam qui-
 lit, probos viros expellens, hoc autem magnificis marmo-
 borum quoque, nemini obscurum est. Quod si ille certo cognoscat
 Eccl. siam: aliud ἐκκλησιαστήριον, Templum, locum Ec-
 (Nam illa ex immaculatis animis constat, hoc lapidibus & li-
 tate.) Sic existimo, eum finem facturum esse illi in evertendi,
 quam necesse fit, exornandi. Neg, enim parietum, sed ani-
 mæ cœlestis rex huc venit. Et paulò post: Ut enim aliud est al-
 iud, aliud Sacrificium θυσιά: & aliud θυμιατήριον, Thymia-
 aliud θυμιατήριον, & aliud θυμιατήριον, aliud θυμια-
 denim locum, in quem coeunt, significat: hoc autem viros eos,
 in meunt, ad quos & periculum & salus pertinet. Eodem
 Temple, Ecclesia loco, ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ & Ecclesia statuen-
 Quod sine sic quidem se intellexisse dicat, illud ex me discat,
 orum tempore, cum Ecclesia & Spiritualibus gratis abun-
 ta splendore afflueret, nulla ἐκκλησιαστήρια, Templo, seu loca
 greganda destinata erant. At nostrâ tempestate τὰ ἐκκλη-
 z, tem, la seu loca illa plusquam par sit exornata sunt: Ecclesia
 quia gravius dicam, κατωφειταί comiciis cavillis inestitur. Ego
 m: hi darentur, temporibus illis fuisse malle, in quibus ex-
 oia loca illa quidem non perinde ornata erant, Ecclesia autem
 g, & celestibus gratis cuncta & redimita erat, quàm his nostris,
 ta ἐκκλησιαστήρια. Loca illa seu Templo omnis quidem generis
 ibus obonestata sunt, Ecclesia autē Spiritualibus illis gratis, τὸν
 χαρὸν ματῶν, nulla & vacua existit.

Hæc Isidorus, quibus improprietatem v
eum translatis graviter redarguit, quæ in Partibus exco
rarò usi sunt hoc nomine; in Papicolis non potest
mè usurpant, & proprias locorum sacris conver
pellationes prorsus negligunt, immemores aut qui
ἡ σοφία τοῦ ἁγίου, *Sapiens rectè & propriè loquatur*. Quo
omnes figuratæ dictiones culpantur: sed tantùm nimis
næ, & cum neglectu propriarum conjunctæ.

QUÆSTIO XIV.

Ad contr.
I. T. 3. de
Sacramen
tis in ge
nere.

An nomine Sacramenti utendum sit in Ecclesia
Bellarminus lib. 1. de Sacram. c. 7. accusat Lutheru
Abhorruerit à vocabulo Sacramenti. Probare h
de captiv. Babylonica, ubi c. de Matrim. ita scribit: *N*
Scriptura sancta hoc nomen Sacramentum, quia sic usue
ria. Ubiq; enim significat, non signum rei sacre, seu rem, va
& absconditam. Hinc colligit, Lutherò displicuisse
si, quia lib. de abrogat. Missa scripserit, *furentem esse*
crificium & cultum Dei dicere, quod ille non dixit sacrificium
Dei.

Lutherus
à vocabu
lo Sacra
menti non
abhorruit

Verùm mera fraus & calumnia est, Lutherus enim ipse
lo Sacramenti in Scriptis suis, non tantùm posterioribus, sed
iam prioribus creberrimè usus est. Imò in illo ipso de captiv
bro peculiarem de Sacramentis titulum habet, & Cœnam D
communiter Sacramentū altariū appellat. Quomodo igitur
cabulo abhorre potuit?

Quòd verò textus allegatos attinet, ex iis non sequitur, q
probandum fuit. Licet enim vocem Sacramenti sensu speciali in
pturis non reperiri affirmaverit Lutherus, quod & necessario
mandum est: hinc tamen vocabulum istud penitus exter
esse, nec ipse conclusit, nec ex verbis ejus inferri potest. Alia
retur, omnes Patres adhorre à vocabulis ἀμυστῖς, Trinitati: P
baptismi & similium, quia scribunt & fatentur, hæc omnia esse
φα, nec in sacro codice ἀπολεξεί expressa haberi. Aliud ergo est, *N*
contineri in Scriptura, & aliud, Non retinendum esse in Ecclesia. P
de voce Sacramenti Lutherus scripsit, *posterius* ipsum dixisse p
nequit.

Quod autem spectat locum alterum, agit ibi de Cœna, quam

in vocare sacramentum esse temeritatem inquit, non quod nul-
la ex his definitionibus adhibenda sint, verum quia Sacramenti
natura planè diversa est, nec confundi debent, quæ Scri-
ptura indè voluit. Tum ergò committi temeritatem ipsi cense-
re non in a imponantur, quæ à rei conditione & indole planè
alienæ; ut, si quis cœnam dicat sacrificium. Aliàs non temeri-
tatem sed necessitatis esse fatemur, voces quasdam in Scripturis non
solum assumere, modò rei naturam, prout ea verbo Dei definita,
exornant, non tollant; aptè significant, non penitus immutent.
Pontificii faciant, quando Sacramentum altaris sacrificii
appellatur, ineritò per furentem temeritatem os in cœlum ponere
sunt.

Post Lutherum taxat Bellarminus Philippum, quia in prima
one locorum communium doctrinam de Sacramentis inscri-
psit. *Qua alii*, inquit, *sacramenta, nos signa appellamus.* Nec Phi-
lippus.

Verum neque Philippus vocem Sacramenti rejecit, aut ex Ec-
clesiæ prorsus relegare voluit. Quamvis enim de signis inscripserit,
quia tamen tractatione, Sacramenti vocem sæpè adhibet, imò cum
signis conjungit. Ita enim loquitur. *Qua alii sacramenta, nos si-
gna appellamus, aut si ita libet, signa sacramentalia.* Hæc posteriora
varia omisit Bellarminus. Ex quibus apparet, Philippum nomen
signi ad eò non opposuisse vocabulo Sacramenti, ut potius utrum-
que conjunxerit. Uti autem voluit signi termino, tum quia in Scri-
pturis habetur, ut *Gen. 17. v. 11. Rom. 4. v. 10. tum* quia naturam rei lu-
centius exponit, & ab Augustino usurpatus fuit. Hic enim Sacra-
mentum rei sacræ signum nominat. Sic ergo ad meliorem intelle-
ctum, posuit nomen definitionis pro nomine definiti, quod tamen
propterea non explosit, sed retinuit ipse, & retinendum esse censuit;
unde in sequentibus editionibus, quasi prævidens hanc calumniam,
utrumque mutavit, & pro signis Sacramenti vocem substituit.

QUÆSTIO XV.

*Quid significet Sacramentum specialiter dictum; & num
hoc sensu in Scripturis inveniatur?*

Varia de-

Sacramentum, juxta Varronem lib. 4. de lingua latina, dicitur à sa-
cro (nomen intellige) vel re sacra, quia semper respectum habet Sacra-
ad menti.

ad rem sacram atq; divinam. *Pecunia*, inquit, *quæ in sacris*
litibus, Sacramentum à sacro dicitur.

Isidorus lib. 6. orig. cap. 19. à secretis vel sacris virtutibus
Sacramenta, inquit, dicuntur, quia sub tegumento carnis
virtus divina secretius salutem eorundem Sacramentum
de & à secretis virtutibus, vel Sacris Sacramenta dicuntur

Vulgus derivat à sacro & mens, ut Sacramentum dicitur
si sacratio mentis, sicut testamentum est testatio mentis. V
Etymologiam absurdam esse, similibus exemplis probat. I.
Valla lib. 6. cap. 36.

Alii, quos inter est *Vegetius lib. 4. de re milit. & dicitur*
Clavis, deducunt à sacrando, quod verbum significat dedicare, conse-
cre, consecrare, sicut ab ornando ornamentum dicitur, à medicando
medicamentum, & à jurando juramentum: quæ Etymologia
optima, naturæq; rei convenientissima.

Quod verò Latini Sacramentum, hoc Græci dicunt, *μυστήριον*
quæ vox variè derivatur.

Notatio- *Clemens, sacra gentilium irrisurus, deducit δὲ τὸ μυστήριον*
nes μυστήριον lere, quia scelestæ erant: aut dicta esse *μυστήρια* quasi *μυστήρια* hoc est
fabulosa.

Suidas δὲ τὸ μυστήριον τὸ σέμα, quod est claudere os, quia mysteri-
 um significet rem occultam, arcanam, nec in promiscua plebe
 tim divulgandam.

Camerarius δὲ τὸ μυστήριον, quod est sonum reprimere, vel *Ant-*
strophanis interpret reddidit, labiis oclusis muffle, vel *tribus* vo-
 cem reddere, quæ significatio congruit potissimum sacris vel my-
 is gentilibus, qualia erant sacra Proserpinæ, de quibus vide *Trismem-*
in Chiliadibus, & Calium Rhodiginum lib. 9. Lect. Ant. c. 9.

Alij, ut notat *P. Martyr. classe 4. L. C. c. 7. δὲ τὸ μυστήριον*
τηρεῖν ἔνδον, hoc est, quod oporteat intus occludentes oblit-
 intus occludere, nec cuiquam profano explicare, qualia erant my-
 ria Eleusinæ Cereris in regione Attica, quæ nullis patebant, *my-*
 tiatis.

Alij, quorum notatio probabilior, derivant δὲ τὸ μυστήριον
 quod est initiare seu sacris imbueri, unde *μύστης* vel *μυστα*, h. e. sacro-
 rum præses & antistes, qui alios intiat.

Quæcunque verò Etymologia retineatur, apparet *μυστήριον*
 secretum.

per nativam significationem suam nil denotare aliud, quàm, *nis Latin.*
 sacram, secretam, arcanam & divinam.

Porro autem, quod spectat acceptionem Sacramenti, sciendum,
 quod usus ejus duplex sit. Alter *πολιτικός*; vel civilis; Alter *ἐκκλησιαστικός*. *Sacramen-*
 vel sacer uti nominant. Utuntur enim hac voce Scriptores tum *tum apud*
 profani, tum Ecclesiastici. *Scriptores*

Ulus *politici* triplex est. 1. Significat *sacra*, vel res Deo sacratas, *profanos*
 sensu gentiliū cultus & sacra sæpè indignantur Sacramenta & significat:
 1. Res sa-

2. Omne id, quod interposito juramento olim gerebatur, quia non erat.
 per sacra jurabant, auctore Festo. Hinc est Sacramentum milita- 2. Jura-
 re, quoniam milites in verba sui Imperatoris jurant. Quò spectat locus *Isti-*
mentum.

ex lib. 9 Orig. cap. 3. Tria sunt, inquit, militie genera; Sacramen-
 tum, Evocatio, Conjuratio: Sacramentum, in quo post electionem jurat
 utique miles, se non recedere à militia, nisi post completa stipendia,
 & militie tempora, & hi sunt, qui habent plenam militiam. Nam
 viginti quinque annis tenentur, &c. Atque hinc apud Ciceronem dicun-
 tur obligari secundo militie Sacramento, qui prioris jure amisso cum
 hostibus pugnare non possent. Hinc & juramenta dicuntur Sacra-
 menta, lib. 2. Feudorum tit. 51. de pace tenenda. col. 108. Edit. Lugd. an-
 no 1569 Eadem significatio retenta est in jure Canonico, causa 22. quest.
 4. can. Qui Sacramento. colum. 765. Edit. Lugd. anno 1605.

3. Pignus, à duobus litigantibus apud Pontificem vel judicem, 3. Pignus.
 eà conditione depositum, ut qui vicisset, suum auferret, victi verò x-
 rario accederet. Ita enim scribit Varro lib. 4. Quipetebat, & qui in-
 stabatur de aliis rebus, uterque quingentos auri ad pontem deponebant:
 de aliis rebus item certo alio legitimo numero assum. Qui judicio vica-
 ret, suum Sacramentum à sacro auferbat, victi ad xarium redibat.
 Similis habet Festus, cum ait: Sacramentum as significat, quod pena
 nomine penditur, siue eo quis interrogatur, siue contenditur. Id in aliis
 rebus quinquaginta assum est, in aliis rebus quingentorum inter eos, qui
 inter se contenderent. Hinc Cicero epist. 9. Pugna, inquit, si me
 auras, nisi arguta apparebunt, ut Sacramento contendas, me non esse.
 Hæc autem de acceptionibus in scriptis profanorum occurrentibus.

Ulus Sacramenti Ecclesiastici eadem triplex est: Generalis, qui in Ecclesia
 duplex, & specialis qui simplex. *sumitur*

Nam 1. Sumitur *κατὰ τὸν* vel generaliter pro quavis re arcanæ & se- 1. Pro re
 creta, arcana.

cicuta, idemq; est, quod *κρυπτός*, occultum quid a. b. sumitur 1. Tim. 3. v. ult. Magnum pietatis Sacramentum en, A. v. 7. Dicam tibi Sacramentum mulieris. Item, *Matth. 13 v. 35. v. 3. c. 5. v. 32. Coloss. 1. v. 26. 2. Thessal. 2. v. 7.* Qua significatio articuli fidei, imò omnia in Bibliis contenta, & rationi igno-
menta dici possent.

2. Pro signo
rei sacra.

II. *ἰδίως* vel *specialiter* & *magis propriè*, pro signo per-
res divinas. Sic enim ait *Augustinus* tom. 2. epist. 5. ad Marce-
Edit. Basil. anno 1569. *Signa cum ad res divinas pertinent, &*
appellantur. Et vicissim: *Instituta à Deo rerum divinarum*
eloqui inopiâ, & facilioris doctrina causâ à veteribus Pa-ribus d-
sunt Sacramenta. Hinc nata est hæc definitio, seu potius nota-
onamentum est sacra rei signum, quam ex *Augustino* proponit
du lib. 4. dist. 1. l. F. Quâ significatione propemodum infinita
cramenta. Sic enim omnia sacrificia Veteris Testamenti, ut
culus Leviticus, quia signa erant, Sacramenta dici poterunt.
signum gratiæ, Sacramentum fuit; sic granum sinapi, 1. 2. v. 17.
& ejusmodi alia, quæ regnum Dei denotare dicuntur, *Matth. 13 v. 32.*
46. Sacramenta nuncupari poterunt.

3. Pro aelli-
one gni-
am obfi-
gnante.

III. *ἰδιαιτά*, *specialissimè* & *propriissimè* sumitur pro cer-
nia divinitus instituta ad applicandam & obfignandam Ev-
promissionem, quales in Veteri Testamento erant Circumcisio & A-
gaus Paschalis, in Novo Baptismus & Cœna Domini.

Atque hæc Ecclesiastica & propriissima Sacramenti acceptio
convenientiam habet cum istis tribus, modò indicatis significationi-
bus politicis.

Nam 1. Sacramenta Ecclesiæ, verè sunt talia sacra, quibus nos
Deo sacramus & totos addicimus.

2. Sunt juramenta, tum ex parte Dei nobis sese obligantis, quæ
gratiâ suâ semper adesse velit, qua de causa circumcisio *Roman. 4. v. 11.*
vocatur *σφραγίς τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως*, sigillum, quo certè pro-
mittitur, & quasi obligatur nobis justitia & salus æterna: tum ex parte
nostri, qui cerò pollicemur, nos hunc solum Deum culturos. Ut enim
milites, cum stipendia accipiunt, solenni juramento sese Imperatori
obstringunt ad obedientiam: sic nos, cum Sacramentis Ecclesiæ com-
municamus, simili jurejurando ad unius Dei cultum nos obligamus.
Et velut Imperator milites sua nomina profitentes in clientelam re-

namque nos, cum Christo nomina damus, in Christi tutelam suscipimus, ut sub eius vexillo militemus bonam militiam, retinentes fidem & bonam conscientiam.

Sacramenta sunt etiam deposita, quæ non in omnibus locis possunt, sed in solo Ecclesiæ gremio & choragio adservantur.

Forrò hoc significatu specialissimo vox Sacramenti, seu vox *μυστηρίου* *Quo sensu* quæ latino respondeat, nusquam extat in Scriptura. Nam quod *postremo* proferunt locum Pauli Eph. 5. vers 7. *Sacramentum hoc* *ma. vox Sacra-* *menti est* ubi loquitur de conjugio, quod illi in numero Sacramentorum proprie dictorum habent, facillimè refellitur. Non enim conjugium est institutum ad applicandam & obsignandam Evangelii promotionem, qui est Sacramentorum finis proprius. Nec mysterii ratio consistit in viri & foeminae, sed Christi & Ecclesiæ consociatione. Ipse enim Apostolus ita restringit & limitat: *Ego autem dico in Christo & in Ecclesia*. Neque per hanc expositionem expirat ratio Apostoli. Nam huiusmodi viras ad amorem conjugum. Petit argumentum ab amore Christi in Ecclesiam, quam ipsi similiter, mysticè tamen, copulatam esse innuit, aded, ut simus membra corporis ejus, de carne ejus, & de ossibus ejus. Quo expósito subjungit: *Mysterium hoc magnum est*, nempe, quod sicut per conjugium ex duobus fit una caro, ita per mysticam copulationem Christi & Ecclesiæ fiat unum corpus. Hic genuinus Apostoli sensus est, quo uno observato, pereunt omnes Papicolarum instantiæ, quas communiter ad nostram responsionem adferre consueverunt.

Proinde immeritò Bellarminus exagitat *lib. 1. cap. 7.* B. Lutherum, negantem Sacramenti vocem in hac significatione in Scripturis reperiri. Ipse autem vehementer absurdus est, qui volens contra Lutherum disputare, nihil minus facit. Nam scribit, *Apud hereticos* (sic nos hæreticus vocat) *nomen Sacramenti ex Scripturis non posse demonstrari, ut est nomen specificum, posse autem, ut est nomen genericum, notans signum rei sacrae vel arcanae.* An verò hoc unquam vel Lutherus ipse, vel Lutheranorum aliquis simpliciter negavit? Illud verò demonstrare debebat Bellarminus, quod ceremoniæ externæ obsignantes gratiam, in Scripturâ ullibi dicantur Sacramenta.

Imò nec in locis à Bellarmino allegatis Sacramentum pro signo rei, sed pro re arcana ponitur, ut omnes circumstantiæ evin-

Nam *Dan. 1. v. 18. 30. 47.* non statua, sed homo
um dicitur, h. e. res arcana, nec nisi divinitus revelata.

Apoc. 17. v. 7. Sacramentum non dicitur, ma
eoque res arcana de muliere prædicatur; & non
ipsum arcanum, quod angelus revelaturus erat.

2. Theff. 2. v. 7. Non persecutiones Christiani
christianissimus vocatur mysterium iniquitatis, hoc est, iniquitas. Sed quid tam multis opus? Ipse *Gregorius de*
citè Bellarminum explodit, dum tome 4. comment d'put
pun. 1. Col. 622, dicta ex *Dan. 2. Eph. 5. 2. Theff. 2.* non d. figurat
sed de re arcana & mystica exponit.

Manet igitur, vocabulum Sacramenti in propria significatione
non Biblicum esse, sed Ecclesiasticum; & si solius tui usque ablati
tineri posse, cum ejus usus in Ecclesia sit diutissimus.

Illud sub finem adhuc notandum est, Sacramentum in
sima hac significatione quasdam adhuc æquivocationes & ambiguitates
admittere.

Æquivo-
cationes
Sacramēti
& signi.

Nam quandoque notat 1. *totum complexum*, nempe
tum ipsum, & Sacramenti salutarem usum & fructum.

2. *Solum Sacramentum in se*, ratione suæ essentia, quæ tenet
stat re terrenâ visibili quæ, & re cœlesti ac invisibili quæ signum
maximè propria est, & unicè retinenda, semperq; inculcanda.

3. Synecdochicè significat *tantum partem alteram*, videlicet
mentum visibile, seu rem terrenam, quo significatione frequenter
pit Augustinus.

Atque eodem modo nonnulli usurpant vocem τὸ σῆμα & signum
gni, nempe 1. pro *intero Sacramento*, sicut Paulus vocat σῆμα ἀντι-
μῆς, signum circumcisionis, hoc est, circumcisionem ipsam quæ
signum sive Sacramentum, constans amputatione pelliculæ &
institutionis, *Rom. 4. v. 12.* Et tunc signatum notat causam finalem, &
fructum Sacramenti.

2. Pro *parte Sacramenti*, videlicet, pro elemento exteriori &
visibili, & tum signatum notat alteram partem, nempe rem cœlestem
invisibilem. Iste ὁμωνυμία diligenter sunt observandæ in disputatio-
nibus cum adversariis, de quibus illud *Irenæi* verissime dicitur
μεν λαλοῦσιν, ἀνόμοια ἢ ὁμοῦσιν: utuntur B. Augustini & Luthero
guâ, mentem verò tenent alienissimam.

QUESTIO XVI.

Quæ circa vocabulum Missæ notari debeant?

Ad contr.

Minimè termè abominationum Papalium nutritrix & officina est 3. T. 3. de
unde non immeritò *cor & anima Papismi* nuncupari solet. Eucharis-
tiam. ut enim ab anima motus & vita in corpus & omnia corporis mem-
bra derivatur: sic ex Missa in universam Monachorum colluviem, to-
tūque corpus Clericorum fuit opulentia, potentia & reverentia, ut
non incommodè dici queat: *cor Papæ*
est.

Cum missa Babylon statq; caditq; sua.

Inter cetera Missa certum est Papatus fulcrum, sic incertissima sunt, quæ
colle de illa tradunt. Evincit hoc vel solum nomen, ut essentialia
accamus. Tria de illo quæri & disputari solent. 1. *Antiquitas.* 2. *Ety-*
mologia. 3. *Homonymia.* In omnibus hallucinantur, & incerta profe-
rent, quod paucis ostendemus.

I.

De Antiquitate nominis.

Bellarminus *lib. 1. cap. 1.* adfirmat, Missæ vocabulum esse antiquis-
simum, quia reperitur in antiquis Patrum scriptis & Conciliorum, non est an-
canonicis, ex quo colligit, ipsum quoque dogma de sacrificio Missæ, *antiquissima.*
tuo multo in Ecclesia Latina seculis viguisse.

Verum 1. Probatum quidem, vocem Missæ antiquam, sed non an-
tiquissimam, & in primitivâ etiam atque Apostolicâ Ecclesiâ usitatam
fuisse, quando quidem primus author à Bellarmino citatus est *Ambro-*
sius, qui vixit circa Christi annum 380.

2. Aliud est *vocabulum*, aliud *sacrificium* missæ. Hoc Eccle-
siæ primitivæ ignotum, illud usitatum fuit, sed sub sensu longè alio
& diverso.

3. Prima vocis origo debetur *interpretibus Græcis*, qui in Pa-
trum scriptis & historia Ecclesiastica sæpè occurrentes, voces *μυστήριον*,
κρυπτήριον, *λατρεῖαν*, *συνάγειαν*, & *χαριστίαν*, *ιερατείαν* per vocabulum
missæ reddiderunt; & verba *ἐκκλησιάζειν*, *συνάγειν*, *ἱερουργεῖν*, per-
phrastin, missas facere, vel missas celebrare: quæ locutiones primo qui-
dem tempore accipiebantur & intelligebantur orthodoxè, sequentibus
autem seculis in sensum prorsus *ἑτερόδοξον καὶ ἀκαθολικόν* versæ &
transmutatæ sunt.

De Etymologia Missæ.

Etymologia
Hebraica.

Papicollæ in diversas hic opiniones abeunt.

1. Nonnulli censent vocabulum *Missæ* Hebraicum, & vicissim diversimodè. Nam 1. quidam derivârunt eam a *מִסָּח*, quæ vox altare significat. Hos autem refutat *Philippus* in *Apologia*, nulla sit convenientia vocabuli missæ & *מִסָּח*.

2. Quidam deducunt à voce *מִשְׁכָּן*, quæ extat *Leuit.* (de qua *Philippus* ait, *Si missa foret Hebraicum, non esset altare vari, quàm ex ea*: loquitur autem tantùm hypothetice. Vnde vocem alii per collationem, vel oblationem, alii per sacrificium, & *Pagninus* & *Varabius*. Provenit à radice *מִשְׁכָּן*, quàm redolere fuit, vel liquecebat. Sed ipse *Bellarminus* hanc sententiam reprobavit minus probabilem. Nam si vox ista Hebraica fuisset Apocrypho usu, utique retinuisset eam & Græci & Syri, quæma lin. *Amén* & *Alleluja* erunt aliàs, exempli gratiâ, *Amén*, *Alleluja*, *Sebaot* & *Pater*. Hebraica enim vocabula per Græcos ad nos devenerunt. At verò nulla fit mentio missæ, sed pro ea *λατρυγία* dicunt, quæ vox cum notat ministerium. Præterea Syri, qui Chaldaica lingua utuntur, non habent missam, sed dicunt *ܡܫܚܐ* sanctum. Si autem foret vox Hebraica, utique eam Syri usurparent. *Origenes*, *Crisostomus*, & alii periti Hebræi missæ non meminerunt in suis scriptis, unde colligitur, vocabulum istud origine Hebraicæ non esse.

Latina.

II. Proinde alii censent, vocem esse latinam, sed rursus diversimodè; ex quo apparet mira dissensio Pontificiorum, qui non solum origine vocis, quâ idolum suum appellent, certi quid scire possunt.

1. Quidam dici volunt missam, quod oblatio & precibus ad Deum mittantur. Ita statuit *Lombardus* lib. 4. dist. 24. lit. M. *Hugo* lib. 2. de Sacrament. par. 8. c. ult. *Durandus* lib. 4. Rational. Rubrica, dicitur mem. Verba eorum vide apud Theologum nostrum celebrantem. *Dn. D. Husterum*, in libro de sacrificio Romanensium missarum cap. 24. & 25.

2. Quidam putant nuncupari missam, quod Angelus à Deo vocatur, qui sacrificio assistat, & illud ad Deum deferat. Sic iterum celebrat *Lomb.* l. 4. dist. 24. lit. M. *Durandus* lib. d. & *Thomas* par. 2. quæst. 83. art. 1. 4. *Missæ*, inquit, nominatur, quia per Angelum sacerdos preses ad Deum

... cui populus per sacerdotem. Hanc verò Etymologiam Bedar-
... minus probabilem.

2. Ad Christum ita nuncupatam autumant, quoniam ille sit ho-
stia nobis à Cælo Missa, & ad Patrem pro salute populi remissa. Hanc
derivationem Thomas adprobat loco dicto in fine: Vel, inquit,
natur Missa quia Christus est hostia nobis missa à Deo. Unde & in fi-
ne Missa Diaconus in festiuis diebus populum licentia (bella vox, digna
hoc acumine) dicens, Ite, missa est, scilicet hostia ad Deum per
Christum, ut sit Deo accepta.

Alii (in quorum numero sunt etiam ex nostris multi) derivant
verbum *conferendis* in medium *muneribus*, unde sacra cœna fie-
re & daretur epulum pauperibus. Erat enim, referente *Hustero* p. 29.
cœna ministratum, ut tum ii, qui sacris illis intererant, tū qui aberant, do-
na & munera sua offerrent, eaque mitterent in illa vasa, quæ à Diaconis
circulabantur. Ex his donis initio tantū p. seligebatur in usum Eucha-
ristiæ, vel communionem populi, quantum satis erat, reliquum ve-
ro in ministros & pauperes distribuebatur. Ab hac consuetudine tota
cœna actio, quæ tamen duos distinctos actus continebat, nominabatur
Græcis *αγάπη*, à Latinis *Missa*, sacrificium, oblatio. Non tamen pro
hac Erymologia adeò pugnamus, quin & aliam, præsertim sequentem
recipiamus.

5. *Probabilissima*, inquit *Bellarminus*, est eorum sententia, qui *missam* dicuntur a missione sive dimissione populi, ut idem sit *missa*, quod tur ultima *missio*, sicut idem fuit apud veteres collecta & collectio, peccati remissa & cum a *missione* derivatur. Hanc derivationem inculcat quoque *Polydorus Virgilius* lib. 5. c. 12. p. 475. Edit. Francos. in 12. anno 1599. qui *Missæ* vocabulum ex *privatio* & *intitutus* desumptum putat, Apuleji allegans testimonium, apud quem *ἡ ἀμυσία* peractis sacris *Isidis* renunciat, *λαοῖς, ἀφ' ὧν*, id est, populis *missio*. Et hanc *Etymologiam* facilius concedere possumus; quæ tamen nihil patrociniatur sacrificio Papali, uti nec illa Romano-*rum* forma in sacrificiis gentilibus usitata, ubi dicebatur: *Illece*, id est, *Illece*; quam formam hodie imitantur *missifices Pontificii*, quando dicunt, *Ite, missa est*; quod *Bellarminus* sic exponit ex *Alcuino*, *Jam dimissio est congregationis, abire omnibus liceat.*

Notetur autem, quòd *Isidorus* lib. 6. Etym. c. 19. col. 970. in Auto-
ribus lat. linguæ per *Gothofredum* editis anno 1585 nō deriveret à tori-
is populi, sed tantum Catechumenorum dimissione. Sic enim scri-
bitur

bit: *Missæ tempore sacrificii est, quando Catechumeni clamante Levita, Si quis Catechumenus remanserit, ea missa: quia Sacramentis altaris interesse non possunt, qui non nati noscuntur.* Zanchius refert in *Volum. tract. Theol. 1.* nam Domini à Patribus dictam esse missam ob præcedentia nem. *1. Catechumenorum. 2. Penitentium. 3. Energumenum.* *meni* vocabantur, qui nondum erant baptizati, sed in doctrina ana voce instituebantur. *Penitentes*, qui propter enorme alio cinus, publicam per aliquot dies agebant poenitentiam. *Energumini* erant, quos excommunicatos dicimus, sic appellati, quod illis ris traditi Satanæ à spiritibus agerentur. Hi omnes permixti quidem interesse actioni, quæ celebrationem Cœnæ præcedebat, præ cantionibus Psalmorum, confessioni peccatorum, lectionibus & c. Cùm verò ventum esset ad tempus administrandæ Cœnæ, jubebantur omnes illi discedere per Diaconum voce magister, *Exeunto Catechumeni, &c.* Hujus consuetudinis mentio fit in *Cyrisso* in Joh. 1. 12. c. 50. Et *Gregorius* Dial. 1. 2. c. 23. refert, quod fuisse Diaconum clamare. *Si quis non communicat, det locum* ritum olim observarunt Ethnici. Refert enim *Festus*, in quodam solitum fuisse lectorem clamare: *Exito hostis, vitæus, mulier, &c.* *Apulejus* l. 2. scribit, Sacerdotem cùm sacra esset auspicaturus, curasse, ut sic diceret: *πῆ γὰρ δὲ: Quis hic?* Cui respondebatur, *καλὸς καὶ ἄγιος, h. e. honesti & boni, ejectionis jam polluti & indigni.*

Quia E. cum facta esset missio illorum, quibus non licet interesse Cœnæ Dominicæ, tum demum accedebatur ad Sacramentum, per penstationem, hinc factum, ut tota illa actio appellata fuerit *missa*, id: *Missio* jam facta est, licet cœnam administrare.

Quicquid verò sit de notatione nominis, sive missa à munerationibus, sive à dimissione populi aut catechumenorum ducatur, non faciliè litem propter id movebimur, modò non ὑπὸ λόγῳ foras eamus, & Papale sacrificium Scripturis & antiquitati penitus ignota eo tacitè occultetur. Quod cum faciant Romanenses, vitio non vertent, quòd Erymologias allusivas rei respondentes queramus, & oque missam ipsorum fictitiam derivemus, vel ab idolo *Αντικατα* *Μυστ*, de quo *Dan. 11. v. 38.* vel à divinæ institutionis omissione, vel à Germanico *Mess* sive *Jahrmarch*, ob ceremoniarum & geilitudinum stupendam vanitatem & varietatem.

Erymologia allusiva.
74.

De homonymia & significat: Missæ.

Ecce in Bell. ca. quinque significationes.

R I. Accurrit pro missione, ut, quando dicitur, *Missæ est.*

II. Pro divino officio lectionum, precum & similium exercitiis, quæ celebrantur in Ecclesia ante dimissionem. Catechumenorum, quæ duas significationes, quia reperiuntur in Scriptoribus, facilius largimur.

III. Pro illa parte liturgiæ, quæ est ab offertorio usque ad finem, quæ præcipue dicitur missæ fidelium, teste *Alcuino & Ambrosio* libro quinto Epistolæ 33. Sed hic falsè miscetur, & sub antiquo nomine & more offertorii, per totum quæritur sacrificio missatice. Hæc verò antiqui offertorii fuit origo, ratio & conditio, ut annotat *Dn. D. Hutterus* p. 31. Post decantatum symbolum populus ad altare vel *ἀγῶν* varia dona, ut vinum, panes, &c. offerebat, sicut in Veteri Testamento primitiæ frugum ad declarandam Deo gratitudinem & pauperes sustentanda offerebantur. Hinc talis oblatio dicta est *sacrificium laudis & gratiarum actionis*, unde postmodum ipsa etiam Cæna dicta est sacrificium vel offertorium, à dicto ritu offerendi munera. Et hoc sensu sumitur in *Ambrosii* lib. 5. Epistolæ 33. *Ego mansi in munere, missam facere* Epistolæ 33. *omne in oblatione*, id est, dum populus sua dona offerret. Hoc tantum sensu, non autem alio & Papistico, tertiam istam missæ significationem concedimus.

IV. Pro tota celebratione divini officii, in quo Eucharistia celebratur. Ubi si notetur sola cænæ celebratio, largimur acceptionem: sin admisceatur sacrificium missaticum, & transubstantiationis figmentum, inficiamur.

V. Pro ipsis collectis sive precibus, quæ dicuntur in liturgia: quæ significationem non respuimus. De his verò omnibus prolixè disputatur alibi: Nostrium institutum fuit, eas tantum absurditates & falsitates Papisticas annotare, quas in ipso missæ vocabulo occultatas Ecclesiæ Christi obtrudere non erubescunt.

QUÆSTIO XVI.

Quid facere significet in verbis Christi, Hoc facite in mei commemorationem.

Vehementer solliciti & industrii sunt sacrificuli Papales, in conquirendis quibusdam ratiunculis pro sacrificio missatice, quippe:

quippe quod solidis Scripturæ fundamentis ad
nōrunt, ut suos digitos. Inter cætera *vocabulum facere* in
extat in verbis institutionis, *Luc. 23. vs. 19. 1. Cor. 11. vs. 24.* Ho
vator, est corpus meum, quod pro vobis datur: *τὴν σάρκα μου*
in meam commemorationem. Quibus verbis sacrificium
autumant, eò quòd facere aliquandò ponatur pro sacrifici
sensum allegant versum Virgilio:

Cum faciam vitulā, pro frugibus ipse verito.

Bellarminus quidem lib. 1. de Missa c. 11. negat, tam
mentari Papicolas: sed falsò Eccius enim in Eucharistia L. C. p. 1
Col. anno 1600. expressè scribit: *Christus non solum dicit, vobis
Facite, hoc est, (conjunctis prioribus & sequentibus) conestis, sed etiam
sumite.* Et eum in finem communiter proferre solent locum
v. 38. Hoc est, quod facies in altari. Imò ipse Bellarminus
gumentum, licet paulò aliter informare videatur.

Nos autem paucis respondebimus ad objectum unculam
lem, quippe risu potiùs, quàm prolixiori ἐλάττω δ. gna

*Facere in
verbis Cœ
næ non est
idē, quod
sacrifica
re.*

1. Significatio verbi facere, ut & radice Hebrææ
modum generalis est, notans quemcunque actum, & pro
certi ex nuda voce concluditur, sed statuendum est de illius
tu ex subjecta materia, qua de agitur. Christus augustinus
tum, non sacrificium instituit, ideo què de oblatione aut sa
actione intelligi nequit.

2. Nulla inest argumenta consequentia, quia procedi
culari: *Facere nonnunquam notat sacrificare; Igitur in verbu*
stitutionis hoc sensu capitur.

3. Perit omnis vis & nervus ratiunculæ, si Græcus textus
sulatur, in quo est verbum ποιῆν, non θύειν vel ἱερῆν.

4. Vox una & simplex in una prædicatione duas habet pla
nè discrepantes & oppositas significationes, nimirum *Facite, hoc e*
sacrificate; & vicissim Facite, hoc est, Manducate & bibite. Aliamque
enim agnoscunt Pontificii.

5. Christus inquit; *Hoc facite in recordationem meam, hoc e*
ut illi exponunt, oblationis mæ. Debit ergo Christi nuntiatio
præcedere, ut potuerit ejus in Cœna fieri recordatio. At verò
nondum erat mortuus. Quis ergo prima missa fuit sacrifici
commemorativum?

Quæ alter argumentantur. Primum enim quaeritur, *An* *hic* *facere* *idem* sit, quod *sacrificare*? Et adfirmat, quia dixerit, *Hoc facite*, id est, *facite*. Quæ de controvertitur, *Num* *facere* *hic* *idem* sit, quod *sacrificare*? Et rursus affirmant, quia Christus in prima institutione sacrificii fecit, ergo circum, & ejusdem per idem probationem; *Chri-*
stus *facit*, *ergo* *sacrificavit*.

Facere tum demum notat sacrificare, quando vel absolute vel res sacrificanda adponitur, ut facere vitula & similibus. In autem institutionis neque ponitur absolute, neque sit mentio, sed dicitur *ut* *memoretur*, ubi per Pronomen demonstrativum ponitur, quod antea Testator jusserat suos Apostolos facere, nimirum manducare & bibere: quæ actiones Deo erunt offerendæ & sacrificii, si facere idem sit, quod sacrificare. *ἀποποιεῖται*.

Paulus verba, *Hoc facite*, non ad sacrificium, sed ad bibitionem præse referre, dum inquit, 1. Cor. 11. v. 25. *Hoc facite, quotiescunque*, *in* *mei* *commemorationem*. Si verò sacrificium sit, quotiescunque Christiani juxta monitum Apostoli faciunt, hoc est, bibunt, sequitur, in omni nulla fieri sacrificium, quia nulla ibi est calicis communitio, nulla bibitio. Non enim multi bibunt, ut jubet Apostolus, sed tantum sacrificulus, ut volunt Pontificii. Imò sequeretur, licere Christianis sacrificium offerre, quia Paulus mandatum Christi, *Hoc facite*, ad Ecclesiam Corinthiorum universam accomodat.

9. Tandem locus Exodi nihil ad rem facit, Moses enim prius describit oblationem arietis & agni; post addit mandatum, *Hoc facite*, id est, hanc oblationem observabitis. Et si maxime ad ritus observantiam, seu hostiæ oblationem referretur, nil tamen concludi posset, quia ibi sensus ex præcedentibus est clarus, in institutione verò nullo omnino de sacrificio præcedit, nec illius mentionem Christus vel uno tantum apiculo inspergit.

QUESTIO XIIX.

Quid per nomen sacrificii denotetur? & cur Carna Domini à Patribus sacrificium nuncupetur?

Millicies Romani non dissimiles sunt lupo isti, qui ad discendas literas. prout est in fabula, in scholam mittebatur, ubi quævis litera ipsi schaff sonabat. Pari modo, ubicunque illi vocem sacrificii

Q
apud

apud antiquos, legunt, nil nisi missam suam
et ex Bellarmino lib. 1. de Missa c. 15. & Gregorio
Thomam disp. 6. quest. 11. punct. 1. §. 17. col. 1464

Nos verò fatemur quidem, Patres, cum de
infrequenter uti vocibus sacrificii, oblationis, hostiæ &
gè tamen alio sensu, quàm interpretantur Pontifici. Quod
fiat, de homonymia & æquivocatione sacrificii pauca prænu-
niant.

Sacrificium descendit à verbo *sacrificare*, quod
re. Hinc ergo dictum sacrificium, quasi *sacrum factum*, c.
6. Etym. c. 19.

*Sacrificiū
sumitur.*

1. πρῶτως,

Sumitur autem dupliciter. 1. πρῶτως; *primario & p.*
externa rei permanentis oblatione Deo facta, cujus nota
tes hæ sunt præcipuæ. 1. Requiritur certa substantia. 2. certa
externa offerendi actio, non ab hominibus excogitata, sed a
præscripta. 3. certa persona, divinitus ad hoc ordinata. 4.
verbo Dei expressus, ad quem, tota actio referri debet. 5. quod
lectione talis prodit definitio; *Sacrificium proprie acceptum*,
eag; externa actio, quæ juxta expressum Dei verbum res quæ
na, à certis personis, loco item ritibusq; certis, ad finem sacrum
entur & offertur.

2. δευτέ-
ρας.

II. δευτέρας *secundario & figuratè*, pro cultu divino, vel
tione spirituali & invisibili, ob *ἀναλογίαν*, quam habent cum
nis oblationibus. Quæ acceptio in Scriptura familiaris est, &
tissimum rebus distinctis attribuitur, uti notavit Dn. D. Z.
Theologus insignis, Amicus meus honorandus, in *disp. Antim.*
th. 12. Nam sacrificium vocatur.

*Quo sensu
tribuitur*

1. Ministe-
rio.

1. Ministerium Evangelii & divulgatio, *Mal. i. v. 11. Ro.*
ubi Paulus seipsum appellat *ἀετρεχθόν, τὸ εὐαγγέλιον τῆ θε-*
τα, hoc est, ministrum sacrificantem Evangelium Dei.

2. Gentium
conversioni.

2. Gentium conversio, quam Paulus ibidem vocat *προσ-*
αγωγὴν, oblationem acceptam, sanctificatam in Spiritu
Et *Philip. 2. v. 17.* fidem Philippenſium nominat *θύσιαν* ἢ *λο-*
mortem verò suam *προσόδον* vel libamen, quod sacrificiū
solebat.

3. Fidelis
precatio-
nis.

3. Fidelis precatio, *Psal. 141. v. 2.* Elevatio manuum meat
crificium vespertinum *Hebr. 5. v. 7.* Christus obtulit Deo Patri,

et supplicationes. *Apocal. 5. v. 8.* Orationes sancto-
rum & vota incensa & odoramenta.
+ Gratia actio, quæ sacrificium laudis dicitur *Psal. 50. v. 14. 4. Gratia-*
sacrificium confessionis, *Psal. 54. v. 8.* vituli labiorum. *Of. rum actio-*
hostia laudis: *Hebr. 13. v. 15.* quam Apostolus ait ni.
laorum confitentium nomini Dei.
Beneficentia erga pauperes, *Hebr. 13. v. 16.* Beneficentiæ & com- 5. *Benefi-*
mentis non te oblivisci. Talibus enim hostiis *Agagēray* o *Deus*, pro- centia.
Deus, uti barbarè vertit vulgata; vel potius, placatur Deus,
Deo. Et Paulus dona Philippensium *c. 4. v. 8.* vocat hosti-
acceptam, placentem Deo.

Omnis Christianorum cultus spiritualis & interior, imò to- 6. *Omnis*
Deo consecratus, in quantum mundo moritur, ut Deo vi- cultus
sacrificet. *1. Cor. 13. v. 8.* Sacrificate sacrificium iustitiæ. *Ez. 46. v. 20.* Adducent *Christia-*
cillos de cunctis gentibus, oblationem Domino. *Rom. 12. v. 1.* norm.
Exhibete corpora vestra hostiam viventem, sanctam & Deo placen-
tem. *1. Cor. 13. v. 8.* Vos estis sacerdotium sanctum, offerentes spirituales
sacrificia, acceptabiles Deo per Jesum Christum. Hanc metaphoricam
sacrificii acceptionem spectat *Augustinus* tom. 5. lib. 10. de civ. Dei. cap.
14. Edit. Basil. anno 69. *Sacrificium verum*, inquit, est omne opus,
quod agitur, ut sancta societate inhereamus Deo. Quam dicimus descri-
ptionem esse non sacrificii proprii, quod externum dicitur, sed meta-
phorici, quod internum est.

7. Martyrium, *Philip. 2. v. 17.* Et si immolor, id est, interficior, su- 7. *Marty-*
pra sacrificium & obsequium fidei vestræ. *2. Tim. 4. v. 6.* Ego jam *œv-rio.*
dehbor, vel immolor. Quò pertinet illud vulgatum *Augustini*:
Deo cunctas victimas cadimus, quando uis, ad sanguinem pro eius veri-
tate curamus. Et hoc *Chrysostomi* tom. 4. homil. 11. in cap. 6. ad *Hebr.*
col. 14. Edit. Basil. anno 1539. Sunt etiam alia oblationes, quæ verè sunt
beneficiosa, martyrum corpora. Ibi & anima & corpus offeruntur:
ita sacrificia odorem suavitatis habent maximum. Hinc *Ignatius* morti
proximus animose dixit *Epist. 12. ad Rom. p. 77.* Edit. Paris. anno 1558. *Tri-*
tum Deum sum ego, & bestiarum dentibus molor, ut purus panis Dei re-
parar.

Hisce variis sacrificii acceptionibus prænotatis ad testimonia
Præsum, Coenam Domini victimam, sacrificium vel hostiam appellan-
tum, responsio erit expedita, quam tribus membris sequentibus in-
clusam damus.

I. Patres antiqui & probatiores Cœnam Domini distinctas, quarum altera Sacramentum, altera non distrahunt, sed unam eamque totam Sacramentum sacrificium & oblationem, appellant. Patet hoc ex Cyprianii declaratione, tom. 4. operum col. 140. Edit. Basil. an. 4. inquit, *ac vivificum incrementumq; in Ecclesia celebratur, tanquam proprium, vivificantis verbi corpus & sanguis.* Adde Augustinum epist. 118. ad Januar. cap. 2. *Atque videtur corpori & sanguini Dominico: alii certis diebus accipiendi dies intermittitur, quo non OFFERATUR, &c.* Vides, quod ipsam communicationem corporis vocet oblationem, ut sacrificium.

Patres

Cœnam
dixere sa-
crificium.

1. Ob sa-
cramentum
actionem.

II. Patres Cœnam dixere sacrificium, non quod sacra-
mentum panis & vini corpus & sanguis Domini verè proprie-
tate longè aliis & diversis respectibus, quorum sex sunt potius

1. Ob sacram actionem. Quia enim dispensatio
quædam sacra actio, quâ elementa, à populo offerri
consecrantur & distribuuntur ab Ecclesiæ ministris, qui
sacerdotes, & οἰκονομοὶ μυστηρίων τῷ θεῷ, 1. Cor. 4. v. 1. hanc
nam Domini nuncuparunt sacrificium, non secus atque
15. v. 16. prædicationem Evangelii, & huic secuti græci
nomen Sacramentorum ἱερουργίας vel sacrificium appellant. At
ob causam Cyprianus tom. 1. lib. 2. Ep. 3. p. 174. Edit. Pameli
Preux anno 93. calicis sanctificationem & distributionem
sacramentum. In tractat. de lapsis p. 283. ejusdem Edit. ait, *Calicem
sentibus, h. est porrigi.* Sic Augustinus ad Paulin. scribit, *Cœna
populis immolari, offerri vel distribui.* Et alibi corpus Do-
mini offerri & immolari non Deo, sed hominibus, ideo
sacramentum propriè dictum, sed ipsa Sacramenti dispensatio
ut metaphoricum intelligitur.

2. Ob mu-
nerum ob-
lationem.

2. Ob munerum oblationem. Mos erat in primitiva
populus panem, vinum & similia offerret, tum ad distribu-
tionem sacramentalem, tum ad ministrorum & pauperum sustentationem.

Hinc ergo factum, ut veteres totam Cœnæ actionem
ὡς, obistam præcedentem munerum oblationem, nuncuparent
sacramentum, quandoquidem hoc nomen in Scripturis etiam
tributum legitur, Philip. 4. v. 18. Hebr. 13. v. 16. Hujus

6. Apo. 2. ad Antoninum: *Aprecibus, inquit, finitis munis Latin,*
puem osculis salutamus. Deinde ei, qui fratribus praeest, & ego-
fferitur panis & poculum aquae & vini, quibus ille acceptis, lau-
riam rerum universarum Patri per nomen Filii & Spiritus san-
cti V de plura ibidem & apud Irenaeum lib. 4. c. 34. Et Tertullia-
Apol. adver. gentes c. 39. Quò etiam spectat illud Cypriani tom.
1. le opere & Eleemosynis. p. 354. Edit. Pamel. per Joh. Le-
on. 3. Locuples & dives es & Dominicum celebrare se credis, qua-
nam? nimò non respicis, quae in Dominicum sine SACRIFICIO venis,
em à sacrificio, quod pauper obtulit, sumis?
 Aequae hinc alia consuetudo fluxit, nempe ut nomina eorum,
 oblationes fecissent, per sacras celebrationum preces recitarentur
 & cum ipsorum oblationibus Deo commendarentur. Quod i-
 pater ex vulgata illa Jacobi liturgia, quae sic habet: *Praterea*
eneris eorum, qui tibi hasce oblationes obtulerunt hodierno
ad altare tuum. Istas verò oblationes, quae olim in paupe-
 rum merogabantur, nunc missificantibus attribuerunt Pontifices,
 eorum quæstum & Simoniam nefariè commutârunt.
 3. Ob fidelem precationem. Nam quia solennes preces, quæ sunt
 & sanctorum, conjunctæ semper erant cum Sacramenti dis-
 tinctione, hinc vicissim *αἱ δὲ πάντα* tota actio nuncupata est ob-
 vel sacramentum. Precum istorum meminit Irenaeus lib. 4. cap. 33.
 Edit. Colon. anno 1596. Justinus Martyr in Tryph. Chrysostomus
 il. 18. in c. 8 postea, ad Corin. tom. 4. col. 664. Ed. Basil. an. 39. cujus
 Communes preces à sacerdote, & ab illis (nempe adstanti-
 bus), & omnes unam dicant orationem. Factum inde, ut hostiæ i-
 litz non dicerentur hostiæ oblatæ à sacerdotibus solis, sed à populo, &
 quæ principaliter. Id quod missale Romanum satis luculenter con-
 firmat, ubi sic legimus: *Dignare Domine preces & hostias plebis tibi di-*
stare & ipere.

4. Ob gratiarum actionem. Coenæ Domini addita semper fuit
 gratiarum actio pro beneficiis Dei, maximè redemptionis nostræ per
 Christum, ex qua etiam Eucharistiæ nomen accepit. Quia verò grati-
 actiones in Scripturis sacrificia dicuntur, hinc illud ipsum no-
 men Sacramento coenæ à Patribus tributum est, quâ etiam de causâ
 licet in laudis communiter appellant. Hinc Augustinus tom. 6. lib.
 contra adversarium Leg. & Proph. cap. 18. colum. 604. Edit. Basil.
 anno

anno 69. *Quod est sacratius laudus sacrificium, quam*
rum?

5. *Ob totius
hominis
consecra-
tionem.*

5. *Ob totius hominis consecrationem.* Concurrunt
rere certè debent, in sumptione Sacramenti varia puta n ex
dei, spei, dilectionis & similia: debet se homo. quem C
gnatus est, se totum consecrare Deo, & corpus suum ex
viventem, sanctam, Deo placentem, *Rom. 12. v. 1.* Quod
antiqui Patres, ipsum Sacramentum, in quo tot Spiritus
piis offeruntur, sacrificium & oblationem, imò cre
oblationes & hostias dixere, ut vel hinc pateat, non sac
dam in cruentum, sed interiora, eaque multa pietas exerc
ligi. Atque huc pertinent sequentia testimonia. Iustus
al. cum Tryph. *Supplicationes simul, & gratiarum actio*
peraguntur, solas perfectas esse, & Deo obarias victimas, que
maverim: Has solum facere didicerunt Christiani. Cyril
tra Juliam: *Sacrificamus nunc multò melius, quàm*
enim in odorem suavitatis Deo virtutes omnigenas, videm,
tatem, iustitiam, continentiam, perpetuas laudes, & alia
filius tom. 3. in Comment. super c. 1. Esaiæ, p. 372. Et it. B
Oporinum anno 1665. *Quo mihi, inquit Deus, multitudo*
vestrarum? Repudiat à tali multitudine, unam requirit ho
rum, ut quisq; se conciliet & offerat Deo seipsum sistent De
viventem, Deo beneplacentem per rationale obsequium, immo
sacrificium laudationis.

6. *Ob sa-
crificii Do-
minici
commemo-
rationem.*

6. *Ob sacrificii Domini commemorationem.* Est enim Co
ter alia instituta in memoriam passionis, & recordationem sa
crucis. veluti Christus ipse inquit, *Hoc facite in meam comm*
nem. Atque hinc factum, ut κατὰ χριστιανὸς ipsum Sacrament
recordationem sacrificii ordinatum, à Patribus diceretur sac
Cum enim nomen oblationis & sacrificii olim tum apud Ju
gentes sanctissimum esset, & Christiani ob sacrificiorum ext
neglectum plerisque exori fieret, Patres Ecclesiam N. T. ac
minimè carere ostenderunt, quippe quæ unico & divini
sacrificio in cruce peracto (cujus virtus perpetua est) nitetur &
eretur. Cujus memoria quoniam in Coena identidem celebra
obtinuit, ut Coena ipsa sacrificium nuncuparetur, nempe no
num & visibile, sed commemorativum & memoriale. Atq

nis istius occasionem fuisse, testantur ipsa Patrum scripta in Apologetica. Hinc *Ambrosius* in epist. ad Hebr. Quod nos, una, recordatio est sacrificii. Et *August.* tom. 6. l. 20. contra Iovinianum. col. 370. Ed. Bas. an. 69. Huius sacrificii caro & sanguis annuum Christi, per victimas similitudinum promittebatur: in pascha per ipsam veritatem reddebatur: post adscensum Christi per eorum memoria celebratur. Clarissimè hoc exponit *Cbryso.* homil. 17. in Hebr. 9. col. 1442. Ed. Bas. an. 39. Quid nos? Non singulos aies offerimus? Offerimus quidem, sed ad recordationem mortis ejus. Et una est hostia, non multa. Quia semel oblata est sanctorum: hoc autem sacrificium exemplar est illius, id est imper offerimus, &c. Huc etiam respexit *Synodus Ephesina*, cum annunciantes mortem unigeniti Filii Dei Jesu Christi, & resurrectionem ejus atq; in celum adscensionem pariter confitentes, in crucis sacrificii cultum, & ad mysticas benedictiones accedentes sanctificamur, participes facti corporis & pretiosi sanguinis Jesu

Atque hanc appellationis rationem ipse *Lombardus* adfert & adhibet sent. dist. 12. lit. G. Queritur, inquit, si quod gerit sacerdos pro populo sacrificium vel immolatio: & si Christus quotidie immoletur, utrum tantum immolatus sit? Ad hoc breviter dici potest, Illud, quod offertur & consecratur à sacerdote, vocari sacrificium & oblationem, quia memoria est & representatio veri sacrificii, & sanctæ immolationis factæ in ara crucis. Et semel Christus mortuus in cruce est, ibiq; immolatus est in sememetipso, quotidie autem immolatur in Sacramento, quia Sacramento recordatio fit illius, quod factum est semel, &c.

Bellarminus quidem lib. 1. de missa cap. 15. col. 1008. D. excipit *Lombardum* per nomen sacrificii & immolationis ipsam occisionem intellegendam, quia representetur in actione cæna, non autem negare sacrificium in actione interveniam: Sed clara textus litera contrarium evincit. Nam in epistola fuisse magister, si dubitasset, an Christus in Sacramento verum occideretur? Deinde loquitur de sacrificio in genere, nec mentionis, sed oblationis terminum usurpat, eamq; oblationem intellegendam, quæ fit in Sacramenti dispensatione, non extra, ideoque nullum omnino respectum habet ad incuruentum aliquod sacrificium. Hoc etiam si præsupposuisset, non dixisset, cœnam vocari oblationem, quia sit memoriale passionis Dominicæ, sed potius, uti nunc pondent Pontificii, quia corpus & sanguis Domini sub speciebus panis

& vi-

Et vini verè proprièq; offeratur. Hujus autem quia plerumque dememinit, hinc commentum missaticum non potest colligimus.

III. Patres non modò ad totam cœnæ actionem, corpus & sanguinem Christi, vocem sacrificii non tantum immutabant; verum non idèò, quòd in cœna denudò immolatum semel in cruce oblata sunt, & sacrificii propitiatori virtutem, quæ in usu Sacramenti fidelibus applicatur. Fiant autem hostiam puram, precium redemptionis, & hostiam agnoscendum iniquitates. Corpus enim Christi verè hostia est, quod oblata in cruce, non denudò offerenda in altari. Huc respicit *Augustinus* tom. 1. lib. 9. Confess. cap. 13. col. 160. Edit. Basil. anno 1545. *tantummodò memoriam sui ad altare tuum fieri desiderat, ut diei prætermissione servietur, unde sciret DISPENSARI vultimam quâ deletum est ebirographum, quod erat contrarium nobis.* *Emissus* in Jure Canonico part. 3. Decret. de consecrat. corp. 35. col. 1174. edit. Lugd. an. 1605. *Quia corpus Christi immolatum erat ab oculis nostris, & sideribus illaturus, necessarium erat Cœna Sacramentum nobis corporis & sanguinis sui consecraretur jugiter per mysterium, quod semel offerebatur in pretium, ut quotidiana & indefessa currebat pro hominum salute, eadem tua esset etiam redemptionis oblatio, & perennis vitima illa memoria, & semper præsens esset in gratia verè unica & perfècte fide aestimanda, non speciei nec exteriori censenda visu, sed affectu.*

Atque hæcenus satis abundè ostensum fuit, Patres per totum sacrificii, immolationis & hostiæ, non sacrificium quoddam cum intellexisse, sed ipsam potius Sacramenti dispensationem sacra est actio, in qua olim à piis oblata sunt munera, in qua offertur sacrificia precum, laudum & piorum exercitiorum, in qua commemoratio fit sacrificii in cruce peracti, in qua denique communicatio corporis & sanguinis Christi, victimæ illius præstatio, quam non soli sacerdotes, sed Christiani, qui accedunt, omnes agnoscunt. Postmodum verò paulatim obsolescente veritatis doctrinâ illo primævo Patrum sensu non nihil discessum est, locutiones præteritæ in proprias; sacrificium spirituale in crassum; internum in externum; *Χαριστικὸν* in *ἱλαστικὸν*; pastores in Sacerdotes; Diaconos in

in unius sacrificuli comestione, distributio
perceptio in adorationem; imò substantiæ Ele-
mentorum in substantiam corporis & sanguinis Christi monstruissi-
mè transmutari cœperunt. Quoties ergo missifices Ro-
mani insignis plaustris testimonia Patrum adducunt, toties fucum fa-
ciunt, & tantum fumos verborum ipsos vendere cogitabimus. Nam
quod eisdem retinent, sensum verò immutant, & magnam or-
dinis scriptoribus injuriam faciunt, quos vel invitos ad missæ suæ
instabilium trahere non verentur. Quæ enim consequen-
tialiter dixerit *Cenam sacrificium*. Ergo externum, propriè dictum,
sacramentum intellexerunt? Nam longè plures sacrificii signifi-
cationes sunt, & alii respectus dantur, ob quos appellatio ista ad
actionem à Patribus accommodata fuit, uti modò osten-

Quod si verò quærant, *Cur ab antiquo sacrificii nomine nos ha-* *Cur à sa-*
bitur, ut inquitur? Parata est responsio, nequaquam istud à nobis *sacrificii* no-
mine, sed ob adversariorum abusum alia vocabula necessariò *mine* abs-
trahi, ne per idem nomen, quod tamen adeò diversimodè exponi-
tur simplicioribus imponatur. Extra quem abusum & dolum si foret,
etiam loquendi modum etiamnum retineremus. Huc verò &
hoc facit, quòd ritus offerendi panem, vinum, & alia munera in Ec-
clesia Domini exoleverit, ideoque & nomen oblationis, quod
in Sacramento cœnæ natum, in desuetudinem non immeritò de-
vit.

Restat, ut cosophonis loco objectiones Papales ex nomine sacri- *Quinque*
heh petitas breviter diluamus, quas omnes cum corraserit Bellarmi. *objection-*
lib. 1. de missa cap. 15. cum *et cetera* videtur placet insequi. *nes Bellar-*

I. Si Patres, ait, existimarent, Eucharistiam solum esse Sacra- *mini.*
mentum, non etiam sacrificium, nulla esset causa, cur aliter loquerentur *Prima.*
de Eucharistia, quàm de Baptismo. Nusquam autem Patres Baptismum
vocant sacrificium, hostiam, victimam nec dicunt, baptizare esse sacrifi-
care, et immolare.

Resp. Licè Baptismus tam sit Sacramentum, quàm Cœna, satis
tamen causæ fuit, cur hanc, non illam Patres nominaverint sacrifi-
cium. Nam in Baptismo non offeruntur munera; non sit eo modo
commemoratio victimæ cruels, quo in Cœna; nec preciosissimum
illud corporis & sanguinis Domini sacrificium Christianis offer-

tur & distribuitur: quæ omnia cum fiant in Sacramentis, fuit causa planè nulla, cur aliter de eo, quam de Bala-

Secunda.

II. Patres, cum de oblatione Eucharistia loquuntur, solis sacerdotibus licitum esse, id sacrificium offerre Deo. Item, preces, laudes & cetera à toto populo offeruntur.

Resp. Patres non dicunt, sacrificium in Cœna offerri hominibus, ideoque non de oblatione quadam inveniunt, sed de unico in Novo Testamento sacrificii, nempe, corporis & sanguinis Domini dispensatione loquuntur. Offerre enim interpretantur pro distribuere Patet hoc Gregorio Nysseno, orat. i. de Resurrectione Dom. p. 145. Edit. Basil. anno 1571. Dominus, inquit, pro ineffabili nobis, & qui ab hominibus cerni nequit, sacrificii modo, sua dispensatione præoccupat impetum (Judæorum) violentum, oblationem & victimam OFFERT pro nobis; sacerdos simul & dominus, qui tollit peccatum mundi. Quando hoc accidit? Cum suum sanguinem bibendum FAMILIARIBUS præbuit. S. Hieronymus tom. 6. lib. 20. contra Faustum c. 18. col. 373. Edit. Basil. ait: Obicit: Unde jam Christiani, per alii ejusdem sacrificii (Christi) memorem celebrant, sacrosanctam oblationem & PARTICIPATIONE corporis & sanguinis Christi.

Atque hinc luculenter apparet, offerre in Scriptis Patrum Eucharistia loquentium sæpissimè idem esse, quod corpus distribuere, dare & distribuere, id quod solis sacerdotibus, non à toto populo convenire lubenter concedimus. Hinc tamen non sequitur oblationis terminum Patres nunquam spectasse preces, Eleemosynas & similia. Nam distinctæ phrasæ sunt 1. cum Eucharistia ingeratur oblatio & sacrificium, & 2. cum dicitur, offerri populo. In oblationis ratio sacrificia spiritualia includit, unde totus populus oblatione dicitur sacrificium laudis offerre: Hic autem oblatio pro distributione sumitur.

Tercia.

III. Patres disertis verbis asserunt, sacrificium, quod in Ecclesia offertur à sacerdotibus, esse ipsum Domini corpus & sanguinem.

Resp. Neque nos negamus. Nam Domini corpus verè est sacrificium istud unicum, olim in cruce peractum, in Ecclesia verè id ipsum & vino fidelibus distribuendum, non de novo actione theatricæ victimæ inveniunt Deo offerendum.

IV. *Si actio Cœna ideo solum diceretur sacrificium, quia est quænis Latin.*
actio, cur non actio Baptismi eodem modo diceretur sacri- Quarta.

R. p. Cardinalis fraudulentè agit nobiscum, quia exclusivam
 admiscet. Nos autem non dicimus ideo, tantum Cœnam vo-
 catur sacrificiū, quia est sacra actio, sed quia est talis actio & ierogamia, in
 qua munera sunt à populo oblata, & per quam verum N. Testa-
 menti sacrificium distribuitur, ejusque memoria peragitur, quod Ba-
 ptismus quaquam convenit.

V. *Esse, quævis sacra actio possit vocari sacrificium, non tamen ob- Quinta.*
quod nibileminus affirmatur de corpore Christi.

R. p. Ut sacrificiū, sic oblationis vox vel propriè pro victimâ rea-
 & externa, vel latè, pro quocunque datione & dispensatione accipi-
 tur. Hoc posteriori sensu Cœna vocatur oblatio, quæ fit non Deo, uti
 offertur Jesu vitæ, sed fidelibus; & consistit non in novâ Christi im-
 molatione, sed Sacramentali distributione. Apparet hoc ex omnibus
 Patrum testimoniis, si textus ipse inspicatur, & diligenter pon-
 deretur.

Ad cæteras Bellarmini objectiones ex præcedentibus responde-
 re non erit difficile. Vel enim petit Principium: vel Patrum verba per-
 vertit: vel sacrificia laudis cum sacrificio crucis confundit: vel oblatio-
 nem factam jûm Deo per munera & preces, tum fidelibus per panis &
 vini distributionem permiscet; vel epithetis veri & pleni sacrificiis ab-
 untur, id quod quivis attentus lector nullo negotio animadvertet, Si
 quis tamen harum Papalium ineptiarum specialem & accuratam dis-
 cussionem desiderat, illum ad insignem tractatum Dn. D. Hutteri de
 Missa, & quidem ad c. 15. à p. 315. remissum volumus.

QUESTIO XIX.

Num vox altaris sacrificiū propriè dictum subinferat?

A. Affirmativam tenent missifices Romani. Ita enim scribit Bellar-
 minus lib. 1. de missa c. 2. col. 935 936. *Altare & sacrificium relativa*
sunt. Et Gen. 8. ubi primum altare erectum legimus, sacrificii causâ ere-
ctum fuisse legimus: & in omni gente & religione semper altaria ad sa-
cificia erigebantur. Quia ergo Patres altarium mentionem faciunt,
 & in templis altaria erigi solent, hinc in Ecclesia sacrificium propriè
 dictum semper viguisse concludit cap. 16. Ad quod argumentum, ut

plenè respondeatur, pauca quædam dicemus. 1. De

2. De origine & usu. 3. De genuina significatione in Patrum

I.

De ara & altaris Etymologia.

Ara & altare apud Hebræos nomen habet à sacrificiis

voce אֲרָא (sacrificium) descendit אֲרָא & אֲרָא, quod ar-

re significat. Apud Græcos consimiliter ἀρό θυσίας, hoc est

dicunt θυσιαστήριον vel altare: alio nomine βωμόν, seu quasi a

βῶς, quod idem est ac βοῦς, bos vel vacca. Sed apud Latinos

tionem suam aliunde accipit. Aram enim 1. quidam vocant

quod incense ibi victimæ ardeant, teste Isidoro lib. 15. cap. 4.

lib. 4. ab area derivat. Verba sic habent: Ubi frumenta sicut

& ardescunt, area dicitur. Propter horum similitudinem

area, à quo potest etiam ara Deum esse, quod pura. Nisi potest

ad quem ut sit, sit ara, à quo ipsa area non abest: quod, quæ ara

dor est solis.

3. Marius Servius Honoratus, interpretis Virgilii, aram

cenfet ab ariditate, quia in iis adoleatur ignis. 4. Alii ab ara

ara sit quasi ansa, quæ apprehenditur, quoniam necesse est

à sacerdote inter sacrificandum teneri, unde

Talibus orantem dictis, aramq; tenentem.

5. Alii ab ἀνίστημι, h. e. à tollendo, quod ara sit exalta-

ra exaltatum. 6. Alii à precatationibus, quas Græci ἀνίστημι, vo-

rente Isidoro l. dicto. Quæ Etymologia ob exactam literarum

nientiam omnium videtur optima. Eam vero, quam Isidorus

quitur, dum ab ansa derivat, maximè remota, & vero neque

similis est. Quid enim ansæ cum ara commune? Et quæ literarum

formitas? Habuerunt quidem aræ ansulas quasdam, auctore

ro lib. 5. Poet. cap. 3. quas jurantes tenebant, unde Plautus

Act, 5. scen. 2. Tange aram hanc Veneris: Per Venerem hanc

est tibi: Et Cicero pro Flacco; Is si aram tenens juraret, cred-

mo: Ab istis tamen ansulis aram esse dictam, ob syllabarum

tudinem non esse probabile.

Quod verò vocem altaris spectat, ab altitudine communiter

magis credibile, quasi alta ara. Sic enim habet Isidorus lib.

Altare:

quasi alta

ara.

altaria, ut constat esse nominatum, quasi alta ara; tum quia in locis olim sunt exstructa. Unde Melanthes in libro sacrorum scribit ἐστὶν τοῖς πελαγοῖς ὑψίστω ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὑψὶ θύομαι, hoc est, Mos fuit antiquis, ut altissimo Deo existenti in locis sacris sacrificarent. Servius tamen Honoratus ab alendo, non ab altitudine deducit. Altaria, inquit, dicta sunt ab alendo, quia igni ad alimentum. Sed uti quis intelligit, longè nimis petita est hæc ætymologia, ideoque priorem retinemus, & magis propriam censemus.

Totum autem ara & altare apud nos pro eodem sumuntur, quoniam non res distinctas significarunt. Ara enim Diis superis & inferis consecrata erat; altaria verò superiorum tantum Deorum fuerant, ut ex Gyrardo refert Hospinianus lib. 2. de Templ. cap. 6. pag. 96. Antiquum discrimen ara & altaria.

En quatuor aras

Ecce duas tibi Daphni: duas, altaria Phæbo.

Hæc de Etymologia sufficiant, ex quibus conspicuum est, licet altaria Helæ & Græcos à sacrificando denominentur, apud Latinos tamen à dāphnī dāta esse. Interim verò non negamus, secundum primam ætymologiam significationem in omnibus linguis ea loca notare, quæ olim fuerunt oblata. Hoc ipsum autem sententiam confirmat, quandoquidem alio postmodum sensu vox altare usurpari cœpta est, uti membro tertio fusiùs exponemus.

II.

De altarium origine & usu.

EX Herodoti lib. 2. & Strabonis lib. 17. refert Polydorus Virgilius lib. 1. de invent. rer. cap. 5. p. 30. 31. Edit. Francof. an. 1599. in 12. prius omnium Ægyptios duas aras statuisse & sacrificia curasse. Verum, si sacram historiam consueverimus, ante Ægyptios altaria erecta esse demonstramus. Nam Gen. 8. v. 20. legimus, quod Noah fecerit altare, hoc est, suggestum, seu ædificium quoddam ex lapidibus terræ vel lignis, & super illud Domino holocaustum obtulerit. Abel quidem & Cain prius leguntur sacrificasse. Genes. 4. v. 3. & 4. an verò in solo vel ædificio, an super strue quadam erecta, non additur. Gen. 8. v. 1. Deus mandat Jacobo, ut altare faciat. Exod. 20. v. 24. jubet altare de

Noah primum legi-
tur altare
erexisse.

terra fieri. Post tabernaculum extructum duo altaria
num aureum, quod thymiamatis vel incensi appella-
um, in quo holocausta offerebantur, nec licuit in
nisi per singularem dispensationem, alibi, quod ad
ficare, quo ipso unicum & catholicum Novi Testam.
est Christus Jesus, *Hebr. 13. vers. 10.* adumbratum fuit.
mundum veniente, & Evangelio ubique discretimto, C
mi altaribus fixis non sunt usi, sed mentas adhibuerunt, & fac
actione, & ad illas communicarunt, unde Apostolus
mensa Domini mentionem facit, *1. Cor. 10. v. 21.* Tandem
aliiq; Pontificii audacter scribunt, ab Apostolorum tempore
per extitisse altaria: sed falsitatis facillimè convinci possunt
duobus præcipue argumentis.

*Tempore
Apostolo-
rum Chri-
stiani non
habuerunt
altaria.*

*Probat
1. à defectu
templo-
rum.*

1. *A defectu Templorum.* Nam in primitiva Ecclesia
ob continuas persecutiones nulla templa habuerunt, quod
plis aras erigere potuissent? Bellarminus *lib. 3. d. R. c. 1.* kat.
cum scribit: *Apostoli non habuerunt tunc ulla templa, sed
vatis domibus loca quadam destinabant orationi, concioni &
sacrarum celebrationibus.* Patet insuper ex scriptoribus sequent
porum, quorum testimonio nixus Polydorus Virgilius *lib. 7. c. 1.*
cap. 6. Porro, inquit, à Christi statim ascensu in celum, Judæi
Christianos crudeliter persequi, deinde Nero princeps, deinde
deinde alii, & postremò Diocletianus ac Maximianus acer-
bârunt. Quo fere toto temporis intervallo tantum aberat, ut
templum à nostris Christianis publicè adificaretur, ut etiam om-
occulta: & sacella potius atq; eadem abdita, & plerumq; subter-
quàm aperti in locis ac publicè fierent. Idem testatur Onu-
Cœmeteriis c. 11. p. 68. Nam scribit, Christianos in Cœme-
venisse, & illis loco templorum ad congregationes usos
Imperatores ante omnia Christianos à Cœmeteriis arcere
uti colligi potest ex *Ensebio lib. 9. E. H. c. 2. p. 607.* Edit. Ba-
richum Petri. Post autem aeris injuriæ pellendæ ergò levia
ædificia in Cœmeteriis sunt extructa, quæ nominârunt *Fabri-
ca* annuum verò Christi 205. ubi crebrius & liberius convenire
Oratoria solidiuscula in urbibus ædificârunt, quæ *æge-
cat Eusebius.* Hæc verò paulò post sæviente potissimum Diocle-
vicinè sunt diruta & solo æquata, teste *Ensebio lib. 8. H. c. 2. p.*

Henr. Petri, donec tandem Constantinus sum-
 otius illa in integrum restituit, sumtuosa in super ere-
 nuncupavit, quod olim nomen fuit Palatio, in quo
 atores iudicia exercebant. Atque tunc altaria lapidea & sumtu-
 Beneficiis extracta sunt.

1. *Testimonio Patrum & historicorum.* Nam tempore Origenis, 2. *A testi-*
 ducent post Christum natum annis, lapidea & fixa altaria non-
 monio Pa-
 uerant in usu. Tomo enim 2. libro contra Celsum octavo p. 794.
 trum &
 an 71. refert, ipsum Christianis objecisse, quod aris templis quo-
 historico-
 & addit Non videns pro aris nobis esse mentem suam enigi, ex qua
 rum.
 runtur verè ac intelligibiliter suaveolentes suffitus, preces è pura
 sentia. Sic Cecilius Paganus apud F. Minutium Octavio Christia-
 obiit. Cur nullas aras habeant (Christiani) nulla templa? Et re-
 Dionysius: Putatis nos occultare, quod colimus, si de lubra & aras
 habemus? Jam verò si rum temporis Christiani aras habuissent,
 ab eorum à Paganis crimen respondere faciliè poruissent, per sim-
 tem inficiationem, & suorum altarium ostensionem, quod tamen
 quam factum legitur. Quod verè Bellarmine, excipit, Christianos
 tem habuisse aras, sed celasse, unde certò probabitur? Et quæ oc-
 casione is causæ fuissent, cum per confessionem paganum crimen fa-
 ciente temovere potuissent? At verò illi semper responderunt, se non
 vere, aut aras aut sacrificia, præter bonum animum, puram mentem
 & sinceram sententiam. Plura testimonia ad hanc rem facientia vide
 Morneau l. 2. de sacra Eucharistia c. 1. & Hospinianum l. 2. de Tem-
 III.

De significatione altaris in Patrum monumentis.

A De ratione nostras hactenus enumeratas obijciunt Pontificii, pri-
 etiam Patres altarium subinde meminisse. In quam sententi-
 canonem 3. & 4. Apostolorum; Dionysium cap. 3. Ecclesiasti-
 ca Hierarchia; Tertullianum lib. de pæn. & orat. Cyprianum lib. 1. epist.
 1. libellum lib. 1. demonstr. Evang. c. 6. Optatum Milevianum l. 6. con-
 trocentianum. Ambrosium lib. 5. epist. 33 & c.

Ad quam obiectiunculam respondemus dupliciter.

1. In GENERE. Patres ejusdem ætatis & fidei procul dubio con-
 non triserunt. Jam verò Origenes, Minutius & alii negant
 de Christianis altaria: Cæteri hoc ipsum adfirmare dicuntur, quæ
 ætatis est ætatis; sed in verbis tantum consistit, vocumque
 distin-

distinctione faciliè dirimi potest. Nam altaris vox est alicuius
pitiur dupliciter.

Altare dupliciter sumitur. 1. *κρυψίως* vel propriè, pro loco ad eum finem ere-
cia super illo immolentur, Deoque offerantur, quo le-
Testamenti scriptis sæpissimè sumitur, ut & 1. Cor. 9. v. 13. c. 10. v. 18. & alibi.

2. *διόψως* vel impropiè, pro iis rebus, quæ e-
dam habent similitudinem, quo sensu de tribus potissi-
legitur.

Altare Primum dici potest *Divinum*, de quo Hebr. 13. v. 10. *Altare*
metapho- *zare*, de quo non fas est edere, qui tabernaculo deservimus. Alii
ricum tri- istud est ipse Salvator, cujus beneficiis non fruuntur, qui veni-
plex. Leviticis per Christum antiquatis in hærent, atq; ex his.

1. *Divinū.* Secundum est *caeleste*, de quo loquitur Apostolus Ap-
2. *Celeste.* *Vidi subtus altare animas intersectorum*: quod repetit c. 2. v. 17.
c. 11. v. 1. c. 14. v. 18. Per altare verò istud varii varia intelliguntur. Alii
cum subterraneum, in quo animæ delitescant. Alii altaria
supra sepulchra martyrum condita. Alii verba, subter altari-
sionem, sed interfectionem referunt. Alii sacrarium vel secretum
laudis divinæ in Ecclesia triumphante. Alii ipsum mundi finem
Christum, sub quo, ut capite, sunt animæ, & sub cujus protectione
vunt. *Dei D. Hæc*, Theologus præclarissimus, Fautor meus hoc
T. 2. in Apoc. p. 422. notari putat thronum Dei, vel sedem zoro-
titudinis, quæ in forma altaris splendidissimi oculis Apoli
objecta. Quæcunque verò sententia teneatur, certum est, al-
cem impropiè ibi usurpatam esse.

3. *Ecclesiæ.* Tertium nuncupari potest *Ecclesiasticum*, & notat mensam
sicum. locum, ad quem fit *κρυψία* panis & calicis benedictio. Nam veteres
communicare sunt soliti non ad aras, sed mensas. Hinc in Synodica
cena caput de Eucharistia inscribitur, *ἡ ἐκ τῆς θείας ἁγίας ἐκείνης*
na mensa. Unde crebrum Nazianzèno, contumeliâ affici *τῆς*
πίστως, & accedere ad mysticam mensam. Et *Arhanasius* tom. 1. in c. 1.
ad omnes ubique orthodoxos de Ariænorum furoribus p. 70. *Epist.*
Commelin. an. 1601. scribit: *In sacrosanctam mensam (proh) quantum im-*
pietas & facinora commissa! Theodoretus tom. 2. lib. 3. *Histor. Ecclesiast.*
c. 11. p. 257. Edit. Colonienf. an. 1573. de Julianæ Apostatæ patruo reber-
Cum esset in templo, adversus sacram mensam minxisse dicitur. Idem

na ara munia offerret, surgit. Hæ verò mensæ Eucharisticæ alio nomine sicut aræ vel altaria, ideoque Patres his vocabulis indiscriminata & eadem utantur.

Oratio appellatæ fuit præcipuè triplex.

1. Quia phrasæ Veteris Testamenti ad sacra Evangelica volue-

re, ut eò facilius converterent Judæos.

2. Quia Pagani objiciebant, Christianos aris destitui, ideo no-

nis mensis imponebant.

3. Quia communicaturi offerebant super mensas istas panem, & laque donaria.

Erunt autem hæ mensæ primùm ligneæ, uti constat ex Atha-

nasi epistola ad vitam solitariam agentes, ubi de altari verba faciens,

ligneam appellat. Et Optatus lib. contra Parmen. Quis, inquit,

nescit, in peragendis mysteriis ipsa ligna lineamine cooperiri?

Erunt insuper versatiles, ut de loco in locum portari potuerint,

quemadmodum nonnulli colligunt, ex Augustino in Quæst. Vet. &

Nov. Test. Qu. 101. Eodem spectat locus Gabr. Bielii, qui in Canon.

lib. 13. Ab Episcopatu, inquit, Apostolorum Principis usq; ad tempus Ba-

tyrisianense, persecutorum rabie certa non erat Episcopalis statio, sed

ubi necesse esset conpuiit, sive in cryptis, sive in domibus religiosorum,

sive aliis quibuscumq; locis Missam celebrabant super altare ligneum in-

modum aræ concavum, quod portabatur à sacerdotibus, ubicumq; Roma-

nus Episcopus iacebat. Facta autem pace per Constantinum, usus pau-

latus obtinuit, ut in Basilicis erigerentur altaria lapidea & fixa, in al-

teris portatilia, quæ tamen non in omnibus Ecclesiis sunt recepta, sed

multis in locis retinuerunt mensas ligneas, quemadmodum ex Atha-

nasi & Theodoli verbis supra allegatis colligitur.

Quæ omnia cum ita se habeant, argumentum Papisticum ab alta-

riarum appellatione sumtum prorsus conecidit, & in fumum abit. Nam

altaria non fuere in Ecclesia primitiva, sed mensæ. 2. Has dixere Pa-

tres aras, propter oblationem munerum, non sacrificium missaticum.

3. Postquam in locum mensarum successere altaria, nonnulli mensas

retinuerunt. 4. Qui aras extruxerunt, ad nullos usus alios, quàm dis-

positionem Cœnæ, & oblationem munerum adhibuerunt.

Sic ergo Papicolæ partim principium petunt, partim ambigua

voce fallunt, dum ex eo, quod dictum est figuratè, locutionem propri-

Mensa Eucharistica
olim dicta
sunt ara
ob tres
causas.

am fingunt, & à mensa ad aram venerunt
um, ab Evangelico ad Molaticum venerunt.

II. In SPECIE. I. Ad Canones Ap. 1. & 2. non
sint suppositici, & longo tempore prius
dum probatur *Centur. Magd. lib. 2. c. 1. & 2.*
bis, non intelligi altare, super quo sacrificium
& Eucharistia disensatur.

2. Scripta *Dionysu* vicissim in Ap. 1. & 2.
ibi altaris mentio fit, mensa Eucharistia & sacrificium
notatur. Adde, quod interpret passim mensam
Mensam dixit. Ut *cap. 2. inquit. τὴν ἐκείνην*
interpret, *Post de osculationem sanctorum altaris*

3. Cùm *Tertullianus* ex editione quodam
culacionis penitentiam aris *Dei*, *Pamelius* S. A. 1.
ex manuscripto Vaticano legendum docuit. *Can.*
dit rationem: *Nam penitentes ne ad Papam veniant*
mulierum, multò minus intra septa Cleri ad-
bantur: sed antea Ecclesie illis locus assignabatur

4. In ceteris testimoniis omnibus recte
acceptio, neque contrarium ex ullo loco demonstratur.

Sic igitur nervo caret obiectio Papalis, nihil proba-
bebant enim Missifices probare, in primitivis Ecclesiis
crificiis propriè dictis destinata. Illi vero allegati
fit mentio altarium, sed sensu longè alio, eod, non
lato; ut hætenus abundè satis ostensum est. *Plura*
Hutterum lib. de Missa cap. 16. consulat, *1. c. 1. de Missa*
cap. 1. Sutlivium lib. 3. de Euch. c. 14. & *Hospinarianum* lib. 1. c. 6.

QUESTIO XX.

*Num ex nomine Sacerdotis, quæ nuntur Patrum, fuit
missaticum rectè colligatur.*

ITa quidem videtur *Bellarmino* lib. 1. de Missa. c. 1. in
modico ratiocinatur. *Sacerdotes propriè ordinati
At verò Patres frequentissimè hac voce nuntur
dotes in Novo etiam Testamento esse ordinatos ad sacrificium
externum vel missaticum.*

ut enervemus 1. *Consequensiam negatum*.
 et collectio à nomine Sacerdotis ad sacrificium
 etiam omnes Christianos tùm posse tùm debere mis-
 sificari, omnia tam in Scriptura, quàm à Patribus mun-
 dos, ut Esa. 61. v. 5. *Vos Sacerdotes Domini vocabimini. Omnes*
Christiani, regale sacerdotium. Quale hoc sit v. 5. ex-
 quod constat in oblatione Spiritualium hostiarum. *dicuntur*
 Ch. Au dilex. nos, & fecit nos Reges & Sacerdotes Deo & Sacerdo-
 cap. 10. *Fecistis Deo nostro Reges & Sacerdotes,* Cypria-
 de unctioe Chrismatis pag. 516. Edit. Pamel. per Jo-
 pturis.
 ex 1. 1. *Participes Christi quotquot sunt, consortes sine*
 quam minis, & dicantur à Christo Christiani, ut sint sub
 res & duces, & offerant Deo quotidianum sacrificium,
 Sacerdotes. Cyrillus in Levit. vel libr. 9.
 Basil. no. 46. *Omnes quicunq; unguento sacri Chri-*
 unt, *Sacerdotes effecti sunt.*
 Qui, vero ipsi Papicoe pugnant, non licere Christianis omni-
 tificum proprie dictum offerre, licet sacerdotes dicantur,
 soloque nomine nihil firmiter concludi posse quivis

Ambiguitate vocis desipiunt, siquidem Sacerdos personam,
sacrificia ordinatam non semper significat. Isidorus quidem
a sacrificando derivat, cum scribit: Sacerdos nomen habet
ex Græco & Latino, quasi sacrum dans. Sicut enim Rex à re-
Sacerdos a sacrificando vocatus est. Consecrat enim & sanctifi-
sed ut maxime concedamus sacerdotem à sacrificando dictum,
ut sacrificii, ita sacerdotis vox diversimodè capitur. 1. Pro-
perentia veras & reales victimas offerente. 2. Improprè sen-
& hoc dupliciter.

1. *Improprie,* quo pacto omnes Christiani dicuntur sacerdotes, *Sacerdo-*
 precum & laudis Deo quotidie offerunt. *tis nomen.*

2. *Improprie,* & tribuitur solis ministris Ecclesiæ, qui dicuntur sa-
 nificum, quod invenientum sacrificium in missa immolent, sed
 prædicant, & prædicando sacrificant; quia remissio-
 penitentibus annunciant, Sacramenta dispen-
 fundunt pro privatis & publicis Ecclesiæ necessitati-
 hæc ministerii Ecclesiastici opera in Scripturis vo-

antiquū.

centur sacrificia, hinc & ipsi ministris nomen Sacerdotum, a sensu improprio fuit impositum. Nam quomodo quæsi essent propriè dicti, cum Christus eos iusserit prædicare, *se, Marc. 16. v. 15.* cum dando Apostolos, Evangelistas. Postea tamen dederit sacerdotes. *Ephef. 4. v. 11?* Et non immutatur, quales sint Sacerdotes, num secundum ordinem Aaron secundum ordinem Melchisedech? Non prius, quia si euenimas immolare deberent. Non posterius, quia solus Christus secundum ordinem Melchisedech sacerdos est, qui UNA pro peccatis latâ perpetuò sedet ad dexteram Dei. Et v. 14. una oblatione vivit in sempiternum sanctificator.

Objectiones duas Bellarmini.

Duo autem Bellarminus regerit adversus nostram sententiam.

1. *Sequeretur omnes Patres, Græcos & Latinos vel de officio huius vocis, vel de industria illâ abuti voluisse.*

Resp. Neutrum sequitur, nisi quis dicat & Spiritum sanctum ignorasse vim vocum, aut abusum illis esse, quia Christiani non nominat Sacerdotes, & preces aliasq; pietatis exercitia vocat sacerdotes.

2. *Prædicare & Sacramenta dispensare convenit omnibus & Diaconis, qui tamen Sacerdotes non appellantur. Ita enim Hieronymus l. 20. de Civ. Dei c. 10. Episcopi & Presbyteri proprii Sacerdotes.*

Resp. 1. Si omnes Christiani rectè dicuntur Sacerdotes, & Diaconi?

2. Distinctio ista inter Presbyterum & Diaconum in prima Ecclesia non fuit usitata.

3. Olim Diaconis dispensatio Cœnæ non fuit permissa, factum, ut soli Presbyteri Sacerdotes sint appellati. Quod verum Bellarminus ait, in Concilio Niceno *can. 14.* hanc reddi causam, quod omnes non habeant potestatem sacrificia offerendi, ex falsa interpretatione ortum est, qui sacrificii vocem immiseris. Nam verba Graeca sic habent: *ὡς αὐτοὶ ἔτε δὲ ξανθὸν, ἔτε δὲ σμῦθ' ἀπὸ τῆς παλαιᾶς συνήθειας ἔχοντες ἀγορεύειν*, id est, *Quemadmodum nec canon consuevit tradidit, ut ii offerant, qui non habent potestatem.* Per hoc videtur autem verbum, non oblatio missatica, sed Cœnæ dispensatio intelligitur, quam certo consilio & ordinis causâ solis Episcopis & Presbyteris Ecclesia olim concredidit, & hinc sacerdotum nomen imposuit.

QUÆSTIO XXI.

Pœnitentia unde dicta, & quid significet?

Ad T.3.
controv.

Dio hic in controversiam veniunt 1. *pœnitentie notatio*. 2. *vera significatio*. De utroque paucis.

4. de Pœ-
nitentia.
Etymolo.

1. Quod Etymologiam spectat, tres opiniones invenio.
Prima est *Isidori*; qui lib. 6. cap. 19. ita scribit: *Pœnitentia appellata est quasi pœnitentia, eo quod ipse homo in se puniat pœnitendo quod*

Etymolo.
quia Isidori

commisit.
Secunda est *Lombardi* lib. 4. dist. 14. lit. A. ubi pœnitentiam à *pœna* dicitur: censet, ut sit quasi *pœna tenentia*, interpretante Scoto, quod rationem sequitur & propugnat *Bellarminus* lib. 1. de pœnit.

Lombardi

Tertia est *Erasmi*, qui in e. 7. *Matth.* & c. 7. *posterioris ad Cor.* *Erasmi*.

lib. 2. pone deducit. & pœnitere dictum esse putat, quasi *pœne tenere*, h. e. polletius consilium tenere, ut ita respondeat Græcorum vocabulum; quod est *μίσθωσις*, & post factum intelligere significat. Hanc *Erasmi* notationem suggillat *Bellarminus*, quia non dicatur pœnitentia à pœne, sed à pœna. Licet verò hoc concedamus, minimè tamen inde pœnitentiam pœnas vel satisfactiones Ecclesiasticas propriè nominare, quod intendit *Bellarminus*, eumque in suam Etymologiam illam in opere commendat.

Nam 1. fatetur ipse *col. 1185*. D. significationes vocum ex usu potius Scripturæ & Authorum, quàm Etymologia ducendas esse. Ubi verò pœnitentia in Scripturis pro satisfactione posita invenitur?

2. Si à vocabuli Etymologia argumentandum esset, in lingua originali, Hebræa & Græca, non autem aliena considerari deberet. Hebræum autem *כַּשְׁמָה* & Græcum *μίσθωσις* pœnarum significationem habet.

3. Si maxime respectus pœnæ involvatur, hoc tamen de interno potius dolore, quàm exteriori multa pœnitentibus imposita intelligendum foret. Eo enim Patres respexisse, cum pœnitentiam à pœna derivant, probatu est facilimum. Hoc sensu *Augustinus* tom. 4. lib. de vera & falsa pœnit. cap. 8. col. 1043. Edit. Basil. anno 69. dixit, *Pœnitentiam esse quandam dolentis vindictam, punientem in se, quod doles commisisse*. Et e 19. col. 1052. ejusdem edit. *Pœnitere esse pœnam tenere, nisi semper puniat in se ulciscendo, quod commisit peccando*.

veit in Papatu docetur, sed potius in amore justitie & mutatione vitæ. Fatemur enim perlubenter, & cum in scripturis sæpè dolorem significare, ita tamen & mutatio involvatur, quod præcipuum est, & à Pontico constituitur. Imò nonnunquam mutationem istam si non unice, præcipue denotat. Agnoscit hoc Pererius Jesuwita, dum in c. 8. p. 770. super locum Hebr. 12. v. 17. *Non invenit penitentiam*, ita commentatur: *Hoc loco vox penitentia significat mutationem, vel dispositionem.* Et in hunc sensum alios Scripturæ testat, ex quibus tandem concludit: *Liquet igitur, in vocabulo penitentia motionem esse ac significationem mutationis.* Hoc unum verò Lutherus voluit, nec dolorem penitus exclusit, idcirco à Bellarmino quæ & præter meritum traducitur.

Et ergo mentem nostram exponamus, clarè dicimus, pœnitentiam valè sensus prout in scriptis etiam profanorum reperitur, significare tum dolorem, tum mutationem mentis, quia omnis pœnitens dolet, quòd fecerit, & animum mutat, dum ultrà facere renuit: *us autem speciali & Theologico*, contritionem ob peccata, & fiduciam in Christi meritum, unde sequitur vitæ mutatio, & nova obedientia, quod alibi fufius demonstratur.

QUESTIO XXII.

Matrimonium unde sit denominatum?

Ad T. 3.
controv.

PROBATISSIMI Autores Latini à *matre* deducunt, quia propterea mulier nubit, ut mater fiat, quemadmodum *Augustin.* tom. 6. l. 19. contritionis Fauſtem cap. 26. col. 357. Edit. Basilan. 69. scribit, *Gellius* lib. 18. N. A. cap. 6. brevissimè hoc exponit, cum inquit: *A matris nomine non adeptam, sed cum spe & omine mox adipiscendo matrimonium dicitur.*

Quæ etymologia licet sit clarissima, multas tamen, & absurdas notationes, tum expositiones finxere Scholastici, quas animi causa, & reverentia ergo placet adponere.

1. Quidam scribunt, matrimonium nec à patre, nec à matre nominari, sed cum sit vinculum unum, nomen habere ab utroque, in quantum unijuntur. Et quoniam pater & mater, sive vir & mulier unijuntur, ut sint una materia prolis, idcirco matrimonium appellari non à matre, sed à *materia*, & à *unione*, quod unum notat. Inde matrimonium, quæ *unio* vel *unius materia*. Risum teneatis amici.

*Absurda
notationes
Scholasticorum.*

z. Alii

2. Alii dictum censent matrimonium, quia *li* *ma* *tri* *mon* *ium*, quia *li* *ma* *tri* *mon* *ium* *lex*. Uxores enim obtemperare debent marito, ceu legi. Alii matrimonium, sed *marinomium* appellari deberet.

3. Alii à *matre* & *monendo*, quia matrem moneat, *mon* *endo* *tus* contra luxuriam & libidinem.

4. Tandem alii, quos inter *Panormitanus* & *Bonaventura* censent. dist. 27. art. 1. qu. 2. fol. 409. b. matrimonium *verum* *quasi* *matris* *munium*, h. e. officium. Addunt rationes: *enutritio* & *acquisitio* maximè spectet ad mulierem in *enutritio* & *portando*, in *pariendo*, in *nutriendo*, & in *compro* *quæ* *sunt* *verba* *Bonaventuræ* *sicut* *possessio* *dicitur* *pater* *quia* *paternâ* *solicitudine* *acquiritur* *sic* *prole* *acquisita* *matrem* *est*. Quasi verò illi in matrimonio non viverent, qui *pater* *cum* *tamen* *vox* *istâ* *generaliter* *à* *Latinis* *usurpetur*.

Quocirca ut concludamus, non tam ab *actu* *matris* *specie* & *omine*, matrimonium nuncupati censemus.

QUESTIO XXIII.

Animago & similitudo differant?

Ad T. 4.
Contr. 1.
de Gratia
pr. hom.

Legimus Gen. 1 v. 26. quòd Deus creaverit Adamum, & similitudinem suam, unde nata est quæstio, Num voce suæ aquipolleant, an diversum quid significant?

Patres
nonnun-
quam di-
stinxerunt

Non autem imus inficias, Patres vocabula ista nonnunquam distinxisse. *Basilius* vocat blasphemiam, si quis in Scriptura verbum esse dicat, ideoque *imaginem* relet ad animam rationem homines, *similitudinem* ad actiones Deo conformes, & dicit, *Dei* *nos* *creatos* *esse* *actu*, *ad* *similitudinem* *tantum* *po* *en* *ginem* *nos* *habere* *naturâ*, *similitudinem* *voluntate* *nostra*. *Miles* *reliquit*, *ut* *secundum* *similitudinem* *Dei* *fiam*.

Verùm hæc expositio ad probari nequit. Deus enim *imago* *tantum*, sed ipso actu fecit hominem ad similitudinem *die*, inquit *Moses* cap. 5. Gen. 1. *quâ* *creavit* *Deus* *hominem*, *ad* *similitudinem* *Dei* *fecit* *illum*. Audis, quòd Deus ipse fecerit non *reliquit*, ut semetipsum faciat ad similitudinem Dei. Neque hoc, & contrarium gratiæ Dei, quæ sola nos convertit, & ad opera idoneos reddit.

Alii ergo aliam distinctionem quærun, & *imaginem* ad naturam

nam vero ad dona gratuita referunt. Quam sententia Latin.
commendat & propugnat Bellarminus l. de gratia prim. Quod a-
p. Communis, inquit, expositio Patrum ita accipiendum esse do-
criter de-
ad naturam intelligentia & voluntatis, similitudo ad sapi-
fendit Bel-
& usulam referatur; ad quod obtinendum decem Patres al-
larmim.

accuratius inspiciantur, distinctio illa, quo modo defen-
Marinus, ex omnibus citatis Patribus probari non potest. Imò
posset, quid hæc contra nos, qui scimus Patres Scriptu-
endos non præferendos esse? Locuti sunt illi populariter
terere, quo respectu ex nostris etiam nonnulli discrimen
uerunt. Quòd si verò textus Mosaiicus consideretur paulò
magis, imaginem & similitudinem ibi æquipollere quivis intel-

ipse Pererius Jesuwita (tanta est concordia fratrum) lib. Dissentie
metin pag. 114. 115. Edit. Colonienf. anno 1606. in fol. ab ipsa Pererius.
opinionem discedere non dubitavit. Manifestum est, inquit,
locum, imaginis & similitudinis, eandem esse vim & significatio-
nem, hoc loco ad idem significantius, expressius & illustrius decla-
ramus. Quam ipsam sententiam à nostris jam dudum pro-
natam, & inde à Pererio haustam, quatuor argumentis confirmare
possumus.

1. Ut se habet decretum, ita decreti executio. Atqui in decreto Quatuor
que vox ponitur, Genes. 1. v. 26. in executione vox similitudinis argumēta,
ponitur, v. 27. & tamen utrobique, ob consonantiam decreti cum voces istas
executione, unum idemque dicitur. Ergo voces istæ res diversas non unū idem-
significant. que signi-

2. Scriptura promiscuè loquitur, & nunc ponit utrumque no-
in casu eodem, ut Genes. 1. vers. 26. nunc in diverso, ut Sap. 2.

3. nunc omisâ voce similitudinis, tantum vocem imaginis
ultrat, ut Genes. 9. vers. 6. quæ permutatio certum Synonymias in-
dicat.

4. Ut Genes. 1. v. 25. homo legitur factus ad imaginem & simili-
tudinem Dei. sic Genes. 5. v. 3. Adam dicitur genuisse Seth ad imaginem
& similitudinem suam. Ast hic nulla distinctio locum habet. Ergo
nec ibi.

4. Vox imaginis in Scriptura non denotat substantiam animæ,

sed potius dona homini collata, quemadmodum videre
v. 50. & Col. 3. v. 16.

Altera m-
men alte-
rius est
ἐξήγησις. Quibus rationibus mori, vocabula ista non differunt
similitudinis ἐξήγησις adjectam, atque sic mirum non est
pervacaneam esse concludim. Quia enim non omnis imago ex
milis est prototypo, & varia imaginis ratio excogitari potest
Moses nomen similitudinis, ut imaginem Deo quam similitudo
ostenderet.

Neque quenquam offendant, quod vocabula ista distingantur
textu Mosaico. Hebræi enim sæpè duo substantiva, tanquam
nò. diversas, conjungunt. cum tamen alterum Adjectivum
nem habeat, ut Jer. 29. v. 11. *Dabo vobis finem & expectationem*, ubi
nem expectatum. Plura exempla notavit Flavius pag. 153. Sic etiam dicitur. *Ad imaginem
similitudinem nostram*, ubi separatur Substantivum à suo Adjectivo
abstractum mutato, per Hendiaden, ut sit sensus, *Ad imaginem
similitudinem*. Notat hoc litera D, quæ similitudinis indicium
enim legitur: *Ad imaginem secundum similitudinem nostram*, quæ
quæ nobis sit maximè similis & conformis.

Patrum autoritatem quod spectat, qui imaginem de substantia
interpretati sunt;

Responde-
tur ad au-
thoritatem
Patrum. Resp. 1. cum Hieronymo super cap. 23. Matth. *Quod sine S-*
nrum autoritate dicitur, pari facilitate rejicitur, quæ asseritur.
2. Non omnes Patres ita exponunt. Constat enim ex
do lib. 2. dist. 16. lit. C. aliquos per imaginem Filium Dei, per
nem Spiritum sanctum intellexisse.

3. Pererius ipse Patrum expositionem, motus argumenti
Rris, non attendit.

Duplex
acceptio
imaginis. 4. Patres populariter, non exquisitè locuti sunt. Distin-
dum enim inter imaginem propriè & abusivè dictam; generalem & spe-
cialem; Pphysicam & Theologicam. Est sanè anima hominis à
nem Dei efformata, in quantum est substantia spiritualis, intellectu
immortalis. Sed hæc est tantùm generalis & Physica conceptio,
ideoque imago improprie dicta, de qua hîc solliciti non sumus. Si
nim adeò ἐν πλάτῃ loqui velimus, omnis creatura imaginem Dei
quodammodo referret.

Bonaven-
tura qua- Agnoverunt hoc ipsum Scholastici, quos inter Bonaventura

art. 1. q. 1. fol. 244. b. quadruplicem scribit imaginem vel
nem Jari. Nam 1. quædam est similitudo per convenientiam
in natura, & sic Dei Filios Patri est similis. 2. Quædam per
rationem alicujus natura universalis, sicut homo & brutum assi.
in animali. 3. Quædam secundum proportionem, veluti nauta
& alicui conveniunt secundum comparisonem ad illa, quæ regunt.
Quædam est per convenientiam ordinis, quoniam exemplari assimi-
quod ad exemplar expressum est. Primis duobus modis nulla
potest Deo similis fieri: postremis duobus modis omnis assi-

at ergo quodvis ens creatum, in primis animata, quandam-
Teo analogicam habent congruentiam, non tamen ad Dei ima-
propriè sumtam, cōdita dicuntur: sic animæ rationalis substan-
Deo quā ammodo esse similem, cum Patribus non diffitemur;
ntem in eo ratio imaginis *xv. j. os* dicta sita fuerit, nullo vel
cūcū argumentum demonstrari poterit.

Q U Æ S T I O XXIV.

Naturale quot modis dicatur?

Gravis controversia nobis intercedit cum gente Esawitica de Ori-
ginali, vel Adamo concreata iustitia, Num naturalis fuerit, an do-
nata super naturale? Quæ una visio rectè decidatur, prunarii religionis sia de ori-
ginali articuli certissimè corrumuntur. Est enim quasi bivium quod-
dam theologicum, ubi veri falsique porta panditur, & ex parte una ad
Lutheranā & Zoroastrianā deducimur, ex altera ad Papisticā & pego-
gā abducimur, quam ob causam Bellarminus in tomo ultimo eam
permittere voluit, ut iacto hoc fundamento, reliqua Papismi dogma-
ta solidius superstruere posset. Si autem ulli bi, in hac certè controver-
satione callidissimè involvit Bellarminus, & sententiam nostram
liberè exposuit. Nam lib. de grat. pri. hom. cap. 5. colum. 10. C. scri-
bit non vere ut iustitiam primævam à nobis naturalem dici hoc sensu,
quod sit pars natura, aut certè fluxerit à principiis nature. Neuti-
quam vero à nobis ita doceri, clamant publica scripta, quæ in medio
stet, & manifestius intelligetur, si vocabuli (naturalis) æquivocatio
liberè attendatur.

Dicitur autem naturale quinque potissimum modis.

1. Constitutive pro eo, quod ipsi naturæ largitur esse.

Naturale
quinque
modis di-

2. *Consecutive*, pro eo, quod à forma essentialiter immutabilis animæ.

3. *Subiectivè*, pro eo, quod naturæ penitissimè inest.

4. *Perfektivè*, pro eo, quod naturam exornat, juvat, &c.

5. *Transitivè*, pro eo, quod naturaliter & per naturam transit.

Quo sensu *Primum verò secundumq;* modum non intelligimus, *originalis* am naturalem dicimus; quia nec pars, aut principium hominis. *justitia di-* stitutum propriè dictum, nec aliqua facultas animæ fuit. *atur na-* verò *modos omnes* attendimus, adeoque justitiam præternaturalem. *aturalis.* supernaturale fuisse negamus, quia non extrinsecè adhæsit, sed nativas dotes aut vires fuit; sed potius connaturale dicimus, quia naturæ ex creatione per se, & arctissimè, ut proprietas adhæsit: *tum* quia eandem perfecit, adeoque ad ejus commotionem naturale concurrat; *tum*, quia per generationem carnalem in homines ros fuisset propagata & naturaliter derivata: id quod secundum Anthrop. quæst. 2. à th. 5. fusè demonstravimus.

QUÆSTIO XXV.

Gratia vox quid significet, præsertim in articulo justificationis.

Ad T. 4. controvers.

3. lib. 1. de Gratia.

Jesuitæ gratiam à gratis dandam decucunt.

[E]luvitæ gratiam à gratis dando dictam volunt. Ita enim Bellarminus lib. 1. de grat. cap. 1. *Gratia inde nomen accepit, quia gratis datur.* Probat ex Augustin. tract. in Psal. 44. qui, *Gratia gratis datur.* Et Gregorius de Valent. lib. 1. disp. 8. quæst. 1. punct. 1. dictum *Augustini* in Ps. 49. citat: *Significatur, gratis datur.* Atq; huc referunt illud Rom. 4. v. 4. *Et qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam, sed secundum debitum.*

Hinc etiam est, quod gratia illis propriè donum significetur, quod gratis datum à Deo, & præcipuè donum istud, quod conferri dicitur in justificatione hominis. Ita enim exponit Becanus disput. de auxil. grat. par. 2. cap. 1. th. 1. *Gratia propriè est gratuitum & supernaturale Dei donum, quod per Christi merita nobis confertur ad vitam æternam consequendam.*

Quamvis autem non negemus, gratiam quandoque in Scripturis gratuita denotare dona, attamen propriè & principaliter, gratiam à gratis dandam esse insicimur. Hæc enim nominis notio nimis stricta est, nec omni gratiæ, sed tantum gratis datæ, ut loquuntur.

omnibus donis convenit. Quam ob causam nonnulli à grato
 rem acceptam, amicam & optatam denotat.
 Et à nomini Erymologia, fructuosius esse censemus, si
 significationes annotentur, quarum imprimis sunt tres, ita
 et non omnes æquæ sint principales & usitatæ.
 Quasi summa & maximè principalis Gratiæ significatio hæc est, *Tres pri-*
 mentat favorem & misericordiam, vel potius misericordem & *marie ac-*
 voluntatem Dei, quæ erga nos homines affectus est. Quam *ceptiones*
 tionem vocat Flavius in Clave Scripturæ *Αἰτίαν*, quia De- *Gratia.*
 eram erga nos agit. Hebræa vox est יתן gratiâ affectit, vel fa-
 guratus est. Hinc ut ipsarum literarum inspectio docet, Ger-
 m gûnnen/Gunst. LXX. plerumque reddidērunt, per misere-
 cere, einem Gnad erzeigen, gnädig und barmherzig seyn / einem
 gnädig und wolgewogen seyn. Sic usurpatur Exod. 33. v. 19. *Miserebor,*
pro. 10. In Hebræo est יתן quod Apostolus Rom. 9. v. 15. per
 exposit; ἐλεῶ τοὺς ἀνέλεῶ, καὶ οὐκ ἐλεῶ τοὺς οὐκ ἐλεῶ. In hac
 gnificatione sumitur Deut. 28. v. 50. Num. 6. v. 25. Jud. 21. v. 22. Amos
 6. v. 15. Sic de Noah dicitur, quod gratiam invenerit in oculis Domini
 Gen. 6. v. 8. Dap̄er Gnad / Huld und Barmherzigkeit bey G D E
 funden habet, ut exponit Epistola ad Hebr. 6. v. 7. Huc refer Gen. 39. v.
 21. Job. 11. v. 20. Jerem. 16. v. 16.

Eodem sensu apud Latinos Scriptores in usu est. Plutarchus
 inquit in Ca:one Uticensi. *Si vellem vitam servare χάρις & καίσιμος*
 id est, gratiâ, favore & clementiâ Cæsaris. Vulgò dicere solemus,
 consequi, inire, conciliare sibi gratiam, id est, favorem, clementiam &
 misericordiam. In Novo Testamento verbum χαρίζομαι & χαρι-
 σμα in usu est, quod propriè significat dona conferre, diligere, favere,
 gratiâ completi. Luc. 1. v. 28. 2. Cor. 2. v. 10. 1. Th. 27, 24. Eph. 1. v. 16.

Atque hæc est, ut dixi, principalis & usitatissima hujus vocabu-
 li sacris literis significatio, à qua reliquæ omnes dependent, & ad
 quam sese analogicè habent.

2. Sumitur pro donis gratuitis vel ex gratia collatis, per meto-
 nymiam effecti pro causa, quia pro dono ponitur principium dona-
 tionis, quod est gratia. Potest hæc significatio vocari *Passiva*, quia
 est receptio doni. Omnis autem receptio est quædam passio, ut lo-
 quuntur Philosophi. Suidas & Varinus exemplis quibusdam ex So-
 phocle ostendant, χάρις significare καὶ τὴν δωρεὰν καὶ αἰνχάρην, &
 sic

2. Pro do-
 nis gratu-
 itis.

sic describunt $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ ἢ $\pi\epsilon\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\varsigma$ $\Theta\epsilon\acute{o}\varsigma$ $\omega\phi\epsilon\lambda\iota\alpha\upsilon$
dicunt, *Gratia gratiam parit*. Sic $\text{[} \text{[} \text{[}$ significat
ut cum Jacob ad Elavum dicit de suis liberis Ge
quos Deus $\text{[} \text{[} \text{[}$ gratificatus, seu ex gratuito favore largitus
v. 23. dicitur de Barnaba: *Qui cum vidisset thymotheum in credentes effusum*, uti quidam exponunt, gra
tium tunc refferri potest ex Actor. 6. vers. 8. ubi Stephanus
tia.

In Græco est vocabulum $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\omega\varsigma$ καὶ $\delta\omicron\upsilon\lambda\omicron\upsilon\varsigma$
cuique vestrum donata est gratia, secundum men
4. v. 10. *Gratiam, ut quisque accepit, in alterum ad*
v. 23 *Vita eterna* $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ $\mu\alpha\theta\epsilon\acute{\omega}\varsigma$, id est, donum Th

3. Pro gra
tiositate.

3. Pro gratiositate, seu pro illa mansuetudine &
quid se omnibus bonis amabilem reddit & gratum
dicitur *gratia plena*, holselsiq. Luc. 2. v. 52. *Pro*
entia coram hominibus. Græci dicunt $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$
mones, $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ $\tau\eta\varsigma$ $\delta\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma$, gratiosa virtus. Unde Panta

Gratias, officio, quod mora tardat, abest

Flacius part. 1. Clav. sub voce gratia plures enu
tiones, sed ad has ferè omnes possunt redigi, quæ eliam
mirtunt Scholastici. Ita enim scribit Thoma 1. 2. quæ
Secundum communem modum loquendi, Triplex gratia
suevit. Uno modo pro dilectione alicujus: sicut consue
quod iste miles habet gratiam regis, id est, rex habet eum
cundo sumitur pro aliquo dono gratis dato: sicut consue
Hanc gratiam facio tibi. Tertio modo sumitur pro recompe
necicii gratis dati: secundum quod dicimur *agere gratias* b
Quorum trium secundum dependet ex primo: ex amore ei
habet alium gratum procedit, quod aliquid ei gratis impo
do autem procedit tertium: quia ex beneficiis gratis exhor
actio confurgit. Sic ergò quoad significationes vocabul
do inter nos & Pontificios convenit.

Bellarminus quidem in libris suis de gratia non fuit me
principalis illius significationis, quæ pro favore sumitur, sed
semper in Scriptura notare autumat donum gratis datum. Al
tius de Valentia non nihil sanior est, quoniam admittit

gratiam quandoque sumi pro divina benevolentia, *um gratis communicatur*, Tom. 1. disp. 8. quæst. 1. punct. 1. *et illud Rom. 4. v. 5. Credenti fides imputatur ad justifi-*
candum, et fitum gratia Dei.

verum maximè controversum est, Quid propriè per hanc
gratiam voluerit Apostolus Paulus, quando nos gratià DEI
ar. per gratiam DEI salvari asserit? Ibi enim illi dona, nos fa-
ciemus. Non igitur immeritò quæritur, *quinam sit in-*
terpretatio huius vocis sensus? quam quæstionem prolixè satis
disput. II. Anthropol. quæst. 2. quò studiosum lectorem re-

QUESTIO XXVI.

Ad T. 4.

controv.

3. l. 4. de

lib. arbitrii

Quid de vocabulis liberi arbitrii sit tenendum?

Liberum, inquit, arbitrium est signum, *et titulus sine re.* Non igitur immeritò quæritur,
Enim de venerit hoc vocabulum? Verba enim sine rebus,
(ut solent dici) sonora sunt mendacia.

Optimè autem trahit hoc vocabulum ex Philosophia Platonica, *Arbitrii*
quod indicat *Philippus* in Hypotyposis Theologicis, fol. titulus ex
edit. Witt. anno 1526. in 12. Tum enim temporis multùm dis- *Philoso-*
putat contra Stoicos, eiusque *Philu* & fatalem omnium actionum *phia Pla-*
introducunt. A Platonice autem vires liberi arbitrii *tonica in*
extollebantur. Quia verò ex Patribus quidam, Platonice *Ecclesiam*
sequebantur sectatores ante conversionem fuerant, hinc fa- *est investi-*
ctum in Ecclesia quoque terminis liberi arbitrii, sensu primùm
periculo, uterentur, quà voce postmodum abusus Pelagius, liberta-
tem in spiritualibus asseruit, cum non nisi de libertate in exter-
nis fuerint Patres isti orthodoxi. Quam ob causam verissimè:
Philippus l. d. Perinde atq; huius posterioribus Ecclesia temporibus
pro Christo sumus amplexi, ita statim post Ecclesie auspiciis
Philosophiam Christianam doctrina labefacta est.

Quia igitur voce hac obscurari veram Ecclesie fidem animad-
vertit *Lutherus*, in locum liberi vocem *servi* substituit, atque sic arbi-
trium non amplius liberum, sed *servum* appellare voluit: qua in re
imprimatuntaxat secutus fuit iudicium, sed potius acerrimum
articuli defensorem *Augustinum*, qui iisdem de causis

Lutherus
pro libero
servum di-

Secutus
Augusti-
num.

ob petulantiam Pelagianorum, vocabulis abrenuntia-
liberum, sed jam *servum*, jam *captivatum* indigitavit.
ptum reliquit tom. 7. l. de correptione & grat. c. 13. col. 1.
an. 69. *Liberum arbitrium liberum est, sed non liberatum*
tia, servum peccati. Tom. eod. Lib. 3. contra duas epist. Pelagian-
nitacium, cap. 8. colum. 910. inquit: *Liberum arbitrium cap-*
nisi ad peccatum valet, ad justitiam verò, nisi divinus li-
tumq; non valet. Tom. 10. oper. de verb. Apostol. letm. 1.
Cum dico tibi, Sine adjutorio Dei nihil agas, nihil boni
lè agendum habes sine adjutorio Dei, liberam voluntatem,
non est illa libera. A quo enim quis devictus est, hunc & servus
est: & omnis qui facit peccatum, servus est peccati. Tom. 11. er
Julian. lib. 2. col. 978. *Vultis hominem perfici, atq; utinam Dei*
libero, vel potius servo propriæ voluntatis arbitrio. Vid. p
sententiam in locis Chemnit. T. 1. cap. 1. m. fol. 95. fac. 2.

Atque ex his apparet, quàm mendacissimè testif
rom 4. lib. 4. de grat. & lib. arbit. cap. 6. dum ait. *Nomen*
Ecclesia Catholica, totos mille quingentos annos nunquam

Queritur autem, Num prorsus abstinendum sit vocib
& mera voluntatis servitus defendenda? Ad quam quaestio
est respondendum, idèd, quia multa sunt harum vocum

Liberum Nam 1. per liberum arbitrium intelligunt non ulli
arbitrium tatem & mentem, prout sunt facultates sive potentia
quinque do si sumatur, non est titulus sine re; per lapsum enim non
modis ac- annihilata est ipsa animæ & facultatum substantia. Verè
cipitur. Ambrosius tom. 2. operum lib. 1. de vocat. Gent. cap. 3. p. 6. Ed.
1. Pro mē- 1337. *Homo à diabolo spoliatus, non voluntate, sed voluntatis san-*
te & vo- *vatus est* Et Augustinus tom. 7. oper. lib. 3. hypognoft. contra Pel-
luntate. 1379. edit Basil. inquit: *Est igitur liberum arbitrium, quod qu-*
negaverit, catholicus non est.

2. Per liberum arbitrium notatam alij voluntatem
passivam, quàm homo præditus est, ita ut mens & voluntas con-
sint ordinariâ Dei dispensatione, ad accipienda Spiritus sancti
Hoc modo sumtum vocabulum itidem non est titulus sine re

3. Per liberum arbitrium quidam intelligunt non fa-
terna in- aliquam, quæ liberè se habeat ad utrumque oppositorum, a
clinatio- & ad bonum, sed duntaxat *internum istud principium*, seu in-
ne.

i voluntas mota appetit id, quod appetit, quo sensu dicunt,
necesse habere liberum arbitrium, etiam si nil nisi mala velit. Huc
notat Bernardus, tract. de grat. & lib. arbitr. fol. 249. b. edit. Pa-
neti stud Bernhardi, tract. de grat. & lib. arbitr. quod aqua inter
bonum & malum potest stare aut facultate versetur: cum cadere per se qui-
bitur, non autem resurgere, nisi per Domini Spiritum. Alioquin
Angeli sancti, cum iam sint boni, ut jam non valeant esse boni:
autatores, nem Angeli, cum iam sint mali, ut jam non valeant esse boni:
bituri esse dicuntur. Nunc igitur ex eo potius liberum arbitrium
ad bonum in bono, sive in malo aequè liberam facit voluntatem, cum
liberum, nec enim malus dici debeat, aut esse valeat, nisi volens.
tom. 7. oper. cont. duas epist. Pelagian. lib. 1. c. 2. col. 863. edit.
erum, ut arbitrium iug. ad id in peccare non perit, ut per illud pec-
cantes, qui in delictatione peccant, & amore peccati, hoc eis
liberum est ibidē col. 864. Hac voluntas, que libera est in ma-
lo, deletur matris, ideò libera in bonis non est, quia libera non est.
Vide plura in hunc sensum apud Chemnitium in locis fol. 197. fac. a.

4. Per liberum arbitrium intelligunt nonnulli *istam in volun-* 4. Pro li-
tate ho- *tantiam, quæ in externis & civilibus rebus potest eligere* bertate in
tatem, *bonum, vel etiam idem bonum jam non eligere, sed ali-* externis.
tatem, *magis bonum videtur, recipere. Et hoc modo sumtum iti-*
dum non est titulus sine re vel fignentum.

5. Tandem nonnulli per liberum arbitrium intellectam volunt 5. Pro li-
m q andam in homine, quâ se possit ad gratiam Dei præparare, præ-
a Dei quoad substantiam implere, & similes actus spirituales ede-
e, quod referimus illud *August.* tom. 3. oper. in *Enchirid.* ad *Laurent.* libus.
o.col. 62. Edit. Basil. an. 69. *Libero arbitrio male utens homo, & se*
p. 62. *Et ipsam. Cum enim libero peccaretur arbitrio, victore peccato*
am, *metu & liberum arbitrium: à quo enim quis devictus est, huic &*
est.

Atque hoc sensu verè, imò verissimè dicitur, quòd liberum arbitrium in statu corruptionis nil sit quam figmentum in rebus. *¶* Sicculus sine re, uti fusè à nostris demonstratum est.

Cum ergo terminus arbitrii liberi tam multis æquivocationibus
 & amphibolis sit expositus, longè utique luculentior erit quæstionis
 hæc, si hoc modo informetur; *Quæ sint vires humana in efficienda
 prædictoris conversione?* Ita enim sub ambiguitatibus adeò latere non
 poterunt adversarii.

V Por-

Voces li-
beri arbi-
trii con-
iunctim
non extāt
in Scri-
pturis.

Porro autem, quod spectat titulum liberi ar-
bitrii nomen extat, quando dicitur: *Sed non videris*
strinxerit, ut per jejunium vel ceterarum rerum abstinentiam suam, in arbitrio viri erit, siue faciat, siue non faciat.
men coniunctim leguntur hæc duæ voces, *Liberum* & *arbitrium*.
scribitur autem quandoque vocabulo eligendi, ut *Dant*
24 v. 15. In N. Test. vocatur potestas voluntatis, *1. Cor 7*
ἐχθ' ὅτι ἡ ἰδία θελήματι ἐστίν. Et *1. Cor 9. v. 4. 5. & 6.* Annon libe-
ritatem ἐξουσίαν manducandi & bibendi? Annon habem
mulierem circumducendi? Per potestatem hic Paulus ince-
ptionem voluntatis liberam, quæ non solum à necessitate, vern-
à iure & obligatione libera est.

Apud La-
tinos au-
thores
quid no-
sent.

Apud Latinos arbitrium sumitur nonnunquam pro
nonnunquam pro velle, nonnunquam pro iure, facultate, potestate,
te, ut: *Suo aut alieno arbitrio vivere*; In arbitrio alicujus
positum; Aliquem esse sui arbitrii. Sic Livius dicit, *Liberum* sumitur
arbitrium alicui facere, h. e. alicujus voluntati & potestati obtem-
perare. Sic Theologi docent, hominem esse liberè arbitrii quod
vim habet in externis actionibus aliquid faciendi, vel omittendi.

Arbitrium in scholis Theologicis notat *sum* intellectum,
voluntatem, *tum* quandam potestatem aut facultatem exequi
quæ intellectus aut voluntas decrevit, ut annotat *Flaccius*
col. 571. Edit. Basil. an. 1609. Hinc Scholastici, quemadmodum &
eius cap. 1. *arbitrium* ad mentem pertinere, *liberum* verò ad
tem, asserunt. Eandem Etymologiam & explicationem asserunt
nus tom. 7. oper. lib. 3. Hypognost. contra Pelagian. col. 1370. Edit.
Arbitrium ab arbitrando, rationali consideratione, vel discernen-
eligit quid vè recuset, puro, quòd nomen accepit: vel ideò libe-
um dictum, quòd in sua positum sit potestate, habens agendi, quod
possibilitatem, quòd est vitalis & rationalis anima motus. Cuius
Lombardus lib. 2. dist. 24. lit. E. quando inquit: *Dicitur liberum*,
ad voluntatem, quæ ad utrumlibet stetit potest: *arbitrium* vero
tum ad rationem, cuius est facultas vel potentia illa, cuius est an-
nere inter bonum & malum. Sec. Bellarm. lib. 3. cap. 2. arbitratu
berum arbitrium solius voluntatis actum denotari, quia si solus
propriè liber sit. Attamen, cum necessariò simul inclusa conlu-

Arbitriū
ad mentē,
liberum
ad volun-
tatem per-
tinet.

considerationem rei eligendæ, quod est officium mentis, hinc
immo, id vetus illa retinetur sententia, quâ dicitur per arbitri-
um, non per liberum voluntatis officium denotari. Mentis enim est
iudicare & iudicare, Voluntatis est iudicata liberè recipere, vel rejice-
re. Et videtur Bellarminus sui oblitus, siquidem lib. 3. cap. 8. disputat,
indidem libertatis hærere in mente, & cap. 9. asserit, rationem radicali-
ter voluntatem verò formaliter esse liberam.

Idem vocabulo arrogantiore utuntur. Dicunt enim ἀντιθεσις *Vocabula*
ἐναντίας, ἀντιθεσις: quæ vocabula significant τὸ ἀντιπαρὸν, quod *Græcæ*
us imperio subest, à nemine prohiberi vel impediri potest, quod
est, ut propriæque potestatis & juris est, qualis libertas in solum.
Deum, propriè cadit. *Iustinus* utitur tribus vocabulis, 1. est ἀντιθεσις.
2. ἀντιπαρὸν. 3. τὸ ἐφ' ἡμῶν. *Damasc.* lib. 2. c. 25. duobus utitur.
1. τὸ ἐφ' ἡμῶν. 2. ἀντιθεσις.

Et hæc de vocabulis istis sufficiant, quorum summa ea est, quod
autem habeamus liberum in *hemisphærio inferiori rerum civilium*,
sed servus in *hemisphærio superiori rerum spiritualium*, id quod alibi
prolixe demonstratum est.

Unus tantum restat scrupulus, quem colophonis loco exime-
mus Dubitatur. *An liberum & servum verè opponantur?* Videtur enim, *An liberū*
quod libertas simul stare possit cum servitute. Nam renati sunt veri li- *& servum*
beri, Joh. 8. v. 36. Et ubi Spiritus Domini, ibi libertas, 2. Cor. 3. v. 17. Et ta- *verè oppo-*
men cum hac libertate conjuncta est servitus, quod patet ex Rom. 6.
v. 17. ubi dicitur: *Liberati à peccato, servi facti estis iustitiæ.* Et Rom. 7.
v. 25. *Mente servio legi Dei, carne autem legi peccati.* Sic angeli & beati
Deo serviunt, & tamen omnia liberè expediunt. Cut ergo Lutherus
id pro oppositis habuit, & loco liberi, arbitrium servum dixit?

Respondemus breviter, quod in vocabulo servi & servitutis la-
teat æquivocatio. Notat enim 1. *Jus & debitum*, quo sensu renati ser-
viant iustitiæ, hoc est, tenentur piè & justè vivere. 2. *Officium & mi-* *Servitus*
nisterium, quod prestaturo Domino. Et hoc respectu Angeli Deo ser- *triplex.*
viunt, nosque Dei servi sumus. 3. *Captivationem voluntatis & summam*
in spiritualibus aduocant, ob quam homo servit peccato tantum, ne-
que potest propriis viribus ad Deum se convertere. Primam servitu-
tem memorie causâ nuncupare possumus *juri & debiti*, secundam
ministerii, tertiam *peccati*.

Qua distinctione præsupposita, non erit difficile
nem respondere. Dicimus enim, quod libertas cum p
vututis speciebus benè consistat, sed non cum ultima.
quod debent, liberè agunt, & Angeli, qui serviunt, t
expediunt: Qui autem servus est peccati, & ejus voluntas
rupta, is non simul liber est quoad actus spirituales. Ex
positio est inter arbitrii libertatem & servitutem, si pe
adwapiā intelligatur. Quem sensum cum Lutherus att
& arbitrium non liberum, sed servum nuncupavit

QUESTIO XXVII.

Justitia vox quid significet?

Ad T. 4.
controv.

3. lib. 1. de
Justif.

Justitiam
derivant à

juxta. vel

potius à

jura.

dixai
à dixai.

Justitiam derivant quidam à præpos *juxta*, quod *juxta* re
cedat, sed videtur potius descendere à vocula *jux*, quæ a
Nam quodcunque leges & Magistratus jubent, id
justus, & justitiā præditus est. Ita censet *Flavius* po
Edit. Basil. anno 1609. & *Zanchius* lib. 4. de N. D. ca
fac. b.

Græcis dicitur *δικαιοσύνη*, à *δικαι*Ⓢ, justus quæ
flores tom. 2. oper. lib. 5. Ethic. Nicom. c. 7. fol. 36. Ic
an. 90. deducit à *δίχα*, bipartito, quod justus in dua. suo
les partes rem dividat, ut *δικαι*Ⓢ sit quasi *δίχα*Ⓢ, & *δικ*
δικαιοσύνη, quæ Etymologia optimè convenit justitiæ, quam
vam vocant, qua unicuique datur, quod suum est, unde C
Finibus, ita definit: *Justitia est animi affectio, suum cuique*
Flavius putat Græcam hanc vocem *δικαι*Ⓢ non incommode
brzo צדק abjectâ per Aphæresin primâ syllabâ, deduci poss
acta est hæc Etymologia, ideoque magis approbamus istam Ar
licam.

Apud Hebræos justitia dicitur צדק vel צדקה à צדק
quod est justificare, à culpa absolvere, justum aliquem pro
are.

Variis autem modis sumitur hoc vocabulum.

Varie st.
gnificatio.
nes justitiæ.

Philosophi duplicem statuunt justitiam. Alteram vocant
versalem, alteram particularem, quam in distributivam & commut
vam vicissim dividunt.

Scriptores frequentissima est hæc divisio quod
 in hac vita, alia Evangelica; ista rursus vel externa est, quæ
 non renascit, vel interna, quæ iterum inchoatur in hac,
 in altera vita.

Enarrans argumentum epistolæ Pauli ad Galatas, ju-
 distinguit in activam & passivam: Activas justitias vocat omnes
 quibus aliquid agimus, & quando agendo justus esse volumus:
 passivam nominat justitiam fidei, quâ nihil operamur aut reddimus
 sed tantum recipimus, & patimur alium operantem in nobis,
 Deum, fol. 9. b. edit. Witeb. in 8. Et addit: Nulla alia tam est fir-
 ma consolatio conscientiarum, quàm illa passiva justitia. Ab a-
 ctiva ad passivam justitiam oculos nostros flectere debemus.

Zanchius lib. d. quatuor affert hujus vocis significata primaria.
 1. justitiam notare 1. bonitatem omnibus modis absolutam.
 2. laudabilem officii administrationem. 3. justitiam
 4. promissionum fidem & impletionem.

Beatus Thomas 1. de Justific. c. 1. itidem quadripartitam justitiæ
 divisionem recenset. 1. ipsi enim justitia significat 1. jus. 2. recti-
 tudinem scriptam in libris. 3. rectitudinem operum exteriorum. 4. re-
 ctitudinem internam.

Sed plures dari possunt significationes, quas distinctè com-
 muni & quæ in justificationis articulo locum obtineant, indi-
 cibus. Sicutem distingui possunt: Significata justitia vel sunt
 politica, vel Biblica.

Philosophica & apud omnes usitata sunt potissimum quatuor.

1. Sumitur pro toto virtutum choro, quam justitiam vocant uni-
 versalem, quo sensu Arist. tom. 2. oper. lib. 5. Eth. Nicom. c. 3. fol. 33.
 L. d. an. 90. hunc versum citat: ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συνίστηται πᾶσι
 virtutibus.

2. Justitia una alias virtutes continet omnes. Et in fine ejusdem
 fol. 34. de hac justitia inquirit: αὐτὴ μὲν ἐν ἡ δικαιοσύνῃ, ὅτι ἐν
 ἀλλὰ ὅλην δεσφύει. Ergo hac justitia non virtutis pars est, sed
 virtutum
 chorus.

3. Universa. Et hoc confirmat à contrariis, mox subjungens: ἐν δὲ ἡ
 ἀδικία ἀδικία, μέγιστος κακία; ἀλλ' ὅλην κακία: Neque ei contraria in-
 iustitia pars vitii est, sed vitium integrum atq; universum. Unde & Pha-
 risæus inquit: δικαιοσύνη ὁ πᾶσαν δεσφύει ἔχων, Justus est, qui omnem vir-
 tutem habet. Consistit verò hæc justitia secundum Aristotelem in per-
 ceptione omnium legum & præceptorum tum Ethicorum tum Politico-
 rum.

quippe quæ non postrema iustitiæ pars est; & De-
 cu. v. 9. *Isa. 45. v. 19.* Adde Ps. 36. v. 7. *Et. 45. v. 19.*
 1. *Voluntatem Dei lege expressam*, unde David clamat Psal. 119. *Volunta-*
 2. *tem legem*
 3. *Dei me iustitias tuas*, id est, voluntatem vel legem tuam. Et Psal. *tem legem*
 4. *Dei me iustitias tuas* (id est præceptiones) Domini rectæ, latificant *expressam*
 5. *bonitatem & misericordiam Dei*, ut Rom. 3. v. 20. 21. 22. Nunc absq; *Bonitatem*
 6. *bonitatem Dei manifesta est*, comprobata testimonio legis ac Prophetarum.
 7. *bonitatem Dei, per fidem Jesu Christi in omnes, & super omnes,*
 8. *edunt.* Non hic intelligi potest iustitia legalis vel operum, quæ
 9. *non absq; lege, sed in lege manifestatur.* Sic Rom. 1. v. 17. *Ius-*
 10. *titia Dei revelatur in Evangelio.* Atqui Evangelium non iram Dei, sed
 11. *bonitatem ejus potius & misericordiam annunciat.* Pari modo sumitur
 12. *Psalm. 119. v. 16. Secundum omnes iustitias tuas averte iram tuam.* In Psalmis
 13. *hæc significatio est frequentissima, ut Ps. 51. v. 16. Libera me de sanguini-*
 14. *bus Deus, Deus salutis meæ, & predicabit lingua mea iustitiam tuam, id*
 15. *est, bonitatem & misericordiam.* Psal. 69. v. 18. *Non veniant ad iustiti-*
 16. *am tuam, & de libro viventium deleantur.* Ps. 71. v. 2. *In te Domine spera-*
 17. *vi, in iustitia tua libera me.* id est, misericordia: Eam enim, & non ju-
 18. *stitiam Dei severam spes nostra respicit, sicuti dicitur Psal. 13. v. 6. Ego*
 19. *in misericordia tua spero.* Psal. 143. v. 1. & 2. *Exaudi me propter iustitiam*
 20. *tuam, & non intres in iudicium cum servo tuo, hoc est, propter miseri-*
 21. *cordiam & bonitatem tuam.* Atque hinc factum, ut Psal. 40. v. 10. & 12.
 22. *pro Synonymis ponantur & invicem permutentur hæc vocabula,*
 23. *iustitia, veritas & misericordia.* Quin & ipsi interpretes vocabula hæc
 24. *iustitiæ, & misericordiæ frequenter inter se permutarunt, ut Genes.*
 25. *cap. 19. v. 19. cap. 20. v. 13. cap. 21. v. 23. cap. 32. v. 10. Psalm. 103. v. 6. Ex quibus*
 26. *omnibus concludimus; In articulo Justificationis, per iustitiam Dei,*
 27. *ad quam contriti peccatores confugiunt, & propter quam peccata si-*
 28. *bilemitti petunt, nihil denotari aliud, quàm bonitatem, gratiam &*
 29. *misericordiam, quâ Deus credentibus obedientiam Filii Mediatoris*
 30. *imputat ad vitam æternam, notante Flacio in Clave, & Veshemero*
 31. *centur. Chirad. 1. troporum pag. 173. in primis B. Luthero in Postilla*
 32. *ecclesiæ. Dominica 1. Advent. fol. 10. fac. b. qui etiam in præfatione*
 33. *Tom. 1. Latini scribit, Se, cum etiam rem ipsam articuli Justifica-*
 34. *tionis teneret, tamen vocabulo illo perturbatum fuisse, & non libenter*
 35. *audi-*

audivisse illam sententiam (In Evangelio revelatur, quod intellexerit eam de judiciaria & severa justitia, quæ Dementis est.)

Reperitur, verò apud Terentium quoque hæc significatio pro misericordia, in *Heauton*, ubi Soltrata perit & avari nari crimen, inquit: *Mi Cbreme, peccavi, fateor, vinco obsecro, quantò est tuus animus natu grandior & gratior, ut mea stultitie in justitia tua sit aliquid præsidi.*

Beneficia 5. Beneficia à Deo misericordie de hominibus ex cap. 12. v. 7. Nunc ergo scate, ut discipitem vobiscum contra D. misericordia. minibus justitiis Jehovah, quas fecit nobiscum.

Hic per justitias intelliguntur beneficia, unde reddit vulgata, de omnibus misericordiis Domini.

Vindica- 6. Judiciariam & vindicatricem Dei justitiam, quæ vi Antitrinitarii, præsertim Socinus, probatur autem justitiam. vers. 32. a. Thessal. 1. vers. 5. & 6. Psal. 9. vers. 5. Psal. 145. vers. 17.

2. Christo. II. Si Christo attribuitur, notat.

1. Justitiam ejus habitualement, seu summam innocentiam absque omni est peccato, nec annumerari debet in justis beneficiis.

2. Justitiam ejus actualem, quæ erat plenaria obediens completio legis, de qua Rom. 5. v. 16, 18.

3. Homini- III. Si hominibus attribuitur, notat.

1. Obedientiam erga legem Dei, quam Dominus persequitur, uti patet ex Matth. 5. v. 20. *Nisi abundaverit justitia quam Scribarum & Pharisaorum, non intrabitis in regnum.* Interdum tamen externæ, & qualicunque obedientie legem justitiæ imponitur, ut Phil. 3. v. 6. *Secundum legis justitiam justus habens.*

2. Qualibet bona opera, Psal. 15. v. 2. *Qui ingrediens & operatur justitiam* Esa. 64. v. 6. *Omnes justitia nostra sunt quasi pannis struati.*

3. Justitiæ causam, Psal. 18. v. 21. *Retribuere mihi Dominus secundum justitiam meam.*

4. Beneficentiam, 2. Cor. 9. v. 10. *Augebit incrementa frugum vestra.*

Et elemosinam, Dan. 4. v. 24. Peccata tua justitiis redime. LXX. nū Latin.

per elemosynam.

6. *Premium pia ac justa vita, vel testimonium, quo justitia nominatur.* Sic accipi posset illud Jacobi Gen. 30. v. 33. *Cras respondebit mihi fructus meus.* id est testimonium ac premium Dei, quo meum fit.

7. *Multitudo tibi praestitutum exornabit.*

8. *Justitiam fidei, quā coram Deo sumus justi, quæ & justitia imputata dicitur, nihilque aliud est, quā justitia Christi fide apprehensa vobis imputata.* Fundamentum enim nostræ justitiæ Christi.

9. *per meritum, 2. Cor. 5. v. 21. Gal. 2. v. 16. nempe per suam satisfactionem, ut ipso Deo dicitur nobis factus esse justitia, 1. Cor. 1. v. 30. juxta*

10. *Jo. 2. v. 6. Jehovah justitia nostra, ut & nos in ipso efficeremur justitia.* 2. Cor. 5. v. ult. Atque hoc est præcipuum significatum justitiæ

11. *justificationis, quo etiam sensu plerumque in omnibus epistolis Paulinis usurpatur.*

12. *Pontificii verò planè alienam hujus vocis significationem affectum.*

13. *Ita enim scribit Bellarminus lib. 1. de just. c. 1. Accipitur denique, juxta*

14. *pro rectitudine interna, quæ homo rectè ordinatur erga Deum & proximum, quæ sola est simpliciter justitia, & dicitur justitia fidei, quia*

15. *incipit, & justitia Dei, quoniam ab illo donatur.* Atque huc torquet dictum Phil. 3. v. 9. Addit etiam: *Interna justitia sedem habet in*

16. *corde. Nam justitia legis est in libris, justitia operum est in manibus, justitia Dei sive fides est in animo.* Et hanc distinguit in *habitualement & actua-*

17. *mentem.* Idem sentit Costerus, & Concil. Trident. sess. 6. cap. 7. Sed justitia nostra in tali habituali & infusa justitia non consistit, ideoque æquā

18. *est illa Papistica justitiæ acceptio.*

19. *Porro autem justitia gratuita & Evangelica seu imputata sæpè Cur justitia vocetur Dei justitia, & 1. Ratione adjuncti, quia Deo placet, unde Lu-*

20. *therus vertit, justitia coram Deo valens, Die Gerechtigkeit die sūt in voce tur*

21. *justitia Dei alibi quoque dicitur.*

22. *Hinc Paulus Roman. c. 4. v. 2. duas Abrahami justitias, fidei nimirum & operum ita distinguit, quod operum justitia valeat quidem coram*

23. *hominibus, fidei autem maximè coram Deo; unde colligitur, quando justitia fidei nominatur justitia Dei, intelligi hoc, quod sit ju-*

24. *stitia Deo placens & accepta.*

25. *2. Ratione causæ efficientis, Augustinus enim docet, justitiam*

26. *fidei*

1. *carus uisq; ad mortem justificari.* Jac. 2. v. 24. *Videtur, quod nō Latinus, sed* *visq; ad mortem justificatur homo, & non ex fide tantum.* Apocal. 22. v. 11. *Qui*

visq; ad mortem *Justificatur adduc.*
Pro declaratione *justitia*, modo quodam forensi, ut ille dicatur *justificari*, qui cū esset ab accusatore factus reus alicujus iniquitatis a iudice per sententiam declaratur justus atque absolvitur. Hōc videtur dicta Proverb. 17. v. 13. *Qui justificat impium* Esa. 5. v. 13. *Vt, qui* *justificat* *impium.* Luc. 7. v. 35. *Justificata est sapientia à filiis.* Luc. 10. v. 15. *Volens* *justificare semetipsum.* Secundam & tertiam acceptionem ad præsentem articulum pertinere arbitratur, quartam rejicit, uti patet ex lib. 2. c. 3.

Idem sentit Becanus in disput. Justif. Catholico. c. 1. th. 1. ubi scribit. *Justificare in sacra Scriptura tripliciter usurpatur. I. Ut sit idem, quod* *alium facere,* Roman. 4. v. 15. *Credenti in eum, qui justificat im-* *pium.* II. *Ut sit idem, quod justiore facere,* ubi allegat eadem dicta, quæ Bellarminus, Eccles. 18. v. 22. Jacob. 2. v. 24. Apoc. 22. v. 11. III. *Ut* *sit idem, quod declarare seu pronunciare aliquem justum, juxta Proverb.* *17. v. 13. Hinc fit* (ita loquitur thes. 2.) *ut justificatio etiam sumatur tribus* *modis, 1. pro acquisitione Justitiæ. 2. pro accretione Justitiæ. 3. pro de-* *claratione Justitiæ.* Ex his tribus acceptionibus Justificationem sumunt Pontificii primo & secundo modo, orthodoxi tertio; atque sic duplex est Justificatio ex sententia illorum: prima & secunda. Prima dicitur a Becano, consistit in acquisitione Justitiæ: Secunda, in augmento ejusdem: Prima est gratuita, secunda ex meritis bonorum operum. De prima loquitur Paulus, de secunda Jacobus.

Cap. 2. primam Justificationem rursus facit duplicem; unam, qua ex non justo fit justus, quo pacto primos parentes in Paradiso, & Angelos in sua creatione justificatos esse statuit: sed istam huc non pertinere scribit: Alteram, quæ ex injusto fit justus, quo pacto peccatores justificantur & de hac sermonem esse asserit. Quem impii Justificationem definit per translationem à statu peccati in statum gratiæ; eamque dicit in duobus consistere. 1. In remissione seu expulsionem peccati. 2. In infusione seu acquisitione Justitiæ, non secus atque calefactio, qua quis ex frigido fit calidus, continet duas partes, depulsionem frigoris & acquisitionem caloris Eandem distinctionem Justificationis proponit Bellarminus lib. 4. cap. 18.

Eadem Cōstleri mens est, in Enchiridio; quando pag. 227. ita scribit.

scribit: *Justificatio proprie mutationem significat ad iustum re iustum facere, seu iustitiam dare. Justificari, iustum accipere: sicut calefactio est motus ad calorem; calefacere, seu calorem dare; caleferi, calidum fieri, seu calorem accipere.*

Breviter ergo hoc volunt Pontificii, quod de vocationis iudicandum sit *ex ratione compositionis*, tamē ita, ut iustificare, ob compositionem nihil sit aliud quam iustum facere; & justificari, iustum fieri, sicut calefacere est calidum caleferi, calidum fieri. Ita enim disertē inquit Bellarminus 3. *Sancti Patres Latina etiam lingua non imperiti, etiam si sim usurpant pro eo, quod est iustum facere.* Et tamen addit, *Calumnia calumniari*, quando in examine Concil. Trident. pag. Pontificios. *ex compositione vocis interpretationem non* Annon autem ille ostendit vocis compositæ singulas partem iustificare dicit esse iustum facere.

*Sententia
nostra.*

Contrā verò nostri Theologi sensu planē alio, magis proprio, & veritati magis consentaneo accipiunt vocabulum, ita nimirum, ut idem denotet, atque hominem peccatis satisfactum, & iamjam puniendum absolvere, pœnam ipsi remissam gratiam acceptare, & non amplius pro iniusto seu pœnæ reus, iusto & à reatu pœnæ absoluto pronunciare & declarare. Iam ergo forensē huic vocabulo attribuunt, & ita constituant. 1. Accusatum & in iudiciū deductum absolvere à crimine, ne judicialiter condemnetur. 2. Pro iusto & innocente pronunciare & declarare. 3. Ita iustificato tribuere laudem, etiam & prœmia, quæ innocentibus debentur.

Sed ut hæc omnia melius intelligantur, duo quæ diligenter hîc observanda veniunt, 1. *Quæ huius vocabuli tum apud scriptores, tum apud auctores, cū in sacris Scripturis præcipue, præcipue & usitatissima sit significatio?* 2. *Quem sensum obtineat in articulo justificationis, quidve denotet quando DEUS hominem iustificare, cū homo coram Deo iustificari dicitur?* Ad quas quæstiones respondendū sit, sciatur, sequentes duas theses vel assertiones proponimus.

Prior thesis.

Iustificare primariò & præcipuè significat aliquem à peccatis absolvere, vel iustum declarare.

Explicatio & Confirmatio.

Antem hanc per inductionem probatam dare conabimur. autem sciendum, quod vocabulum justificandi apud pro-
fanes Latinos non reperiatur, unde etiam in Lexicis nulla
mentio, quod ipsum testatur *Costerus* statim ab initio
Nomen, inquit, *Justificationis* à profanis scriptoribus non legi-
tur. um. sicut nec verba ipsa *justificare* & *justificari*: sunt enim
Christianorum propria, utpote qui soli *justificantur*, & quid ju-
stificati, soli cognoscunt & experiuntur. Tantum ergo Bibli-
& Ecclesiasticum est hoc vocabulum, quoad Latinam linguam.

Verbum
justificare
non repe-
ritur in
profanis
scriptorib.

Ceterum apud Græcos authores reperitur & sumitur.

1. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

2. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

3. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

4. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

5. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

6. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

7. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

8. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

9. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

10. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

11. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

12. *Neutra liter*, idemque est quod arbitrari, existimare, putare, *Græcum*
τὸ ἐν τῷ ᾧ λέγεται, idemque est quod *arbitrari*, existimare, putare, *Græcum*

Etenim sicut Græci de tacto aliquo loquentes, ut
ut justum id & æquum esse indicarent: sic Theologi
ferunt, ita, ut quando persona dicitur coram quo opor-
hil aliud denotetur, quàm quòd pro justa habeatur &
stotelica etiam acceptio non omninò est aliena. Ille enim
dicitur, cui suum tribuitur in foro, hoc est, qui absolute
dicitur theologice, qui à Deo absolvitur, & à pœna liberatur.
men magnum discrimen intervenit, quòd in foro pos-
dum oporteat inhærenter justum esse, nihilque mali eg-
ro Theologico justificatur is, qui inhærenter male est,
omninò civiliter & πολιτικῶς, sed potius θεικῶς accipien-
ficandi vocabulum. Atque hoc primum est diligenter nota-
quòd Lutherana interpretatio verbi (*justificare*) apud Chris-
tissimos auctores inveniatur: Papistica verò his omnino
gnita.

Nunc ad Scripturam transimus, & hanc forentem
nem & justificare, tam in V. quàm in N. T. primariam esse
à Test. Vet. facientes initium.

Significa- Hebræi, ut varia significata distinguerent, quæ liber
tiones He- per quatuor conjugationes variarunt. Licet ergo radix *ḥ*
brai verbi bus conjugationibus per justificare reddatur, attamen dive-
obtinet significationes.

In Conju- In prima conjugatione notat *justitiam habere, vel ju-*
gatione *sitivè*, ut Psal. 19. v. 10. *Judicia Domini vera justificata undi-*
prima. sta. Psal. 143. v. 2. *Non intres in judicium, quia coram te non er-*
mnis vivens. In Hebræo est, non justificabitur. Sic accipit
9. v. 20. cap. 10. v. 15. cap. 13. v. 18. Et Esa. 45. v. ult. *In Domi-*
bitur & glorificabitur omne semen Ismel. Justificabitur, id est
erit. Obiter verò hîc observari volumus, quòd; *justitia*
respectu nostri sit in tertia conjugatione, hoc est, *imputativa*
verò *Mediatoris* est in prima conjugatione, hoc est, *positiva*
duæ significationes apud Latinos notantur hisce terminis: *à Deo*
vel coram Domino; & in Domino. Si dicimur justificari *à Deo*
Domino, tunc est in tertia conjugatione, & significat, nos ab
justos pronunciari: Si verò dicimur justificari *in Domino*, tunc
prima conjugatione, & significat nos positivè justos esse, sed in
no. Nam ipse nobis *justitia factus* dicitur, i. Cor. 1. v. 30. Porro:

si nare non solum neutraliter, sed & active sumitur, *nis Latin*
 Job. 33. v. 9. & 12. Hoc non justificasti,
 & non ostendit tgethan.
 et al. v. rō conjugatione, inquit Chemnitius, significat in
 bene & alieni justitiam, ut Jerem. 3. v. 11. Job. 32. v. 1. cap. 33. v.
 zech. 6. v. 51. & 52.
 et a conjugatione habet forensē istam significationem, *Tertiā.*
 et al. quem in iudicio absolvere, & iustum pronunciare. Nam
 p. er est iustum & insonem aliquem habere, sive universa-
 particulariter, & sive in foro, sive extra forum, & sive verē,
 (ratio præcipitur) sive falsō (quæ justificatio damnatur)
 sive de creaturis dicatur. Sicut contrarium מַשִּׁיכִי mali-
 ex bono malum facere, sed malum vel reum aliquem
 condemnare.

significat seipsum justificare, & bonitatem causæ suæ *Quartā.*
 & testimoniis asserere, quo pacto usurpatur, Gen. 4. v. 16.
 in quo justificabimus nos?

Ex quibus omnibus porro concludimus, *Papisticam hujus voca-*
 tionem plane ignotam esse *Hebræica veritati.* In nulla enim
 conjugatione verbum justificare sumitur pro infundere justitiam, vel
 pro tacere prius, aut ex injusto iustum. Hanc quidem Gramma- *De signifi-*
 regulam præcipient: Verba in Kal neutra, in Hiphil activa, vim catione
 habent, & exponuntur per facere. Quia igitur צַדִּיק in Kal neu- *verborum*
 significat enim iustum esse) in Hiphil verò activum sit, hinc *Heb. in*
 recte exponitur, & צַדִּיקִי idem est, quod iustum facere, *conjug.*

טוב bonus fuit, in tertia conjugatione significat bonum facere,
 Jerem. 7. v. 3. Bonas facite vias vestras. Id verò ita explicant, Verba
 conjugationis hoc tantum importare, quod qualitas prima con-
 tribuatur alteri, vel reipsa, vel permissione, vel iudicio, asseve-
 ratione & declaratione alterius. Unde Flacius istam ponit regulam:
 laudat Hebræos verba quadam, quæ in prima conjugatione significant qua-
 litatem, quæ vel motu prædictum esse, in tertia significant eam qualitatem
 alterius iudicio verbis & asseveratione alteri tribui. Ex gr.

impius fuit, in Hiphil מַשִּׁיכִי significat condemnare seu pro im-
 pronunciare & declarare. Sic מְדַבֵּרִי mentiri, in Hiphil, מְדַבֵּרִי
 mendacii arguere, vel aliquem pro mendace pronunciare.

Atq;

Atque sic etiam צָרַק in prima conjugatione significat tribuere, *הַצָּרִיק* verò in tertia significat justitiam alteri tribuere, reputare, absolvere. Neque multum differunt hæc verba tertiz conjugationis. Nam sicut alia plerumque eam quæ in prima conjugatione significarunt, in conjugatione tertia in alium reipsa transferuntur: sic hæc verba aliquam qualitatem in prima conjugatione significatam, in hac tertia in alterum transferunt non re, sed in nomine suo ac verbis. In hoc igitur conveniunt pleraque eadem, quod id, quod in prima conjugatione inesse significabat, in tertia alterum vel reipsa, vel verbis transferri denotent. Nulla igitur consequentia: *הַצָּרִיק* significat *justum facere, ob modum fontis* in tertia conjugatione, Ergo *notat justitiam infundere*. Non, inquitur, quia potest quis justus fieri etiam per alterius justificationem & declarationem.

Quando enim aliquid alicui tribuitur per verba & actionem, tunc is, cui tribuitur, id, quod tribuitur, sacrum & sacrum morem & aliz linguæ observant. Sic Germani dicunt *Er machet/ einen zum Dieb machet/ zum Lügner machet/* non quia alterum reipsa faciat mendacem, sed quia eum mendacem & publicè pro mendace pronunciat. Apud Latinos similis videtur periri phrasis, quando dicunt, *alicui dare vel tribuere virtutem*, attributionem realem, sed verbalem duntaxat intelligunt, virtus & justitia attribui dicitur, qui pro virtuoso & justo. Sic etiam apud Hebræos *הַצָּרִיק* justificare, non significat aliquid esse dico, nisi justum facere, sed quia potest aliquis fieri justus intrinsecè per ademptionem justitiæ, tùm extrinsecè per declarationem eandem vocem ad varia significata traduci. Putat igitur justitiam vocabulum duo significare. 1. *Justitia infusionem*, 2. *Infusionem declarationem*: verùm de prima significatione nihil omnino videtur Hebraica lingua, nec potest è Scriptura simile aliquid exemplum: sed in omnibus penè locis, justificare denotat aliquid monium justitiæ dare, vel absolvere, justum declarare, pro

Id quod nunc præcipuos Veteris & Novi Testam. Latine.

textus præcurrendo sufficienter ostendemus.

Ex Veteri Testamento.

Gen. 44. v. 16. In quo justificabimus nos? h.e. quibusnam verbis de- justificatione no-
us nos esse justos & innocentes? quâ ratione à reatu furti ab- tate abso-
lutionem
Exod. 23. vers. 7. Innocentem & justum ne occidas, quia non just- lutionem
impium, hoc est, non censebo justum, non absolvam à cri- à peccatis
probat
Deut. 25. v. 1. Cum fuerit lis inter viros, & accesserint illi ad judici- Dicitur Te-
dices justificabunt, justum & injustificabunt, vel improba- stamenti
leu, ut loquitur Flacius, injustificabunt injustum, id est, justum pro Veteri.
non absolvunt, & illum absolvent, injustum autem pro injusto
condemnant, & in judicio condemnabunt.
2. Sa. 15. v. 4. Quis me constituat judicem super terram, ut ad me
veniant omnes qui habent litem & iudicium, & justificem eos, hoc est,
ut dicam, veramque sententiam pronunciem? In quo loco vide-
tur differenter sumi, & in bonam & in malam partem: Ut justificem,
ut absolvam innocentes, & condemnem malos: magis tamen
in bona partem sumitur, unde Lutherus addidit: Daß ich ihm zum
Rechtfertigen.

1. Reg. 8. v. 32. Tu exaudies in cælo & facies, & judicabis servos tuos,
condemnans impium, & reddens viam suam super caput ejus, justificans &
justum, & retribuens ei secundum justiciam suam. Hic iustificare tria
significat. 1. Justum accusatum absolvere. 2. Pro justo pronunciare. 3. Præ-
mium suæ iustitiæ attribuere.

Job. 27. v. 5. Absit à me, ut vos justos esse judicem. In Hebræo est, ut
vos iusti esse. Cap. 32. v. 2. Iratus est Elibu adversum Job, eo, quod id justum
diceret coram Deo: In Hebræo est, eo quod se justificaret. Cap. 33.
v. 2. Adsum sermones ad respondendum mihi, loquere, quia desiderio
justificandi te, id est, absolvendi & non amplius reprehendi.

Psal. 51. v. 6. Malum coram te feci, ne justificeris in sermonibus tuis,
id est, ut agnoscaris & declares justus. Psal. 82. v. 3. Judicate egeno &
pupillo, humilem & pauperem justifyate, id est, absolvite. Psal. 143. v. 2.
Miserere in iudicium cum servo tuo, quia non justificabitur cor meum.

omniū vivens, id est, nemo habebitur coram te iustus, & omnes erunt damnabiles, & eos secundum ipsorum merita iudicabis.

Prov. 17. v. 15. *Qui iustificat impium, & condemnat iustum, natio mea, est coram Deo.* Iustificat, id est, absolvit. Si hic notaret iustitiam infundere, certè talis iustificans infundens, non foret abominatio coram Domino. Verum pronunciat esse iustum, & iustum condemnat, quatenus idem meritò abominabilis est Domino.

Esa. 5. verl. 23. *Va qui iustificatus impium pro munere tuo, & iustum quam iustum pronunciat, & absolvit.* Cap. 43. v. 9. *Domini nomen & iustificentur,* id est, iustam se causam habere proferant. *Nam & iustificeris.* Cap. 50. verl. 8. *Iuxta est me, quis contradicet mihi?* Iustificat, id est, qui me iustum pronunciat, & causam meam publicè tueretur.

Jerem. 3. v. 11. *Iustificavit animam suam Israël.*

Huc referantur etiam loca ex Syrac. cap. 1. verl. 18. *Qui se iuste more est, non poterit iustificari.* Cap. 7. v. 5. *Non te iustifices.* Cap. 19. v. 32. *Peccantem in animam suam quis iustificabis?* Cap. 22. v. 14. *Dives locutus est superba, & iustificaverunt illum.* Cap. 23. v. 14. *Num iunxeris, non iustificabitur.* Cap. 26. v. 28. *Cauo non iudicatus a peccatis.* Cap. 31. v. 5. *Qui diligit aurum, non iustificabitur.* Cap. 32. v. 1. *In iudicio ne iustifices impium.*

Ex Novo Testamento,

Dictis Testamenti Novi.

Matth. 11. verl. 19. Luc. 7. v. 35. *Iustificata est sapientia filiorum hominum.* Dictum hoc interpretantur per *ἀντίθεσιν*, ita, ut iustificare debeat quod *meistern/unrecht* geben. Lutherus reddit, *Die Weisheit sich rechtfertigen lassen von ihren Kindern.* Chemnitius dicit, *quod propriè possit exponi, ita videlicet, quod ipsi filii cogantur iustitiam reddere sapientiæ Dei, quod nihil prætermiserit, iuxta quod quid ultm debui facere, quod non feci.* Ita sapientia est iustificata, & excusata & absoluta à filiis suis.

Matth. 12. v. 37. *Ex verbis tuis vel iustificaberis vel condemneris.* id est, vel iustus declaraberis, vel iniustitiæ convinceris.

Luc. 7. v. 29. *Et omnis populus audiens & publicani iustificati sunt.*

et. Deo laudem bonitatis, iustitiæ & sanctitatis tribuerunt. Scriba volens se iustificare. Et cap. 16. v. 15. *Iustificatis vos dominibus, id est, vosmetipsos pro iustis pronunciatis.* Cap. 18. *Descendit hic iustificatus in domum suam pro illo, id est, à Deo ab-*

14. *Notor. 3. vers. 38. & 39. Per hunc vobis remissio peccatorum, & ab omnibus, quibus non potuistis in lege Moysi iustificari, & omnis, qui credit, iustificatur, id est, liberatur vel absolvitur à*

15. *Rom. 2. v. 13. Factores legis iustificabuntur. Roman. 13. v. 20. Ex opere non iustificabitur omnis caro. Vers. 26. Iustificans eum, qui ex*
16. Vers. 28. Arbitramur iustificari hominem per fidem sine operibus
Vers. 30. qui iustificabitur circumcisionem. Rom. 4. v. 2. Si Abraham
17. 18. Hic iustificari nequit notare infu-
19. 20. habitum, quia per opera non infunditur habitus. Vers. 5. Cre-
21. 22. ut in eum, qui iustificat impium. Rom. 5. v. 1. Iustificati ergo fide, pacem
23. 24. 25. Vers. 9. multo igitur magis nunc iustificari in sanguine ipsius.
26. 27. Rom. 6. v. 7. Qui mortuus est, iustificatus est à peccato, id est, planè libe-
28. 29. ratus, vel absolutus ab obligatione, servitute & sensu peccati. Rom. 8,
30. 31. 32. Quos vocavit, hos & iustificavit. Vers. 33. Deus est, qui iustificat, qui
33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. *Cor. 4. v. 4. Nihil quidem mihi conscius sum, sed in hoc non iustifi-*
2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. *Gal. 2. v. 16. Non iustificabitur homo ex operibus legis. Vers. 17. Qua-*
2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. *Tim. 3. v. 16. Manifestatus est in carne, iustificatus in Spiritu, id*

est, declaratus & comprobatus est Messias testimonio Spiritus.

Tit. 3. v. 7. *Ut iustificati gratia ipsius heredes simus.*

Jac. 2. v. 21. *Abraham Pater noster nonne ex operibus iustificatus est?*

1. *e. iustus declaratus. V. 24. Ex operibus iustificatur homo. V. 24. Rahab*

1. *meretrix nonne ex operibus iustificata est?*

Atque non sunt præcipui textus Biblici, in quibus vox iustificandi

vox usurpatus, qui omnes planè alieni sunt à Papistica hujus voca-

buli interpretatione, unde colligimus eam in
esse fundatam.

Ne tamen omninò absurdi videantur Iesu
quædam, in quibus justificandi vox justitiæ in-
tument, quæ breviter videbimus & examinabimus.

Objectio I.

Ex Dan.
12. v. 3.

Daniel. 12. v. 3. dicitur: *Qui autem docti fuerint, splendor firmamenti, & qui ad justitiam erudiunt multos, perpetuas aternitates.* Illud, inquit Bellarminus lib. 2. c. 3. *justitiam erudiunt, in Hebræo est* ⲙⲓⲛⲓⲥⲧⲁⲓⲙⲓⲛⲓⲥⲧⲁⲓⲙⲓⲛⲓⲥ id est, *justitiam erudiunt.* Et non potest hoc trahi, addit Iesum, *ad-
munes, significat enim Propheeta, magnam futuram esse rem*
qui multos ad justitiam docendo perduxerint. Sumitur
est: *Erudire aliquem ad justitiam est reipsa aliquem*
Justificare in hoc loco Danielus est erudire ad justitiam. *Li-*
est reipsa aliquem justum facere.

Resp. Flacius par. 1. Clav. p. 502. scribit, *Perbun-*
loco positum esse, neque pro facere justum, neque pro
culpa, quod utrumq; solius est Dei, sed pro insinuare ad justitiam
quod faciunt in Ecclesia ministri verbi, dum monstrant agnum
eam tollentem, vel justificantem, ac in ejus merito & nomine
solvunt à suis peccatis.

Ministri
etiam Dei
dicuntur
justificare
sano sensu.

Sed ut solutio sit magis difacida, respondemus, p
duci posse hanc sententiam Danielis ad propriam significat
bi justificare, quia ministerio tribuitur illud, quod proprie
proprium Deo. Sicut enim Deus propriè ligat & solvit, retine
mittit peccata; & tamen simul ministri dicuntur Dei vel Ch
mine ligare & solvere, retinere & remittere peccata, nempe
legati Christi, 2. Cor. 5. v. 19. & 20. Matth. 13. v. 18. Job 20. 23.
negotia quidem justificat, attamen & ministri à Daniele dic
mine Christi justificare, id est, justos pronunciare, remissio
eatorum annuciare, peccata solvere & remittere. Unde Pa
Timoth. 1. cap. 4. v. ult. *Te ipsum salvabis & tuos audis res*
quod Dei proprium, simul Timotheo attribuitur, tanqu
Retinet ergo vox justificandi hic quoque propriam
nem. Veri enim pastores justificant multos, non quòd
justitiam, sed quia eos declarant justos; non quidem mag

... proprium) sed ministerialiter. Atque hinc ap-
... declaratio iustitiæ duplex sit; altera magi-
... olus Dei, ministerialis altera, quæ fidelibus etiam verbi
... De hac non illa loquitur Propheta Daniel.

Obiectio II.

Plalm 72. v. 13. *Sine causa justificavi cor meum*, hoc est, interpre- Ex Ps. 72.
... justum reddidi. vers. 13.

Reip. Virum oritur ex vulgata versione latina, quæ sensum in
... dice latentem, non satis expressit. Nam in Hebræo est non
... זכרתי זכרתי mundavi. Hinc Tremellius vertit: *Uti-*
... purifico animum meum. Osiander, *sine causamundavi cor*
... Nil proinde hic aliud notatur, quàm studium mundandi, vel
... inculpatæ & innocentis vitæ. Sensus est: *Malis in hac vita*
... mibrantem qui seclor iustitiam, plerumq; malè: *An ergo*
... sine causa diligo Deum, & frustra studeo ea facere, qua Deo

Obiectio III.

Dan. 8. v. 14. *Et dixit ei, usq; ad vesperam & manè, Dies duo mil-* Ex Dan.
... & mundabitur sanctuarium. In Hebræo קדש ויטהר קדש ויטהר
... sanctuarium. Unde colligitur Jesuwitæ, justificare
... quæ doque idem denotare, quod justum reipsâ facere, purgare seu
... mundare

Reip. Tremellius dicti illius hunc putat esse sensum, *præcisè hoc*
... tempore cultus Dei instaurabitur; Et non habetur sanctuarium,
... tas, ut sensus sit, tum justificabitur, seu justè resistetur sancti-
... At si maxime cōcederemus, justificare hic idem esse quod munda-
... re, atiam nihil inveniunt patrocini Jesuwitæ. Etenim de eo quæ-
... An hominem justificare in Scriptum quandoq; denotet, habitum
... fundere? quod nos inficiamur. Hoc verò exemplum non
... de justificatione hominis; sed de justificatione sanctuarii vel
... unde a scopo & statu quæstionis prorsus alienum esse sequitur.
... de posse etiam de declaratione exponi. Sanctificabitur, id
... purgatumve esse declarabitur.

Tandem vox illa est in Conjugatione prima in Niphal, ubi po-
... sensusq; est, mundabitur vel mundam erit. Nos autem
... de significatione in Hiphil, unde vicissim patet, quàm
... illud sit impertinens.

Obje-

Objectio IV.

Ex analogia Grammatica. Argumentantur ex analogiâ Grammaticâ purum; & vivificare, vivum facere. Ergo etiam facere reipsâ.

Resp. Ista analogia non est universalis. Glorificamus Deum, non ex inglorio gloriosum ex profano sanctum, sed talem prædicando. Sic magnificat Maria non parvo magnum faciendo, sed magnum prædicando. Pari modo justificatio non est justificatio, vel justitiæ habitatio, sed gratuita absolutio à peccatis, & justitiæ imputatio Christi meritum. *Augustinus* quidem sæpe habitualiter talem nunquam tamen modo etiam forensi. Sic enim inquit tom. 3. spir. & lit. ad Marcel. in cap. 26. col. 827. edit. Basl. anno 1519. ita dictum est, justis abuntur, ac si diceretur, justis habebuntur: Sicut dictum est de quodam. Ille autem id est, ut justus haberetur & deputaretur. Et tom. 10. lib. 1. Apost. ferm. 6. col. 278. edit. cad. Videte duo, justitia Dei non ipso, non in nobis.

Luc. 10.

Posterior thesis.

Justificari coram Deo, nihil significat aliud, quam peccatorem, coram tribunali Dei constitutum, & ad numerum gratiæ confugientem, à culpâ & poena absolvi, & justum pronunciari.

Confirmatio.

Forensi significatio verbi justificandi probatur. Forensi hanc justificandi significationem sequentibus mentis demonstratam damus.

1. Ab adjunctis. Quodcumque vocabulum notat actum, actum, in quo est reus, debitum, accusator, testis, tribunal, id est, iudex, gratia, absolutio, id forense est. Vocabulum justificationis ejusmodi. Notat enim actum judiciale, quod patet ex Job. 3. & 10.

1. Ab adjunctis.

2. Ps. 143. v. 2. in quo est debitum, Matt. b. 18. vers. 24. Mat. b. 6. v. 12. peccatum, Rom. 3. & reus (homo peccator) Rom. 3. v. 4. & accusator (lex) Rom. 3. vers. 20. & testis (conscientia) Rom. 2. v. 13. & iudex (Christi) Rom. 14. v. 10. & advocatus (Christi) 1. Johan. 2. v. 1. & iudex (Dominus) Job. 5. v. 27. Act. 10. v. 42. cap. 17. v. 31 & gratia & misericordia, Psal. 25. v. 6. & 7. Psal. 103. v. 10. & absolutio.

u. i. d. i. d. i. Psalm. 32. v. 1. Psalm. 51. Ergo vocabulum
 est forensis. Argumentum hoc proponit & urget Dn. D.
 p. 3. Antipistor. ib. 9.
 Ad oppositum. Opposita sunt sub eodem genere. Justificationi 2. Ab op
 eris condemnatio, accusatio, ligatio seu peccatorum retentio positio.
 et ratio quæ vocabula omnia sunt forensia. Unde sequitur, &
 audi verbum in forensi significatu accipi. Minorem probant
 1. Reg. 8. vers. 32. Prov. 17. v. 5. Esa. 10. vers. 8. Matth. 12. v. 37.
 1. Reg. 18. v. 18. Job. 20. v. 23. Rom. 5. v. 16. c. 8. v. 33. & 34. 2. Co
 r. 2. v. 9. Gal. 3. v. 10.
 11. 1. Synonymis. Justificatio quando aliis æquipollentibus vo- 3. A Syno
 nis & phrasibus circumscribitur, tunc illa omnia sunt forensia & nymis.
 u. remittere peccata, Job. 20. v. 23. Rom. 3. v. 25. & c. 4. v. 7.
 1. 1. Matth. 9. v. 2. 1. Job. 1. v. 9. 1. Job. 2. vers. 12. Act. 10. v.
 4. condonare, Coloß. 2. vers. 13. Solvere, Matth. 16. v. 19. c. 18. v. 18. non
 remitti in iudicium, non iudicari, non condemnari, Job. 3. v. 8. 16. & 17.
 1. 1. imputare iustitiam, fidem imputare ad iustitiam, Rom. 4. v. 3.
 & 5. regere & non imputare peccata, Roman. 4. vers. 7. & 8. reconciliari,
 1. Cor. 5. v. 19. Rem. 5. v. 10. redimi, Rom. 3. v. 14. 1. Cor. 1. v. 30. Gal. 4.
 v. 5. e. ch. rographum tollere, Coloß. 2. v. 14. benedici cum fidei Abra
 hamo, Gal. 3. v. 6. ex Gen. 12. vers. 3. salvari, salvi fieri, Matth. 1. v. 21.
 Act. 15. v. 11. Rom. 11. v. 5. Ephes. 2. v. 8. 2. Tim. 1. v. 9. Tit. 3. v. 5. Luc. 9. v.
 1. Ubi tamen notandum, æquivocationem esse in vocabulo Salvati
 onis. Vel enim notat fruitionem gloriæ, & ita in resurrectione demum
 habebimur, ideoque hoc respectu salvari & iustificari non sunt Syno
 nyms: Vel notat fruitionem gratiæ, quæ significatio quoque usitata.
 et ut patet ex dictis modò allegatis, & sic in hac etiam vitâ salvari &
 iustificari dicimur, ideoque hoc sensu salvatio & iustificatio non dif
 ferunt. Iisdem enim causis constituuntur, & in ipsa Scriptura, tan
 quam indistinguishè invicem permutantur. Sicut enim iustificamur
 gratis, gratiâ Dei, ex fide Jesu, vel per fidem, non ex operibus, Rom. 3.
 4. Gal. 2. & 3. eodem modo, & iisdem causis salvamur, Ephes. 2. vers. 8.
 1. Tim. 1. v. 9. Tit. 3. 5. Act. 15. v. 11. Rom. 11. v. 5. Unde Apostolus Paulus
 Rom. 4. v. 6. *managiam* beatitudinem seu salutem per imputationem
 gratiæ absque operibus definire voluit, quæ ipsa est justificationis
 definitio. Quæ autem definitione conveniunt, quomodo realiter dif
 ferre possunt?

4. *Ab absur-*
dū.

IV. *Ab absurdis*, quæ consequuntur Papistica

interpretationem. 1. Justificatio est remissio peccatorum. *Roman. 3. v. 25.* Infusio justitiæ est justificatio, agunt Jesu-
fusio justitiæ est remissio peccatorum. Absurdum. 2. *Justi-*
ma est unica, inquit Conc. Trident. infusio justitiæ, rem-
rum & productio bonorum operum, quæ omnia ad justitiam
sentiam pertinere putant Pontificii, non est forma, sed
nempè habitus seu generatio, privatio seu corruptio, & est
non una, sed triplex jam erit justificatio, nempe privatio, habitus
actualis: vel unum justificandi verbum falsò exponitur
rum remissionem, & justitiæ infusionem.

Ufus signi-
ficationis
forensis.

Atque hæc sunt præcipua argumenta, thesauri hujus
tia, quibus hoc insuper addimus, Spiritum sanctum in
Atrinam justificationis non sine singulari cautela vocale
judiciali proponere voluisse, nimirum, anathema sit
Exam. pag. 132. ad tollendas cogitationes tuas. *Epicureas*
tas. Corda enim hominum vel sunt Epicureæ justificati-
tia pro re levi & perfunctoria, idcoque non adest justificatio
justificatione, vel Pharisæica, solum sanctitatis affectantia
justitiam affectantia. Quando autem sub iudicio forensi
nis & tribunalis divini per processum judic
tionis proponitur, ibi tum concidit Epicurea temeritas, & per
vanescit Pharisæica temeritas, vel propriæ sanctitatis affectantia.

Objectiones Pontificiorum.

I.

Ex Esa.
53. v. 11.

Esa. 53. v. 11. In scientia sua justificabit ipse justus, & per
E & iniquitates ipsorum ipse portabit. Ubi est verbum in
Bellarminus lib. 2. cap. 3. יצריק quod justum facere significat.

Resp. In Hebræo est, *In cognitione sui*, quæ cognitio non
ca esse debet, sed fidelis, hoc est, cognitio talis, de qua scriptum
v. 3. *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum,*
misiisti Jesum Christum. Hic igitur est sensus: *Christus ipse in*
in cognitione sui, id est, in fide & per fidem multos justificavit
pronunciabit & à panis absolvet. Sic enim expressit hæc
Propheticum Apostolus Paulus *Rom. 3. v. 26.* ubi scribitur: *Et*

sicut & seq. v. 19. sicut per inobedientiam unius
 multi sunt multi, ita per unius obedientiam iusti conditi
 Christus per suam obedientiam omnibus vera
 am. Eundem sensum iustificandi verbum hic
 Iustificabit multos, id est, omnibus iustitiam a
 verba, Iniquitates ipsorum ipse portabit, sunt quasi
 Omnium autem iniquitates portavit. Ergo & om
 cum de actu intelligi nequeat, sequitur, quod iustitia
 tiam imputare denotet, sed acquirere.

Verum prior explicatio est convenientior.
 cognitione sui, quæ fidelem cognitionem innuunt, non per
 iustificare de acquisitione iustitiæ interpretemur, sed per
 catione, cum cognitio Christi non sit omnium, sed d
 qui soli Christum cognoscunt. Job. 10. v. 14.

II.

2. Cor. 6. v. 11. Et hæc quidem fuistis, sed a
 estis, sed iustificati estis, in nomine Domini nostri Jesu
 Dei nostri. Hic veluti Synonyma conjunguntur iustitia
 sanctificatio.

Resp. Loculus hic omnino nihil facit pro Por
 lustria illa verba in isto textu ἵσθωσαν ὑμῶν ὁποῖον
 antegressæ accusationi. Eratis sordibus peccatorum in
 abluti: Eratis contaminati iniustitiis, fornicationibus
 Et iustificati per fidem: Eratis propter ista peccata redam
 estis iustificati. Quomodo? Num per infusionem quan
 am inhaerentem? Hæc ita, sed in nomine Domini nostri Je
 secus atque Paulus inquit Tit. 3. v. 3. Eramus aliquando
 Cum autem benignitas apparuit Salvatoris Domini nostri
 bus iustitia, quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam
 nos fecit.

III.

Ex Apoc.
 22. v. 11.

Apoc. 22. v. 11. Qui nocet, noceat adhuc, & qui iustus
 sciat adhuc, & qui iustus est, iustificetur adhuc, hoc
 studeat, ut inhaerens iustitia augeatur.

Resp. i. Si per iustificare intelligas iustitiæ infusionem
 evadet absurdus, hic nimirum: Cui infusa est iustitia, d
 iustitia.

3. Pontificii exponunt dictum illud de Justificatione non Latine
 quod ipse non definitur per infusionem, sed bona opera.
 Commodè potest locus hic intelligi de Continuazione Justifi-
 cationis, quod Græca vox *ἐν* indicare videtur. Quia enim quotidie
 labimur omnes, hinc quotidie opus habemus Justificatione
 bonorum peccatorum, pro qua etiam orabit omnis sanctus, *Psal.*
 143. & quod petimus in Oratione Dominica, *Pater, dimitte nobis*
etiam nos. Sensus igitur est: *Qui peccatorum suorum remissionem*
per te, porro infertur, et reliqua ipsi remittantur. De augmento
 Justificationis gratuita omnino non exponi possunt ista verba,
 nisi uti volunt Pontificii. Justificatio enim nostra magis & mi-
 nus recipit, quia Justitia nostra Christus est, *1. Cor. 1. v. 30* fide ap-
 prehendimus, *Act. 10. vers. 43* Igitur non magis justificatus est, qui ma-
 gis quam qui infirmam habet fidem, siquidem Justificatio non est
 de gradu qualitatis, quod magis & minus recipere potest, sed
 de operum Justitia recipere potest augmentum, sed
 non Justitia seculi.

4. Quamvis concederetur Pontificiis ex *ἡθροῖα*, per verbum
ἀντι in dicto allegato nihil aliud intelligi, quam crescere & pro-
 gressu & are & justitia novæ obedientiæ, non tamen inde mox
 sequatur quid in epistolis Paulinis in loco de Justificatione illum
 simpliciter habeat sensum. Contrarium enim supra est demonstra-
 tum. Igitur aliud est Justificatio, aliud renovatio, sic vocabulorum
 utrumque beneficium notant exceptiones non sunt confun-
 denda.

5. Et certè præposterum est, ex loco, qui non loquitur de Justi-
 ficatione hominis peccatoris coram Deo demonstrare velle, quænam
 in *ἐγὼ* *διὰ τὸ δικαιοῦσθαι* propria justificandi significatio.

IV.

Syrac. 1. v. 8. Religiosus custodiet atque justificabit cor.

Resp. in Græco atque authentico textu ista verba planè non re-
 feruntur. *V. 28.* quidem dicitur: *Qui sine timore est* (in Græco legitur
ὁ δὲ ἄνθρωπος ὁ ἄνθρωπος iracundus vir) *non poteris justificari.* Sed hic locum
 hebreæ forensis significatio, ut justificari idem sit, quod à culpa ab-

Ex Syr. 1.
v. 18.

V.

Syrac. 18. v. 22. Non verearis usque ad mortem justificari.

Ex Syr. 18.

Ex Syr. 18.
v. 22.

Resp. Iustificari non notat hñe iustitiæ in ulion
festum, sed iste Syracidis est sensus: *Ne differas penitentiam
ad mortem, noli in senectute demum probus fieri, sed desine
am. &c.* Quid verò hinc patrocini habebunt Jenuwite?

VI.

A verbo
sanctifi-
candi..

Sicut idemum sanctificari dicitur, qui ex non sancto
habitu sanctitatis, sic idemum iustificatus dicitur, qui ex non
iustus est factus, per habitum iustitiæ.

Resp. I. Sanctificare non denotat semper ex non iusto
facere. Nam *Esa. 8. v. 13.* dicitur: *Jehovam exercituum sanctificabo.*
Matth. 6. v. 9. *Sanctificetur nomen tuum.* *1. Cor. 1. v. 30.* *Christus
sanctificatio nostra,* in quibus dictis omnibus sensus ille locum
venit.

2. Maxima est disparitas inter sanctificationem & iustificationem,
sicut etiam inter sanctitatem & iustitiam: Sanctitas
mentio qualitatis est, iustitia in relatione: sanctitas iustitia
imputatur, &c.

Atque ex hæcenus dictis jam apparet satis, quid in
iustificationis verbum iustificandi propriè significet, nimirum
à reata pœnâ absolvere. Non enim talem fert Deus iustificatione
hominis: *Nihil mali egit, idè eum absolvere,* sed h
Promeruit mortem propter peccata, attamen ab hac pœnâ
absolve, ob satisfactionem filii mei, propter quam etiam ipse
vel potius iustificateum, id est, à pœnâ liberum, & non amplius
tioni obnoxium pronuncio..

QUESTIO XXIX.

Ad T. 4.
L. 2. de
Iustific.

Quas significationes habeat imputatio?

IN epistolis Paulinis sæpè reperitur Vocabulum *imputatio*, ut
Rom. 4. v. 3. *Credidit Abraham Deo & imputatum est ei ad iustitiam.*
V. 2. *David dicit beatitudinem hominis esse, cui Deus imputat peccata.*
Vide ibidem v. 4. 5. 8. 9. Operæ igitur pretium est scire, quæ
propriæ & genuinæ vocis hujus significatio.

Expositio
cujusdam
Osiandri-
stæ.

Quidam in certamine Osiandrico, uti meminit *Chrysostomus*,
1. Exam. m. pag. 149. ita philosophabatur: *Verbumputare* un-
quisque est vocabulum hortense. Sicut igitur amputare significat pe-
tionem aliquid auferre, ita imputare iustitiam, est inserere im-
re & infundere homini novas qualitates.

Explic. vocum Controv.

Credendi interpretationem affert *Andradus*, qui fingit phrasin novam Latin.
 in r. tumini undi renatis charitatem seu iustitiam inhaerentem.
 7. *Antea* verba hæc, *Fides imputatur ad iustitiam*, sic interpretan-
 Deum fidem inventam in hominibus dignam ducit, cui donetur
 aratur iustitia inhaerens, per quam salventur.
 carminibus vocem istam opponere solet veritati, quasi imputa- *Bellarmini*.
 notæ aliqua & figmentum quoddam sive *Phantasma*, unde ju-
 putaram crebro appellat iustitiam putativam. Sic l. 2. de Ju-
 c. 4. opponit esse & putari, verè mori & putativè mori, immorta-
 cum & putativam, justificationem veram & putativam, l. 2.
 meritis accusat Chemnitium, quod scripserit, *Vocabulum im-*
mutu relatum, & addit, *Chemnitium tribus verbis totam Ari-*
etiam de relationibus evertisse. Prolixè insuper disserit ibi-
 bes non posse, ut Christi iustitia nobis imputetur: quod ipsum
 etiam *Costerius* affirmat in *Enchirid.* & *Pistorius* in *Thefib.* German th.
 & seq.

Costerius p. 254. suam ita proponit sententiam: Hoc quod dicitur *Costerius*.
 reddere ipsum ad iustitiam reputari, duobus modis intelligi por-
 U. modo, ut idem valeat, quod fidem à Deo pro iustitia haberi;
 Alio modo intelligitur; credidit *Abraham* Deo, & reputatum est ei
 iustitiam, ut significetur, iustitiam, qua peccator justificatur, non ac-
 quiri operibus humanis aut meritis comparari sed merè à Christi gratia ef-
 fici & eam tamen accipiendam necessariam esse fidem. Hæc *Costerius*,
 & reliqui assentiuntur Pontifici, quibus fidem imputari ad iusti-
 tiam nihil est aliud, quam fidem cum Ipse & charitate conjunctam le-
 gitime formatam, hominibus inhaerentem, tam dignam censeri & exi-
 meri à Deo, ut ei tribuat & conferat iustitiam & salutem æternam.

An autem res ita sese habeat, & quænam propria sit hujus voca-
 bi significatio, paucis nunc dispiciendum restat. Sciendum verò est,
 quam maxime differre duas has phrasas: *Meritum aut iustitia Christi*
imputatur nobis, ut sit nostra, & *Fides imputatur nobis ad iustitiam*. De
 quoque ægemus distinctè, ne confusio turbet intelligentiam.

I.

De imputatione iustitiæ.

Pontifici quidem inficiantur strenuè, reperiri hanc propositio-
 nem *Iustitia Christi nobis imputatur*. Ita enim *Costerius* scribit nobis im-
 putatur, p. 254.

L. 3.

An phrasæ
IustitiæChristi
nobis im-

putatur,

exiet in scriptura. p. 254. Nusquam in Scripturis legimus, justos per Cb
imputatam esse justos, sed legimus frequenter fidem de
qua est credere, imputari ad justitiam. Et Bell. l. c. 7. ubi
nullum omnino locum invenire potuerunt, ubi legeretur, ut
nobis imputari ad justitiam, &c.

Verum ad retundendas has Pontificiorum calumnias
demus.

1. Quod hæc verba, *Justitia nobis imputatur*, expressè
Rom. 4. v. 6. ὁ θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργου, &c. & τῷ
ἀδικῶν καὶ ἀποκαταστασὶν τὴν δικαιοσύνην, ut imputetur & iustificetur.

2. Urgetur istud Nazianzeni: Perinde sunt ea, quæ
intelliguntur, atq; ea, quæ scribuntur. Licet igitur non to
& syllabis expressa haberetur hæc propositio: *Justitia Cb*
putatur, attamen per bonam consequentiam ex Scripturis d
set, præsertim ex illo 1. Cor. 1. v. 30. *Christus factus est nobis*
stia, quod fieri nequit nisi per imputationem. Id n ex
colligitur, *Fides imputatur ad justitiam*. Non enim hæc a
tione sui, sed relatè, ratione meriti apprehensi imputatur
unde sequitur, & ipsum Christi meritum nobis ad iustifi
tari.

De verò Sed nunc ad ipsam vocis explicationem devenio. Quod
imputati- per verbum imputare, id Hebræi per radicem מִנִּי exprimu
onis signi- Lexicographi, *Avenarium* præsertim pag. 285. interpretatu per
ficatu. *Cogitavit sapienter, excogitavit ingeniosè, putavit, reputavit*.

Passivum מִנִּי reddunt per *æstimatus vel reputatus est*. Ex
citur, imputationem generaliter & originaliter significare
translationem alicujus rei, sed non realem, verum præcip
tem, aut solâ cogitatione factam. Quando enim alteri ab al
decretum vel per cogitationem aliquid attribuitur, tunc ei
dicitur. Sic etiam Græcum λογίζομαι nil denotat aliud, q
re, æstimare, acceptum ferre: unde Flacius vocem Juridica
latio) voci huic, *Imputatio*, valdè vicinam esse & consinem exi

Accepti- Est enim acceptilatio Juridica, ut ipsi exponunt, *magis*
latio juri- cum debitor interrogas creditorem, *Ferēsne mihi acceptum*. no
dica. Et alter, creditor nimirum, qui dimittere vult debitum nondum
respondet, *Fero*, acquiesco, perinde ac si præsentī pecuniā p
Pari modo imputatio nihil est aliud, quàm quædam accepti

attribuo, quod tamen ille non promeruit, sed
 quæ attributio realis non est, sed rationalis &
 illi, cui quid imputatur, non reipsâ inhæret, sed tan-
 quàm si inhæreret. $\alpha\psi\eta$ enim & $\lambda\omicron$ -
 beretur & $\alpha\psi$ mîtur, ac si reipsâ inhæreret. $\alpha\psi\eta$ enim & $\lambda\omicron$ -
 riè cogitare, reputare, æstimare significant.
 tamen, ag. 413. recenseret plures hujus vocis significatio-
 nes, non ab, non omnem imputationem fieri mente, nudâve co-
 gitatione, sed quandam fundamentum etiam habere in ipsa re, ita, ut
 cogitatio æstimatoris, reputantis & imputantis correspondeat rei,
 ut cogitatio æstimatoris, quia talis in se est. Sic enim distinguit:
 Imputatio alia est essentialis, cujus duo sunt modi. 1. Cùm res
 exstens in rationes refertur, tanquam alicujus momenti & duplex.
 2. da, ut Psalm. 144. vers. 3. Quid est filius hominis, quod
 reputat eum? 2. Cùm rei aut facti suum præmium
 aut pœnam aut malum deputatur, ordinaturve. Sic opes
 & merces adjudicatur, imputatur, vel adscribitur. Uterque
 habet obiectum, huiusmodi illa, quando peccatum imputari vel non im-
 putari dicitur. Cum imputari, tunc idem est, ac si diceretur, Pecca-
 tum observatur, annocatur, aut oblivioni non traditur, ei que simul
 pœna decernitur & adjudicatur. Cùm non imputari dicitur,
 oblivione contextum sepelitur, & nulla ei pœna decerni-

Alia est cogitationis seu rationalis, & hæc rursus 1. vel rei, seu
 personæ, cùm res ab aliâ personâ ad aliam solâ cogitatione trans-
 fertur, & gloria Christi ab ipso ad nos; & vicissim, nostra iniustitia
 ab aliâ solâ cogitatione, voluntate aut decreto Dei transfertur, eive
 imputatur. 2. vel pretii seu realis, cùm dignitas, valor aut pretiositas
 rei ad aliam rem sola cogitatione transcribitur, seu cùm
 alterius locum cogitatione vel decreto alterius supplet: sic
 nobilitas pro virtute apud regem est, forma puellæ pro dote,
 & contrâ dos pro forma, &c.

Recentiores quidam significata imputationis ita recensent: Im-
 putatio rei bonæ, vel rei causam alicui, quam habet vel non habet, boni
 vel mali adscribere. Imputatio rei malæ dupliciter fit, vel
 rei & debite, cùm res mala vel ejus causa verè alicui inest, ut cùm reo
 imputatur culpa & propterea damnatur: Sic Deus impenitentibus
 peccata jure imputat, vel indebite & injuriâ, cùm res vel rei causa
 non

non inest, ut cum culpa imputatur innocenti. Sic h
 causas injustè imputant terræ, cœlo, & similibus
Imputatio fit tripliciter: 1. *jurè & debitè*, cum res, quæ imputatur, non
rei bonæ. tur, & tunc improprie dicitur imputari, seu dari, v. l. tri
 lus dicit, operanti imputari, id est, dari ex debito. 2. *Injustè*
 justo imputatur justitia, & reus absolvitur contra leges.
 injusto imputatur justitia & reus absolvitur, non ex debi
 causas tamen justas habente. Sic fides ad justitiam, v. l. ju
 dem imputatur.

Et hæ sunt præcipuæ significationes vocabuli.

Paulus verò in sua de justificatione diatribæ duas
 constituit imputationis species, uti patet ex Rom. 4. 5. 4. 5.
 secundum *debitum*, alteram secundum *gratiam*: illa refertur ad
 legem, hæc fidem & Evangelium: illa cum Flacio realis, hæc
 dici potest.

Imputatio secundum debitum. *Imputatio secundum debitum* est, cujus fundamen
 operante, cui fit imputatio, id quod Paulus sic effatur Rom. 4. v. 4.
qui operatur, merces imputatur ex debito. Ubi est relatio inter
 dem & opera. Piscator quidem l. i. de *Justif.* p. 6. & 7. negamus
 imputari, ullamve imputationem esse secundum debitum.
 men negare nõ debuit. Ut n. profanorum auctorum exemplum
 ex Scripturis hæc possunt proferri. 2. Sam. 19. v. 19 ait ad David
Ne imputet mihi Dominus meam iniquitatem, neq. memineris
iniquè egerit servus tuus, &c. Rom. 4. v. 8. *Beatus, cui Deus non*
peccatum, ex Psal. 32. v. Rom. 5. v. 13. *Peccatum non imputatur, cum*
est. 2. Tim. 4. v. 16. *Omnes me deseruerunt, ne illis imputetur.* Iam
 manifestè describitur imputatio secundum debitum. Nam Sa
 tumeliis proscindenti Davidem jure & secundum debitum
 tur iniquitas, sicut & cuius contra leges delinquenti & descrea
 quem maximè debebat juvare.

Imputatio secundum gratiam. *Imputatio secundum gratiam* est, cujus fundamentum non ha
 tur in eo, cui fit imputatio, sed in gratia & misericordia Dei
 tis impium. Paulus ita effert Roman. 4. v. 5. *Ei autem, qui non ope*
credenti verò in eum, qui justificat impium, reputatur fides ejus ad
am. Atque tali gratuita imputatione justitia Christi nobis imputa
 Expresse enim dicit Apostolus, *non secundum debitum, sed ex gratia*
putari, fidem pro justitia, non operanti, sed credenti; quod inluper ex

Abrahami exemplo. Habebat ille iustitiam in-
meritis virtutis Apostolus negat fuisse fundamentum, cuius re-
putata sit iustitia ad beatitudinem. Si enim Abraham
iustificatus est, habes gloriam, sed non apud Deum. Rom. 4.
conterio idem evincitur. Beatum enim prædicat Paulus eum,
imputantur peccata, sed imputatur iustitia. Per non imputa-
peccatorum intelligi nequit realis amorio, deletio peccato-
non enim facta infecta fieri possent? sed tantum rationa-
per imputationem facta intelligitur.

Atque huc colligit Chemnitzius, 1. In credentibus non esse funda-
mentum illud, cuius ratione & respectu iustitia ad beatitudinem im-
putatur. 2. Contrarium reperiri fundamentum, si Deus vellet in judi-
camento, quod legendum est, ne imputetur, nempe peccatum. 3.
non imputationem relationem mentis & voluntatis divinæ,
sed gratuitam misericordiā propter Christum credentibus peccata
imputat, sed potius illis imputat iustitiam, id est, habentur coram
Deo iustitiam, ac si perfectam haberent iustitiam in hærentem, &
Deo inquit iustis datur eis salus & vita æterna. Ex quo patet, duos in
imputatione concurrere imputationis modos, unum *τενελον* priva-
tionem, quem vocant imputationem *negatam*, estq; rei, quæ in ho-
mine exstiterit, & imputari deberet, non imputatio, & consistit tum in
omissione & non annotatione peccati, tum in dimissione reatus: alter
autem *θετικον* positivum, quem nuncupant imputationem *affirmatam*,
quando nobis iustitia imputatur. Est hæc ejus rei, quæ in nobis non
exstiterit, & quam minimè promeruimus, ac si in nobis existeret, attribu-
tum, quando videlicet Deus pro verè iustis & sanctis hominibus nos
habet, cum tamen tales per nos ipsos non sumus.

Quoniam verò iudex mundanus sine fundamento iustificans im-
pium, abominatio est Domino, Exod. 23. v. 1. Deuter. 25. v. 1. 3. Reg. 8. v. 37.
Proverb. 17 v. 15 Esa 5. v. 23. multò minus Deus aliquem iustificabit sine
fundamento, & iustitia, h. e. nisi juxta legem satisfactum sit pro pecca-
to, & lex perfectâ obedientiâ fuerit impleta. Hoc fundamentum im-
putatæ iustitiæ cum in credentibus non hæreat, necessum est, ut extra
eos sit in alio, qui solus est Christus, qui à Deo Patre factus nobis est
propitiator & mediator, qui pro nobis legi subiectus, eam perfectissi-

mè implevit, Gal. 4. v. 4. & 5. factus à Deo nobis iustus, id est, nos efficeremur iustitia Dei in ipso, 2. Cor. 5. v. ult. Ep. 45. v. 2. per unius obedientiam iusti constituuntur multi Rom.

Quomodo Atq; hinc intelligitur, quomodo concilianda sit impius iustificetur, *justificat impium, abominatio est coram Deo, Prov. 17. v. 3. Qui* *justificat impium, Rom. 4. v. 5. Nam ibi intelligitur* *Non iustificetur?* nec ipse, pro quo nec alius satisfecit: hic autem impius, quidem, pro quo tamen satisfecit alius. Proinde cum Deus dicitur imputare iustitiam, dupliciter id accipi debet, non potest esse, nempè primum ratione cause, deinde ratione effectus. Tunc est ista locutio, iustitiam Christi in credentem transferri, tunc nostra iniustitia potenter à Deo in Christum transferri, hanc est propriè causa nostræ iustitiæ. 2. Indicat etiam effectum, nempè aliquem haberi pro iusto, qui non talis sit: quod patet per clarat exemplo imputationis contrariæ, dum Christo imputatur iniustitia, ideoq; & ipse pro iniusto habebatur. Verba satis emphatica & ponderosa.

Quid sit
iustificatio
230.

Explicatio
relatio
in iustificatione.

Ex hæcenus ergo dictis apparet, quòd iustificatio nihil sit, quàm iustitiæ imputatio, quando nimirum Deus homines impios peccatores pro verè iustis habet, non ob inhærentes quasdam virtutes, tantæ iustitiæ meritorias, sed unicè ob satisfactionem Filii dei, imputatam. Quoniam enim Christi meritum & iustitia per fidem nobis ita imputatur, ac si nosmetipsi Deo perfecti fuissimus, hinc fit, ut & iustitia nobis imputetur, h. e. ut pro iusto à Deo habeamur & reputemur. Et ita habetur tota relatio iustificationis, tum est obedientia & redemptio in Christo Jesu Domino nostro, tum est persona credens, qui peccata non imputantur, sed iustum iusta reputatur coram Deo. Relatio est gratia & iustitia seu applicatio fundamenti ad terminum, hoc est acceptatio credentis in gratiam Dei, propter imputatam Christi obedientiam & satisfactionem.

Hanc verò doctrinam Bellarminus falsè irridet l. 2. c. 7. Tribo. verbis, etiam Aristotelis doctrinam de relationibus subtilissimè relatione Chemnitius noster evertit. Sed si accusasse sufficiat, qui irriserit? inquit Tertullianus. Addit autem Jesu vita quandam obiectulam, hanc nimirum: Si misericordia Dei relatio est, qui iustus sit credentibus imputat, Philemon quoq; relatio erit, quoniam si de

ut ibi imputatur debitum Onesimi. Sed mera est sophisticatio. *nis Latin.*
 Quod enim relatio habetur in illo textu Paulino: *Fundamentum Responsi.*
 Paulus Onesimi in sese transferens, sive intercessio Pauli:
 est Onesimus à Philemone recipiendus in gratiam, sive re-
 latio Onesimi; Relatio est applicatio fundamenti ad terminum,
 acceptatio Onesimi propter intercessionem Pauli. Pari mo-
 do justificatione, fundamentum est obedientia & intercessio Chri-
 sti personae in gratiam recipienda, relatio est personae rece-
 ptio seu absolutio, propter Christi obedientiam & satis-
 factionem imputatam.

Illustrari hoc totum negotium simili potest appositissimo, à Justis. *Illustratur*
 deferens defuncto. Sit aliquis alteri magno ære obstrictus, quod *justificari-*
 tempore persolvere debuit, non autem persolvit, quia solvere non *one foret.*

Talis igitur injustus est & poenas debet. Sit alius, qui hujus de-
 bito, pro eo satisfaciatur & pecuniam numeret. Ibi tum iudex
 ob solvit & pro justo habet, quia solutio ab alio facta illi im-
 putatur, ac si ipse persolvisset. Sicut igitur justificatio hæc foræ nihil
 aliud, quam hominis injusti & poenas promerentis ob imputatam
 satisfactionem absolutio: ita justificatio hominis peccatoris
 est ob imputatam Christi justitiæ absolutio & liberatio. Sicut ibi fun-
 damentum absolutionis non est in debitore, sed in alio: Ita & hic.

Applicari etiam potest exemplum acceptilationis Juridicæ, quan- *Et acce-*
 do debitori accepta fertur persolutio, cum tamen non persolverit, per- *ptilatione*
 trisse autem putatur, quia creditor illud debitum sponte dimisit. *Juridica.*
 Scrimen autem magnum est inter acceptilationem istam *Theologi-*
 cam, & hanc *Juridicam*. Hæc enim prorsus est imaginaria solutio vel
 imputatio solutionis sine fundamento, quia nulla planè rei essentialis
 transactio, aut justæ firmæque causæ interventio accidit: In theologica
 verò acceptilatione à nobis quidem nulla fit vel intervenit solutio,
 tamen extra nos in obedientiâ Christi certa est ac hæret talis trans-
 actionis causa, ut licet nobis sit imaginaria solutio, aut gratuita debiti
 condonatio, tamen Christo non fuerit imaginaria, sed vera, realis ac
 perspicua solutio. *Breviter:* In acceptilatione Juridica nulla adest
 causa dimissi debiti: In acceptilatione verò Theologica adest, non
 quidem in debitore, sed extra debitorem & peccatorem in Christo,
 qui pro isto debito sufficienter satisfecit.

Vicinum acceptilationi, ut & justificationi est verbum vulga-
 re Gallicum potius quam Germanicum, *Einen quistren / einen*

quit und loß sprechen, quod venit à latino quietare a
 etum facere, liberare ab omni cura ac molestatione
 lis solutionis ac acceptilationis vocatur *quiescentia*, quæ
 quietatio. Præstat enim debitori quietem ab omni mole
 ti & creditoris. Pulchrè huic vocabulo quietantiæ con
 Pauli Rom. 5. v. 1. *Iustificati igitur fide pacem aut quietem habemus à*
Deo per Christum. Dum enim iustificamur, quasi à Deo quædam
 illi nihil amplius debeamus, quoniam Christi meritum, qui
 tissimè pro nobis satisfecit, nobis imputatur.

Atq; hinc satis apparet, tum quòd nostra iustificatio
 gratuita imputatione satisfactionis Christi, tum quòd ab
 pturis prorsus contraria sit Pontificiorum sententia de iust
 Cùm enim illa, quæ coram Deo iusti sumus, iustitia nobis
 catur, utiq; hinc sequitur, non per infusam & inhæren
 esse iustos. In qua enim lingua, quæ in Grammatica, quæ
 imputare idem est, quod infundere? An quia Christus in
 peccatum nostrum, idè illi est infusum? Num Paulus scri
 est, quia delictum Onesimi sibi vult imputatum, epist. ad Titum
 An Christiani sunt homines pessimi, quia sæpè gravissima illis
 imputata scelera, & reputati sunt, tanquam oves occisioni,
 v. 36. Psal. 44. v. 23.

Potest ali
 quid im
 putari,
 quod non
 inhæret.

Absurdissimum proinde est effatum illud Jesuitalicum
 potest imputari, nisi inhæreat ei, cui imputetur. Contrarium
 modò allegatis, quibus addantur sequentia. Num. 18. v. 27. de
 dicitur: *Offeretis decimas de decimis, & reputabitur vobis oblatio*
vestra, ut frumentum de area, & ut plenitudo de torculari, h. e.
 hoc Deo erit, ac si de propria area obtulissetis, nimirum
 proprias. Gen. 31. v. 15. Filix Laban dicunt: *Extraneæ reputate sunt*
 Lev. 17. v. 3. & 4. *Vir si occiderit bovem, & non obtulerit ad ostium altaris*
culi Domino sanguis imputabitur illi, quasi si sanguinem fuderit, perit
 Rom. 2. v. 26. *Preputium ejus in circumcisionem reputabitur* In his
 plis omnib. imputatio non realis est, sed rationalis, h. e. fundam
 non constituitur in eo, cui fit imputatio, sed in relatione. In e cogit
 one, judicio & voluntate imputantis. Sic vulgò dicitur: *Delictum*
imputatur toti civitati. Exemplū legitur Gen. 34. Sic peccata Israël
 imputabantur hircis, & aliis sacrificiis nihil tale cōmeritis, Lev. 16.
 delictum Adæ & parentum imputatur posteris. Sic Halbert ad

quodammodo refert in Clave p. 421. sacrificuli virum
 Adamum, cumq; omnibus suis peccatis, certo ritu, ceremoniâ
 oris preculis onerabant. Sic indulgentiarii ac Monarchi sua,
 sanctorum merita vendunt, datisq; diplomatibus aliis im-

vide plura hujusmodi exempla apud Flacium in Clave p. 431.

est, ut objiciant illud Ps. 106. v. 31. *Factum Phinees imputatum*

justitiam: ubi imputationis fundamentum est in ipso facto

tenim libenter concedim9, non omnem imputationem esse

aliam, sed dari quoq; realem, fundamentum habentem in eo, cui

imputatio. Hoc autem queritur, qualis intelligatur imputatio ab

Paulo, cum scribit, justitiam imputari ex gratiâ sine operib.

non operanti? Ubi sanè manifestissimum est, talem intelligi,

non in homine, sed extra hominem suum habet fundamentum,

in seâ cogitatione, judicio & voluntate Dei imputantis,

non pro; iustis habet & reputat, non quod tales in nobis simus, sed

a Cariti satisfactiorem, quàm alias nos persolvere debuissimus,

eam apprehendimus & nobis applicamus.

Calumniantur autem Pontificii, præsertim *Staphylus*, cum ita. *An justifi-*

catio sit? *Lutbenini* constituunt *justitiam fidei in predicamento relati-*

onis *relatio est minima entitatis*. *E. & justificatio*. *Jesuwitz* dicunt *minima*

entitatis *est sine fundamento esse inanem phantasiâ & illusionem, ut si entitatis,*

entitatis *re alieno oppressus salutetur dives*. Hinc justitiam imputatâ quia dici-

vocant putitiam, fictitiam, imaginariam & phantasticam: alii vocant *tur rela-*

tionem *phantasiâ amentissimam insaniam, non secus atq; ille Ethnic9 dicebat: tio? Ne-*

cum sis ipse nocens, moritur cur victima pro te?

Stultitia est morte alterius sperare salutem.

Verùm Resp. 1. Apparet ex hoc argumento reprobus Pontificiorum *Sensus re-*

probis *imputationem dicunt esse rem minimâ entitatis, quando agitur* *probis*

entitatis *imputatione justitiæ Dominicæ: contrâ dicunt esse rem maximâ* *Pontifici-*

orum *entitatis* *quando agunt de impuratione justitiæ monachalis & aliorum*

putatio, protinus ab omnibus peccatis absolvantur, contra verò, quando nos Orthodoxi dicimus, peccata per imputationem infiniti & sufficientissimi meriti imputatio res minimæ entitatis, illusio & phantasia nuncupatur. Nonne hoc indicium est sensus quem cœci Jesu ita justo DEI judicio sunt traditi?

2. Justitiæ nostræ fundamentum ipse Filius Dei Me totò suo officio: quomodo igitur relatiō erit sine fundamento modo res est minimæ entitatis? Justitia nostra in mente dei non habet originem, in judicio & cogitatione Dei recumbit, quomodo erit phantasia, illusio, *xeroPhania*? Et sicut non erat res minimæ entitatis, neq; inanis phantasia aut illusio, quando nostra in nobis Christo imputabatur, sed res maximæ entitatis, ob quam Christus totos dolores perferre cogebatur: Ita vicissim, quando Christi justitia nobis imputatur, non est illusio, non est res minimæ, sed entitatis maximæ.

II.

De imputatione fidei.

Percepimus huc usque sensum prioris phrasæ: *Justitia nobis imputatur à DEO*. Nunc porro attendendum, quo sensu fides ad justitiam imputari dicatur?

Terminus imputationis est justitia, causa imputationis si ergo necesse est, ut fides hic non accipiatur absolute, prout virtus & opus quoddam bonum est, sed relatiōe, prout instrumentum, prout manus est, meritum Christi recipiens, apprehendens, sicut

Sensus cans & adproprians. Sensus igitur phrasæ hujus erit iste: *Habemus phrasæ: reputamur justi coram Deo, quia apprehendimus per solutionem & satisfactionem à Christo pro nobis factam*; unde statim apparet, perinde ut si ve dicas, fidem nobis imputari ad justitiam, siue justitiam nobis imputari per fidem. Utròbiq; enim nihil aliud significatur, quàm quod credimus & reputemur coram Deo, uellam ob causam aliam, nisi ob solutionem Christi, quam fide apprehendimus, & nobis propria imputatur.

Interpretatio Corderii,

Corderius p. 254. talem affert interpretationem: *Fides imputatur ad justitiam, h. e. fides charitate formata, est ipsa justitia nobis inbata coram Deo justifsumus*. At, præterquam quòd nil nisi mera sit hæc perceptio principii, multifariam errat. 1. Quia loquitur de habitu fidei, prout virtus est: Scriptura verò de actu fidei, quatenus apprehendens instrumentum est, *Credidit Abraham*, habet textus, *Et hoc imputavit ei Deus ad*

um. Alius ille, non habitus imputabatur. 2. Aliud est iustitiam *in* Latin.
ad iustitiam imputari. Sicut enim causa nequit esse effectus,
des, quæ causa est imputationis ad iustitiam, non potest esse ipsa
3, vel ipse terminus. 3. Opera secluduntur è circulo Iustificatio-
itæ. Ergo fides, quæ opus non erit nostra iustitia.
in Clave p. 421. si explicat phrasin istam: *Fidem alicui imputari*
am, propriè significat, esse illi loco iustitiæ, non quia reipsa sit ju- *Expositio*
aut alio modo vicem iustitiæ habeat, sed tum, quia in illâ veluti men- *Flacii.*
quædâ manu acquirit alienâ iustitiâ, sicut si quis precariò ac mendi-
canti alicuius persolutionem impetraret, quâ semet ipsum liberaret ab illâ
habentur, censentur & pronunciantur à Deo pro iustis, ex clementiâ
iustitiæ ac misericordiâ, cum reipsa tales non sint. Et p. 415. in-
igitur ratione fides dicitur imputari ad iustitiam, quod externâ
pleat. Verùm dubitant nonnulli, an satis commodè dictum sit, fidem
de loco iustitiæ, & qualitercunq; vicem ejus supplere. Sic enim con-
teretur causa & effectus, instrumentum apprehendens, & res appre-
hensenda. Quare commodiùs dicitur, quod fides sit *ὁργανον* appre-
hensens, quæ ipsa apprehensio imputatur ad iustitiam, h. e. causa fit, ut
qui apprehendit, pro iusto habeatur coram Deo. De omni enim cau-
sâ dicitur potest effectus. Hæc igitur rectè de fide prædicantur. Proinde
dicitur iustificare, nimirum per modum instrumenti, ita etiam
dicitur ad iustitiam imputari.

QUESTIO XXX.

Fides quid significet?

Fides Latinis plerumque notat fidelitatem in dicente, aut veracita-
tem in servandis promissis. Cicero vocis hujus etymologiam inde
trahit, quia id fiat, quod ab aliquo dictum, promissumve est, quasi istæ
verba, fiat dictum, inter se commixta sint. *Etymologia fidei.*
Cicero dicitur *πίστις*, quam vocem Flavius in Clave p. 308. à *πίστω* de-
rivenat, & quidem à tertia præteriti passivi persona, nimirum *πί-*
στυ. Rudeus ait: à verbo *πίσσωμαι*, id est, persuasi mihi, *πίστις* apud nos
dicitur, quam nos fidem dicimus. Verbum *πίστω* autem per sese si-
gnificat tum doceo, tum suadeo, vel docendo suadeo, & suadendo
docendo, unde verbum hoc non rarò de ipsâ Apostolicâ prædicatione,
insti-

πειθω
quid signi-
ficet.

institutione, & ad fidem tractione usurpatur, ut
πειθω docens, aut suadens ea que sunt de regno Christi. Sic
significat doctrinam aliquam proponere, inculcare
sic id, quod doctores docendo ac suadendo in cordibus ha-
ciunt, πῖς dicitur, nempe quzdam notitia & persuasio, id
suadendo proveniens. τὸ πείθει enim generat τὴν πίστιν, unde
l. 3. de Anima: διότι τὰ πείθει πῖς, ὁδὸς ἵππῃ τὰν τὸν πῖς
ergò à πείθει derivatur πῖς, ita per τὸ πείθει live per τῖς
ingeneratur πῖς, vel fides, ut ita pulcherrima hic cum
cum harmonia appareat.

Flacius
πίσιν deri-
vat à
פִּתְחָ

Verbum autem Græcum πείθω derivat Flacius ab Hebræo
quod significat suavit & persuasit, à quo etiam putat latinam
cem provenire. Scribit enim p. 310. *Litere penè eadem sunt*
Hebræum, vicinissimum est latino F, partim etiam פִּתְחָ facit me in
tantur: sonus quoque istarum trium vocum פִּתְחָ, πείθω, fides,
mè est. Nam terminatio neminem movere debet, sicut nec
arum variatio, quorum ntrumque summa licentia mutatur
terquam quòd ista etymologia nimis violèta esse videtur, illud
mitti poterit, quòd Græcum πείθω & latinum vocabulum fides
firmam semper & laudabilem notat persuasionem, ab Hebræo
deducatur, eam ob causam, quia radix ista plerumque in malam partem
accipitur, & notat illam vitiosam ad quidvis credendum inclina-
ut annotavit Avenarius in su Lexico p. 648. unde etiam plerumque
non redditur persuasit, sed persuadendo decepit vel deceptus
ita radix ista non denotet fidem, quàm credimus vera, sed fidem, quàm
dimus, & pro veris habemus falsa. Hinc nomen פִּתְחָ fatuus, im-
persuasibilis, pusio, qui sibi blandis verbis aliquid persuaderi sin-
credens omnibus facile persuadetur, & fluctuat ad omne verum
פִּתְחָ stultitia, fatuitas, quo sensu accipitur Prov. 9. v. 13.

Hebræis aliàs fides dicitur פִּתְחָ, quæ vox notat asse-
cordis, firmamque persuasionem, à rad. פִּתְחָ, quæ in passivo significa-
tum, stabilem & constantem, seu firmum & stabilitum esse. Unde
ctio Amen, i. e. ratum firmumque sit. Atque hinc fides dicitur פִּתְחָ,
quia est firma, certa & stabilis persuasio de promissionibus Dei, quod
etiam annotavit Zanchius l. 3. de N. D. c. 3. quæst. i. th. i. p. 296. fac. a.

Multa verò vocabulū fidei, tum apud profanos, tum apud
auctores significata habet.

profanos πῖσις. 1. notat fidelitatem in servandis dictis. 2. per-
nam. 3. fiduciam. 4. argumentum fide dignum, ἐλέγχον, Significa-
unde πῖσις, ἐπὶ χροί, quas Quintilianus probationes artifi-
dei apud

In Scripcura notat 1. inanem fidei constantiam, ut Jac. 2. v. 14. Si quis profanos.
2. se habere fidem. 2. fidelitatem & constantiam in servandis pro- In Scri-
Rom. 3. v. 3. Numquid incredulitas illorum fidem Dei evacuabit? ptura.

3. v. 33. v. 4. Esa. 11. v. 3. Jerem. 5. v. 13. Ose. 5. v. 9. 3. assensum, ut Joh. 4.

4. Credidit homo sermōni, quem dixit Jesus. Item Act. 13. v. 8. c. 14. v.

2. totum cursum vitæ & pietatis. 2. Cor. 1. v. 24. Non dominamur ve-

stra fidei. 5. Fidem miraculosam. 1. Cor. 13. v. 2. Matth. 17. v. 20. 21. Marc. 11.

1. c. 6. Veram doctrinam de fide. Rom. 1. v. 5. Ut obediatur fidei in omni-

bus gentibus, id est, v. c. doctrinæ de fide. Sic sumitur etiam. Act. 6.

7. Rom. 3. v. 31. Act. 24. v. 24. 7. Constantiam in religione & fide, Rom. 1.

7. Fides vestra annuntiatur in toto mundo. 8. Sæpè nudam notat noti-

nam. 9. plerumque κληρονομίαν. Matth. 8. v. 10. c. 15. v. 28. Luc. 17. v. 5. c. 22.

12. Act. 3. v. 16. c. 14. v. 9. c. 15. v. 19. Heb. 10. v. 22. 35. 10. Conscientiam, Rom.

4. v. ult. Quicquid ex fide non est, peccatum est. 11. res creditas, seu im-

pietionem promissionum, ut Gal. 3. v. 25.

Cæterum, tres sunt maximè insignes fidei acceptiones & usur-

pationes.

1. Significat fidelitatem, vel quandam animi veracitatem, quâ con-

stantiam in dictis ac promissis, omnibusq; conventionibus præstamus, primaria.

ut verè id demus aut faciamus, quod promissimus, quæ fides nominari t. Notat

posset fides activa, mercatoria, vel fides contractuum. Ita accipitur, fidelita-

in versu Sophoclii.

ὁὐκ ἐστὶν ἡ πίστις, ἐλατὴν δὲ ἡ πίστις id est, Moritur fidelitas, germinat

autem infidelitas. Polybius lib. 2. εἰχοντοῖς πλείον εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν

ὀλῶ καὶ τοκαρά. Hoc enim sensu usurpatum reperitur istud voca-

b. in Rom. 3 v 3. Infidelitas eorum Dei fidem, id est, fidelitatem & ve-

ritatem non facit irritam. Deut. 32. Deus vocatur Deus fidei, ut 1. Cor.

10 v. 3. id est, fidelis & verax.

II. Significat assensum & persuasionem firmam, quâ alteri dicenti

Tres verè

accep-
tio-

nes sunt

primaria.

Notat

fidelita-

tem.

2. Assen-

sum &

persuasi-

onem fir-

mam.

miche/

neht/h.e. non amplius credunt ipsi homines: *τὸν δὲ*
 ut non opus sit multa colligere exempla. *Ἀριστοτέλης*
 1. oper. lib. 4. Top. cap. 3. fol. 136. edit. Lugd. an. 1500. quod dicitur
 finivit: ἡ πίστις ὅτιν ὑπολήψεις σφὸδρον. Fides est vehementer
 iam vehementia opinionis. Eodem sensu accipit tom. 2. pr.
 sect. 18. fol. 438. ubi scribit: *Εὐὰν τὴν πίστιν, quæ per testimonium*
Taliter etiam sumit tom. 1. lib. 3. de anima cap. 3. t. 1. col. 4.
 quit: δόξα μὴ πίστις ἐπεὶ αἱ, σὺν ἐνδοχέαι καὶ δόξαι. ὅτι
 σίγουσιν: Opinionem sequitur fides, quippe cum fieri nequeat
 quam non credat, quorum habet opinionem. Duasba
Augustinus tom. 3. lib. de Spir. & litera cap. 31. col. 83. E.
 bis explicat: *De hac fide nunc loquimur, quam adhibemus*
credimus, non eā, quam damus, cum aliquid pollicemur.
eur fides: sed aliter dicimus, Non mihi habuit fidem;
mihi servavit fidem. Nam illud est, non credidit, quod dixit
sit, quod dixit. Secundum hanc fidem, quæ credimus, fides
secundum illam verò, quæ sit, quod promittitur, etiam Deus
 nobis. Hæc Augustinus.

Est verò valdè dignum consideratu, monente *Flacio* pag. 114.
 ista duæ fides sese invicem respiciant. Nam illa fides veritatis
 mater & fundamentum fidei credulitatis. Ob hoc enim plu
 meā credendo alicui assentior, quia in eo fidem esse veritatis
 bito, hoc est, ejus veracitas gignit in me persuasionem aut cer
 titiam de suis dictis & promissis.

3. Fiduciā. III. Fiduciam significat vel confidentiam, quam nominat
 ἰσθον, quā ita alicui assentior, ut simul me totum ipsi quasi con
 & omnibus cogitationibus in eum confidam. Quæ signifi
 pria est fidei in articulo Justificationis, licet hoc Pontifici
 Ibi enim non notat simplicem notitiam, neq; merum assensum
 fiducia & confidentia conjunctum, dum ita promissionibus Dei con
 Qua signi-ut simul me ipsi credendo concedam, & certissimè confidam,
 ficatio re ipsa contingere, quod promissit Deus. Probabitur hoc ahib
 perituræ autem sufficiat annotasse, quod hæc ultima πίστις significat
 iā in pro- profanos etiā authores reperitur, ut in vulgari isto vetu
 fanis Scri- λαὸν μὴ πίστευε, πολὺ τρονέες ὅτιν ὁμιλῶσι. Populo ne credas, ve
 ptoribus, in populū, versuta enim est multitudo. *Æschines contra Ctesiphonem*
 à principio: ἐγὼ δὲ πιστεύω καὶ ἡκω, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δύνει

fid. in Deo & legibus. Diodorus l. 16. οἱ θεοὶ πάντες πιστῶν νῦν ἔστιν.
 καὶ αὐτοὶ νικᾷ, Bndyllis fidebat prioribus victoriis.
 Epiphano. ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς πιστεύουσιν. Phocyl. μὴ πί-
 στειν ἀπὸ τοῦ πόντου. Alexu, καὶ ἐν ὑψυχῇ πρὸς ὅς εἰσκει,
 καὶ αὐτὸς δὲ καὶ μὴ πρὸς πιστεύειν τὴν χῆ. Aristoteles in politicis sepe
 proprium esse tyrannidis & oligarchiæ, μὴ πιστεύειν τοῖς πολλοῖς.
 Eurarchum tom. 1. oper. in Solone, fol. 96. edit. Frane. anno 99.
 rogatus Solon, τίνι πιστῶν αὐδεατ resistere Pistrato? Resp. τῷ γῆ-
 νε, & ἑστῶτι. In Philippica quarta Demosthenis: ἀλλὰ εἰ συμ-
 μνησθῶμεν, καὶ τοῖς ἑλλοις ἰσχυρῶς. c. Sed si sociorū benevolentia
 & animi valet. Contra Androtionem: σὺν τῷ πιστεύεις, confidis
 Theognis dicit: μὴ δὲ χεῖρμα ὁλεῖσθαι, ἀπὸ τῆς δὲ ἰσχύος. Fidu-
 perditus, diffidentia verò servavit: quamvis πίστις hic non tam fidu-
 am facilem assensum denotet. Hinc Budaus in Commentariis
 des non modo credulitatem, sed rei comperta explorataq; fiduci-
 am. Item: Nos fidem rerum divinarum vocamus, & principes
 ororum vocaverunt πιστοῖσι.
 Porro hic & illud observandum est, an in locum fidei substitui com-
 de queat vocabulum persuasionis? quod nonnullis Latinis videtur,
 uia πιστις veniat à πείθω, quod est suadeo. Verum, cum perlua-
 da sit vox
 persuasionis? N.
 uia reperitur apud homines, sepe notet incertam & minus con-
 tenti animi assensionem, idcirco retineri potius debet vocabulum
 quippe quod jam diu in Ecclesia receptum est, & quasi singula-
 rem quandam dignitatem, veluti vox sacrosancta præ se fert, caretque
 suspitione persuasionis temerariæ, quæ alioqui adversarij nostram
 firman de fide, non sine singulari Dei contumeliâ deformant.
 Tandem notetur discrimen inter opinionem, scientiam & fidem. O. Discremen
 pio dicitur, quæ in alteram partem propendet, non sine metu aut du-
 bitatione veritatis ex alterâ parte. Scientia firmum assensum generat, inter opi-
 nionem,
 is demonstrationibus. Fides autoritate nititur, ob quam scientiam,
 pio de firmum præbet assensum. Breviter: distinguuntur 1. Obje- & fidem.
 1. Optamur de incertis, scimus demonstrata naturalia, credimus
 naturalia. 2. Causis Opinionem gignunt probabilia argumenta,
 scientia demonstrata, fidem Scripturæ testimonia.

QUESTIO XXXI.

Particula gratis quomodo accipiat?

Gratis dicitur, Hebræis לָרַחֵם à radice רָחַם gratiâ affectu,
 Bb 2 in gra-

in gratiam recepit: Græci utuntur vocabulo δωρεα. Ubi occurrit vox LXX ibi LXX. reddiderunt per δωρεα. In vox hæc quatuor potissimum significationis præcipuas

**Quatuor
significa-
tiones vo-
cabuli
Gratis.**

1. Signifi-
cat fru-
strâ.
2. Gratiui-
tâ.

I. Opponitur *spemto & intento eveniui*, ut idem f. q. inaniter, incassum, ut Gal. 2. v. ult. *Si per legem* mortuus est, id est, nihil profecit aut acquisivit nobis mori- rus reddidit per vergeblich. So durch das Geseß die Hered, met/so isti Christus vergeblich gestorben.

II. Opponitur *solutioni pretii*, & significat idem, quod vel sine interventu pecuniæ, ut Gen. 29. v. 15. *Numquid dæ- tis, dic quid mercedis accipies?* Exo 1. 21. v. 2. *Egrediatur gnu- cunia*, ubi posteriora verba, absq; pecunia, sunt exegetica. oc- titis: quod respiciens Gregorius dixit, *ωρεα δὲ ἐξέχνη καὶ αὐτῶν* v. 24. *Non offeram Deo holocausta gratis sine pretio acquisitionis*. S- guntur Num. 11. v. 5. Matt. 10. v. 8. 2. Cor. 11. v. 7. Apoc. 21. v. 6. reddidit, Wmbsonst und ohne Geld. Significatio hæc etiam fânos tum Latinos, tum Græcos authores obtinet. ait, *Decretum est ipsi δωρεα dare* 120. *intenta: δωρεα dare* est, quod donare sine pretii exactione. Aristoteles tom. 2. op- Oeconom. fol. 286. *τελευτων οὐτεριαν, δωρεα αυτω δ δειναι, stipendium gratis vel sine pecunia ipsis dare*. Demosthenes *πῶ λυτρεα*. Sic Cicero inquit: *Habitare gratis in aliquo demo, servi- ris alicui.*

3. Temerè.

III. Opponitur *vera & juste cause*, & significat idem, quod petulanter, vel sine causa hærente in alio. Ut Ps. 35. 19. Ps. 69. 5. *Od- gratis*, Ps. 109. 3. Ps. 119. ult. *Expugnârunt me gratis*. Vide etiam Ps. 119. Prov. 24. 28. c. 26, 2. Lutherus reddidit, ohne Brsach/vergeblich.

4. Absque merito.

IV. Opponitur *merito*, sive ad bonum, sive ad malum. I. *Quare peccabis in sanguine innoxio, interficiens David* g- 10, i- inerè sine ipsius meritò. Thren. 3. v. 52. *Cæperunt me, ut arem gratis* est, qui nihil tale eram meritis. Similia inveniuntur 1. Reg. 25. 6. v. 10. 14. v. ult. Syr. 29. v. 8. & 10. Jerem. 15. v. 13. Lutherus red- und wider Verdienst.

**Quo sensu
gratis dica-
mur justifi-
cari.**

Postremæ hæc duæ significationes maximè obtinent in Paulinis, in quibus justificari dicimur gratis per gratiam De- v. 24. Sicut enim hostes Davidis dicuntur ipsum gratis odisse, ea, quòd causa odii nulla fuerit in Davide: Ita cum Deus dicitur

Gratificatur, causam acceptationis vel justificationis
 non esse in nobis. Gratis quidem non punit Deus, gratis au-
 tem non facit: id est, Deus neminem punit, nisi qui poenam promeruit:
 autem eos, qui non promeruerunt. Causam reddit *Augustinus*
lib. 1. contra Julianum Pelagianum c. 18. col. 1007. Bonus est
Deus: Potest aliquos sine bonis meritis liberare, quia bo-
nus est Deus: Potest aliquos sine meritis damnare, quia justus est. Quan-
 do gratis Deus justificare dicitur, sensus est, quod nullam in ho-
 mine justificandi causam inveniatur, quod homo non promeritus sit, ut
 gratis justificetur, imò, quod contrarium promeruerit. Nam parti-
 bus gratis, quandoque non solum tollit meritum ejus, quod contin-
 git, sed potius indicat contrarium meritum, ut *Syr. 29. v. 8. Possidebit*
terram gratis, id est, Si pecuniam mutuo quis dederit alteri, qui non
ante solvit tunc habebit eum inimicum gratis, id est, sine suo meri-
to potius contrarium fuisse promeritus.

Sicut ergo in isto, quando David conqueritur, *Oderunt me gratis,*
 nonne: 1. Quod David non fuerit promeritus istud odium. 2.
 Quod non modo non fuerit promeritus, sed ne quidem levissima in-
 iuria causa, quæ eos ad odium commovere potuisset. 3. Quod con-
 trarium potius, videlicet amorem & favorem promeruerit: Ita quan-
 do solus nos gratis justificari dicit, *tria* vult indicare, 1. Quod in no-
 bis nullum sit meritum justificationis & salutis. 2. Quod ne minutissima
 culpa per articula in nobis fuerit, quæ Deum moverit ad impertien-
 dam poenam. 3. Quod poenâs potius & æternam mortem sumus pro-
 merui. Hinc respexit *Augustinus, Tom. 10. de verb. Apost. serm. 15. col. 330.*
Idem loquitur: Proferus gratis das, gratis salvas, qui nihil invenis, unde sal-
vas, & multum invenis, unde damnes.

Gen. 39. v. 4. dicitur de Josepho: *Invenit gratiam in oculis Domi-*
ni. Ad id, quod dicitur, *quia erat vir fortunatus,* id est, Potiphar diligebat
 Josephum propter egregias virtutes, quas in ipso animadvertibat. Ne
 quid igitur opinetur, eodem modo nos quoque gratiâ Dei justificari,
 quod Apostolus particulam *gratis*, quo ostendat, nullum omnino me-
 ritum, nullam prorsus vel levissimam causam in nobis habere, cur Deus
 nos justificet, sed potius promeruisse nos pro justificatione condemna-
 tionem & æternam mortem. Hæc duo *Lutherus* pulcherrimè ex-
 pressit, quando reddidit: *Ohne und wider*

Werdienst

.Bb 3

(Quæ-

An mercedis vocabulum semper præsupponit meritum?
IN acie locant Pontificii argumentum hoc, quod a vobis
 idu petunt. Bellarminus enim probaturus, opera iustorum
 esse vitæ æternæ, ita scribit l. 5. de *Iustific.* cap. 3. Primum ad
 ducitur ab iis locis, ubi vita æterna nominatur merces. F. h. m.
 allegare solent sequentia, *Jerem.* 31. v. 16. *Matth.* 5. v. 7. c. p. 10 v. 4
 29. c. 20. v. 8 p. 1. *Cor.* 3. v. 8. 14. c. 9. v. 17. 2. *Joh.* 2. v. 8. *Apoc.* 1. v. 8. c. 2
 quibus inferunt, Si vita æterna merces est, bona opera, quæ
 tur, sine dubitatione sunt merita, eò quod merces & meriti
 sint, siquidem merces meritis redditur, sicut gratia gratiæ datur.

*Vita æter-
na in Scri-
pturis non
vocatur
merces di-
rectè.*

Pro hujus argumenti solutione inisso monent Theologi
 æternam in Scripturis directè non appellari mercedē operum
 minus mercedē operibus debitam. Non n. dicitur, Cælum ei
 sed in cælo erit copiosa merces vestra, *Matth.* 5. v. 12. Similis
Matt. 19. v. 21. Vende, quæ habes, & da pauperibus, & habebis
 in cælo. Hinc necessariò distinguendum est inter ipsam
 gradus gloria, seu præmia vitæ æternæ, Gloria ipsa ex quo
 mine confertur omnib. credentib. propter Christi fid. ap. r. d. t. n.
 Gradus autem gloria distribuentur cum respectu ad bona o. e. r. n.
 enim melius certaverit, excellentius coronabitur. Quæ 1a
 corona non veniet ex merito operum, sed ex gratia De. qui pl.
 res pluribus præmiis vult compensare. Atq; hinc fit. u. non
 lum merces dicatur, sed in cælo futura merces promittatur.

*Merces
complex.*

1. *Debita.*

Demus autem ex abundanti, vitam æternam nunc
 dem, hinc tamen evincetur minimè, conferri istam ex merito. N.
 mercedis vocabulum est ambiguum, & duo significat.

1. Accipitur strictè, ubi notat mercedem debitam, quæ op.
 gratuito, ut idem sit, quod pretium vel debitum, aut compensa.
 ris & officii debita. De hoc mercedis genere loquitur Ap. 1. v. 4. Et qui operatur, merces non imputatur secundum gratiam
 cundum debitum. Talis merces & compensatio locum habet in
 ctibus humanis, ut cum operario sua merces propter labo. e. r. n.

2. *Indebita*

2. Sumitur nonnihil latius, & significat mercedem indebitam, q.
 sensu opponitur inani vel frustraneo, adeoq; nihil est aliud, q.
 titum officii vel laboris aliàs debiti præmium. Et hæc merced
 stinctionem adprobat Ambrosius lib. 1. Epist. 1. Alia, inquit, est

merces & gratia, aliud virtutis stipendium, laboris remuneratio. *nis Latin.*
merces Evangelica est, posterior legalis; prior meritum operum
excludit, posterior includit.

Ve ùm cùm Bellarminus posteriorem hanc significationem du-
cit, imò intolerabilem catechesin esse affirmet, certis eam & in-
debitis exemplis stabiliemus.

1. Rom. 4. v. 4. utraq; mercedis species insinuat, quando dici-
tur *Operantis merces non imputatur secundum gratiam.* Quare præsup- *Qua acco-*
ponitur, dari quandam mercedem gratuitam, vel secundum gratiam. *batur ali-*

2. Gen. 5. v. 1. *Ego prosector tuus sum, & merces tua magna nimis.* quot ex-
emplis. *emplis.*
Dicitur autem Deus, fatente Pererio, merces non tantum causaliter,
sed & d. distributor mercedis, sed etiam substantialiter, quia est merces

nostra, ubi certe debita merces intelligi nequit, eum inter Deum & opera
nostra nulla omnino cadat proportio. Deus est bonum summum, in-
comparabile perfectissimum: Opera nostra finita sunt, imperfecta & à Dei
bonitate quam longissimè remota: Quomodo igitur hæc meritum,
ille merces ex debito esse poterit?

3. Ps. 127. v. 3. *Hæreditas Dei liberi, & merces fructus ventris.* Quis
debita ineptiret, ut liberos ex merito dari adfirmaret? Reclamat *scop-*
us Davidis, qui probare vult, Deum dilectis suis bona distribuere in so-
no & sine labore, ut e.g. liberos. Reclamat insuper *vox hereditatis,*
quæ meritum proprii laboris excludit. Quod enim titulo hæreditatis
accipitur, id sine laboribus meritisq; propriis accipitur. Cum ergò li-
beri hæreditas Dei, erunt & merces indebita vel gratuita. Unde Lu-
therus sensum optimè expressit: *Kinder sind eine Gabe des HErrn/
und selbes frucht ist ein Geschenk.*

4. Esa. 40. Posteaquam Propheta dixerat v. 2. Messiam piis reddi-
turum *duplicia pro omnibus peccatis,* & porro rejecerat omne meritum
pietatis, v. 7. scribens homines esse *florem evanidum & marcidum,* tandem
v. 10. quòd *Messias veniat & habeat mercedem suam secum,* &
opus suum ante se: ubi utramq; vocem necesse est accipi de gratuita be-
neficia Christi, quæ suos erat beatos felicesq; effecturus. Sic enim
illa merces describitur v. 11. *Sicut pastor gregem suum pascet, in brachio
congregabit agnos, & in sinu suo portabit.* Et hæc gratuita beneficia
erant illa merces Christi, cum qua venit ad suos. Idem dictum repeti-
tur cap. 62. v. 12.

5. Jerem. 31. v. 16. 17. *Quiescat vox tua à ploratu, & oculi tui à lacry-*

mis, quia est merces operi tuo, ait Dominus. Per mercedem intelligitur aliud, quàm liberatio ex captivitate Babylon in Judæam, uti sequentia verba indicant, quibus dicitur: *Erat tur Filii ad terminos suos.* Ista verò liberatio planè fuit in ullo modo debita Judæorum operibus, quippe quæ erant peccata. Et hoc ipsum ex vocabulo *spei*. Nam verba illa, *Est merces operi tuo, mox ita redduntur, Est spes novissimis tuis.* Quod autem tuitum est, non debitum. Hoc enim postulamus, ut ex gratia.

6. Matth. 5. v. 46. & Luc. 6. v. 32. permutatur vocabulum *gratie*. Nam apud Matthæum legitur: *Si dilexeritis eos, qui diligunt vos, quam mercedem habetis?* Apud Lucam verò sic exprimitur: *gratia eos, qui diligunt vos, quæ vobis est gratia?*

7. In quotidiano sermone vox mercedis eodem modo quam usurpatur, ut, cum Pater Filio dicit, Da gravior literis, & referes egregiam à me mercedem, ut novam quid quippiam. Hic vestis appellatur merces, quæ tunc non ex sed libero Patris dono obtingit filio.

Vitam æternam esse meritum, sit gratuita & indebita: Restat illud, quo ferretur, ut æternam vitam cupari queat? Quod autem non sit merces operibus debita, est facillimum.

1. Quia inter opera nostra & salutem æternam nulla est proportio. Illa finita sunt & imperfecta, hæc infinita & perfectissima. Meritum verò & mercedem debitam iusta proportio intervebet. Huc spectant dicta Gen. 32. v. 10. *Domine minor sum cunctis meritis tuis.* Et Rom. 8. v. 8. *Non sunt condigna passionibus huiusmodi ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis.*

2. Quia opera nostra aliàs debita sunt. Nemo autem ex merito potest aliquid promereri officiis debitis. Unde Salomon Luc. 17. v. 10. *Cum feceritis omnia, quæ præcepta sunt, inutiles sumus, quæ debuimus facere, fecimus.* Si post legem præcepta impletam inutiles servi sumus, quid mereri poterimus, cum ei præcepta tùm legem Domini observamus?

3. Quia bona opera sunt Dei dona. 1. Corinth. 4. v. 7. *Quod habetis, nat Deus, non nostra merita, sed sua munera coronati, iuxta vitam æternam.*

Deus in nobis prater sua dona coronat.

Hinc Bernardus dicere fuit solitus: *Omnia merita nostra esse dona Dei, ut homo propter ipsa magis debitor sit Deo, quam Deus homini.*

4. Quia Paulus è negotio salutis perpetuò excludit opera meritoria, ut Rom. 4. v. 5. *Ei qui non operatur, credit autem, imputatur fides* am. Eph. 2. v. 8. *Gratia estis salvati per fidem, & hoc non ex vobis, sed ex operibus, ut ne quis gloriatur.* Tit. 3. v. 5. *Non ex operibus iustitiæ, quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam salvati sumus.* Ubi verò hic manet relatio illa Pontificia inter mercedem & meritum? Salus æterna ut merces dabitur, neque tamen ex operibus vel meritis. Quare positâ mercede non statim præsupponitur meritis, ideoque salus sempiterna, cum merces dicitur, non debita, gratuita debet intelligi.

5. Quia vita æterna nuncupatur *χάρισμα, vel donum gratuitum* Rom. 6. vult. Si donum est, merces debita non est; & si ex gratia datur, meritis non datur Rom. 11. v. 6. Alibi dicitur hæreditas, ut Coloss. 3.

14. Quod autem per hæreditatem nobis obtingit, hoc non ex merito, sed ob solam *υιοθεσίαν* provenit.

Proinde si vita æterna merces dicitur, ita exponi debet, ut simul vere nuncupari queat gratuitum Dei donum & hæreditas. Atqui hoc fieri nequit, si mercedem interpreteris de compensatione operibus debita, secundum adæquatam proportionem. Sic enim implicaretur contradictio, cum merces debita dono gratuito sit opposita. Quare hinc sequitur, quod vita æterna merces sit merè indebita, & ex sola Dei misericordia profecta.

Porro autem duas potissimum causas assignare possumus, cur *Cur vita æterna* gratuitum salutis donum simul merces indigetur.

1. *Ob consecutionem*, quia omne bonum, quod insequitur labores, merces dicitur sensu nominari solet merces, licet detur ex mera gratia. Sic amicitur? hæreditas vocari potest merces filialis obedientiæ & industriæ, neque tamen ex merito aut propter labores datur, cum alias servi, quia *secutione*. plus laborant, plus hæreditare deberent, sed tantum ob filiationem, juxta illud. *Nato filio, nata porro.*

2. *Ob promissionem*. Quoniam enim Deus pollicetur in verbo, se bene operantibus daturum esse vitam æternam, hinc quasi debitor noster redditur, cum omne promissum cadat in debitum: unde fit, ut & ipsi salvi mercedis nomen ob pollicitationem imponatur. Decla-

rari hoc potest exemplo aliquo. Ut, si herus servo cum omni opera sua domini est, ex liberalitate pollicetur si strenuum sese ac fidelem exhibuerit, donum certe merces est, ob promissionem tamē appellatur merces illa & servi emptitii sumq; Salvatoris nostri, vita æterna promittitur. Spectu merces dicitur, non certè debita, sed merè gratuita remissionem datur, ex merito operum non orietur. Atq; August. t. 10. serm. 16 de verb. Apost. col. 339. *Deus debitor non est, non aliquid à nobis accipiendo, sed quod ei placuit, promittendo.* 8. oper. in Pl. 32. col. 211. *Fidelis Deus est, exhibens quod non tentamus fidelissimum debitorem, quia tenemus misericordiam non missiorem. Neq; enim aliquid ei commodavimus, aut mutuum accepimus, ut teneamus eum debitorem: cum ab illo habuimus, quod offerimus, & ex illo sit, quicquid boni sumus. Et col. seq. Tenemus debitorem. Unde debitorem? quia promissor est. Et tom. 1. verbis Domini, col. 124. *Non debendo, sed promittendo Deus fecit, id est, non mutuo accipiendo.**

Quod ipsum adeò verum est, ut hoc fateri coactus fuerit S. Hieronimus, qui in Antidot. Evang. super Matth. c. 5. p. 45. ita scribit. *Et quia promissio Dei gratuita, promissionis autem semel facta, retributio non gratuita sed debita, non quia Deus nobis aliquid debet, sed quia eum gratuitò promissit, debitor factus est, & seipsū negare non potest.* Verbis aperte sequitur, talium esse Bellarm. pronunciatum, l. 5. c. 3. *Scripturam disertis verbis dicere, hanc mercedem dari operibus soli promissioni.* Contradictionem illa habent manifestam: Deum nihil debere, uti verè scribit S. Impletorius: Et Deum dare mercedem operibus nostris, quod affirmat Bellarminus. Hæc nimirum concordia illa & toties jactata Romanensium concordia!

QUÆSTIO XXXIII.

Mereri & meritum quid significat?

Bona opera non dicuntur merita. Vox merendi & meriti ad bona hominum opera in Scriptura commodata non reperitur, Bellarminus lib. 5. de Justif. c. 2. profert testimonia.

Obiect. ex Eccles 16. Primum ex c. 16. Ecclesiast. v. 15. *Omnia misericordia facies unicuiq; secundum meritum operum suorum.*

Sed vitium est in vulgatâ versione. Græcus textus sic habet

ἐλεημοσύνη ποιήσον τὸ πον, ἐκαστὸν κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐποίησεν, hoc est alieumofyna fac locum. Unusquisq; enim secundum opera sua

et dicitur, *secundum meritum operum*. Excipit Bell. illud *κατὰ τὴν ἔργα* *ut Latine*
secundum meritum operum. Quid enim est, inquit, reddere
opera nisi reddere, sicut opera merentur? Verum non sunt hæc
 appellentia: eo quod bona opera sint quidam mensura, secundum
 quod iudicabimur, sed non causa meritoria, propter quam salvabimur.
 Hæc enim Augustinus tom. 3. oper. in Enchirid. ad Laurent. c. 99. col.
 1. ait. *Basil. Nec liberatus habet de suis meritis gloriari, nec damnatus*
de suis meritis conqueri. Si ergo de operibus malis sermo est, tum
 phis secundum opera, involvit meritum: si de bonis, tantum nomi-
 nis rationes alibi proferuntur.

Secundum ex Hebr. 13. v. 16. *Beneficentia & communionis nolite* Ex Hebr.
Talibus enim hostiis promeretur Deus. 13. v. 16.

Verum & hæc versio usurpatur activè tantum, non passivè. In Græ-
 co est verbum *ἀγαπᾶται*, quod placere significat non promereri.
 Unde glossa ordinaria ipsa sic exponit: *Beneficentia placetur Deo*. Ex-
 tar & verbum istud Hebr. 11. v. 6. *Sine fide impossibile est ἀγαπᾶται*,
 hoc est, placere Deo, non promereri Deum. Sensus igitur Hebr. 13. hic
 est: *Beneficentia & elemosyna sunt spirituales hostie Deo acceptissima,*
quas etiam gratuita liberalitate compensare dignatur. Quid verò hoc ad
 meritum bonorum operum?

Bellarminus tamen, ut meriti vocem & rem in Scripturis haberi
 doceat, duo reponit.

1. Latine illum propriissime mereri aliquid, qui rem alteri gratam fa-
 cit. Cum ergo beneficentia Deo sit accepta, rectè meritum vocabitur.

Resp. Hoc argumento nihil minus probatur, quàm meriti nomen.
 Neque enim omnis res accepta, est statim meritoria. Per obedientiam &
 hanc debita subditi magistratibus, liberi parentibus, discipuli
 præceptoribus rem gratam faciunt, nec tamen ob id ex condigno ali-
 quid merentur. Antecedens igitur tum demum est verum, cum æqua-
 lis æquali vel inferiori præstat officia civiliter indebita: sed fallit, si ad
 officia inferiorum debita, superioribus applicetur. Tales verò sunt
 elemosynæ, ideoque placent Deo, non ut merita, sed ut pars obedi-
 entia; quas remunerat ex gratiâ, non compensat ex debito.

2. Verbum *ἀγαπᾶται* conjunctum cum vocabulo hostiarum, simul
 innuere, quod Deo placetur & inducatur ad benefaciendum illi, qui bene-
 meretur. Rectè, igitur bona opera dei meritoria.

Resp. Non omnis hostia delectans Deum, est placatoria. Talis enim in Novo Testamento est unica Christi circa eum elemosynæ vocatur hostia Deo placens, in quo hoc dicitur, secundum quem obedientia, gratiarum actio & opus bonum hostia placens sine involuione meriti placetur.

Ita ergo vidimus, neq; vocem neq; rem merendi aut in operibus accommodati ex Scriptura deduci posse. Denique in operibus usurpatum legitur *Deut. 7. v. 10.* (ubi in vulg. ta ne, non tamen in Hebræo.) *Judic. 20. v. 10. 2. Chronic. 19. v. 12. Job. 11. v. 6. Esai. 16. v. 18. Hebr. 10. v. 29.* Sed nullibi bonis operibus tunc quæ Deus quidem remunerat per suam gratuitam liberalitatem non ob illorum dignitatem.

Porro autem diffiteri non possumus, Patres libenter esse & titulum meriti bonis operibus frequentius attribuisse, sed longe alio, quam Papistico. Quod enim opera ex condigno mereri non statuerint, aphorismi & sententiæ ipsorum abunde probant. Scribunt enim

Aphorismi Patrum de justificatione.

1. Gratiæ & meriti esse opposita.

1. *Gratiæ & meriti esse opposita.* Quia igitur salvamur per gratiam Dei, Ergo non propter merita operum. Augustinus per. lib. de naturâ & gratia contra Pelagianos, col. 73. *Christi ne quâ nec infantes, nec etate grandes salvi fieri possunt, non a iustitia, sed gratis datur propter quod gratia nominatur.* Gregorius 9. Moral. cap. 11. *Et si ad opus virtutis excrevero, ad vitam veni, sed ex veniâ convalesco.*

2. Solo Christi merito nos justificari.

2. *Solo Christi merito nos justificari.* Ambrosius tom. 2. oper. Christi 1. de Vocat. gent. cap. 5. *Vilesceret redemptio sanguinis Christi, si meritis operum prærogativa succumberet, si non iustificari. quæ sit per gratiam, meritis præcedentibus deberetur, ut non meritis, sed merces esset operantis.* Prosper. lib. de ingrat.

Nam meritum ad mortem subeundam sufficit unum, Ad vitam, nisi quod donarit gratia, nullum.

3. Ex sola fide nos justificari.

3. *Ex sola fide sine operibus iustitiam obtingere.* Ambrosius per. Commentario in epist. ad Rom. c. 3. *Nihil operantes, sed fides sola iustificati sunt, dono Dei.* Et tom. 2. oper. lib. 1. de Vocat. gent. c. 5. *Agnoscas, nullâ posse tam præclara opera existere, quæ gratis tribuitur, per retributionis iudicium debeatur.*

4. *Gratu salutem conferri.* Augustinus tom. 10. de verbis Apost. *nia Latin.*
m. 15. col. 30. Nihil in eis invenis, unde salves, & tamen salvas. *Gratis* 4. *Gratis*
autem gratis salvas. Omnia merita precedis, ut dona tua consequantur me- salutem
tua. Prorsus gratis das gratis salvas, qui nihil invenis, unde salves, & conferri.
multum invenis, unde damnes.

5. *Opera nostra malis permixta & imperfecta esse.* Gregorius M. 5. *Opera*
b. o. Moral. cap. 2. Sanctus vir, quia omne virtutis nostra meritum esse, nostra im-
perita conficit, si ab interno arbitrio districtè judicetur, rectè subjungit; perfecta
se voluerit contendere cum eo, non poterit respondere ei unum pro mille. esse.
Augustin. tom. 2. epist. 29 col. 116. Quamdiu virtus augeri potest, profe-
ctus id, quod minus est, quam debet, ex vitio est. Ex quo vitio non est ju-
stus in terra, qui faciat bonum, & non peccet. Ex quo vitio non justificabi-
tur in conspectu Dei omnis vivens.

6. *Vitam eternam mercedem esse, sed gratuitam.* Hilarius comm. 6. *Vitam*
in Matt. can. 20 fol. 306. edit. Batil. an. 1570. Merces quidem ex dono nulla aternam
est, quia debetur ex opere: sed GRATUITAM Deus omnibus ex fidei justi- esse mer-
ficiat one donavit. Augustinus tom. 10. oper. lib. homil. 50. hom. 14. col. cedem
447. Si debita redderentur, supplicium redderetur. Et col. sequent. Cum gratuitam
ergo Deus coronat merita tua, nihil coronat, nisi dona fiat.

Ex his ergo omnibus luculenter apparet, Patres vocem meriti &
meritis adhibuisse quidem, sed ita expoluisse, ut opera nihil merean-
tur, & salus divina gratia in solidum tribuatur. Neque potest salva ve- *Conditio-*
ritate aliter statui. Meriti enim propriè dicta quinque conditiones vul- nes meriti
gò numerantur. 1. Ut non sit debitum. 2. Ut sit tantum nostrum. 3. Ut sit propriè
iustro. 4. Ut sit mercede dignum. 5. Ut proportionem superet, aut saltem *dicti.*
æquet mercedem. At verò bonis operibus requisita hæc omnia defunt.
Nam 1. debita sunt. 2. Non nostra, sed Dei dona. 3. Non è nostris viri-
bus, sed ex gratia Dei profecta. 4. Nec propter le compensatione di-
gra. 5. Neque ulla inter nos Deique visionem beatam est propor-
tio. Nihil enim, imò minus, quam nihil sumus cum Deo collati.

Quæ omnia cum ita sint, non immerito quaeritur. *Quonam* *Moreri*
sensu & quam occasione merendi meritiq; vocem tam crebro usurpa- idem
verunt Patres? Ubi sciendum, quòd declinante Latinae linguæ puri- quandoq;
tate, circa 100. annum Domini valdè frequens cœpit esse scriptoribus est, quod
etiam Ethnicis Verbum merendi in ea significatione, prout simplici- conse qui
ur indicat; aliquid consequi, sive gratis, sive ex debito: Unde factum, impetrare.
ut omnia officia pietatis & humanitatis, quæ gratis compensantur,
Cc. 3.

καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἐλεησὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ποτεſt verò ἡ χάρις a generalibus
variis exemplis demonstrari.

In versione vulgata duo habentur. *Alterū est Gen. 4 v. 7. est iniquitas mea, quam ut veniam merear, id est, consequamur enim peccatorum ex condigno nullus hominum mere ipe- rum Josue 11. v. 20. Domini sententia fuerat, ut indurarentur, & non mererentur ullam clementiam, hoc est, non impetrarent autem*

In scriptis Patrum multa passim exempla occurrunt. In collatione Carthaginensi, ætate Augustini, frequenter significatu. Cogit. 3. ait Emeritus Donatista. *Quis vidit? Quis legem meruit? Quis iudicium postulavit? in iudicio doxi collationis legem ab Imperatore obtinuisse, suum nem aperire. Et turtum: Ut omittamus, quantum sanguis Christi fusus sit per Leontium, Ursarium, Macarium, Paulum, & alios executores, quos in Sanctorum necem à principibus seculi interfecit, est, impetrarunt. Ambrosius tom. 4. oper. lib. 10. in Lucam cap. 22. aqua, que Sacramentum Christi esse meruisti, que lavas omnia,*

Eodem sensu in Orationibus Ecclesie Romanæ usurpatum verbum crebrò reperitur. Dominica 2. Adventus ita precatur. *Accede nobis, ut sicut Jesum Christum per Virginis partum in forma corporis meruimus habere participem, & in regno gratie mereremur ejus consortes. Ecquis verò affirmaret, quinquam virginis partum Christi incarnationem suis operibus mereri potuisse? Octava Nativitatis: Tribue quasumus, ut virginem pro nobis intercedere sentiamus, quam meruimus, (id est, ex gratia obtinuimus) autorem vitæ. Hinc quædam Collectæ pro meruimus, aut mereamur, habemus, consequamur, & similia; quod Cassander ipse sic intelligi esse confitetur, in hymnis Ecclesiasticis.*

Præterea, quàm generaliter merendi verbum olim sumitur, patet ex Latinis versionibus Græcorum Patrum. Dionysius cap. 3. ecclesiast. Hier. ait: *Donavit illi divinam benignitatem, divinitatem participari, ἐδωκεν αὐτῷ τὴν θεϊκὴν χάριν, inquit, quæ vox meram gratiam significat. Tercio verò sic reddidit: qui divinitatis participationem promerentur. Hier. cap. 2. par. 2. Rogat baptizandus Ἰησοῦς τοῦ Θεοῦ τοῦ Υἱοῦ. Dei & divini participes fieri. Interpres: Ut DEO divinitus, mysterium frueretur.*

1. Petrus admirans τὸς ἀνδρείους καὶ τὸς ἁγίους πνεύματος ἵκεν
 2. eos qui ex familia Cornelii sancto Spiritu digni habiti fuerant,
 3. et nempè Dei misericordia. Interpretes: Quis sanctum Spiritum ac-
 4. ceperant.

Adde, quod in profanis etiam authoribus vox meriti pro grati-
 5. ficatio laepius accipitur. Cicero epist. 1. lib. 1. scribit Lentu-
 6. tantam magnitudinem est tuorum erga me meritorum &c. Lib. 11. epist.
 7. Bruto: Magno præterea beneficio ejus, magnoq; merito sum
 8. deus. Sic Plancus Ciceroni: Quid enim pro maximis tuis ac pen-
 9. ditibus in me meritis prestare amplius possum? Sic 5. Æneid. Meri-
 10. to inmemor unquam.

Ex his ergo omnibus merendi meritiq; ambiguitatem satis Meritum
 11. scire, putamus. Meritum enim sumitur 1. strictè, pro labo- sumitur
 12. re aut officiis ex condigno aliquid merentibus. 2. latè, pro ali- 1. Strictè.
 13. beneficio & dono, quod gratis consequimur. Sic mereri, vel 2. Latè.
 14. pretium debitum ex condigno acquirere, vel aliquid donum
 15. consequi & obtinere. Posteriori tantum sensu, non priori
 16. patres dicunt, quod vitam æternam mereamur, hoc est, ex gratiâ
 17. consequamur, & quod salus sit meritum operum, hoc est, gratu-
 18. tum donum, quod DEUS ex merâ liberalitate opera nostra se remune-
 19. rationum esse promissit.

QUESTIO XXXIV.
 ET ULT.

Jejunare quid denotet?

Vox jejunii accipitur partim figuratè, partim propriè.
 Figurata significatio est triplex.

1. Synecdochica, cum totam poenitentiam vel certè ipsam Jejunium
 contritionem denotat, ut Levit. 23. vers. 27. Jejunabitis vel affligetis a- Synecdo-
 2. vestris in die expiationum. Sic cum Daniel cap. 9. vers. 3. & chium.
 3. 10. vers. 23. dicit, se jejunasse, non modò externam abstinentiam,
 4. sed ponit internam cordis poenitentiam & contritionem intelli-

2. Cathartica, cum crucem, omnesq; calamitates piorum si-
 gifica, quo sensu vox hæc posita videtur Matt. 9. v. 10. Cum auferetur
 3. hoc porcu, tunc jejunabunt, h. e. tum satis habebunt, quod lugeant
 4. & tunc.

Ad T. 4.
 lib. 2. de
 Bonis o-
 peribus in
 partis.

& tristentur. Ad hanc Catachresin & illud reduci potest, *jejunare* dicitur, quando vel propter cibi penuriam ex nec-
tur in ediam pati, vel ratione valetudinis non potest cibum
quod ipsum proprio vocabulo appellatur *λιμός* vel *fames*. *Act.* 27. v. 33.

*Allegori-
cum.*

3. *Allegorica*, cum sumitur pro vitæ innocentia & vi-
stinencia, quo sensu Plutarchus dixit, *νηστεύειν κακόν*. *Cap. E*
ptio in scriptis Patrum frequens est, Origenes tom. 1. operum
10 in *Levit.* cap. 16. fol. 159. Edit. Basil. Anno 1571. *Utrum
le te oporteat jejunare jejunium? Jejuna ab omni peccato jejunium
affectibus. Tale jejunium Deo placet.* Basilii tom. 1. oper. homil. de
nio fol. 326. Edit. Basil. Anno 1565. *Verum jejunium, magis
tio.* Augustinus tom. 9. tract. 17. in Evangel. Johan. de cap 5. fol.
junium magnum & generale est, abstinere ab iniquitatibus, &
luptatibus sæculi quod est perfectum jejunium. De hoc jejunio
Dominus *Esa.* 58. v. 6. 7. *Nonne hoc est magis jejunium, quod
vere colligationes impietatis?* &c.

De his autem acceptionibus figuratis non quarimus, sed
propriè significet, attendimus.

*Propriè
dictum.*

*Quod tri-
bus modis
exercetur.*

Est autem secundum generalem propriamque acceptio-
nem aliud, quàm *abstinentia à cibo potuq; voluntaria*, quæ tribus
modis exerceri potest.

1. *Cum* talis moderatio in victu adhibetur, ne vel corp-
centur, vel corda graventur, quæ virtus propriè vocatur *temperantia*
& *sobrietas*. Huc respexit *Isidorus*, quando lib. 6. Etym. cap. 19
jejunium est parsimonia victus, abstinentiaq; ciborum, cui nomen
tum ex quadam parte viscerum tenui semper & vacui: quod
num vocatur. Ubi rectè quidem jejunium in genere descriptum
tamen commodam Etymologiam tradit. Non enim jejunium ali-
testino jejuno, sed hoc potius ab illo suam denominationem
cepisse videtur. Jejunium autem istud à nonnullis vocatur *Philosophicum*,
cum, vel *morale*, cum & Philosophi de illo in disciplina moru docent.

2. *Quando* non in totum, vel à prandio, vel à coena
aliquid tamen attrahimus, tùm in quantitate, tùm in qualitate
vel non tam multum, vel non tam delicatum cibum, quantum & quod
etiam salvà temperantiâ capi posset, assumimus. Huc spectat *exemplum
Danielis*, qui cap. 10. v. 3. de se ait, *Panis delicatus & vinum, &
introierunt in os meum.*

inde quis in totum vel à prandio, vel à cœna abstinet, id nō Latine. me est jejunare. Exempla leguntur *Judic. 20. v. 20. 2. Reg.*

8. p. 3. v. 35. 1. Reg. 10. v. 30.

Quia ita præsuppositis, nunc istud in controversiā venit, An jejunium sit in omnimoda abstinētia, nec in cibo parciore, & austeriori, piscium potius, quam in dolctu ciborum. Concedit enim Papa jejunanti propriē piscium, pilces & alias delicias, modò abstineant à carnibus, ovis, dici queat quis ergo vel maximē ventrem distendat piscibus, & laqueis vivat, attamen si esum carniū intermittat, jejunasse dicitur in N.

Non autem hic adponam argumenta Nostratium, quibus illud jejunium, vel potius carnis privium fortissimē refutatur, ut quòd sit privium merē humanum, & frustraneum, *Matth. 15. v. 9.* doctrinam *1. Tim. 4. v. 1. 2. 3.* Simoniacum, hypocriticum, Christi quē non parum detrahat, cū opinionem cultus & satisfactionis eximiam habeat: sed hoc tantūm urgebo, quòd secundum proprietatem nihil minus sit, quam jejunium.

Dicitur hoc apud Græcos *νηστία*, à *νη* particula privante, & vel *νηστία* unde, quod est comedere, unde *νηστία* Latine vertitur inedia, de dicta. *1. Reg. 10. v. 30.* quod est validum & firmum esse. Quia enim per jejunium corporis robur imminuitur, hinc *νηστία* indigitatur. Hebræi *Hebraum* *צום* à radice *צמץ* quæ significat exugere, emulgere, quia *צום* per jejunium vires corporis exhauriuntur. Alii vident per præcidere, unde *צום* usurpatur *Deut. 21. v. 12.* quando mulieri captivæ, quam dominus vult in uxorem ducere, præciduntur ungues & ad operas liberos reddatur ad obsequium in exercitiis spiritualibus. Aliquando *צום* tribuitur per verbum *צמץ* vel etiam *צום* quod molestiam, afflictionem & tristitiam denotat, à qua posteriori voce Latinum jejunium abulū ob literarum cognationem deductum censet *Flacius* part. 1. Clavis tract. 6 p. 306.

Et certum est, quòd Scriptura jejunium semper describat per afflictionem & humiliationem animæ, *Levit. 16. vers. 31. 3. Reg. 21. vers. 5. Dan. 10. vers. 12. Joel. 2. v. 15. Judith. 4. vers. 9.* Qui enim jejunabant, non tantūm cibo & potu abstinebant, sed simul alias etiam licitas sive delicias, sive delectationes, vel commoditates, quibus corpus foveri &

refocillari solet, intermittebāt, & habito gestusq;

Neq; vel ex Scriptura, vel ex probatis authoribus

ferri potest, ubi jejunare is dicatur, qui a carne abstinet, &

ingurgitat, quemadmodū in Papatu fieri consuevit, Ven-

terre & arborū fructibus, vino, ficerā & similibus adeo

tum in die abliguriunt, ut ad digerendā ingluviē vix seque-

ficiat. Et hoc ipsis est jejunare, carnemq; subigere, ciuias

vivat, qui piscib9 benè conditis, & fructibus lautè p-

quā qui carne fumo duratā, arido caseo vel rancido

Sic ergo jejunant, ut ventrē semper repletum habeat

stinent, sed alias lautitias adhibent: subactionem libidinis

& nihil min9 quā libidinem fugiunt. Verè hoc est

nium, adeoq; nihil aliud, quā σιθηγζυλον, quod &

gust. tom. 10. serm. 157. de tempore col. 949. ita scribens: Sunt

seruatores quadragesima delitiosi potius, quā religiosi, ex

suauitates magis, quā veteres concupiscentias casti-

topiosiq; apparatus fructuum diversorum quorum

pores superare contendunt, Vasa in quibus colla sunt carnes,

munda formidant, & in carne sua, ventris & gutturis

vidant. Jejunant, non ut solitam temperando minuant edacitatem

ut immoderatā differendo augeant auiditatem. Nam ubi tem-

advenit, opimis mensis tanquam pecora pra opibus irruunt,

tendunt: artificiosis & peregrinis condimentorum d

capit manducando, quantum digerere non sufficiunt jejuna-

CAPUT SECUNDUM.

Ad Tom.

1. Contr. 2.

de Chri-

sto.

In quo vocabula quaedam Græca exponuntur.

QUESTIO I.

An ἑωστας, cum personam Trinitatis notat, vocabulum

Controversia potissimum est de loco Hebr. i. v. 3. quip e n

Flo ἑωστας vox ad Deum habetur applicata, & dicitur

Filius sit ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴς τῆς ἑωστας

est, Dei Patris. Queritur ergo, quid ἑωστας in textu illo

num essentiam, an verò personam?

Opinio Pa-

nicolarū.

Papicolar pleriq; exponunt de substantia vel essentia, ne-

possunt, cum ita vesterit vulgar9 interpres, a quo recedere est

ma Concilii Tridentini incurrere. Sic enim habet ille: Cum

gloria & figura substantia ejus. Neque dissentiant Patres quos

Explicit. *Votum. Controvers.*
 ... *Epiphanius* lib. *lib. Grac.*
 ... *Barthol.* 69. fol. 259. Edit. Basil. Lar. Anno 78. quos sequens *Che-*
 ... *part. 1. L. C.* loco de Deo in specie cap. 2. mihi f. 41. b. edit.
 ... *quarto, anno 1594.* de dicto isto Apostoli scribit: *Quod*
 ... *Ecclesia* *usque* *vocamus*, ibi *usque* appellatur. Et inde
 ... *verba* *ista* *non* *esse* *ex* *phrasi* *Scripturae*, sed *communi* *lo-*
 ... *quutione* *desumpta*.
 ... *Theologi* *alii* *existimant*, per *usque* ibi *non* *esse*. *Aliorum*

Patres verò & Theologi alii existimant, per ~~unum~~ ^{unum} scribi non esse Aliorum
sed personam denotari, quos interest *Crisostomus, Theodore- Patrum.*
Eusebius, Oecumenius.

Argumen-
tatione interpretatio istius dicti difficilis est, & undique du-
citur. In omni chatactere & imagine ea in utrā-

...Sic autem quis argumentari poterit: *2. Differentia.* Quæ enim per omnia *que partē.*
requiruntur. 1. *Convenientia,* 2. *Differentia.* Quæ enim per omnia differunt, diversa non similia
sunt, idem sunt: quæ per omnia differunt, diversa non similia
sunt. Quod præsupposito, videtur, quod Filius nec secundum *gratiam,* nec
secundum *essentiam* imago Patris dici queat commodè. Non *respectu*
essentiæ secundum hanc Pater & Filius unum sunt: Non enim es-
sentia est similis essentiæ Patris, sed est illa ipsa.
Filius est similis essentiæ Patris, sed est illa ipsa.

Non respectu personarum, quia secundum hanc Filius à Patre per
omnia differt. In quo ergo imaginis ratio est querenda?

Porro, *quod Filius sit imago Patriæ respectu essentia, non personæ*
his argumentis confirmari potest.

1. Omnis imago notat similitudinem & conformitatem cum ea
re, cuius est imago. Atqui in personali relatione Filius non est Patri si-
milis, sed ab eo potius distinctus, ut genitus à gignente. Quare in per-
sonali relatione non consistit ratio imaginis, sed in essentia divina.

2. Ratio imaginis, ut omnes farentur, in eo est sita: quia, ut pater
æternus, omnipotens, &c. ita etiam filius est æternus, omnipotens,
&c. Im æternitas & omnipotentia est Dei essentia: non relatio hypo-
thetica. Ergo imago fundatur in essentia, & non in relatione personali.
Ergo dicitur imago patris essentialis, naturalis, substantialis.

3. Filius dicitur imago patris essentialis, naturalis, substantialis, ubi personalis imago dicatur, vix apud probatos auctores reperitur. Quare fundamentum imaginis est natura, non personalis proprietas.

4. Filius dicitur & est imago Patris, quia in Filio gloria patris
splendet, Filius in se totam & essentiam & substantiam Patris exprimit,
in Filio videmus Patrem, à Patre omnia Filius facit, Patris mentem &
consilium nobis exprimit, talis Pater est, qualem Filius nobis

annunciat, &c. quæ omnia spectant non ad rationem hanc, sed ad naturam divinam.

5. Afferri potest clarissima sententia Concilii Synodici ad Nestorium: *Propter unam eandemq. substantiam, & characterem splendor gloriae ejus, (Patris) existens. Cy 2. lib. 5. Dial. de Trinit. col. 324. edit. Basil. Anno 1546. Filius est similitudo exacta substantiae Dei ac Patris. Nervosè Nestorian. 1. operum, orat. 5. de Filio fol. 164. edit. Basil. Anno 1571. Cum inquit, & facilis demonstratio naturæ Patris est Filius Et 165. Filius dicitur imago, inquam ejusdem essentiae cum Patre, quæ Filius à Patre sit, non Pater à Filio.*

Argumenta hæc vide Tom. 3. disp. Gies. disp. 4. th. 58 p. 76 17.

Tandem, quod *ὁμοιωσις* personam significet, non essentiam, probatur.

1. Ratione cujus inaret Patrem & Filium est mera identitas, dum illud Filius non est imago Patris, quippe quæ aliam personam requirit. Ac ratione *ὁμοιωσις* inter Patrem & Filium est mera similitudo. Quare secundum *ὁμοιωσις* Filius non est imago Patris.

2. *λόγος* est illius imago, cujus est Filius. Ac verè non est imago, sed Personæ Patris est Filius, siquidem persona generat naturam. Ergo & personæ imago est, non essentiae.

Et hæc sunt argumenta illa, quæ positam questionem reddunt dubiam, ut quid statuendum sit, difficulter appareat. licunque tamen decisione tres conclusiones terminamus.

I.

Filius non absurdè imago Patris dicitur secundum essentiam.

Est enim hæc communis vox Patrum, totius Ecclesiæ & usu comprobata. Neq. unitas essentiae tollit rationem distinguendum enim est inter similitudinem *Accidentalem* & *substantialem*. Ibi requiritur distinctio realis, hic sufficit modalis. Quamvis una sit Patris & Filii essentia, diverso tamen modo habetur. Nam in Patre est *ἀπὸ φύσεως*, in Filio *ὑπὸ φύσεως*. Quocirca datur quidem unitas, sed diversitas in modo. Est quidem Filius cum Patre unus, si tantum illimitatè sumas: est tamen imago essentiae Patris, si limitatè accipias. Quare cum Filius imago *ὁμοιωσις* paternæ dicitur, hæc essentiam Quam essentiam Pater habet à seipso, eam Filius accepit à Patre, substantialis imago Patris appellatur.

Deciditur
questio
tribus con-
clusionibus.
Primæ.

ὡς ὁ πατήρ, h. e. personæ Patris. Sensus ergo hic est, quod Filius est splendor gloriae paternae, imò chara personae Trinitatis prima, nimirum Patris. In quo articulo consistat, non quidem expressè scribitur, facile tamen intelligitur, quod non sita sit in distinctione personali, quā differunt, sed in te essentiali, quā conveniunt. Sicut igitur Col. 1. p. 5 Filius invisibilis appellatur, ita hic imago hypostaseos Patris. Imago personae, cui est similis, non res, per quam est similis, d. s. e. exp. licet & ista simul tacitò involvatur.

Ex quo sequitur, non carere vitio versionem vulgaris, quod reddat per substantiam, non personam. Vidit hoc Tridentinum Anathema lib. 2. de Christo 379. B. ita disserit: Nomine hypostaseos licet aliqui intellexerint, tamen rectius alii accipiunt personam paternam. Eandem enim personam retinet Franciscus Ribera Iesuista, super cap. 1. ad Hebr. p. 59. Hypostasis, inquit, individuum ostendit, seu Patrem, Filium, Spiritum Sanctum, Petrum, Paulum. Atque hoc modo nunc accipitur solus.

Quae omnia cum ita se habeant, vocabulum hypostaseos, quod personam Trinitatis significat, non prorsus ἀρεῖα ποιεῖται, sed simul ἑρμηνεύεται & Biblicum, in Epistola ad Hebr. datum, & à S. Patribus rectè, nec sine autoritate Spiritus Sancti, reticis oppositum esse concludimus.

QUESTIO II.

αὐτότης, quid significet?

Barlaamius lib. 2. de Christo cap. 19. taxat eos, qui Filium Dei dicunt αὐτόθεον. Oritur autem erroris suspicio ex equivocatione vocabuli. Nam αὐτότης duplicem sensum habet.

αὐτότης
sensum
ambiguum
bet
gemini-
um.

Opponitur enim 1. Productioni personali, notatque DEUM prorsus ἀγέννητον & improductum, qui à nullo est, nec per communicationem accepit divinam essentiam. Hoc sensu solus Pater est αὐτότης, quia solus ἀγέννητος, & DEUS sine omni principio. 2. Productioni temporali, si significat DEUM, qui habet essentiam aeternam increatam sine omni ortu temporis. Hoc sensu & Filius & Spiritus Sanctus est αὐτότης. Ipsa enim divina essentia non est aliud, quam αὐτοθεότης, hoc est, divinitas increata, aeterna, omni-

ne Comprincipium excludens, quæ sibi ipsi & per seipsam, quod est. Jam verò hæc ipsa essentia numero una, quæ personis in Trinitate communis. Ut igitur Pater, quia essentia ejus increata est, nec aliquando cœpit: & Filius est *ἀπόθεν*, respectu essentia, cum illam ipsam habeat, quæ Pater.

Quæ hoc est, quod alii dicunt, Divinitatem considerari duobus modis. 1. Ratione *sui esse*. 2. Ratione *modi habendi*. Quoad *considerationem sui esse*, rectè vocatur *ἀπογένεσις*, quoniam à nullo producta est, sed à seipso. Quoad *modum habendi*, distinctio quæ fit inter personas. Pater enim Deitatem à nullo accepit, Filius à Patre, Spiritus Sanctus à Patre & Filio. Habet ergo divinitatem Pater per seipsum, Filius & Spiritus Sanctus per communicationem, quo respectu neuter est *ἀπόθεν*. Solus enim Pater est Deus à Deo, sed à nullo. Filius autem est Deus à Deo, nimirum genitus à Patre.

Summa igitur huc redit, quòd Filius rectè dicatur *ἀπόθεν*, & per seipsum DEUS, si opponatur productioni temporali, & intelligatur essentia, quoad suum esse. Nequit autem vocari *ἀπόθεν*, quoad datur productio personalis, & consideretur essentia, quoad modum habendi.

Brevissimè: Filius est *ἀπόθεν* respectu essentia increata; non est *ἀπόθεν*, in relatione ad Patrem, à quo accepit essentiam. Habet quidem *ἀπογένεσιν*, sed non à seipso, ideoque non est *ἀπόθεν* absolute ut Pater, sed tantum respectivè, quatenus productio temporalis excluditur, & increata Deitatis essentia intelligitur. Quod si considerasset Bellarminus, in culpando tam temerarius, & in iudicando tam iniquus non fuisset.

QUESTIO III.

χάσμα quid significet?

Repetitur hæc vox *Luc. 16. vers. 26.* ubi Abraham diviti epuloni recte genitum perenti ita respondet inter cetera: *ὅτι πῦρ τέλει ἐν πυρὶ καὶ ὕμῳ χάσμα μέγα ἐστὶν ἔκτα.* In his omnibus inter nos & eos lazo, magnum firmatum est.

Bellarminus libr. 4. de Christo cap. 21. col. 540. D. intelligit voraginem quandam materialem, & localem inter locum damnatorum & sinum Abraham, cui nihil sit: ex quo concludit, animam Abrahami non fuisse inferni lumbo, eò quòd epulonis Abraham que anima in ead. licet multum distans, tum temporis extitisse dicatur.

Sed errat dupliciter. Sma propriè hiatus est à χάσμα, hio, & putat Bellarminus Chasma in istam semper significari talem hiatus, à cuius extremo unum quid non generum nihil solidi sit interjectum. Ast falsò. Nam homini convexus interjectam habet terram: hiatus terræ, aquam & aquam Proinde non sequitur; Inter Abrahamum & divitem, ut biat nihil solidi intervenit, & per consequens non fuit alter in cælo, & alter inferno, sed in eadem voragine. Imò inverti potiq. debet argumentum, magnum chasma intervenit, idcirco non fuerunt in eod. Imò enim magn9 hiatus sive vorago est, si non sunt in ead. voragine. ratiocinatur August. tom. 2. epist. 99. ad Evodium col. 4. Anno 69. Non utiq. ait ibidem, sinus ille Abraham, id est, terra, & quietis habitatio, aliqua pars inferorum esse credenda est.

Quid apud Lucā significet. 1. Chasma in specie falsò ponendo. Censet enim, per cap. 16. notari subterraneum quendam & inane hiatus, ubi Patrum & infernum damnatorum.

Sed 1. Talis intelligitur hiatus, qui prohibet transitum. Denim adeò firmatus, ut qui volunt transire, non possunt, nec transmeare. Quid autem obstarer motioni animæ hiatus, & vorago aut chaos oppositum? Certè facilimum fuisset Lazaro, si per Chasma illud nil nisi spatium iane denotaretur.

2. Infernus ipse, ut alibi probatur, non est locus subterraneus, qui ergo hiatus quidam localis in eo dabitur?

3. Abraham & dives epulo non fuerunt in eodem loco, sed in cælo, hic in inferno. Non igitur ejusdem loci interstitium per Chasma significatur. Vidit quidem Abrahamum epulo, sed non per oculum, sed Spiritu vel mente, non oculis, aut corpore. Vidit eum non in eadem voragine constitutū, sed procul & in cælo stentem.

4. Non tam historia, quàm parabola ibi describitur, mo-

em 2. q. 1. 22. ad Antiochum, fol. 280. editio. Com. anno 1539. in commentariis super 1. cap. ad Galat. 1. c. Basil. Anno 1539. Ex parabolis autem inferre conclusio-
nem, est *αλογον*, quia mutato genere praedicationis nihil se-
quitur. Et vulgo dici solet: *Theologia parabolica non est argumentativa*.
Ergo ratiuncula Bellarmini, ex parabola ista pro limbo Pa-

Abraham sinus, Lazari digitus, aqua refrigerii, & reliquae
parabolae partes non propriè secundum literam, sed metapho-
ricè actualiter intell. guntur. Quae igitur ratio sat praeagnans dabi-
tur, et haec istud exponamus de loco quodam elementari, vel in-
ferre, et depresso, in quo animae impiorum cruciuntur?

Quibus ita praesuppositis, nos per hiatum istum non loci distan-
tiam, sed *incommutabilitatem*, non inanem voraginem, sed *transien-*
tem hiatum notari existimamus. Decretum enim Dei est: illud
ob quod neque pii in infernum, neque impii in caelum pa-
trati sunt. Quia enim sic constituitur, ut ex inferno nulla sit liberatio,
neque deo sit, si qui transire volunt, non possint. Expositionem
sequitur Augustinus tomo 4. l. 1. q. 1. Evangelic. c. 38. col. 352.
inquit Abraham dicit, ad ea quibus torquentur impii, ju-
diciis, et non posse transire, quod aliud significat, nisi post hanc
sententiam recepti in carcere (scilicet inferni) ut inde non exeant, donec
reddantur novissimum quadrantem, per incommutabilitatem divinae senten-
tiae, nullum auxilium misericordiae posse praeberi à iustis, etiamsi velint
intercedere? Clarius adhuc Euthymius. Hiatum, ait, magnum, dicit
Abraham firmissimum Dei praeceptum, tanquam admodum hiatum, pro-
bitus horum & illorum commixtionem. Consentunt Ambrosius, Chry-
sostomus, Beda, Theophylactus & alii: Imò ex Pontificiis nonnulli à Bel-
larmino de portum faciunt, & nobis se adiungunt. Sebastianus Bar-
tholomaeus, tom. 3. Concord. Evangel. l. 4. c. 6. p. 260. super locum istum ita
commentatur: *Est sensus Metaphoricus*, Magnum chaos inter nos &
vos interjectum est, quod aditum obstruit, &c. hoc est, *Statutum à Deo*
est, ut nec nobis ad vos, nec vobis ad nos ullus aditus pateat: idè fieri ne-
cessè, ut ad te Lazarus mittatur. Similia habet Cornelius Jansenius in
Conc. Evangelica, eum quibus prius transigat Bellarminus, quàm
alicam nobis scribat, datamque expositionem re-
jiciat.

Ad To. i.

Contr. 3.

de Pontif.

Rom.

Primatus

Romani

quatuor

columna.

Πέτρος quid significet?

U Niversa regni Papistici structura quatuor columnis
 valdè infirmis. 1. Christum Apostolo Petro universa
 patum & Dominatum promississe. 2. Promissum tradidisse
 à Petro Apostolo Romæ usurpatum esse. Et 4. usurpatum
 continuari per hodiernos Petri successores, nempe Pontifices
 nos. Primam columnam extruere conantur ex isto Christi
 v. 18. Σὺ εἶ πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ πέτρα οἰκοδομήσω μου ἐκ-
 κλησίαν: Tu es Petrus, & super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam
 bus verbis solum Petrum Ecclesiæ Petram tum nominatum
 stitutum esse autumant. Nam Πέτρα vocabulum, ori con-
 larm. i. de P. R. cap. 10. non tam propriè, quam appellative
 ac si dictum esset: Tu Petre, es Πέτρα seu petra, & super
 &c. Quæ interpretatio quàm sit contorta, quàm ana-
 cio Christi, & orthodoxæ antiquitati contraria, iam dudum
 demonstratum est.

Πέτρα

Lapidem

unum, non

petram si-

gnificat.

Hic tantummodo vocem πέτρα considerabimus. eam
 priè lapidem unum, non integrum rupem aut petram. Ita
 Bellarminus, significare asserimus. Πέτρα quidem habet
 nem utramque, ut denotet tum rupem, tum lapidem vel
 Hesiodus, πέτρας ἐν χερσὶν ἔχοντας, quibus verbis indicat, la-
 rupes illis in manibus fuisse: πέτρα autem vocabulum in pr-
 thoribus non nisi de saxo usurpatum reperitur. Poeta inq-
 lum δευαίνεν καὶ ἐπὶ τῇ πέτρῳ, timere superimminentem
 unde Cicero: Mors quasi saxum Tantalum semper impendit
 πέτρα idem est, quod λίθος vel lapis unus. siquidem Ta-
 rupem, sed saxum imminere, in fabulis est. Vidit hoc Jan-
 que part. i. commentar. in Concord. & histor. Evang. cap. 17
 dit. Lugd. Anno 1590. Petrus, inquit, Latinè idem sonat,
 Quam expositionem Cyrillus olim tradidit, quando tom. i.
 c. 12. in Evangel. Joh. col. 73. edit. Basil. Anno 1546 scribit
 sum fuisse hunc discipulum, fore, ut Cephas, id est lapis
 istum Spiritus sanctus ipse innuit, quia κεφᾶς exposuit per
 non πέτρα, ut indicaret, Christum hoc voluisse, Apostolum
 non petram ipsam, sed lapidem in hac petra, sicut omnes Ch-
 deles πέτρα, quidem sunt vel lapides, solus autem Christus
 propter magnitudinem & vim immotam.

ne concludimus: *Lapis unus non est funda-* nib *Græc.*
b. ita stantibus hæc in firmissima rupe, non uno lapide,
scilicet, si quidem Simon à Christo vocatur petrus, hoc est, la-
pis. Apostolus autem Ergo Apostolus iste non, est fundamentum,
petra vel rupe.

QUESTIO V.

8. *Idem vel Cephas num sit vocabulum origine Græcum?*
Idem quod Christus ubi primum viderat Simon

Reſp. 2. *vel Cephas nomen ſit, vel Cephas nomen, & Cephas cognomen.*
 Equur Job 3. v. 43. quòd Chriſtus ubi primùm viderat Simonem,
 dicitur eum Andream, novum ipſi nomen impoſuerit, dicens: *Tu es Si-*
mon, & tu es Petrus. *ὁ ἀνδρέης καὶ ὁ πετρός, Tu vocaberis Cephas, quod interpre-*
tur Petrus. Ex hoc textu Papicolæ primatum Petri viciffim demon-
 ſtrant, & quidem gemina ratione, uti patet ex Bellar. lib. 1. de
 1. 17.

est, quod Petro nomen mutatum sit, id quod non sine gravi
causa contigerit.

quod Christus nomen Græcum dederit, & $\alpha\pi\omicron\tau\omicron\varsigma\ \kappa\epsilon\phi\alpha\lambda\omicron\iota$
vel capite Simonem appellaverit *Cephiam*.

Prioris *ἐξ ἀρχῆς* demonstratur alibi. Neque enim ex muta-
 tionis nominis statim concludi potest aliquis primatus, cum alia sub-
 iiciatur ratio. Christus enim Simonem nominavit Cephā, non ut
 potestatem tribueret, sed ut futuram eij in fide constantiam & soli-
 ditatem innueret. Deinde & aliorum Apostolorum nomina sunt mu-
 tata, ne primatus monarchiæ concessione. *Act. 13. v. 9.* Saulus vocatur
 Paulus. *Marc. 3. v. 17.* Filii Zebedæi vocantur Boanerges. Nec fuit me-
 ritum cognomen, cum Evangelista dilertè scribat, *ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνό-
 μα*. Non secus ac de Simone dicitur, *vers. 16. ἐπέθηκεν τῷ Σιμωνὶ ὄνομα πέ-
 τρος*. Et frā cognominibus non licet argumentari, neque firmum erit
 ex illi nomine petrum argumentum, cum & istud cognomen fue-
 rit expressè dicitur *Act. 10. v. 5. Accerse Simonem*, qui cognomina-
 tur Petrus. Sed, uti dixi, de hoc alibi plura.

Posterior quod concernit, suam producit inscitiam omnes ii, qui *Anacletus* Cephā dicitur τὸ κεφαλῆς derivant, & vocabulum origine græcum esse *Cephā* astant. Ita sentit *Anacletus* Pontifex epist. 3. quæ tamen non Ana- pro Græca cletus, sed potius in docti alicujus monachi est. Cephā n. expressè inter- dictione tiatur caput & principium. Sequi cum videtur *Isidorus* lib. 7. orig. c. habet. ita scribens. *Cephā* dictus est eo, quod in capite sit constitutus *Apostolo-* rum. κεφαλῆ enim græcè caput dicitur. Mox tamen addit: *Et ipsum no-* men in *Syro* *Syrium* est.

Verum

Syriaca est

Atque ita omnino (ele res habet, quod Cepha
ca est, non Græca, & significet petram, non caput, ut
onymus tom. 6. lib. 2. comment. in cap. 2. ad Galatas. 1.
habemus ipsum Evangelistam, qui vocabulum Cepha
τηρον non κεφαλῷ. Non enim ait, ὁ ὀμὴλωδὸς κεφαλῇ
pretatur caput: verum, ὁ ὀμὴλωδὸς πετρῶν, quod
petra vel lapis, haut obscure innuens, vocabulum istud
esse, sed alterius linguæ. Agnoscit & confirmat hoc Bellar-
lib. 1. de Romano Papa cap. 10. Ubi cum, inquit, in ex-
עֶבֶר id est, petra, in Syriaco est Cepha: quin etiam
xum seu rupem significat. Ubi enim Jerem. 4. v. 29. ἰεγμῶν, Ἀπὸ
rupes, in Hebræo est כַּפְּרִי עֶבֶר. Idem fatetur Haradinus
Conc. Evang. lib. 6. cap. 14. p. 399. cum ait, Christum non ne
sive Syro Simonem appellasse: est autem nomen כַּפְּרִי. Nec
Baronius Tom. 1. Annalium, col. 121. edit. Mogunt. 1601. inquit,
inquit, latine interpretata, idem quod petra significat.

Quæ omnia licet ita se habeant, non tamen videtur Bellar-
simul approbare Græcam istam expositionem. Græcè, ait, κε-
significat caput, ut l. 2. contra Parmenianum annotavit Optatus. Qu-
temi quæso Græcè significabit caput, cum nullo modo sit
Græcum? Non secus ac si quis absurdè diceret, vocem La-
quid significare Germanicè. Optatum quod spectat, Aretius
Hebraicè, nec Græcè doctus, ideoque ejus autoritas parum
let. Adde quòd tantum alluserit, neque dixerit, Cepham Græcè
ficare caput, uti nugatur Bellarminus, sed verba sic habere
Apostolorum caput Petrus, unde & Cephas appellatus est. Ubi
Optatus existimasset, Cepham esse idem, quod caput, non tam
loquitur, ut Bellarminus ipsi affigit: Cephas Græcè significat

Turrianus lib. 2. cap. 3. pro epist. Pontif. interpretatione
canatur defendere similibus exemplis, ut quòd Nazianzenus vocem
Hebræam Pascha videtur deducere δὸτὸ πάσχα, & Epiphania δὸτὸ
δὸτὸ τῆς ἰδέσεως. Quod ipsum urget Baronius tom. 1. pag. 121. con-
cludit his verbis: Apposita quod apud Syros petram ὀμὴλωδον
Cepha, apud Græcos caput significat: ac sic divina quadam
factum videtur, ut unâ eademque voce, duabus linguis, Petrus promissi-
primeretur.

Resp. 1. Quod attinet expositiones Nazianzeni & Epiphani

venit, idcirco eas pro Etymologiis veris, (hoc enim si fecil-
let, non errarent, nec in eo imitandi forent) sed potius allusivis,
quædam literarum cognationem & similitudinem. Nunquam
fuerunt, vel Paschatis vel Jesu vocabulum origine Græcum
sed tantum allusione quadam usi sunt. Fictitius autem *Anacletus*,
ille Asinus, Cephæ serio arbitratur esse vocem Græcam, & in-
cipiatur caput, id quod ex nullo unquam Lexico demonstrabitur.
Principium perit Baronius, dum censet Cephæ nomen partim
Græcum, partim Græcum esse. Tantum enim Syrum est, & in nullo
vel Authore vel Lexico reperiri potest.

Sic igitur certum manet atque indubitatum, quod Christus, cum
se appellavit Cephæ, vel Petrum, non constituerit ipsum ca-
pitulum & Monarcham totius Ecclesiæ, sed tantum hoc titulo indicari,
quod in illarum rupis in fide firmum, & apertum genuinæ & cælestis
petræ, quæ solus Christus est, confessorem.

QÆSTIO VI.

Ἀντίχριστος quam significationem habeat?

Non diffitemur, *ἀντίχριστος* propriè & imprimis juxta Scripturæ ac-
ceptionem denotare hostem & adversarium Christi, ratione tum
de bonæ, tum vitæ, tum regiminis. Quia tamen vox *ἀντί* apud Græcos
non tantum oppositionem, sed quandoque simul vicem significat, hinc 3. in epist.
sunt, ut nonnulli Antichristum & inde diei scripserint, quia Christi Joh. *refere*
se ipsum se jactitet, locoque Christi obtrudat Ecclesiæ, ut ita unum An-
tichristi vocabulum tum rei veritatem, tum fictam Papæ gloriatio-
nem denunciet, nempe Christi adversarium reverà esse, pro Chri-
sti autem vicario semetipsum falsò vendere.

Posteriorem hanc expositionem vehementer exagitat Bellarmi-
nus b. 3. de R. P. cap. 1. ex eo præcipuè fundamento, quia *πρόpositο ἀντί*
propositi signifi- et oppositionem, nunquam subordinationem, quod multis
exemplis probat, ut *ἀντίθετος*, *ἀντίδοτος*, *ἀντίθετος*, &c.

Verùm ab unius positione ad alterius negationem, vel ab inclusiva
ad exclusivam falsò argumentatur Jesuista. Licet enim *ἀντί* plerumque *ἀντί* deri-
vetur oppositionem, aliquando tamen & subordinationem vel substi-
tutionem. Exempla damus sequentia.

1. *ἀντιπατριάρχης* in bello significat eum, qui est loco ducis, unde
Budeus vocat *πρότοξ* & *πρότω* legatum Consulis vel Prætoris. Legatus au-
tem non est Consul contrarius, sed Consul vicarius, adeoque Consuli
subordinatus.

*Antichri-
stus idem
quod Chri-*

*stus vicari-
g.*

Augustin. l.

tom. 9. tr.

3. in epist.

Joh. refere

quosdam

græcæ linguae

signatos, pu-

tasse Anti-

christum dici,

quod ante

Christum

gentium sit.

Sed non à

Latino ante

verum Græco

derivatur Anti-

christus.

propositio

ἀντί non

semper op-

positionem

notat.

2. ἀνίστασθαι notat Proregem, qui per se non regnat, ejusq; vicem supplet, non autem regi adversatur.

3. ἀνὴρ παῖς idem est, quod Proconsul, qui non est verus Consulis, sed vicarium, & quasi alterum Consulem. Actis cap. 13. v. 7. Sergius Paulus ἀνὴρ παῖς, vel Proconsul. Et cap. 18. v. 12. Gallion dicitur ἀνὴρ παῖς ἐν Αἰαίᾳ. Et ἀνὴρ παῖς ἐστίν, Proconsules sunt.

4. ἀντίθετον non oppositum, sed par & æquivalens, non secus atque ἀντίθετος etiam juxta Bellarmini, confertur æqualem Deo. Huc referatur etiam ἀντίθετος, ἀντίθετος & similia, in quibus omnibus vox ἀντί non oppositum, sed ræ rationis vim habet. Licet igitur ἀντίθετος sensu Serapionis adversarium Christi denotet, nil tamen obstat, quod in aliis liquet ad falsò jactatum vicariatum respiciat, ut inde argui non possit formare liceat: Quisquis se Christi vicarium jactat, & contra Christum adversatur, hic verè est ἀντίθετος. At tale est, quod non tantum à Nostris clarissimè demonstratur. Ergò Papam verè ἀντίθετον esse, conclusitur.

QUESTIO VII.

Κατακυριεύειν num iniquum semper & tyrannicum dominatum significet?

S UDES est in oculis Papisticis gravissima illa Servatoris ecclesie in Spoletis dicta Matth. 20. v. 26. *Principes gentium dominabuntur eis, non ita erit inter vos.* Hac enim velut fulmine quodam percutitur tota Monarchia Papalis, & falsò jactata dominatio, a quo, ut patet ex istius consideratione non immeritò exclamaverunt Eugenius & Eugenius: *Forma Apostolica hæc est, dominatio in ecclesia per ministratio.*

Varias autem hinc inde glossas conquirunt, ut contra tyrannicam aphorismi sellam Pontificiam defensum eant. Inter alia conquirunt in verbo κατακυριεύειν, quo notari autumant iniquum & tyrannicum principatum, ideoq; & hunc solum à Christo esse prohibe-

Bellarminus putat tum. Dico, inquit Bellarminus l. 5. de P. R. c. 10. col. 10. 76. *Non est illis verbis non prohibere Episcopis dominatum, qualis est principum, sed qualis est regum ignorantium Deum, qui tyrannici potius sunt, quam reges. Id quod patet ex verborum Græcorum dictione. Nam Matthæus non ait, κυριεύειν αὐτῶν, id est, dominatum.*

1. καὶ ἐξουσιάζουσιν id est, violententer dominantur. Hinc ergo con-
 trib. Grac.

no autem a' ratiunculam istam, ex proprietate verbi Græci pe-
 Sed falsò.

respondemus, 1. Apostolorum petitio & Christi responsio pro-
 hibito conveniebant, siquidem absurdum foret, si Christus minus
 principatū respondisse dicatur. At verò Apostoli non petebant princi-
 palitatem, aut violentum, sed principatum in genere: Quocirca
 & Christus per τὸ καὶ ἐξουσιάζειν prohibitionem non modò violentam,
 sed etiam dominationem ab Apostolis alienum esse voluit.

2. Christus indefinitè loquitur de omnibus regibus & Principi-
 bus politicis, non tantùm de aliquibus. Atqui non omnes & singuli
 tyranni a dominati sunt, vel etiamnum dominantur violentè. Quare
 per ipsorum καὶ ἐξουσιάζειν non intelligitur sola tyrannica in specie, sed
 dominatio in genere.

3. Verba ista καὶ ἐξουσιάζειν & κυριεύειν non distinguuntur apud
 Evangelistas, sed velut Synonyma permutantur. Quando enim Mat-
 theus verbum καὶ ἐξουσιάζειν adhibet, Lucas id ipsum per simplex κυρι-
 εῖν exprimit, c. 22. v. 25. οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, Reges
 gentium dominantur eis. Ex quo satis luculenter apparet, Christum re-
 spectu ipsius dominiū, non solum dominiū abusu.

4. Christus loquitur de talibus, qui κατ' ἐξουσίαν, uti narrat
 Matthæus & Marcus c. 20. v. 42 h. e. qui potestatem habent, seu legiti-
 mo dominio potiuntur, & jure suis subditis præsent. Ergò per τὸ κα-
 ἐξουσιάζειν ipsorum solus iniquus & tyrannicus principatus intelligi
 nequit.

5. Salvator verba facit de talibus, qui vocantur εὐεργέται bene-
 facti, Luc. 22. v. 25. Hic autem titulus nulli tyranno vel Regi suo domi-
 nio abutenti, rectè convenit.

6. Præpositio καὶ varias habet significationes, nec malum aut
 propterea quid semper arguit. Aliquando quidem contra denotat, Præpositio
 ut in καὶ ἐξουσίαν abuti, καὶ ἐξουσίαν condemnare: non rarò tamen καὶ varias
 acerbis tantum significationem, ut in καὶ ἐφαγεῖν comedere, & καὶ ἐ-
 templari. Idem fit in καὶ ἐξουσιάζειν, quod non modò violentè
 sed etiam diligenter & cum studio dominari significat. Nec desunt
 templari Scripturis, ubi in bonam partem accipitur Gen. 1. v. 23. dici-
 tar secundum versionem LXX. πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ ἐξουσιάζετε αὐτήν, Repleto terram, & dominamini illi. Sic de CHRISTO
 dicitur.

dicitur Psal. 72. v. 8. καὶ κατακυριεύσῃ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, & ab oriente usque ad occidentem dominabitur a mari usque ad mare. Num verò illum Christi Ecclesiam esse intelligimus? Nisi tyrannicum esse putabimus? Blasphemum. Et sic etiam tantum odii, non sic Homerus scriberet Iliad. μ.

ἢ μὴ ἀκλειεῖς λυκίῳ καὶ τοιοῦτον ἡμῖν ἐπεὶ βασιλεὺς ἐστὶν ἰδ est, Nequaquam in gloriâ Lyciam administrant nostri.

Quæ omnia cū ita se habeant, quivis sanè intelligens, & non removendo τὸ κατακυριεύειν, omnem sibi principatū esse, & se, ideoque Romanos præfules iniquissimam in Ecclesia dominatorem sibi olim rapuisse, & etiamnum contra omne jus & iustitiam tyrannidem exercere.

QUESTIO IIX.

Ad To. 2. *An ἐκκλησία visibilem tantum congregationem deat?*
 Contr. I. **U**T puriorem doctrinam Evangelicam falsitatis supponatur
 de Concil. Eccl. milit. Papicolæ, inter alia & hoc urgent, quòd Ecclesia nostra esse vera Christi Ecclesia, quoniam tam diu latet, & non in publica cula publico visibiliq; ministerio destituta fuerit. Quamvis & Catholicam Ecclesiam semper patere, multisq; Quod ipsam ut contra negationem nostram evincant, à κλησίας argumentum petunt. Ita enim ratiocinatur Beza in Eccles. mil. c. 12. col. 180. D. *Quod vera Ecclesia sit visibilis, primò ex Scripturis omnibus, ubicunque invenitur nomen Ecclesie, semper nomine Ecclesie, visibilis congregatio significatur.* In quo sententiam allegat Numer. 20. v. 4. 3. Reg. 8. v. 14. Mat. 16. v. 18. v. 17. Act. 20. v. 28. cap. 16. v. 3. cap. 18. v. 22. 1. Cor. 15. v. 9. Gal. 1. v. 13. v. 6. 1. Tim. 3. v. 15.

ἐκκλησία Nos autem breviter respondemus, quòd argumentum nō semper cedat à particulari, ideoque nervis careat. Non enim sequitur, quia in hoc & illo textu eatum visibilem denotat. Ergo non est ecclesia visibilem. semper. Possunt enim contrarii textus in medium proferri. Eph. 22. ubi Christus dicitur caput super omnia in Ecclesia, vel super omnia Ecclesiam. Quis verò unquam oculis corporeis eam vidit, quæ in celis bona pars in celis degit? Glossa enim ordinaria dicit. *Ecclesia in celo & in terra intelligi.* Sic Eph. 5. v. 25. Ecclesia tota Christus dicitur. Illam verò totam nullus hominum vel conspexit, vel cognoscere potuit. Imò quotiescunque mentio fit Ecclesie Catholice,

visibilis congregatio intelligitur. Ad illam enim pertinent omnes beati in cœlo, & sancti in mundo, quos omnes simul & semel in-
veniri non possumus, siquidem τὸ καθόλου vel universale, quâ Catholi-
ci non cadit in sensus, cum rationis objectum sit. Per illam quoque
ecclesia denotatur, qui non venit cum observatione, *Luc. 7. vers. 20.*
offert spirituales & invisibiles hostias, *1. Pet. 2. v. 5.* cujus gloria est
abscondita *Psalm. 45. v. 14.* & in abscondito. *Rom. 2. v. ult.* adeo, ut oculatissi-
mus propheta *Elias* eam non animadverteret, *1. Reg. 19. v. 18.* unde & in
vocali Apostolico *credi* & non videri dicitur.

Ita quibus apparet luculenter, Ecclesiæ vocem in Scripturis non
semper visibilem cœtum significare, licet aliquando id fieri non infici-
emur. Proinde recordari debebant, quod longè aliud sit loqui de Ec-
clesia Catholica, quæ invisibilis, & aliud de particularibus, quæ visibiles
sunt. Ut ergo particulares Ecclesiæ non tollunt Catholicam: sic dicta
particularium visibilitate loquentia, non tollunt invisibilitatem
Catholicæ: quod unum si teneatur, ad argumēta Papicolarum ex Scri-
pturæ mutuata, facillimum erit respondere. Nam testimonia ista lo-
quuntur de cœtibus particularibus vel Judæorum, ut *Numer. 20. vers. 4.*
1. Reg. 9. v. 14. vel Pastorum, ut *Matth. 18. v. 17.* vel Christianorum, ut *A-*
ct. 10. v. 28. cap. 15. v. 3. 18 v. 22. 1. Cor. 15. v. 9. Galat. 1. v. 13. Philip. 3. v. 6. vel
Episcoporum, ut *1. Tim. 3. v. 15.* Dictum verò *Matth. 16. v. 18.* potiùs Ec-
clesiam universalem inconspicuam, quàm particularem conspicuam
significat. Sermo enim est de Ecclesia fundata super Christum, quem
non videmus amplius, sed in quem credimus. Quale autem funda-
mentum est, tale ædificium, hoc est, utrumque inconspicuum. Et di-
xit Salvator expressè, quod portæ inferorum non sint prævalitura ad-
versus illam Ecclesiam, id quod non de particularibus, cum hæc errare
ac deficere queant, sed tantum de Catholica & invisibili electorum
Ecclesiâ affirmari potest.

Colophonis loco notentur tres regulæ, in controversia de visibi-
litate Ecclesiæ perquam utiles & necessariæ.

I. Duo sunt in Ecclesia. Quædam videntur, ut homines & publicū
cuius exercitium, vel forma & regimen Ecclesiasticum. Quædam non
videntur, ut ipse Christianismus, fides & justificatio hominum. Duo
hæc subordinata sunt, non opposita, simul consistunt, non se invicem
tollunt, ideoq; dicta Ecclesiam describentia ratione visibilis exercitii,
non protinus oppugnant invisibilitatem Ecclesiæ, ratione fidei & ele-
ctorum.

Tres regu-
la circa
doctrinā
de visibili-
tate Ec-
clesiæ.

Prima.

II. *Splendor Ecclesie duplex est.* Alter *internus*, scilicet spe & charitate: Alter *externus*, positus in frequentia persecutionum, ministerio publico, & quiete errorum. Ille *σωωδης*, vel essentialis: hic *συμμε* *Ερη* vel ac perpetuus, hic temporalis est. Ratione illius Ecclesie est tione *huius* visibilis. Et sapè fit, ut ille, non hic in scriptis cum Ecclesia describitur, & ejus Majestas prædicatur.

Tertia.

Tandem III. *Locutiones metaphoricæ non sunt in* Et tales sapè occurrunt in Scripturis, cum Ecclesiasticæ mentio, ubi meminerimus, per istas metaphoras non exte- lem, sed internum potius & invisibilem ornatum denotare. & Michæas Ecclesiam *monti magno* comparant, non propter nam visibilitatem, sed quia in altitudine sanctorum de- situta est, exponente Hieronymo tom. 4. l. 6. comment. in eio.

QUESTIO X.

Nomen καθολικῆς quid significet, & cui relle

Vocabulū
Catholici
est ἀγα-
θον.

Catholica est vocabulum origine Græcum, & non *καθολικῆς* Scripturis propositum, sed *ἀγαθον*, & ad *ἀγαθον* post Apostolorum tempora usurpari cœptum. Nam *Patriarchæ* ad Sempronianum scribit, *sub Apostolis neminem vocatum uni-* licum, unde colligunt nostri, Symbolum Apostolicum non postolis compositum, sed ex illorum scriptis postea ab *Ec-* lectum, quoniam vox Catholici in articulo tertio est positur: *Credo sanctam Ecclesiam Catholicam.*

Catholicū
quid sit.

Est verò *καθολικόν* idem, quod universale. ideoq; fides *Catholica* nihil notat aliud, quàm *fidem universam vel universalem.*

Duplex

Duplex autem est fidei veræ *universalitas*, altera *externa*, fidei veræ *interna* nominari potest. *Externa* respicit circumstantias ubi, & 2. *apud quos*, & 3. *quando* doceatur, unde vicissim *in p-* litas. git universalitas fidei veræ & Apostolicæ.

1. Externa.

I. *Universalitas loci.* Non enim alligata est Christi rel- que vicis- tum quendam locum, sicut in Veteri Testamento, sed ab *Ap-* fuit olim disseminata in universum mundum, *Psalm' 9. v. 1. Munda* 13. *Marc. 14. v. 9. Coloss. 1. v. 6.* & etiamnum prædicatur quo lux Evangelii rursus est accensa.

Loci.

Enatit.

II. *Universalitas ætatis, sexus & conditionis.* Nullus eni n h

ur, sed omnibus recipienda proponitur Christi religio. Non nōb Grac.
 12. J. dem, neg; Gracus; non est servus, neg; liber; non est masculus,
 amia, Gal. 3. v. 18.

11. Universalitas temporis, quoniam vera fides, à Christi & Apo- Tempore.
 rum tempore, semper in Ecclesia fuit, & permanebit etiam usque
 mum diem, censorium. Non enim vel hæreses vel persecutio-
 lan. delere poterunt. Fides igitur Catholica vel universalis quo-
 el externam universalitatem est, quæ in toto mundo annunciata, ab o-
 acrio hominibus recipitur, semper duratura.

Internæ verò universalitas respicit scripta Prophetica & Aposto- 2. Inter 2.
 12. Vera enim fides omnia comprehendit, omniaque credit, quæ do-
 13. Prophetæ & Apostoli, neque quicquam asserit, quod Dei ver-
 14. Contrarium. Et hoc sensu Catholicum idem est, quod Orthodo-
 15. Qui enim omnia illa sincerè eredit, quæ credenda in verbo Dei
 16. Proponuntur, hic in fide errare nequit. Quare sicut αἰρετικός ille dici-
 17. qui dogma quoddam peculiare & Scripturis adversum sparsit: Ita
 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Hinc Cyrillus Hierosolym. c. 13. Catechesæus ait, Ecclesiam vocari
 καθολικὴν, ὡς τὸ διδάσκει καθολικῶς καὶ ἀνελκυστικῶς ἀπαντα εἰς γνῶσιν
 ὅτι ἐστὶν ὁ Φεῖλος, Hoc est, quia doceat Catholicè & perfectè
 omnia dogmata, quæcumq; homines tenentur cognoscere. Et Vincencius
 Irmensis adversus hæres. c. 25. Ille est verus & Germanus Catholicus,
 qui veritatem Dei, qui Ecclesiam, qui corpus Christi diligit, qui divinæ
 agni, qui Catholica fidei nihil præponit.

Et hæc est principalis τῆς Catholici significatio, quæ propterea
 omnia attendenda, si religio aliqua non tantum dici, sed & esse
 Catholica debeat.

Cui ergo fidei universalitates hætenus expolitæ, præsertim ulti-
 ma verè competunt & accommodari possunt, illa sine dubio divina
 & Apostolica est. Hic verò Pontificii statim de se subsumunt, titulumq;
 sibi soli proprium vendicant. Se enim passim nominari Catholi-
 cos, nos autem à Lutero dici Lutheranos. Unde sequi videtur, quod in
 ipsum duntaxat cœtu vera & Apostolica Ecclesia inveniatur. Ad
 quod ut plenum demus responsum, tria capita probè notanda veni-
 unt. 1. An nomen Catholici sit infallibilis vera Ecclesia nomen? 2. Num catus

perit, cum tamen planè jam sint excecati & profundissimis
tenebris immersi.
cèigitur aliqui dicantur Catholici, hinc tamen non infallibi-
liter, eorum fidem esse veram & Apostolicam. Nam omnes
se Catholici dici volunt, quemadmodum ait *Augustinus* tom.
i. b. contra Epist. fund. c. 4. col. 18. Ex sola proinde appel-
latione Catholici firmum certumq; argumentum desumi nequit.

MEMBRUM II.

Vel quidem Romana religio *Catholica*, & Romanenses Ca-
tholici dicuntur, sed tantum titulus & merum nomen est absque re. Pontificii
dicuntur
Catholici,
quod quidem Apostolorum & primitivæ Ecclesiæ, fides Romana
hodie erat & prædicabatur in universo mundo, Rom. i. v. 8. sed non
affluentibus temporibus depravata est, multisq; erroribus foedè sunt.
corrupta, non nisi nomen Catholici remanserit. Sicut enim Sa-
credotæ Veteris Testamenti primis seculis & dicebantur & erant Dei
heredum, tempore autem Pharisaismi & ultimis seculis, diceban-
tur quidem, sed non erant, eò quod variæ corruptelæ in doctrinam
eius introductæ: Ita Romani fuere quondam Catholici, sed non
amplius sunt, etiam si adhuc dicantur, quoniam à fide defecerunt, &
gravissimis erroribus implicati sunt.

Quare frustra jactatur usus nominis per orbem receptus. Non
enim respiciendum est, quid fiat ex antiqua consuetudine, sed quid si-
crificetur. Quia enim Catholici non sunt, idè neq; Catholici nut-
cipari debent. Quando tamen à Nostris nonnunquam dicuntur Ca-
tholici, cum loquimur secundum illorum opinionem, *εὐαγγελικῶς*
quemadmodum illi vocant nos *Reformatos & Evangelicos*. Quomodo
enim verè Catholici essent, qui neglectis scripturis sequuntur *ἐκ τῆς*
πλῆθους hominum & in cultu Dei tam horribiliter & multifariam errant?
Catholica fides inde primò sic dicta est, quia omnes articuli ipsius
puris sunt consentanei. At quid fermè est in religione Romana?
Populæ, quod non & præter, & contra Scripturas doceatur? Hoc
non si negatum fuerint Pontificii, demonstrent contrarium, & ita
demonstrari argumentari ex nomine Catholici ante demonstratam fidei
falsitatem, & cum Scripturis convenientiam. Certum enim est,
eandem taxat religionem verè esse Catholicam, cujus dogmata in
v. tho Dei expressa repetuntur. Igitur in consultatione de fide & in-
quisitione Ecclesiæ non primò considerandum est, quæ religio dica-

itur Catholica; sed *quæ* sit, hoc est, cuius articuli facili
prehensi. Innuit hoc B. Chrysostomus, quando tom. 2.
cap. 7. Matth. inquit: Si uideris hominem Christianum, si
si confessio ejus conveniat cum Scripturis, verus est Christianus
et non est, quemadmodum Christus mandavit, si est Scilicet
annes cum de hereticis scripsisset epistolam, non dixit, si
vos, non habens nomen Christi, nec aue ei dixerit, sed, si
rulerit istam doctrinam. Judicium Christianitatis non ad no
retulit, sed ad confessionem, quia non nomen solum Chr.
facit, sed etiam veritas Christi: quia in nomine Christi manent
in veritate autem ejus pauci.

Objeccio Papalis. Probare autem conantur Jesuítæ, fidem Romanam n
dici, sed & esse Catholicam ex eo, quia per totum orbem a
dat se ad omnes gentes, & ad omnia regna.

Responsio. Resp. Non sufficit hoc ad demonstrationem fidei
cæ. Si enim Catholicum idem esset, quod latissimè patens &
tùm Catholicus fuisset Arianismus, imò & Epicureismus. Nu
enim regnum, nulla est natio, in qua non multi reperiantur p
Sic etiam per omnes terras dispersi sunt Judæi, neque tamen
ipsorum est Catholica. Hinc rectè censuit August. tom. 7. lib. de
Eccles. c. 4. col. 514. *Quicumque de ipso capite à Scripturis sanctu
tiant; etiamsi in omnibus locis inventiantur, in quibus Ecclesia
est, non sunt in Ecclesia.*

Præterea sequeretur; fidem Christi non semper esse Cath
quandoquidem tempore persecutionum & Arianismi, non es
bat se ad omnia regna: Sed paucissimi erant fideles, in silvis la
& publico ministerio destituti. Ita prædictum est, veram fide
finem mundi arctis inclusum iri terminis, quia venturi sint
doprophetæ, Matth. 24. v. 24. ut vix reperiri queat fides, Luc.
eò quòd omnes fermè gentes secuturæ sint meretricem Babiloniam
Apoc. 17.

Quare argumentum ita invertimus: Religio, quæ circa finem
di est diffusissima, amplissima, non est vera & Catholica Christi
ob prædictiones divinas de paucitate fidelium. At talis est religio
mana Papistica, uti gloriantur Jesuítæ. Ergo non est vera & Cat
lica Christi religio.

Proinde quando dicitur, universalitatem loci pertinere ad fide
Cath.

Explic. *Primum Contrav.*
 non sic lentus est, ac si fides vera non sit, nisi in omni loco
 publice doceatur, & à plurimis recipiatur; verum præcipue
 ut de prima Apostolica fidei prædicatione, (quæ facta est ἐν ὅλῳ τῷ) dicatur,
 ubi Evangelii propagatione, quia illud non est adstrictum
 ad quendam locum, sicut vera fides in V. T. tantum in Judæa
 loci pertinet.
 MEMBRUM III.
 articulos inspexerit, & diligenter expendere, ad fidei

MEMBRUM III.

MEMBRUM III.
 Si huiusmodi nostræ articulos inspexerit, & diligenter expendierit, *vere adfi-*
 dubium erit, quin Catholicorum titulus nobis ve- *dem Ca-*
 rum amplius erit dubium, quin Catholicorum titulus nobis ve- *tholicam.*
 ricam veniat. Qui enim doctrinam Apostolicam in toto terrarum
 propagatam sequuntur per omnia, hi sunt veri Catholici. At ve-
 ri, quod facimus & per singula religionis capita demonstrare pos-
 sumus, nos lumus veri Catholici.

Contra hanc verò conclusionem tria potissimum obijciunt Re- Tres obje-
ctes, & religionem nostram nihil minus esse, quam Catholicam, *Tiones*
Pontif.
argumentis evincere præsumunt. *quod nos*

1. Quia ab auctore suo nomen acceperit, & dicatur *Lutherana*. quod nos
Relig. Non hæc invicem pugnant, dici *Catholicam*, ob univer- non finis
convenientiam cum Scripturis, & *Lutheranam*, ob primum re- *Catholicam*.
formationis in Germania ministrum Lutherum. Aliàs sequeretur, Prima.
Monachos Papales ne quidem sensu Papistico posse dici Catholicos, *Dici Ca-*
quod idem ab auctoribus regularum suarum accipiunt nomina, dum *Catholicum*
dicatur *Bernardinum*, alii *Franciscanum*, alii *Dominicanum* &c. Imò & *Luthe-*
Romanenses forent Catholicæ, quia omnes à capite suo Papa ap- ranum non
pugnant.
pugnant. Non vocemur Catholicæ, sumus tamen Catho-

Præterea, etiam si non vocemur Catholici, sumus tamen Catholici, quia nostra doctrina in universo mundo ab Apostolis est annuntiata: nostra doctrina ab omni ætate sexusque & conditionis hominibus recipitur. nostra doctrina omnibus, sæculis extitit, licet non semper eodem modo: nostra denique doctrina universa cum Scripturis Propheciis & Apostolicis concordat. Quare illa ipsa verè est Catholica, & illius cultores, verè sumus Catholici. Et hunc titulum jure nobis attribuiamus, etiam si illum denegent Papicollæ, qui nos Lutheranos appellant, ac si fidei nostræ primus auctor & inventor sit Lutherus, quod si nos Lutheranos esse aut dici posse, simpliciter negamus.

Hinc ipse Lutherus Tom. 6. operum Latinor. scripsit: *Sunt, qui se Lutheranos esse gaudent. Non sic, ô fatue, non sic. Oro, ut meum nomen taceas. Et nemo Lutheranus, sed Christianus appelletur. Quid enim est Lutherus? Doctrina non est mea, neq. pro vobis crucifixus sui.* II.

Secunda.

*Paucitas
fidelium
nihil de-
rogat ve-
ritati fi-
dei.*

II. *Quia non sit in toto orbe diffusa.*

Resp. 1. Nihil hoc derogat Catholicismo nostræ
olim tempore Apostolorum satis diffusa, etiam si nu-
Apostolorum vaticinia in magnas angustias sit redacta.
bimur *Liberium*, Episcopum Romanum, cui cum *Constantino*
sator *Arianus*, paucitatem suorum sociorum exprobraret &
Quota pars tu es orbis terrarum, qui solus facis cum scie-
sio) & orbis terrarum, ac mundi totius pacem dissolvit? R. p. 1.
Non diminuitur solitudine mea verbum fidei. Nam & olim
venti fuere, qui edito resisterent. Ita refert *Theodoretus* l. 2 c.

Contradi-

*ctio Papa-
lis.*

2. *Notetur contradictio Papalis.* Quidam scribunt,
bus contineri religionem nostram, & tardè propagatam. B
minus autem in *præfat. primo controversiarum* tom. 1. p. 1. 2.
Quis ignorat pestem Lutheranam in Saxonia paulò antè exor-
Germaniam paulè totam occupasse: inde ad Aquilonem & Ori-
entem: Daniæ, Norvegiæ, Suetiæ, Gothiæ. Paniam, &
absunxisse: tum ad occidentem & meridiem PARICIÆ, ALIÆ
& Galliam, Angliam, Scotiam, florentissima quondam regna
TEMPORE populatam: ad extremum Alpes transcendisse, & in
usq; penetrasse? Hæc quomodo conciliari queant, ipse videret.

Tertia.

III. *Quia non dumverit jam inde ab Apostolorum t.*

Resp. Duravit utique, etiam si nonnunquam latuerit &
Pontificali obscurata fuerit, id quod fusè demonstravi in *C.*
ne Anti-Lessiana part. 3. à pag. 175 usque ad p. 409.

QUÆSTIO X.

Ad Contr.
2. To. 2. de
membr.
Eccl. mil.
Tres cætus
Synagoga
Papalis.

Quid de Clericorum nomine sentiendum sit?

Papalis synagoga in tres cætus divisa est 1. In *Clericos*, 1. *La-*
3. In *Monachos*. Per *Clericos* intelligunt ministros verbi
populares, quibus nulla pars functionis Ecclesiasticæ dem-
per *Monachos*, voto paupertatis & continentæ obstrictos, in
nasteriis viventes. De Clericorum & Laicorum appellati-
cemus: de *Monachis* paulò post acturi.

Tria verò potissimum explicanda sunt. 1. Quid Clericus significet?
Quæ sit impositionis ratio? Et 3. Quibus propriè verèq; conveniat?
I.

Generalis
significa-
tio Clerici.

Quid Clericus significet?

Clericus cum sit vocabulum origine Græcum, descendens

Sortem vel hereditatem denotat, facillè intelligitur, quæ sit
 generalis in Ecclesia significatio, nempe hominem notat, qui ad
 sortem vel hereditatem Domini pertinet, qui sortitus est par-
 tem in pulo Dei & inter heredes cæli.

Papicolæ autem nimis restringunt vocabulum istud, & ad solos
 Ecclesiæ ministros accommodant, ac si tantum isti essent heredes Do-
 mini, de quibus titulo illo cum superbiam ministrorum augment, cum con-
 sideratione auditorum inducunt. Sic enim Bellarminus ait l. 1. de Membr. Papicola-
 rum. m. tit. c. 1. col. 285. A. Clerici sunt quasi Domini fors & hereditas, rû opinio.
 qui cultus consecrati, procuranda religionis ac rerum sacrarum,
 Deo subente providentiam ac sollicitudinem susceperunt. Hinc alios
 non sine fastidio & supercilii appellant Laicos, hoc est, ple-
 bios & populares, exponente Bellarmino l. d. vel vulgares, cum λαός,
 vocabulum illud derivatum est, populum significet, dicente
 de Valentia T. 4. dif. 9. quæst. 5. punct. 2. Col. 2098. D. Sic ergo
 & imperatores, & Reges, & Principes, secundum sententiæ Papæ, sunt
 plebei & vulgares homines. Hæc de significatione.

II.

Quæ sit impositionis ratio?

Extra controversiam est, clericum δὲ τὸ κληρὸς dictum esse
 & autem significat idem quod fors, & postmodum hoc nomen
 hereditatis quoque tributum est, eo quod sorte plerumque dividatur in
 partes. Descendit verò κληρὸς, juxta nonnullos, ab antiquo κλῶ, id
 est, frango, quia fors adhibita licet inter plures pariter idoneos fra-
 gebat & dirimebat. Alii δὲ τὸ κλάω, à ligno derivant, quia sortium
 parte lignis ut plurimum tessellis olim imprimebantur. Sed quic-
 quid sit de κληρὸς etymologia, certum manet, sortem denotare, &
 κληρὸς inde appellari.

Quæ vero ob causam nomen hoc fuerit impositum ministris
 Ecclesiæ, non eadem est opinio.

Papicola causas duas afferunt. 1. Quia ipsi sint fors Domini. 2. Quia Cause Pō-
 damini si fors ipsorum. Sic enim scribit Gregor. de Valentia l. d. Cle-
 ricis. cantur ministri Ecclesiæ, vel quia peculiariter de sorte sive heredi-
 tate sunt Domini, quatenus sunt divino cultui singulariter mancipati, vel
 quia Domini peculiariter est illorum fors sive pars.

Non autem diffitemur, Hieronymum ad Nepot. tom. 1. epist. 2. col.
 4. edit. Par. l. simile quid scripsisse: interim tamen, si textus diligenter

inspiciatur, ad nomen potius alludit, quàm ut accuratam appellationis causam reddat. Singuli enim Christiani sunt & Dominus fors est singulis, ideoque ratio communis.

**Cur patres
verbi mi
nistros no
minave
runt Cle
ricos?**

Quocirca potius aliò respexerunt Patres ii, qui solos quandoque appellant Clericos, nempe ad electionem primæ ecclesiæ usitatam, quæ sorte peragi consuevit. Sicut enim Laici sunt populares, sic Clerici erant sorte vel sortitione vel ex pueris, qui sortiebantur vel adipiscebantur sortem ministerii, ut loquuntur Apostoli *Actor. 1. 23. 7.* Et hoc Matthias quoque electus est in Apostolum, veluti legitur *Actor. 1. 23. 7.* Quod considerans *Isidorus* lib. 7. Etym. c. 12. uti citatur c. clericos, inquit, & Clericos hinc appellatos credimus, quia *Matthias* electus est, quem primum per Apostolos legimus ordinatum. Etym. c. duo 7. caus. 12. quæst. 1. Cleros, ait, Græcè, Latine fors, iusmodi hominès vocantur clerici, id est, sorte electi: omnes enim suos elegit, &c. Hæc igitur prima & genuina est nominis Clericos dictos esse, quasi sortitos statum ministerii, vel sortitum munus vocatos. Et hanc Etymologiam eò lubentius sequimur, quod commune est Christianis omnibus, nempe sortem & hæc sortem Dei esse, solis Ecclesiæ ministris tribuatur.

III.

**Duo Chri
stianorum
genera.**

Quibus nomen Clericorum propriè vereque convenit. **E**X Dei verbo novimus, in Ecclesiâ duo esse Christianorum, vel duos potius distinctos ordines, quorum alter pastorum, gregis vel auditorum est. Hos nequaquam confusos volumus, sed curatè distinguendos esse ipsi censemus. Controvertitur autem appellationibus horum ordinum, An nimirum rectè soli pastores Clerici, omnes verò auditores Laici nuncupentur, ut sit in Ecclesiâ *ἱερα*

**Pastores
duplicino
mine Deū
attinent.**

Non autem dicam alicui scriberemus ob solum nomen, *λόγῳ* occultaretur. Nec morosi adeò sumus, quin Ecclesiæ speciali quadam ratione clericos dici posse largiamur. Licet enim versa Ecclesiâ sit clerus vel hæreditas Domini, attamen pastores tantùm sacra tractant, duplici nomine Deum attinent, ratione Christianismi communis, tùm officii singularis, quo sanè respectu aliis vocari possunt Clerici.

non intra hos limites non consistunt Papicolz, sed latius evan-
gelizant. Nam periculum istum obliquè simul inducunt, 1. *Contemptum* Quid ti-
tuli. Hos enim omnes habent pro Laicis, pro hominibus ple-
& vulgaribus, adeò ut & Imperatores Regesque contemptim sic eorum oc-
cupent. 2. *Superbiam Pastorum*, cum multa simul privilegia inde-
bita sub larva istius tituli latere hominibus persuadeant. Horum quin-
que sunt principua.

1. *Magistrale imperium*. Papales enim ministri omnia sibi licere, *Quinque*
pro arbitratu præscribere posse autumant, eò quòd sint Cleri- *privilegia*
et solus Domini, reliquis autem universis incumbere necessitatem *clericorum*
obediendi, eò quòd sint Laici vel plebei, quibus non licet de rebus sa- *Papalium*.
cræ iudicare, vel quicquam in dubium vocare. Hoc enim ipsorum est
symbolum, notante Pappo in Epit. Histor. Eccles. pag 23. *Penes nos est*
præcipiendi auctoritas, ceteros manet obediendi necessitas.

2. *Scriptura lectio*. Sibi enim solis dictum putant istud Christi,
Joh. 5. 19. *Scruiimini Scripturas*. Reliquos verò omnes tanquam Lai-
cos & vulgares, qui spiritu discretionis careant, nec ad clerum Dei per-
tineant, à sacri codicis evolutione & scrutinio arcent.

3. *Calicis participatio*. Quamvis enim Salvator cœnam sub utra-
que specie instituerit pro omnibus, hoc tamen non obstante, panis
tantum Eucharisticus porrigitur Laicis, calicem verò solis clericis de-
beri, tetricè prætendunt.

4. *Ecclesiarum gubernatio*. Magistratus custos esse debet utriusq;
tabulæ, & propterea Ecclesiæ prospicere de idoneis pastoribus, indi-
cere Synodos, si incidunt controversiæ, ministros deponere, si suo de-
sint officio, & alia curare, quæ ad *ταῖς ἐκκλησίαις* Ecclesiæ per-
tinent. Hæc autè omnia magistratui derogat Pontificii, eò quòd Laicis
annuntiant, & istud vulgè ita dictis Clericis convenire existimant.

5. *A seculari potestate exemptio*. Nam & hoc privilegii sub titulo isto
veluti absconditum, ut non liceat principi ministrum Ecclesiæ, quam-
vis delinquentem, in jus vocare, & sententiam de ipso ferre, quia clericus
est, & de sorte Domini, in quam secularibus nulla potestas concessa sit.

Hæc sunt illa quinque privilegia, vel abusus veriùs, quos sub cle-
ricorum nomine fovent Papicolz, & hoc ipso tyrannidem, fastumque
in Ecclesia non parum promonent.

Accedit tandem & istud, quòd clericorum titulum non humanè
modò, sed divinè potius impositione ministris tributum esse jacti-
tant.

tant. Sic enim scribit Gregorius de Pastore. To 4. c. 1. *Vocabulum clericorum ministrum Ecclesie esse, nos probamus primò ex ipsa Scriptura, &c.* Hoc vero præcipue negatum imus, & cleri clericique nomen se-
 ptione in Biblicam non speciat & solis pastoribus proprie-
 nerale & omnibus Christianis commune esse affirmamus.
 autem traditione, imò errore impio corrigi, quemadmodum
 rectè loquitur, ut solis ministris vindicatum sit.

Statum.

Proinde status quæstionis de nomine clericorum, uti
 quæstionis in Scriptura tribuatur solis pastoribus, & num sensu Papæ
 de nomine te suprà enumeratos abusus, ministri Ecclesie clerici, reliqui
 clericorū. rectè appellentur? Unl nos negativam per omnia tenemus.
 nem illius inprimis petimus ex i. Pet. 5. v. 3. ubi sic legimus
 ταπεινούσας τὸν κλήρον, Non dominantes clerici. Hi
 non solis pastoribus sed toti Ecclesie tribuitur, quæ
 oēs, vel grex Dei nuncupatur. Quare præter tunc
 contra stylum Scripturæ appellatio ista, Christianis
 communis, ad solum ministerium restringitur.

Exceptio-

nes Bellar. Bellarminus excipit i. Per clerum non intelligi Episcopos, sed tantum ministros Episcopo subiectos, qui sic regi debeant,
 dominandi cupiditas.

Resp. Committitur petitio principii, & vis infertur te
 que enim ulla dari potest ratiuncula, Apostolum per κλήρον
 ministerium voluisse notatum. Nam loquitur universa
 grege & ovili Domini, quod ministri debent pascere, sed
 minentur isti ovili & clero. Sic ergo per τὸ πᾶντες & per τὸν κλήρον
 num idemq; intelligit. Duos enim tantum ordines recen-
 συτήρων. 2. κλήρον. Illi hos debent pascere, id est, rectè placide,
 tyrannide informare Ecclesiam, & quidem eam ipsam ob causam
 fit κλήρος. sors vel hæreditas Domini. Bellarminus autem
 singit. 1. Episcoporum. 2. Clericorum. 3. Auditorum. Quo
 prium petit, & inter Episcopum aliosque pastores distinguere
 men Apostolorū tempore nulla talis distinctio locum habuerit
 & ipsos πρεσβυτέρους, prout v. 1. vocantur, jubet πρεσβυτέροις
 est, inspectionem habere & gregi attendere. Et sequens
 scopos à clericorum titulo excludere. Hæc enim est para-
 larmini: Episcopi non denominantur clero. Jam dicitur

3. In Hebræo nihil extat huiusmodi
 יְהוָה לִי יִהְיֶה quæ ita reddidit Ariamontanus. *E-*
bil profecerunt. Tremellius magis perspicue. *Et in hoc*
non proficient. Lutherus: Was sie gewinnen, sit p[ro]p[ri]um.
Vulgata: Hereditatem acceperunt, & non proderunt. De his
 bis iis notatur aliud, quàm subtractio benedictionis de
 temporalibus, quod sequentia statim verba designant
proventibus vestris pro asu ire Jehova. Sie werden
 nicht fro werden / für dem grimmigen Zorn des

Quæ cum ita se habeant, mirari satis non possumus
 Jesuiticam, qui ex isto textu, ubi tamèn nec ministerii
 lis hæreditatis ullo vocabulo sit mentio, nomen cleri
 sur. Citiùs profectò ex pumice aquam elicueris, quàm
 titulum. Occasionem tamen istius ratiunculæ sumserunt
 LXX. quæ sic habet: οἱ κληρονομοὶ τῶν οὐρανῶν οὐκ ὀφείλουσιν αὐτῶν, ὡς
 κληρῶν de ministerio exponunt Papicolz, cum potius de
 bonis temporalibus, juxta scopum Prophetæ, intelligere
 que diffitemur, Patres quosdam de Levitis accepisse, sed de
 falsâ interpretatione LXX. vel potius falsâ latinorum
 versione, qui κληρῶν per hæreditatem vertere debuissent
 autem sit de Patrum commentariis, verba certè tam clara
 sum istum, ministros Ecclesiæ spectantem, prorsus renuant.
 igitur & cum bona pace istam quorundam Patrum
 mus, textusque literam satis perspicuam urgemus. Non
 nis suppositionibus, sed verbis sancti Spiritus standum est.
 interpretatione non sensum allegoricum, sed literalem
 esse censemus.

2. Ex Con- II. Allegant auctoritatem Conciliorum & Patrum antiquorum,
 cilio & qui ministros Ecclesiæ jam olim clericos appellare sunt soliti
 Patrium. Sententiam Bellarminus citat Tertull. l. de monag. Concilium Nicaenum
 can. 1. 2. 3. 8. Apostolorum canon. 12. 13. 15.

Resp. 1. Fatemur, cleri clericiq; nomen in scriptis Patrum frequen-
 ter inveniri, unde Græci dixerunt κληρῶν ἐστὶ σίστημα τῶν Ἀποστόλων
 πρεσβυτέρων, h. e. Clerus est cœtus Diaconorum & Senatorum. Verum
 verò debebant Papicolz, non de Ecclesiastica in Patribus
 sed Biblica potissimum cleri acceptione quærì. Ex Scripturis ergo pri-
 mum demonstrant restrictam illam significationem, post Patrum
 simonia subungi possunt.

Alia est *Patrum*, alius *Papicolarum sensus*. Patres respexerunt electionem, quæ sorte fiebat, & specialem ministerii rationem. Deo peculiariter consecrabantur pastores, & hinc dñs ἐκλήθη. Deo pecunitate nuncuparunt clericos. Imò nonnunquam sorte & hereditate clerici olim vocabantur *illi studiosi*, qui ab ætate significatione *studio Theologiz*, & ex bonis Ecclesiasticis succedebant in Collegiis, ut inde postea suo tempore ad publicum ministerium vocarentur, notante *Zanchio* in 4. præcepto loco 4. q. 2. p. 668. *Papicolarum* autem isto vocabulo prorsus abutuntur iniquè. Illi argumentum, & aliorum despectum, imò per istum titulum debita indebita arrogant, cæteris debita multa derogant, & tamen in Scripturis extare affirmant, quo sine si esset, ob vocem inanis non tam iis dicam scriberemus. Scimus enim, quòd in verborum usu sumus esse faciles. Illi autem non tam pro nomine, quàm pro rebus subtili, licèt falsò, absconditis certant: non ad solam ordinationem, sed potius ad imperiosam elationem & reliquarum oppressionem adhibent, id quod jure optimo in iis *Lutherus*, & *Calixtus* ipso reprehendimus.

QUESTIO XI.

Quæstio XI.

Episcopi & Presbyteri unde dicti, & qui olim fuerint?

Vtraque vox græca est, & utraque pastorem Ecclesiæ significat. Episcopus enim derivatur ἐπισκοπῆν & ἱεροποιεῖν, quod est diligenter inspicere. Nam ἐπισκοπῆν inspectionem & considerationem simplicem notat, præpositio autem ἱερ' est ἱεραγλυή, hoc est, intendit significativam. De umta vox videtur ab Atheniensium Magistratu Eræ enim apud eos Episcopus, qui mittebatur ad varias civitates, ut quomodo ibi sese res haberent, inspiceret ac visiteret. Hinc & pastores Ecclesiæ ibi sese res haberent, inspiceret ac visiteret. Hinc & pastores Ecclesiæ ibi sese res haberent, inspiceret ac visiteret. Hinc & pastores Ecclesiæ ibi sese res haberent, inspiceret ac visiteret.

*Episcopo-
rum vox
ab Arche-
nienfium
Magistra-
ta defun-
ta.*

Nam speculator est propositum in Ecclesia, dictum eo, quo
prosperat populum in se positorum mores & vitam.

πρεσβύτερι-
ος. quid
notet?

Quod verò spectat vocem πρεσβύτεριος, significa-
primam impositionem, virum ætate proveciore, ut o-
rem, eimen Eltesten. Cùm autem pastoribus Ecclesiæ tribui-
tatis, sed dignitatis potius & officii vox est. Non enim
sed juvenes quoq; ad presbyteri munus eligi possunt, exer-
thei. Modò videatur, ut si juvenes sunt annis, non tam-
stus; si mento, non mente; si ætate, non pietate & doctrina. De
ita scribit Isidorus l. d. Presbyter Græcè, Latine senior in-
pro ætate vel decrepita senectute: sed propter honorem & d-
quam acceperunt, presbyteri nominantur.

Episcopi
& Presby-
teri olim
iudem.

Potro autem, qui nam olim fuerint Episcopi & presbyteri,
quoad officium iidem, vel secus, controversatur. Nos pro-
mus, & tempore Apostolorum unius officii diversa tan-
fuisse, post autem ex constitutione Ecclesiastica, adeoq;
humano inter Episcopatum & Presbyterium Patres di-
mus, quicquid etiam contrà disputet Bellarminus l. i. de mem-
milit. cap. 14. & 15.

Probat
ex scriptu-
ris.

Colligitur istud haud obscure ex Act. 20. ubi πρεσβύτεροι
ut vocantur v. 17. Paulus ita alloquitur v. 28. Attendite
niverso gregi, ἐν ᾧ ὑμεῖς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔδωκε ὑμῖν ἐπισκοπῆς, ἵνα
τελεωθῇ ἡ ἐκκλησία τῆς Θεοῦ. Hic expressè dicuntur Episcopi, qui ante
teri. Sic Tit. i. v. 5. præcipit Apostolus, ut constituat Presbyteri
ipsum v. 7. nomen Episcopi attribuit. Sic i. Tim. 4. v. 14. dicitur: N-
gere gregiam, qua in te est, qua data est tibi per impositionem man-
presbyterii, quo nomine ipsi Pontificii chorum Episcoporum
gunt. Sic i. Pet. 5. qui v. 1. nominantur presbyteri, v. 2. dicuntur
πᾶντες. Adde, quod in sacris literis legatur, multos fuisse Episcopos
una & eadem Ecclesia. Nam Phil. i. v. 1. ita scribit Apostolus: Teu-
Timotheum servi Jesu Christi omnibus sanctis qui sunt Philippis, una
Episcopis & diaconis. Hinc patet, multos in una Philippensi
fuisse Episcopos, per quos non alii possunt intelligi, quàm Presbyteri
& Presbyteri. In una enim civitate non nisi unus est Episcopus
Presbyteris quoad officium distinguitur. Quid? quod nomen Pre-
teri & Episcopi de ipsis Apostolis nonnunquam prædicatur? Nam
Act. 1. Epist. c. 5. presbyteros Ecclesiæ alloquitur, & ait, se quoque e-

Episcopus v. i. Idem in Actis c. i. de Apostolatu

Apostolatum vocat Episcopatum v. 21. & citat

8. Episcopatum ejus accipiat. alter. Ex quibus liquido

iorum tempore Presbyterium & Episcopatum non

distinguitur, sed unum idemque officium notasse, ita, ut o-

mnibus eret Episcopus, & contrâ.

omnia Bellarminus nihil aliud respondere potuit, quàm

Presbyterorum & Presbyterorum omnibus ministris communia su-

perant, & potestates distinctas mansisse. At verò communio no-

minis quoque communem designat. Neque enim Presbyter

est Episcopus, nisi verè sit Episcopus, præsertim cùm A-

postolatus nomine ad rei vel officii descriptionem transeat, & illud et-

iam in verbis commune esse luculenter innuat Act. 20. v. 28. Tit. 1. v. 7.

Ex Patribus

Scripturæ adjungimus testimonium Hieronymi ad Ex Patri-

bus Epist. 85. disertè scribentis, Tempore Apostolorum non

erat gradus Episcoporum & Presbyterorum: sed postea schi-

smatibus unum ex presbyteris esse electum, & excelsiori gradu

Episcopum appellatum, qui solo ordinationis officio a pres-

byteris differret.

clariùs expressit tom. 6. oper. in Comm. super c. 1. Epist.

inquit, presbyter, qui & Episcopus, & antequam dia-

conatus in religione fierent, & diceretur in populo, Ego sum

Presbyter. Ceterum, communi presbyterorum consilio Ecclesiæ guber-

antur. Postquam vero unusquisque eos, quos baptizaverat, suos putabat

se, in tota orbe decretum est, ut unus de presbyteris electus

poneretur, æternæ, ad quem omnis Ecclesiæ cura pertineret, & schi-

smatibus tolleretur. Quem ad locum Bellarm. c. 15. nihil aliud

addere potuit, quàm dubitanter locutum esse Hieronymum, nec

certum esse: cùm tamen & verba sint clarissima, & in seqq.

cap. Tit. cap. 1. adhuc manifestius se declarat, inquit: Sicut

presbyteri sunt, se ex Ecclesiæ consuetudine ei, qui sibi prepositus fuerit,

Episcopi putant, ita Episcopi verè, se magis consuetudine, quàm disposi-

tionis veritate presbyteris esse majores, & in commune debere

Ecclesiæ regere.

Quod si nec Hieronymo fidem habeant, suo tantùm Lombardo Ex Lom-

bardeo Gratiano, illi sententiarum, huic canonum compilatori attendant. bardeo.

Sic autem ex Ildoro scribit Lombardus l. 4. dist. 24. iidem Episcopi & presbyteri fuerunt. Et p. 18. presbyter, Apostolus scribens Timotheo ostendit, ubi byterum significat. Et vicissim: Canones duos tantum pellari censent, Diaconatus scilicet & presbyteratus primitiva Ecclesia legitur habuisse, & de his SOLI habemus. Gratianus dist. 93. cap. Legimus 24. h. ex H. Evagrius colligit: Audio quendam in tantum erupere conos presbyterum, id est, Episcopum anteferebat. Nam cum eundem doceat, eosdem esse presbyteros, quos Episcopos, quorum & viduarum minister, ut supra eos tumidus se effert. preces Christi corpus sanguisq; conficitur? Ibidemq; eundem supra allegavimus, demonstrat, eundem esse Episcopum terum. Sic distinct. 95. c. Olim. 5. Hieronymi dictum in c. 1. Episcopi presbyteriq; identitate citatur & adprobatur.

Quibus ita stantibus, impudens utiq; sit oportet assertio, quâ Episcopatum & presbyterium gradus minime distinctos esse affirmare non dubitavit. Non est canon à jure Canonico discedere, illudq; mendacii arguere. Falsum Bellarminus, dum Episcopum & presbyterum eundem fuisse quod tamen Jus Pontificiale affirmat. Viderit proinde, quid redeat, & Anathema Papale, Juris Canonici transgressori effugiat.

Rationes, quas ipse profert c. 14. nullius sunt momenti extra quaestionis orbitam vagentur. Tantum enim constituta ecclesiasticas allegat, & Patrum testimoniis confirmat, cum de humano, sed divino jure controvertatur. Concedimus enim inviti, post Apostolorum secula in schismatis rentibus, in civitate quavis Episcopum unum esse praefectum, sed quitur, quod ista distinctio sit Apostolica, & ex jure derivata sit. Et sanè bonâ intentione pioque studio antiqui Patres, quos ministerii gradus vel ordines introduxerunt. Labente tempore & disciplina, magnus inde abusus secutus est. Episcopi in inspectione non contenti, potestatem quoque & imperium erant in Ecclesiam, & paulatim magis secularia, quam sacra coeperunt. Hinc triplex Episcopatus vulgò esse dicitur: 1. Episcopus ubi inter omnes doctores & pastores est aequalitas. 2. Episcopus

Patrum
tempore
distingui
captum
inter Epi
scopos &
presbyte
ros.
Triplex E
piscopatus.
Evangelic.
Ecclesia
picus.

...datoribus datur aliqua superioritas & potestas in
...id quod minimè culpamus, modò non abusus &
...accedat. 3. *Satanicus*, cum uni homini in Ecclesiis di- *Satanicus.*
...imperatoria potestas confertur, quales Episcopi
...qui pecun. & magis attendunt, quàm Ecclesiæ, & læ-
...curia, quàm in ca. hedra, verius dicendi Apotcopi, quàm

QUESTIO XII.

Μοναχ. & unde derivetur?

Utrumque Monachorum sunt examina, sic multæ nomlnis ipforum
...& patrum occurrunt. Dantur enim 1. *Remota*, Patrum.
...Canonitarum & Monachorum. 3. *Falsa*, Bellarmini. 4. *Vera*,
...& hodiernis Monachorum moribus respon-
...quibus omnibus pauca dicemus.

1.

Remotæ Etymologiæ Patrum.

1. *Abbas* Eccles. Hier. quæ *Dionysio Areopagita* falsò adscribi- *Etymolo-*
...Monachos vocari inde, quòd rebus divisibilibus relictis, *gia Diony-*
...Dei aut soli placere studerent. Sic enim inquit: *Μονα-* *sis Areopa-*
...ἐκ τῆς αὐτοῦς, καὶ ἐνταῦθα ζῶνς, ὡς ἐνοποιεῖσθαι αὐτὸς *gita.*
...καὶ Φιλοφρον τελείωσιν. *Monachi* dicuntur à vita indi-
...ari, quæ colliguntur in Deiformem *Monadem*, & Deo pla-
...perfectam. Quam Etymologiam probat *Leon. Lessius*, lib. 2.
...& J. re cap. 41 dubitat. l. p. 371.

2. *Abbas* remotam esse quis est, qui non videat? Non enim à Mo-
...sed solitudine vitæ solitaria nomen acceperunt, ut
...habetur.

3. *Abbas* in idem deducere videtur ab unitate, verùm non di- *Aug. Nig.*
...monachalis vitæ & concordia. Quando enim expo-
...8. Ecce quàm bonum & quàm jucundum, habitare
...simul adde, Monachum nih. laud. significare, quàm
...unitate & communitate cum aliis ejusdem instituti
...ergo & nos, inquit col. 1538. non appellemus *Mon-*
...*Thymus*: Ecce quàm bonum & quàm jucundum habi-
...in unum? uò, & enim unus dicitur, & non unus quomodo-
...in turba est unus, sed una cum multis unus dici potest:

μόνος non potest, id est, solus: μόνος enim unus solus est, vult in unum, ut unum hominem faciant, ut sit illa una est, Una anima & unum cor, multa corpora, sed non multa corpora, sed non multa corda, rectè dicitur μόνος, id est

Sed juxta hanc Augustini Etymologiam & inie pre Monachi nomen non eremitis, sed cenobitis, imò id conveniret, qui Spiritu Dei renati sanctæ concordæ & in Domino. Sic primi Christiani omnes fuisse t tur de illis Act. 4. v. 32. Multitudinis credentium ἡ ψαλμα, cor & anima una. Quod ipsum cum primæ eni contrarietur, nimis remotam esse notationem istam

II.

Ineptæ Canonistarum & Monachorum

1. In Jure Canonico *caus. 16. qu. 1. c. Placuit. 8. b.*

Quidam à
μόνος &
ἄχθος.

talis affertur Etymologia: Monachus sedeat solitarius mundo mortuus est, Deo autem vivit. Agnoscit enim Græcè, Latine est unus: ἄχθος Græcè, Latine trahitur Μοῦαχος, id est, unus tristis. Sedeat ergo tristis & notationem ridiculam & ὄψον! Nam ἄχθος non tantum tristitiam significat, & dolorem ejusmodi, qui superius sensum adimit homini, unde & per translationem proprie Si ergo ab ἄχθος omninò dicuntur Monachi, non de d patiuntur, sed quem toti mundo pariunt, intelligatur. In claustris suis rebus omnibus abundant, nihilque minus tristes: Interim pestifera sua doctrina, variisq; superstio les verosq; Christianos in merorem conjiciunt, adeoq; ἄχθος, sola & unica totius mundi pestis & tristitia, juxta

Vos Monachi, vestri stomachi sunt amphora Bala-

Vos estis, Deus effestis, deterrima pestis.

Alii à μόνος & ὄψον.

2. Alii deducunt à μόνος solus, & ὄψον precario, quod non in multitudine, aliisve hominibus permixti, orare hoc pacto non monachi, sed moneuchi essent dicend Christum voluisse, fideles omnes esse monachos, cū præcipit, ut soli orent. Ita enim habent verba: *Τὸν μοναχὸν ἐν cubiculum tuum, & clauso ostio, ora Patrem tuum in abscondito, qui videt in abscondito, reddet tibi in propatulo.*

3. Nonnulli magis sunt inepti, & monachum dici sen-

Explic. Secum. *Grac.*
 Icos, & Icos custos, quod unius animæ custos sit. Ita le- *Nonnulli*
 Mediolani an. 1520. excuso. Sed in *à Monos*
 Icos custodem significat? Si ab Icos dican- *Grac.*
 Icos, non Monici appellantur? Et si ea sit nominis ratio, *Icos.*
 Icos, non Monici appellantur? Et si ea sit nominis ratio, *Icos.*
 Icos, non Monici appellantur? Et si ea sit nominis ratio, *Icos.*
 Icos, non Monici appellantur? Et si ea sit nominis ratio, *Icos.*

& populorum frequentia dilectentes: in erem
contulerunt. Hinc *Antonius*, Monachorum terre
monum Monachis, ut piscibus aquas convenire co
meno l. i. c. 13. Letisalem enim esse piscibus ex
nem: sic Monachum in periculum celestis vi
oris amittenda venire, si homini suo non la isfacie
bus trahat. Atque eam ob causam *Hieronymus* ad
chū in urbibus commorantem & inter homines
suo nomine respondere scribit tom. i. epist. 13. Si
Monachus, id est, solus, quid facis in urbibus, q
habituacula, sed multorum? Ad *Heliodorum* ve
pretare, inquit, vocabulum *Monachi*, id est, nomen
surba, qui solus es? Et ad *Rusticum* tom. i. ep. 4
ait: Quid desideramus urbium frequentiam, qui
mur? Ad quæ verba *Ensimus* hæc observat
Monachi vocabulum, quasi dicas unum aut singu
inde sumtum, quod olim pii quidam homines parti
lium in Christum blasphemius, partim afflicti ab inimicis C
profugerent aliquò in vastas solitudines, atq; illi
quos Cœnobitas vocant, alii semorim, quos ap
milias habet *Johannes Hierosolymitanus* de inlib: N
Patr. Tom. 9. Secundum sapientem, inquit, in u
gulari degens, non eris à peccato immunis, ideo debet
& flere, id est, *Monachi* officium exercere.

Ex his ergo Patrum sententiis aperte colligitur, pri-
chos non in urbibus, sed solitudinibus vixisse atque in se-
um accepisse. Progressu vero temporis rem tamen e-
in urbes contra nominis sui professionem commigra-
Ambrosius tom. 3. operum, lib. 10. epist. 82. ad Verceilenses, c.
am, fol. 248. edit. Basil. anno .558. *Eusebium* equidem Euseb.
circa annum Christi 360. floruit, primum in Occidente, &
civitates introduxisse, ut *Basilii* circa annum Christi 360.
Quocirca Bellarm. immerito taxat Hieronymum, 1. *de*
chi nomen propriissimè convenire Eremitis. Hoc enim
cit. nominis ratio. 2. priscorum Monachorum institutio.
Autoritas, & 4. ipsa ratio. Quomodo enim quis solitarius
vel solitarius, nisi vitam agat solitariam? Et cur ab illis

putabimus Monachos, cum utrumque istud fa- *nib. Grac.*

men non sunt Monachi?

Antibus, Hieronymo potius, quam Bellarmine cal-
limus. Monachi que titulum non nisi solitariis propriè
statuimus. Interim non diffitemur, idem nomen alioquin
modum significatu acceptum esse, ut cœnobitis etiam in
ter homines viventibus attributum fuisse, verò laxa minus-
significatio non debet opponi acceptioni primæ & omni-
pro qua sola hætenus pugnavimus. Colophonis i-
loc teneatur, quod Monachi nomen dupliciter sumatur, 1.
nominiter, 2. propriè & specialiter. Ibi novissis vel cœno-
bis vel Eremitas & solitarios significat.

Duplex
Monachi
acceptio.

V.

Atque & hodiernis Monachorum moribus
respondentes.

Variis superstitionibus & corruptissimis moribus jam dudum ita-
reddiderunt Monachi, ut multi non immeritò etiam in *Querela*
hoc graviter sint conquesti. Nilus Tom. 2. Biblioth. Sanctæ *de Mona-*
Monachorum, que olim desiderabilis, & valde honorifica *chorum.*
habita facta est. Petrus Cluniacensis lib. 4. epist. 2. ad *sceleribus.*
Legl. apertè scribit: Monachos & monasteria esse Synagogam
Monorius Augustodunensis in dial. de prædestinat. & lib. ar-
Com. implere, inquit, Monachorum conciliabula, & videbis in eis
bernaculas: Normam regularem moribus & vitâ calcant, per ha-
sum fallunt. Nicolaus de Clemangis l. de Corr. Eccl. statu,
eos esse rapaces, ovicularum vellere amicos, qui cum
prospicere videntur, non Satana, tamen ut Pauli verba
Donsino, sed suo ventri serviunt. Cornelius Agrippa
lib. 1. de Vanitat. c. 62. scribit: In monasteriis haberi Stoicis simias,
pascuuntur, palliata mendicabula, cucullata monstra, bar-
restiferos, fæcigerulos, loripedes, lignipedes, nudi-
genus histrionum turbam, quorum vanitas
non caperent omnes pelles Madian. Verissimè Palmingenius
lib. 5. pag. 62. edit. Basil. anno 74.

Hos fuge. Pestis enim nulla hac immanior. Hi sunt;
F. x hominum, fons stulticia, sentina malorum,
Ignorum sub pelle lupi, mercede colentes,
Non pietate Deum.

Que

Quæ cùm ita se habeant, vitio nobis verum non
 nachorum Etymologias quaeramus, & quæ
 scis monachis, etiam nominis derivatione, d
 nihil minus sint, quàm solitarii & à seculo rem
 tiones al- $\xi\mu\acute{o}\nu\varsigma$ vel $\tau\eta\varsigma\mu\acute{o}\nu\alpha\delta\delta\circ$, sed aliunde Monach
 lusivæ. mus. Et quidem duas notationes allusivas dari po
 1. A Græcis 1. Quia Papæ Eugenio vox $\alpha\chi\circ$ placuit, &
 nominibꝫ Monachosq; dicimus quasi $\mu\acute{o}\nu\mu\omicron\nu\alpha\chi\circ$ id e
 $\mu\acute{o}\nu\mu\omicron\nu\alpha\chi\circ$ tem, & Ecclesiam indefinenter obsidentem. Ta
 $\alpha\chi\circ$. tudo est, ut iis purgari nequeat Ecclesia, id
 na, quæ per ipsos attrahitur fidelibꝫ, nuncupa
 stas est de nimia istorum hominum copia Petrus
 l. de reformat. Eccles. Primò videtur, quòd
 tas & varietas non expediat, quæ inducit ad vari
 dog, ad contrarietatem & repugnantiam obseratio
 gularitatem, & ad superbiam, & vanam extoll
 aliam: & maxime videtur necessarium, quòd dimi
 ordinem mendicantium, qui tot sunt & in numero
 mero suppositorum, ut eorum status sit onerosu
 profariis & hospitalibus, ac aliis verè p. superbibus
 dicialia omnibus Ecclesie statibus. Hactenus au
 tio, ut maxime ipsi eam Pontifici dicant necess
 manserunt Monachi $\mu\acute{o}\nu\mu\omicron\nu\alpha\chi\circ$ istud Ecclesie
 Apocalypticæ, cap. 9. quibus alæ nondum sunt penitus in
 volent, nec dentes confraeti, ne mordeant.

2. Derivari queunt insuper hodierni Monach & Monach
 co $\mu\omicron\nu\acute{o}\varsigma$, quod usurpatur à *Smida* & *Hesychio*, pre
 solitarius pascitur. Sic etiam accipitur in *E*
 $\tau\eta\varsigma\tau\iota\acute{o}\varsigma\epsilon\varsigma\tau\omega\varsigma\delta\epsilon\upsilon\delta\omicron\mu\epsilon\varsigma$ &c. *Cyridus* tom. 5. opes. a expo
 $\mu\omicron\nu\acute{o}\nu$ dicit significare $\omicron\nu\omicron\nu$, id est, asinum, & istum f
 Monachi $\omicron\nu\alpha\chi\circ$ nuncupatur. Secundum hanc ergo Ety
 sunt asini significat asinarium & porcum, quod utru
 & porci. stralibus verissimè prædicatur. Asini enim sunt ob
 doctrinæ, porci ob impuritatem vitæ. Asini sunt
 regularum & traditionum humanarum. Porci, quia
 tum se volutant, & opimis dapibus in claustris
 bus saginantur. Cùm ergò brutalem vitam vivant, penitus

3. appellandos esse statuimus. Unde quidam non insecrè, in-
 nus quid ellet Monachus? *Monstrum esse ex tot brutorum specie-* *Descriptio*
monachi, respondit, quot literis scribatur vocula Monachus. Cujus Monachi.
 rationem colophonis loco adijciemus.

4. *Uterg* Monachus? *Monib* *SIMIA*, quia cupit æmulari indif- M
 quod alii facitârunt singulariter, sequi se jactitat Baptistam
 nato, Christum in quadragesimali jejunio, Mariam *Geor* *enov*
 tare, Apostolos in operum pluralitate.

5. *Uterg* *APER*, quia Titanico planè aspectu torvitatem præ se O
 terribilem, foris austerus, domi salax, utroque mordax.

6. *NAPOL* *CORPUS*. Hæc avis insectatur cadevera, Monachus fu- N
 Exorituris quæstum, divitias, agros, prædia extorquet, de locis
 alicuri, ubi vel fumum coquinarum vidit, vel nidorem assæ
 carnis naribus hausit, celeriter advolat, cum nihil præter vi-
 & amittunt. quærere debeat, imò sedere ac tacere jubeatur in
 steriolo, sine quo Monachus nihil aliud esse perhibetur, quàm
 sine aqua.

7. *Arte ac versutiâ* *VULPES*. Blandiendo enim simulat oscula, A
 ter natio intelligit vulnera: cum tamen columbæ simplicitatem habere,
 quam machinari dolos & astutiam serpentis præsumatur.

8. *Corde* *LUPUS*, qui oves dispergit, non colligit, exanimat, non C
 amat, delectatur cruore sanguinis, inhiare cernitur fortunæ divitis.

9. *Narc* *POLYPUS*, quod animalculum alios atque alios colo- H
 re inde recipit: sicut Monachus varios in religione errores, varios
 in excogitatione colores.

10. *So. e* *ASINUS*. Ut enim hoc animal rudendo sonum in sua- U
 & Monachi. Ut Asinus rudis est & valdè stolidus: sic illi
 fratres igitur orantur. Ut asinus animal fœcundum est: sic monachi
 multiplicaverunt, adeo, ut totam fermè *oix* *oix* occupaverint &
 presserint.

11. *Talem* 8. *Superbiâ* *PAVO*, quæ volucris laudatas pennas expli- S.
 longe miratur impensè Monachus superbæ philtro dementissi-
 curiositati præ cæteris deditissimus, amat plus curiâ quàm Eccle-
 sam hominè Monachus, eras capitaneus, heri cœlebs, mox Pater.

Quæ omnia cum ita se habeant, fugiamus Papales istos Mona-
 chos, quippe bruta verius, quàm homines: abigamus locustas istas à re-
 gionibus nostris, ne splendorem Evangelii intercipient: Et si omnino Mona-

Monachatus placet, studeamus esse Christiani. Monachum
bui verbum Christi, iustitia pallium, fides cingulum, &c.

QUESTIO XIII.

Ad contr.

3. T. 2. l. 2.

de reli-

quius san-

ctorum.

QUAM *εἰδωλον*, simulachrum & imago sint *συνονυμα*
Uandō adversus cultum imaginum ex Scripturis allego-
stimoniam, in quibus idola culpanur, & honor iis exhibe-
atur, Pontificii duas instantias reponunt à vocabuli pe-
paucis videbimus.

1. Discrimen faciunt inter *idolum* & *simulachrum* Dei
Idola esse *imagines Deorum gentilium*, in quibus habitabat
mulachra autem *imagines esse sanctorum*, quae nec inscribuntur, nec
orthodoxos Patres idola vocentur.

Inter *εἰ-**δωλον* &*simula-**chrum* nulla*est diffe-**rentia.*

Resp. Distinctio ista conficta est, & non minus varia, quā
quis dicat, discrimen esse inter *θεόν* & Deum. Quid enim est
Græcè, nisi simulachrum vel imago Latinè: Est enim *εἰδωλον*, pi-
tivum ab *εἶδω*, quod formam speciemve significat, unde *εἰδωλον* de-
est, quod *formula* vel *imaguncula*, arte humanā ad similitudinem
cujus fabricata & simulata.

Quidam

idolum à*dolo deri-**vant.*

Falsum.

Quidam Papicōlæ ignari Græcæ linguæ dicunt, idolum
sumxisse nomen, quia fraudibus Satanæ cultus creaturaturus
ctus: sed meritò hos taxat Isidorus l. 8. Orig. c. 11. ubi de idola
tione hæc tradidit: *Idolum est simulachrum, quod humanā effigie*
& *consecratum est: juxta vocabuli interpretationem. εἶδωλον enim*
formam sonat, & ab eo per diminutionem idolum deductum, quod
nos formulam facit. Igitur omnis forma vel formula idolum se di-
poscit. Hæc Isidorus, ex quibus luculenter patet, inter idolum &
lachrum, quoad nativam vim significationis, nullum discrimen
ideoque & Dii gentilium simulachra, & imagines sanctorum, eadem
exposita, idola rectè nuncupari possunt. Hinc Plinius Idolum Cere-
vocat *simulachrum* l. 34. c. 4. Et Vitruvius, Dianæ idolum itē *simu-*
lachrum nominat. Sic Laërtius Firmianus omnia gentilia idola nū-
cupavit *simulachra*. Et ubi in sacris literis Græci habent idola, Latini
interpretes vertit *simulachra*. Hieronymus quoque tom. 4. operum
ii. comment. in c. 37. Esa. ait, *idola imagines esse mortuorum, penes*
cung, illi sunt. Ita ergo apparet, eūdam damnantur idola, simul dē
simulachra, & imagines omnes, cultui religioso expositas. Inter
idola

Idolum secundum acceptionem Biblicam non simulacrum & imaginem in genere, sed potius strictiore significato de-
notat, id. quod præter unum Deum religiosè colitur, ideoq; in
idolatriam partem semper accipitur, unde idololatria nomen traxit, quæ
est, ut est, primo præcepto contrarium, quo cultus soli Deo debi-
tatur, & non unà coluntur, idola dici nequeunt. Papales verò ima-
gines & statuz omnes, quippe ad cultum religiosum expositæ, idola
appellantur.

Quare hoc tenendum est, quòd simulachrum pro imagine gene-
raliter sumitur non statim sit idolum: si verò capiat cum restrictione
pro simulachro vel imagine cultui divino exposita, uti accipi-
tur Papicolz, tum verè idolum est, eoq; sensu vocabula ista conver-
tuntur, & pro Synonymis rectè habentur. Quod ipsum Bellarminus vi-
cinitatis coactus aliis in locis diffiteri non potuit. Nam lib. 2. de Eccle-
siis triumph. cap. 9. idolum scribit esse imaginem, quæ habetur pro Deo. Si
imagines idola non sunt, & vicissim; cur ergo idoli genus statuit ima-
gines? C. 11. inquit, Alexandrum Severum coluisse imagines Christi &
Alaba, cum CÆTHERIS suis idolis. Et Damascenum citans c. 11. & 16. te-
statur, fuisse aliquos Christianos, qui Christi & sanctorum imagines
quasi Deos colerent, dicit tales accedere ad idololatriam. Quibus ver-
bis contra seipsum fert testimonium, nempe imagines, quibus cultus
divinus exhibetur, rectè idola nuncupari.

II. Nonnulli aliam proferunt differentiam. Fatentur n. idolum idem
esse quòd simulachrum, sed ab istis differre contendunt imagines. Has enim
sunt esse rerum existèntium formas, ad similitudinem rerum ipsarum ex-
pressas, ut est imago Christi crucifixi, Mariz, Pauli, &c. Idolum a. esse si-
mulachrum, i. e. simulatam imaginē, quæ nullum habeat archetypū, qualia
erant idola apud gentes fictitiorum Deorum. Atq; hūc respexit Bellarm. Quid ido-
lum vel si-
mulachrum? 2. de Reliquiis sanctorum, c. 5. Col. 944. B. scribens. Inter imaginē & mulachrum?
Idolum hoc int. esse, quòd imago est veri rei similitudo, ut cum pingimus
hominem, equum, &c. Imago enim ab imitando dicta est. Idolum autē est
ficta similitudo, id est, repræsentat id, quod revera non est, ut cum gentiles
proponebāt statuas Veneris aut Minervæ, illa signa idola erāt, quia repræ-
sentabant Deos generis fæminini, quales Dii nec sunt, nec esse possunt. Ea-
dem mens est Leonhardi Lessii lib. 2. de Instit. cap. 43. dubit. 2. n. 7. Ido-
lum, inquit, est imago vana & instabilis, vel rei, quæ non est. Hac verò

distinctionem ulam utuntur ad elusionem divini precepti
 idolis. Dicunt enim simulatas tantum fuisse quasque imagines
 autem juberi, ut imagines veræ & rerum verarum
 istud inde colligunt, quod imagines sanctorum, & deorum
 quia sint imagines rerum verarum, institutæ ad repræsentationem
 quod illis verè inest.

Idolum Resp. i. Negamus, idoli nomine significari tantum
 non signi- rum, quæ non sunt, sed simulantur. Reclamant enim
 ficat tan- tas, cum εἰδωλον sit ab εἶδος, quod speciem & formam
 tum ima- notat, sive veræ & in natura existentis, sive falsæ, & in
 gines re- conceptæ ac fabricatæ. Hinc Scriptura non facit distinctionem
 rum non- sed omnem similitudinem rerum, sive verarum sive falsarum
 existentium hominum expressam & ad cultum expositam, vocat
 um.

sculptile, & תבנית, id est, similitudinem vel idolum
 bus utitur Moses *Exod. 20. v. 4.* Sic imago illa, quam Re-
 isse dicitur *Gen. 31. v. 19.* effigies erat hominis, ut patet ex
 תבנית, quæ hominis statuam ut plurimum significat
 dicente Bellarm. *lib. 1. de verbo Dei cap. 13. col. 51 C* & tamen
 vocatur à LXX. & Latino interpretet. Ita liber Simeonis
 idola inde orta esse, quod imagines primùm filii patris
 populo factæ ac divino honore cultæ sint, eas aliquoties vocat
Sap. 14. v. 8. 11. 12. 27. 29. 30. Apostolus etiam *Rom. 1. v. 23* ho-
 minum & bestiarum pro Deo à gentibus cultas indicat, &
 ne ipsos idololatrias accusat. Fatentur hoc Papicolz in Ca-
 Romano *par. 3. de 1. præc. cap. 2. quæst. 11. Præclare*, ajunt, *per*
eos mutasse Dei incorruptibilis gloriam in similitudinem veluti
drupedum ac serpentum dixit. Hæc enim omnia tanquam Deo
bantur, cum illi harum rerum imagines ponerent. Ex quo ut oc-
 satis apparet, Scripturam ipsas quoque imagines rerum verarum
 istentium crebrò nuncupasse idola.

Præterea si idolum sit tantum similitudo repræsentationis
 rem falsam fictamve, idololatria non fuerit multijugis illa, & per
 versam Scripturam rejectissima gentilium idololatria, quæ totum
 tum statuas aliasve similitudines idololatricè coluerunt, inde
 la, quæ per similitudines istas verè repræsentabantur, vel
 illis colebantur. Ita enim de Persis scribit *Epiphanius* in fin
 2. in comp. ver. doctrinæ, *Persici Magusai idola quidem alo-*

... Luna & Solem. Eusebius verò lib. 5. præ-
... nulla habita ratione similitudinum, universos Ethnico-
... septem gentem pertinere affirmat; quorum primò Sidera;
... do & tertio Homines mortui: quartò Affectus & facultates homi-
... nto Res, quæ hominibus in usu vitæ sunt: sextò & septimò De-
... & mali comprehenduntur. Plutarchus in vita Numæ ait:
... uis usque effigiei alicujus Divum, quæ hominis aut animalis for-
... res, interdidit. Neq; præcisè illis temporibus fuit apud illos vel
... Deo vel ficta; sed primis centum atq; septuaginta annis
... ad h. assent atq; sacras ades struxissent, nullum tamen omni-
... brum efformare; nempe eò quòd & nefas esset præstantiora
... assimilare, neq; Deum aliter, quàm mente attingi posse cen-
... Cuius verò negabit, eos idola coluisse & idololatrias fuisse? Sic
... hodiè Turcarum aliorumq; Mahometistarum numen, nec
... est, nec simulachro ullo ab ipsis repræsentatur: quis ta-
... ipsos idololatrias esse?

Exipiunt verè Papicolæ, distinctionem istam fundatam esse. De dicto
... 4. ubi dicitur: *Idolum nihil esse in mundo*, unde colligunt, 1. Cor. 8.
... aliquid sit secundum materiam, tamen esse nihil formaliter, Idolum
... præsentet, quod non est. nihil est.

R. Omnes voces in propositione ista Paulina, *Idolum est ni-*
... ambigat. Nam *Idolum* sumitur vel propriè pro externo si-
... acro, quo Numen repræsentatur & colitur; vel figuratè pro ipso
... e, quod colitur & adoratur, sive in simulacro, sive absque si-
... acro, quo sensu 1. Chron. 16. v. 26. Omnes Dii populorum dicun-
... dola. Verbum *Est* aliquando significat habere substantiam; ali-
... quando habere vim vel efficaciam, quo sensu dicitur, 1. Cor. 7. 19. Cir-
... nihil est, & praputium nihil est, h. e. uti exponit ipse Gal. 5. v.
... 6. Iesu neque circumciso quicquam valet, neque praputium.
... natur vel negativè pro non quicquam, ut cum dicitur Marc.
... Chrysum nihil invensisse in ficu, nisi folia; vel comparativè, pro
... quod minus pretii est, & nihil valet, ut cum dicitur Gal. 6. v. 3.
... gans putat se aliquid esse, cum nihil sit, hoc est, nihil possit
... Sicut aquæque vox duplicem significationem habet, qua-
... præterea Bellarminus arripit. Posteriores Apostolus intelligit.
... sic exponit: *Simulachrum externum, licet sit aliquid quo-*
... materiam, nihil tamen est quoad formam, quia nihil vel nullam rem

verè existentem representat. At sensus Apostoli lo-
lum enim quævis gentilium numina vult notata
quòd nihil sint, non ac si omnia rerum fictarum
experientia & historix contradicant: Sed quia illi
potentiâ, virtute & efficaciâ, ut sensus verba
Falsi Dii gentilium nihil habent verè divini numinis
esse interpretationem, ex ipsis contextus Apostolici
cilimè probari potest, ut non immeritò in rem
& stoliditatem Jesuuitarû, qui citius è pumice aquam
distinctionis suæ figmentum ex istis verbis demonstrant

*Idoli no-
men non
tantum
scribitur
simula-
chris gen-
tilium.*

2. Falsum est, quod Bellarminus scribit eolum
men solum simulachris gentilium tribui, quæ falsos Deos
& Israelitarum simulachris idem nomen assignatur. Vi-
reus in deserto formatus, *Exod. 23. v. 4.* idolum vocatur
Act. 7. v. 41. Simulachrum Michæ *Jud. 17. v. 5.* in vulg.
idolum. Duò vituli in Dan & Bethel, dicuntur idola.
minus apud Prophetas passim idololatriam Judæis ob-
pter idola reprehendit. Hæc autem pleraq; representant
um. De vitulo enim in deserto dicitur *Exod. 32. v. 8.* *Hisunt*
rael, qui eduxerunt te ex Aegypto: quæ verba sic refert Ne-
v. 18. *Hic est Deus tuus, qui te eduxit ex Aegypto.* Vocatur au-
lus, (qui erat simulachrum Dei,) ipse Deus, per usitatum in
Metonymiam. Agnovit hoc Bellarm. ipse *lib. 2. de Imagin.*
cap. 13. cum scribit, *non improbabiler dici, Judæos vitulum*
pro imagine veri Dei habuisse, idq; confirmat testimonio Abul-
jetani, & aliorum in c. 17. Judicum. Sic mater Michæ dixit,
illud, (ex quo simulachrum factum est) *sanctificasse Jehovah*
dum sculptile; & Michæ se Jehovah in eo colere ostendit, Le-
ducto. Imò & gentilium quædam idola in honorem veri Dei
fuerunt, unde *Peresius*, Theologus Pontificius, *par. 3. de Tradit.*
mat, Multa fuisse idola, quæ tantum benefactorum Deum repre-
runt, nec omnia quæ gentes coluerint, falsum Deum significare.

*Non omnis
similitudo
rei falsa
est idolum.*

3. Non omnis similitudo, quæ vel representat id quod non
vel id quod est, non verè, hoc est, eadem forma, quam habet
plar, representat, illicò idolum est. Nisi velis dicam scribere pi-
qui facit similitudinem Christophori illius Magni, qui nunquam
xit; aut qui pingit Moysen cornutum, vel Zachæum proceritate

figmenta significabit, sed unâ imagines rei verâ
similitudine quadam exprimentes.

*Idolum nõ
semper
vertitur
per simu-
lachrum.*

6. Tandem incitiam prodit & illud *Reſarmis* pro
quo ait, in *Scripturis simulachra ubiq; poni pro id. la.* Nara
terpres posuit simulachra *Act. 17. v. 73.* ubi in Græco est
sed *σεβασμα*. Sic & *Ex. 34. v. 16.* ubi in Græco est
bi in Græco est *χειροποιητα*. Et *Num. 23. v. 21* ubi est
v. 16. 1. Reg. 15. v. 13. & 2. Chron. 34. v. 4. ubi Græcè habetur
sed *κενοτάφια, καταδύσας, & ψηλα*. Sic etian. posuit
10. v. 10. & c. 40 v. 20. & c. 41. v. 29. Ezech. 6 v. 4. c. 30. v. 3
10. v. 2 ubi Græcè habetur non *εἰδωλα*, sed *γλυπτὰ, εἰκασματα*
πλάη, ὁδολύματα, σῆλαι, δόποθι γόμφοι. Deniq; po
chra 2. Maccab. 2. v. 2. ubi in Græco est, non *εἰδωλα*, sed
nonnulla horum compluribus in locis (*2. Chron. 31. v. 1. &*
v. 3. Esa. 2. v. 20. & c. 19. v. 1. & 3. c. 46. v. 1. Ezech. 7. v. 20. H. f. 10
occurrunt, ut mira videatur audacia Jesu witz: qui, si
secus quam sic se habet, id semper semperq; sic habere
ciat.

Atque ita hætenus ostensum fuit, idolum & simulachrum
esse tantum rei fictæ imaginem, sed cuiuslibet, sive consi
rè existat. Unde & imaginis vox non tantum rei existens
similitudinem notat, siquidem idola Deorum gentilium
dictæ sunt imagines, ac statux Divoꝝ Papalium. Proinde
idolum est imago, & omnis imago cultui religioso exposita
secundum usitatam Scripturæ & Patrum acceptionem.

*Idolum
duplex.*

Internum.

Externũ.

Ubi tamen notandum, quod de idolis externis hic præ
quamur. Est enim idolum duplex. 1. *Internum*, quod inter
habetur pro numine, sive foris videatur, sive non & valere
non, ut dæmonia & numina gentium, cœlites & similia. Con
rum, quibus cultus religiosus corde defertur. 2. *Externum*, quod
priè est statua vel imago numinis veri vel falsi, sculpta, sive
ad Deum verum vel fallum in illa colendum posita, ut simulach
chra gentium, falsos Deos representantia, & statux Papistarum, sive
aut creaturas representantes, quibus cultus divinus gelus
hibetur. Et de his idolis verum est, quod omnia sunt imagines
contra omnes imagines etiam rerum verè existentium, idola
idolis rectè annumerantur, si honor religiosus iis detur.

colz faciant, ipsorum statuas non modò imagines, sed idola *nib. Græc.*
 ul, or, epeis di nris interdicta, jure optimo appellamus.

QUÆSTIO XIV.

Ad T. 3. l. 1.
 de Missa.

Λειτουργία & λειτουργία quid significet?

Pontificis
 censens,
 λειτουργία
 significare
 missam.

Q. In sacriculi Papales Latine Missam dicunt, hoc per Græcam
 λειτουργίας vocem denotari autumant. Quoties ergo vel in Scri-
 pturis veteribus vocabulum istud inveniunt, toties sacrificium
 vel missam statuerunt.

Imprimis verò urgent locum ex *Act. 13. v. 2.* λειτουργόντων ἡ αὐτῶν
 ἐν ἱερὸς. Ministrantibus illis Domino, & jejunantibus.
 Item illud, inquit *Bellarmin. lib. 1. de Miss. cap. 13. col. 997. B. Do-*
minus, non videtur aliud esse potuisse, quàm sacrificium, & sa-
crificium. Hinc adprobant & commendant versionem *Erasmi,*
accredidit: Sacrificantiibus illis Domino.

Iste autem profus absque ratione dixisse videantur, unam vel
 eandem probatiunculam habent, quas breviter diluemus, eademque
 rationes. Prima.

ἡ λειτουργία & τῆς λειτουργίας significationem explicabimus.
 Vox λειτουργία, ut etiam habetur in *Apolog. Augustanæ Con-*
stantinæ, non significat quodcumq; ministerium, sed publicum, & proinde
missam, hoc est, Missaticum.

Relp. Lubenter concedimus, sermonem ibi fieri de ministerio
 eo, negamus verò istam appendicem, quòd propterea externi sa-
 cri, hoc est, missatici celebratio intelligatur.

Nam λειτουργίας vox planè generalem habet significationem, λειτουργία
 ministerium quodvis, imprimis publicum. Hinc *Suidas* scribit: λει-
 τουργία ἢ δημοσία, ἢ κοινὴ, ὡς τὸ λήϊον, καὶ τὸ ἐργον, id est, quodvis
 ministerium, & ἐργον, quæ communis significat. Alii δὲ τὸ τῶν λείτων, id est, à
 ministerio.

publici, derivant, ut λειτουργία sit bonorum publicorum admī-
 nistratio, & τὸ λειτουργεῖν quasi τὰ λήϊα ἐργάζειν, publica agere, vel
 officio publico fungi, sive hoc fiat in religione, sive in politia. Et tam
 officio publicis superiorum erga inferiores, quàm de officiis infe-
 riorum erga superiores, aut etiam parium erga pares prædicatur. Ex-
 empla non desunt apud profanos auctores, si quis ea colligere velit.
Demophon τῇ πόλει πελάκις λειτουργεῖν, In Republica commodasum-

um facere. Demosthenes & Aristoteles lib.

δαπανησῆς λειτουργίας subire munera τῆς αἰ-

ait, liberis dandam esse operam, ἢ λειτουργίας

καὶ ὠφελείας, non modò ut inserviant πατρὶα,

sem propriam. Apud Lyliam legitur, λειτουργία

pori inservire, vel corpus curare, quo pacto m. sili-

λειτουργοί, quia cuticulam egregiè curant.

Sic ergò generalis illa significatio apud profa-

tissima est, quod ipsum concedit Bellarminus

col. 929. A.

Videamus nunc, quomodo in Scripturis, præsertim

mento accipiat. Ibi verò recurrit eadem generalis

λειτουργία nunc ministerium Ecclesiasticum, nunc

officium angelicum, nunc aliud quid significat, nunquam ve-

tur pro sacrificio ἱλαστικῷ quale Pontifici infigunt.

λειτουργεῖν stris verbi tribuitur λειτουργεῖν, non ponitur præ-

ministro- predicare, vel functiones ordinis Ecclesiastici in-

rum verbi hoc ex Rom. 15. v. 16. Data est mihi gratia Dei, ut sim ἀποστόλος

quale sit? ster Jesu Christi in gentibus, ἱεραγῶν sacrificans. I. vangelium

oblatio gentium accepta. Hic aperte docemur, in quo

γία Novi Testamenti, nempe non in externo sacrificio sed

oblatione & prædicatione Evangelii. Nec in noua de-

stratui tributa legitur. Nam Rom. 13. v. 6. Politici principes

tores, ut Claudius & Nero, qui tum temporis imperabant,

vocantur λειτουργοὶ τοῦ θεοῦ. Sic Hebr. 1. vers. ult. Angeli nomi-

τεργικά πνεύματα, administratorii Spiritus. Quia enim

publico funguntur, quo inserviunt DEO, hinc rectè vocantur

τοὶ τοῦ θεοῦ. Psal. 104. v. 4. Quòd si ergo ex λειτουργίας vocabulo

colligitur missæ celebratio, sequitur scelestissimos istos Im-

fuisse sanctissimos missifices: Imò in cœlis etiam quotidie

brati & cantillari à beatis Angelis. Ergòne & hi panem vi-

sumunt? Ridiculum. Adde, quòd & eleemosynarum collatio

tur λειτουργία, Rom. 15. v. 27. & 2. Cor. 9. v. 12. ideoque à nud-

ne ad sacrificium Missæ nulla est consequentia. Patres qui

Domini cœnam plerumque κατ' ἐξοχὴν vocant λειτουργία,

verò intellexere sacrificium missaticum, de quo

diximus.

relatio ad Novi Testamenti ministerium non per-
necesse recensens ministrorum officia, nullibi mentio-
nificum, neque ullibi legatur quippiam de incruento
sacrificio. Qui ergo ex voce λειτουργίας vel ministerii, cui missa

causa missam erueret possunt sacrificuli?

λειτουργῆς isti non appellantur sacrificuli aut sacerdotes,
ut & Doctores v. 1. Jam verò qualis sit doctorum λειτουργία,

nempe κηρύγμα est, vel præconium Evangelii, uti patet ex
Quam ob causam Chrysostomus tom. 3. homil. 27. in Αθή,

λειτουργῶν simpliciter reddidit, κηρυττόντων αὐτῶν, prædi-
cantes illis. Nos tamen cœnæ & Sacramentorum dispensationem

in hoc vocabulo notari faciliè concedemus demonstranti, ut sensus
Doctores Antiocheni vacarent rebus divinis, docerent Evangelii

vacarent Sacramenta, & jejunarent, dixit Spiritus sanctus, segre-
gare Paulum & Barnabam, &c.

4. Evangelista Lucas non de uno Sacerdote loquitur, sed in plu-
ribus Ecclesiæ Antiochenæ ministris, quos recenset v. 1. &

subjungit v. 2. λειτουργῶντων αὐτῶν. Num autem putabimus
omnes celebrasse missam, quia dicuntur ministrasse? Absurdum.

5. Si sub λειτουργίας vocabulo missæ sacrificium latet abditum,
privatas missas omnes esse abolendas, quia non sunt λειτ-
ουργία

Vox enim ista secundum Bellarmini assertionem, non privatum,
sed publicum ministerium significat.

6. Tandem Jesu ita idem lib. 1. c. 15. sui oblitus, interpretatio-
presentis loci Αθή. 13. v. 2. hic allatam penitus tollit, ita scribens

107. B. I. Verba Lucæ sunt generalia, neque explicatè continent certum
ministerium. Non enim dixit Lucas, Offerentibus illis Domino

in corpore Christi, sed in genere, Ministrantibus illi Domino.
generalia sunt verba, qui ergo sacrificium missæ indubitato inde

concludit? Logiceorum regula est: A genere ad unam determina-
tionem non valet consequentia.

11. Doctores isti dicuntur ministrasse κυρίῳ, Domino. Sicut autem
quo hominibus à Deo aliquid datur, Sacramentum est: sic quando ab

hominibus Deo ministratur aut datur aliquid, sacrificium est. Quare per
ministerium nequit hic intelligi prædicatio verbi aut Sacramentorum,

quia administratio ista non exhibetur Deo. Non enim concionamur DEO,
sed populo &c.

Resp. Mira subtilitas Jesuwitica Si præcone, uti
sunt, utiq; Deo serviunt & ministrant, non quidem
emolumentum Deo accedat, sed ut voluntas & mandatum
impleatur. Licet ergo non concionentur Deo, concionantur
& jejunando ministrant DEO,

Tertia.

III. Deniq; λειψεύω, quando ad sacra ministranda
per sacrificium significat, ut Luc. 1. Hebr. 2. 8. 9. 10. quæ de
τηξία semper reddiderunt per missam vel missam.

Resp. 1. Falsum est antecedens. Nam Apostolos
verbi, nullo cum sacrificio externo conjunctionem vocat λειψεύω
15. v. 16. Eleemolynarum erogatio & distributio, (quæ
fuit ad ministros in primitiva Ecclesia pertinens) absolute
Διακονία τῆς λειψεύας, 2. Cor. 9. v. 12.

2. Latini vocem λειψεύας in Græcis Patribus inco-
gnoverunt per missam. Aliud enim est λειψεύα, sive quæ
stratio: aliud missa Papistica.

3. In allegatis locis non solum sacrificium, sed
etiam Zachariæ & Christi Salvatoris intelligitur.

Ad T. 3.

controv.

4. Gener.

de Pœni-

tentia.

Μετανοία à de admissio ita dolere, ut corrigas, unde placet nonnullis
μετανοία à de admissio ita dolere, ut corrigas, unde placet nonnullis
μετανοία à de admissio ita dolere, ut corrigas, unde placet nonnullis
μετανοία à de admissio ita dolere, ut corrigas, unde placet nonnullis

Ob ratio-

nem tri-

plexam.

Flacius par. 1. Clavis col. 905. triplicem Etymologiam ve-
ritatis rationem affert. 1. Ut significet post factum intel-
ligentiam, ut animadvertere erratum, vel considerare ac cogitare. 2. Ut
cogitatione revolvere factum, sicuti præpositio μετὰ aliquando
valet, quod trans aut denuò, ut μεταμορφῶν transformare, me-
ta-reficere aut refigere opus. Sic μετανοεῖν, id quod antea
cogitasti, denuò & aliter cogitare ac considerare, & veluti animo
retrahere, inque formam aliam refundere aut refigere. 3. Ut præpositio
valeat, quod cum, sitq; μετανοεῖν cum animo aliquid re-
& Latini dicunt, suo cum animo aliquid considerare, non
sine cogitatione aliquid agere, sicut antea in peccando fac-

nam de his singulæ naturæ pœnitentiæ satis apertè declarant.
1. *Exoris agnitio*, & sapientia post factum. 2. *Agniti dete-*
3. *onjuncta* cum serio voto, ut aliter factum esset. Quando enim
4. *recoquit* sua acta, dolet ob ipsa, & cuperet longè aliter for-
5. *Mentis mutatio*, dum ejusmodi homo consilium mutat in
6. *& diligentius attendit*, majoremque in agendo circumspici-
7. *subet* Verbo autem μετανοέω opponitur πρηνόεω, quasi dicas
8. *percipio* mente. Hinc illud: κρείττον πρηνεῖν ἢ μετα-
9. *πρηνεῖν*, quàm pœnitere.
10. *πρηνεῖν* vero descendit à verbo μεταμέλειος, quod est pœni-
11. *metameli*, vel post rem aliquam perperam patratam anxium & soli-
12. *metameli*. Nam μεταμέλομαι idem est, quod μεταμέλει μοι, pœnitet, *ταμέλειος*
13. *cujus* est, quia cum pœnitentia semper conjuncta est cura in me-
14. *metameli*. Hinc ἀμεταμέλητος, cujus non pœnitet, quo sensu
15. *metameli* dicuntur ἀμεταμέλητοι sine pœnitentia, vel non dis-
16. *centia* Rom. 11. v. 29.

Hanc vocem Bellarmin. lib. 1. de pœnitent. cap. 7. col. 1185. B. nus-
17. *quam* scit in Scripturis occurrere ait, cum de conversione hominis
18. *proposum* agitur. At verò occurrat Matth. 21. v. 29. qui locus rudis-
19. *proposum* Jesu ita evidenter arguit. Ibi enim senior filius, qui velut ex-
20. *proposum* vocæ conversionis proponitur, postquam recusaverat profici-
21. *proposum* ad opus vineam, patre jubente, dicitur ὑπερβη μεταμεληθεῖς, post-
22. *proposum*erioris pœnitentia abiisse in vineam laboratum, ubi talis est prio-
23. *proposum*is facti aut recusationis cura, quæ & damnet illud, & mutatum empi-
24. *proposum*at, animum actum in melius sanitatemque reducat. Sic quan-
25. *proposum*do Christus vers. 32. reprehendit Phariseos, quod ad concionem Jo-
26. *proposum*hannis Baptiste noluerint μεταμέλειος καὶ πένθος, non aliam, quàm
27. *proposum*veram seriamque pœnitentiam intelligit, quippe ad quam Johannes
28. *proposum*se exhortatus fuerat, Matth. 3. v. 7. 8.

Porro autem sunt, qui voces istas accuratè distinguunt, & triplex *Quidam*
29. *trifurca* asserunt. *trifurca* di-

1. *Quod* μεταμέλειος in vitio etiam usurpetur, μετανοεῖν verò sem- *serimen*
30. *bonam* bonam partem accipitur. Istud probant exemplo Judæ, de quo *asserunt*,
31. *bitur* Matth. 27 v. 3. quod μεταμεληθεῖς, non μετανοηθεῖς, tetulerit inter
32. *argenteos* argenteos. *μετανοηθεῖς*

2. *Quod* μεταμέλειος magis congruat ad dolorem & contritio- *& μεταμέ-*
33. *que* nem, quæ ex agnitione peccatorum in animis existunt, quàm ad con- *lucan.*

versionem ad Deum: μετάνοειν vero principia mutationem in melius significet. Unde μετάνοια, metanoia, mutatio, vel alia mens, quàm antea.

3. Quòd μεταμέλεια quidem Latine poenitentia Resipiscencia vel transmentatio propriè appelletur. Quod videtur istud *Lactantii* lib. 6. Inst. cap. 24. p. 575. edit. Lugd. ita scribentis: *Quem facti sui poeniter, is errorem suum corrigat. Ideòq; Græci melius & significantius μετάνοιαν dicunt, quatinus possumus resipiscenciam dicere.* Atque istam vocem induit urget potissimum *Beza* in Annot. ad c. 3. Matth. *Auf* *Zanchius* in Volum. posth. in 4. præc. loc. 6. pag. 745. *Buc* *Theolog.* loc. 30. qu. 1. p. 312.

Ut verò, quæ nostra sit mens, intelligatur, dualis capitulis sive observationibus comprehensam damus, quæ antea *D. Eckardus*, lib. de poen. cap. 1. pag. 5.

Disting.
inter significationem Etymologicam & Biblicam.
1. *Distinguendum est inter significationem Etymologicam & Biblicam.* Secundum illam voces prædictæ ita videntur d. *voia* mutationem mentis, μετάνοια solitudinem proprie-
cundum hanc autem conveniunt, siquidem utraq; vox pro
salutari poenitentia usurpatur.

II. *Vocabulum μετάνοιας dupliciter accipitur.*

1. Latè pro integra poenitentia, ut *Matth. 3. v. 2. 8. 1. ca.* *Luc. 15. v. 10. & c. 24. v. 47. Act. 2. v. 38. & c. 19. v. 4. 2. Pet. 3. v. 9. Ap.* in quibus testimoniis omnibus fides includitur, adeoq; salutaria versio ad Deum, quæ contritione & fide constat, innuitur. Quam injuriam facit *Luthero* & nobis *Gregorius de Valent. Tom. 4. lib. 1. quæst. 2. pun. 1. col. 1593.* dum scribit, μετάνοια nobis tantum conversione mentis mutationem vitæ, emendationem, excluso dolore de præterito. Nunquam *Lutherus*, nunquam nos ita statuimus poenitentiam contendimus non esse dolorem solum contra seipsum: sic μετάνοιαν dicimus primò quidem involvere mutationem mentis, non tamen excludere peccati agnitionem, & hinc ortum. Novimus enim, quid *Lactantius* scripserit, lib. 6. Inst. cap. 24. edit. Lugd. *Resipiscit, ac mentem suam quasi ab insania recipit, errati piget, castigatq; seipsum demencia, confirmat: animum iterum ad rectius vivendum.* Novimus, quòd *Ausonius* in epigrammate suo poenitentem ita loquentem inducat:

De qua facti, non facti, exigo pœnas,
peniteat sic Metanœa vocor.

Nam heze responsum, quod metanœa ob metrum & ra-

eam hœze responsum sit posita. Quare quod Calvinia-

metanœa nobis non ita temerè debebat objici.

Ad id, pro solâ contritione, altera conversionis parte, ut 2. Strictè,

Ad id, ubi pœnitentia expressè à fide distinguitur, pro sola

contritione sequitur, quod distinctionem istam inter μετάνοιαν & contritionem

Scriptura ignoret, & dolores contritionis ex peccati agni-

ne non μετάνοιαν modò, sed μετάνοιαν etiam vocabulo defi-

nit. Quod patet corruit argumentum Bellarmini lib. 1. de pœn. cap.

1. col. 229. C. Ibi enim probaturus, fidem non esse partem

penitentie, duo producit testimonia alterum ex Marc. 1. v. 15. alterum

ex Luc. 24. in quibus πιστεύειν & μετανοεῖν, fides à pœnitentia di-

stinguitur, ideoque illam huius partem non esse colligit, cum pars to-

taliter ponatur, non extra totum ponatur. At novisse debebat, μετάνοιαν

non integram pœnitentiam, sed pœnitentie partem vel contri-

tionem notare, adeoque strictiore sensu accipi. Qui autem sequitur:

non est pars contritionis quippe à qua distinguitur. Ergo nec con-

tritionem? Infirma prorsus hæc sequela est, cum aliquid, licet non sit

totum, pars tamen optimè queat esse totius, de quo in loco de

penitentie tufius disputatur.

QUESTIO XVI.

Ad T. 4. l.

1. de Justi-

ficatione.

Tres par-

tes fidei

justifican-

tis.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

re debet.

Quod ad salutem specta-

alios, qui dependent inde, articulos culminares simplicioribus possint. Hinc Bellarmin. l. 1. de justific. ca. 1. prolixam probationem adornat, fidem justificantem non tantum misericordiz, sed solum assensum firmum & certum ac ea quæ Deus credenda proponit.

Nos autem pro obtinenda vera sententia urgemus simplicem illum Apostoli locum, qui extat *Heb. 11. v. 1.* *Ἰσθὶ ὅτι πιστὸς ὁ Θεὸς, ἔλεγχος ἡ βλεπούμενη.* Ubi per *πιστὸς* & *βλεπούμενη* motamque fiduciam intelligi non sine causa conuenit, cum negent Pontificii, nascitur inde nostra quaestio, *Quid in loco praesertim modo allegato, proprie notes?*

Varia expositiones loci.

Heb. 11. v. 1.
Augustini.

Non autem diffitemur, *πιστός* uocabulum variè à te-
isse expositum. Quidam enim vocem *ἐλπιζομένη* acceperunt
ut idem sit, quod sperantium hominum; alii *passivè*, ut idem sit,
speratarum vel sperandarum rerum.

Augustinus sane sæpius legit *sperantium*, uti patet ex Ep.
ad Paulinum. Lib. 2. de peccat. meritis & remiss. cap. 1. *Tim. 1. 4.*
Job 5 homil. 32. in l. 50. homiliarum. Et juxta hanc expositionem
sus erit, *Fidem esse substantiam sperantium*, hoc est, vitam quasi &
mam, quæ sustentat hominem iustum, qui despiciens æternam,
atque expectat æterna.

*Theophi-
lacti.*

Qui verò *passivè* acceperunt, rursus in diversas ab ère senten-
Theophylactus & Græcus Scholiastes ita interpretantur. *Ἐλπιζο-
μενη* sunt *αὐτοῦ*, utpote quæ nondum sunt *presentia*, fidem
eorum *πιστός*, ut quæ credendo faciat, illa quodammodo subsistens
presentia esse, quæ in rerum natura nondum sunt, sicuti Paulus
Rom. 4. v. 17. *Vocat ea, quæ non sunt, quasi sint.* Huc accedit eorū
sententia, qui sic interpretantur; *Fidem esse materiam rerum speran-
dæ.* Eadem mens est Bellarm. qui c. 5. eol. 940. D. scribit: *Nihil aliud
dem esse substantiam rerum sperandarum, nisi quæ sperantur, quæ
tunc sunt, non habere ullam subsistentiam, vel fundamentum, nisi
intellectu per fidem. Itaq; fides est quasi vita & anima rerum, quæ
tur, quoniam eas apprehendens ac menti representans facit eas quæ
modo esse presentes ac vivere, quamvis in se reuera non sint nisi futura.*

*Scholasti-
corum.*

Scholastici & Sententiarum variè se torserunt. Quia enim si
in prædicamento qualitatibus, substantia autem, quæ genus est fidei,
aliud prædicamentum, non potuerunt hæc conciliare, cum definitum
de g-

definitionis locum debeant ex eodem predicamento. Tandem concluserunt, fidem dici *ὑπόστασιν* & substantiam non verè & rectè, sed ob similitudinem quandam vel convenientiam cum substantia. Hæc verò similitudinem ita explicabant: Sicut substantia est substantia omnium accidentium, & causa existentia eorum, sine qua accidentia subsistere non possunt: ita fides est totius spiritualis edificii fundamentum & dispositio, cum omnes virtutes ab eo procedant. Item: Sicut substantia est primum ens, à quo omnia alia dependent; ita & fides est principium generativum virtutum, atque hinc dicitur substantia.

Thomas autem animadvertit, hæc prorsus esse incommoda & Thoma. incongrua, cum fides Hebr. *u.* non dicatur substantia virtutum, sed rerum sperandarum; Igitur rationem similitudinis, quod fides dicatur substantia, in hoc vult esse positam: Sicut objectum vel premium, quod sperante alia in se continet, substantia dicitur; Ita etiam fides definitur per rem sperandam, quia complectitur in se res sperandas.

Sed plures aliorum opiniones non annotabo. Videamus potius, quæ vera sit huius loci & genuina sententia, in quo facillè concedimus, non solum loqui non de fide historica, nec temporaria, nec miraculorum, sed de ipsa fide iustificante, quam definit per *ὑπόστασιν ἐλπίδος*, & ἐλέγχον τῶν καὶ θελομένων. Dicemus autem 1. de vocabulo *ὑπόστασις*. 2. de vocabulo ἐλέγχος, cum de cæteris vocibus nulla utramque sit dissensio.

2. De ὑπόστασι.

Varius usus est vocabuli *ὑπόστασις* apud Græcos.

Nam, generaliter significat quiddam verè subsistens, non evanescenti, ut nubes est *ὑπόστασις*, arcus verò in nubibus est ἔμφασις imago, quatuor species apprens. Sic speculum est *ὑπόστασις*, sed imago in speculo significat. ἔμφασις. Hinc Aristoteles lib. de mundo c. 4. fol. 373. edit. Lugdun. τὴν αἰὲρ φατισμάτων, τὰ μὴ δεῖ καὶ ἔμφασι, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. Eorum, quæ in aëre apparent, alia specierum, alia etiam habent naturam substantiam.

1. Phrasi medicâ significat in urina sedimentum seu faeces subsistentes & conspicuas.

3. In Ecclesia idem notat, quod personam, verè subsistentem.

4. Quandoque usurpatur pro fiducia certò aliquid expectante. Sapè notatur Derivatur enim ἐξ τῆς ἐπιστάσεως, à subsistendo. Unde *ὑπόστασις* est *confiducia*.

quam huius mentis subsistentia, quando animus
duciam. & in cōcepta fiducia firmiter perstitit & subsistit
manicū verbū, (quod annotat *Flavius* in Cl. p. 319.) Non unum
tantummodò magnum aliquem conatū, sed magnam
ciam sive audaciam, rem rectè peragendi complotur
ὀψις, unde venit ὑπόψις. Quemadmodum ergo du
ὀψις Græcum, & untersehen/ Germanicum, prout co
Ety mologiis, (componitur enim utrumque ex tub & ito
catione. Nam utrumque sæpius significat, aliquid in
culosum audere, moliri, sive rectè, sive pravè: & si nō in
dam animi fiduciam & confidentiam inclusam habet. Ex
Scripturis hæc sunt præcipua.

*Probat
exemplis
Scriptura.*

Plal. 39. ver. 8. *Et nunc quæ est spes mea, nisi Dominus? & ex
mea ad te est:* LXX. reddiderunt ὑπόψις. Principium tero
Iarna. scribens c. 11. col. 962. A. LXX. non ignorasse; eo loco
tionem significari rem expectatam, quæ est vera via & i
apud Deum, ideoque vertisse ὑπόψις. Sunt enim tria
vocabula, quorum alterum significat cum desiderio aliquid
expectare: posterius expectationem cum nisu & conatu, ut
xietate.

Ezech. 9. v. 5. expectationem similiter reddiderunt per
Perit ὑπόψις, expectatio ejus.

2. Cor. 9. ver. 4. *Ne cum venerint Macedones tecum, &
nos imparatos, erubescamus nos ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτης τῇ καυ
bac fiducia gloriatiōis:* in præsidente ista gloriatiōe, red
addit Tremellius: *Utitur nomine ὑποστάσεως, quod signi
quandam imperterritam subsistentiam.*

Sic etiam sumitur 2. Cor. 11. v. 17. ὁ λαλῶν ἢ λαλῶ κατὰ κί
ὡς ἐν ἀφροσύνῃ ἐν ταύτῃ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως: quod i
quor secundum Dominum, sed quasi insipientia, in hac substantia
habet vulgata versio. At quid vocabulum substantiæ hic pro
accipi? gloriatiōe substantia est propriè dicta? Oportet
ὑπόψις in hoc loco accipiatur pro fiducia, seu immota an
dentia, quæ nullis cedit.

Maximè verò conspicuus est locus ille Hebr. 3. ver. 14. *Par
Christi esse sumus, si tamen initium substantiæ ejus uis, ad hunc
retinuerimus, ἐὰν ὡς τὴν δέχλω τῆς ὑποστάσεως μέχρι τῆς*

v. o. den. sed aliis verbis dicitur: *Christus inquam filius in nob. Grac.*
ut domini sumus nos, ἐάντις τῷ πατρὶσι καὶ τὸ καύχημα
καὶ μὴ τι καὶ βίβλα κατὰ χάριν; si fiduciam & gloriam
ad finem firmiter retineamus, habet vulgata versio. Sic ergo,
ut dicitur ἐν πίστει, hic nominatur παρρησία fiducia, ut sensus
Christianum non modò per unum diem spem & fiduciam
Christum collocare, sed constanter ἐν πίστει permanere,
fiduciam semel conceptam non deponere, sed in ista ad finem
perseverare. Unde apparet, quàm absurda sit Bellarmini exposi-
tiō, quòd per ἐν πίστει non intelligit fiduciam, sed novam crea-
tionem, quæ sunt electi per renovationem.

Porro & in profanis authoribus reperiuntur loca, ubi vocabu- *Exemplis*
ἐν πίστει pro fiducia & magna animi confidentia est positum. *profanis.*
ut in descriptione Horatii Coclitis inquit: ἔχ' ἔτι τῷ δυνάμει,
ἐν πίστει αὐτῷ καὶ τόλμῃ κατὰ πεπληγμένον τῶν ἐναντίων. Hostes
metuebant robur ipsius, quàm fiduciā & imperterritam illam ani-
mi constantiam, non cedentem terroribus aut periculis. Sic etiam ver-
ba ὑποστασθαι sæpè significat loco suo firmiter consistere, impetum
non cedere & sustinere, non cedere irruenti. Plutarchus inquit: Illi, qui
se dedebant, parcebatur, ὑποστασθῆναι autem trucidabant. Diodorus: Gef-
essentia in periculis, &c.

Ex his omnibus facilè nunc est colligere, quemnam sensum ha- *ἐν πίστει*
beat. vocabulum ἐν πίστει, Hebr. ii. v. 1. Etenim si ἐν πίστει exponas Hebr. ii.
per substantiam vel substantiam, quorū innumeræ quæso sequentur notat fidu-
de absurditates? Tutissima igitur totique Scripturæ valdè conscien-
cia, illa est illa interpretatio Lutheri, quā ἐν πίστει reddidit, eine ge-
ne. Zuversicht: Ut ita fides sit ἐν πίστει ἐλπίδι, id est, firma,
immota & imperterrita fiducia, quā certò nobis persuademus, Deum,
et quæ promittit, reipsa præstiturum, nec cedimus tentationibus Sata-
næ aut carnis, sed firmiter & ἐν πίστει resistimus, eam, quam semel
conceptimus ἐν πίστει usque ad finem vitæ inviolatam retinentes: At-
que hæc est primaria & præcipua ἐν πίστει significatio, cum qua pe-
convenit illa, quando à nonnullis Theologis accipitur pro basi & Nonnulli
fundamenta seu fulcro, cui res sperandæ innituntur. Quæ ap- exponunt
pe ratio imprimis respicit correlatum fidei, nempe promissionem, per basim
diuinam, quæ est instar petræ immotæ, super quam fides recum- & funda-
bit, quò referri potest illud 2. Corinth. i. vers. 20. Quot quot sunt mentum.

promissiones Dei, in Christo sunt etiam & Amen. Hanc
nem retinet D. Hunnius b. m. in commentario super Epistolam
os. Nam pagina 241. ita scribit. *Ὁς ὑποσχεσθῶς ἡμῶν*
subiunxit Apostolus, esse fidem instar basis & columina se-
rum verum, quæ sperantur: adeo, ut indubitatò venturi, cum
ra liceat, quandoquidem spes illa innititur divina immutabili
eius correlatum fides est. Hæc Hunnius. Nobis tamen
prima ista interpretatio, quæ ὑπόσταν diximus notari: Eius
geivisse Zuversicht/quamvis & illa alioium ἐξήγησις etiam
incidat.

2. De ἐλέγχω.

ἑλέγχω
quid signi-
ficet?

ἐλέγχω significat Græcis arguere, aliquem argumentis
cere, refutare, aliquid alicui ad oculum demonstrare. Ita
apud Lucianum: ὁ μὲν Σωκράτης καὶ ἐπὶ ἐλέγχῃ, διέλεγετο
Et Socrates illic deambulabat, refutans seu convincens omnes. It
Job. 8. v. 16. τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με πρὸς ἀμαρτίας; Quis a
me de peccato? Hinc ergo ἐλέγχω idem est quod humana pro
gumentum & demonstratio, convincens aliquem. Eodem sensu
des dicitur ἐλέγχω, quia firma est & invicta probatio, ita
sens animum, ut quasi cogatur assentiri, neque possit relin
taphoricè igitur hic positus est ἐλέγχω pro assensu, quia o
ma probatio parit assensum. Hanc explicationem concedit
nus ipse, quando cap. 1. 1. col. 941. B. scribit. Verba illa, Argu
non apparentium, non referuntur ad res speratas, sed explicans
fidei virtutem; quæ est convincere intellectum, atq; cum adducunt
sentiantur iis, quæ non capit, neq; intelligis.

Perfecta
fidei defi-
nitia con-
tinetur.
Hebr. 11.

Atq; sic ex hæcenus dictis conspicuum satis est, perfectam
neri definitionem fidei in textu illo Apostolico. Est enim fidei
χρῶς ὑπερβολῶν, h. e. firmus assensus eorum, quæ non ppar
ὑπόσταν ἐλπίσιν ἐλπίσιν expectatio promissionum, h. e. fiducia, qu
tuimus, nobis contingere promissa Dei, nempe quod propri
certo nobis ignoscat, nos exaudiat, curet, juvet, & sit no ab z
morte liberaturus.

Obiectio
Pontificio-
rum.

Id contrarium verò hoc potissimum obijciunt Pontificii, qu
des dicatur substantia, quia faciat præsentia ea, quæ alioquin non
ne: At representare non est voluntatis, ubi est fiducia, sed intellectu
enim rem apprehendens, per speciem sibi impressam, facit rem esse,
quam sit.

Ad hanc objectionem breviter respondemus.

1. *Ab inclusiva ad exclusivam non valet consequentia. Conclusio* eadem esse notitiam & assensum, non autem concluditur, quod sit notitia.
2. Exempla subiecta *Hebr. 11. v. 4. 5. 8. 11. 17.* liquidò ostendunt, i-
tem *1. Cor. 13. v. 12.* non notare simplicem duntaxat assensum, sed fiduci-
am immotam & longè certissimam.
3. Fides non potest facere, ut in animo subsistant ea, quæ spe-
rantur, nisi sit simul firma & immota fiducia. Non enim subsistunt in
animò impressionem speciei, quemadmodum ineptè philosopha-
tur *Bellarminus*, siquidem à rebus incognitis nulla potest abstrahi spe-
cies: quomodo enim quis sibi speciem imaginabitur ejus vitæ, quam
oculus non vidit, auris non audivit? sed subsistunt in animo ob sum-
mam *πληγὸς* & infallibilem certitudinem, quod scilicet fides
certò res sperandas amplectatur, ac si jam ipso actu essent præsen-
tes, sicut de Abrahamo dicitur, quod non consideravit corpus suum
mortuum, sed in sola Dei promissione subsistens tam certò sta-
verit. sicut sibi natum iri, ac si jam natus esset, *Rom. 4. v. 19. & 20.* Er-
go ex illa proprietate, quam *Bellarminus* fidei assignat, quod nimi-
us faciat in animo subsistere ea, quæ sperantur futura, non conclu-
ditur fides non esse fiduciam, sed contrarium potius, cum nihil aliud
rei faciat præsentem, quàm illa firmissima persuasio & indubitata fi-
ducia.

Q U Æ S T I O XVII.

An πείθεται aliquando notet immotam fiduciam?

Inter cætera Scripturæ testimonia, quibus Papisticum dubitationis
dogma fortiter confutatur, non postremum locum obtinet illa fide-
i & spirituum plena Apostoli sententia, *Rom. 8. v. 38. Certus sum, quia*
in morte, neque vita &c. poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in
Christo Jesu Domino nostro. Quem textum luculentissimum ut eludant
Papicolæ, multa effugia conquirunt, inter quæ & hoc *Bellarmini* lib.
de Justific. c. 9. col. 1121. C. quod Apostolus per illud, *Certus sum*, non
significat certitudinem fidelis divinæ, sed quandam persuasionem & con-
fidentiam, ad quam gignendam satis sit certitudo conj. cturalis. Probat
hæc textu Græco, in quo habetur verbum *πίστευμαι*, quod tantum si-
gnificare putat confidentiam moralem, vel persuasionem conjectura-
lem: quo sensu sumitur *Rom. 15. v. 14. 2. Timoth. 1. v. 5. Hebr. 6. v. 9.*

Ad T. 4. l.
3. de Justi-
ficatione.
Origo
questionis.

Hinc ergo dubium exoritur, *An verbum πειθισμός* significet persuasionem, nunquam verò fiduciam certam significet, sed minus negativam. Et lubenter quidem concedimus, quod vox istam pro nuda persuasione, quæ non habet certitudinem, quod autem semper hoc fiat, uti Bellarminus affirmare con-meris particularibus vel ita concludere, id ipsum modum non habet, tum imus. Nam aliquoties certam profus & indubitabilem immotamque πληροφροσίαν significat.

Exempla, in quibus πειθισμός notat fiduciam.

Ita sumitur Psalm. 2. v. ult. *Beati omnes, qui confidunt in eo*, hoc est, qui firma ipsi spe innituntur, adhaerent, nec quicquam de misericordia ejus dubitant. *Matth. 43. πέποιθεν ἐπὶ τὸν θεόν, Confidis in Deum, libere eum. Luc. 18. 7. 19. debant in se ipsis, quod essent justi.* In his locis non nudam fiduciam, sed certissimam & indubitabilem confidentiam notat verbum *πιστοῦμαι*, quo etiam sensu accipitur nomen *πιστοῦσης*: 2. *Cor. 13. 12. & Phil. 3. v. 4.* ubi vulgata reddidit per confidentiam.

Adde, quod & in profanis scriptoribus eadem significatio exprimitur. Homerus scribit *Iliad. 1.* circa finem m. p. 48.

εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατὰν ἔσομαι, ὅφρα πιστοῖηαι.
Sed age, jam tibi capite annuam, ut certissime credas, nec arripas res. Talem enim πληροφροσίαν notari, versus proximè sequentes indicant. *Et Iliad. 5. m. p. 176.*

Ἄμφι δ' ὄρε' αὐτὸν θάινε λεῶν ὥς ἀλκὴν πιστοῖός.
Circum autem ipsum iuvat tanquam leo, viribus confusus. Sic *Demetrius 2. Philipp. Illa sunt pollicitationes, ἐφ' αἷς ἐπίδηται.* Et alibi *ἐκ λογιῶν, ὀφθαλμοῖς adductus, & firmiter persuasus.*

Ex his & aliis exemplis rectè colligimus, verbum πειθισμός non poni pro certitudine & immota πληροφροσίᾳ, eodemque modo *Roman. 8. v. 38.* sicuti tunc antecedentia, tunc consequentia istud confirmant. Si enim veram istius vocis significat onem, certum est, non esse velimus, videndum imprimis est ad res & obiecta, quibus sermo instituitur. Et quidem duplex præcipue obiecta occurrunt, de quo prædicatur; alterum est *salus propria*, alterum *salus communis*, de oritur πειθισμός persuasio duplex, salutis propriæ una, salutis communis altera.

Duplex πειθισμός.

Πειθισμός propria salutis semper certitudinem notat & πειθισμός fidei, immotamque confidentiam, eo quod nitatur certum.

qualia sunt Dei misericordia, Christi meritum, promissionum veritas, Sacramentorum efficacia, & testis Spiritus, quod nunquam fallit, 1. *Job.* 3. v. 21.

Opinionem ex charitate profectam, non immotam certam, quoniam nititur externis signis & apparentibus fidei effectibus, & hypocritæ possint simulare, nulla inde scientia, sed duntaxat *δόξα* sequitur.

que huc pertinet illa Lutheri distinctio inter canonem fidei & canonem charitatis. Illic aliquando fallitur, ille nunquam. Alii distinctio inter persuasionem veritatis, & persuasionem charitatis. Illa persuasio de nostra salute: hac bene speramus de aliis. Illa novit A-

postolus, se & electos omnes à charitate Christi esse inseparabiles *Rom.* 8. v. 38. & depositum sibi servatum iri 2. *Tim.* 1. v. 12. Hac autem non charitatem Romanorum, *Rom.* 15. v. 14. electionem Thessalonicen-
sum, 1. *Thess.* 2. v. 4. fidem Timothei, 2. *Tim.* 1. v. 5. & perseverantiam Hebræorum *Hebr.* 6. v. 9.

Quibus ita stantibus, intelligit quivis, quàm elumbis & vana sit opinio Papistica, ex verbo *πείθειν* petita. Nempè concludunt à pietate & charitatis ad *πειθισμὸν* fidei, & quoniam, ista opinionem pa-
son certi ordinem, mox & hanc talem esse imperitè colligunt, cum
en pecies istæ distinctissimæ sint, & argumentum inverti debeat,
modò demonstravimus.

QUESTIO XIX.

Quid Ἐγγύλιον significet?

VOX Ἐγγέλιον tripliciter apud Græcos Scriptores accepta reperitur. Ad T. 4. l. 1. Pro fausta rei bona & late annunciatione, apud Plutarchum. 4. de Justificatione. Pro premis, quod datur letæ annuncianti, apud Homerum. Germanice dicitur, Botendrodt. 3. Pro sacrificio & supplicatione, quæ offertur pro vulgares rei bene gesta, apud Plutarchum. Eadem significationes occurrunt etiam in sacris literis. Prima invenitur 2. *Sam.* 4. v. 4. c. 18. v. 27. *Esa.* gelii acceptio. Secunda extat apud LXX. 2. *Sam.* 4. v. 10. & 18. v. 22. Tertia

apud Paulum *Roman.* 15. 16. ubi seipsum appellat *εὐαγγελιστὴν τοῦ θεοῦ* & *ἰεροῦ*, ministrum Christi, sacrificantem Evangelium Dei, ut fiat oblatio gentium, accepta, sanctificata per Sp. sanctum.

Præter has verò acceptiones, quæ non adeò attenduntur, sunt etiam, observatu in primis dignæ.

Sumi-

In Scripturis præcipue sumitur.
I. Pre universa doctrina.

Sumitur enim Evangelium in Novis, *versâ doctrina*, quam Filius Dei in N. Testamento stolis propagandam commendavit, Evangelistæq; & apostoli suis comprehenderunt, ut Marc. 1. v. 14. *Venit Jesus in Galileam, & dicens Evangelium regni Dei, & dicens, Resipiscite, & creabitur vobis.* ubi Evangelium latè sumtum prædicatione pœnitentiæ & operis nititur. Sic Marc. 16. v. 15. *Prædicate Evangelium omni creature.* duas quasi species dispefcit Lucas c. 24. v. 47. *Opus est enim vobis prædicare in nomine ejus pœnitentiam & remissionem peccatorum.* Confer etiam v. 21. & 24. *Luc. 9. v. 6.* Quin & Paulus in Epistolis suis unum vocat id nam ministerii sui vocat Evangelium Dei & suum. Estque Syneche, per quam à potiori, nimirum prædicatione læta gratiæ divini Christum, fit denominatio. Atque hoc significata Evangelium excludit, sed potius includit legem, siquidem Christus multa habuit conciones legales, constantes severis admonitionibus ministerium Novi Testamenti utramque conjungit dicitur & Evangelii, quoniam in *perceptis* hæc duo mutuas sibi emper operas, dum prædicatione legis contritionem, & sic primam partem, concio Evangelii fidem, & sic alteram pœnitentiæ corde hominis accendit & operatur. Atque hoc sensu Luther disp. 30. contra Antinomios: *Christus passim per Evangelium crepat, minatur, terret, & similia legis officia exerceat.* Er in p. Epist. ad Romanos, Et werde offenkundig durchs Evangelium Born.

2. Pro li-
bro Evā-
geliſtarū.

2. ἰδιώς & μερικῶς pro historia vite, doctrine & rerum
Christi, conscripta per Evangelistas: breviter, pro libro Evangelii
ut cum dicitur, *Evangelium secundum Mattheum, Marcum, Lucam &*
Johannem. Et hoc etiam sensu nondum opponitur legi. Nam & Evan-
gelistæ in suis libris non solum Evangelicæ, sed & legalis
concionæ assignarunt, literisque prodiderunt.

3. Pro con-
gione de
beneficiis
Messre.

3. *diatrisis*, pro concione de beneficiis Messie, promissione
reconciliationis, remissionis peccatorum, propter Christum
torem & Redemptorem, sive legatur in libris Moysi & Prophetarum
ve in scriptis Evangelistarum & Apostolorum. Atque hanc promissa
gula illa *B. Lutheri* tom. 1. *Jenens.* in comm. primo super cap.
tas, proposita: *Quandocumq; predicatur gratia Dei & remissio pecca-*
per Jesum Christum, sive id fiat in Veteris, sive in Novi Testamen-
ti verè Evangelium predicatur.

ex quo portò apparet, *Bellarminum* graviter errare, dum l. 4. d. tertiam hanc Evangelii acceptionem negligit, existimans in Scripturis nomen Evangelii non accipi pro tota doctrina, quam Christus & Apostoli prædicarunt, sed in libris Evangelistarum, aliisque Apostolorum scriptis contineri. *Nobis* verò Evangelium, quatenus opponitur legi in Epistolis, nihil significat aliud, quàm annunciationem & promissionem gratiæ, justitiæ & salutis per fidem Jesu Christi.

Idcirco omnia fiant magis perspicua, cum dicimus: *Evangelium* Quo sensu
idcirco annunciationem de gratia & salute, non loquimur de li- Evangelii
bris & syllabis, quibus verba Evangelii vel in papyro continentur, vel sit concio
nec recitantur, extra proprium, legitimum & ordinarium usum. Et si gratia.
m. (ut annotavit *Brentius* tomo 8. Apolog. Conf. Wittenb. contra
p. 57.) Evangelion idcirco literis mandatum est, ut ex iis, tan-
quam ex penu suo tempore ad suum usum depromatur, tamen per se
solum officium & usum nec triste est, nec jævandum, nec occidit,
sed facit, sed loquimur de annunciatione Evangelii, ut est in pro-
prio officio atq; ordinario suo officio & usu, ad quem divinitus institu-
tum est. In historia *Esther* exstat edictum, ut si quis vel vir vel mulier,
vocatus intraverit interius atrium Regis, statim interficiatur, nisi
forte Rex aureum sceptrum pro signo clementiæ ad eum porrexerit.
Hoc sceptrum, etsi erat ex auro confectum, tamen per se vel in abaco
relocatum, vel in cista inclusum nulli afferebat vitæ salutem, sed si
res ipsam manu apprehenderet, & intranti porrigeret, tum erat in-
signis & legitimo usu, & attractum servabat intrantem, ne à satellitibus Re-
gis interficeretur. *Pari modo* de Evangelio sciendum est, quod tum de-
monstratur vel prædicatur, adeoque in usu suo ordinario versatur.

Ceterum quodd Evangelium propriè dictum, & legi contra-
dictum, nihil notet aliud, quàm solam gratiæ annunciationem,
que nec poenitentiae concionem, nec omnem doctrinam Evan- Quod Ev-
gelicam & Apostolicam, sequentibus argumentis demonstratum, angelium
dicimus. sic tantum

1. *Ab Etymologia nominis*, & *εὐαγγέλιον* nil significat aliud, quàm gratia an-
nuncium & letum nuncium ab *εὖ* & *ἀγγελος* vel *ἀγγελία*. Nam *εὐαγγέλιον* nunciatio,
idem est, ac bonum annuncio, quo sensu legitur *Esa. 61. v. 11. Jer. probatur*
Jer. Nab. v. ult. Sumpta igitur est hæc appellatio ex translatione 1. *Ab Ety-*

Græca LXX. Prophetæ enim, quando vatem suum prædicant gratiæ, utuntur peculiari verbo ἡλιζεδ, quod LXX. αἰζεδ. A verbo illo est nomen ἡλιζεδ, quod ἡλιζεδ ἡλιζεδ. Atque hinc factum, ut Evangel. ἡλιζεδ & ἡλιζεδ, quæ generaliter usurpata, bonum significat nunc. Latini autem doctrinam de gratuita reconciliatione. remissionem peccatorum per Christum parata, tanquam optimo nuncio. Quod cumque latum est esse concio ira, vel penitentis, aut lex severè est. qui Evangelium est latum nuncium, vi etymologiae. Argumentum eò fortius concludit, si observetur ἡλιζεδ, notavit Chemnitzius par. 2. Loc. Com. p. 242. Nam ceteri Hebræos, & ἡλιζεδ apud Græcos usurpatur non de bona vel læta annunciatione, sed plerumque, quando hostes, & anceps discrimen imminebat, nunciantur fugati & periculo sensu sumitur 2. Reg. 18. v. 28. Nabum. 1. v. ult. 4. Reg. 1. Evangelium strictè sensuq; Theologico sumitur, non latum nuncium, quod liberati simus à manu inimicorum, à morte, à inferni. Quomodo igitur esset annunciatio & penitentia?

Sed ad hoc argumentum excipit Beſſarminus lib. 4. d. 2. col. 1173. A. dum inquit: Nomen Evangelii impositum est ad id officium unum, idq; potissimum Apostolicæ prædicatæ, non propterea sequitur, non esse etiam alia officia Evangelii, quamvis non explicentur, quomodo clavis dicitur, quia claudat, & aperiat, & lingua dicitur instrumentum lingendi, quod est nuncium etiam loquendi.

Responsio.

Resp. 1. Mera hæc est petitio principii, nullis necessariis. 2. Cum vox Evangelii universam doctrinam Christi & Apostolorum significat, tunc à potiori quidem officio fit denominatio autem ἡλιζεδ, non κοινῶς sumitur, tunc alia est ratio. Nam in nominis interpretatione, sed etiam derivatione, & singulare prædictæ Prophetiæ & Apostolicæ accommodatione arguitur. 4. Dissimilitudo est in exemplis. Nam instrumentum aperiri & claudendi ubique dicitur clavis, sive claudat, sive aperiat, datur aliquod distinctum nomen, quo appelletur instrumentum aperiri. At præter Evangelium datur aliquod peculiare

intra concionem & poenitentiam, nimirum legis vo- nib. Grac.

arum Evangelii appellationibus. Nominatur enim bonum 2. A Syno-

Hebr. 6. v. 5. καλή διδασχῇ, 1. Tim. 4. v. 6. promissio, Rom. 4. v. nyais.

16. c. 9. v. 9. Gal. 3. v. 16. 17. scientia salutis, Luc. 1. v. 77. Sermo aut

el. gratia Dei, Act. 24. v. 25. promissio vitæ æternæ, 1. Job. 2.

o de lemine benedicto, Act. 2. v. 39. Gal. 3. v. 16. sermo vitæ,

Philip. 2. v. 16. verba vitæ æternæ, Job. 6. v. 68. Evangelium,

fitz, Ephe. 1. v. 13. verbum salutis, Act. 13. v. 2. Evangelium

fitz, 6. v. 15. verbum & ministerium reconciliationis, 2. Cor.

1. L. 2. spiritus vitæ, Roman. 8. v. 2. promissio hæreditatis, Ro-

4. v. 13. virtus Dei ad salutem, Roman. 1. vers. 16. bonus odor,

1. v. 15. bonum semen, Matth. 13. v. 24. & 27. fons aquæ sa-

nitatis æternæ, Johan. 4. v. 14. pascua aquæ refectionis, calix

2. v. 2. virga, baculus, Psalm. 23. v. 2. 4. 5. galea salutis, Ephe. 6. v. 15.

1. v. 15. mentiamur: Quodcumq; est bonum verbum, καλή διδασχῇ, pro-

& 2. dicitur esse concio ira & poenitentia. Atqui tale est Evangelium,

probatum fuit. Ergo.

III. A prima concione Evangelica Novi Testamenti. Legitur ea 3. A prima

10. Ecce ego annuncio vobis gaudium magnum, quod omni popu- concione

1. v. 15. est, &c. Hinc ita colligimus: Gaudium magnum non est con- Evangelio

z vel poenitentia. Atqui Evangelium est annuntiatio gaudii ca.

ut patet ex prima concione Evangelica Angelorum. Ergo.

IV. A concione Johannitica, quæ descripta legitur Marc. 1. v. 15. 4. A con-

1. v. 15. summa hæc erat: Poenitentiam agite, & credite Evangelio. Cujus concione Jo-

ut verus sensus teneatur, sciendum est, vocem μετάνοιας vel poeni- hantica.

1. v. 15. sic ambiguum Velenim accipitur ὁλικῶς καὶ ἁρπικῶς, pro tota

1. v. 15. peccatoris ad Deum conversione, & tum inclusam habet fidem, Poenitentia

1. v. 15. accipitur Luc. 13. v. 5. c. 15. v. 7. & 10. Vel μερικῶς καὶ ἐνδικῶς pro dupliciter

1. v. 15. poenitentia parte, nimirum contritione, vel seria peccatorum a- a. cipitur.

1. v. 15. & tum à fide contradistinguitur, quo sensu & significatu ve-

1. v. 15. tum hic Marc. 1. v. 15. tum etiam Luc. 24. v. 47. Act. 20. v. 21. cap. 23. v. 19.

1. v. 15. Nunc ad evincendum propositum, ex hoc loco sic argumen-

1. v. 15. 1. Quodcumque distinguitur ab Evangelio, ejus concio Evan-

1. v. 15. non est, aliàs distincta & opposita non essent, sed unum alte-

1. v. 15. cluderetur. Atqui poenitentia vel contritio distinguitur ab Ev-

1. v. 15. 1. manifestè, Poenitentiam agite, & credite Evangelio. Ergo

Evangelium non est concio pœnitentiae, alias non potest
 stinctè præferri. 2. Objectum fidei proprium est Ev-
angelium, *Gal. 3. v. 12.* Lex autem, quæ requirit & exigit
 est ex fide, *Gal. 3. v. 12.* Ergo lex requirens opera & con-
 tri-
 priè non pertinet ad Evangelium. Vel ita: Objectum fidei
 cio iræ aut terroris, neq; lex factorum, sed promissio
 beneficiorum ejus, *Rom. 3. v. 22. 25. 26.* Atqui Evangelium
 fidei, juxta hoc dictum: *Credite Evangelio.* Ergo non
 iræ, &c.

5. Ex vati-
 cinio.
 Esa. 61.

V. *Ex vaticinio Esaie*, quod continetur *cap. 61. v. 1.* & re-
 Luc. 4. v. 18. *Ad annuncium mansueti misit me*, &c. Accur-
 doctrina de Christo loquitur, & de primario ejus finis, ob
 mundum missus est, illa doctrina læta est & consolatoria non
 concio iræ vel pœnitentiae. *Ratio connexionis* patet, quia
 rias, ob quem Christus in mundum fuit missus, ita desit
 quod venerit ad sanandum, liberandum, exhilarandum, &c.
 Evangelium est propriè doctrina de Christo, & hinc, ob
 dum venit, primario, hinc enim vocatur prædicatio Jesu
 16. v. 25. Ergo.

6. A præ-
 misione.
 Rom. v. 1.

VI. *A promissione*, ex *Rom. 1. v. 1.* ubi Paulus disertè
 gregatum se esse in Evangelium Dei, quod ante promiserit, per
 Rom. v. 1. *suos, in Scripturis sanctis*, &c.

Hinc argumentamur: 1. Quodcunque antè per Pro-
 missum est, id non est concio iræ vel pœnitentiae legalis
 Lex non promissa est per Prophetas, sed uti per manus Mo-
 ita postea sæpè repetita & populo declarata fuit,) verum con-
 de gratuita remissione peccatorum. Hoc enim passim prom-
 Prophetis, non quomodo terrendi, sed quomodo exhilarandi
 mines. Atqui Evangelium est id, quod promissum fuit ante per
 phetas, *Rom. 1. v. 1.* Ergo. 2. Promissionis non est acculare
 sed bona offerre. *Promissi enim largitas semper latificat*, inq-
 riu. l. 1. ad Mon. p. 53. *Neq; enim, ut habet p. 54. dicendum*
largitate promissum, quod intendat iniquitatis merito severi-
um. Et rursus: *Predixit & promisit premium, quo fruenda ju-*
antem promisit, sed predixit supplicium, quo puniuntur inju-
 Evangelium est promissio, *Rom. 1. v. 1. & 2. 1. Job. 2. v. 25.* Ergo.

7. Ex reve-

VII. *Ex revelatione justitia divina sine lege*, *Rom. 1. v. 7.*

Evangelio ex fide in fidem. Et cap. 3. v. 21. 22. Nunc sine
manifestata est, testificata à Lege & Prophetis, iustitia
per fidem Jesu Christi in omnes & super omnes, qui credunt. iustitiz
concludimus: 1. Quodcunque revelat iustitiam sive mise-
ricordiam Dei (iustitia enim Dei hic idem est, quod misericordia, ut
pavimus) id non est concio iræ vel revelatio pœnæ. Atqui
num est patefactio divinæ misericordiæ. Ergo non est revela-
tio iræ. 2. Quodcunque pertinet ad legem, id excluditur ab
Evangelio, quia hoc revelat iustificationem nostram coram Deo sine
legi. Atqui concio pœnitentiæ, & iræ pertinet ad legem. Ergo. Si
Evangelium in revelanda iustitia Dei uteretur etiam concione
pœnitentiæ, tum non sine lege revelaretur iustitia Dei, siquidem talis
concio propria est legis. 3. Quodcunque ex fide est, vel fidem
lex non est, sed qui fecerit hæc, vivet in eis, Gal. 3. v. 12. Evangelium au-
tem ex fide, & docet fidem. Ergo. Hinc enim Evangelium vocatur
Lex fidei, Rom. 3. v. 27. unde novum emergit argumentum, hoc nimi-
um Lex fidei non urget opera, aut terret, sed hoc proprium est legis
horum. Atqui Evangelium est lex fidei. Ergo.

Utra argumenta, ut & præcedentium deductionem qui optat,
evolvere potest nervosissimam Dn. D. Garbii disputationem de dis-
crimine legi & Evangelii. Tubingæ habitam, anno 1602. & Tomo 2.
disput. D. Gerlachii insertam. Nobis sufficit, quod veram etymon &
significatum Evangelii argumentis aliquod ostenderitimus.

QUÆSTIO XIX.

ET ULT.

Quid sit ἀρετὴ τοῦ σώματος?

Quarta petitio in Oratione Dominica sic habet, *Matth. 6. v. 11. τὸν*
ἐκ τῆς ἡμῶν τοῦ σώματος δὸς ἡμῖν σήμερον. De hujus sensu laticula
est, ob duo illa vocabula, ἀρετὴς τοῦ σώματος.

Quidam ex Patribus intellexere tantum de pane spirituali, ut Hie-
ronymus tom. 6. operum lib. 1. Com. in Matth. c. 6. col. 18. edit. Paris. an-
no 1579. & tom. cod. l. 1. comment. in c. 2. ad Tit. col. 460. simulque
Cassianus col. lat. 9 alii tantum de pane corporali, ut Chrysost. tom. 2. ho-
milio in c. 6. Matt. Pontificii quidam conjunctim de corporali & spiri-
tuali, ita tamen ut πνεύματος intendatur spiritualis. Bellarmin. enim lib. 1.
de operibus in partic. c. 6. Col. 1347. A. scribit. *Intentionem orandi ferri*
debere utrumque

Ad T. 4. l.
1. de bonis
oper. in
particu-
lari.

Perpanem
intelli-
gunt Non-
nulli spiri-
tuale.
Alii corpo-
rale.

debere ad panem spiritualem, ut ad id, quod primum
Alii Sacra- autem corporalem, ut ad quoddam addicamentum. No-
mentalem. colæ de pane Sacramentali in specie interpreta-
 transubstantiationem deducere velint, eò quod dicitur
 ☉ super substantialis, hoc est, ut illi impetite exponi
 stantiatum.

Hinc Gregor. de Valen. T. 3. disp. 6. quæst. 2. p. 5. v. 1.
 mu, inquit, peculiariter ipsum panem spiritualem l. u. i. ar. 1.
 diu Tom. 2. Conc. Evang. lib. 7. c. 24. p. 475. Panis, ut
 est augustissima Eucharistia, panis verò substantialis, id est, em-
 stantiis longè præcellens. Hunc ergo præcipuè indiget non
 stantialis.

Et quidem 1. Quid æϥ☉ significet cuius con-
 priè panem cibarium, qui inciditur & manducatur. 11. h. 1.
 ☉ dicitur. Per metonymiam verò sumitur quoque
 to, unde panis conficitur. Gen. 47. v. 13. Psal. 104. v. 14. & 15. v. 1.
 chen pro omnis generis cibus, ut 4. Reg. 6. v. 32. imo præcipuè
 convivii in esu & potu Exod. 18. v. 12. Luc. 14. v. 1. Quin & po-
 cibus jumentorum, Psal. 147. v. 9. & fructus arborum, Jerem.
 illa etiam, quibus victus acquiritur, Proverb. 31. v. 14. Unde
 um fit, nomine panis in petitione ista intelligi omnia, quæ
 tionem corporis vitæque hujus pertinent, & in genere de-
 duntur appellatione Ἀγροφῆς καὶ σκελῆς, alimēt. iorum
 mentorum, victus & amictus, Gen. 28. v. 20. Matth. 6. v. 32. 1. Tim.
 quibus opponitur λιμὸς καὶ γυμνότης, inedia & nuditas, Rom.
 1. Cor. 4. v. 11.

Atque hoc si non solitarium, tamen primum quartum
 nis objectum esse, vel inde apparet, quòd nulla alia forte
 qua directè & principaliter pro bonis corporalibus supponitur
 cum tamen ista sint summè necessaria, nec dentur, nisi per pre-
 ratio Dominica sit perfectissima, in qua nihil omnium, quod
 stram indigentiam pertinet, qua de causa nominatur a Tertul-
 Totius Evangelii breviarium & salutaris doctrine compendium, Co-
 no, fundamentum omnium nostrarum orationum; a Lutero, & al-
 tionum & inexhausta sapientia.

Accedit, quòd bona spiritualia tribus primis petitionibus
 se contineantur, adeoque panem spiritualem petimus, cum dicitur

regni ejus adventum & voluntatis impletio- nib. Græc. Neque urgens causa est, ut idem objectum quartæ pe-

ccæ, & distinctæ sint, constituatur.

1. primis verò panem Eucharisticum πῶτος & in specie notari Panis Eu-

charistici batur. Nondum erat instituta Eucharistia, cum Christus di- charisti-

lo, suos Orationem istam doceret. Qui ergo panis iste Sacra- eus primò

primò intelligeretur? Vidit hoc Leonhardus Lessius, ideoque non intel- ligitur.

Justitia & jure, c. 37. dubit. 4. numero 17. vocem πῶτος non ligatur.

exponitur, ut solum significetur id, quod est supra substantiam.

inquit, ea petitis solum pertineret ad panem caelestem, ut Eu- charistica & ratione divina, nec peterentur subsidia temporalia, quod est

communem fidelium sensum. Deinde Apostoli non potuissent tunc

porum intelligere, quid Dominus istis verbis sibi vellet: Nondum enim

erat panis caelestem panem. Hæc ille, quibus absurdum aliorum Pa-

nam de pane Eucharistico interpretationem hauri obscurè im-

id quòd clariùs facit Cornelius Jansenius, Episcopus Ganda-

Comment. in Concord. Evang. c. 41. pag. 506. & 507.

2. Nomen ἄριστος quod attinet, variaz versiones & expositio-

nes eius reperiuntur, quas annotavit Chemnitius cap. 51. Harm. Evang.

cap. 457.

Ante Hieronymum Latina versio habuit quotidianum, fortas- Varia ex-

si de, quia Lucas c. 11. v. 3. addit τὸ καὶ ἡμέρον, quo singulis diebus positiones

quotidie opus est. & ἐπιτομία.

3. Hieronymus verò reddidit, supersubstantialem, quia notari

Sensus ergo juxta Erasmm hic est, quod debet non hujus, sed futuræ aut superventuræ vitæ Veritatem trarietur seopo Christi, perfectioni Orationis Domini omnium fidelium, expositio ista non immerito recipitur.

4. Alii deducunt quidem ab ἐπιτηδεύειν, ut *ἐπιτηδεύειν* id adventans vel quotidianus, sed sensu planè alio & diver-
nim panem corporalem dici adventitium, *vel* quia non accepisse, sed necesse eum subinde & semper sibi advenire, unde Lucas cap. 11. v. 4. vocat *ἐπιτηδεύειν* panem manu Dei quotidie abeuntem & adventantem: *Vel*, quia non quæsitus, sed *ἐπιτηδεύειν*, hoc est, *Parare* interpretatur, *vel* perveniens, ne nostræ diligentie, sed Dei beneficentia fruamur: *Vel*, quia panis non est principale, quod quæritur, sed adventitium & adjectitium, juxta illud Matth. 6. v. 31. *Quærite regnum Dei, & cetera adjicientur vobis.* Sed quia non solent à participiis scemininis, ut ab ἐπιτηδεύειν, id expositionem istam per omnia recipere & adpropinquamus.

Nos Chemnitii re-
stinemus.

5. Simplicissima ergo videtur Chemnitii sententia, quæ ducit, ut *ἐπιτηδεύειν* panis sit, qui sustentandæ substantiæ & vitæ nostræ necessarius est, quasi qui *ἐπιτηδεύειν* corporis & vitæ hujus sustentandam pertinet, ut ita præ non accipiat pro super, vel supra, sed pro *ad* seu *juxta*, & omne alimentum substantiæ nostræ congruens. Ita etiam ex *Suidas*, dum inquit: Panis *ἐπιτηδεύειν* ὁ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἀναγκαῖον, *ἵνα ἐπιτηδεύειν*, qui substantiæ nostræ sustentanda convenit, quocumque quotidie, interpretes rectè *quotidianum* vertit. Et quia vox facultates notat seu bona fortunæ. Luc. 15. v. 12. unde *ἐπιτηδεύειν* & eximius thesaurus, hinc colligit Chemnitius *ἐπιτηδεύειν* distinguatur contra *ἐπιτηδεύειν*, significare *vulgarem*, sive elemententem substantiam, adeoque in precatone ista non nisi *panem* *quotidianum* vel *panem* *demeni* & *sufficiens* quæ nos simul admoneri Christianæ *διουγκείας*, quæ magis est, 1. Tim. 6. v. 8. Atque sic petitio panis *ἐπιτηδεύειν* pulchrè con-
lud Salomonis Prov. 30. v. 7. *Mendicitatem & divitias ne dede-
tribue tantum victui meo necessaria: quo ipso voto caput hoc co-
sum & veluti bonæ spei sigillo obsignatum volumus.*

CAPUT TERTIUM.

De paucis quibusdam vocibus Hebraicis
disputatur.

Quae dicenda occurrunt, penè omnia sunt purè Theologica,
sola sonibus Biblicis eruenda. Quapropter ne saltum nimis
faciamus, & studium Philosophicum prorsus transiliamus,
agendum erit, eamque ob causam paucissima, &
tuc dumtaxat problemata hic ventilare nobis est animus, quæ
neque obsequuntur.

QUESTIO I.

Ad T. 1.
Controv.
2. l. 2. de
Christo.

ex nomine **אלהים** personarum in divinitate pluralitas
demonstrari possit?

A. Docendum Trinitatis mysterium in prima codicis sacri linea pa-
ram esse statuimus. Moses enim creationem mundi narra-
vit in **בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים** In principio crea-
vit. Langens verbum singulare nomini plurali, Per illud essentia u-
na personarum in una essentia pluralitas denotatur.

Causa argumenti vim ut evertant Judæi, & Judaizantes alii, va-
riae sunt & exceptiones congerunt.

Exceptio-
nes Judæo-
rum.

Quidam putant, per Elohim non solum Deum, sed unà significa-
re eos, qui DEO sociati fuerint in opere creationis, tanquam ad-
iutores, cum Elohim nomen sit derivatum à fortitudine, & ideo An-
geli tribuntur. Sed hos refutat Moses, qui hunc Elohim scq. cap. ali-
quies Jehovah Elohim appellat, quod nomen soli DEO proprium
est & vultus sole. Docet insuper Scriptura passim, Angelos à creatione
mundi excludere, præsertim Ela. 44. vers. 24. Ego Jehovah faciens o-
mnia extendi in celos SOLUS.

Aliud cum, per Elohim notari quidem pluralitatem, sed virtu-
tem & proprietatem Dei, non personarum in una essentia. At verò
hoc lingua usitatum est, ut rem singularem ob virtutum mul-
titudinem numero plurali efferamus. Medicus rola vires descriptu-
ras non ait, Rosa habet, sed in singulari, Rosa habet virtutem refrige-
randi, cerebrum roborandi, &c.

Sed miremur iudzos incredulos, & videlicet
cios, qui de sinceritate fidei, & concordie ejusdem
nunquam non gloriantur. Quam vero concorde
ne in sacro codice expositio ineuenter edoce-

Lombardus

nobiscum

sentit.

Lombardus *lib. 1. sent. dist. 2. lit. F.* & omnia, qui Ma-
sunt, *in v. 1. Trinitatis per prima Gene* eos verba
mant. *Quod non est dictum El,* inquit Lombardus, *qui*
lohim, quod interpretari potest Dii, sive iudici, ad
rum refertur. Et hanc sententiam per multa secula
conservavit Ecclesia.

Sed dis-

sentit Ca-

tanus.

Reperti tamen sunt, & repertiuntur hodiè nomina
ficios, qui cum infidelibus Judæis istud oppugnatum
tanus quondam censuit, nomen Elohim inflexione
esse, sed sensu singulare, quia deificatur numero singulari
falsissimum esse Lombardus notavit, & omnia Lex
mant. Elohim enim est à singulari Eloah, quæ vox expr
bi 4. v. 4. cap. 12. v. 4. c. 15. v. 8. cap. 34. v. 2. Psal. 18
bac 3. v. 3. Detur ergo causa, cur plurale sit positum, &
Moses rem singularem sine omni pluralitatis insinuatione
voluit? Præterea nomina reliqua terminatione pluralia, sig
singularia non construuntur cum verbo singulari, ut sit G
dem Elohim non modò inflexione, sed sensu quoque plu
quet ex eo, quòd nonnunquam Angelis & Judicibus mul
tum legatur.

Et Bellar-

minus.

Quod intelligens Bellarminus, aliā glossam assumpsit, dum la
c. 8. col. 285. A. argumentum nostrū ex voce Elohim petum, ni
admodum solidum, *Siquidem*, inquit, *Scriptura consuetudo*
videtur, ut nomina illustrium personarum ponantur in numeri
dinis, licet verba retineant numerum singularem. Quam
nos Itali ex parte imitatur, dum viris gravibus non dicimus. Tu
licet unum, non multos alloquamur.

Cujus ex-

ceptio re-

feratur.

At verò fucum talem Italicum in sacra lingua, quæ rim
simplex est, inveniri unde probabitur? De hominibus
tandam dignitatem in plurali loquimur nonnunquam
simile quid concedi nequit, quæppè ejus hæc est summa
& agnoscat, quis & qualis sit, & ita ut est, de eo sermo habet
itaq; Deus in essentia summè sit unus, non dignè loquitur de
ait esse Deos, sed impie & perversè.

quod magna sit discrepantia inter phrasin Mosaicam & linguarum. In his enim cum reverentia causa pluralis, nomen substantiae semper singulare manet, licet pronomen & verbum mutantur; ut, *Nos Dei gratia*, *Matthias mandamus*, non sicut Moyses verò aliter informat stylum, & nomen substantiae numero plurali effert, verbum verò singulari.

Genique in prima quidem & secunda persona honoris causa adhibetur pluralis, cum de uno est sermo, ut *Nos*, *Vos*, non autem in tertiis, ut enim dicitur, *Imperatores Matthias mandavit*, &c. Moyses autem in tertia, *Elohim vel Deus creavit*, ideoque peculiari hoc locutionis modo procul dubio peculiare mysterium innuit.

Ad videamus Bellarmini rationes, quibus modus à communi sententia recessit, nostrumque argumentum minus solidum esse demonstrare satagit. Sunt illarum quatuor, quas ordine diluemus.

1. Quia video, ait, in Scriptura hoc idem fieri, quando est sermo de multis Bel-
laminis. *Quatuor objectiones Bellarmini. Prima.*
laminibus aut falsis Diis, ut Exod. 20. v. 3. Gen. 24. v. 9. Exod. 11. v. 4. Quia quid mysterii hic lateret, non ita passim nomina pluralia cum verbis numero singulari conjungerentur.

Resp. 1. Quando id contingit, improprie fit, vel honoris causa, ut Genes. 24. v. 9. vel per Syllepsin omnibus proprie linguis frequentiam, ut Exod. 20. v. 3. Non erit tibi Deus alieni, id est, non erit tibi ultus ex Diis alienis, non secus atque Esa. 1. v. 3. dicitur: *Novit asinus praece Dominorum suorum*, hoc est, asinus quisque novit praece cuiusque Domini sui. Moyses autem procul dubio ab initio proprie locutus est, non figurate.

2. Nomen Elohim aliter creaturis, aliter Deo tribuitur. Quando creatura, aut cum verbo plurali jungitur, aut plurale aliquod habet appositum, aut alia aliqua nota insignitum est, ut quilibet deprehendere possit, non de Deo vero, sed de rebus aliis sermonem fieri. aliter creaturae autem Deo tribuitur, vel jungitur cum verbo plurali, ut 2. Sa-
m. 17. v. 13. vel cum adjectivo plurali, ut Jos. 24. v. 9. vel cum verbo singulari ut Gen. 1. v. 1. & ubique pluralitas personarum involvitur, inprimis quando cum plurali construitur. Non enim res una & singularis, sed distinctae numero plurali effertur.

11. Si ista vocabula haberent significationem pluralem, liceret dicere esse plures Deos veros. Cur enim quaso liceat Hebraice divinas personas appellare Deos, & hoc idem non liceat latine?

Resp. De tanto mysterio non est loquendum
sed secundum revelationem Scripturæ. & stylum Ecclæ
ergo dicit **אֱלֹהִים** in plurali, verum Latini non dicunt
DEUM. Ita enim definitum est in Conciliis, in loquendo
universa fidelium Ecclesia. Potest in hoc per hæc addita
brzum Elohim DEO tributum personale potius vocari
pluralitatem involvat, quàm essentialē: Latini enim
nisi essentialē est. Hinc fit ut Hebræus dicat Elohim, a
pluralitatem personarum, sed Latinus non dicat De
tur essentia Dei simplicissima.

Tertia.

III. *Nunquam LXX. nec Hieronymus vertit, Dii, ut ulli
tere auderet. Quod est argumentum, pluralem significare
ea nomina non habere, sed singularem.*

Resp. Multa Myſteria Veteris Testamenti in novo m
declarata & explicata. Fortassis ergo LXX. Trinitatē
phraſi illa non ita obſervârunt. Cauſa & alia ſubſe
minis pluralis cum verbo ſingulari conſtructio ſit in
interpretes in ſuis linguis non debuerunt imitari
tabulum **יְהוָה** & DEUS ſit essentialē, ideoque ſit Hebræum
(Elohim) vertiſſent per **יְהוָה** vel Deos, hoc ipſo protin
multiplicâſſent, & communem Eccleſiæ ſtylum non ſine h
ſpicione immutâſſent.

Quarta.

IV. *Si nomen DEI in textu Hebræico haberet pluram
tionem, ubicumq; invenitur in numero multitudinis, eſſet ap
tradiſtio in verbis divina Scriptura: Siquidem frequentiſſim
num nuntium eſſe DEUM, & tamen frequentiſſimè etiam le*

Resp. Apparens quidem eſt contradicſio, ſed non tra
Unitas enim & multitudo ſimul conſiſtere poſſunt, diverſi
Unus eſt DEUS essentialē, Trinus perſonis. Neque unitas
colleſ pluralitas perſonarum, nec pluralitatem unitas. Qu
אֱלֹהִים pluralem habeat ſignificationem reſpectu perſonarum
manet tamen & in æternum manebit DEUS unus reſpectu
Elohim ipſam essentialē multiplicaret, uti vocabulum Deus
contradicſio, unus Deus & plures Dii. Quæ verò non eſt
perſonas potius exprimit, hinc ſine contradicſione pluralit
cationem obtinere poſſet.

Et hæc fuerunt quatuor illa Bellarmini argumenta

hæc d. obſtante adprobat Pererius in cap. i. Genef. p. ii. num. 39. inquit, nec ſanè invalidis rationibus probari poſſet, nullum modum loquendi Moſiſ latere myſterium. Haſ verò rationes

1. Myſterium ibi primus invenit Lombardus, de quo nihil Ori-
gines & alii antiquiores. Alia obje-
ctiones

2. Diſcrepantia illa numeri non habet myſterium, ſed idioti-
ſmus Hebræz.

3. Non congruè dicitur de perſonis divinitatis, quòd ſint Dii. Nec
e. d. dicitur: *Perſona divina creavit mundum*, ſed creaverunt, ſicu-
t. Pater & Filius ſpirant Spiritum ſanctum, & non in ſingulari

4. Si modus hic loquendi foret inſolens apud Hebræos, Rabini
momenti, plenamq; admirationis & myſterii, non ſuppre-
ſerunt aliquid circa hoc commenti fuiſſent.

5. Moſes alibi de DEO loquens conjungit nomen Elohim cum
numeri pluralis. Ergò ſi per ſingulare unitas eſſentiz, cum per
pluralitatem multitudinis ſignificabitur.

6. Non benè conſultum fuiſſet Judæorum ruditati & ad idolo-
latram proclivitati: hinc enim illi occaſionem cepiſſent exiſtimandi,
eos eſſe Deos.

Hæc ſunt præcipua Pererii argumenta, pro quorum ſolutione, & Quatuor
notabilia
in hæc
quæſtionis deciſione luculentiori ſequentia notari volumus.

1. Trinitatis myſterium in Teſtamento Veteri non nihil obſcu-
& q. ſi ſub velamine fuit propoſitum, ideoque mirari haut de-
beamus, quòd non omnes iſtud in omnibus textibus, quibus inſinua-
tum eſt, tenuis obſervarint.

2. Non primus vidit myſterium hoc Lombardus, ſiquidem &
alii res Rabini modum iſtum loquendi peculiarem eſſe annota-
verunt. R. Huna dixit: *Niſi hic ſermo ſic eſſet ſcriptus, nemini ita loqui*
per. Pura vide apud P. Galatinum l. 2. de arcanis Cathol. verit. c. 9.
fuerunt nonnulli, qui non tantùm in iſta loquendi forma, ſed in
ipſo verbo יְהוָה myſterium Trinitatis latere cenſuerunt. Iſtis
enim tribus literis tres perſonas Cabaliſticè notari ſcribunt, nempe
primam literam י inſinuari בן ſeu Filium, per רוּחַ Spiritum
ſanctum, per אב Patrem, ex quo ſatis apparet, non Lombardum eſ-
ſe ſolum, qui ex principio Geneſeos myſterium collegit.

III. Non primò vel directè hinc probatur, sed in genere *nummum pluralitatis personarum*, cuius est dubio plurale nomen non sine causa adhibuitur, cum singulari non careat. Et sanè ratio afferri alia nulla potest, quondam simul pluralitatem in unitate voluisse, si ad id enim plurale est non tantum inflexione, sed in perfigendo quoniam singulari nequaquam destituitur. Illa verò sentu sunt singularia, quæ in singulari numero non deum, cum de Elohim affirmari nequeat, pro plurali & terminat, si su meritò habetur.

*Quomodo
vox Elo-
him de
creaturis
dicatur.*

Quantumvis autem tribuatur nonnunquam creaturæ, tur res tantum una singularis, ut *Genes. 24. vers. 9. cap. 42. v. 37. v. 16. cap. 21. v. 4.* attamen ob id argumento nostro nihil de 1. reverentiz civilis causâ pluralis quandoque adhibetur, verò de Deo hujusmodi schema politicum locum non habet, ræque locutiones istæ sunt figuratæ & syllepticæ, ut hic respiciant; attamen collectionem quandam, adeoque multa fiant volvant. 3. In omnibus ferè exemplis ostendi potest aliquid distinctiæ, quòd modo loquendi Mosaico *Gen. 1. v. 1.* exactè non respicquidem vel plurale habent additum, vel aliam notam, ex qua fieri potest facillè, non de Deo trino, sed creaturis tribuere. 4. Ut pateat, Mosen per nomē Elohim pluralitatem aliquam voluisse, hinc nonnunquam de Deo uno loquens, verbum adjectivum plurale illi ipsi nomini plurali adjungit, ut *Gen. 29. v. 7. Deut. 5. v. 26. Josu. 24. v. 19. 2. Sam. 7. v. 23. Job 35. v. 10. Psal. 149. v. 2. Esa. 44. v. 2. c. 45. v. 5. Jer. 10. v. 10 c. 23. v. 36.* Hac autem formulâ manifestè indicantur plures personæ Deitatis. consuevit verbum vel adjectivum plurale uni personæ tribuere, tantivum quidem Elohim non semper tres personas sed significat, ut *Gen. 1. v. 2. Spiritus Elohim*, hoc est, Patris & Filii, *super aquis*; vel unam, ut *Plal. 45. v. 7. Solum tuum o Elohim, li, in seculum seculi*: Et *v. 8. Propterea unxit te o Elohim, id est, Pater*: attamen adjectivum & verbum plurale quam uni personæ tributum legitur. Imò & illa ipsa vox, quando personam unam denotat, simul pluralitatem quandam vit. Non enim personam solitariam significat, sed personam Trinis, vel Deum in Trinitate, adeoque semper cum respectu ad per-

juncta est, & pluralitatem innuit. Firmum ergo manet ar-

gumentum, à numero plurali mutuatum.

Quod si tamen hæc nondum videantur satisfacere, addimus

rationem, nos in solo numero pedem non figere, nec in nuda

ruditione subsistere, sed simul respicere, 1. ad sensum Mosis. 2. ad

aliam mox subsequentem. 3. ad alia Scriptura testimonia, crea-

Elhim describentia.

1. Quod attinet sensum Mosis, extra dubium est, illum non

creationis causam effectricem, quippe quam omnes

cum Apostolis benè noverunt & prædicarunt. At verò cau-

sa est tota Trinitas, Pater, Filius, & Spiritus sanctus. De Patre

hoc assignatur creatio. Ps. 102. v. 29. Job. 1. v. 3. 1. Cor. 8. v. 6. Hebr. 1.

Spiritu S. Job. 26. v. 13. Quocirca cum Moses dixit; Elhim creasse

legit ejus est, Patrem, Filium & Spiritum sanctum creasse. Per

enim id omne intelligit, quod mundum creavit. At verò non

Pater, sed cum Patre Filius & Spiritus S. creavit. Moses igitur has

personas conjunctim plurali nomine Elhim intellexit.

Idem evincunt verba statim subsequenria, quibus Moses in-

ducit enim Patrem mandantem: introducit Verbum, per quod

facta sunt: introducit Spiritum sanctum, aquis incubantem &

curas foventem, ex quo ipso antiqui Patres hanc personarum di-

visionem collegerunt, quod Pater causa sit *αρχαγγελικῆ*, ex quo

Filius causa *ἀγγελικῆ*, per quem omnia; Spiritus sanctus causa

πνευματικῆ, in quo perficiuntur omnia, uti loquitur Basilii orat. 16. de

Spiritu S. Licet enim per dicere verbum *λογικὸν* & mandati note-

ri, tamen verbum *πνευματικὸν* & ipse Filius Dei, juxta explica-

tionem Johannoticam c. 1. involvitur, id quod fusè contra Bezam de-

monstrat Gesnerus disp. 1 in Gen. q. 4. m. p. 5. & seqq. Pari modo per Spi-

ritum S. aquis incubantem ventus creatus intelligi nequit. Talis enim

nondum extrabat, neque huic vis fovendi adscribi potest, sed soli

Spiritus S., cujus operâ omnis exercitus cœlorum formatus est,

nocte Propheta, Ps. 33. v. 6. Cum igitur Moses ipse Creatorem E-

lhim in personas quasi distribuat, indubitato inde colligimus, no-

men istud ierit plurali esse positum, ad denotandam in una Deitate

personarum Trinitatem.

tandem hoc ipsum evidenter comprobant alia Scriptura.

Ex aliis

dicta,

Probatur

Trinitas.

1. Ex sensu

Mosis.

Ex suo se-

quenti ex-

plicatione.

Scriptura dicta. dicta, in quibus Creator Elohim ita exponitur, quod Spiritus S. His enim omnibus assignatur opus creatio-
 fes creaturarum Opificem narraturus, personas istas creaturas
 Elohim notatas voluit. Prius verò istud multum potest
 potest, uti neque Pontificii dissentiant, præterea cum
 verba Psalms, Psal. 33. v. 6. *Verbo Jehovah creati sunt celi, & terra
 eius omnis exercitus eorum.*

Et hi sunt isti tres nervi, qui argumentum rectorum
 plurali petatum ita roborant, & adeò solidum est, ut
 minus, nec alii quicquam inveniant, quod cum aliquo ver-
 opponere queant. De quo enim nomen plurale Elohim pro-
 tur, quia à Mose creator constituitur, & mox in certas perso-
 buntur, alibi que per distinctas *ἑσθῆς* describitur, ut eo
 personæ quàm una necesse est. Atqui de Deo uno plurale no-
 him propriè dicitur, à Mose Creator constituitur, mox in cer-
 nas distribuitur, alibi que per distinctas *ἑσθῆς* describi-
 nus ostensum est. Ergò in Deo uno plures sint personæ, nec
 cesse est, id quod fuit demonstrandum. Cujus *ἑσθῆς*
 exegesis si postulas, invenies eam apud D. Hunnium p. m. in A-
 reo primo, pag. 1. seqq. D. Gerhardum T. 1. L. C. p. 127. 129. F.
 Junium T. 2. defens. 2. de S. Trin. pag. 70. Et in Bellarm. co-
 cap. 6. col. 56. Hieronymum Zanchium lib. 1. de Nat. Dei c. 4.
 p. 37. In primis l. 2. de tribus Elohim, cap. 1. p. 31. & Polam m. l.
 Theol. cap. 3. col. 1178 à quibus in gratiam Calvinii dissentit. P.
 cap. 1. Genes. p. 89. & seqq.

QUESTIO II.

INU quid significet?

Ad T. 2.
 contro-
 2. l. 4. de
 Christo.
 Quatuor
 celle in-
 ferna secū-
 dum Pon-
 tificios.

Pontificii, (ut in fingendis faoulis sunt industrii) quatuor d-
 inferni sive capsulas, sive cellas comminiscuntur, secund-
 tuor genera poenarum. Prima cella *damnatorum* ethiquam
 fenum dicunt, in qua perpetua poena & damni & sentus.
infantium non baptizatorum, & vocatur limbus puerorum, ubi po-
 ferna secū- tua est poena damni, sed non sentus. Tercia *purgandos* cel-
 dum Pon- purgatorium nuncupatur, ubi poena quidem est damni & sentus
 tificios. duntaxat temporalis. Ultima & extrema cella fuit *Patrum* vel
zari Testamento, quæ nunc vacua, discriminis ergò dicta

antum temporalis fuerit poena damni, line omni sensus
 10. de Durand cellas istas ita describentem in lib. 3. sen-
 p. 619. edit. Lugd. anno 1596.
 ut verò conclave istud ultimum, nempe limbum Patrum, spe- Argumen-
 adam veritatis extruxisse videantur, urgent imprimis vocabu- tum Papi-
 — לִּמְבֹרַת quod extat Gen. 37. v. 35. Descendam, inquit Jacobus, sicum pro
 — לִּמְבֹרַת quod vulgata reddit in infernum. limbo Pa-
 — לִּמְבֹרַת nunc lugens לִּמְבֹרַת quod vulgata reddit in infernum. rum.
 — לִּמְבֹרַת tale argumentum ne dunt: Descendere ad infernum.
 — לִּמְבֹרַת ad sepulchrum. Ergo est descendere in limbum infer-
 — לִּמְבֹרַת de Josephi, Jacobi, Patrumq; animæ in Veteri Testamen-
 — לִּמְבֹרַת Christum non in cælo, sed inferno extiterunt. Antecedens
 — לִּמְבֹרַת templo Jacobi: Hic voluit descendere eò, ubi Joseph erat,
 — לִּמְבֹרַת Descendam ad filium meum. At Joseph non erat in sepul-
 — לִּמְבֹרַת derede debet eum devoratum à bestia. Ergo non optat descen-
 — לִּמְבֹרַת ad Joseph, ubi non erat. Urget hanc rationem
 — לִּמְבֹרַת de Christo c. 10. col. 138. B. & c. 11. col. 540. D. Pererius
 — לִּמְבֹרַת Gen. disput. 8. p. 883. n. 96. Et Gregor. de Valent. T. 4. disput. 2.
 — לִּמְבֹרַת 4. pun. 2. col. 587. A.

Utrò לִּמְבֹרַת hoc plenè confutetur, de duobus breviter di-
 cemus 1. In genere, de varia acceptione לִּמְבֹרַת . 2. In specie, quam
 significationem habeat Genes. 37. v. 35. Hæc enim si explicata fuerint,
 argumentum Papisticum utrò collabascet.

1.

De significatione לִּמְבֹרַת in genere.

Derivatur לִּמְבֹרַת à rad. לָמַד petivit, rogavit, postulavit, ut
 ita Scheol, si de verbo ad verbum reddi debeat, sit quasi commune pe-
 titorium vel receptaculum. Vulgata plerunq; vertit per infernum LXX.
 per לָמַד , quæ vox derivatur a privat. א , non, & idèr videre, quòd ni-
 hil indicatur.

Occurrunt autem quinq; potissimum significationes Hebraicæ לִּמְבֹרַת 1. Pro loco vel לָמַד & statu damnatorum, in quo animæ impiorum ol & infer-
 torquentur. Quam significationem negat quidem Hugo Sanford l. ni.
 2. De descensu Christi ad inferos, distin. 11. p. 14. & seqq. existimans per 1. Pro לָמַד
 Scheol & infernum, non animarum sed corporum regionem, adeoq; & statu
 3. Aliud quàm sepulchrum notari: attamen frequentia Scripturæ dicta damnato-
 rum.

Quinq; si-
 gnificatio-
 nes לִּמְבֹרַת

luculenter eam confirmant, Num. 16. v. 33. *I* cecidit
Deut. 32. v. 22. *I*gnis succendetur in furore meo, & ad
Pl. 49. v. 15. *S*icut oves in inferno positi sunt. Pl. 5. v. 6.
fernum vivantes. Prov. 17. v. 20. *I*nfernus est perditio
Prov. 30. v. 16. *T*ria sunt insatrabilia, infernus &c. Qu
de sepulchro exponit Pareus in c. 37. Gen. col. 18. v. 8.
non satiatur, quia omnes homines boni & mali cuncti
At infernum satiari, quia non omnes homines, sed so
absorbentur. Quasi verò hoc sit satiari, cum iustis
impios absorbeat, ut tamen plures semper delinere
riabilis sit. Esa. 5. v. 14. *I*nfernus aperuit os suum. Ca. 4.
do cecidisti de caelo Lucifer? Ad infernum detraheris. Infe
tus est super te. C. 28. v. 15. Cum inferno secimus partem. Il
tinet istud Luc. 10. v. 15. Tu Capernaum usque ad caelum en
num usque dejicies. Et c. 16. v. 32. Dives elevans oculos suos in
esset in tormentu. Ubi cæli & inferni oppositio, tam
& capacitas, redeundi impossibilitas, ejulatus &
ibi patiebatur, primam hanc significationem, abunde
probant.

2. Pro do
loribus
inferni.

II. Pro doloribus inferni, vel afflictionibus quibusvis,
22. v. 5. Pl. 18. v. 6. Psal. 16. v. 3. *D*olores mortis circumdederunt me. Pl. 86. v. 3. *E*ruisti animam meam
no inferiori.

3. Pro ex
tremo
humilita
tis gradu.

III. Pro extremo humilitatis gradu, quo pacto intelligitur
istud 1. Sam. 2. v. 6. *D*ominus mortificat & vivificat, deducit ad
reducit: Dominus pauperem facit & aitiat, humiliat & suble
deducere ad inferos per humiliare, & reducere ab inferis p
tate exponitur.

4. Pro
morte &
transitu
hominu.

IV. Pro morte & transitu hominum, seu pro toto statu &
tione mortuorum sive bonorum bona, sive malorum mala.
feri Latinis sunt omnes mortui, sive supplicii æternis erucie
in campis Elisis delicientur. Hanc significationem annuat
par. 1. Clav. pag. 448. & confirmant etiam sequentia. Gen. 42. v.
cobus dimittere nolens Benjaminum ait: *D*educetis carum meum
dolore ad Scheolam vel infernum, quæ verba reperit Judæc. 44.
At verò hic locus damnatorum vel limbus aliquis intelligi
cùm cani hominis eò non deducantur. Job. 7. vers. 3. *S*icut canis

venit. sic qui descendit in Scheol, non redibit. Sensus hujus
 n. veritatis est, extendens se non tantum ad sepultos, sed ad eos
 in tumulis, qui inhumati abjiciuntur. Quare per descensum ad
 Scheol, nisi status mutatio, mors & transitus ex hac vita denotatur.
 verò huc quadrat locus Psalmi. 89. v. 48. *Quis est homo, qui
 & non videbit mortem, & quis eruet animam suam de manu in-*
 No. hic intelligitur locus damnatorum, quia multorum ani-
 in celum evolant. Psalter autem de omnibus hominibus loqui-
 Nec sepulchrum, quia corpora, non animæ sepeliuntur, & ho-
 non pauci sunt, quorum corpora sepulchris non mandantur.
 tur potius communis ista mortis regio, quæ ex hac peregri-
 one omnes transeunt, & viam universæ carnis ingressi ad patres
 divertunt.

Et idem pertinet illud Lutheri, qui super c. 25. & 42. Genes. scribit *Sententia*
 o. b. *Necesse est, aliud esse Kefer, & aliud Scheolah. Sicut autem se. Lutheri*
 or, *Kefer, commune est tam piis, quam impiis: Im & Scheolah. de Scheol.*
 o. b. *Rectè igitur hac distinguuntur, ita ut sepulchrum sit locus, in*
 o. b. *quo ossa, de mortuorum reconduntur, certo tempore, certâ perso-*
 o. b. *& loco. Scheolah autem commune quoddam receptaculum, non corpo-*
 o. b. *rum tantum, sed animarum, ubi omnes mortui congregantur.* His sanè
 o. b. *vis videtur Lutheri statuere, Scheolah notare receptaculū quoddā*
 o. b. *commune omnium animarū post mortem, & occasionem sumit, ex Au-*
 o. b. *ro, qui tom. 3. in Enchiridio ad Laurent. c. 109. col. 190. ita scriptum*
 o. b. *est: Tempus autem, quod inter hominis mortem & ultimam resur-*
 o. b. *rectionem interpositum est, animas abditis receptaculis continet, sicut u-*
 o. b. *ter, digna est, vel requie vel arumnâ, pro eo, quod sortitus est in car-*
 o. b. *ne vivere. Et sanè haut negari potest, duo distincta esse anima. Duo ani-*
 o. b. *ma sunt moriem receptacula, alterum piorum, quod sinus Abraham; marū re-*
 o. b. *ceptaculum, quod infernus, unde Origenes tom. 1. in proem. septimulā;*
 o. b. *col. 666. edit. Basil. anno 1571. Anima, ait, cum ex hoc mundo*
 o. b. *erit, pro sua meritis dispensabit, sive vita æternæ ac beatitudinis*
 o. b. *ante se posuerit, si hoc ei sua gesta præsuerint; sive igni æterno ac sup-*
 o. b. *plicis mancipanda, si in hoc eam scelerum culpa detorserit. Quod autem*
 o. b. *commune quoddam & indistinctum detur omnium animarum habi-*
 o. b. *aculum istudque per Scheolah in scripturis notetur, firma ratione*
 o. b. *demonstrari nequit. Quocirca non putandum est, tam crudum fuisse*
 o. b. *Lutherum, ut statuerit, piorum animas in quodam communi domici-*
 o. b. *lio cum impiis permixtas esse, veluti Pareus in cap. 42. Gen. col. 2042.*

hoc si objicit: sed potius per Scheolah significatur leonimorum in suas sedes transitum, statusque mutatio communem. Qua de causa *Gesnerus* disput. 14. in *hunc* C. thes. 30. distinguit inter receptaculum *commorandi* & non illud per Scheolah intelligitur, non secus *apud* di. v. 14. *En ego hodie ingredior viam universæ terre*. hæc est, ergo via, & iste communis transitus juxta *Lutherum* voce primitur, ut ita descendere ad Scheolah, nihil sit aliud, quam viam universæ carnis ingredi, & propterea tribuitur nominis, *Job. 21. v. 13. Psal. 55. v. 16.* Sed etiam bonis, *Gen. 37. v. 35. cap. 4. vers. 29. 31.* Quod si verò *Lutherus* communem quendam limbum per Scheol notari statuit, & antiquam in *Patribus* opinionem secutus est, ab ejus partibus stare non possumus.

§. Pro sepulchro.

V. Pro sepulchro, quam significationem ostendit *Gen. 42. v. 38. Deducetis canos meos cum dolore ad infernum.* Deductionem licet mors & transitus ex hac vita in genitum, ligi, procul dubio tamen simul ad sepulchrum respiciatur, ut *pus* unâ cum canis conditur, *3 Reg. 2. vers. 6. Non deducetis canes pacifice ad inferos.* *Jobi 14. v. 13. cap. 17. v. 13. Etiam si dixi expremmen infernus domus mea. Quis mihi hoc tribuat, ut in inferno me?* *Psal. 6. v. 6. In inferno quis consitebitur tibi?* *Psal. 141. v. 7. sunt ossa nostra secus infernum.* *Esa. 38. v. 18. Infernus non confitebitur.* *Ezech. 31. v. 7. Et ipse cum eo descendet in infernum ad interitum.* *Jonæ 2. v. 3. De ventre inferni clamavi, &c.*

Inferi ab inferendo.

Et hæc significatio apud Latinos quoque scriptore, & can de sunt, qui infernum derivatum putant, non tam ab eo quod sit, quam ab *inferendo*, eò quod mortui efferantur domo & humo. Hinc enim inferiæ & inferium vinum apud *Arabes* & leges de mortuis sepeliendis latæ, dicuntur leges de *inferendis*. Patres itidem inferorum vocabulo non raro sepulchrorum designant, & resurrectionem Christi aliorumque relictos vocant reditum & reductionem ab inferis, quam pharisei & gentes indocti Pontificii, Patrum inde limbum & peculiarem cavernam extruxerunt.

Sunt tamen nonnulli ea in opinione, significationem *inferi* gratis esse magis, quam necessitatis. Et sanè quædam modò allata de communi transitu ex hac vita, adeoque secundum quædam

modè exponi possent; interim tamen cum non de Hebraicis.

temate liceat, acceptionem hanc quintam meritò reti-

Alq. hæ sunt præcipuè τὸ ἸΝΨ vel inferni significationes, Duo' no-
gignitur errare. *Calvinianos, qui πῶτος de sepulchro intelligunt. Ita enim ex distic.*

in explie. cap. 2. Act. vers 27. Descendere ad inferos propriè
significat sepulchro condi. Nam certè Hebrais Scheol idem
acceptione declarat atq. Bor & Kefer, qua vocabula sepul-
um significat.

Pontificios, qui non nisi de loco damnatorum accipi volunt.
inquit Bellarminus l. 4. de Christo c. 10. colum. 538 B. vox
accipitur pro loco animarum subterraneo. Verùm modò pro-
ἸΝΨ propriè notare voraginem & quoddam quasi peti-
accipi autem ordinariè in Scripturis nec de solo sepulchro,
nec tantum de loco damnatorum, unde opiniones istæ, utpote nullis
fundamentis nixæ, ultro concidunt & evanescent.

II.

De significatione τὸ ἸΝΨ Gen. 37. v. 35.

Papicolas de quodam Patrum limbo exponere, dictum est in
p. c. p. o. neque quæstionis: quam interpretationem falsam, & argu-
mentum inde ductum nullum esse, duabus rationibus probatum
demonstr.

1. Contextus Mosaiæus nihil aliud narrat, quàm votum Jaco-
b & quædam votum moris, sibi cum filio communis futuræ. non quæ-
quoad speciem, sed quoad genus, hoc est, cupit mori & esse cum fi-
liis. Verò quia ordinariè sequitur sepultura, hinc simul ad se-
trum respicit, & sepeliri optat; quasi dicat, Et ipse moriar atque
per Scheol.

Si excipiant Papicolæ: At Josephus juxta Jacobi opinionem non
exultus, quia credebatur cum à bestia devoratum. Resp. 1. quasi verò
hæc sint contraria, & nullus unquam à feris disscriptus fuerit sepultus,
tamen experientia contrarium doceat. 2. Phrasis, descendere ad
sepulchrum in infernum, non conjunctionem corporalem in sepulchro
devorat, liquidem & ille pater descendere dicitur ad filium, qui in
terra.

terra à filii tumulo remotissima sepelitur. 3 Quam per
 ftum ad Scheol nil aliud significatur, quàm mors. *J*
ex hac vita, non conjunctio animarum in aliquo l. bo
Quemadmodum filius meus mortuus est, ita & ego p. a tuu
 sensu infra legitur cap. 42. v. 38. *Si accideres illi mor. in vi. s. s.*
sis, descendere faceretis canitiem meam in infernum. Et
 • 44. v. 29. 32. At verò canities non descendit vel in limbum
 damnatorum. Horum ego nihil per *ΛΙΜΒΟ* intelligi pot
 genere significatur mors & corruptio corporis, quò p. a. *Chryso*
stomus illa verba, *Deducetis canitiem meam cum in tuu*
feros, hoc est, facietis ut consolatione privatus cum dolore v. a. s. s.
 Eandem interpretationem urgent *Eugubinus* in *Recogni*
teuchi, *Cajetanius*, *Vatablus*, *Lippomanus* in *Catena*, & *Paulus* *E*
 quos sine causa taxat *Pererius*, loco suprà allegato.

II. Si limbus Patrum nil aliud est, quàm figmentum Pa-
 tum locus *Gen* 37. de illo exponi non debet. Sed verum, ut p-
 probatur.

Papisticus
Patrum
limbus se-
psem ar-
gumentis
refutatur.

I. Ab *Exemplo Enochi*, qui fide translatus est, ut non
 mortem, *Gen* 5. *Hebr* 11. Quò autem translatus sit, indicat *E*
cus 6. 44. v. 16. *Enoch*, inquit, *placuit Deo, & translatus est in Para*
Num verò Paradisus est limbus Patrum? Quin quòd à terra lu
dieitur. Ergo non intra terræ viscera fuit in limbo quodam c-
Et Gen 5. v. 24. legitur, quòd *Enoch* *iverit ad Deum*, quòd iue
 lum ad se receperit. Valdè autem absurdum est *compendium Th*
ca veritatis, quòd *Paradisum de limbo* interpretatur, quoniam
 fruitio Dei, quam metaphoricam acceptionem innuit quoq. *B*
c. 14. in fine. Etenim si fruitio Dei est in limbo Patrum, quoniam
 poena damni locum habet? Et quæ fuisset consolatio latron
mecum eris in Paradiso, id est, in limbo, & privaberis aspectu *D*
 namque damni sustinebis?

2. Ab exemplo *Abrahami*, *Isaaci*, & reliquorum fidelium, qui
 colere dicuntur urbem illam *πρωτόγον* *Hebr* 11. v. 13. & 16. ab eo
 tempore, quo quisque vità terrèna excessit.

3. Ab exemplo *Elia*, qui igneo curru non in limbum deo
 præcipitatus, sed in cælum sursum evectus est, 2. *Reg* 2. Et 1. *Marc* 9. *11*
dicitur, Elias zelo affectus legis assumptus est in cælum usque. Ergo
 fuit in inferno.

4. At apparitione in monte Thabor, ubi Moyses & Elias ad collo-
quium Christo non è subterraneâ specu & fuliginosâ inferni ca-
verunt, sed è celestis gloria advocati apparuerunt, *Matth. 17.*
non enim non ex animâ, sed *δόξη Luc. 9, 31.* Quomodo verò tum
damni sustinuerunt?

5. Ex *Sap. 3. v. 1.* ubi dicitur, *Iustorum anima in manu Dei sunt, &*
non eos tormentam. Ergo nec pœnam damni, nec pœnam sen-
tiantur. Sic enim ab omni tormento sunt liberæ, nihil mali sen-
tiunt in manu Dei sunt positæ, non carebunt conspectu Dei.

6. A sinu Abrahæ, in quem statim receptus est Lazarus. Ille au-
tem sinus nihil est aliud, quàm ipsum beatorum domicilium. Ita enim
Augustinus tom. 2. epist. 99. col. 438. *Quòd si nusquam in divinis*
scripturis habitatio legitur, non utiq; sinus ille Abrahæ, id est, secreti a cujusdam
habitationis, aliqua pars inferorum esse credenda est: Quanquam in
Magistri verbis, ubi ait, dixisse Abraham, Inter vos & nos
est magnam firmatum est; scia, ut opinor, apparet, non esse quandam
partem, & quasi membrum inferorum, tant a illius felicitatis sinum. Chaos
magnum, quid est, nisi quidam hiatus, multum ea separans, inter
que non solum est, verum etiam firmatus est?

7. Ab autoritate Patrum. Athanasius in symbolo: *Qui bona e-*
operantur, in vitam æternam; qui verò mala, in ignem æternum Augu-
stinus tom. 10. serm. 18. de verbis Apostoli col. 349. Due habitationes
in igne æterno, alia in regno æterno. Idem t. 7. lib. 1. de peccat.
& remiss. c. 28. col. 680. Nec est ullus ulli medius locus ut possit esse,
inter diabolum & Christum. Et tom. 5. lib. 21. de C. D. c. 25.
col. 31. Non est locus medius, ubi non sit in supplicio, qui non fuerit con-
servatus in Dei regno.

Quæstio II.

Quid notetur per *אֵלֶּיךָ וְאֵלֶּיךָ*

Ad Contr.

3. T. 1. L. 4.

Pro infallibili iudicio Papæ pugnant Romanenses, sed argumentis
valde subticis & fallibilibus. Inter cætera summi Sacerdotis in Te-
mento Veteri pectorale urgent, uti videre est ex Bellarmino lib. 4.
R. P. cap. 3. col. 968. D. Positum erat juxta mandatum Domini
Exod. 28. 30. in pectorali isto, *Urim & Thummim*, hoc est, exponente
Bellarmino de Trina & veritas. Hinc colligunt. Deum isto signo pro-
phetæ, & summi sacerdotis pectore habitaturam doctrinam &
veritatem.

veritatem, ideoque illum non erraturum. cum
quia Testamentum Verus est figura Novi, hinc le-
num Pontificem in iudicio esse infallibilem.
argumento *virtutis* delitescunt. 1. Incongrua
probabilis explicatio, & 3. Falsa accommodatio, de

II.

De vocum istarum derivatione

*Falsa de-
rivatio
Bellar-
mini.*

Bellarminus col. 969. B. talem Etymologiam tradidit
דורין deducti à rad. דרר, quod est docuit. & דרר
דורין, quod est credidit. Rationem hanc adfert, quia Huc
rit doctrinam & veritatem, LXX. δῆλωται καὶ ἀληθῆ

*Vera alio-
rum.*

At verò derivatio ista prorsus coacta est, & non
nulla fermè literarum ad invicem sit convenientia,
phi & Hebræz linguæ periti concorditer & abque
ne דורין derivant ab דרר, quod est *illuxit*, unde ne
flamma, focus; in plurali דורין id est, *lucet*, vel ut Pag
illuminationes; Lutherus, *lichtet*; דורין verò descendit
דורין, integrè consummatum est, perfectum est omnibus
דורין integer, perfectus, & דורין, integritas, vel perfectio
v. penult. & tandem דורין integritates, vel juxta Pag
Eliones, Germ. *Necht*.

*De exposi-
tione Hie-
ronymi &
LXX.*

Quod verò LXX. & Hieronymum attinet, illi
posuerunt non propriè, sed μετὰ ἀληθειᾶς & ad finem per-
runt, quàm ad nativam significationem. Nam ut Urim
dorem, sic figuratè & ex consequente δῆλωται vel manifestum
notat, quia quod manifesta facit omnia, lux est, *Eph. 5. 8.*
Thummim propriè perfectionem significat, sic δόξα αὐτῶν & virtus
spiritualibus veritatem. Hanc igitur figuratam significationem
derunt LXX. quia putarunt eam ad rei veritatem & sensum ex
magis esse convenientem.

*Nobiscum
facit Pe-
rerius.*

Vidit hoc Pererius, ideoque versionem LXX. sic recipi
veram & genuinam etymologiam non rejiciat. Verba enim
in cap. 25. Gen. disp. 2. num. 27. p. 720. Lapidis illo: Deus app
bus vocabulu Hebræu, Urim & Thummim, quæ virtutem

responsa divina significant. Urim namq; latine significat lu-
 minationes, quod sacerdos divinitus illuminaretur ad pra-
 edicandum & praedicandum futura. Quamobrem LXX. appellarunt ὀφθαλμο-
 manifestationem. Hieronymus autem vertit doctrinam, quod
 illuminatus à Deo doceret populum de iis, quae consulebatur. At
 Thummim significat perfectiones, quod ea, quae respondebat sacer-
 dos, vera essent, id est, verissima, sine ullo veritatis defectu, & absq; ul-
 lo mendacii: quocirca LXX. verterunt ἀληθείαν, & Hierony-
 mus reddidit veritatem.

Pererio adde Martinum Delrio Jesuuitam, lib. 4. disquisitionum Et Martij
 in c. 1. quæst. 2. sect. 1. pag. 489. ita scribentem: Urim significat no Delrio.
 rationes seu lumina, à radice Ur. Thummim significat perfectiones,
 vitam perficere, &c.

Disceat igitur à sociis suis Pererio & Delrio Bellarminus, versio-
 nem LXX. & Hieronymi, cum in figurata vocum significatione fun-
 dant, nihil prajudicare acceptioni propriæ, & derivationi genuinæ.

II.

De varia explicatione.

1. Nonnulli censent ipsum pectorale, quod duodecim constabat
 gemmis, vocari Urim & Thummim. Sed contradicit Hæsis sive colloca-
 tio & repositio. Nam aliud fuit Urim & Thummim, quod ponebatur,
 & aliud pectorale λόγιον, in quo ponebatur. Sic enim habent verba
 Exod. 28. vers. 30. Et dabis vel pones in pectorali indicii Urim & Thum-
 mim.

Fuit autem pectorale istud vestis quædam superhumerali anne-
 xuenda, duodecim gemmis ornata, stupendi & admirandi coloris, quæ
 12. Patriarcharum nomina affabrè inscripta fuerunt. LXX. istud
 pectorale vocant λόγιον, quali dicas, fatidicum, reddensque oracula.
 Nè dictum est Rationale, ad expressionem vocis Græcæ, & fortè
 id, quod cum per illud ederentur divina responsa, non videretur res
 quædam esse irrationalis, sed ratione atque intelligentia pollens. Usus
 enim istius pectoralis fuit, ut Urim & Thummim contineret, unde
 sacerdos fieret, de Dei erga se & populum voluntate, quoties
 de jure consultuibus responsa erant danda, Num. 27. v. 21. Esdra 2. v. 63.
 Nehem. 7. v. 65.

2. R. David Kimhi videtur ipsos 12. lapides in pectorali sitos per
 Urim & Thummim intelligere. Ita enim scribit super cap. 20. Jud.

Per Urim
 & Thum-
 mim in-
 telligant
 quidam
 1. Ipsum
 pectorale

2. Duode-
 cim lapi-
 des in pe-
 ctorali.

vers. 27. citante Dn. D. Hoë in cap. 1. Apoc. 61. *hic mor-*
Deum: qui volebat de publico vel aliqui de gravi negoti-
niebat ad Sacerdotem, ut indueris Ephod stabat coram a-
Ephod siue in pectorali erant inclusi duodecim lapides, p-
nomina duodecim tribuum erant inscripta: addel antur, no-
hami, Isaaci, Jacobi: atq; ita in illis lapidibus erant omni-
phaueti. Interrogantem oportuit faciem obvertere ad sacer-
terrogare, non quidem tam apertè, ut vox audiretur, nec a-
rè, ut tantum anima constaret, qua petebat sed eo modo, ut te-
precata in primo libro Samuelis, ubi dicitur tantum latuisse
xisse quicquam, quod audiri potuerit. Deinde sacerdos hoc
batur oraculum: sancti vtiliter a quadam in pectorali relictis in
loco, vel fulgore, in quibus sacerdos oraculum & volun-

Atq; hæc illa sunt Urim & Thummim, quæ sacerdos in pectorali
 Eandem opinionem tenet Josephus l. 3. Antiq. c. 9. m. 1.
 Pererius loco suprâ dicto. Cum, inquit, Deus jubet n. Ratiocinari
 rim & Thummim, intelligat Lector, significari, debent per
 duodecim illos lapides preciosos, qui divinam hanc virtutem
 pramonstrandi futura, & prædocendi, quæ agenda erant

3. Nomen

Jehovah.

3. Rabbi Salomon vult esse nomen Dei *יהוה*, quia in
 in rationali, ex cujus fulgere sacerdos cognoscebat
 sum, cum ab aliquo interrogaretur. Et hanc Scripturam d. 1.
 & Thummim, quod Dominus per eam clarè & perspicue
 verbum seu voluntatem suam, ac quod locutus est, etiam de
 Nam Urim, ait, illuminationes seu ignes, Thummim autem p
 significat. Sequuntur cum Vatablus, Augustinus, Steuchus, Lier
 ab Oleastro, & Paulus Fagius, qui addit, nomen *יהוה*, quia
 dictum esse Urim & Thummim, Quia notitia SS. Triados men
 minet & perficitur.

4. Ada-

mantem

quendam.

4. Suidas in dictione Ephod adamantem fuisse memorat. C
 sacerdos, inquit, sciscitaturus esset de re aliqua oraculum à
 Ephod in superhumerali ad medium pectoris, & subiebat m
 sub ipsum, quas cum detraberet, deprehendebat, eas quasi ob
 infestas. Si DEUS petitioni annuebat, confestim m. h. a. p. a
 sin negabat, nihil ad proprium & pristinum lapidis fulgorem acc
 quod si Deus voluit populum obicere gladio, lapis reddebatur cr
 autem imminebat mors, lapis fiebat niger.

Montanus in apparatu suo putat fuit duos splendidiss. Hebraicis. Deo traditos Mose *אִשְׁמוֹת*. Nihil enim legitur de causa. Duos la-
te. nec dicitur ad Moſen, *Facies, ſculpes*, ſed tantum *pones*, pides ſplē-
admodum & *Lev. 8. v. 8.* unde colligit, Moſen accepisse illa jam didissi-
mos.

Augustinus tom. 4. l. 2. quæst. in Vetus Testamentum quæst. 6. Ipsa hæc
col. 162. putat hæc ipsa nomina *Urim & Thummim* fuisse au-
teris scripta in medio rationalis, quod ante pectus sacerdotis *rim &*
bat. Eius opinionem sequitur Bellarminus col. 969. A. *Thūmim.*
In tanta verò sententiarum varietate quid statuendum sit, non
dele apparet. Hoc certum est, quod per *Urim & Thummim* responsa
dantur in populo Judaico. Duo autem sunt incertæ.

1. Quomodo Deus ista responsa dederit, an per Angelum, an per *Duo in*
sacerdotem gemmarum, num per occultam Spiritus sancti revelatio-
& afflatum, num verò per aliud quoddam *עֲצָוֹת*? Nihil enim de
hoc in Scripturis expressum dicitur. *quæstione*
hac incer-
ta sunt.

2. Quæ & qualia signa fuerint *Urim & Thummim*. Sic enim au-
res variant, ut nihil certi definire liceat, sed istud Augustini potius
adumendum sit: *Non satis liquet.* Interim tamen maximè probabilis *Adproba-*
vetur nobis B. Lutheri opinio, ipsas duodecim gemmas in Rationali *tur Lurbe-*
tas, *Urim & Thummim* appellatas esse, eò, quod insoliti splendoris
refractingem emiserint, omnimodam perfectionem sine vitio *riscenten-*
tuerint, & sacerdotes ex illa in rebus dubiis mentem Jehovah per-
fuerint. Nam *Exod. 28.* primùm recensentur lapides, & post præcipi-
Mos, ut ponat in Rationali *Urim & Thummim*, quibus vocibus *gemma*
non proprios, sed novi planè lapides notarentur, eorum utique fa-
bricam, sicut & reliquorum præscripsisset Dominus. Neque dicitur:
Serbes Urim & Thummim, sed *pones*, ex quo sequitur, non nudam scri-
pturam, sed potius corpora subsistentia per *Urim & Thummim* nota-
re. Quare inconueniens & minus probabilis est Bellarmini expositio,
quam ideò *Pererius* l. d. non immeritò rejicit, nec non *Martinus*
Primo, qui Lutheri sententiam aliquot rationibus confirmat, & con-
trarias objectiones diluit pag. 489. 490. 491.

III.

De Bellarmini accommodatione.

Esse vita Leviticum *Urim & Thummim* eò trahit, ut demon-
Pp i Arci

ſtrec infallibile ſummi ſacerdotis iudicium, in
ni Papæ, quem iſti ſucceſſiſſe autumat.
commodatio & quàm elumbis ratioſiſta, tribus
potest.

1. Si maximè Urim & Thummim ſignificaret
ritatem, & licèt hæc ipſa verba peſtorali ſuſſent, in
men minimè ſequeretur, ſacerdotes ſummos errare
iſtas enim voces non quales ſemper futuri ſunt: ſed
ant, monuiſſet Deus. Fuiffent admonitiones
infallibilitatis. Neque legitur peſtorale a
tionem veræ doctrinæ, ſed potiùs ad prædicationem
tuum. Doctrina enim ſcripto Moſis volumine con
nec opus erat, illam ex fulgore peſtoralis primùm audire

2. Si Urim & Thummim innuit veritatem
ſummos Judæorum Pontifices errare non poſſunt.
falſum eſt. Quis enim neſcit, multos eorum
erravit Urias ille, qui tempore Achaz altare Dauid
Hierofolymitanum introduxit, 2. Reg. 16. v. 16. Anno
dotes, qui Jeremiam in carcerem coniecerunt, & tru
clamârunt? Annôn errârunt illi, qui Chriſtum, Dei
ſtandum eſſe iudicarunt?

3. Si ex abundanti hoc detur de ſummo ſacerdote
quid hoc ad Pontifices Romanos? Neque enim Petrus
Papa ſucceſſit illi, ſed unus omnium Dominus Chriſtus
vitico ſacerdotio fuit adumbratus. Hic ſolus nec in doct
re, nec in vita delinquere potuit. Hic verè habuit Urim
puritatem, & Thummim ſeu vitæ perfectiorem. Cæteri
poſſunt. Romani autem Pontifices actu ipſo errârunt
catisque polluti fuerunt & ſunt longè graviffimis, velut
ſtratum dedimus.

Quocirca ex hætenus dictis pro concluſione huius
talem maximam deducimus: Ab Urim & Thummim ad
cem iudiciis; à ſacerdote ſummo in Veteri Teſtamento ad Pon
cem Romanum in Novo non licet argumen
tari.

IV.

Hebraicu.

Ad T. 3.

Controv.

3.1.1. de

Missâ.

Daniel. II. vers. 38. Missam Papalem significet?

Dan. II. v. 38. de idolo quodam Antichristi, quod Hebræa nuncupatur. Idolium istud quoad rem ipsam nihil aliud, quam cultus missæ: unde factum, ut propter allusionem nonnulli ex Nostriis scripserint, Missam de Hebræo vocari descendere, id quod tamen non de vera & germana, sed de quædam. 10. tradidimus, sed tantum allusiva Etymologia inveniuntur voluerunt, ideoque inmerito taxantur à Bellarmino l. 1. de Idol. c. 1. col. 127. A.

Idem sententia istius veritas, & Missæ Papalis cum idolo non convenientia ostendatur, hoc præsupponimus, quod Prophecia *Dan. II. v. 35. c. 11. Missæ ad finem vaticinetur non de Antiocho, sed Antichristo* quia de causa Lutherus ad caput duodecimum versus sequens. Ista verò hypothesin ex abundanti sequentibus arguitur. Ista verò hypothesin ex abundanti sequentibus arguitur.

1. Propheta concludens *vers. 35.* vaticinium de Antichristo mox addit. *Adhuc aliud tempus erit:* quibus verbis clarè indicat, se non de Antichristo, sed de alio tempore vaticinari. Quamvis autem medietate connectantur verba, ut videatur de eodem Antiocho nem esse. nihil tamen novi hoc est in scripturis, ut etiam distincta conjungantur. Sicut enim *Gen. 3.* Dominus post lapsum iniuncto corpore serpenti alloquitur, mox autem de antiquo serpente Diabolo agit, *v. 14. & 15.* sic in hac Prophetia Angelus ab Antiocho, veluti typo exorsus, postea statim totum sermonem, ad Antichristum, veluti Antiochi antitypum depingendum dirigit.

2. Vaticinium istud ad Antiochum accommodari nequit. Licet enim statuam suam in templo Hierosolymitano erexerit, nusquam supra omnes Deos sese extulisse, quin Jovem Olympium, se ipsum se majorem coluisse, imò contentus fuisse legitur, si modò Deorum haberetur, Et nihilominus hoc facturum esse Antiochum, constat ex *2 Thess. 2. v. 3. 4.* fecisse Papam & etiamnum faciebatur alibi, unde concluditur, vaticinium istud Danielis de Antiocho, vel Papa Romano esse intelligendum.

De illo agit, qui *non curabis amorem mulierum, v. 37.* sic enim

Dan. II. v. 35.

non de

Antiocho,

sed Anti-

christo

sermo est.

Quod pro-

batur sex

rationibz.

habet textus Hebræus, cui contrariatur vulgata) id est, quod
um Ecclesiasticis personis prohibebit, neque ipse
quod optimè quadrat in Papam Romanum, non autem
qui conjugatus fuit, & in conjugio filium Alexandrum

4 De illo agitur, qui Deum patrum suorum non
37. Antiochus autem idololatriam gentilem à majore
strenuè tutatus & vehementer sectatus est.

5 Evincit hoc ipsum coherentia textus. Nam
surrectione mortuorum c. 12. nexu insolubili
mitatis istius conjungitur, ita ut utrumq;
Jam verò non Antiochus, sed solus Antichristus usque ad adventum
Christi persistet.

6. Tandem saniores Rabbinì & orthodoxi Patres
hunc locum exponunt de Antichristo, in quo sequuntur. A
qui Prophetiam istam attinere filium perditionis habet obsecro
it. 2. Theff. 2. v. 3. 4. 5.

Hypothesi ergo istà præsupposità, versum 38. consideremus
quem ita vertit Pagninus: *Et Deum Mahuzim super basi sua
suo glorificabit, & Deum, quem non noverunt Patres ejus, glorificabit
auro, & in argento, & in lapide pretioso, & in desiderabilibus*

Varia opi-
niones de

מָחֻזִּים

Variz autem de hoc textu sunt sententiz. Porphyrius
sim intellexit oppidum Modin, in quo Matharias cum suis
quos Antiochus ad cultum Jovis Olympii compellere conabar
meritò ridetur ab Hieronymo. Alii exponunt de statua Jovis
pii in templo collocata ab Antiocho. Alii de præsidio ibidem d
to. Verùm modò demonstratum est, textum istum de Antiocho
loqui.

Scholasticorum & Pontificiorum interpretario hæc est, quod An
tichristus palàm quidem nullum Deum culturus sit, sed seipsum
templo Hierosolymitano ostensurus, ut Deum; clam in crimina
nem quendam, nomine Mausim adoraturus, utpote à quo omni
potentiam adepturus sit. Verùm cultus iste ab Angelo describitur
ut privatus, sed ut maximè publicus. Nam Antichristus locos & th
tronos ejus cultus maximis honoribus affecturas, præmiq; loco
gna mundi illis distributurus esse dicitur.

R. Salomon Deum hunc, Deum Cherubim exponit, quibus cultus
Rex iste foras sit initurus.

moderni putant esse σφάλμα & legendum מלחמא Hebraicū.
Deum Nazarenorum, ideoque de quodam Christianorum.

conuibus circumstantiis apparet, per idolum Mausim nihil
osse aliud, quàm cultum missaticum in Papatu usitatum; & ligimus
secula observatum, id quod hisce argumentis probari firmi-

Ab allusione, quia ipsum vocabulum Missa, quadam ratione
braicum, Mausim.

significatione vocis. Derivatur enim מועד vel מועד à radice
ע, est, confirmavit, vel obscrnavit, hinc מועד vel מועד robur,

quo quis nititur, sicuti Deus Ps. 27. v. 1. & 31. v. 3. vocatur
dies, spes, protector & fiducia piorum. Hinc Deus Mausim in-

est aliud, quam Deus praesidiarum. Jam verò, quis nescit
praesidium Pontificiorum in Missa esse positum? Quicquid e-

potestatis Papa sibi arrogat, id omne sacrificio missae inclusum
eter. Hæc enim extendit sese in celum, quatenus Deum & sanctos

acat, in terram, quatenus peccata viventium remittit; in infernum
atenus ex purgatorio liberat, unde apparet missam esse praesidium

larum universale, hoc est, omni loco & omni tempore, ideoque
pheta Daniele non immerito vocatur Deus praesidii vel praesi-

mi. Et ita quidem Gesnerus in genere vocem Mausim exponit.
Sunt alii (præcipuè Conradus Graferus in histor. Ant. Mag. Exere.

qui præliis & specialius considerant, scribentes, quod מועד
ne significet rem aut locum, qui vel propter naturalem vel pro-

per artificialem munitionem tutam stationem præbet. Unde non
eam barbarè formalium reddunt. Quidam existimant, visulum,

mentio sit Luc. 24. v. 13. Syriacè à radice hoc vocatum Erimabur,
maai derivatur inde vocabulum Haus. Observant porro, quod

plum Hierosolymitanum vocetur מועד v. 31. c. 11. Danielis Polluens
dua in fortitudine, quod propter duplex demonstrativum מו-

oci praesidium ita vertunt, profanabunt Sanctuarium, asylum, vel
mpum illud: Sie werden entheiligen das Heiligthum / nem-

die Bestung. Hunc ergo vocis usum spectantes Deum
laum vertunt Deum Basilicarum, quoniam in pomposis Basilicis,
et quædam plorum munitionibus, (non tamen exclusis capellis,

monasteriis, collegiis) Deus iste imprimis colatur, id
 pali denuò quàm maximè convenire, quis est, qui non
 enim verè est, **מְעוֹן מְלִיךְ** *Templarum Nomen*,
Kirchen Götze/ qui in splendidis Basilicis quaeritur, &
 lari creditur.

Neque improbabilis est eorum opinio, qui ph
 tant à Spiritu sancto universum genus idololatriæ
 tu in templis, & circa templa multiformiter committitur,
 externò cultu, præsertim verò in ceremoniis & gesticulario
 sacrificiis missaticis consistit.

g. A voca-
 bulo ba-
 sis.

III. *Ex particula* **בְּ**, quam vertit *Paginas*,
sua. Lutherus respiciens ad præcedentia, quòd con
 um patrum, vertit: *Ab* an desistat. Vocis autem istius eiv
 ambigua. *Alii* derivant à radice **בָּנָה**, quæ notat aliquem
 ris titulo compellare, id quod licèt ad missam quoq
 applicari possit, non tamen placet omnibus, quoniam
 fuisset non **בָּנָה**, sed **בָּנָה**. *Alii* ergo derivant vel à **בָּנָה** vel
 significat, *firmiter paravit*, hinc **בָּן** vel **בֵּן** firma basis, quæ
 notat altaria, eorundemq; legitimam dispositionem, ut *Antiochus*
Tulisti tabernaculum Melochi vestri, basinq; idolorum vestrorum
 de vox illa propriè significat basin, licèt quandoque meta
 matur de hominis statu vel officio, à quo, ceu basi, æstima
 pendet, uti sumitur *Genes. 40. v. 13*. Et hæc metaphorica signi
 cis obtinet in præcedentibus versibus *c. 11*. ubi ter reperitur. *Na*
 circumstantiæ ostendunt, non nisi metaphoricè ibi usurpa
 am de successione regum in officio *Propheta* loquitur. *Na*
 tem *38*. obtinet propria significatio, & nominatur altaria, in
 missa celebratur; vel si metaphorica, tunc istum habebit sen
 hic *Rex* Deum basilicarum ita colet, ut eum Deo majorum
 officio substituat, quemadmodum & *Antiochus* idolum olim
 altari Domini substituit. Utrobique ergo notatur cultus missæ
 super altaribus, ceu firmis basibus in *Papatu* expeditur. Qu
 men quis *Lutheri* versionem retinere voluerit. An desistat, vic
 auetur missa *Papistica*. Erit enim hic sensus, quòd *Antichri*
 plicitate prioris cultus amputatâ, novum idolum sic substituit
 vel novum cultum præscripturus, quod factum in *Papatu* ubi

inavit in sacrificium, & remissionem peccatorum à
 impetrandam externæ ceremoniæ missaticæ adscripsit. Hoc
 est a principe militia, hoc est, Christo *juge sacrificium aufer-*
re u-pana residentia sanctuarii ejus, hoc est, ut honor-
 abitus non amplius exhibeatur, sicut idem Daniel de Anti-
 natu est c.8.v.11.

Ex particula *גְּלֹרִיפִּיכָבִּיב* glorificabit vel venerabitur, quod divini 4. A verbo
 notantur. Ast hi certè missatico sacrificio à Papistis exhiben- *glorifica-*
 pronuntiationi verborum in missa eam adscribunt vim, ut *bit.*
 bitantietur in Corpus Christi. 2. Panem inclusum cir-
 ant, adorant, &c spem omnem in eo ponunt, peccata expiare
 ut, ex quo omnis liquet, missam revera magnum idolum,
 Maufim esse.

Annotate Veri. enim 38. Maufim ille vocatur Deus, *Patribus* 5. A novi-
 & loco cultus anti. qui inventus. Id quod optimè convenit in *tate.*
 m. etificiam. Quatuor eum potissimum insunt ipsi, quæ sacris
 & un verbi Orthodoxæ Antiquitati sunt ignota. 1. Transsub-
 antiationis signentum. 2. Calicis sacrilegium. 3. Canon missaticus,
 Et 4. illud, nempe quod sit sacrificium propitiatorium pro vivis &
 defunctis.

VI. A cultu per aurum & argentum. Dicitur enim de Deo Mau- 6. A cultu
 quod Rex illum sit honoraturus auro & argento, ac lapidibus pre- per aurū
 & rebus desideratissimis: id quod in missa fieri cumulatissimè, & argen-
 quæ intelligit, qui tintinnabula aurea, argenteas monstrantias, o- rum.
 quæ apparatus idololatricum attentius consideraverit, vel inspe-
 Confatur etiam aurum ad cultum Maufim variis artificis. 1. per
 venditionem Episcopatum & sacrorum ordinum, qui nisi conferan-
 licet missam celebrare. 2. per pecuniarias satisfactiones, quæ
 rantur Laicis, missam dignè audire volentibus 3. per nundinatio-
 indulgentiarum, quibus merita missarum secundum ipsos appli-
 4. per varias missarum species, quæ singulæ in peculiaribus ca-
 ubus peculiari pecuniæ summæ sunt redimendæ. 5. per honorum le-
 quæ, quæ fiunt, ut missæ celebrentur pro defunctis.

VII. A premiis, quæ cultoribus idoli distribuuntur. Tria recenset 7. A præ-
 gelus. 1. Multiplicabit eis gloriam. 2. Constituet eos, Dominos super miis, quæ
 m. 1. Terram distribuet illis loco pretii, v. 39. Quibus verbis disertè idoli cul-
 exprimitur, & vivis coloribus depingitur eminentia Cardinalium, torib; dis-

tribuuntur.

8. Quia conveni-
entior ex-
plicatio
dari ne-
quit.

Archiepiscoporum, & omnium praelatorum vel Prelatorum, qui ex infima hominum fæce eveſti, Regibus & res sunt habiti, quibus & ipsis formidabiles fuerunt, prædia & divitias huius mundi possederunt, & ex auctoritate
II. X. Quia nulla convenientior explicatio prædicti vaticinii est, nisi de missa intelligatur. De Jove Olympio Antiocho cum hic de Antiocho non sit sermo: Jupiter enim fuit ignotus majoribus, quod tamen hic de Deo Maſſimiliano & Herbornenses per Deum Maſſimum Deum, sed totus contextus reclamatur, & doctiliter retatur niano ipso Græſero à p. 241 in historia Ant. Magni.

Descriptio
missa Pa-
pæ.

Nunc igitur ob rationes allegatas concludo, quod vaticinii vaticinio nihil aliud, quam sacrificium Papale significatur, unde talem ejus definitionem colligit Gesnerus lib. 92. Est idolum à Pontifice Romano excogitatum, prædictum & Novo Testamento incognitum, repertum autem à Romanis tanquam missa, & longissimè latissimèq; expansum, et, quod prædictum piscator, quid auri, argenti, gemmarum & rerum pretio, Christiano orbe continetur, ad se raperet. Hæc ille.

Objectiones Bellarmini

I.

Rex ille, qui colit Deum Maſſim, est Rex Aquilonis, & pugnabit Rex Austri, & nominatim Romani, qui per vocem *PRO*, teste Hieronymo, notantur. Ergo Deus Maſſim non Romanorum, neq; est missa, nisi velimus dicere, missum à Romanis, ab Aquilonaribus defendi.

Resp. 1. Sicut in præcedentibus Antiochus (typus Antiochi) vocatus est Rex Aquilonis, Philometor autem (typus Ecclesiæ) Austri & Ægypti: sic in hoc vaticinio per Regem Aquilonis, intelligendus est Antitypus, nempe Antiochus ille Romanus, per Regem Austri principes Christiani, qui tyrannidi Romanorum cum sese erant opponendi, quorum ex numero est Carolus Magnus, Ludovicus Caroli filius, & Otto, qui jus eligendi Pontificem, & Pontificem revocavit; Johannem P. M. deposuit, & Leonem subrogavit. Hic illi. qui anno 1047. tres Papas abdicavit: Henricus IV.

Gregorium VII. *Fridericus Barbarossa*, qui anno 1166. *Hebinitis*.
 pugnavit. Notanda E. hic est Scripturæ phrasis, quæ uti o-
 mnia veniæ dicit ab *Aquilone*, sic *Austrum* felicitatem & salu-
 tem omnem affirmat, quoniam apud *Hosæam* ex *Ægypto*, quæ per
Aquilonem significatur, Dominus dicitur evocaturus *Messiam*, monen-
 te *Th. D. Mustero*, libro 1. *Antimissali* cap. 1. pag. 13.

2. Quomodo potest vaticinium hoc de Romanis exponi, cum
 dicatur, Regem Aquilonis, id est, Antichristum esse consternen-
 tem moribus ab Oriente & Aquilone vel Septentrione? Roma e-
 nim & tota Italia occidentalem plagam ab oriente, hoc est, cœlitus per
 ortum oris Christi, *2. Thessal. 2. v. 8.* deinde verò ab Aquilone etiam,
 per Angelum, de quo *Apocal. 14. v. 6.*
 per Lutherum, Antichristi expugnatorem.

II.

Res illæ, qui colit Deum *Mansim*, non colet ullos alios Deos, neque
 Deorum suorum, sed contra universa numina consurget. At Pontifi-
 ces colunt varios Deos majorum, innumerabiles sanctos, &c.

Resp. Textus non habet, quòd nullum Deum sit culturus, sed
 quòd avitam patriamque religionem sit contemturus, & novum cul-
 tum introducturus, id quod in Pontificem Romanum aptissimè qua-
 drare latet, pro dolor, notum est. Hic enim adversus Deum Deorum
 loquitur, sermet evchendo; hic avitam patrum religionem contemnit,
 nova dogmata cudendo, &c.

III.

DEUS *Mansim* est idolum ab Antichristo fabricatum. Missa non
 est ab Antichristo. E. Minor probatur, quia Missa est antiquior Anti-
 christo. Hic enim venit anno 600. post Christum. Missa verò ante hoc tem-
 pus, ut in usu.

Resp. 1. Aliud est missa Christiana, quæ notat Eucharistiam; Aliud Missa da-
 monica Antichristiana, quæ notat sacrificuli actionem theatra-
 lem. Illa prior fuit Antichristo, hæc cœpit cum Antichristo, & ab illo
 inventa fuit, h. e. à Pontificibus Romanis, quorum quilibet quandam
 ad idolum istud particulam adjecit, uti constat ex canone.

2. Distinguo inter Antichristum affectatum, inchoatum, ampli-
 ficatum, & consummatum. Prima ejus initia cœperunt secundo seculo,
 incrementa sexto, complementa duodecimo, &c.

IV.

Tandem *DEUS* *Mausim* coleitur clam. *Majorem* probo, quia alias non conciliari potest. *Num* non curaturum quod in *genam* dum v. 37. dicitur, *illum* esse honoraturum *Mausim*, neminem publicè, verè autem 38. *illum* esse honoraturum *Mausim*, neminem

Resp. 1. *Nuspia* dicitur, Antichristum pugnaturum esse omnes Deos. Quis enim illi haec & sed notat Propheta Daniel cultum veri Dei à Paphis & A præscriptum. Hos omnes planè nihil curabit sed quenda proponer.

2. Alii per ista verba, non curabit quendam Deum principes & magistratus, quos sperner Antichristus. Hinc cantur in Scripturis. Malè ergo applicatur ad Deum, quæratu est intelligendum.

3. Efferet sese Antichristus supra verum Deum, quàm factis, & suis traditionibus, quod etiam faci-

4. Denique fabulosum est, quod somniat Beatus christum in arce quadam munitissima clam & privatum esse ipsum Diabolum, qui propterea dicatur Deus *Mausim* dii aut firmæ istius munitæque arcis. Nam cultus *Mausim* bitur, quod publicus sit, non privatus, cui multi sint, multi defendent, quibus etiam Antichristus propterea futurus. Num hæc putabimus clam posse contingere

QUÆSTIO V.

ET ULTIMA.

Num ex *Hebræo* textu *Gen. 14. v. 18.* præsertim *וְהָיָה לְמַלְכִּיכֶדֶשׁ* probari possit, *Melchisedechum* sacrificasse?

Primum & primum argumentum pro miss. *Papali* & sacrificia *Melchisedechi* desumptum est, unde *Ro* ita ratlocinari solent: *Melchisedech* vere fuit sacerdos *A* sacrificavit panem & vinum *Gen. 14. v. 18* Christus autem, *7. 3.* secundum ordinem *Melchisedechi*, *Cl. no. v. 4* *Hebr 7 v. 1* ut & Christus panem & vinum sacrificet, alias non totum secundum ordinem *Melchisedechi*. Porro, quia Christus dic-

et hoc intelligi nequit ratione sacrificii cruenti, in cruce
offeratur, quò ita persistat æternitas sacerdotii Christi. Unde
concludunt, quod panis & vinum, ad similitudinem sacrificii
offerri in Ecclesia quotidie offerri debeant.

Hæc tota structura est principalis istius argumenti, quod Pisto-
ria *machina longè firmitus solidiusq;* prædicat in suo Hodo-
p. 478. Quod ut solidè discutatur, de quatuor controversis ca-
nonicis Theologorum solet differi. 1. An Melchisedech Gen.
& propriè sacrificaverit? 2. Posito, quòd sacrificaverit, num in-
stituitur, Christum cœnam instituendo, verè sacrificasse, quia dici-
tur sacerdos secundum ordinem Melchisedech? 3. Quòd si negativa
reatur, statim suboritur quæstio, Quà igitur ratione Christus di-
citur sacerdos secundum ordinem Melchisedech, & non Aaronis? Et
quòd Christus possit dici æternus sacerdos, si nullum quo-
tidie sacrificium per suos ministros in Ecclesia offerat? Postremæ
quæstiones alibi ventilantur: Nos primam considerabimus,
& textum Mosaicum paulò accuratius inspicemus, qui sic habet:

וּמִלְכִּירֶדֶךְ מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיָא לֶחֶם בֵּין יְדָיו וּבִכְרֶשֶׁתוֹ
Aristomontanus sic reddidit: Et Melchisedech

Salem eduxit Panem & vinum. Et ipse sacerdos Deo altissimo. Et be-
n. Lutherus hoc modo: Melchisedech der König von Salem
Brod und Wein herfür / und er war ein Priester Gottes des Hö-
chsten und segnet ihn. Ex his verbis volunt evincere Pontificii, Melchi-
sedechum, tanquam sacerdotem Altissimi, in honorem Dei, qui largi-
eratur victoriam, sacrificasse Deo panem & vinum, post consecratio-
nem vero dedisse militibus, ut de sacrificio participarent. Nos contra
arguimus. Melchisedechum quidem sacerdotem fuisse, hic autem panem
protulisse, sed protulisse in signum gratulationis & refectorem mili-
tibus. Duz igitur quæstiones hic ventilandæ veniunt. 1. Quid Melchi-
sedechus fecerit? 2. In quem finem fecerit? De utraque paucis.

MEMBRUM I.

Quid Melchisedechus fecerit?

Textus sic habet: וּמִלְכִּירֶדֶךְ מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיָא לֶחֶם בֵּין יְדָיו
& vinum. Radix est הֵצִיֵּץ exivit, in Hiphil, fecit exire, id est, produ-
xit,

Melchisedech protulit. Simplicissima textus sententia est, quod Melchisedech protulaturus Abrahamo de victoria, panem & vinum, cuius ausus panem Abrahamo milizibus, donaverit. Atque hic mensio, ad gratum antiqua quædam translatio, quæ pro protulit, legeratur, tem vulgatam versionem intellexit Chemnitius, uti non sacrificium, sed tantum de veteri quadam translatione, uti sciendum, autem quæ sit illa vetus versio, non satis constat, talis quæpiam Chemnitio ad manus fuit. Et cum Patribus, certe verisimile est, Patribus veterem aliquam morem ita legerit. Et quid opus est de literis dimicare, cum quodammodo ad rem proferre hic nihil putet esse aliud, quam offerendum tamen ex textu nullo modo probari potest.

De voce

protulit.

Ait quidem Jesuwita: Verbum proferens, significet, nisi proferre seu adducere, tamen pro locutione, ut pro adductione hostia ad immolationem. at Jud. 6. 18 & 71. p. 519. a. Deinde, inquit, ad probationem huius sententia, ipsum proferens, vel ut est Græcè & Hebraicè, protulit, siue ostendit, est (horthi) quod ut annotavit scientissimus lingua Hebraica, verbum est sacrificale, & reddentium Deo oblationem, &c.

Resp. 1. N.C. Quandoque notat adductionem, hic Gen. 19. v. 13. habetur itidem מביא, educ, quod adducere suam uxorem. Num autem hinc sequitur, eandem? Falsissimum. Proinde certum est, quod verbum & in se nihil notet aliud, quàm simplicem eductionem, vocabulo solo nihil potest concludi pro sacrificio Melchisedech enim probabitur, panem hic & vinum fuisse hostiam, ex loci exigentia hoc demonstrabitur?

2. Aliud est adducere hostiam, aliud sacrificare &c. Vox ista, Jud. 6. notat quidem adductionem vel productionem, non tamen immolationem, uti patet cuivis textum. Ex nuda igitur voce proferendi vel adducendi non potestum proprie dictum colligere Pontificii.

Porro autem, quod panem attinet, quem protulit Melchisedech, dubium est, quid per eum sit intelligendum; aut

omnis generis cibi? Hi enim nomine panis in Scriptura sapi-
entius utitur. Ut *Gen. 43. v. 31.* Joseph dicitur fratribus suis appo-
nere, quod *16.* explicatur, per convivium instruere. Sic *Gen.*
41. v. 6. *Ager pinguis panis ejus, & præbebit delicias regibus.* Eo-
dem accipitur *Esa. 58. v. 7.* *Frangere esurienti panem.* In Oratione
ca. 1. *Domine: Panem nostrum quotidianum da nobis hodie,* ubi o-
mnis generis cibi intelliguntur. Pari modo in hoc textu *Gen. 14.* per
proci dubio notantur omnis generis cibi, legumina, carnes,
probat enim panem Melchisedech, ut suam contestaretur læ-
tationem, & milites reficerentur, quod concedit Bellarminus. Exiguam
autem refectio, & minus lauta refectio, si solum panem specia-
lem protulisset. Nec potest quis excipere, hac ratione in-
domini quod per panem debere intelligi varios cibos. Nam con-
temneret ex institutione, ubi dicitur Christus panem fregisse,
et panem specialiter sic dicto propriè convenit.
His igitur ita stantibus, concidit totum argumentum de sacrifi-
cio panis inveniunt, à Melchisedech oblato. Non enim solum pa-
nem sed omnis generis cibos protulit: quorum probatio quomodo
in hunc Papisticam, in qua solus panis offertur, præfigurare.

MEMBRUM II.

In quem finem fecerit?

Audivimus modò, quòd Melchisedech occurrens Abrahamo re-
protulerit vinum & omnis generis cibos. Quæritur jam, *In*
quem hoc fecerit? Sententia nostra est, quòd protulerit, non ad
donandum Deo, sed ad donandum Abrahamo, ut ita hoc munere
gratularetur, 2. tum lætitiæ suam contestaretur, 3. tum exerci-
tus reficeretur. Est enim etiamnum in usu, ut victoribus dona of-
ferantur, & militibus varia ciborum genera apponantur, quo læten-
t & exultarentur ob partam victoriam. Sicut enim Rex Sodo-
m occurrat Abrahamo *vers. 17.* ita etiam Rex Salem *vers. 18.* si-
cut per copulativam uterque verus conjungitur. Quòd si au-
tem sacrificium ibi describeretur per prolationem panis & vini, se-
queretur Melchisedechum grande sacrilegium commisisse, quia sacri-
ficaret Abrahamo & militibus. His enim panem & vinum protulisse
non Deo.

Argumēta

Bellarminus excipit, *illa quidem data in iuramento, sed prius fuisse Deo oblata & consecrata, & cum eo sacrificio participarent.*

Melchisedech

Resp. Mera hæc petitio principii est, cum textus plane doceat de prævia consecratione & oblatione, Deo facta. *sed duntaxat panis adductio & prolatio ibi recensetur. Præterea nonnullas ratiunculas, quas ordine examinabimus.*

ficaverit.

Primum.

I. Nulla erat causa, tur corporalem refectionem præbere. sed dicitur Abraham. R. dicitur enim cum ingenti præda in qua etiam cibi. Imò in fine capitis additur, milites cibum iuxta prædam curreret Melchisedech. Hujus E. refectio opus non erat.

Resp. 1. Contradicit sibi ipsi. Jam modò enim corporaliter isto pane refectos esse milites, postquam Deo consec-

2. Quamvis non indiguerit cibis Abraham, potest Melchisedech hoc sine proferre, quia fortassis ignoravit prædæ. Donamus sæpè victoribus & militibus aliqua, quibus non tantum, ut gratulemur, & nostram læticiam contestemur.

3. Habet quidem textus, quod omnem substantiam repperit Abraham, non tamen dicitur, quod etiam habuerit panem & præparatos. Potuerunt in illa præda esse oves, legamina & frumenta nondum erant ad manducandum idonea. Igitur Melchisedech cibos præparatos adduceret.

4. Licet antè comederint pueri Abrahami, attamen refectio indigebant. Quicquid enim commeatus erat reliquum in itinere absumptum fuit, ut planè novà refectioe manducaverint.

Secundū.

II. Scriptum describit sacerdotium Melchisedechi, ut patet ab Aaronico, & ut similitum sacerdotio Christi. Debit ergo habere, quale fuerit sacrificium Melchisedech: siquidem sacerdotium ordinatur, & ignorato sacrificio, ignoratur quoque sacrificium. Nusquam autem fit mentio oblationis Melchisedechianæ, nisi hoc sacrificium describitur.

Resp. 1. Jesu wita audacter imperat Spiritui sancto. Debet ergo scire, quale fuerit sacrificium. Quia tamen non traditur, inde colligimus, Melchisedechum non obtulisse sacrificia distincta à sacrificiis Aaronicis. Scriptura enim silentio istud voluisse.

clis plane hic actus describitur, qui tantum post victo-
Abrahami peractus. Num autem putabunt, Melchisedechum se-
sa, rincaſſe? Qui E. ſemper fuit ſacerdos, ab Aarone diſtin-
ſemper diſtincto modo ſacrificavit? Quod ſi dixerint, ſæpius
peculiari modo ſacrificiſſe, unde iſtud probabunt? Ubi habe-
peculiaris ſacrificii? Hæc enim requiritur. Unde proba-
ſemper panem & vinum duntaxat obtuliſſe? Ergone nul-
ia maſtavit? Hoc certè paſto non ſacrificiſſet pro peccatis,
e ſanguinis effuſione non fit remiſſio, *Hebr. 9. v. 22.* Quo igitur
tantitypus poteſt eſſe ſacrificium propitiatorium?
2. Aaronici ſacerdotes æquè obtulerunt panem & vinum, atque
Melchisedechus hic obtuliſſe fingitur. Ergo in oblatione panis & vi-
poteſt peculiare ſacrificium Melchisedecianum conſiſtere.
letis probatur per dicta, *Exod. 29. v. 23. Numer. 28. v. 7.* Excipit
m Jeſu-rita, in ſacrificio Aaronico fuiſſe panem & vinum, ut par-
indumentum alterius ſacrificii, non ut ſacrificium principale,
in oblatione Melchisedeci. At nihilominus manet convenien-
& diſſerentia duntaxat erit in modo, cùm tamen ſacerdoti-
on cum & Melchisedecianum planè diſtincta ſint, & non con-
ent.

4. Præſupponit Jeſu-rita falſam hypotheſin hanc, ſacerdotium
Melchisedecianum definiendum eſſe peculiari & ſpecificè diſtincto
cio, id quod fallum eſſe, alibi probatur fuſius.

5. Quia dicitur, *Emt enim* *ידיד* *sacerdos Dei altiffimi, quæ cauſa* Tertium.
ut dicatur protuliſſe panem: unde colligitur, eum verè ſacrificiſſe.
entia ita ſi, ratio nulla erit.

6. Verum jamdudum regeſſit Chemnitius, quod in Hebræo
alis *ו*, ſed copulativa, ideoque duæ deſcribuntur ibi a-
Melchisedeci, *altera* Regis eſt, donatio ciborum; *altera* ſacer-
n. mp̄ benediſtio.

7. *Et* copulativam apud Hebræos ſæpè cauſaliter poni, ut *Ge-*
1. c. 30. v. 27. Eſa. 64. v. 5.

Reſp. 1. Omnes Grammatici literam *et* ex natura ſua copulare af-
ſunt. 2. Atlegata dicta Pagninus non per *enim*, ſed copulativè red-
ut, *Et*: quo paſto etiam legit vulgata editio Latina. 3. Licèt in non-
is locis copulativam cauſaliter poſitam eſſe, *εννεπεία* textus evin-
at, tamen ſimiliter fieri, unde probabitur? Nugatoria enim foret

ista ratio : *Rex Salem gratulabundus* non
quia erat sacerdos Altissimi : quæ hæc coherere
verba ista non sint redditio causæ, sed de se
ad sequentem actum benedictionis. *Primus*
gem fuisse, & sic munera dedisse. *post illud* fecerit
brahamo benedixisse.

Excipit, sacerdotium Melchisedeci & benedixit
Soph-pasuch, accentum regium. Ergo illa non eubat
sacerdotio ad præcedentem, non sequentem.

Resp. 1. O miseram fidem, quæ ex accentu
da ! Accentus enim & punctatio multis seculis postea ore
Hebraico, Ergo hujus interpretatio ab illa non dependet
istud *Sixtus Senensis* lib. 2. Bibliothecæ sanctæ, c. 1. 2.
2. Distinctio nostra melior est, quàm Jesu-wirica. T
accipiendus, ne contra applicationem Epistolæ ad Hebr.
statuatur. Ista sacerdotium CHRISTI & Melchisedeci
dine sacrificii consistere ait. Ergo & verba ista ad desig
quod sacrificium non debent trahi. Quare hic est leni
xerit Abrahamo, non ut Rex, sed ut Sacerdos. 3. Innumera
exempla, ubi verba per Soph-pasuch distincta nihil om
quentem versiculum sunt referenda. 4. *Hebr. 7. v. 1.* recte at
historia, sed ita, ut sacerdotem esse cum benedictione con
enim habent verba : *ἔτι καὶ ὁ μελχισεδέκ βασιλεὺς ἦν καὶ
θεῶν τῶν ὑψίστων ὁ συναρτήσας Ἀβραάμ ὑποστρεφόντι αὐτὸν
βασιλείων, καὶ ὁ λογιζόμενος αὐτὸν.*

Quartum

IV. Tandem addit & hanc exceptiunculam : *Atque*
benedixit Abrahamo, ut Sacerdos, quia & ipse Abraham
sacrificaverat, sed quia major sacerdos erat, vel quia a
eum & Rex & Sacerdos esset. Non enim solum sacerdos
sed omnis majoris, idè etiam benedixit Josue, David, Salem
Hebr. 6, ex benedictione non colligitur sacerdotium, sed majoris
abisedeci.

Resp. 1. Lubenter concedimus, alios quoque benedixit
tem de singulari benedictione est sermo, quæ etiam singula
sedeci sacerdotium præsupponebat. Nam hic à Melchisedeco
tionem accepit Abraham, in cujus lumbis erat Levi, unde col
stola ad Hebræos, Sacerdotium Leviticum benedictionem.

ex Melchisedeco, hoc est, Christo, ac proinde Sacerdoti-
um inferius esse, quàm ut ex se benedictionem conferre
arguatur non tam ad benedictionem, quàm ad latens mysterium
pertinendum. Nam Melchisedech gerebat personam Christi, A-
brahamen Inter Sacerdotum Melchisedechi, & Abrahami vel Levi-
ticorum. Nam quoddam Melchisedech benedixit Abraham, in eo expressit
officium Sacerdotii Christi, vel Novi Testamenti, in quo so-
lus est Regis, & quærenda. Leviticum enim sacerdotium erat mini-
mè Regis, arguens peccata, nec potens benedictionem conferre.
Idcirco patet, rectè à nobis dici, Melchisedechum, ut sacerdotem,
quæ sub singulari hoc respectu consideratum, benedixisse A-

Quamvis alii benedixerint, ut Reges; non tamen hoc fecit
Melchisedech, ut Rex, quia epistola ad Hebr. ex benedictione ista di-
stinctè vincit, sacerdotium Melchisedechi fuisse præstantius Aa-

Missæ benedictio Regis, alia benedictio sacerdotis. Illa
est & precatio felicitatis: hæc est sollemnis benedicendi for-
mulario, quæ formula extat Num. 6. v. 24. Atque hæc pu-
blice & sollemnis benedictio nulli nisi sacerdotibus conveniebat.
In Novo Testamento quis Christianus benedicere pot-
est, sollemniter tamen tantum pastores coram altari Ecclesiæ be-
nedicunt.

Et hæc fuerunt omnia Bellarmini argumenta: quæ discutere vo-
lunt singularim, ut inde vera vocabulorum מְלִיכָה & כֹּהֵן intel-
ligantur, & genuinus totius textus Mosaii sensus innotesceret, adeo-
que fieret, quàm frivolum, & elumbe sit primum istud pro
Papali argumentum.

CAPUT QUARTUM.

In quo problemata quædam Grammaticalia
discutiuntur.

QUESTIO I.

An Conjunctio SIVE semper sit disjunctiva? 1

Traditiones suas confirmaturi Papicolæ, imprimis urgent lo-

Rr 2

Ad T. I.
Controv.
I. l. 4 de
verbo Dei.

Occasio
cum quaestione.

cum 2. Thess. 2. v. 15. *Tenete traditiones, quas didicistis*
sive per epistolam nostram. Urserunt & olim hære-
cull. tom. 3. libr. de præscript. cap. 21. fol. 206. Fuit C.
1608. & inter cætera responder, posse traditiones
& ista dogmata, quæ prius sermone tradita, post ore
gnata...

Hanc verò expositionem Bellarminus vocat *id*
verbo Dei c. 5. col. 217. B. Et addit rationem. Quia illa
conjunctiva, SIVE, aperte indicat diversa esse, quæ tradita
pserat.

Quantumvis autem concedere possimus, Apostolum
 isto Thessalonicenses hortari ad observationem dogmatum
 pars scripta, pars voce tradita fuit, liquidem Epistola
 una est, scripta circa A. C. 52: fatente Baronio 1. 1. An. 52. c. 1.
 Novi Testamenti nondum absolutus fuit: attamen
 quod in conjunctione *Sive* queritur, valde lubricum.

Sive quæ-
doque co-
pulat.
 cillum est. Nam conjunctio ista non semper disjunctivam
 copulat: non perpetuò est particula *ἡ*, sed non
 luxi: quod ut ostendatur, sequentes textus probè
 lumus.

Probatur 1. Cor. 12. v. 13. legitur: *Omnes nos in unum baptizati sumus*
aliquos dei, sive Gentiles, sive servi, sive liberi. Hic certe particula
Exemplis. disjungit, quam copulat, ut sensus sit, & Judæos & Gentiles
 omnes Christianos in unum corpus baptizatos esse.

Sic 1. Cor. 13. v. 8. *Charitas nunquam excidit, sive Prophetie*
buntur, sive lingua cessabunt, sive scientia destruetur. Hic vic
 lativum sensum habet: Apostoli enim mens est, omnia ce
 phetias, & linguas, solam verò charitatem permanere. Qu
 rectè vertit Lutherus: Die Liebe wird nicht müde, Es müssen
 die Weissagungen / und auffhören die Sprachen / und das E
 wird auch auffhören.

Similis loquendi modus extat 1. Cor. 15. v. 11. *Sive ego, sive*
est, & ego, & illi, sic predicamus, & sic credidistis.

Idem confirmat dictum illud Colossi. 1. v. 20. *In ipsi com*
munem plenitudinem inhabitare, & per eum reconciliare omnia
pacificans per sanguinem crucis ejus, & te tu dñs nŕs jhs, dñs mŕ
carois, sive quæ in terris, sive quæ in cella sunt, hoc est, quæ

Reconciliatio enim ista universalis est, & ad omnia, *qu. Gram-*
ideoque Apostolus etiam hic copulata voluit, non dis- *maticis.*

Quod in sensum obtinere potest conjunctio ista etiam in præ-
f. 2. Thess. 2. v. 15. Mens enim Apostoli hæc est; *Stare in doctr-*
ina, & in vobis ex nostro sermone, cum coram essemus, & quam
præsertim scriptis nostris denuo percipere potestis. Sic ergo non de
sed de una eademque doctrina loquitur Apostolus, & utram-
ponendi modum in sermone & epistolis consistentem con-
Distinctus autem modus docendi, non statim subinfert do-
distinctas, cum idem dogma sermone & literis communicari,

Quod si vero particulam *et* disjunctivè quis exponat, vel de di-
matibus intelligat, nihil tamen causæ Pontificiorum acce-
tinguendum enim est *tempus capti, à tempore absoluti canonis.* *Caro scri-*
liberetur hæc epistola, canon duntaxat inchoatus erat, ideo *ture con-*
irum non est, quod tum temporis fides Christiana *partim ex*
onibus, partim ex epistolis Apostolorum addisci debuerit. Nunc *sideratur*
absolutus sit canon, idcirco à verbo scripto *et* traditiones *vel ut ce-*
as minime provocandum est. Quod enim à salutem necesse *absolutum.*
præ viva voce traditum, hoc omne postea in literis relatum;
i no ma fidei & regula Christianorum.

Quare si ex hoc textu obtineri quid voluerint papicolæ, tria de-
strare debent. 1. *Particulam et* *Agnes nullo* esse, & diversa do-
partim scripta, partim non scripta denotare. 2. Si evicerint,
solvi ad quædam non scripta respicere, probandum est, illa se-
tempore non fuisse annotata & scripta. 3. Si & hoc planum
t, quod tamen in æternum non poterunt, tandem ostendant,
nes suas esse illa dogmata, quæ Apostoli non scripserunt. Hoc
ostendere prorsus est impossibile, quod ipsum perpendens Au-
rectè scripsit tom. 9. tractat. 69. in Evangelium Johannis, col.
a, *com pte (filius Dei) incuerit, quis nostrum dicit, ista vel illa*
dicat, dicere audeat, unde probat? Quis enim est tam vanus aut
timidus, qui cum dixerit etiam verum, quibus voluerit, quæ po-
tuerit, se nullo testimonio divino affirmet ea esse, quæ tunc

Dominus dicere noluit?

Origopro-
blematicus.

QUESTIO II.

Num particula Omnis distributionem perpetuam

Perfectionem & sufficientiam Scripturæ luculentè ostendit iste classicus 2. Tim. 3. v. 19. *Omnis scriptura doctrinam, reprobationem, correctionem, &c.* Quem textum manifestissimum Scripturæ perfectionem multis innumerisque modis eludere quàm studiosissimè

Bellarminus inter cætera urget particulam universalem *Scriptura*, lib. 4. de verbo Dei cap. 10. col. 242. *Id* Hallam acriter semper accipiendam esse autumat, & pro hoc continens ad eum omnium Latine scientium provocat. Quo præposito concludit: *Si dictum istud sufficientiam probat, sequitur, quod verbum Biblicum perfectam esse normam fidei, & iudicem omnium versarum. Quod posterius cum sit falsum, & prius illud latronum Rationem sequelæ hanc adfert, quia particula, omnis, sit distributiva.* Quicquid ergo dicitur de omni Scriptura divinitus inspiratum, dicitur de singulis libris, qui sunt divinitus inspirati. At vero omni Scriptura dicitur, quod sit utilis ad doctrinam, hoc est, ad perfectionem, secundum nostram expositionem. Ergo idem de libris affirmandum erit. Quod cum fieri nequeat, dictum istud bandam Scripturæ perfectionem malè accommodari sequitur.

Hinc ergo nostrum exoritur *πρόβλημα*. Num particula *omnis* semper distributivum sensum obineat? Nos istud negatum argumentum Jesuiticum ex meris particularibus procedentibus manamus.

Omne duplex, 1. Generis. 2. Integri. Ut enim totum duplex est, aliud genericum, ut animal, lectivum vel integrale, ut Philosophia, ex d. *Memph. cap. 16. t. 3.* duplex erit: aliud generis, & aliud integri, unde fit, ut partim omnis, nonnunquam collectivè, nonnunquam distributivè tumet. *Polie. 3.* Quando enim attribuitur toti generico, tum semper distributivè potest accipi: cum verò integrali, ut est integrale, nunquam collectivè, sed perpetuò collectivè intelligi debet. Ratio est in primis quia natura generis comunicatur omnibus subiectis partibus, quia speciebus; integri verò natura non inest cuilibet parti integrantis, si integrans foret ipsum integrum.

Exempli gratia, Cum dicitur, *Omne animal sensit*, dist.

et ita, quod & homo, & asinus & cætera animalia sentiant. qu. Gram-
 maticum. dicitur: *Omnia Philosophia utilis est ad veri cognitionem & matricem.*
 nem, non nisi collectivè hoc intelligi potest. Nam Philoso-
 phiæ sunt generis, sed integri, cujus essentia non continetur
 in partibus, licet in quibusdam attributis generalibus conve-
 neant. Non igitur quævis pars Philosophiæ ad utrumque est u-
 tilis, sed tantum Philosophia tota; ideoque particula Omnis sensum
 collectivum obtinet.
 hoc modo & in profanis authoribus non infrequenter usurpa-
 ritur. Ex solo Cicerone aliquot exempla hujusmodi profer-
 unt. In Orat. pro Lig. *Omissa contropersia, omnis oratio ad mis-
 ericordiam tuam conferenda est.* In Pisonem: *Erat non solum domus
 sed et cæterum palatium Senatui, equitibus Romanis, civitate omni, Italia
 communis.* L. 3. de finibus: *Omne cælum totamq; terram cum uni-
 versis.* L. 3. de oratore: *Tota mente, atq; omni animo intueri ali-
 quid.* L. 2. Tuscul. *Corpus omne in profunda voce intenditur.* Sic nihil
 frequentius est in communi sermone, quàm omnem plebem, cætum,
 exercitum dicere pro toto & universo. Annotant hoc ipsum sermè o-
 mne Lexicographi, scribentes τὸ πᾶν vel omne alias sumi distributivè
 pro numero distinctis seu singulis, aliàs collectivè, idemque valere,
 pro toto seu universo. Quem verò sensum habeat, ex subjecta
 et materiâ judicandum est.

Nunc ut applicemus hoc ad textum Apostolicum, describitur in
 Scriptura ratione finis generalis, & usus primarii, quod nempe uti-
 lis ad docendum, arguendum, corrigendum & erudiendum in ju-
 sticiâ. Non autem utilitas ista tantum Indefinitè Scripturæ attribui-
 tur, quo pacto quilibet liber Biblicus usus istos suo quodam modo in-
 continet, sed limitatè, ita nempe utilem esse, *ut perfectus sit homo
 & omne opus bonum instructus.* At verò hoc de quovis libro Bibli-
 & quovis libri capite affirmari nequit, cum plenam διδασκαλίαν &
 instructionem unus liber non comprehendat, quam ob causam quivis in-
 terpres faciliè, particulam (Omnia) collectivè hic esse positam, præfer-
 unt. Scriptura non sit totum genericum, sed integrale, ad cujus
 perfectionem omnes quidem partes faciunt, non tamen omnes ea-
 rum articuli.

Quare falsum est Bellarmini pronuntiandum istud universaliter
 de omni. *Quicquid dicitur de omni Scriptura, dicitur de singulis libris.*

Hoc

15. hac explicatione non contenti, meritum propriè qu. Grati-
ficati, & ex particula *diò* vel *propter* inprimis confirmare sat-
m. *hilip. i. v. p.* dicitur; *diò* $\eta\epsilon\iota$ δ $\theta\epsilon\omicron\varsigma$ $\delta\upsilon\tau\omicron\nu$ $\psi\alpha\upsilon\lambda\omega\nu$,
c. *Deus exaltavit illum*: hinc mortem præcedentem, ex-
secutam meritoriam fuisse colligunt, eò quòd vocula *Pro-*
petuò sensum inferat.

1. *Propter* *causam*: *Particula propter, propterea, idò non semper notæ sunt nonnun-*
 2. *quam: sed crebro tantum consequentiæ. Exemplum habemus quam con-*
 3. *sequentiæ: Faciem meam non amplius videbitis, quapropter contesor sequenti-*
 4. *am: 1. v. 7. Quapropter nolite obdurare, &c. 2. Pet. 1. v. 10. Quapro-*
 5. *pter: 1. v. 12. ut per bona opem &c. In his & aliis similibus tan-*
 6. *quam: consequentiæ, non ipsius causæ, non secus atque cùm di-*
 7. *xi, Quapropter Sol ortus est. Elaias prædixit incredulita-*
 8. *tem: Propterea non poterant credere, Joh. 12. v. 39. Neum omnia*
 9. *peccatum: Quapropter omnium vult misereri, Rom. 11. v.*
 10. *hic causæ, sed in causis notatur; non causa, sed consequentiæ;*
 11. *et huiusmodi cæta, licet prolata sint αιτιολογικῶς vel causaliter,*
 12. *gramen debent ἐκβαλτικῶς vel eventualiter, imponente Da-*
 13. *vid. O. F. c. 20.*

odem sensu posita est particula *Idò*, *Philip 2 v. 9.* Non meritum
sed tantum consequens innuitur. *Factus est Patri obediens*
et hinc consequutum est, ut exaltaretur. Quòd enim ad
hunc respiciatur, patet ex verbo proximè annexo, *ἐχαρίσατο*
αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκ χάριτος. Si ex gratia vel gratuito, utiq; non ex me-
rito, hæc sunt immediatè opposita. Idem ergò dicit Apostolus,
et Evangelista Lucas c. 24. v. 26. *Oportuit Christum pati, ET ITA in-*
glossari. v. 27. in gloriam suam. Humiliatio fuit via, per quam Christus ad glo-
riam pervenit; via inquam, fuit, non causa: sicut & nostra tum ope-
ratione, tum meritis sunt via regni non causa regnandi. Vide nobis *ὁμο-*
logia *Cyridum* tom. 2. loc. 3. *Theaur* c. 2. & *Athanasium* orat. 2. *Con-*
tra Gentes Tom. 1. pag. 176. edit. Commelin.

ex et locum verò jam modò expositum, urgent & hunc Hebr.
facinus *sum* propter passionem mortis gloria & honore corona-
 sed manifesta fias est, ex mutilatione textus suborta. Verba
 habent: *Eum qui paulisper inferior factus est Angelis, vidi-*
um propter passionem mortis, gloria & honore coronatum. Ubi

5

pacet

patet ex distinctione & commatun po-
 ma r8 Juvats exinanitionis modum & terr
 causam describere, ut sit sensus, *Factus est Angelus*
obediens usq; ad mortem. Pontifici vero commata
 ista prima textus partem attinentia, ad poster
 illustre exemplum est Papistarum fraudam & p
 ræ interpretationum.

Ad T. I.
 Controv.
 3. lib. 1. de
 Romano
 Pontifice.

QUESTIO IV

An demonstrativum semper proxima referat
 pronomen Hanc Matth. 16. v. 18. ad Petrum refer
 debeat?

Non ignobilis est controversia, Quid per *Hanc*
edificam dicitur Ecclesia, Matth. 16. v. 18. inter
 Nos de Christo & fide in Christum, Petrus
 Ecclesie Pastor fuit, exponunt. *Communis* *causæ*
 (ait Bellar. L. 1. de R. P. c. 10. col. 643. B.) *petram* *Hanc*
illam personam, quæ dicebatur Petrus

Argumen-
 tum Bel-
 larmini
 pro prima.
 au Petri.

Quod ut evincat, in pronomine *Hanc* præsidium
 nim proximam semper respicere autumat, ideoque col. 64. C
 colligit: *illud pronomen Hanc, cum dicitur, Et super*
monstrat aliquam petram, de qua paulo antè Dominus
mè autem Dominus Petrum vocaverat petram; Syriaci
tur, & Syriaci lingua Petrus dicitur Cephas, quod petra;
xit ergò Dominus, Tu es Cephas, & super hoc Cepha
petra, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam mea
sequitur, illud Hanc non posse referri, nisi ad Petrum, qui
est petra. Idem argumentum repetit col. 646. D. P
quit, non potest referri ad Christum Petram, sed ad Petrum
bet enim referri ad aliquod proximum, non remotum. Proxi
Elum fuerat non Christo, sed Petro, Tu es Cephas, id est, Petra.

Ita videmus, quàm magnificantiæ Papæ colz arg
 Grammaticum à positu verborum & pronomine demonst
 tuatum. Neque enim ullum aliud solidius excogitare au p
 tuit Bellarminus in re tanti momenti, primatum concere
 tot martyrum sanguine constitit, & in Ecclesia ulcra mille ac

que disceptata est. Quocirca ut plenè satisfiat ratiunculis aliquot membris respondebimus.

qu. Grammatica.

Responsio.

1. Bellarmino male provocat ad exemplar Syriacū.

Quod ad Syriacum exemplar provocat Jesuwita, desperata est. Novum enim Testamentum ab Evangelistis & A. Græco idiomate scriptum est, uti vetus Hebraico. In dubiis us ad exemplar non Syriacum, sed Græcum, tanquam ad eum fontem confugiendum est. Et quantum versioni Syriacæ Jesuwita, patet ex lib. 2. de verbo Dei, c. 4. col. 96. B. Si editio, Syriaca ante horum patrum (quos commemoraverat) posterior quædam mihi certò persuadeo, non potest ejus autoritas tantum in editione Græcâ aut Latinâ meritis comparari possit: ut inter omnia; quod desunt etiam quedam in ea editione, quæ viris non admodum placens. Ipsi ergo Bellarmini iudicio potius Græcum debet consuli, & magis versio Latina, quàm illud verò si inspiciamus, mox in fumum abit ratiuncula ista ne petita. Non enim dicitur *Ἰνὶ πέτρῳ τῷ Πέτρῳ*, ut ita respiciatur, sed *Ἰνὶ ταύτῃ τῇ πέτρῳ*, ut omnis amissus tollatur. Nam Simonem Dominus appellarat Petrum, *Tu es Petrus*. Quia verò *πέτρα* & *πέτρῳ* (ut & *πέτρα*) significare poterat, *Ἰνὶ πέτρῳ τῷ Πέτρῳ*, attamen ne videretur Dominum ædificaturus super hominem, quem *Πέτρον* dixerat, nomen mutavit in fœmininum, ut hoc ipso innueret, se Petrum nequaquam Ecclesiæ fundamentum instituire. Eodem colloquio Latina: *Tu es Petrus, & super hanc petram*. Ubi cettè quivis per nomen *Hanc* ad Petrum non refert, siquidem genere est, & aliud est Petrus, persona Simonis Apostoli, aliud petra, cui Ecclesiæ structura innititur.

scripsit Jesuwita, ambiguum fuisse, futurum, si Evangelistæ retinuerint nomen Petri masculinum, & dixisset *ἐνὶ τῇ Πέτρῳ*, super hoc

Id verò tùm omnia forent planissima, si CHRISTUS voluisset Ecclesiæ fundamentum constituere. Quis enim sensum non intelligeret ex verbis ita formatis: *Tu es Petrus & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*. Quia verò mutatum est genus, hinc certum sit, per Petrum intelligi Simonem, per petram verò non eum, sed alium vel aliud.

2. Nomen

¶ N. Errat Jeſuwita, dum nomen *πέτρας* hoc ſenſu exponit: *Tu es petrus, & ſuper hanc petram* nō eſt ap- tit Latinus interpres, ſed proprium Apoſtoli appellatīvū *petrus*, hoc eſt, Tibi verē nomen Petri à petra ob con- *Matth. 16.* feſſionem impoſui. Facta legi- tur hanc petram impoſui. *3. v. 16. Luc. 6. v. 14. Johan. 1. v. 42.* Sic igitur proprium nomen antea impoſitum hic repetitur, nec vox *πέτρας* apponitur, quia proprium *πέτρας* ab appellativo *πέτρας* non differt, ſed pronomen ſcemininum *Hanc* appellativo additum, nomen Petri maſculinum, neque *CHRISTUS*, cuius nomen *petram*, idem voluit, ac ſi dixiſſet, *ſuper hanc Petram*, ſed petram ſonam Simonis, per *πέτρας* fundamentum Eccleſiæ voluit.

3. Verſio Syriaca cōtraria- tur Jeſu- wita.

III. Verſio Syriaca cauſam Jeſuwitæ non iuvare, ſed ter *Cepha* non appellativum eſt, ut idem ſit quod *petra*, ſed proprium Petri. Patet hoc ex pronominiſus additis. Nam ſi, *Tu es Petrus*, in verſione Syriaca ſic exprimitur: *אתה אתה* *Tu es ille Petrus*. Si autem per *Cephā* *petra* nō taceat, id eſt, *אתה אתה* *Tu es illa petra*. Quia verō ad pronomi- num *אתה* non ſcemininum *אתה*, exinde vocabulum *Cepha* nam Simonis, non rupem notare rectè concluditur. Nam pro poſitionis parte, *ſuper hanc petram*, non habetur Syriacum pronomen maſculinum *אתה* *ſuper hanc*, ſed ſcemininum *אתה*. Ideoq; falſiſſimum eſt quod ſcribit Bellarminus in Syriacis pronomem reſpicere proximè antecedens, & ſic legi *Tu es ſuper hanc ipſam Petram*. Nam longè aliter verba ſe habent ſenſum important: *Tu es ille Cephas Petrus, & ſuper hanc Petram adificabo Eccleſiam meam*. Pronomen enim *אתה* eſſet relativum, & proximè præcedens nomen repetere, & genere cum illo conſentiret, juxta omnium linguarum prout tē omniumq; Grammaticorum unanimem conſentientem. Relativū cū antecedente neceſſariò cōvenire genere & nomen antecedens *אתה אתה* *iſte Petrus* non conſentiret, *אתה אתה* *ſuper hanc petram*, quoniam ibi maſculinum pronomen ponitur. Ergo hæc *petra* non reſpicit Apoſtolum ſed longè aliam *Cephā* ſive *petram*.

um est, quod pronomen demonstrativum à proximè qu. Gram-
 maticis. perpendeatur, siquidem hoc relativorum est propri-
 etas. Demonstrativa verò rem tantum præsentem ostendunt, licet illa
 coribus expressè non sit posita; sed subintellecta. Exemplum
 4. Demonstrativum
 1. 49. & 50. ubi sic legitur: *Patres vestri manducaverunt* non respi-
 citur manna, & mortui sunt: Quibus verbis mox subiungitur de-
 citur: *Hic est panis de celo descendens*. Per hunc verò panem non me ante-
 cedens. cedens.
 2. 7. *Ego sum panis vivus*: adeoque demonstrativum non ad
 è antecedens, sed ad aliud refertur. Sic vulgò dicimus: *Pius est*,
 3. 1. *Hanc ipsam pietatem magnificandam*. Quis autem hic non a-
 pertit. pronomen demonstrativum ad proximè præcedens no-
 an refertur, sed potius ad substantivum pietatis subintellectum?
 illo est in locutione CHRISTI *Matt. 16. v. 18.* cuius hic sensus: *Tu es*
 4. 1. *petra denominatus, & super hanc ipsam petram, à qua tu no-*
 5. 1. *m nactus es, edificabo Ecclesiam meam; non secus ac si quis di-*
 6. 1. *cat: fidelis, & per hanc ipsam fidem intrabis in regnum celorum,*
 nomen *Hanc* non personam fidelis, sed personæ fidem, sub fi-
 cabulo intellectam respicit: Ita in verbis Christi, *Tu es Petrus*
 7. 1. *super hanc petram*, idem demonstrativum *Hanc* non ad Petri perso-
 8. 1. *nam, sed ad Christum Petram; à qua Petrus erat nuncupatus, & quæ*
 9. 1. *pro abuio tacite innuitur, referri debet. Sensus ergo simplicissi-*
 10. 1. *mus est, quem annotavimus: Tu es Petrus, ab hac, quam professus*
 11. 1. *petra denominatus, & super hanc petram, hoc est, me ipsum tuamq, de-*
 12. 1. *ificationem edificabo Ecclesiam meam.* Hunc sensum eruditè &
 13. 1. *monstrat B. noster Lutherus tom. 8. Jenens. germanic. lib.*
 14. 1. *Diabolo fundato; ubi verba CHRISTI sic interpretatur:*
 15. 1. *Ich sage von aller wegen / Ich sey Messias oder Chri-*
 16. 1. *stus des lebendigen Gottes Sohn / wolan so sage ich dir*
 17. 1. *derumb / Du bist ein Christ (oder Fels) und auff*
 18. 1. *den Christ (den Felsen) wil ich meine Kirche bauen.*
 19. 1. *Hic ergo si diceretur alicui qui nomen Christi in Baptismo adeptus*
 20. 1. *est: Tu es Christus, & super hunc ipsum Christum edificata est Eccle-*
 21. 1. *sia, non sequeretur, pronomen demonstrativum respicere perso-*
 22. 1. *nam Christiani, ac si ille sit fundamentum Ecclesiæ, sed potius refer-*
 23. 1. *retur ad Christum sub Christiani nomine designatum. Ita quoque se-*

res habet in propositione Salvatoris. *Sues* per
adificabo Ecclesiam. Nam & ibi demonstrativum
 respicit, sed Christum petram, sub nomine Petri hoc

5. Super V. Tandem ut prolius contraturatur, ut
 Petrum victis rationibus demonstratum dabitur, Petrus
 non est æ-lam, super quam ædificata est Ecclesia, i
 edificata strativum ad Petri personam referri non debet. Ad
 Ecclesia, præcipuas.

Quod pro- 1. Christus loquitur in præsentī, *tu*
batur ali- in futuro, *Tu eris*. Quod si autem
quot ar- uti vult Bellarminus, sequitur, Petrum illo fo
gumentis. tram & Monarcham fuisse. quod tamen ipse negat
 primatum non concessum; sed duntaxat promissum
 perspicuum evadit, Petrum alium esse à petra de qua
 Simon cum quidem fuit Petrus, sed nondum petra
 finis. Esse autem & futurum esse non æquipollens
 à Christo jam dicitur esse *πῆρας*, à Pap' colis autem
 patet utique, quòd *ἡ πῆρας* & *πῆρας* diversa sint, *πῆρας*
 præsens & futurum. Proinde demonstrativum *hanc*
 ad vocabulum *πῆρας*, quippe quod nomen proprium
 appellativo *πῆρας* nomine distinctum.

2. Petra singularis & numero una denotatur, quæ
ταύτη τῇ πῆρας, super hanc ipsam petram Bellarminus
 articulum *ὁ*. qui Antichristo appositus, & inde singularem
 nã evincere conatur: Multò igitur magis hic unum
 gnificabitur. cum non modò dicatur *ὁ* *τῇ*, sed *ὁ* *ταύτη*
 Pontificii verò non unam Petri personam, sed universos Pon
 os Ecclesiæ hic præpositos censent. Quomodo autem
 potest cum *ταύτη τῇ πῆρας*? Quomodo pronomen *hanc*
 mum refertur, cum Pontifices ab isto Christi nomine sacra
 tissimi? Quare hoc ipsos dilemmate urgemus: Aut intelligitur
tri persona, & sic excluduntur Pontifices reliqui. Aut
cum successoribus, & tum pronomen *hanc* ad proxima
 imò ipsi vis infertur, siquidem unum *πῆρας* non
 quam significat.

3. Christus loquitur de petra perpetua. quæ tam diu
 quamdiu duret Ecclesia. At de Petro hoc affirmari non

Et fundamenti constituendum esse, nempe Aposto-
 primarium, nec secundarium fundamentum dici possunt, qu. Gram-
 maticis.
 m acceptione in Papisticam. Atqui speciem tertiam nondum

A. instantiam ex *Ephes. 20*. Respondeo, non evinci ex eo, quod
 le fundamentum secundarium, nisi Apostolos omnes unà cum
 undaria fundamenta dixerint, quo concesso, omnis primatus
 archia Petri concidet. Et sanè, quodcumque A. Petro adscri-
 Scripturas, id habuerunt & reliqui Apostoli. Bellarminus
 edit, æquali dignitate & potestate omnes fuisse instructos.
 fundamenta petrasque, & tot Pontifices habebimus, quot
 os. Ἀποστ. Dicuntur autem Apostoli fundamenta *improprie*
 oricè, quia fundamentum jecerunt. Imò Paulus per funda-
 m. Apostolorum non personas, sed doctrinam intelligit, quia
 ois Prophetas conjungit. Quare adhuc dicimus, unicum
 z fundamentum esse Christum vel doctrinam de Christo, in
 Prophetis & Apostolicis comprehensam. Proferant jam vel
 duntaxat locum, ubi persona alia disertè & propriè, non meta-
 d. fundamentum dicatur. Quod cum præstare nequeant, fir-
 ermanet argumentum nostrum: *Si solus Christus unicum est*
fundamentum, Petrus hic petrus non constituitur, nisi putemus
Cur so contrarium.

A. instantiam ex *Apocal. 21*. dico, Apostolos non nominari fun-
 a, sed tantùm dici, *duodecim Ecclesie fundamentis inscripta esse*
in Apostolorum nomina, quo nihil aliud significatur, quàm Ec-
 doodecim Apostolorum ministerio esse collectam. Neque
 us quicquam juxta Pontificios, sed ipsorum potius causæ mul-
 be: Non enim Petrus solus Ecclesie fundamentum vocatur,
 res duodecim Apostoli simul, neque Petrus præ alijs ut prin-
 cipaliter, sed in eodem ordine recensetur.

Simpletonus adhuc excipit, *Paulum non dicere ἄλλο aliud, sed ἐπε Simpletony*
et planè contrarium. Petrum autem & Papam Ecclesie distinguit
 amentum à Christo tantùm ἄλλο esse, non autem ἐπε, id quod so-
 a Paulo sit remotum. damenti

Respond. 1. Paulum sæpè permutare ista vocabula, ut 2. *Corinth. ἄλλο καὶ*
 4. *Gal. v. 6. 7.* 2. Per ἄλλο hic excludi quæcumque fundamenta, ἐπε.
 a dat ex eo, quod subjungit Paulus, *καὶ ἐπε καὶ ἄλλοι*, quæ certè

verba sunt simpliciter exclusiva. 3. Si Petrus unum
 fert specie à Christo fundamento, sed tantum ac
 pletonum, Petrus eadem ratione & definitio
 quàm Christus, quod blasphemum. Nam enim Petrus
 fendit Ecclesiam? an in eos quoque credendum?
 ministeriale fundamentum specie differunt. Christu
 pale, & Petrus ministeriale fundamentum. Quare
 non solis accidentibus. r Sanderus. lib. 6. de trib. M.
 Christum esse æternum, Petrum temporale fundamentum
 Christum esse fundamentum virtutis propria &
 verò communicata & non ἀποδοτέα. An verò hæc
 different? 6. Chrysostomus tom. 4. homil. 8. in 1. Cor.
 edit. Basil. anno 1539. μὴδὲν εἶναι μέσων ἡμῶν καὶ τοῦ
 autem Petrus vel Papa fundamentum esset, interveni
 um. Et addit Chrysostomus, col. dist. Inter corpus &
 ἀγαπημα, ὡς το μικρότατον. Quomodo autem
 daretur fundamentum secundarium & ὑπογεν?

6. Accedit tandem consensus Patrum, qui petram
 tro, sed Christo fideque in Christum disertis verbis expo
 gen. t. 2. operum, in Matth. c. 16. tract. 1. col. 36. Edit. Basil.
 si super unum illum Petrum tantum existimas edificari to
 quid dicturus es de Johanne filio tonitrui, & Apostolorum
 Quin alioquinum audebimus dicere, quod adversus Petrum u
 pravalitura sint porta inferorum, adversus ceteros autem A
 perfectos pravalitura sint? Hilar. lib. 2. de Trin. fo. 19. edit. Bas
 num hoc est immobile fundamentum: Una hæc est felix fide
 ore confessa, Tu es Filius Dei vivi. Et lib. 6. de Trinitat
 hanc confessionis petram, Ecclesia adificatio est. Epiphanius
 ita loquentem introducit: Ὅτι τῇ πίστεϊ τεύετῃ τῆς ἀσθε
 οἰκοδομήσωμεν τὴν ἐκκλησίαν. super hanc petram fidei firmas
 Ecclesiam meam. Chrysost. t. 2. in Matt. hom. 55. Super hanc p
 edificabo Ecclesiam meam, id est (inquit) super hanc fidem &
 nem. Et t. 3. in sermone de Pentecoste: Super hanc petram, non
 per Petrum. Non enim super hominem, sed super fidem ædificabo
 am suam. Quid autem erat fides? Tu es Christus Filius Dei
 lus t. 2. lib. 4. de Trinit. col. 289. edit. Basil. anno 1546.

et non aliud esse scribit, quam inconcussam & firmam. qu. Gram-
 maticu.
 Ambros. t. 5. in cap. 2. ad Ephes. Super istam pe-
 tram aedificabo Ecclesiam meam, hoc est, in hac Catholica fidei confes-
 sione fideles ad vitam. Augustin. tom. 10. sermon. 13. de verb.
 Basil. Super hanc petram, quam confessus es; super
 Deo. col. 48. edit. Basil. Super hanc petram, quam confessus es; super
 quam cognovisti dicens, Tu es Christus, filius Dei vivi,
 aedificabo Ecclesiam meam: id est, super me ipsum Filium Dei vivi, aedi-
 ficabo Ecclesiam meam; super me aedificabo te, non me super te. Et tom. 9.
 tal. 124. in Evangel. Johan. col. 572. Universa Ecclesia fundata est
 super petram, unde & Petrus nomen accepit. Non enim à Petro petra:
 sed à petra: Sicut non Christus à Christiano, sed Christianus à
 Christo dicitur. Ideò quippe ait Dominus, super hanc petram aedifica-
 bo Ecclesiam meam: quia dixerat Petrus, Tu es Christus Filius Dei vi-
 vi. Super hanc ergo, inquit, petram, quam confessus es, aedificabo Eccle-
 siam meam. Petrus erat Christus, super quod fundamentum etiam ipse
 aedificatus est Petrus. Glossa vulgaris: Tu es Petrus, nimirum à me Pe-
 trus, ita tamen, ut mihi ego retineam fundamenti dignitatem. Et rur-
 sus Super hanc petram, id est, super Christum in quem credis.

Ex his ergò & aliis similibus testimoniis liquere evidenter, Patres Et Christo
 per petram non Petrum, sed vel Christum, vel fidem & confessionem & Christi
 de Christo intellexisse, quæ duæ expositiones non differunt, sed opti- confessio
 conveniunt. Cum enim confessio fundamentum dicitur, non in est funda-
 mente consideratur, prout erat actio transiens loquentis Petri, sed ratio mentum
 ne Christi, quod confitebatur Petrus, quod erat Christus vel doctrina Ecclesia.
 Christi. Quare non ipsa ὁμολόγησις, sed τὸ ὁμολογῆμα; non
 sed τὸ πῶς petra & fundamentum est. Augustinus quidem ait
 1. lib. 13. de Trinit. cap. 2. col. 406. edit. Basil. Aliud sunt ea quæ
 canuntur; aliud fides, quæ creduntur: promiscuè tamen monnun-
 quam usurpantur, ut quod objecti est, ipsi fidei respectu ejus tribua-
 tur. Quia ergò CHRISTUS, fidei objectum, Ecclesie est fundamen-
 tum hinc consequenter: & ipsa fides fundamentum dicitur, teste Au-
 gustino t. 4. lib. de fide & oper. cap. 16. col. 71. Si Christus funda-
 mentum est, procul dubio & fides Christi: per fidem
 quippe habuit CHRISTUS in cordibus
 nostris.

Apud Quintil. lib. 1. instit. Orat. cap. 1. Praestat in. qu. Gram-
 Apud Virgil. lib. 4. Georg. Eridanus, quo non alius maticu.

Exemplis omnibus nomen singulare aliis positum est pro
 uno, neque res numero una, sed varia denotatur, quo pacto
 concludit & in fumos abijt argumentum istud Jesuuiticum, &
 nomine a. & vel alius petitur.

Quaestio VI.

Unum num semper singularem personam significet?

Eccum Bellarmini argumentum, pro singularitate Anti-
 christi adductum est Grammaticum, quippe ab articulis Graecis
 tam. Quia enim Apostolus describens Antichristum 2. Thessal. 2.
 ab articulis uritur, hinc singularem personam Antichristi
 connotat, autumat. Apostolus, inquit 1. 3. de R. P. c. 2. col. 850. C.
 certa quadam & particulari persona, ut patet ex articulis
 ὁ ἀποκαλυφθὴς ὁ ἄνθρωπος τῆς αμαρτίας, ὁ ὢν τῆς διπολείας. Et
 8. ὁ πρὸς τὴν διποκαλυφθῆσθαι ὁ ἄνθρωπος. Mox autem addit: Ar-
 tifici conerabunt significationem ad unam rem certam, ita, ut ὁ ἄν-
 θρωπος significet hominem in communi, at ὁ ἀποκαλυφθὴς hominem sin-
 gularem. Quo argumento ita tripudiat, ut exolamet etiam: Mirum est,
 adversariorum, qui tamen jactant linguarum peritiam, hoc
 non esse.

Nos verò miramur meritò adversarii levitatem, ut rem tanti
 momenti, tam invalidae ratiunculae superstruere non erubuerit. Fal-
 sum est, articulum Graecum personam semper singularem innuere.
 quandoque ὁ ἄνθρωπος, vel redundat: quandoque unitatem inclu-
 dit, & rem unam certam quae significat: sed unitas multiplex
 individualis, alia specifica. Datur unum numero, datur unum
 specie, & successione, & qui sunt alii modi, quos ex Logicis & Me-
 taphisicis nosse debebat Jesuuita. Licet igitur articulus ὁ nonnun-
 quam rem numero unam, & personam denotent singularem, non ta-
 men hoc est perpetuum, ideo quae argumentum ex meris particulari-
 bus prodeat. Quod ut ostendatur, sequentia ex multis & ferme infi-
 nitè exempla probè considerari volumus.

Articulus
 Graecus nō
 semper in-
 nuat per-
 sonam sin-
 gularem.

1. Marc. 1. 17. πρὸς τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἔγενετο. ἢ ἄν-
 θρωπος, αὐτὸς ὁ αὐτὸς. Sabbatum propter hominem factum est, Exemplis
 propter Sabbatum. His verbis nec unus homo, nec unus scripturae

num Sabbatum significatur, licet articulus singularis sit, ut
tur,

2. Luc. 4. v. 4. ὅτι ἐπ' αὐτῷ μόνῳ ζήσεται ὁ αἰὼν παντὶ ῥήματι θεῷ, *Non pane solo vivet homo, sed omni verbo* nam absurdus erit, ut hoc dictum singulariter de uno homine universaliter de quovis interpretetur? Et tamen pari modo vocabulo αἰθερώς adjunctus est. Omisit eum Matthæus in sententia c. 4. v. 4. ut ita luculenter appareat, quod ὁ αἰθερώς eam idem sit, quod αἰθερώς apud Matthæum.

3. Matth. 12. v. 35. Ὁ ἀγαθὸς αἰθερώς ἐκ καρδίας ἐκβάλλει τὰ ἀγαθὰ; *Bonus homo è bono thsaurizat bona.* Hic vicissim non unus aliquis singularis, sed quivis designatur.

4. 2. Tim. 3. v. 17. ἵνα ἀρῶν ἢ ὁ θεὸς αἰθερώς. *homo Dei*, hoc est, quivis Propheta, interpres vel minister.

5. 2. Joh. v. 7. Πολλοὶ πλᾶτοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον πρὸς Ἰησοῦν χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί. ὁ πλᾶς οὐκ ὡμολογεῖται, *Multi impostores ingressi sunt in mundum, qui non consentiunt Christum venisse in carne. Qui est ejusmodi, impostor est & Amicus* Vides hic, Johannem uti articulo ὁ, nec tamen de magno Alio loqui, nec unam singularem personam denotare. Tales enim sunt, qui CHRISTUM negant, non una tantum persona.

6. Apoc. 22. v. 11. Ὁ ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι καὶ ὁ ρυπαρὸς ἔτι καὶ ὁ δίκαιος, δικαιοσύνην ἔτι καὶ ὁ ἅγιος, ἁγιασθήτω ἔτι. *Justus est; injuste agat adhuc; & qui sordidus est, sordescat adhuc; & justus est, justificetur adhuc; & qui sanctus est, sanctificetur adhuc.* Singulis vocabulis singuli articuli prepositi sunt, & tamen nominis injustus, vel unus sordidus, vel unus justus, vel unus sanctus designatur, sed quivis.

Similia extant Rom. 1. v. 17. & Hebr. 10. v. 38. Ὁ δίκαιος ex fide vivet, *Justus ex fide vivet*, nempe non unus sed quivis. Tit. 2. v. 18. εἰ ὁ δίκαιος μόλις σωζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἰσχυρῶς πᾶς, *si justus vix servatur, impii & peccator ubi comparebunt?* Et secundum regulam Bellarmini, unum aliquem justum aut peccatorem intelligit Apostolus? ἀποκριν. Sic sæpe in Scripturis Diabolus ὁ ὁμιλῶν nuncupatur, & ὁ πονηρὸς Ephes. 6. v. 16. neque tamen unus, sed multe Diabolorum legiones sunt. Sic Tit. 1. 7. θεὸς τὸν ἰσχυρῶς.

Oportet Episcopum esse sine crimine, non certè unum, qu. Grammatici.

Sic in illo ipso c. 2. post. ad Thessal. τὸ κατήχων, vers. 6.

aut in five imperium Romanorum, & ὁ κατήχων est Imperator

Præterea & apud Profanos authores Græcos articulus ὁ ὁρίσθης

omnibus collectivè. Aristoteles, tom. 2. probl. sect. 18. quest. 5. com-

per. loquens de quovis Philosopho & de quovis Rhetore ita scri-

φίλος φῶς ἔρητο. Μαθήτης, Philosophus à Rhetore differt. Sic

volumus sectam aliquam Philosophorum notatam, dicere sole-

ἡ ἑκπατηλὸς, ὁ τῶν ἰσθίων, ὁ Πικραστὴς. Talia exempla ferè

numera passim occurrunt, ut mirari nequeamus adversariorum vel

iam, si hæc ignorant, vel impudentiam, si scienter fallunt.

Quantumvis verò Epiphanii auctoritatem prætendant, qui si-

de articulis Græcis regulam videtur tradere lib. 1. tom. 1. heres.

est Samaritanorum: attamen ex allegatis exemplis patet evi-

center, regulam istam non esse κατὰ πάντος vel universalem, sed tan-

quam particularem. Imò & ipsi Pontificii eam non lequuntur ubique,

et dictum Christi Matth. 16. v. 18. ὅτι ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω

ἐπὶ ταύτῃ οὐρανὸν κτλ. Super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, non

de petra singulari & numero una, vel persona Petri interpretentur,

& articulus singularis & demonstrativum in super habeatur, sed

de toto genere & ordine Romanorum Episcoporum sibi invicem suc-

cessionum, uti quest. 4. præced. ostendimus: Quo vel uno exemplo

ita confringi queunt, ut propria vineta velint nolint cadere cogan-

tur. Aut enim regula ipsorum universalis est, & tum perit primatus

Pontificum ex Matth. 16. deductus, neque poterit petra illa de multis

intelligi, sed de uno duntaxat, ob articulum singularem; aut est par-

ticularis, & tum cadit argumentum ab articulo pro singularitate An-

thetici. Illi petitum, cum ex iacris particularibus nihil concludatur. De-

bberent ergo, quid ad dilemma hoc responderi possit. Nos interim ad

alia pergemus.

QUESTIO VII.

*Particula Donec num denotet semper terminum vel
responsibilitatem, cui apponitur?*

Purgatorii caminum succensuri Papicolæ, inter alia producant
verba Christi ex Matth. 5. vers. 26. Amen dico tibi, non exibis inde,

Ad T. 2.
controv. 3
l. de Purg.
gatorio.

Argumen-
tum Papa-
le pro Purg.
gatorio.

donec reddas novissimum quadrantem. Hinc
 ferni, de quo ibi sermo, dari liberatione non
 drans reddatur, hoc est, omnia peccata igne pur
 Hanc n. vim esse particulæ *Donec*, ut possibilitate
 subinferat. Quia ergo Servator ait, *Donec reddas*,
 rit, atque sic dabitur carcer ab inferno specialiter dicto
 quo satisfit pro peccatis, & è quo post satisfactionem
 qui non est alius, quam ignis purgatorius.

Quæ ratiuncula ut penitus conteratur, sciendum
 ibi agat de reconciliatione fraterna, sicut apparet ex
 ciliare fratris tui. Rationem addit, à pœna alioquin
 æterna damnatione. Hanc describit parabola de per
 cessus forensis, ubi reus traditur iudici, ab hoc tor
 in carcerem. Vult ergo Christus innuere, eum qui
 in via est, reconciliatur fratri suo, adeoque cum od
 certò in carcerem inferni, ut torqueatur à Diabolis
 verò putet aliquis, pœnâ damnationis fore levius cul
 re remittendam, mox subiungit: *Amen dico tibi, si
 reddas novissimum quadrantem.*

Ubi observes 1. Quod verba Christi sint para
 rica, ex quibus fidei articuli non demonstrantur
 ex locis Scripturæ propriis, non ex allegoricis detor
 endi sunt.

2. Incerta est allegoriæ istius expositio, uti patet ex
 ipso lib. 1. de Purgatorio c. 7. col. 729. Ambrosius per adve
 gorice intelligit Diabolū, sed hoc & Hieronymus & Crys
 tē reprobant. Hilarius & Hieronymus illorum quoque ali
 ciunt, qui textum istum interpretaatur de concordia vel car
 mæ, vel animæ & spiritus.

3. Locutio Christi est *conditionalis*, à quâ ad rei pos
 non licet argumentari. Sensus enim est: *Si exire velis à carcere
 vendus eris & novissimus quadrans.* At verò hæc per solut
 impossibilis: Quare & exitus. Sicut enim, cum dicimus: *Si
 pennas ut habeas oportet*, vel, *Non volabis, donec pennas a
 hac ipsa phrasi non volandi aut pennas consequendi pot
 potius aduersione innuitur: ita quoq; à Christo Servatore per
 istud pœnæ perpetuitas, & exeundi impossibilitas notatur.*

Scopus
 Christi,
 Matth. 5.

Verba
 Christi
 Matth. 5.
 v. 26. sunt
 allegorica.
 Expositio
 istius alle
 gorie est
 incerta.

Saluator
 ibi condi
 tionatè
 loquitur.

irreconciliabile erga fratrem peccatum mortale est, qu. Gram-
maticis.

ate non consistens, ideoque qui decedit in illo, non tem-
pore, sed æterna inferni afficitur, uti Scriptura in-
Odium fra-

triu pecca-

sum mor-

ale est.

Q. re particula *Donec* æternitatem potius supplicii, quam

exundi *duarum* subinfert. Si enim per carcerem, in

ur tracundi & irreconciliabiles, ipse infernus denotatur,

m. utique ex verbis istis, *Non exibis inde*, liberatio & poenæ

nequit colligi, nisi velimus statuere, damnatis quoque spem

ex inferno esse reliquam, quod absurdum & Scripturis

negare haut possunt ipsi Pontificii, locutionem Christi mo-

poenitentes attinere. Qui enim aliquando succensuerunt

post autem egerunt poenitentiam, hi certè tortori non tra-

nec in carcerem mittuntur. Aut si maximè poenitentes sint

non tamen excludi possunt impoenitentes, inque odio defun-

lectio Christi sit generalis, ad quosvis irreconciliabiles dire-

bus universis & singulis dicitur, *Non exibis inde, donec* &c. Aut

inferno dabitur liberatio, in quem impoenitentes mittuntur,

Christi de possibilitate exeundi malè exponuntur. Prius ve-

salum sit, posterius merito assumi debet.

Certum est, Christum hoc loco, proposito periculo æternæ &

finiendæ damnationis, voluisse suos excitare, ut citò dum-

ant, reconciliantur invicem, ne postmodum poenis subjician-

bus æternum liberari nequeunt. Assumpto autem purgatorii

o, vult hic Christi exhortatio, & ansa datur huiusmodi

notus impiis: *Etiamsi mittaris in carcerem, poteris tamen inde*

exire, aliquando vel per te vel per aliorum suffragia ignis pur-

gatorii. Ita videmus, quomodo Papalis expositio pugnet cum

quod Christus in hac concione sibi propositum habuit.

7. Particula *donec* purgatorii ustulationem non confirmat. Po-

tem est pro conditionalis *Nisi*, quæ impossibilitatem solvendi ha-

clusam. Iiuc *Augustinus* censet, tom. 4. l. 1. de sermone Dom. in-

col. 113. non significare certum tempus, sed æternitatem. Unde

locutus inquit, *illud debuit, ubi jam non datur poenitendi & cor-*

una locut?

Christus
loquitur
de impæ-
nitentibus
potissimū.

Expositio
Papistica
est contra
Christi
scopum.

Duplex
particula
Donec
acceptio:

Observetur ergo, quod duplex est
pturis occurrat, quam utramque; notavit
Evang. c. 7. p. 172.

Nam 1. Terminum temporis aliquando
quod ante istum temporis terminum
intelligatur, ut Genes. 17. vers. 22. *Non per-
mam, donec ingrediaris Segor.* Levit. 12. v. 4. *Eni-
pleantur dies purificationis ejus.* Act. 25. v. 18. *N-
suetudo, tradere hominem ad supplicium, donec
senes.*

2. Aliquando ita negat præteritum, ut non
nec quidem possibilitatem futuri involvat. Unde ali-
bunt regulam; *Donec non semper terminum, sed sepe-
gnificat.* Videtur hoc desumptum ex Nazianzeni. *Ma-
scribit fol. 143. edit. Basil. an. 1571. ἄχρι τοῦ ἔτι καὶ πρὶν
τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ τὸ μέχρη ὡς τὸ ἐπὶ τῆς ἡμέρας τοῦ
h. c. Particula Usque non omnino ponitur ad d-
poris, sed ponit quidem illa quousque, verum quia ad
ciatur. Negare quidem hanc regulam præsumit Bedar-
de purgatorio cap. 7. col. 733. B. sed exemplis convin-
nifestissimis. Nihil dicam de eo, quod legitur Gen. 8. v. 7
corvus, donec siccata esset terra: siquidem Hebræus textus
parit. Interim Pontificiis vulgatam approbantibus re-
est, præsertim cum ipse Pererius verba ista recipiat, & ita
8. Gen. disp. 8. p. 359. n. 70. *Illud: donec siccarentur aquæ
quam fuisse reversionem in arcam ante finem diluvii: non autem
post siccata aquas & finitum diluvium rediisse ad arcam.* V-
dixi, exemplum istud adeo non urgebo. Alia luculenta
tiora proferam 1. Sam. 15. v. 35. *Non vidit Samuel ultra Saul,
mortis sue.* Ergo in die mortis vidit? 1. Sam. 6. v. ult. *Mun-
non est natus filius usque in diem mortis sue.* Ps. 110. v. 1. *S. d. & dicitur
donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.* Esa. 57. v. 1
dimittetur iniquitas hæc, donec moriamini cap. 42. v. 4. *Non
neg, turbulentus, donec ponat in terra iudicium.* Matth. 23. v. 35
gnovit eam, donec peperit filium suum primogenitum. *Non
biscum sum usque ad consummationem sæculi.* 1. Cor. 15. v. 25. *Quia
regmare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus.* In bucc*

argumenti ponunt inter cetera in præpositione. *Quia* dicuntur passionibus pro Colonicis & pro colligunt, illas ipsas esse satisfactorias, siquidem & tur pro nobis passus, non nisi satisfactio intelligitur. Quod prædilecto deiciantur, valor & genuina significatio præstius breviter exponenda est.

Præpositio Quinque verò modis potissimum solet accipi. 1. **Proquing**, æquipollet præpositioni *De*, ut 1. Sam. 6. v. 5. *Soluitur* pro modis ac- e. de nobis Bñ. 37. v. 21. *Pro quibus rogasti me.* 1. Cor. cipitur. ago pro vobis, Phil. 1. v. 7. *Hoc sentire pro omnibus vobis.*

2. Ponitur sæpè loco alicujus, & vicem alterius, i. e. mutationem quandam indicat, Gen. 4. v. 25. *Dedit semem a bel,* i. e. loco Abelis. Gen. 30. v. 2. *Num ego pro Deo, qui fructum ventris tui?* h. e. Habesne me pro Deo, ut à me peccet Exod. 7. v. 1. *Dedit te pro Deo ipsi Pharaoni,* h. e. volo, ut e miraculis poenisq; ita molestes, ac si Deus esses, Prov. 11. v. 9. *angustià liberatur, impius autem venit pro eo,* h. e. iustitia co ejus. Sic vulgò dicimus, *dies pro anno, centum pro milite, dote,* in quibus omnibus præpositio *Pro* vicem & locum alicuius significat.

3. Aliquando commodum notat, ut pro aliquo fieri, quod in utilitatem alicujus fieri, ut Job. 13. v. 7. *Nunquid pro mini iniquitatem?* i. e. in favorem & commodum Dei, vel ut fam contra me tueamini. Luc. 9. v. 50. *Qui non est adversus, nobis est,* h. e. in nostrum commodum agit & laborat, nobis pugnat Joh. 10. v. 10. *Animam suam dat pro ovibus,* h. e. pro illis & ipsorum usque ad mortem fortissimè depugnat, ut à lupis ex liberentur.

4. Non rarò causam efficientem & moventem indicat, ut quod propter Gen. 21. v. 15. *Durè accepit hoc Abraham pro Isaac,* propter filium. Genes. 27. v. 41. *Cedem Esau Jacob pro benedictione,* i. e. ob benedictionem, 1. Chiron. 16. v. 21. *Incepavit reges pro eis,* propter eos. Sic Act. 12. v. 23. *Herodes dicitur percussus, pro eo, non dedit honorem Deo.* Et Eph. 5. v. 31. *amici tui, pro hoc reliquit patrem & matrem suam,* i. e. propter hanc Dei ordinationem. Simur pati pro Christo & Evangelio, i. e. propter Christum, hanc mus dicit, pro amore erga me singulari, pro liberalitate sua, pro

ut illius, semper causa movens indicatur, & Pro loco. Pro. qu. Gram-
pon. 11. Quem ipsum sensum habet Joh. 1. v. 16. *Accepimus gratiam*,
mat. d. h. e. propter amorem Patris, quo complectitur Filium,
ab ipso diligimur, & gratiam consequimur.
szpè meritum includit, & non tantum utilitatem, sed insuper
satisfactionem denotat. Hoc sensu in Levitico usurpatur sæpissimè, ut
sacrificia dicuntur offerri pro peccato, Lev. 4. v. 3. 14. 21. c. 6. v. 6. c. 7. v.
2. & passim alibi. Eundè sensum habet, cū Christus dicitur passus
pro vitâ mundi, Job. 6. v. 51. pro peccatis mundi, 1. Joh. 2. v. 2.
pro vitiis, Rom. 8. v. 32. 2. Cor. 5. v. 14. 15. 1. Tim. 2. v. 6. Heb. 2. v. 9. pro impiis
& peccatoribus, Rom. 14. v. 16. In his & similibus Scripturæ dictis præpositio
tantum utilitatem notat, quod Christus nostri causâ nostrisq;
commodi ergo sit mortuus, uti recentes Photiniani blasphemant,
satisfactionem & satisfactionem nostri loco positam, ac si nos
penam, quam debuimus, expiassemus.

Prænotatis ita variis acceptionibus præpositionis *Pro*, per se
liquidum, quàm nulla insit ratiunculæ Papali consequentia.
enim ex meris particularibus: *Pati pro alio* nonnunquam no-
tationem. Ergo & *Pauli passio pro Ecclesia* fuit satisfactoria.
inquit, hanc sequelam, quia præpositio *Pro* non semper
eandem aut satisfactionem notat, sed tantum, quando de Christi morte
& passione sermo fit. Is enim solus torcular calcavit Esa. 53. v. 3. & pro
Ecclesia plenissimè satisfecit, 1. Tim. 3. v. 6. Hebr. 2. v. 15. Paulus verò pro
Ecclesia passus dicitur, non ut illam redimeret, aut pro ea satisfaceret,
sed idem hoc impium & merito Christi contrarium, (neq; enim Pau-
lus pro nobis crucifixus est, ut ait ipse 1. Cor. 1. v. 13.) sed tantum utili-
tatis & commodi respectu: Pro Ecclesia passus est, h. e. propter Eccle-
siam, & ob ejus incrementum, non secus atque 2. Cor. 12. v. 15. ait: *Li-*
quid mihi impendat & superimpendat ipse pro vobis, hoc est, propter vos sit?
retrique commodi causâ. Et 1. Joh. 3. v. 16. *Nos debemus pro fratribus*
vitam ponere, non utiq; illos redimendo, sed per mortem nostram,
in deo confirmando, ad constantiam excitando, & alia commoda affe-
rendo. Hunc sensum ipse innuit 2. Tim. 2. v. 10. *Omnia sustineo propter*
vos, ne & ipsi salutem consequantur, nempe meam fidem & constanti-
am imitando. Clarior 2. Corinth. 1. v. 5. *Sicut abundat passiones Chri-*
sti in nobis, ita & per Christum abundat consolatio nostra. Sive enim
exhortamur, (id est) *pro vestra exhortatione, & salute, sive consolamur;*

Discrimen pro vestris consolatione, sive exhortamur, pro vobis, & hinc inter Christi, &c. Hinc igitur manifestum est discrimen inter Christi & Sanctorumque passiones. Mortuus est Christus pro Ecclesia Sancti tantum pro edificanda. Ibi præpositio pro satisfactionis passiones. tantum utilitatem innuit. Christi ergo passio applicari Sanctorum non potest.

Quod verò spectat verba illa, *Adimpleo. que actus Christi in carne mea, pro corpore ejus, quod Ecclesia, seu* *Sancti* *Christi esse duplices:*

Passiones Christi sunt duplices.

1. *Proprias*, quas in cruce sustinuit pro totius mundi peccatis proprio & naturali suo corpore: Hæ sunt satisfactionis & peccatorum, quibus totius mundi peccata sic sunt expiata, 1. *Joh. 2. Christus iis ipsis perfectos effecerit in perpetuum eos, qui sanctorum, Hebr. 10. v. 14. ideoque nullo humanæ afflictionis adhibere indigent.*

2. *Appropriatas*, quas non in sua carne patitur, sed in Sanctis. Quia enim in his habitat, hinc passiones ipsorum sibi ad proprium pro suis reputat, ut legimus *Act. 9. v. 4. Saul, Saul, quid Me persequeris?* Et hæ passiones nondum complementum omne sunt afflictionum. Quod diu enim supersunt Sancti affligendi, tamdiu passionibus Christi propriandis aliquid deest, & supplendum restat.

Ethæc *καθήματα* intelligit noster Apostolus, cum se ait, *quod deest afflictionum Christi.* Neque enim in merito & ratione socium Christo se adjungit, cum alibi Redemptionis opere nostro in solidum adscribat, sed sensus est: *afflictiones libenter profero, quia vergunt in usum Ecclesie, & inde fit, ut ego quoque pro merito sim adjumento in adimplenda mensura tribulationum earum.* Christo in corpore mystico suo etiamnum sistinende restant. præpositio Pro usum fructumque passionum Paulinarum exponitur. Verò satisfactionum Papalium nullo prorsus modo respectu subinnotuit.

Ad T. 4.
contr. 3. l.
1. de justificat.

Quo sensu fides justificare dicitur,

QUESTIO IX.

Vocula Per, num causam semper efficientem denotet?

Fidem justificare, nos inter & Pontificios convenit, siquidem totum in Scripturis assertum est, ut ne ipsa quidem impudentia illud negare valeat. De modo autem justificandi, lis perimagna existit. Nos dicimus, fidem justificare *ἡλικῶς; illi ἀπλῶς; nos respectu meriti, sed* *respectu*

(Nos Christum apprehendendo; illi justificationem promittit. Grammaticus; & inchoando. Quod thema ut quadam veritatis specie coloratam; expositionem Per vel Ex, vehementer urgent. Per vel Ex, scribit Bellarminus l. 1. de justif. c. 10. col. 959. B. Causam efficiant illa præpositiones Ex & Per, cum dicitur Rom. 5. Justificationem. Etc. 3. Qui justificat circumcisionem ex fide &c præpositum per. In primis verò c. 17. col. 994. B. ratiunculam hanc propugnat: præpositio, ait, Per aut Ex in omnibus aliis locis significat causam, cur causam significabit, cum dicitur homo justificari ex fide aut per. Declarat hoc iis testimoniis, ubi dicimur justificari per Christum, per sanguinem ejus, per mortem ipsius. Cum enim ibi causam efficientem non notet præpositio Per, hinc & de fide usurpata, efficientem concludit.

Per hoc argumentum vix claudo pede ingreditur. Notum est ex Scripturis & profanis autoribus, præpositione *Δι* vel per, non tantum causam efficientem, sed ferme omnia causarum generum variisque adponi, quod Bellarminus sibi apertissime contradicere faceret lib. 1. de Justif. c. 3. ad 1037. C. Aliena exempla non conquiram, sed tantum ea producam, quæ justificationis negotium concernunt.

Præpositio Per notat.

1. Præpositio Per causam efficientem primariam notat, cum de gratia Dei dicitur, ut Rom. 3. v. 24. Justificati gratia per gratiam ipsius. Rom. 11 v. 6. Si per gratiam, jam non ex operibus. Gal. 1. v. 15. Deus vocavit me per suam gratiam.

1. Causam efficientem.

2. Adponitur causa meritoria, nimirum redemptioni Christi, ut Rom. 3. v. 24. Justificati gratia per gratiam ipsius, per redemptionem, quam in Christo Jesu Rom. 5. v. 1. Justificati ex fide pacem habemus ad Deum per Jesum Dominum nostrum v. 9. Salvi erimus ab ira per ipsum v. 19. Per unius obedientiam iusti constituuntur multi. Eph. 1. v. 7. In quo habemus redemptionem per sanguinem ejus.

2. Meritoriam.

3. Aliquando notat causam impellentem vel irritantem, ut Rom. 7. ult. Impositus est *Δι* τῶν ὁσίων καὶ ἡμῶν, Per, vel ut vulgata habet, propter peccata nostra. Hæc enim moverunt ipsum ad subeundam mortem ad eam ignominiosam.

3. Impellentem.

4. Significat causam instrumentalem offerentem vel ex parte Dei, ut Ad. 21. v. 19. Narrabat quæ Deus fecisset in gentibus per ministerium meum. 1. Cor. 4. v. 15. Per Evangelium ego vos genui Eph. 3. v. 6. Gentes sunt

4. Instrumentalem offerentem.

comparticipes promissionis in Christo Jesu per Evm. et
vos nos fecit per lavacrum regenerationis. 1. Joh. 5. v. 6.
& sanguinem.

5. Instru-
mentalē
apprehē-
dentem.

5. Notat causam instrumentalem apprehendentem
fidei, & hoc sensu tribuitur fidei, Rom. 3. v. 22. 25, Eph. 3. v. 12, Gal.

Sequela igitur in argumento Papali deficit : *7. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*
dem. Ergo est causa efficiens & meritoria. Tum valet, si vult
tūm efficientem primariam notaret : Quia vult & alias, a
cat, in primis instrumentalem, ob id rectè concludim
care, non per modum efficientis vel causæ meritoria, sed
instrumenti, adeoque apprehensivè, non absolutè : id quod
ex præpositione *Per*, quàm ex ejus declaratione in
ctis proposita, & universa fidei analogia probatum dat
sunt alia exempla, ubi præpositio *Per* instrumentum
denotat, non primariam efficientem, ut Rom. 3. v. 10.
gnitio peccati. Ita vulgò dicimur *per os loqui*, *per oculos*
res audire & sic consequenter. Ita debitor *per literas* qu
vitur à debito, neque tamen literæ hujus absolutionis caus
ciens, (quippe quæ sola est debiti redditio) sed tantum test
factæ per solutionis.

6. Forma-
lem.

6. Nonnunquam *causa formalis* nostræ justificationis
tione istà innuitur, sicut illustre habemus exemplum Rom.
Christum proposuit Deus propitiationem per fidem in sanguine
ostensionem justitiæ suæ *Μὴ τὸ πᾶσι* *per remissionem*
delictorum. Hic ipsa forma justitiæ notatur, in quoniam illa ef
ter consistat, nempe *in peccatorum remissione*, unde vulgata red
positionem *Μὴ non Per, sed propter.* Lutherus, *Damit er du*
rigkeit/die für ihm gilt/darbieste/in dem das er Sünde vergi

7. Finalē.

7. Denique & *causa finalis* illà ipsà voculā exprimitur Rom.
vult, non quidem ipsius justificationis, sed resurrectionis
nihilominus justificationi unā est inclusa. Sic enim habent ve
surrexit *Μὴ τὸ δικαίωσιν ἡμῶν*, *sem propter justificationem*
ambunser Gerechtigkeit willen. Occurrunt & alii textus in
causam finalem exprimit, ut Rom. 6. v. 4. *Surrexit a mortuis*
δόξης τῆ πατρὸς, *per gloriam Patris*, hoc est, ad gloriam, quæ
quam post resurrectionem erectus est, 1. Tim. 4. v. 14. *Noli negli*

quæ data est tibi $\Delta\lambda\grave{\alpha}$ τῆς $\alpha\epsilon\gamma\phi\eta\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$, pot, hoc est, ad vel pro- quæ Gram-
matica.

que sic ex hætenus dictis perspicua sit falsitas pronunciati Je- *Multis at-*

Perpositionem Per in negotio justificationis causam semper effi- tribuitur
aut formalem denotare. Causam quidem significat, sed in variis justificationis

id generibus. Dicimur enim justificari & salvari per gratiam nostram,

per Evangelium & Baptismum, per fidem & per re-

em peccatorum, quibus omnibus non sola efficiens, sed diversa

oscandæ innuuntur. Nam salvamur per gratiam Dei $\pi\acute{\epsilon}\omega\tau\alpha\varsigma$ &

ter, per Christum $\iota\lambda\alpha\sigma\iota\kappa\omega\varsigma$ vel meritorie, per Evangelium &

cl oblativè; per fidem $\lambda\eta\pi\iota\kappa\omega\varsigma$ vel apprehensivè; per remissio-

atorum $\xi\sigma\tau\omega\delta\omega\varsigma$ & formaliter. Unde patet perspicuè, ex nuda

one Per ad unum certumque causandi modum non posse fir-

audi.

prophætiæ & instantiæ loco unicum adhuc testimonium an-

xi. 1. m. 2. v. ult. *Mulier σωθήσεται* $\Delta\lambda\grave{\alpha}$ τῆς τεκνογονίας: Salvabitur

nam generationem, si manserit in fide &c. Applica hic argumen-

ti Bellarmini, & sequetur, τεκνογονία esse causam salutis. Nam &

præpositio $\Delta\lambda\grave{\alpha}$ præponitur, & verbum salvandi habetur. Quare si

ti Bellarmini certa, pari modo colligere quis poterit: Si per in o-

mnia alia loci significat causam, cur non & causam significabit, cum

ti non modo salvari per τεκνογονίαν? Si Jesuista hic neget, uti negare

consequentiam, fateatur oportet, argumentum à præpositio-

re deceptum, inerme & imbecillum esse. Vocula enim illa non

causam, nedum primariam significat, sed sæpè rei duntaxat, cui

ta est, præsentiam, & exponi debet per præpositionem In, ut

om. 2. v. 27. *Præputium judicabis te, qui per litteram & circumcisionem*

peritator legis, hoc est, te existentem tantum auditorem Scriptu-

re & circumcissum. Roman. 4. v. 11. *Ut sit pater omnium credentium per*

peritium, hoc est, in præputio, uti patet ex v. 9. Gal. 4. v. 13. *Scitis, quia*

per. firmam rem carnis evangelizavi vobis, id est, in magna imbecillita-

te. Actor. 14. v. 22. *Per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum*

Dei. Hic certè το Per non indicat passiones nostras esse causam salutis,

sed non sint condignæ ad futuram gloriam Rom. 8. v. 28. sed tantum

per patientiam vel necessariam antecessorem, Per tribulationes, hoc est,

om. vel inter aut post varias tribulationes. Sic & Latini dicunt, per

diem, per diem aliquid agere, hoc est, in otio, in die. Per bellum & pa-

Per quan-
do, rei
tantum
præsentiam
notat.

cem, hoc est, in bello & pace. Plautus in Menecleto, *Tempus nunc, hoc est, in tempore.* Et hunc sensum habere potest *Salvabitur per generationem*, hoc est, in generatione, inter generandum.

Cum igitur præpositio *Per* adeo sit ambigua, & in distinctis rebus adjungatur, quivis certe non penitus luculenter intelligit, nullam omnino rationi Jesu vitæ esse, nisi se, quando ex nuda phrasi, *justificamur per fidem*, & sic à *Per* ad justitiam inhærentem, fideique modum iudicium, ut argumentari non erubescunt.

QUÆSTIO X.

Ad T. 3. l.

2. de Justificatione.

An Chemnitius

statum cō-

troversie

demod. ju-

stificatio-

nis recte

formaverit?

Bellarmini negat.

Num præpositio Propter, an verò Per sit vocis causæ formalis?

Chemnitius in Examine Concilii Tridentini præstatum versæ statum de modo justificationis ita proponit par. 129. *Quidnam id sit, propter quod Deus hominem peccatorem in demod. ju. recipiat, quid iudicio Dei opponi debeat & possit, ne juxta r. justificationis sententiam damnemur?*

Taxat hic Bellarminus *Chemnitium* l. 2. de Justificatione cap. 1. A. ipsumque de industria esse improprie locutum adnotat, fundere possit causam formalem cum meritoria, & illa ambigua sententiam Catholicam odiosam reddere. *Nam, inquit, si quis loqui velit, non utetur voce propter, sed per, cum formalem signare voluerit.*

Huic subtilitati Jesu vitæ ut eatur obviam, præsens qua situta est. Respondemus autem.

Nos affirmamus.

I. Chemnitius ibi non præcisè de solo formali, sed de justificationis actu, disputat. Non enim singulas causas in specie enumerat, ubi quælibet peculiari nota distingui solet, sed in genere informat, totamque justificationis essentiam considerat, in qua illa consistat? Unde proveniat? Quidnam sit illud, propter quod solvamus, & ita formaliter justificemur? Nulla hic fraus latet, improprietas. Verba enim Chemnitii tam clara & aperta sunt, ut legiti- magis eum proprie, luculentiusve loqui non potui animadvertat.

Jesuvita sui obliviscitur, & taxando Chemnitium, accusat, quod Grammaticum. Nam vocabulo *Propter* ipse utitur ad designandam causam formalem. Sic enim orditur hanc controversiam lib. 2. de justificatione, id est, de causa formali, PROPTER QUAM homo dicitur justificari. *Expeditis itaque, quae justificationem precedunt, de ipsa justificatione, id est, de causa formali, PROPTER QUAM homo dicitur justificari.*

Suo nobis Scriptura praeat exemplo. Nam Apostolus Rom. 3. describens essentiam justificationis in remissione peccatorum, utitur, utitur praepositione *Propter*, quam vulgata vertit, *propter* remissionem peccatorum. Nisi remissionem vulgatam à Concilio Tridentino adprobatam rejectionem quæstionis Chemnitianum simpliciter improbare non erunt.

Distingui debet inter formas rerum Physicarum, & formas Alias est etiam forensium. Ille particulam *Per* efferuntur, ut, *Per* animam homo forma rerum, *per* calorem ignis est calidus, &c. Haec autem communiter terminum physicum, qui alias causam moventem & finalem notat, innuntur, carum; alia terminum sit de alicujus absolutione aut condemnatione, veramque verò actum ejus & ipsam quidditatem noscitur volumus, tum quærere solemus forensium. *propter quid absolutus, quam ob rem condemnatus est?* Cum igitur terminum nostrum non sit è numero rerum Physicarum, sed quandam rationibus forensibus habeat similitudinem, non immerito quæstionem de ejus natura & formali actu particulam *Propter* informamus, & sicantur dicimus: *Quidnam sit illud, propter quod homo peccator, exorsus, in gratiam nihilominus recipiatur, & à peccatis absol-*

Excipit Jesuvita, hoc pacto de causa meritoria quærere, non for-

Resp. Concedimus, meritoriam includi, sed negamus, formalem Christi excludi. Eadem enim Christi obedientia causa justificationis est, tum obedientia meritoria, tum formalis, sed diverso respectu: Meritoria est, quatenus est causa adatur absolutè, & quoad acquisitionem: Formalis est, prout actus justificationis relatè, & secundum applicationem vel imputationem. Unde nostra ratio ut per idem vocabulum *Propter*, causa tum meritoria, tum formalem denotetur.

5. Invertenda videtur ista subtilitas Jesuvitica, ita quidem, ut prius meritoria causa termino *Per*, sed formalis voculam *propter*

effertur. Hoc enim requirit ity...
propter meritum, sed per Christi meritum, ac
propter illud verò imputatum cred...
ufitato loquendi modo conspicuum fit, ut p...
propter applicationem vel imputationem, adeoque
cationis formalem innuere.

Ad T. 4. l.

3. de iusti-

ficazione:

Papicola

statuunt

dubitan-

dum esse

de salute.

Num dubitantiu ſemper ſit vox æ

Inter cætera Papatus dogmata deſperatæ p...
eſt, quod de dubitatione & incertitudin...
mant enim, neminem poſſe certum eſſe de favore Dei, &
perpetuò dubitandum. Nullus, ait Concil. Trident. ſe...
valet, certitudine fidei, cui non poteſt ſubſiſſe falſum, ſe...

Theſin hanc propugnat Bellarminus p...
ſtificatione & inter alia neſcit argumentum. cap. 6. celſo B...
ticulis fortè vel forſan, quæ leguntur Dan. 4. v. 24 & A. 1. v. 10.
enim Propheta Daniel Regem Nabuchodonorem in al...
Q uæ nobis inſilium meum placet tibi, Rex, & peccata mea
red me ſolam, n ſi et Deus delicta tua. Hic autem Ap...
dico: imò Meo: poenitentiam age ab hac in qua viſa
ſuſcepit, hæc. Si fortè remittatur tibi hæc cogitatio cordis
& ligatiſicare purant incertitudinem remiſſionis ol par...
tandi, ægæ, fortè, forſitan. Unde Pererius lib. 5. in Danieli
edit. Lugd. in 8. anno 1602. Arbitror, inquit, propterea Sa...
phas & Apoſtoloſ, cùm de remiſſione peccatorum agerent,
midè ac dubitanter loquentes, uſos eſſe illuſ verbuſ; forſitan
ſcet, ſi fortè Deus reuittat: Quis ſcit an Deus ignoſcat; quæ
nemini: liquido: cognitum & omninò certum eſſe poſſe peccatorum
remiſſionem.

Hinc igitur noſtra nunc exoritur quæſtio Num forte, ſi
ſimilia ſemper ſint certa incertitudinæ ſigna vel indicia?

Dan. 4. v.

24. parti

eius du

mind. no

1. cur

Prius verò quàm respondeamus, notari voluimus, pan...
dubitandi Dan. 4. v. 24. planè non haberi, ideoque à Latino
te intruſam eſſe. Verba ſic ſonant: *וְהָיָה חֵלְמָא דְּנִבְרָא*
Ecce erit prolongatio paci tue, uti Pagninus vertit. I...
Bore Gedult haben mit deinen Sünden. Ex quo patet, verba

dubiativa, sed assertiva: & possunt intelligi tum de tem-

pe & regno Nebucadnezaris; tum de spiritali remissione,

m. Sic ergò remanet locus tantum unicus, ubi remissioni

in particula forsán additur, nempe *Act. cap. 8. v. 22.* Qui ut

ut, & quæstio posita decidatur, statuimus, *prædictas voculas*

Forisán in Scripturis non semper dubitationem & incertitudi-

tionis loco unum atq; alterum exemplum adducemus.

Exemplis 32. v. 30. *Ascendam ad Jehovah, וְיָנִין* si fortè expiabo pro

vestro Non hic dubitat Moyses de futura expiatione, siquidem

immotas Dei prædictiones, de populo hoc in terram Canaan

introducendo, & v. 29. ipse disertè dixerat: *Demus hodie vobis in-*

ter benedictionem. Hinc LXX. particulam dubitandi prorsus

revertit: *Ascendam ad Dominum, ἵνα ἐξιλάσωμαι πρὸς τῆς ἀμαρτίας*

pro expiationem faciam pro peccato vestro. Utitur tamen ista par-

ticula solitudinem exacuat, gravitatem peccati ostendat, & si-

cut gratiæ Dei expectatione ipsos erigar.

Numer. 10. v. 18. juxta fontes ita legitur: *Non transibis per me-*

ne fortè in gladio egrediar in vultum meum. *et enim vertit*

et, & particula Hebræa יָד: dem est, quod Latinum forsán. At

non dubitativum, sed assertivum hic sensum habet. Hinc LXX.

dicunt: *ἐὰν ἐλθὼ ὁ θεὸς ἐμὸς, εἰς τὴν πόλιν ἐξέλθω. Et vul-*

turn *transibis per me: alioquin armatus occurrat tibi.* Lutherus:

Ich durch mich stehen/ Oder ich wil dir mit dem Schwert ent-

gegen:

Josh. 1. v. 12. inquit Caleb Josué: *Da mihi montem istum, quem*

dominus dedit tibi, te quoque audiente, in quo Enacim sunt, & urbes

atque munita: si fortè sit Dominus tecum, & potero delere eos.

verba sunt confidentis, non ambigentis, ut apparet ex antece-

dentibus & consequentibus. Nam v. 9. revocat sibi & Josué in memo-

ramentum Moysi, dum inquit: *Juravitque Moses in die illo, di-*

centum, quem calcavit pes tuus, erit possessio tua & filiorum tuorum

eternam. Deinde versu 11. prædicat suam fortitudinem, quam Deus

per triginta annos miraculosè conservaverat: Illius, inquit, tem-

per fortitudo usq; hodie perseverat, tam ad bellandum, quam ad

defendum. Deniq; allegat prædictionem Jehovah, tanquam in dubi-

qu. Gram-
maticis.

Forisán &
fortè non

semper du-
bitatio-

nem notat.

Exemplis
benè mul-

tis hoc
probatur.

tatum signum victoriæ, cum v. 12. subiungitur
 & promissu Jehovab. Est enim in Hebræo קָרָר quod
 promissionem significat. Hæc autem oratio fuit
 animum Calebi certum fuisse de profigatione
 terræ, quia nitebatur juramento Moysi, miraculis
 & infallibili prædictione. Ex quo colligimus, partem
 dubitantis, sed assertentis verbum esse.

Judic. 15. v. 12. *Jurate mibi* פָּרַעְתִּיךָ *ne forte* וְלֹא
 Hinc etiam assertivè posita est dubitandi particula
 ἀπαρτήσῃς ἐν ἐμοὶ ὑμεῖς, *ne aliquando vos irruatis in me*
non occidat is me. Lutherus: So schweret mir/daß ich nicht
 wolt. Et apparet ex ipsa juramenti petitione, certitudinem
 Nam sibi certò promitti & jurejurando confirmari voluit
 quòd nulli prorsus periculo à Philistæis esset exponendus.

1. Sam. 14. v. 6. dixit Jonathas armigero suo. *Fortè* וְלֹא
stationem incircumcisorum horum, וְלֹא *fortè faciet Deus*

Wiesleichte wird der Herr etwas durch uns aufrichten.
 Dubitatio innuitur, quoniam procul dubio Jonathas
 est admonitus, a quoq; ungulari spiritus Dei instinctu
 ad hostes suscepit. Non enim fuit opus temerarium, sed
 ideoq; à Deo imperatum, & per consequens cum nulla Hæc
 Jonathæ conjunctum, unde plenus fiduciæ ait: *Non est*
te salvare vel in multis vel in paucis. Cum tali confidentia &
 quâ stare potuisset ἐπαχῇ vel dubitatio? Adde sequentia v. 17.

Prov. 24. v. 18. *In ruina inimici non exultet cor tuum, ne*
deat Dominus & displiceat ei. An ergò dubitavit Salomon de D
 scientia & visione cunctorum actuum.

Ecclesi. 5. v. 5. *Non dicas, non est providentia, ne forte* *contra*
sermone tuos te dissipet.

Joh. 5. v. 46. *Si crederetis Moysi, crederetis forsitan & mibi.*

C. 8. v. 19. *Si me sciretis, forsitan & patrem meum sciretis.*

Rom. 11. v. 21. *Si Deus naturalibus criminibus non pepercit, parcat*
 φείσεται, *ne forte nec tibi parcat,* h. e. nequaquam parcat

Atq; hæc exempla sufficiant, cum ex iis pateat abundè, par
 פָּרַעְתִּיךָ אֲגַג, *fortè, forsitan,* in Scripturis non semper ponendu
 vè, sed nonnunquam assertivè, adhiberi autem ad sollicitudinem
 tandam, & securitatem eliminandam.

in quod in specie spectat dictum Act. 8. v. 22. dicimus & istud qu. Gram-
 maticu. Nam Apostolus horrat Simonem Magum, qui
 accepit penitentiam, & mox addit, si forte remittatur. De dicto
 autem cum dubitativè tantum intelligis, tum sequitur, po-
 Act. 8. v. 22
 nitentia, incertam esse peccatorum veniam, id quod
 contrarium, quæ passim testatur, Deum non am-
 nari delictorum, si quis ad ipsum seriò se convertat, veram-
 nantiam agat. Quare sensu potius assertivo interpretamur, ut
 quod *πῶς δὲ, ut sanè dimittatur tibi*, non *δοξεν μὲν αὐτῷ*
δοξῆναι. Ex abundanti verò addimus, si omninò dubitativè
 dus sit hic locus, Apostolum dubitare, non de remissione, cul-
 penæ æternæ, sed tantum temporalis, vel non de Dei indul-
 ged de Simonis Magi resipiscentia, eò quod in felle amaritudi-
 at, quemadmodum habet v. 23. ut sic exigua veræ emenda-
 es fuerit reliqua.

QUÆSTIO XII.

ET ULTIMA.

*Conjunctiones causales, ut cū, quia, propterea & simi-
 les, causam rei semper subinducunt?*

MALÆ causæ præsidia hinc inde conquiri solent. Idem faciunt Pon-
 tificii in loco de justificatione, ubi malam omninò, imò pessi-
 sam mutantur, siquidem justitiam Evangelicam in legalem sa-
 tionem, & habitalem virtutum infusionem commutarunt.
 hoc est, Pighius, ipse Pontificius, dum inquit, *Disimulare non*
vestris hanc vel primam doctrinam Christianæ partem obscura-
quæ illustratam magis à Scholasticis spinosis plerumque questionibus
missionibus.

Jure autem perversa sit hæc ipsorum causa, nihilominus varia
 a *3. quædam* ad tegendam fœditatem adhibere consueverunt: inter
 ac iam ad *Conjunctiones Causales* confugientes. Quia enim dicitur
 Mat. 7. v. 47. *Remissa sunt ei peccata multa, quia dilexit multum*, hinc *Argumen-*
 tū, dilectionem esse causam remissionis peccatorum. Quia le- *tum papi-*
 Mat. 23. v. 35. *Venite benedicti, possidete regnum &c.* *Esurivi sticum pro-*
 m & *disi mibi manducare*; inde inferunt, opera bona esse me- *justificati-*
 oia & æternæ. Quia scribitur 1. Joh. 3, 14. *Translati sumus de morte one operū.*
 m, id o quia diligimus fratres, concludunt vicissim, charitatem
 vitæ

vitæ beatæ collationem promereri. Ratione uero
sumunt ex natura conjunctionum casualium, quas
notare arbitrantur. Quoniam igitur in dictis allegorizati-
onibus reperiuntur additæ bonis operibus, iniquis
& salutis æternæ causas esse.

Sed hisce Pontificiorum effatis rectè se o-
logi, qui conjunctiones istas, quas quidem nonnulli
causam rei veram & primam semper subinferre, opinan-
antur.

*Causa vel
est conse-
quentis,
vel conse-
quentia.*

Quod ut exactius cognoscatur, distinguendum
Inter causam *Consequentis* & *consequentia*, vel inter causam
gumensi. Non enim utraque eadem est: sed causa
notat id quod esse rei, causa *consequentia* tantum notat
minum, propter quem in Conclusionem prædicatur
cto enunciatur. Jam verò sæpè contingit, ut ab effectu ad
contrà semper à causa ad effectum argumentemur. Quod
ctus sit argumentum vel medius terminus, ad
ibi conjunctio causalis nihilominus apponi potest et
iste suæ causæ causa nec sit nec esse possit. Hinc est quod
stinguunt inter *ἐπὶ αἰτιολογικὴν* & *ἐπὶ συλλογιστικὴν*, *causalis*
cin. trivum. Putant enim non semper indicare veram
pè causam duntaxat consequentia in syllogismo.

*Exempla
ubi con-
junctiones
causales
rei cau-
sam non
indicant.*

Ut rem exemplis declarem, crebrò dicitur, *Sol* o-
dies est; *iste* vivit, *quia* respirat; *homo* est, *quia* ridet. Ubi
causalis causam quidem denotat, sed non rei (siquidem
solis, nec respiratio vitæ, nec risus hominis causa est) ve-
seu conclusionis, quia dies de ortu Solis, respiratio de vitæ,
homine tanquam effectus de sua causa testatur.

Annotavit hoc *Augustinus*, qui Tom. 5. l. 11. de Civ. C.
14. fol. 627. explicans illa verba Johan. 8. vers. 44. (*Deus
tate non stetit, quia non est veritas in eo*) mox subiungit: *Isai
& in Psalmo (17. vers. 6.) ubi ais: Ego clamavi, quoniam ex-
Deus; cum dicendum fuisse videatur: Exaudisti me Deus q-
clamavi. Sed cum dixisset; Ego clamavi: tanquam ab eo quæren-
de se clamasse monstraret; ab effectu exauditionis Dei, clamantis
dit affectum tanquam diceret; Hinc ostendo clamasse me, quon-
audisti me.*

particula quoniam non est αιπολογικη, sed συλλογισματικη.

Matth. 25. opera allegantur non ut merita vitæ & notæ & signa verorum & fidelium Christianorum vitæ & mercedem, unde & conjunctio Enim vicissim ratiocinatio existit. Hæc enim summa est sententiæ decisivæ: *Propter opera regni habedes*. Unde autem hoc probatur? *Exinde, quia paterunt me, & fidei suæ veritatem, his testibus ad ostendunt*. Hinc igitur manifestum est, particulam 2d in non efficientiæ, sed ordinis & consequentiæ notam esse, quibus causis regnum Dei acquiratur, sed quibus signis cognoscantur.

non inutiliter huc referri potest illa Damasceni regula, Regula
1. 4. c. 20. *In sacris multa αἰτιολογῶντες vel causaliter esse Damasceni
αἰτιολογῶντες vel eventualiter intelligenda sunt.* Exemplum ni.
1. 5. v. 5. *Tibi soli peccavi: & malum coram te feci, ut iustifi-*
monibus tuis; ubi Propheta non vult peccatum suum esse,
ut veritatis divinae, sed duntaxat ἐκβασις & eventum
hoc Rom. 3. v. 4. allegatur, & sensus est, Quia peccavi,
et tua veritas, quā dicis, cogitationem cordis humani ma-
gis, quam solum iustum.

ba Job. 12. v. 30. Non credebant in eum, ut impleretur sermo
12. non sunt αἰπολογία, sed ἐκείσως,

Christus ait, *se propterea in mundum venisse, ut qui*
erant, quæ verba vicissim eventualiter sunt accipienda, po-
neret. *ὅς αἶνον, ὅς αἶνον,* eventus pro causa, quemadmodum
 l. d. loquitur, qui ibidem hoc addit simile: *Quemadmo-*
dat quis operans, & superveniat amicus, tum operans, ait,
venit, advenit amicus: attamen amicus, non ut non opere-
 tur: sic autem evenit, nam occupatus circa amici susce-
 ptum non operatur.

Appl. eo nunc regulam istam ad exempla nostra Theologica, & ad illa quoz conjunctiones causales non causaliter, sed eventualiter contingunt, ne contra fidei ἀναλογίαν & communem Scripturæ sententiam aliquid statuatur. Quando ergo dicitur, *Remissa sunt ei*

CAPUT I.

10 problemata, ad doctrinam simplicium
veniatorum spectantia ventilantur.

QUÆSTIO I.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

Ad To. 3.

Contr. 1.

de Sacra-

mentis in

genere.

Pontificii

Septem Sa-

cramenta

numerat.

menta Papistica, perinde fore, ac si quis
nes & aves sunt bipedes. Ergo omne animal est bipede.
 controversiæ, quoad quæstionem de numero Sacramentorum
 in constituendis generalibus Sacramenti affectionibus
 consistit.

*In Scri-
 ptura non
 extant re-
 quisita Sa-
 cramenti
 explicitè.*

Negari autem nequit, quodd in SS. Scriptura
 Sacramenti sensu proprio, nec generalia Sacramenta
 sa sint, ideoque immediatè & per claram Scripturam
 ca Sacramenti natura nihil probari vel demonstrari possit.

Quæ ergo via tandem insistendum, quæve
 Sacramenti in genere considerati affectiones & præterea
 Hic commodior nulla dabitur præter istam, quæ & in
 quuntur Philosophi.

*Duplex
 rerum co-
 gnitio.*

Duplicem hi statuunt rerum *γνωσιν* alteram *αιδιαν*
διγνωστικην: Illa est singularium, hæc universalium. *Η*
hæc per discursum expeditur. Jam quod genus & species
tinet, illa non est γνωσιν αιδιαν, cum universalia
ideoque γνωσιν αιδιαν comprehendi nequit. Sole
capitur, ideoque discursu opus est, si cognoscendum
discursum putas, quo ad cognitionem generis ascendimus
cis: Inductionem puto. Hæc sola instrumentum est cognoscendi
versalia omnia, tam genera, quam species.

*Quæ me-
 thodo co-
 gnoscen-
 tur uni-
 versalia.*

Etenim universale nihil notat aliud, quàm rem quæ
qua multis inest, & de multis predicari potest. Si multis inest
 is, vocatur *species*; si multis speciebus, vocatur *genus*. Quæ
 cognoscere volo, quæ sit natura speciei, individua considero
 semper inveniuntur duplicia attributa; *Quædam sunt ιδια &*
individuo tantum propria; Quædam sunt κοινά & aliis quibusdam
divis similibus communia. Nam individua & existunt, &
υπαρξιν, tum ὁτιας habent: ὡς ἂν differunt, ὅτιας contraria
attributa, quæ competunt individuis ratione ὑπαρξεως,
propria, sicut & ipsa ὑπαρξις; quæ ratione ὁτιας, sunt κοινά
& ipsa ὁτια. Ἰπαρξις convenit individuis per se, κοινά per alia, ὡς
pè per essentialē speciei μετ᾽ ἑλν.

Ex hisce præsuppositis duos deduco canones obstruendos
 I. *Quodcumq; multis, imò singulis individuis commune est, id non*
ratione ὁτιας vel essentia. Causa modò dicta fuit, quia ὁτια sola

Quod convenit individuis quoad *ῥοίας*, id omne simpliciter. Ratio est in promptu, quia *ῥοίας* à se non habetur, sed per participationem speciei. Ex his canonibus hinc modus naturam specificam inveniendi, quam si colligam, tantum communia individuorum attributa attendo, tunc per inductionem speciei ea esse pro-

concludo. *Ans.* Lateat natura hominis, vel speciei humanæ. Eam re deidero: Ergò individua si non singula, saltem pleraque. Video hunc hominem esse docilem, risibilem, rationabilem, & illum, & istum, & consequenter alios plures. Hinc infertur, risibilitas, rationabilitas multis hominibus convenit. Intribuitur ratione *ῥοίας*, hæc enim communis non est propria. Idcirco convenit ratione *ῥοίας*. Quare per naturam speciei, vel hominis, in quantum ut species considero formo universalem regulam: *Omne homo est docilis, ri-*

Ans. Idem processus servatur in inquirenda quidditate generis. Constat in speciebus pluribus, quæ inter se differunt, genere aperiunt. Quicquid igitur speciebus multis commune, id affectionem de toto genere rectè dicitur, & pro affectione generis habetur. Ut, Hominem quando considero, video eum convenire sensu, motu, appetitu. Colligo igitur, proprietates non esse specificas, (sic enim propriæ, non communes sunt) potius genericas, unde fit maxima: *Omne animal sentit, appetit, movetur.*

Unde indubitata & infallibilis norma cognoscendi naturam generis, est consideratio communium in speciebus affectionum. Hæc methodus non natura & forma non profiliunt, cum ista in singulis sunt diversa: Diversæ verò causæ non eosdem, sed diversos producant effectus. Ergò necesse est, ut alia quæpiam natura lateat in generis, quæ sit communis singulis, & ita communes partes enitatur in natura generis. Methodi hujus beneficio inventæ sunt disciplinæ & scientiæ, quæ solum universalibus, non singularibus propositionibus. *Omne quod est, quatenus est, singulare* est, ut dictus: Et tamen ingeniosi homines ex singularibus universalesque *ὑπολήψεις* & artes effecerunt.

Quomodo? Docet hoc aperte Philosophus *α μὴ ἐν ἑνὶ ἀντικειμένῳ, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ὁμοίων ἐπέλκυσας*, Ars fit, cum è multis experientibus, una de similibus, universalis opinio fiat. Ut quædam dicitur Callisti morbo laboranti, hoc conduxit, ut milititer & Socrati, aliisque multis, hinc universalis hinc ca: *Isud medicamentum huic morbo medetur.*

Dubitari ergo amplius nec potest nec debet, communem fallibilem esse notam affectionis universalis, hoc est, quæ multis conveniunt individuis, affectiones *speciei*; quæ nullis speciebus, affectiones *generis* sunt.

Hoc si applicetur ad questionem Theologicam de Sacramentis, res omnis facile expeditur. Quæ sint generales Sacramenta, nec, quæritur. Considera singula Sacramenta veteris & Novi Testamenti, extra controversiam talia sunt, nimirum *Circumcisionem, Paschalem, Baptismum & Canam Domini*, & diligenter in omnibus & singulis sint communia. Ibi tum deprehenditur commune constare elemento visibili, terrestri, & re invisibili, cælesti, scilicet, omnibus promissionem gratiæ annexam; communitas & statas esse ceremonias, quamdiu nempe durat Testamentum, sunt Sacramenta. Atque hinc talis emerget *δμορφωσις*, Quæ speciebus commune, id affectio generis est. Constare elemento re invisibili &c. multis Sacramentis commune. Igitur affectio. Ideoque Sacramentum quodvis propriè dictū istius in se habet affectionem. Cum ergo nec in confirmatione, nec in Pœnitentia, nec in Ultimo Extrema, neque in Ordine, neque in Matrimonio Papistico, nec in aliis, (quod demonstrare Theologi est) hinc concluditur ea Sacramenta propriè dicta non esse, *ὅτι τὸ εἶδος τοῦ θεοῦ ἔχει.*

QUESTIO II.

Ad T. 4. l. 1. de justificatione.

An quod de tota specie predicatur, ad singula individua rectè applicari queat?

Bellarminus l. 1. de justificatione, c. 10. col. 957. & ex hoc testatur, *de Justif. Calvinist. c. 7. th. 2.* contra fidem speculativam, viduo meritum Christi sibi applicantem, disputaturus. Ita testatur: Fides in nihil aliud collimare debet, nisi in verbum Dei. Ad hoc ubi reperitur annunciata salus vel remissio peccatorum, ubi autem non, ibi non specialiter. Hoc igitur credi nec potest nec debet.

Argumentum Papisticum cum contrarietate fidei specialiter.

Argumenti solutio petitur ab usitata ista distinctione, quod *simpliciter*.
 is aliquid contineatur vel *ἀπλῶς* seu explicitè, vel *ὑποκρίτως*
 seu implicitè. Salus & remissio peccatorum in particulari ha-
 betur *ἀπλῶς*, quod concedimus tamen *ὑποκρίτως*, quia
 universalis Joh. 3. v. 36. *Qui credit in Filium, habet vitam æter-*
nam sub quâ universali rectè sublimi censemus de quovis individuo.
ἵνα sunt ea, quæ ex Scripturis intelliguntur, atq; ea, quæ scri-
 pturæ juxta Nazianzeni regulam.
 Acque huc facit quæstio præiens, Num à specie ad singula indivi- *A specie ad*
 duum colligatur? Hoc enim si evictum fuerit, omnis argumen- *singula in-*
 ti nervus incidetur. *dividua fir-*
 Operosa autem probatione opus non est, ut evincatur istud, cum *ma est col-*
 ore universi clamitent Philosophi, omnia Lycea personent, de *lectio.*
 rectè dici speciebus, quod de genere; de singulis individu-
 id de specie prædicatur. Etenim inter genera & species, inter has &
 idua, perfecta καὶ καθολικὴ μέθεξις intercedit, s. *Top. c. 4.* ita qui-
 species totam generis, individua totam speciei essentiam &
 iam sibi communicatam possideant, siquidem universale est ἀ-
 κατὰ μέρος καὶ κοινὸν ὁλοκληρῶς, uti *Simplicius* loquitur, id quod &
 ophus voluit 2. *post. cap. ult.* quo in loco universale vocat ἀμετέ-
 ανίστηται, eò quod non per partes, sed totum & quoad omnem es-
 sentialia & essentielles affectiones in singulis sub se contentis reperia-
 in quo autem res ipsa est, de eo quoque prædicari potest, cum
 prædicatio nihil sit aliud, quàm rei latentis manifesta expressio. Un-
 de sequitur, quia in quolibet individuo species reperitur tota quoad
 cum attributis, hæc omnia de singulis individuis rectissimè
 enunciantur.

Proinde, ut ad Theologicum exemplum hæcenus dicta accom-
 em, quoniam de universa fidelium specie in Scripturis dicitur,
 remissa illis sint peccata, vitamq; habeant æternam, idè per invi-
 am & intelligibilem omninò consequentiam quivis fidelis in indivi-
 duis esse peccata remissa, sibi vitam esse paratam, certissimè & con-
 stantissime statuere tum potest, tum debet. Non enim rationis figmè-
 mentum est fides specialis, ex temeritate hominum enatum, sed firmamen-
 tum potius piorum, in Scriptura sub universalibus gratiæ promissioni-
 bus humilissimè fundatum. Nam si omnis fidei consequens est remissio
 peccatorum: Ergò & mæx fidei, quippe quæ formâ & naturâ veræ fidei
 vix defuncta, sed plenè imbuta est.

Verùm

nili statim oro, hanc verissimam doctrinam blasphemant, & simplicib.
 amerissimam insaniam, nunc justitiam putativam, fictitiam, ima- Calumnia
 phantasticam, nunc spectrum cerebri Lutherani, nunc illusio- Papistica
 nam, & rem minima Entitatis appellitant. contra ju-
 Verum si accusasse sufficiat, quis innocens erit? inquit Tertull. Put- stitiā im-
 mus nos ex parte suprā secti. 1. cap. 1. quest. 29. p. 369. nunc quidam, putativam.
 placet adungere, ideoque sic argumentamur: Nulla relatio
 nisi imaginarium aut fictitium. Imputatio justitie Christi est rela-
 tio, quod non est imaginarium, fictitium aut putativum. Majorem
 oportet, neque tamen absque ratione omnes omnino confir- Omnis re-
 & illabunt Philosophi, qui relationes peculiari Categoria, latio vera
 comprehendunt, & in mediis entium generibus regerent. Omne au- est ens
 prædicamentis locatum res vera est, non figmentum mentis; reale.
 est, non putativum, fictitium aut imaginarium. Etenim quod
 fingitur, id extra mentem nihil est, nullamque entitatem ob-
 Relationes autem tales esse, quod pecus adfirmaret? Ergo ne pa-
 ter est pater, dominus non est dominus, nisi tu mente tuā, patrem
 uni, servum ad dominum referente; talem effeceris? Minime
 nam: Res vera est paternitas manetque, etiam si tu nunquam de eo
 verum. Dominium habet in servum suum herus, licet tu quid do-
 minum sit, penitus ignoraveris. Ulque adeo relationes à mente non
 dependent, ut quantumvis mente careas, illæ tamen permanforæ sint.
 enim quia tu relationes intelligis, ideo sunt; sed quia sunt, ideo
 cogitare gere potes.

Jam verò Imputationem justitie Dominice veram esse relationem, Imputatio
 probant Theologi. Habetur enim fundamentum, quod est obedi- justitia
 entia & redemptio Christi Jesu Domini nostri: Habetur terminus, qui Christi est
 persona credens, cui peccata non imputantur, seu quæ per Chri- vera rela-
 stituta reputatur coram Deo: Habetur ipsa relatio, quæ est appli- tio.
 cationis fundamenti ad terminum, hoc est, acceptio personæ redeuntis in
 gratiam Dei propter imputatam Christi obedientiam & satisfactionem,
 cum igitur ista imputatio vera sit relatio, quæ tandem fronte eam pro
 imaginario proclamare poterunt Pontificii? Tantum abest, ut
 imaginatio sit fictum ens, quia relatio est, ut potius contrarium sit
 verum, & imputatio ens reale existat ideo, quia relationis prædica-
 mentum inclusit, in quod non nisi vera, a mente haut conficta assu-

*Quod il-
lustratur
exemplo
justifica-
tionis fo-
rensis.*

Illustrari potest totum hoc negotium ap-
plicatione forensi desumpto. Sit alter alteri mag-
quoniam destinato tempore non est absolvendo.
dice, & ad poenam grandem condemnatur. Sit al-
xix hujus debitoris misertus, pro eo satisfacit, & pecu-
coram iudice deponit. Ibi tum iudex debitorem absol-
justus & honestus existimatur, quoniam solutio, qua
cta, illi tamen imputatur ita, ac si ipse persolvisset. Hanc
nem, & satisfactionis imputationem pro ente imaginari-
tico cum Pontificii nec habeant, nec habere possunt, quod im-
pudentia est, de justificatione Theologica illud affirmare,
nihil est aliud, quam debiti spiritualis remissio, & à reatu po-
ob intervenientem Christi satisfactionem, quæ fidelibus in-
absolutio?

*Papicole
imputati-
onem me-
ritorum
humano-
rum con-
cedunt,
Christi
negant.*

Neque solum impudentes, sed etiam planè stolidos &
tes hac in questione sese ostendunt. In politicis nego-
nem pro ente vero habent, in divinis imputationem op-
norum realem, meriti Christi autem intentionalem, & Pontifi-
indigant. Opellas enim monachorum & aliorum Sancto-
palium hominibus imputari, & per hanc imputationem
poena absolvi, Pontificiis absurdum & phantasticum non est.
Flacius patet. Clavis, in voce imputationis, pag. 421. suo a hu-
sacrificulos Treveris feminam, & Halberstadii virum
dragesima, quem vocabant *veterem Adamum*, eumque op-
peccatis, certo ritu, ceremoniâ ac conceptis preculis oner-
tes ita à sese poenas peccatorum derivari, & per imputationem
rum illum verè transferri.

Considera etiam vel solas indulgentias Papales. An-
merita Sanctorum interventu decet: pecuniz à Pontifice
hominibus sceleratis imputantur? Annon impositio hæc
& valida ipsis videtur, ut quamprimum pecunia numerata
indulgentiarum peccatores statim ab omnibus peccatis absol-
liberentur? Imò ita delusit Satanas homines istos, ut bruci &
etiam rebus à sacrificulo consecratis & benedictis sanctitatem
dam attribuerent, quæ utentibus postmodum imputaretur ac
fer etiam ad æternam salutem. De aquâ enim benedicta canon-
ductores: *Aqua benedicta delet tua delicta, si q̃q̃ tibi salus*

in bus, ut scribit Flacius l. d. etiam aqua lustralis potest suam
 et per imputationem communicare, eorumque injustitiam
 are. Multo vero id magis facit benedicta candela, aut cerea effigi-
 ga, quam Dei agnum vocant. Ante omnia autem Sacrosancta cu-
 scis, si in illis vel moriens, vel etiam mortuus peccator collo-
 que ipsi dicentibus, perinde mundant ac, iustificant homines,
 o in Baptismo mundati repurgatiq; sunt.
 contra autem, quando Orthodoxi ex Scriptura defendunt, ho-
 nem peccatorem coram Deo justificari per imputationem infiniti
 acientissimi meriti Domini, ibi tum imputatio res minimæ
 at, illusio & phantasia, insania & νεροζωία ore scelestissimo
 patatur. Sed Deo sit laus & gratiarum actio, qui ira sapientes
 sua sapientia confundit, ut ipsi propriis dictis & factis osten-
 se esse κατεφραγμένους τὸν νότον ἀδοκίμας ὡς ἐν τῷ πνεύματι, quales ul-
 terius potibus multos futuros esse, prædixit Apostolus 2. Tim. 3. v. 8.

QUESTIO IV.

An maneant fundamenta relationibus extinctis?

Quod nullum renatis peccatum propriè dictum insit, ita probare
 Q. Iaragunt Papicolæ: Ubi nihil est damnationis, ibi nullum peccatum.
 Sed in renatis nihil est damnationis. Quare in renatis nullum est pec-

Ad T. 4.
 contr. 2. l.
 5. de pec-
 cato.

Obiectio
 Papalis,
 peccatum
 renatis

Hic respondemus breviter ad majorem, negando consequenti-
 am. A sublatione enim damnationis ad sublationem ipsius peccati non li-
 ter argumentari. Nam Logici habent canonem: Fundamenta relinqui
 uni relationibus extinctis. Declarat hoc exemplo limetis, in quo
 1. Substantia lapidis. 2. Respectus limitandi. Hoc autem sublato,
 non statim tollitur illa. Lapis enim manet quoad suam substantiam,
 ac limitare desinat, adeoq; limes amplius non permaneat.

Nullum
 inesse.
 Responsio
 Fundamē-
 ta manēt
 relationi-
 bus extin-

Applicamus hoc ad peccatum originis, quod consideratur dupli-
 1. απλῶς vel absolute, ut est vitiosa qualitas, naturæ nostræ te-
 nacissimè inhaerens. 2. σχετικῶς vel relative, prout damnat, & hominem
 æternæ mortis reum facit. Hic respectus tollitur in Baptismo & iusti-
 ficatione, siquidem nihil est damnationis in his, qui sunt in Christo
 Jesu, Rom. 8. v. 1. Extincta verò ista damnationis ἐξέσθ, non tollitur sta-
 tim ipsa peccati quidditas absoluta, sed remanet semper, uti pater
 ex fructibus ejus, & stimulis, de quibus conqueritur Apostolus

Peccatum
 originis
 considera-
 tur dupli-
 citer.

Rom. 7. Si enim alibi fundamenta manent saltem relatio manet. Et si cur de peccato idem affirmare non liceret. Mane, si cur de peccato si maxime moriatur Pater. Dux non desinit esse homo, & cessat amittat, & respectus imperandi cesset. Ita verum est, si desinat relatio fundamenta non tolli necessario, si desinat relatio.

Notanda verò est, pro meliori canonis intelligentia.

'Equivocatio. Equivocatio. Sumitur à Philosophis dupliciter.

1. Quidam accipiunt de primo relationis extremo secundum quod refertur, & *ἄλλω* habet ad aliud, quo sensu Philippius ait in doctrina. *Fundamentum est res, à qua oritur relatio.* Et Zabarela in doctrina. *Fundamentum vocatur illud, à quo denominatur relatio.*

2. Alii, & quidem plerique Neoterici exponunt dicens, *no dominium, à servo servitus.* August. Hunnæus lib. 7. *Ubi fundamentum est illa res, quæ priorem locum obtinet, inter ea, quæ comparantur, & quæ in comparatione facienda nominativo casu designantur.*

facit, ut extrema transcant in relata. Nam relationes, quæ sunt in am entitatem requirunt *duplex* fulcrum, *alterum* est illud, quod habet, hærent, ut accidentia; *alterum* est aliud accedens, quod ponit ad sustentandam relationem. Sic paternitas hæret in personis patris, ut subiecto inhesionis, fundatur in virtute procreantis. Ita facta est & fundamentum istius *ἁπλοῦς*.

Explicata hoc modo equivocacione, dicimus, *In canone fundamenti vocem sumi modo priori, non posteriori.* Sententiam ipsam extremum, quod refertur, non protinus tolli, quod ad id sufficere, licet respectus, quo refertur, in totum adimatur, id quod nitis exemplis reddi potest conspicuum.

QUESTIO V.

Ad T. 3. Num contritio sit in predicamento actionis?

contro. 4. lib. 2. de poenitentia. **A**ffirmativam ut teneant Pontificii, ab hypothesebus suis dicunt enim, *contritionem esse meritoriam.* Omne autem meritum mereri debet, actum virtutis esse oportet, statuentem Thomam in fine quæst. 1. art. 2. Et quia virtus est habitus electivus hinc porrigunt; *contritionem esse actum liberum, ab homine ultro assumptum.* *Affirmant Pontificii.* Etum. Ita expressè statuit Bellarminus lib. 2. de poenitentia cap. 1. 1260. C. *Contritio, inquit, non est passio, sed actio; & ea libere assumpta.*

Negante. Sed fallit & fallitur Jesuista; thesaurum ponit debet mereri. *nosiri.*

Contritio formaliter & præcisè sumpta non actus est hominis agentis, sed potius dolor ex legis prædicatione ortus, id eo quod actionis non actionis prædicamentum pertinet. Est quidem actus, de contentis, non hominis contritio. Est conjuncta cum actibus, non est actus formaliter.

Est quidem *quinque*, in primis in contritione occurrunt, notante. *Quinque* D. Eckardo c. 4. de poenitentia, p. 88. Nam 1. In memoria, peccati gradus. 2. In mente, offensæ divinæ consideratio. 3. In voluntate, contritionis. 4. In oculis, agnitionis derestatio, quam forinsecus testatur peccator. 5. In oculis, lachrymatio, & oris confessio. 6. In corde, timor, & futuri iudicii. 7. Denique in conscientia, legis tædium vulgus, sequitur horror, dolor, morsus, compunctio. Priores duo gradus, sequitur internus actus: in iis verò non consistit *contra* contritio, sed potius in tribus posterioribus. Nam illi contritionem non constituunt, quàm efficiunt: habent se *contra* contritionem, non *contra* contritionem efficiens, non formalis, quippe quæ nulla est alia, sed cordis passio & compunctio, ex legis prædicatione, passionis meditatione, moris conscientia, & calamitatum immemor.

Quid aut ostendatur, adeo quod contra Papicolas demonstratur; Contritio nem, primam illam poenitentia partem, non actionem esse, nem non actionem, sed passionem in nobis excitatam, sequentia formans arguente esse actionem pro-

Ab Etymologia. Contritio propriè est alicujus integri & duri batur. Contritio, Thom. in Supplem. quest. 2. art. 1. Tunc enim res dicitur. 1. Ab Etymologia, cum solidum minuitur, & ad partes minimas reducitur. Omnis enim comminutio respectu subjecti, quod minuitur, est passio: siquidem res eo ipso patitur, quando in partes ab alio scinditur. Uti verò se contritio propria in genere, sic contritio metaphorica in specie. & nihil aliud, quàm cordis humani, quod peccatis velut obliqua, & adamantis instar obduruit, comminutio; compunctio & emolli- tio. Ex quo mox sibi thema nostrum; quod passio sit, non actio. Qui enim durum, quod conteritur, illo ipso dum conteritur, ageret, non pateretur? Omnis certè contractio rei duræ non nisi passionem importat in re contracta. At verò contritio est talis contractio indurati.

Quare nil nisi passionem importat.

II. A Synonymia. Quicquid vocabulis tantum passivis describitur,

2. A Synonymia.

tur, in prædicamento passionis est, non actionis. Atque oportet, ut tunc passivis vocabulis describitur, uti docent omnia eadem. Vocatur enim percussio cordis, 2. Sam. 24. v. 10. contritio, Psal. 6. v. 3. inflixio sagittarum Domini, Psal. 38. v. 3. tribulatus, & contractio cordis, Psal. 51. v. 19. tremor excitatus vocis, Esa. 66. v. 2. percussio femoris & confusio, Jerem. 31. v. 19. Sedit Joel. 2. v. 12. *καταύχης* vel compunctio, Act. 2. v. 37. In omnibus rectè inferitur, contritionem, respectu hominis formaliter, nisi passionem esse. Nec enim ullis aliis, quàm passivis vocalibus ferri potest. Non dicitur, *Homo se conterit, confringit, compungitur*, sed *conteritur, confringitur, compungitur*. Contritio igitur est formaliter actus & non passio?

3. A definitione passionis.

III. A definitione passionis. Vulgò definitur, actionis receptio, accidens, secundum quod id, quod subicitur, pati dicitur. Atque ipsa definitio contritioni formaliter sumptæ rectè accommodatur. Nam secundum contritionem homo pati & conteri dicitur, nihil aliud, quàm fulminum legalium, adeoque actionis divinitus primo. Cui verò convenit definitio, eadem & definitum, habet, scilicet causam logicam.

4. A causa contritionis.

IV. A causa contritionis. Hæc non est ipse homo, sed Spiritus Sanctus. Propheta Jeremias totam pœnitentiam, & per consequens contritionem solius Dei operationi acceptam ferat, c. 31. v. 18. *Postquam convertisti me, egi pœnitentiam*. Neque enim in hominis virtute est, cor suum induratum per contritionem emollire, sicut durissimus & solidissimus lapis suo opte motu mollescere, aut ex naturali impetu ne in carnis substantiam transire nequit. Dei ergò solius est, & executiones legis & alia *ὄργανα* vel instrumenta serium & salutarem dolorem in nobis operari, ex quo tale fuit argumentum. *Quicquid ab homine non proficiscitur efficienter sed à solo Deo perficitur, illud ipsum passio est, hominis respectu, non actio*. Atque contritio cordis antè indurati, ab homine non proficiscitur efficienter sed à solo Deo in homine, ut subjecto perficitur. Ergò contritio cordis est respectu hominis, non actio.

5. A propria confessione Adversariorum.

V. A propria confessione Adversariorum. Nam plerique definiunt non per actionem, sed per dolorem. Lombardus l. 4. Sent. dist. 14. *Actio confessorum, ipsam pœnitentiam nil esse aliud, quàm dolentis vindictam, & per punientem in se, quod doles commississe*. Bonaventura in lib. 4. dist. 21.

fol. 226. b. *Contritio dolor est per essentiam.* Durand. in l. 4. dist. simplicib.

2. p. 60. *Contritio est dolor pro peccatis voluntariè acceptus, cum confitendi & satisfaciendi.* Cost. in Enchir. c. 11. m. p. 370. *Contritio dolor de peccatis susceptus, cum spe obtinenda venia ob Deum dilectum, & proposito tum illa, tum alia vitandi.* Toletus l. 3. de in-
sacerd. c. 4. p. 417. *Contritio est prateriti peccati, ut est Dei offensa, varia supra omnia detestatio, cum proposito futuri supra omnia vitandi & commissi confitendi.* Cum igitur contritio dolor sit, fatentibus, utiq; non in actionis, sed passionis prædicamentum reponerent, nisi manifestè velint *αὐτοῦ*. Nam dolorem esse, & actum tollunt se. non ponunt.

Ubi tamen notandum, quòd distinctiunculà quādam *αὐτοῦ* Papicola excusare soleant. Nam dolorem dicunt sumi dupliciter. 1. pro dissensu voluntariè. 2. pro passione resultantē in sentientem ex illo dissensu, per quē in-
homo prorumpit in lachrymas, ut scribit Bonaventur. l. d. vel ut iter dupliciter Durand. ait, dolor uno modo accipitur pro dissipientia voluntariè. Alio cetero modo pro passione sensitivè partiē. Et hunc dolorem secundum putant rem esse actum, primum verò ipsam formam contritionis: cumq; sit actus voluntatis detestantis & averantis peccatorum, hinc concludunt, contritionem sine *αὐτοῦ* nominari tum actum tum dolorem.

Verū non sufficit hoc emplastrum ad curandam causam mortali. Nam contritio non consistit formaliter in nuda dissipientia, sine interiorē etli sin angore & tremore animi ob commissi peccata: qui an-
cludit quidē dissipientiam, sed non est ipsa.

Deinde voluntatis dissensus si formaliter actus est, cur dolorem agitant. Principium ergo petunt, cum dicunt, quendam dolorem esse actum, quendam passionem. Hæc enim ipsum in quæstione versatur, & a nobis constanter negatur. Neq; enim vel intelligi saltem potest, quomodo id, quod formaliter dolor est, simul per essentiam actus sit? Nam dolor, quia talis, est passio. Quā igitur res una formaliter erit tum actus, tum passio? Quapropter aut dissipientia voluntatis non absolute formam contritionis; aut si absolvit, contritio non erit dolor formaliter. Quodcunque membrum assumerint, contradictionem non evitent.

OBJECTIONES.

Bartholinus l. 2. de penitent. c. 2. propos. 2. col. 1260. C. D. tria in contrarium argumenta adfert, quæ paucis confutabimus.

1. Extant

Extant apertissima praecepta divina de contritione, *Scindite corda vestra, Matth. 3. v. 2. Penitentiam agite, & est ad passionem coactam, & non potius ad liberam, ut praecepta referre.*

Contritio Resp. 1. Contritionem dicimus quidem esse passionem
est passio, men coactam aut violentam, sed à lege excitatam.
non tamen coactum est, quod ab extrinseco principio provocatur
coacta. est è nostris viribus, sed accenditur à Spiritu sancto per
10. *per 17.* Neque tamen ob id actus violentus aut coactus
potest.

A praecepto ad actum liberum non valet consequentia. 2. A praecepto ad actum liberum non valet consequentia, multa in Scripturis imperantur, quae tamen possibilibus
Etiam libe- eo, cui imperantur, non subinferunt. Praecipitur omni
rum non bus conversio, *Zachar. 1 v. 3* mundatio, *Esa. 1. vers. 16.*
valet con- sum, *Matth. 11. vers. 28.* Ergone haec omnia sunt ad
sequensia. stra potestate siti? ἀπόλογον. Sic Christus imperat
Matth. 9 v. 29. Surge: & Lazaro *Johan 11 v. 41.* Lazaro
in extremo judicio dicitur omnibus: *Surgite morui &*
dicium. Num verò ex praeceptis istis sequitur, resur-
rum esse actum nostrum, & quidem actum liberum è volun-
fectum? ἀπορον.

3. Cum contritione actus quosdam nostros efficiamus, quales sunt recordatio delictorum, consideratio
infirmamur, quales sunt recordatio delictorum, consideratio
ditatio irae divinae, & similes. Horum igitur respectu
imperata dici potest; ubi tamen semper hoc tenendum, quod
tio non consistat formaliter in istis actibus, sed potius in
gore, quippe cujus ratione cor propriè contritum & vulnera-
citur.

II.

Contritio gratissimum Deo sacrificium est. *Plal. 51 v. 9.* Et
& promissionem habet misericordiae & gratiae. At passio coacta
bet, unde placeat Deo, ut notum est.

Resp. 1. Tolle coactionis vocem, & peribit nervus
Contritio est quidem passio, sed ab ipso Deo excitata, non è
vini elicitata. Cujus autem Deus auctor est, ejus osor non est, juxta
tium I, L ad Monim.

incipia proferri poſſunt, ubi Deo aliquid placuit, quod ta-
 oam modo involuntarium fuit, quod ſpectat circumſiſſio filii
 am Tempora invita perfecit, *Exod. 4. v. 26.* violenta mors mar-
 uaz pretioſa in conſpectu Domini, *Pſal. 115. v. 15.* Contritio A-
 z dilationem pœnæ obtinuit, *3. Reg. 21. v. 27. 28. 29.* Sic etiam
 compunctio, licet tantum ſit paſſio, nihilominus Deo placet,
 uet, quia pars eſt obſequii, & Spiritum ſanctum authorem,
 tamen diſtinguendum inter contritionem *deſperantium* & *alia deſpe-*
 nem *redenti-um*: Illa ob addigamentum dubitationis diſpli-
 uet, quia fidei pallio amiſta eſt. *alia cre-*
 dentium.

III.

Aplicare animum ad cogitanda ſupplicia, qua DEUS peccatoribus
ur, vel animum ab illis avocare, eſt in noſtra poteſtate. Ergo ex-
es, qui inde oriuntur, in noſtra poteſtate erunt, ac proinde libe-
l-nt.

Non quæritur hic in genere, Qualis ſit paſſio contritio,
 et, vel licet? ſed in ſpecie, Num ſit paſſio vel alius? Ubi nos af-
 us pro, cui ſententiæ accedent iuripicolar, cum intellexerint,
 leorem eſſe.

Non lequitur: *Quedam prapparatoria ſunt in noſtra poteſtate.* Diſting.
ſa contritio ſalutaria Alias & fides foret actus noſter ſponta- inter u-
 u de m auditus verbi, lectio & meditatio ejus ſunt in poteſtate ſurpatio-
 aud proinde eſt mediocum uſurpatio, & aliud ipſius effectus nem me-
 ſt. Prius in noſtris viribus eſt poſitum, ſed non poſterius. Adhi- diorum &
 reſcere poſſumus Dei media, non autem nos ipſi, ſed Spiritus effectus
 rantum per illa in nobis operatur, & ſpirituales effectus ge- producti-
 onem.

QUÆSTIO VI.

An unum unitantum opp. natur?

ſta: hoc opoſ. Quæ ad controverſiam de Antichriſto, quem Papi-
cent ſent unam fore & ſingularem perſonam. Probant inter
ex oppoſitione, ita concludentes: Chriſto Antichriſtus oppoſi-
gr. u. Chriſtus perſona fuit una, ſic & Antichriſtus erit. Argumento
tu Bellarminus 13. de R. Pontif. c. 2. col. 850. A. in explicatione le, quod
oh. 5. v. 43. Ego veni in nomine Patris mei, & nō recepistis me: ſi alius Antichri-
in nomine ſuo, illum accipietis. Hic, inquit, Dominus opponit ſibi ſi ſit per-
ſonam, hoc eſt, perſona perſonam. Sicut ergo Chriſtus unus ſona una.

Ad To 1.
 contr. 3. l.

3. de Rom.
 Pontif.

Argumen-
 tum Papa-

le, quod

ſi ſit per-

Et singularis homo fuit; ita & Antichristus erit.

Responsio.

Respondemus autem, ratiunculam hanc vix dissolvi. Quòd Christo Antichristus opponatur (passim in loco *Johan. 5.* nil addo in specie, quem indefinitè intelligi alibi probatur,) haut inviti concedimus: Quòd vero ratione ad unitatem personæ licet colligere. *ἡ ἀποτίμωσις* Rationem damus istam, quia *uni non unum modo, sed multi sunt.*

*Ani multa
opponi
possunt.
Probatur
aliquot
exemplis.*

Quam thesin si Romanenses improbens, sequentibus stabilimus.

Virtus quævis una est, non tamen unum duntaxat virtutum ei oppositum, sed inter duo semper extrema versatur, de *Sopho, lib. 2. Eth. c. 8.*

Una est fides, una veritas, & nihilominus innumera adversantur.

DEUS Diabolo opponitur, & DEUS quidem unus est, tamen ob id unus tantum est Diabolus, sed innumerabiles agiones.

Johan. 10. Christus de se uno, ut vero pastore ovium, seque omnium verorum ministrorum quasi typum quem opponit verò sibi τὸν ἀλλότριον, alienum, *vers. 5 περὶ κλητῶν τὸν μισθωτὴν* mercenarium, *vers. 13.* Num verò his nominatùm persona Christo opposita denotatur? Neutiquam, sed per & mercenarium omnes falsi pastores, quocunque & ubi sint, intelliguntur.

Et quid multis opus? Christo uni non tantùm Antichristus magnus opponitur, sed Antichristi etiam parvi, quorum *1. Johan. 2. v. 18.* Si igitur uni Christo multi Antichristi contrariæque à nuda oppositione ad unitatem oppositi, adeoque ad singulæ personæ non licebit argumentari.

Exemplis istis adjungimus expressam Philosophi sententiam quæ extat *lib. 2. Top. 3.* Et *lib. 8. phys. 7. § 62.* τὸ αὐτὸ πλείον ἢ ἓν *idem pluribus est contrarium.* Non igitur omnis oppositio vertitur unum & unum.

Sed objici potest locus alius ex *lib. 1. 1. Met. 4. & 5.* ex *lib. 1. d. 1. §. 10.* ubi hæc verba: *Ἐπεὶ γὰρ ὁ πᾶς ὁ ἀνὴρ ἕτερος ἐστὶ πλείονα ἢ ἓν*

non contrahit, unum plura contraria vel opposita esse. Textum simpliciter.

in quæ in primis conciliationes afferuntur. Quidam distinguunt inter *materiale oppositionis*, quod potest *Quomodo*
simplex & formale, quod tantum unum est, certumque opposi- *uni duntaxat*
modum significat. Quia enim quædam contrariè, alia contra- *at unum,*
re opponuntur, hinc dicit Philosophus, uni unum opponi, ni- *& simul*
in eadem oppositione, ut sit sensus, ex ea. Uni contrario opponitur multa op-
ponitur in genere, quod tamen in se & in specie potest esse multi-
 Sic uni veritati opponitur unum, nempe per contrarietatem, &
 veritas, quæ una est ratione generis & formalis, quatenus omnis
 consideratur veritati; varia esse potest, ratione speciei, & quatenus in
 consideratur. Hinc non incitè alii: *Oppositio cum sit in genere, unum*
opponitur generico, quamvis speciebus pluribus hanc in conve-
niat attribuitur. Brevissimè: *Unum uni opponitur, sed nonnunquam*
plura, ut innuit Scal. Ex-307. sec. 3. *Uni* nempe, secundum genera-
 em oppositionis modum; *multiplici*, secundum varias species sub u-
 generali contrarietas. Ita uni virtuti unum opponitur. Quod istud?
 in genere vitium, quod communi nomine non virtutem dixeris.
 plura verò genus unum, uni virtuti oppositum, diversas habet
 species, quarum respectu rectè dicitur, uni multa opponi.

II Alii distinguunt inter contraria *extrema*, quæ dicunt perfe-
 & *intermedia*, quæ nuncupant imperfecta. Canonem ergò sic li-
 ant, quòd *in contrariis extremis unum duntaxat uni opponatur, licet*
intermedia media possint multiplicia. Sic nigredo tanquam extremus co-
 ribus quidem intermediis, uni tamen extremo, albedini nem-
 pponitur. Eòdem collimare videtur limitatio Francisci Suarez
 sec. 45. sect. 12. qui restringit ad contraria *adaquata*, universalem
 etiam oppositam possidentia. De his enim perfectis, *adaquatis &*
 omnis contrariis vera est Philosophi regula, *uni non nisi unum oppo-*
 ni posse, qui non animadvertit, naris perfectio oberioris est, quàm *Uni Chri-*
 re curati possit. *sto opponi-*
tur unum

Nunc ut ad exemplum nostrum applicemus dicta, Uni Christo in genere,
 opponitur unum, non quidem respectu personæ, sed contrariæ do- *nimirum*
 minæ & vitæ. Quod illud unum? *Antichristus in genere*, qui unus *Antichri-*
 stus ob eandem contrarietatis oppositionem, sed multiplex ratione *est.*

personarum, quæ de illa contrarietate participant. *Personæ* multi & ferme innumeri hostes infideliæ, *salva* manet regula, Unum uni opponitur. Sic uni opponitur omnes hæretici, omnes Antichristi, omnes Infideles, qui licet multi sint ratione personarum, in contrarietate versus Christum conveniunt, adeoque pro uno contra Christum sumto haberi possunt.

Quibus si nondum acquiescant Papicollæ, sed ut rationem porro urgeant, respondemus *ἐκ ἀβυσσος*; *hæc multi sunt* successive, tamen uno tempore non nisi unus prædes, *nisi* *mate*. Atque sic uni personæ Christi semper una persona, terris opponitur. Sed hoc interest inter Christum & Papam, Christus & una persona & unus homo est: Papa vero una persona, non autem unus homo, quia non Deus est, neque immortalis, ut Christus, sed uno mortuo succedit alius. Sic Jesus Christus olim typus fuit; persona personæ: non Pontifex. Ut igitur multi Sacerdotes summi præsentabant: Sic multi Papæ uni Christo oppositi sunt. Neque enim multis opus est veritas præstare testimonium. Impudentissimi disputationibus quibusdam ratiunculis, quod experientia testatur exemplis. At verò Pontifices Romanos Christo contrariam doctrinam, vitam, modumque regiminis, tam clarum est, ut cæcitas non sufficit, & Sol in meridie: adeoque hoc missio ad alia proprium.

QUESTIO VII.

Num causa prior sit suo effectui?

Ad T. 4. l. r. de justificatione.

Duplicia fidei objecta.

VT duæ fidei sunt partes primariæ, assensus & fiducia: præterea sunt objecta, cuilibet parti competentia.

Ratione *assensus*, objectum fidei est *πᾶσι γενοῖται*: & in Scripturis revelatum continetur, uno verbo, veritas dei.

Ratione *fiducia*, assignant fidei objectum duplex, 1. *quod sunt omnes promissiones Dei, siue concernant bona temporalia, siue spiritualia, & vel gratiam polliceantur, vel gloriam.* 2. *quod est meritum Christi, & singularis Dei gratia, quæ omnes credentes justificaturum se promittit.* Et hoc est illud objectum, quod primo primario apprehendit, & ratione cujus justificat.

Hanc autem fidem specialis misericordie seu pestem exprobat.

tione ista considerentur. Nec enim actuali peccatorum remissione præcedit, ut apprehendatur à fide; nec fides sine remissione peccatorum remissione, sed simul sunt, se invicem præcedunt, adeò ut qui credit in Christum, illi peccata remittuntur; & cui peccata remittuntur, ille ipse habeat fidem justificatorem. Nulla enim absque fide fieri potest justificationem sequeretur? de quo jam plura in altero reperiuntur.

Fides & remissio peccatorum sunt simul.

II. THEOLOGICE. Procedit argumentum ex hypothesi, non posset remitti peccatum, & aliquis justificari, nisi remissionem peccatorum naturâ præcedere fidem. At verò est modò, fidem & remissionem relata esse, adeoque quòd simul non opus est, ut prius fiat remissio, quò postea per fidem apprehendatur: sed utrumque simul est, & simul contingit. Nam cum Christum accipimus remissionem peccatorum, *Act. 10. 43* ipsa ad justitiam nobis mox imputatur, *Roman. 4. v. 5* quòd per remissionem peccatorum consistit, *v. 7*. Atque sic fides respicit non ut præteritam & jam factam, sed ut promissam, ea apprehendendo facit suam. Ipsa quidem promissio prior existit, num autem promissum non prius contingit, sed per fidem. In aliis donationibus donum prius existit, antequam accipiatur: quoad remissionem peccatorum alia est ratio. Illa quidem promissa est, sed non prius existit, antequam credatur atque accipitur, tum ponitur, adeoque accipiendo datur, & dando.

Distinguendum inter promissionem oblata & receptam.

Objectum fidei aliud in quod; aliud, quod credimus.

Accuratè igitur hic distinguendum est inter promissionem oblata & receptam. Promissio de peccatorum remissione, in Eram oblata est objectum fidei, & hoc respectu prior fidei: sed et promissio firma fide recepta, actu confert peccatorum remissionem. In sensu simul sunt fides justificans & peccatorum remissio.

Fortassis & ista distinctio non incommodè hic applicari potest, quòd aliud sit, in quod credimus, & aliud, quod credimus. Objectum in quod credimus, Christus est cum suo merito. Et hoc est per fide apprehenditur, & propter istud apprehensum justificationem apparet, objectum fidei justificantis prius quidem esse tamen, tamen ipsam justificationem. Objectum verò, quod credimus, omnia beneficia spiritualia; quò spectat & ipsa justificationem, seu peccatorum remissio. Illa verò ut præcedant fidem justificantem, opus non est.

apprehenditur Christi meritum, & mox ponuntur ista be-
nè, ut tamen similiter creduntur & applicantur.
ate distinguiamus inter fidem *per quem justificamur*: & fidem, *Geminus*
remissionem peccatorum credimus. Fide, *per fidei respe-*
ctum, objectum non est ipsa justificatio, ideoq; hæc non
est, sed meritum Christi, quod utriusque *τῇ φύσει* prius. Fidei ve-
a credimus justificationem seu *ἀφέναν*, objectum est ipsa justifi-
am fidem, præcedere concedimus, sed eam intelligimus fidem,
iustos esse credimus, non per quam primùm justificamur. Est
fides quasi reflexa, quâ credimus, nos credidisse & justifica-
e, ideoq; hujus reflexæ fidei respectu, *διὰ τὴν πίστιν* esse priorem non
est. Nam velut in intellectione rectâ objectum intelligibile,
contemplamur intellectiōem: cū verò intellectus reflectitur, ibi
intellectio sit objectum intelligendi, dum intelligo me rem intel-
e. Ita quando fides justificat, tum objectum ejus nullum est ali-
m Christi iustitia, quæ prior nostrâ fide, & propter quam ap-
hensam justificamur: Cū autem fides hanc ipsam justificationem
prehendit, adeoque quasi regreditur, & homo credit se credere,
ue fide justificatum esse, tum utique ipsa justificatio vel remissio
objectum fidei, & hoc respectu præcedere rectè dicitur.
Qua igitur distincta ista Bellarminus confundit, hinc lectori-
glaucoma objicit: sed facilè fucus apparet, si distinctio posita at-
tendatur. Cū ait, *Fides justificans præcedere debet justificationem*,
cedi hoc fortè poterit. Primus enim actus est meriti Christi ap-
prehensio, quam ordine (dico ordine, non tempore, cū hoc respe-
istia omnia sint simul) sequitur imputatio & remissio. Cū verò
Fides quâ credimus peccata remissa, sequitur justificationem, & hoc
argimur. N si enim peccata remissa sint, credere haur possumus, re-
a esse. Quo pacto concedi posset totum argumentum, nempe fi-
dem justificantem, quâ credimus in Christum, non esse fidem quâ
mus factam peccatorum remissionem.

Ue igitur concludam, *ἀφέναν διὰ τὴν πίστιν* dupliciter consideratur, *Remissio*
Ut sit. 2. Ut facta est. Respectu primo, simul est cum fide justificante, peccatorū
a sunt relata. Respectu secundo, sequitur fidem justificantem, sed considera-
æcedit fidem eam, quâ credimus illam factam esse. Non autem lo-
mur de priori, Bellarminus concludit de posteriori; quod si fecit, sit, vel ut
non inter prodidit suam imperitiam; si scientes, malitiam & impu-
d. scilicet. *facta est.*
Quæ.

Num causâ sublatâ cesset effectus?

Occasio

questionis

Scilicet hætenus in Lyceo unanimi consensu dictum est, si causa sublatâ tollitur, effectus cessat. Hinc nostri adversus peccati originem à Papicolis assertam, tale argumentum obstruunt: Si originale peccatum in Baptismo, tolleretur quod fructus sui, qui sunt concupiscentia carnis, & contra Spiritum sanctum.

Quam indubitatam rationem nostram, destruit quædam res Jesuwita Heissius, in volumine acatholico Dialogi art. 1. p. 29. Opepones! exclamat. Quid notum, quamvis causa stante fructu seu effectu? Comburetur arbor, arbor non ex ea collecta poma? Percussio effectus est inflatum vulnus, licet percussio non sit amplius.

Causa vel
externa
est vel in-
terna.

Sed ô frigidam Jesuwitæ Calidi exceptionem! Dicunt aut fateatur, si dissimulat, tum causâ, tum effectus dissimulat.

1. Aliud est causa externa, quæ foris operatur, causam autem à se distinctam: aliud causa interna, quæ effectum producit, si operatur, & cum illo idem subiectum agnoscit. Sublatâ causâ, non statim tollitur ipse effectus quoad existentiâ, quia ista relatio: semotâ verò causâ internâ, effectus semper desinente formâ, desinunt omnes proprietates ab illa productæ, auferatur facultas ridendi, nullus in homine risus sequetur. Si habitibus & facultatibus, silent penitus earum operationes secundi. Cum igitur peccatum originis causa sit non externa, & instar *δυνάμεως* vel potius *αὐτοματίας*, utique tubi omnes unâ actus ab ipso alioqui fluentes protinus cessabunt. Si privatus principiô & facultate ridendi, nunquam ridebit, & risus malo originali, quod est peccandi facultas seu principium, quam peceabit.

Disting.

inter esse-
tum pro-
ductum &
producen-
dum.

2. Aliud est effectus productus, aliud producendus. Quod productum, remanere potest ille quoad suam *ὄντας* existentiâ. Sic filius non statim emoritur, cum Pater in vivis esse desinit. Si poma, combustâ arbore; vulnus, cessante percussione. Nulla alia longè ratio est effectus producendi. Hic unque sublatâ causâ non inveniet, quia nihil habet, à quo efficiatur. Sic non erunt nulli ab ipso nascentur filii novi. Arbor combusta non amplius

Percussione finitâ, novum vulnus non infligitur. Atque sic u-
 verum est, Sublatâ causâ effectus tollitur, hoc est, nullus
 insequitur.

Applica hoc ad peccatum originis, & videbis argumenti nostri
 invidium. Peccata quidem ante originalis sublationem facta,
 infecta. Attamen post sublationem nova unde peccata ori-
 ? Quid modo id, quod non est, novos fœtus & vitiosos motus ex-
 Atque hoc est, quod nos in primis urgemus: Si malum originis
 imo penitus aufertur, utique nulla peccata nova, quæ effectus
 ginalis, committerentur amplius, cum sublato parente, nulla so-
 nova oriri queat; aut si oriatur, istius certe parentis soboles non

Quæro igitur, Peccata, post Baptismum commissâ, num effectus
 alii contagii? Si negant, Apostolo & sibi ipsis contradicent:
 ant, mox sequitur absurdum istud, Causam sublatam seu
 a novos fœtus progignere, hoc est, à non ente Ens posse prove-

Unde porro apparet, quàm alienæ sint similitudines Heissiana. Ma-
 er, omum antè productum, combustâ arbore; sed novum produce-
 unquâ. Manet vulnus cessante percussione, sed novum non inflige-
 r, si corpus de novo percutiatur. Sic peccata commissâ durant uti-
 r, sed nova non committentur, si radix evulsâ, & labes originalis
 r, si sit diruta. Ita videmus quàm ἀτόπως ἢ ἀσχέτως concludat
 Hæc ab effectus producti duratione, ad effectus novi productio-
 n- causâ penitus sublata. Verius exclamare possumus: O peponem,
 utatorem frigidum, nomine duntaxat calidum! Mons parturit,
 a nascitur: argumentum nostrum ridet, non solvit: canis latrans est,
 non mordens. Inconvulsa stat ratio nostra, quam nullâ unquam in-
 r, si labefactabunt, & cujus vim sine absurditate nunquam effugi-
 r, si apicolæ. Nam eò adigemus ipsos, ut vel inficiantur omne pecca-
 a aduale; vel fateantur, contagium originale in renatis esse reli-
 quum; vel inauditâ absurditate concedant, entis causam esse non ens,
 patrem mortuum gignere, & quod sublatum, adeoque nihil est, effica-
 citer tamen operari.

Similitu-
 dines Heis-
 si nulla
 sint.

QUÆSTIO IX.

Ad T. 4. l.

An idem ad diversa causarum genera referri possit?

3. de Justi-

Eragitant Romanenses doctrinam nostram, quando Christi meri-
 ficationes

tum justificationis, fidem verò operum aunc efficien-
tialem causam appellamus. Signum hoc esse clau-
& incertæ mentis, imò fieri non posse, ut res una uni-
versaliter sit tum causa externa, nimirum efficiens, tum cau-
sa formalis, uti *Bellarminus* existimat l. 2. de justificatione
1075. A. Quod si ergò meritum Christi causa efficiens est
fidei, & fides operum, utique forma non erit. Et si fides
justificationis, non erit instrumentum, & vicissim.

*Res una
potest esse
in multis
causarum
generibus.*

Sed vacillat argumenti consequentia, eò quod ne un-
ius generis locum possit invenire, sed diver-
sophus l. 2. *Phys.* c. 7. §. 70. ait: ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἓν γένος ἀναγκαῖον
Venire sæpè in unum tria causarum genera. Declarenus hoc
exemplis.

*Quod præ-
batur ali-
quot ex-
emplis.*

Ut efficiens, sic & finis causa externa est. Et nihil
idemque tum forma tum finis esse potest. Eadem plurimò
& finis, inquit subtilitatum *Magister* Ex. 27. 177. sect. 4. l. 1. p. 17.
addimus, & efficiens & materia. Una anima & forma efficiens
& finis generantis, & efficiens suarum facultatum, & materia
jectum earundem. Ab anima enim, ut efficiente, procedunt
nam, ut subjectum recipiens, resiliunt omnes creature nature.

Porrò ut forma causa interna est, sic materia; Et nihil
num idemque tum efficiens tum materia esse potest. Christus
dos est & sacrificium pro peccatis mundi, unde *August.* tom. 3. l. 1.
ad Petrum c. 2. col. 217. Idem Christus, sacerdos, per quem sumus
liati: sacrificium, quo reconciliati: Templum, in quo reconciliati
reconciliati. Sic idem Servator Cœnæ est causa efficiens, & si-
materialis, quoad corpus suum sub pane, & sanguinem sub vino
endum. Idem est & objectum & causa efficiens precum nostrarum
quod utrumque conjungit *August.* tom. 8. in Psal. 85. col. 337. c.
bit: Orat pro nobis, ut Sacerdos noster: orat in nobis, ut caput no-
natur à nobis, ut Deus noster. Sic in æterna beatitudine non
tur ab efficiente materia; à convivii structore, convivium; à
hibitore, præmium. Erit enim utrumque Deus noster gloria
nedictus in secula. Hinc exclamat *Augustinus* tom. 9. in solilo-
quii cap. 36. col. 790. Ut magnus es Tu, ita magna merces tua, quæ
non aliud es Tu, & aliud merces tua. Sed tu ipse magnus nimis,
merces magna nimis: Tu ipse coronator es, & corona: Tu ipse præ-

Neque nobis officit, quod *Patres humani inter genus* *mentum divinitatis dixerunt.* Non enim quærimus Christi, ad divinitatem collata, sed de toto Christo rationis, an verè statuatur, Christum nil nisi instrumentum fam ministeriale nostræ justitiæ, non verò propriè efficiens à Patribus affirmatum non est; Et si affirmaretur, foret nihil falsissimum. Christus enim est author vitæ, est Christianus, nus, est Jehovah justitia nostra: Qui ergo justificationis instrumentum? Ipse carnem suam dedit pro mundi vita, *Joh. 1. 29.* Ejus sanguis effusus est in remissionem peccatorum, *Mat. 26. 28.* emundat nos ab omni peccato, *1. Joh. 1. 7.* Nec ullum est aliud, in quo Deo placere & salvi possimus, *Act. 4. 12.* Quæ omnia luculentum testimonium præbent, Christum justificationis esse propriè dictam.

Differi autem non possumus, à Theologis diversos

Theologi modos loquendi.

meritum Sunt qui patrem dicunt causam imperantem. Filium exequemur
Christi ad quia Pater mittit, Filius mittitur.

varias cau Verùm hoc pacto discrimen quidem personarum & operum
sat retule- num innuitur, sed non ipse causandi modus exprimitur.
runt.

Quidam Christum *impellentem* potius causam nominant, quam efficientem. Pater enim per intuitum meriti impellitur, ut gratiam recipiat & justificet. At non censemus hæc esse contra

Christus trumque de Christo affirmari queat. Nam consideratur dup-
impellens 1. *In respectu ad Patrem*, quem suo merito movere ad justitiam
& efficiens Et hoc sensu causa impellens rectè dicitur. 2. *In relatione ad justitiam*
causa est. quam acquisivit, nobisque applicat: & hoc respectu causa

nuncupari tum potest, tum debet. Qui enim justitiam reparatam efficaciter confert, cur non justitiæ causa efficiens
Causa ju- reparatam efficaciter confert, cur non justitiæ causa efficiens
stificatiōis tur? Distinguiamus verò inter causam justificationis generalem
est vel ge- communem, & *specialem* vel propriam. *Illa* est gratia Dei, *hæc* ob
neralis vel entia Christi, quippe qui passionem suam expiavit peccata nostra, & re-
speciativ. ram justitiam reparavit.

Christus Quæ omnia ut rectius intelligantur, & breviter proponantur,
justificati- notandum est, Christum *tripliciter* justificationis nostræ causam
onem cau- & nuncupari posse.

far. 1. *Merito*, quia gratiam Patris promeruit, illi nos vicissim re-

vir & peccata quævis abstulit, juxta dicta Rom. 4. v. ult. 1. Cor. simplicib.

1. *Efficacia*. Non enim ob id præstitum est Christi meritum, ut 2. *Efficacia*
 aliorum pro nobis satisfactiones fiant meritoria, siquidem
 ejus sola est & sufficiens expiatio pro peccatis nostris, 1. *Job*
 1. *Job*. 2. v. 2. 1. *Pet.* 1. v. 19. nullo egens additamento vel appen-
 ditamentorum operum, quæ propterea, è negotio salutis prorsus ex-
 oduntur. Rom. 3. 4. 11. Gal. 3. Eph. 2.

2. *Applicatione*. Christus enim non modò justitiam acquisivit, 3. *Applica-*
 per acquisitam applicat, ut nullà re alià simus justi, quàm solà *tione*.
 obedientià nobis imputatà. Hinc dicitur justitia nostra, *Jerem.* 23.
 in quo sunt nostræ justitiæ, *Esa.* 45. v. 24. factus à Deo justitia,
Corinth. 1. v. 30. ut nos efficeremur justitia Dei in ipso. 2. *Cor.* 5. v. ult.

Ex triplici hoc respectu *triplex* causandi modus profluit, ideoq;
 tres rectè indigitari potest, 1. *Causa impellens*, ob meritum, quo
 movetur pater. 2. *Causa efficiens*, ob efficaciam, quâ justitia est acqui-
 sita. 3. *Causa formalis*, ob applicationem, quatenus meritum ipse su-
 am nobis applicat, quæ meriti applicatio & imputatio causa forma-
 lis est. Nam propter Christi meritum fide apprehensum, nobisque
 imputatum formaliter justus sumus coram Deo, ut ira nullum sit ab-
 solutum, Christum ejusq; meritum ad diversa causarum genera revocare.

Declarari hoc potest similitudine quadam, à *solutione alieni de-*
biti. Quatenus ea respectu solventis, non debitoris æstimatur,
 causa efficiens est, ob quam debitor absolvitur, & conveniri nequit:
 quatenus verò solutio ista aliena debitori, ac si esset propria, imputa-
 tur, hoc sensu causa formalis est, quæ ipsum *τὸ εἶναι* largitur justifica-
 tionem & absolutioni forensi.

II.

De fide.

Fides consideratur ratione. 1. *Justificationis*. 2. *Operum*. Utroque
 respectu geminum causandi modum induit.

I. Quod *Justificationem* spectat, secundum quosdam non instru- *Fides ju-*
 mentalis modò, sed formalis etiam causæ rationem habet, sed καὶ ἄλ- *stificatio-*
 η καὶ ἄλ- *καὶ ἄλ- ὡς τὸ πρῶτον*. Qui paucis exponatur, dicunt, fidem *nis instru-*
 esse *instrumentum*, quatenus CHRISTUM apprehendit, sed *formam*, ob *mentum*
 ipsum Christum apprehensum, non secus atque manus accipiens gem- *& forma*
 ma, n. d. care dicitur tum *instrumentaliter*, ob acceptionem; tum *for-*
 maliter, ob gemmam acceptam. *est.*

II. Quod *opere* concernit, eorum fides tum *operum* nuncupatur, sed de utroque dubiratur.

An fides sit causa operum efficiens? i. Quod non sit *causa operum efficiens*, his .i. potest. 1. Oppositum non est causa oppositi. F. des aut. opposita, cum illa in relationis, hæc a & actionis præd. cat. que enim fides causa operum est, ut ipsa opus vel relatio & fides justificans est. 2. Si Spiritus sanctus & v. ta sunt proxima benè agendi principia, tum ut q. sa operum efficiens. Atqui prius illud verum est, ut fatentur Theologi. Ergo & posterius. 3. Fides vel per emanationem, vel per transmutationem. Non forma operum. Nulla verò accidentis forma siue est eadem. Non hoc, quia fides non est agens quoddam physicum principium est omnium operum, & sui ipsius principium nempè ut opus consideratur. Quod si alia datur efficiens ipsam, cur non & illa posset efficiens esse. Omnia enim conveniunt specie, & propterea causas habere non diversas.

Pro assermativa. In contrarium verò est istud Apostoli Gal 5. v 6. *bona opera ex fide, vel à fide oriuntur.*

Deciso. Pro conciliatione notandum, quòd aliquid vocetur ci sensu. 1. *Proprio*, ob rei productionem. 2. *Lato*, ob & sequelam necessariam. Sic unda dicitur undam trudere, calamitas calamitatem parere. Sic virtus appellatur causa non per se & propriè, sed tantum ob perpetuam concomitantiam.

Et hoc sensu fides dicitur causa bonorum operum. Non prodeunt efficienter ab ipsa fide, sed potius à Spiritu S. & renata, tanquam proximis & genuinis principiis. Interiori justificationi perpetuò comitantur, adeò quidem ut illa possit, ipsa ponantur: hinc fidei effectum quandoque indignantur, autem consequens potius sunt, quàm verum causatum, & hanc efficientius antecedens, quàm causa operum efficiens nuncupatur.

Atque hoc ipso sensu dixit Apostolus: *Fides operatur per charitatem*, δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη, ut Græcus textus loquitur. Non hic denotatur ipsa charitatis efficientia, sed tum illa insolens hæsiō, tum fidel per charitatem manifestatio. Nam fides per

formæ, nimirum *arguitur*, siquidem Charitas arguit & manifestat simpliciter. *An fides*
 dicitur esse vivam & efficacem. *operum.*
 Quod nuper fides non sit forma operum, duobus in specie arguitur. *Argumentum.*
 1. Quæ in diversis prædicamentis sunt, non sit forma operum.
 2. Ubi duplex forma statuitur, ibi res una non potest esse forma & formatum. Fides & opera sunt in diversis prædicamentis, illa nimirum in relatione, hæc in actione. Ergo se non potest esse forma & formatum. *negativa.*
 Sed gemina, adeoque monstrosa est. Atqui bonorum operum duplex statuitur, 1. *ἐννομία* vel convenientia cum lege. 2. *πίστις* vel efficacia. Quare bona opera non erunt res una, sed multi-
 & monstrosa.

Quibus rationibus ut satisfiat, duo veniunt observanda. *Opera com-*
 Opera considerari vel νομικῶς & secundum legem, quatenus siderantur
 opera in se & quoad actum bona; vel θρησκευτικῶς, sive respectu vel legali-
 ter vel Evangelice, prout Deo specialiter placent. Atque hinc geminum est
 argumentum, alterum absolutum, quatenus sunt opera bona; alie-
 rum respectivum, quatenus sunt opera talia, hoc est, specialiter acce-
 ptiva. Quæ cum ita sint, duplex etiam forma bonis operibus non im-
 assignatur: altera dat esse absolutum, nempe ἐννομία, propter
 quam opera sunt in se bona, sicuti peccata ob ἀνομίαν mala sunt: alte-
 ra se θεολογικῶς, nimirum πίστις, quæ opera non facit in se, & quoad
 actum bona (hoc enim ab ἐννομία est) sed tantum speciale
 Deo placitum iis conciliat.

1. Forma duplex est, vel assistens, vel constituens. Illa rem gu- *Forma vel*
 bernat, hæc informat. Illius exemplum est nauta in navi, hujus anima, assistens
 vine. Nunc ut ad fidem hoc applicemus, eam operum formam esse vel con-
 stituens, non per essentialem constitutionem, (hoc enim sensu ἐννο-
 est forma) sed propter inseparabilem assistentiam. Nisi enim fides *Fides est*
 sit, quæ merito Christi tegat imperfectiones, additas, opera forma o-
 perum non placent specialiter, siquidem impossibile est χωρὶς πίστεως perum, sed
 ἵστασθαι, Hebr. 11. v. 6. Cum verò adest illa, tum dirigit opera bona, assistens.
 propter Christi meritum, quod apprehendit, Deo reddit gratissima,
 sensu forma dicitur, nempe assistens, gubernans, dirigens.

Quibus prænotatis, ad argumenta facillimum est respondere.
 Ad 1. Forma constituens, & quæ dat esse absolutum, cum forma
 sit in eodem prædicamento, sed non semper forma assistens, & quæ
 dat esse modificatum, qualis est fides, uti exemplo aurigæ & currus,
 & navis illustrari potest.

Ad 2. Ubi duplex forma constituens illam, ut
non autem cum altera constituens, ut *enoplos*,
natur, ut *pisces*.

Summa dictorum. Sic igitur ostensum habet, quomodo sic ita
lata in diversis sit causarum generibus. *Brevi* est, sensu lato, non proprio, quatenus
& comitantur opera. At *forma* est, non constitutiva, sed
lata; sed assistens, dando esse limitatum, quatenus
accepta sunt.

QUESTIO X.

Ad Tō. i.
contr 2. l.
3. de Chri-
sto.

Num attributa causa principalis conveniunt
mento?

Idiomata
Dei vel
sunt ope-
rosa vel ta-
citurba.

Divina idiomata sic differunt, ut *quædam* sint *ex*tra
rosa, *quædam* *ἐνέγκηται* seu taciturna, quor
ribus se conspicienda præbent, ut Omnipotentia, Om
verò intra divinitatis essentiam manent, neq; totas, el
grediuntur, ut infinitas, æternitas &c. *Illæ* inprimis a
γω assumente communicata dicimus, ita quidem u
tionem capiat, & inde dicatur omnipotens, omnia, q
tationes eorum in carne & per carnem λόγος &c. &c.

*Bellarminus negat
communicationem
idiomatū*

*Bellarminus hoc impugnat l. 3. de Christo cap. 11. et
iam si, ait, omnia omnino Deitas per humanitatem ager.
omnia in actione consisterent, adhuc non posset dici hu-
manus, omnisapiens, omni iustus &c. Nec enim epulaberetur, pr-
ueniunt instrumento; alioqui cum quis doctus & sapienter
mus doctus & sapiens diceretur.*

*Questio
deciditur
triplici di-
stinctione.*
1. Inter
effectum
& effectus
modum,

Ex hac tribus sententiarum oppositione enata est nō
stio, *Num attributa causæ principalis convenient instrumenti*
hoc Bellarminus in univēsum: nos distinguimus, & quid
1. Inter effectum & effectus modum ac principium. Q
effectum, hic de omni causā instrumentali, non minus ac
prædicatur. Et ratio est in promptu, quia instrumentum est sp
sæ efficientis. At huius omni effectus attribuitur. Quale eni
foret, si de ipsa dici non posset, quod efficeret? Hoc igitur
buta causæ principalis semper communia sunt instrumenti
quicquid agit causa princeps, hoc agit per instrumentum, i
fectus idem utriq; competit. Sic quia per manum approp

scribo, hinc & ipsa manus dicitur apprehendere, & calamus *simplicib.*
 sic quamvis solus Deus sit, qui homines convertit & iusti-
 piter; nihilominus cum id non faciat *ἀμείως* sine organis,
 per ministros & diaconos suos, 2. Cor. 6. v. 4. hinc & ipsi
 homines convertere, in viam reducere, ad salutem gignere,
 vos facere, adeo ut hinc universalis canon possit constitui: *As-*
sumpta principalis, si effectus ipse intelligatur, semper convenit in-
strumentum. Quod autem concernit modum actionis, & virtutem, quā
 praeferat effectus, haec instrumento non semper competunt.
 et doctè scribas, & prudenter apprehendas, non tamen vel ca-
 lus, vel manus prudens indigitur.
 Inter instrumenta *ἄεργα* & *σύνεργα*. Illa sunt merè passiva, quæ 2. Inter in-
 strumēta
 prorsus nullam habent ad effectum, nisi *παθητικῶς*, obedi-
 rum principali agenti, ut calamus ad formandas literas, & *ἄεργα* &
 ad eundem securim. Haec autem unā cooperantur, & *δυνά-*
μιως *σύνεργα*.
 quā simul ad producendum effectum cum
 in participat, quā simul ad producendum effectum cum
 in concurreunt. Huc spectat illa Philosophi divisio, ex lib. 1.
 cap. 4. ubi distinguit inter instrumenta *ἄψυχα* vel *inanima*,
 tantum à principali adhibentur, & *ἔμψυχα* vel *animata*, quæ unā
 & seipsa movent, quale *ὄργανον* heri est servus, qui à Domi-
 regitur, ut semetipsum unā ad actus expediundos commo-

Quod jam spectat instrumenta *ἄεργα*, illis quidem epitheta cau-
 tis, præ quæ vim agendi concernunt, non conveniunt,
 ecautus doctus aut sapiens non appellatur, sed quoad *σύνεργον*
 est longè alia. His enim quia virtus aliqua singularis est indi-
 cula habent attributa cum principali communia. Exempli
 Deus est, qui fecunditatem terræ primario causat, & fructus
 facit. Habet autem instrumentum quoddam, nempe So-
 larem, in fructu vim indidit, ideoque instrumentum Dei est in a-
 cunditatis, non *ἄεργον* sed *σύνεργον*. Atque hinc fit, ut cum dici-
 Deus potenter & ubiq; terram fecundare, idem de Sole pronun-
 cum aliis epithetis *πρότερος*: Verbum verò ejus instrumentum est,
 & illuminat *πρότερος*: Verbum verò ejus instrumentum est,
 ideoq; appellatur verbum vivificans, illuminans, conver-
πρότερος ad salutem, Rom. 1. v. 16. quia vim illuminandi & sal-
 divinitus accepit, Ex his igitur conspicuum fit, multa principa-

lis causæ attributa rectè instrumentis utriusque, seu merè passiva, vel cooperantia, non *ἀεργα*, seu merè passiva.

3. Inter instrumenta *conjuncta* & unita. *Ille* pauciora, *hæc* plura cum causa principalia habent attributa. Quia enim ex omni unione aliqua communicatio, & unitum fortius per alterum instrumentum suum operatur, hinc fit, ut & actus & a utroque prædicetur.

Corpus generali sensu animæ instrumentum per illud functiones suas exercet anima. Num vel communia? Num sola anima vivens & sentiens vocatur, sed corpus etiam ipsum non inodò vivit & sentit, verum per vivendi & sentiendi præditum, adeoque vivum & sentiens nuncupatur.

Idem patet ex *ferro ignito*. Fit hoc mediantem igni, qui in ferro & per ferrum urit, lucet, calefit, & theta ignis, ut causæ principalis, aliena sunt à ferro. Tantum est, ut ipsum ferrum non inodò urere, lucere, calefacere, etiam, splendidum, calidumq; appelleretur.

Ex quo satis apparet, quàm falsà sit universalis *eminiana*; *Causa principalis attributa non convenit instrumentis* hoc in quibusdam attributis, & quoad instrumenta *ἀσπερα*, qualis est calamus scribentis: sed fallit, si accipiatur respectu *ὀργάνων* etiam *συνέργων* καὶ *συνδεδυασμένων*.

Jam verò, si consideremus humanitatem Christi, tum illa dicitur non nisi sensu lato & improprio. Considerari potest vel respectu λόγος, qui per illam operatur; & hoc nunquam ejus instrumentum dicitur: vel respectu salutis, & mixtæ mundi, quo pacto naturæ non seorsum sunt aspiciendæ, & tenus arctissimè unitæ per unam eandemque virtutem *ἡμῶν* propria, carni communicatam operantur, adeoque *ἐκείνη* principalem causam constituunt. Sic cum Christus nos vivificat, non existimemus solum λόγος hoc efficere, & carnem dicitur instrumentum esse: verum opus hoc utriq; naturæ tanquam cursu isto efficienti causæ adscribi debet.

2. Si maximè caro Christi instrumentum dicatur, non *ἀεργον*, sed maximè *συνέργον*, non *ἀσυνδεδυασμένον*, sed *συνδεδυασμένον*.

Humanitas Christi instrumentum in operando dicitur sensu lato.

Caro Christi est instrumentum λόγος σύνεργον.

...um & ὁμο copulatum, ob quam unionem sua λογικὴ αὐ-
...αὐτοῦ συνεννοῦνται, & illa in carne, cum carne, & per carnem poen-
...ob id de carne rectissime prædicantur.

quæ ob id de carne rectissime prædicantur.
de nunc apparet, quanta inter *calamum* scribentis, & *humani*
risti sit differentia. *Calamus* enim instrumentum est merè
scribæ non est unitus, ideoq; suam ipsi doctrinam & sa-

... cui scriba non est unitus, ideoq; quam ipi doctrina et
non communicat, unde fit, ut quamvis scriba doctè pingat
at, calamus tamen ipse doctus non indigetur. At verò humani-
generativum, cum λογω personaliter unitum,

αὐτῶν ὁ ὁμογενὴς συνεργατὴς, cum λογῶ personaliter unitum,
 ὁ δὲ ἰσὺς ὁμογενὴς ὑποστατικῶς ipsam accepit omnipotentiam
 & omniscientiam. Ideoque cum λογῶ omnipotenter & omniscienter
 coniunctus, non immerito omnipotens & omnisciens.

illa operatur, ipsa non immerito omnipotens & omni-
fida nuncupatur, non secus atq; ferrum, per quod splendet ignis,
& corpus, in quo operatur anima, vivum appellatur.

& corpus, in quo operatur anima, vultu apparet.

QUESTIO XI.

Num res una diversas formas admittat?
clausura Romanensium, do

¶ Rest & frequens calumnia Romanensium, doctrinam no-
nam de justificatione nimis esse monstruam, eò quòd diversæ a
formæ illius recensentur.

formæ illius recentantur.
Hinc Re. Arminius l. 2. de Justific. c. 1. col. 1029. C. scribit, quing, no-
um errores numerari posse. Unus est, formalem causam justificatio-
nis, quod Lutherus primo tempore, & Augustinæ confessio-

Alter, formalem causam esse Christi iustitiam nobis imputatam, quod Illyrico adscribit. Tertius, formalem causam esse iustitiam in nobis habitantem, quod Osiandro placuit. Quartus

entiam, in nobis habitantem, quod Osiandro placuit. Quartus
causam propriè esse remissionem peccatorum, quod Calvinus
nat. Quintus, formalem causam justificationis duplicem esse, justiti-
am Christi imputatam, quod Pighius

an. *Quintus, fratrem causam*...
 am. *fram inherentem, & justitiam Christi imputatam, quod Pighi*
 a! *quidam docuerunt.*
Jesuita Salmeron ait T. 15. p. 25. Lutherani propè ad viginti duos

Verum calumnia ista neminem movebit, si duo tantum atten-

1. *Multa nobis tribui, quæ nostra non sunt. Quid enim ad nos spectat Pandri opinio, quid Pighii delirium? Noster non est, sed vel schisma vel hæresis, qui pertinaciter à nobis dissentit, haut secus ac p*

Ad Tom.

4. 1. 2. de

Justifica-

tione.

Pontifici
obsequium

nos multos

justificati-

onis for-

mas sta-

, *иже*.

1

1.

15

15

1-

Sed mul

at nobis tri

2- ВУНТАР

ro qua noj
is non fun

suis non habent Papicolæ illos, qui & quatenus
dei articulum impugnant.

Et multa 2. Multa pro oppositis haberi, quæ puerè
pro opposi- diffitemur, Theologos nostros de causa iustificationis
tis habent- simodè locutos esse, & quidem tria in primis phrasibus
tur, quæ runt. Quidam enim fidem, alii iusticiam Christi
conspiciunt. remissionem peccatorum nostræ justificationis formam
hæ formæ non sunt prorsus oppositæ, sed amicè
unam constituendam faciunt, & optime conciliantur, quæ
enim novum aut insolens est, unius rei essentialiter variari
ibi, ideoque varias illi formas adsignari, quod in re tractat
pauca quædam i. de formarum unitate, tum varietate
de forma justificationis in specie subjungemus, ad plenam
palis retorisionem.

I. De formis in genere

Unitas est communis adfectio entis. Ut verum est
fic & unicam habet formam, per quam est id quod est. Si
si haberet, res non una, sed multiplex foret. Hic ipse
mitationes aliquot admittit, quas recensebimus.

Forma est I. Forma est vel assistens, vel informans. Illa dirigens
vel assi- tuit. Illa est extra rei essentialiam, cui adistit, hæc verò
stens, vel unde principium essentialiter vocatur. Potest igitur res
informans bere duas, sed alteram adistentem, alteram constitutivam
quæst. 9. bonorum operum exemplo declaravimus.

Vel sub- II. Forma est vel substantialis, quæ dat esse
stantialis, dentalis, quæ dat esse modificatum, tale aut tale. Illa
vel acci- tiplex, cum idem ens varia accidentia, & sic multis formis
dentalis. les queat recipere.

Totalis vel III. Alia forma est totalis, alia partialis. Illa totum
partialis. totius constituit. Illa dat esse plenum, hæc non dat. Dicitur
quod unius rei una sit forma totalis: quando verò mul-
tibus, hinc varias etiam admittit formas partiales.

Generica IV. Forma est vel generica vel specifica. Illam vocamus
vel specifi- hanc secundam. Illa communis est, hæc rei propria. Illa determinata
ca. festum, & illimitatum: hæc dat esse plenum & determinatum
potest esse multiplex, hæc non nisi una. Sic unus homo una
formam, nempe specificam, quæ est anima rationalis.

animam sentientem, vegetantem, formam mix- simplicib.

forma quædam dicitur esse Logica, quædam Physica, quædam Logica, quædam Physica. Forma Logica est $\Delta\iota\epsilon\phi\omega\rho\acute{o}\varsigma\ \epsilon\iota\delta\omicron\pi\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\eta\kappa\eta$, vel differ- Physica, quæ genus ad speciem restringit ac determinat, inque o- aut Meta- titur generibus reperitur: Forma Physica, quæ propriè & physica. Forma dicitur, est pars essentialis compositi, quæ unà cum constituit corpus naturale. Forma Metaphysica, est tota quiditas, quo sensu in pluribus passim locis ab Aristotele, $\tau\omicron\ \epsilon\iota\delta\omicron\ \phi\omega\rho\acute{o}\varsigma\ \epsilon\iota\delta\omicron\pi\epsilon\iota\mu\epsilon\lambda\eta\kappa\eta$, Forma est ratio, quod quid ratio essendi, per quam res est quod est. Hæc igitur for- ratio si attendatur, res una duas vel tres etiam formas admit- ed exemplo hominis declarari potest. Occurrit in illo forma 1. Logica, & est rationalitas, quæ animalitatem coarctat 2. Physica, quæ est anima rationalis, humanam constituit. 3. Metaphysica, & est tota quiditas, essentialis humanitas. Oritur hæc formarum multi- vocabulo dicitur considerare tripliciter. 1. Ut totum Logi- ex eo, quod hominem considerare ex genere & differentia. 2. Ut totum, prout est species constans ex genere & differentia. 3. Ut totum, quatenus est corpus naturale; ex materia & forma compo- situm. Ut totum Metaphysicum, prout est ens potentia & actu, talis est a constans. Qui diversi considerationis modi si attendan- tum erit, rem unam sine sui multiplicatione plures for- mæ ducere.

VI. Notandum, quod forma una non semper uno, sed variis mul- Forma nis describatur, quibus ipsis formæ nomen postmodum im- una quan- tur. Quia enim verba sunt rerum symbola, adeoque $\chi\epsilon\iota\varsigma\ \mu\upsilon\lambda\tau\iota\mu\omicron\delta\omicron\varsigma$ mul- doq; mul- ter illa cadit, hinc fit; ut nomen signati vel rei, quandoque ipsis $\epsilon\iota\varsigma\ \tau\epsilon\rho\mu\iota\mu\omicron\delta\omicron\varsigma$ termi- nis descri- bitur. Et quoniam propria formarum nomina, hinc multis sæpè terminis circumseribuntur, qui eum formæ bitur. tur, siquidem sunt formarum signa, fit inde, ut res una multis constare appareat. Ibi autem sciendum, quod à multitudine morum formalium, ut sic loquar, ad multitudinem ipsius forma non dat argumentum.

Exempla hujus observationis frequentissima sunt in relationi- & actionibus. Nam formæ harum sunt obscuræ, & propriis nomi- bus deservunt, ideoque multis terminis, tanquam partialibus formis efferrun-

efferruntur. Exempli gratia, *Sacramentum* auctoris & dantis
tamen forma uno vocabulo non exprimitur. sed *cruciatum*
tum in dōd, vel porrectione ministri, *tum* in A. vel
communicantis, quæ vicissim *gemina*, nempe ma-
bitio ex calice. Hic quidem sunt multi actus, quæ
mam unam unius Sacramenti constituunt. Ille
unico nequit termino efferri, sed multis hinc
cramenti apparent. Sic *ascensionis Dominice*, forma est
tio à monte oliveti usque ad nubes, *tum* post nubes
occupatio, & ad dexteram Patris sessio. Hæc
rem, sed unius actus formam unam variis distin-
uno id fieri nequeat, exponunt. Sic in omni *mo- u- g- m- u-*
runt duo, *recessus* à termino à quo; & *accessus* ad term-
quæ tamen duo rem non duplicant, sed unam res esse

Hoc igitur probè tenendum, quòd non statim
multiplicetur, licet multi formales termini adhibean-
sentia variis distinctisque vocabulis circumscripta

Et huc usque differuimus in genere, quo ses-
tantum, vel multas simul formas admitrat: Nunc
tum, cujus gratià hic discursus institutus fuit, accessum

II. De forma justificationis in peccato

*Paucis ex-
ponitur co-
tum justifi-
cationis
nostra ne-
gorium.*

Totum justificationis nostræ negotium consistit in
Homo concipitur in peccatis, ita, ut naturà sit filius iræ
& æternæ damnationis reus. Ab his malis liberavit nos
do & patiēdo. Quoniam verò nullum munus frugiferum
cipiatur, hinc fides requiritur, si redemptionem istam & gra-
limus acceptare. Cùm igitur homo credit, tum Christi obedi-
putatur, ac si præstitisset ipse, ideoq; à pœna absolvitur
nunciatur, id quod uno verbo Scriptura nominat *justifi-*

Ex quibus patet, justificationem duo complecti. 1. *Ab-*
à pœna. 2. *Acceptationem* in gratiam. *Ab-*
per fidem imputatur Christi satisfactio & passio: *In gratiam*
æternam acceptamur, quia nobis per fidem imputatur
entia & legis impletio. Deus enim minatus est mortem de-
bus, promisit vitam obedientibus. Nos verò omnes deliquimus
que mortis reatu obstricti sumus: à quo si absolvi volumus,
est, ut vel ipsi, vel pro nobis satisfaciat alius: si salutis hæredes

id est opus est, ut legem impleamus vel ipsi, vel pro nobis
 utique nostri loco præstitit Christus, illud patiendo, hoc a-
 Meritum verò istud apprehendendum est, quod non fit, nisi
 re, quæ ob id sola justificare dicitur, non per modum disposi-
 tionis, sed causæ instrumentalis.

ergo videmus, tres inprimis actus in justificatione nostrâ con-
 re. *Primus* est *ληψις* vel apprehensio justitiæ Christi, quæ fit fide.
Secundus est *λογισμός* vel imputatio, quæ *duplex*, negata, cùm pecca-
 ta imputantur; & *affirmata*, cùm CHRISTI meritum imputatur.
Tercius est *ἀφεσις* vel remissio peccato-
 rum, quæ geminum modum, alterum *συνεκλικόν* vel privativum, quo
 id est, non imputatur, alterum *θετικόν*; vel positivum, quo id,
 inest, imputatur. *Tertius* est *ἀφεσις* vel remissio peccato-
 rum, quæ abolvimur à pœna, & recipimur in gratiam. Qui actus o-
 mnes distincti sunt, & tamen singuli ad justificationem pertine-
 re. Cùm, ut *alii* fidem, *alii* imputationem, *alii* remissionem
 eorum vocaverint justificationis formam, adeoque appareat,
 ut si quis rei formas poni & numerari. Nos autem brevissimè di-
 scimus non esse formas multas, sed tantum multos terminos formales, ut
am rei ὁρίαν exprimentes. Quod ut intelligatur melius, notandum.
 I. Terminum formæ hîc sumi latè: nimirum pro *ratione forma-*
 & *ἔω*, qui dat esse rei. Forma enim propriè dicta tantum in sub-
 jectis reperitur, qualis non est justificatio.

II. Cùm vel fides, vel imputatio, vel *ἀφεσις* forma dicitur, id
 eum habere potest duplicem: *Vel exclusivum*, ut si fides vocatur for-
 ma, excludatur imputatio, remissio, & vicissim: quo pacto falsum di-
 citur, si sola enim justificationis non absolvitur solâ fide, nec solâ sine
 imputatione aut peccatorum remissione, sed actus hi omnes es-
 se inter copulati sunt, & junctim esse dant justificationi. *Vel inclu-*
 ut uno nominato subintelligatur alterum. Et hoc sensu acci-
 piunt nostri Theologi, quos inter propterea nulla omninò est discor-
 dia. Quæ enim eadem vel per apprehensionem pro forma habent, simul
 imputationem & *ἀφεσιν*, quæ immediatè connexa: qui *ἀφε-*
 σιν præsupponunt fidem. Peccata enim non remittuntur, nisi
 per Christi meritum imputatum. Ast hoc imputari nequit, nisi
 apprehensum sit. Non autem apprehenditur, nisi credatur.

Unde conspicuum est, quàm arcto & prorsus indissolubili ne-
 cessariè hi omnes cohereant, ut non unus distinctim, sed omnes
 conjun-

Tres actus
 in justifi-
 catione
 nostri con-
 currentes.

Concilia-
 tur nostri
 Theologi,
 diversas
 formas
 statucentes

*Justificatio versa-
tur inter
duos ter-
minos.*

conjunctim unam & simplicem justificationis forma-
no termino exponi nequit, constituent. Velut enim in pro-
cessu & accessu constat: sic & justificatio inter duos
alter à quo, alter ad quem. *Terminus à quo* sunt peccata
tur; *Terminus ad quem* est justitia, quæ imputatur. Ut u-
diante apprehensione per fidem. Jam sicut erraret, qui
solo termino à quo, excluso termino ad quem, vel con-
falluntur omnes ii, qui unum duntaxat actum, si e sit
ve imputatio, si ve remissio, adæquatam & plenam justifi-
mam esse existimant. Collige actus omnes, & habebis e-
maz descriptionem, non secus ac Cœnæ forma non est sola
λῆψις, sed utrumque. Quoties ergo legeris in Nostro
ctum duntaxat unum expressum, cum de forma sermo est
liquos subintelligas, & à Theologis subintellectos esse so-
la.

3. Si nondum quis contentus esse velit, & unitatem
termino expressam postulet, præterquam quòd hæc
oportunum, nec responso dignum, ex abundantia tamen
poterit illa distinctio inter formam *Logicam*, quæ dicitur
physicam, quæ essentia est.

*Justifica-
tionis for-
ma Logicè
& Meta-
physicè cõ-
siderari
potest.*

Formam justificationis *Logicam*, quæ præcise datur
paliter distinguit, nominare possumus *remissionem* p-
quòd illos formaliter & præcise beatos seu justos præc-
quorum remissæ sunt iniquitates, *Psal.* 32. v. 1. Et Apostolus
disertè innuit *Rom.* 3. v. 25. ubi justitiam definit per πῖστεν
γορῶτων ἀμαρτημάτων, *remissionem præcedentium delictor-*
rus significanter reddidit, Daß er die Gerechtigkeit darbiet
daß er die Sünde vergibt. Hic audimus, in quo formaliter
justificatio, nempe in eo, cum remittuntur peccata, Uno ver-
gibt vel remissione.

Quòd si autem sermo sit de *forma justificationis Meta-*
tota quidditate, illamque disertis verbis exprimere, non tace-
re debeamus, aliud dici non poterit, quam formam adæqua-
tres istos principales actus suprà expositos, quorum concurr-
justificationi esse dat, & illam formaliter absolvit.

Atque hæc hæctenus, quæ si maximè à pificatoria simpli-
dentur aliena, attamen scitu sunt necessaria, si quis Theologi-
sententias conciliare & importunis adversariis os probro su-
at.

non obstruere velit. Quæcunque verò hic dicta sunt, ista o-
mnibus Theologorum humiliter subijcio, qui si adprobaverint,
minus, indicta sunt.

Quæ colophonis loco adjiciam, quod nempe Romanenses cri-
minaliter rei sint ipsi, quod nobis temerè obijciunt. Dissentire nos
demonstravimus. Qualis verò inter ipsos consensus? Talis o-
mnibus Cadmeos fratres. Constat hoc tam ex præd. & tam ex

Dissensio-
nes Ponti-
ficiorum

in loco de
justifica-
tione.

Papistica, vel disputationibus de justificatione.
Præterea in quod concernit, varii justificationis modi finguntur. Alii
salvari volunt per opera à Deo præcepta: Alii per opera super-
erogationis, & cultus humanos, per peregrinationes, per prolixas pre-
ces, per demumurationes, per jejunia & corporis afflictiones, per
per varias indulgentias, per profusionem facultatum ad hoc
templum fundandum, per eleemosynas, per diversorum San-
ctum invocationem, & alias similes humanitùs excogitatas opellas.
Alii inter religiosos, prout se Monachi appellant, totidem diversæ
de justificatione opiniones, quot extant Monachorum ordines,
omnibus quilibet in operibus & ceremoniis sui ordinis quærit justi-
ficationem.

Disputationes ipsorum quod concernit, variz dissensiones repe-
riuntur, diversiq; justificandi modi proponuntur.

In Catechismo Jesuitarum anno 1554. Viennæ edito hæc legun-
tur: Quibus modis peccata expiantur? Multos certè hujusmodi modos,
ut diversis morbis diversa remedia conveniunt, sacra Scriptura nobis in
Biblia proponit.

Pugna & authores antididagmatis Colonienfis, duplicem justifi-
cationis formam statuunt, nempe justificationem nobis inhærentem &
Christi imputatam, referente Bellarmino l. 2. de Justific. cap. 1. col. 1028.

In imputationem alii vehementer exagitant.

Quidam lentunt, hominem formaliter justum esse per justificationem
inherentem, uti Jesuizæ. quidam per justificationem actualem, contra quos
dicitur Bellarminus l. 2. de Justific. c. 15.

Latus statuit, Homines primùm per legem naturæ justifica-
tos & salvatos esse, postea per legem Moyſis in monte Sinai promul-
gatam, denique per legem Christi, nec Abrahamum aliam de Christo
justificationem habuisse, quàm Socrates, Plato, vel quisquam Ethnicus
habuit.

habuit. Inquam sententiam inclinatur ad
aliis.

Tiletanus in confutat. confess. Antwerp. cap. 1. *Justitiam Christi excitari in mentes nostras quandam distinctionem selectionem justitia, atque hanc esse formaliter justitiam, mur.*

Hoffmeisterus in artic. 4. A. C. ait, *Eidem justitiam ut instrumentum remissio peccatorum accipimus.* Larminius l. 1. de Justific. c. 16.

Verum plures *απολογίαι* & contradictio est quas fovet circa articulos, de *Genia Dei*, de *claritate*, *nibus prapatoriis*, de *certitudine scientiæ*, de *merito operum*. Eas enim omnes fuse recensuit Flacius in lib. 1. de *ditionibus Pontificiorum*, succincte Dn. D. Gerbardus, singulariter honorandus, *Tm. 3. Loco 16. dist. 216. pa.* bis sufficiat, breviter indicasse dissolutiones præcedentis Justificationis, in quibus conciliandis si Jesu gentius, in Lutheranorum dissidiis, & quidem h. admodum loquaces, nec audire cogerentur illud servatoris *Hypocritæ, ejice primum trabem de oculo tuo, & tunc vide, quod de oculo fratris tui ejicias.*

Ad To. 4.

contro. 2.

l. 5. de peccato.

Occasso

hujus pro-

blematis.

QUESTIO XII

Num sublato formali, tollatur materiale

Spectat hæc quaestio ad locum de *concupiscentia in renatu*. Eam peccatum esse negant Papicolas, uti patet ex *Bella Amiff. gr. cap. 7. & Gregorio de Valentia T. 2. Comment. in T. 6. qu. 12. puncto 1. §. 5.*

Quod ut evincant, inter alia talem discursum instituit. *pristino reatus tollitur & peccatum remittitur.* Est enim *aversionis, Tit. 3. v. 5. quod fit in remissionem peccatorum.* Reatus autem peccati forma est, per quam nos damna, & *ditioni subicit.* Illa igitur cum in Baptismo auferatur, *manebit reliquum, juxta tritum canonem: Sublato formali, materiale.*

Duplex

formæ

verum.

Nos autem respondemus, axioma istud Logicum *ni.* Nam universaliter accipiunt, quod limitare debebamus *axioma formale verum est.*

3. *Absolutum*, quando considerantur in se, juxta *idcirco* suam, & *simpliciter*.
 1. *n.* in abstracto quodam prædicamento. 2. *Relatum* quod cer-
 1. *n.* notat *genus* notat, & respectum rei ad aliud. Valet canon iste
 1. *n.* *absoluto*, sed non *relato*. Neq; enim res ipsa protinus eva-
 1. *n.* *relatio* quodam desinat, & *genus* auferatur.
 Ex. aut. In consule duplex formale attendi potest. 1. *Absolutum*,
 1. *n.* est. 2. *Genus*, ut consul est. Quando jam esse definit consul,
 1. *n.* formale respectivum tollitur, num statim totum materiale
 1. *n.* amplius homo permaneat? Absurdissimus foret, qui ita
 1. *n.*

ret. 5 mil. s. autem & per omnia par est prædictus discursus Papisti-
Confunditur enim in isto respectivum formale cum absoluto.
h. peccatum consideratur 1. *ἡλικῶς*, quatenus damnat, tum pro *Peccatum*
l. habet *reatum*. 2. si *ἀπλῶς* in se, ut est peccatum vel vitiosa, *considera-*
tum pro formali habet *αισιμία*. Cum ergo dicitur, in Bapti- *tur* 1. *ἡ*
formale peccati, non intelligendum est absolutum & ipsa *αι-*
que semper remanet, quamdiu peccatum nobis inhæret, sed dum- 2. *ἀπλῶς*.
relatum, nempe reatus & obligatio ad pœnam, seu respectus da-
at opis. Baptismus enim facit, non ut peccatum non amplius sit,
immutetur in rem bonam vel indifferentem, sed ne obsit, vel da-
et. Quod spectat istud *Augustini* t. 9. tract. 41. in *Evang. Johan.* col.
ait, nempe *Apostolus Roman. 6. v. 12.* Non sit, sed non regnet.
enim *visis*, peccatum necesse est esse in membris tuis: saltem illi
affectetur, non fiat, quod jubet, Et t. 7. l. 1. de nupt. & concupisc.
ol. 84. Dimittitur concupiscentia carnis in Baptismo, non ut non
aut in peccatum non imputetur. Brevissimè: Manet vitium, tollitur
ium: Cessat *ἡ ἡμάρτια*, restat *αισιμία*, ideoq; a sublatione formalis relati-
ationem totius materialis vitiosæ colligunt *Romanenses*.

Inter hanc responſionem Theologi & aliam adhibent, à duplici
defumtani, quam colophonis loco, ut Papali argumento
peneat fiat, paucis ſubjiciemus. Eſt autem reatus *alius* concupiſcen-
tiae in perſonæ. *Iſte* notat damnabilitatem, *hic* ipſam damnatio-
nem. *Iſte* poſt Baptiſmum remanet, licet hic tollatur. Non enim per
ſolam lotionem concupiſcentia vel aufertur, vel in aliam naturam
mutatur. non fit res digna DEI amore vel vita æterna, ſiqui-
dem quæ malum per ſe & ſemper Deo diſplicet. *P. f. v. f.* ſed demittit

reatus à baptizato tantum, cui concupiscentia
 mationem, non quòd morte digna sit, sed quia
 meritum ex gratia condonat. Hinc Augustinus. 7. 6.
 an. cap. 6. Dimittitur concupiscentia carnalis in baptismo,
 sed ut in peccatum non imputetur; quamvis autem reatus
 ipsa erat rea, neque enim aliqua persona est, sed quæ
 ginaliter faciebat) jam soluto, manet tamen.

*Quidam
 distinguunt
 inter reatu-
 sum actu-
 alem &
 potentia-
 lem.*

Alii nos terminos usurpant, quòd reatus peccati
 personas obstringens actu ipso ad damnationem,
 do ream quidem personam facere posset, si Deus in
 vellet, haut tamen actu eam facit, non quidem ex natura
 sola Dei misericordia, ideoque causa reatus impedit, non
 extra ipsam quaeri debet. Prior reatus per Baptismum in ad-
 ferior relinquatur, & per consequens concupiscentia pecc-
 dictis merito annumeratur. Quò spectat illud Bernardi
 na: Licet damnationem abstuleris Christus, tamen ad
 peccatum adhuc patitur in nobis, & graviter nos affligit, ut
 quid gratia nobis praestet, & semper ad illius gratiam anastetur.

QUESTIO XLII.

Ad T. 4. l.
 2. de Justi-
 ficatione.

*Num denominatio semper fiat ab inherente forma,
 non extrinseca?*

*Argumentum Bel-
 larmini
 contra ju-
 stitiam im-
 putatam.*

Terminus formæ sumitur hic latè pro omni ratione formæ
 substantialis sit, quæ propriè forma nuncupatur, live
 lis. Eo enim sensu Bellarminus accipit, contra quem positum
 stituta est hæc quaestio. Nam lib. 2. de justitie. cap. 7. impugna-
 stitiam Christi imputatam, tale recit argumentum col. 1058.
 imputari nobis Christi justitiam ut per eam formaliter iusti no-
 & simus, id nos cum recta ratione pugnare contendimus. Nam
 quando denominatio fiat à forma extrinseca, quo modo re-
 gnita per cognitionem, quæ est in mente, & paries dicitur vi-
 nem; quæ est in oculo: Tamen cum in aliquo due sunt formæ
 una inherens, altera extrinseca, sine dubio denominatio a
 ab inharente forma potius, quàm ab extrinseca: Si quis enim
 pem candidam veste indueret, non rectè diceret. Hi Æthiopes
 contra rectè diceret, Hic Æthiops est niger. Quoniam namque
 ad eum propria & inherens nigredo, quàm ille ascriptus ca-
 nus. Sic igitur, si hominem verè impium & injustum per inhar-

terminatur per apprehensionem & cogitationem de iustitiâ Christi, simplicib.
non pronuntiatur eum iustum, sed impium & iniustum iustissime no-

Ita fuit obiectio Bellarmini, quæ ansam dat nostræ quæstioni,
nominatio semper ab intrinseca forma sit desumenda? Nos nega-
& negativam exemplis sat evidentibus demonstrare possumus.
rimur plena ad argumentum Jesuuiticum sit responsio, sequen-

1. Absurdum & impium est, *veritati Theologicae opponere principi.* Principiū
Philosophicum Nam quod demonstratum est in Domino, sine diffi-Philoso-
citerentur. Philosophi garriant, nos credamus. Obstrepant ra-
phicum
nos eam sub fidei obsequium caprivemus: præsertim cū modus malè op-
erationis nostræ transcendat omnem rationem, unde nominatur ponitur
veritati

2. Axioma istud particulare est, vel ipsius Bellarmini confessi. Theologi-
ce. Nam libr. de grat. prim. hominis. c. 5. & seqq. prolixè differit, in ce.

Exempla
primo homine fuisse contrarias propensiones, ideòq; & pravam con-
varia-
scientiam ex dissidio propensionum ortam, quam morbum & lan-
quorem naturæ nominat: Simul verò donum quoddam extrinsecum quod ab
superadditum, nempe iustitiam originalem, ut instar freni par-
extrinseco-
tem inferiorem superiori, & superiorem Deo subiectam contineret, nonnun-
quod
Vides hic duas formas ex mente Bellarmini, inhærentem unam, quæ quam fiat
extrinseco-
morbus naturæ: externam alteram, quæ fuit iustitia originalis. A denomi-
natio.
natio fit denominatio? Non certè ab inhærente, sed extrinseca, natio.
iam Bellarminus ipse primum hominem absolutè iustum nomi-
extrinseco, ut ipse censet, iustitiæ dono, non morbidum ab in-
norbo naturæ.

Sic lib. 5. de iust. cap. 4. statuit. charitatem esse formam fidei ex-
tremam, qua veniat motus ejus & operatio. Habes & hic formas
extra Pontificios, inhærentem, quæ fidei dat esse absolutum, ut sit
ab aliis distincta: externam, quæ fidem facit vivam & operosā.
Utrum autem denom. natur? Ab hac ipsa extrinseca, quippe sine qua
cunt fidem, nulla verò accedente, formatur.

Adde, quod in Papæ communis sit opinio, merita Sanctulo-
rum, & opellas Monachorum posse aliis imputari, & per indulgentias
municari, ut inde quis consequatur peccatorum veniam, & iustus.
natur. Quod si ergo ab imputatione meriti humani denomi-
natio

natio peti potest, nefas utiq; fuerit, istud negare de
 Altissimi & infiniti meriti Servatoris nostri. Produunt
 hos ipso cœcitate suam & Spiritum vertiginis ion
 Imputata merita sanctorum, quæ tamen nulla sunt, den
 tuunt: Sed de Christi merito, quod perfectissimum, idem
 mox illud cum omni recta ratione pugnare clamant. Sed
 la τῆς πλάνης ἐνέργεια, ut credant mendacio, quia verum
 ceperunt, 2. *Thess.* 2. v. 11.

2. Exemplis istis, quæ ponunt ipsi Romanenses, ad
 alia benè multa, sed sufficiant pauca.

In renato duo sunt, *vetustas carnis*, quæ naturalis & n
ritus, quæ adventitia, & hoc sensu forma extrinseca est. An
 denominat? Negandum foret, si Bellarmini regula valeret. F
 ab omnibus affirmatur, ab adventitia novitate credentes a
 tos, licet ad sit, nec sublata sit inhærens & naturalis forma,
 nis vetustas.

Sic vicissim in renato duo sunt: Alterum est *miseria*, quæ
 nem carnis semper adversus Spiritum repugnantis, respectu
 παλῶπνεον vel infelicem pronunciat Apostolus *Rom.* 7. v. 5.
 est *beatitudo*, ob remissionem peccatorum & reconciliat
 Deo. *Miseria* naturalis est & inhærens, *Beatitudo* autem adv
 sic externa. Ab illa ergo tantum miseri, non ab hac beati eli
 minandi. At verò invertit hoc Psalter, qui ob veniam pecc
 licet sit forma extrinseca, credentes absolute beatos pronu
 32. v. 1. & repetitur *Rom.* 4. v. 7. 8.

Opera bona similiter habent formam geminam, 1. *Int*
 quæ ἐννομία, 2. *Extrinsecam*, quæ πίστις. Sed à qua denomina
 na Deoque accepta? Non nisi ab extrinseca, nimirum fide, qu
 ne qua impossibile est placere Deo, *Hebr.* 11. vers. 6. Quia enim
 in se sunt imperfecta, nec ex omni parte divinæ legi conforma
 se Deo specialiter placere nequeunt. Fides verò si ad sit, atque ena
 rito Christi apprehenso tegantur imperfectiones operum, tum pl
 Deo, ideoq; à fide, licet causa extrinseca, bona & accepta non una

Sic in debitore, pro quo solvit alius, duo itidem con
Debitum, quod formæ internæ comparari potest. 2. *Aliena sol*
imputatio, quæ extrinsecus advenit. Et ab hac ipsa sit denomi
 ita quidē, ut licet in se sit debitor, attamen cum solverit pro ipso

extrinseca solutione rectè dicatur non debitor, sed absolutus simpliciter. Quamquam similitudinem si ad justificationis nostræ actum respiciamus, expirabit prorsus ratiuncula illa Bellarmini de forma extrinseca non denominante.

Item addimus exemplum, quod ad scopum nostrum quàm remissè accedit. Detumtum id est ex aphorismo Apostolico 2. Cor. 5.

Christus factus est pro nobis peccatum, ut nos efficeremur justi.

Hic duplicis imputationis fit mentio: altera Christum, altera nos concernit. Christo peccatum nostrum; nobis Christi justitia imputatur. Utrobique forma duplex est, eaq; contraria, 1. *Inhærens*,

2. *Extrínseca*, quæ rebus in Christo est justitia: in nobis injustitia. 2. *Extrínseca*, quæ rebus in Christo est peccatum alienum; respectu nostri, satisfactio aliena.

Christi est peccatum alienum; respectu nostri, satisfactio aliena. Quamquam forma Christus denominatur? Num ab inhærente tantum?

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur. Non, ob quam ipse sanctus & peccati expers appellatur.

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Denominatio

Quod si ergo remitti debeat, causa utique extra Principis, vel aliena satisfactio, vel utrumque. Quia si Justificatio nil sit, quàm à pœnis absolutio, utique nobis, sed aliunde, adeoque denominatio à Christi meritis, qualitatibus unicè petenda est.

Fideles ab 5. Scriptura de fidelibus ita loquitur, ut ab utraque
inherente hærente peccato, & imputato Christi merito denominentur.
& extrin- na eademque Ecclesia dicitur *nigra*, Cant. i. v. 5. ob meritum
ca forma *pulchra* v. 8. ob Christi justitiam. Sic sancti appellantur, &
simul de- omnes peccatum habent. 1. *Joh. i. v. 8.* peccatores, & non
nominan- gent. *Pf. 32. v. 2.* Imò, in quibus renatis dicitur *creatura* & *San-*
tur. *tus & novus homo.* Ob *carnem* veteremque hominem peccatorem
Spiritum novumque hominem justum dicuntur, quæ tamen
est illa, per quam coram tribunali Dei absolvimur.

Tandem 6. Exemplum Æthiopis candidâ veste induti-
tia imputata inconvenienter comparatur. Nam color
æstimat pro colore Æthiopis, ideoque à candidâ veste
nominatur candidus; Christi autem Justitia, cum perfectam
datur & imputatur, nostra fit, & pro nostra æstimatur à Deo,
non immeritò ab illa justum nuncupamur.

Imò si rigorosè urgeat Bellarminus exemplum istud, inter-
terit. Nam ut Æthiops candidâ veste indutus, dici potest
albus suo modo *albus*: *niger*, quoniam ad colorem nativum
quoad colorem vestis exteriorem: *Im* justificati diverso
peccatores & justos appellamus, uti modò dictum, ne
in se, *justos* in Christo; *peccatores*, quoad carnem; *justos*, quoad
tum & inchoatam renovationem.

Ad To. 2.
contr. 1. l.
3. de Ec-
clesia mi-
litante.

QUESTIO XIV.

*An pars esse queat, quod totam non perficit, vel ut
aliis non constituitur?*

An impe- **F**ACIT hæc quæstio ad conciliandas Nolstatium locutiones
nitentes *las.* Quidam enim negant, vocatos impenitentes esse mem-
sint mem- partes Ecclesiæ, quidam affirmant. Illi nituntur hoc princip-
bra Eccle- impii Ecclesiam non perficiunt, ut partes, quippe cum sit com-
sia. sanctorum, non impenitentium. Hi respiciunt ad externam
tem & professionem, quæ cum piis impiisque communis sit,

h. a Ecclesiaz recte dici existimant. Sed conciliatio est faci. *simplicib.*

atur equivocatio partis.

tur hæc dupliciter. 1. ἰδίως vel propriè, pro illo, quod ad toti- *Parti vo-*

gem equiritur & concurrir, quo sensu caput, venter, ma- & abulum

uni partes hominis. 2. *χοινῶς* vel *late*, pro omni eo, quod, *dupliciter*

on accidens,) toti perpetuò adhaeret, quo respectu palea *sumitur*.

partes frumenti, humores & excrementa partes corporis;

integrantes, sed adherentes.

regunt inter partes συνωνύμως & ὁμωνύμως vel κατα-

ra dictas, quæ distinctio cum nostra coincidit.

ur prenotatis, & quæstio facillè decidi, & laticula de mem-

optime componi potest. Nam quicquid non perfici-

z optime componi potest. Nam quicquid non per-
tinet ad eandem partem non est sensu proprio vel *συνανίμως*: pars ta-

Idem pars non est sensu proprio vel *συνερίμω*: pars ta-
men dicitur sensu lato, & *συνερίμω*. Jam si quæras de parti-

dicimus, solos fideles & pios eam perficere, adeoque non

z, dicimus, loſos fideles & pios eam perire, adeoque non
embra Eccleſiæ eſſe proprie nuncupata, quippe qui ſoli

membra Ecclesiae esse proprie occupata, quippe qui soli
scilicet sanctam Ecclesiam constituunt. Interim tamen quo-

& ita sanctam Ecclesiam constituunt. Interim tamen, quodammodo semper sunt impii, & Ecclesia visibilis omnes voca-

Admixti semper sunt impii, & Ecclesia vilibilis omnes vocati-
bus ea de causa, si externam societatem respicias, vocati

estitur, ea de causa, si externam societatem respicias, vocati
venientes sensu generaliorem partes Ecclesiae dicuntur.

et hanc pertinent aliorum distinctio, quod membra æstimen-

quoad externam tantum societatem Verbi & Sacra-

9. quoad internam communionem fidei & Spiri-

Respectu primo, impii sunt membra Ecclesiæ, secundo non

100

Discrimen faciunt inter esse in Ecclesia, & esse de Ecclesia. Differunt

ntes sunt quidem in Ecclesia, adeoque partes adhaerentes, esse In &

sed non sunt *de Ecclesia*, vel partes integrantes. Membra *De Eccle-*

ortua, non viva.

utilis hinc est illa observatio, quod Ecclesia consideretur

metaphysicis, cujus partes non sunt ejusdem naturæ, vel ut

Species, cujus membra omnia conveniunt, & eadem natura.

annuit hoc *Augustinus*, cū l. 3. de Doct. Christi. cap. 32. scri-

nam sumi *vel* ut est purum Christi corpus, *vel* ut permix-

Priori respectu, est coetus vocatorum in genere omnium,

Præfati respectu, et coetus vocatorum in genere omnium, *imponentes* ceu partes ad eam referuntur. *Posterioria* au-

agregatio sanctorum, qui ob id soli membra Ecclesiæ indi-

Ecc Quæ.

An pars possit esse genus totius

Bellarmin. Tom. 3. l. 2. de Sacram. cap. 11. de

Novi Testamenti ex Carechismo Concilii Tridentini

duce Col. 35. ὁ ἵππος: Sacramentum est res sensu subiecta

institutione sanctitatis & iustitia cum significanda cum

bet. Quam definitionem tanquam pulcherrimam

tamen vitiosissimam sit, & in primo istius limine

pars loco generis sit posita.

Sacramē-

sum con-

stat duobus

rebus.

Omne Sacramentum, juxta *Trenem*, duobus consti-quam partibus materialibus, *elementis visibili*, quae est*gratia invisibili*, quae est res coelestis, unde *Augustinus* & c.*Magister sententiarum* lib. 4. dist. 1. lit. B. Sacramentum bre-pfit ratione harum partium, quod sit *invisibilis gratia*

Dubium ergo nullum est, quoniam elementum

subiecta, quam Bellarminus Sacramenti genus

materialis sit Sacramenti.

Pars non

est genus

totius.

Quaeritur autem, *An nulla unquam pars veri & i-*loco in definitionibus ponat possit aut debeat? *Donatus* id

Philosophorum decreta & rescripta, quorum aliqua

notabo.

Probatur

argumētis

quatuor.

I. Genus cum sua specie semper est ejusdem prae- dicamenti

modum colligunt Logici ex 4. *Top. c. 1.* ubi Philosophus

quit: Oportet omnino & semper sub eandem divisionem eadem

speciem. Quae enim praedicamenti differunt, toto gene-

& formas oppositas habent, quae vero talia, ea interquire

tialis *μὲν τὸν*, eorum unum non includit alterum, quod

genera & species semper observatur. Atque hinc colligo,

posse genus esse totius, quod definitur, quoniam *ἔξω*

in alio pars est praedicamento, id quod tamen non intelli-

gentibus permanentibus, sed solum transeuntibus & succedentibus

sunt actiones. Haec enim partes substantiales propriasq;

beant, analogicas tamen habent, objecta nimirum, quae

vocantur partes actionis, ut in Sacramenti fieri videmus. Non

sunt actiones, & tamen partes habere dicuntur, ista nimirum

circa quae versatur actio, qualia sunt res coelestis & terrena.

aliam sive utrumque genus Sacramenti si dixeris, con-
canonem errabis, quoniam Sacramentum ad Categori-
is, materia resvè Sacramenti ad Categoriā substantiæ

Genus necessariò latius est speciebus singulis, neque cum iis re-
ur. Inest enim multis. Quòd si autem æqualis esset latitudi-
na specie, ita ut reciprocè dicatur, quomodo multis inesset?
aut nulla num toto latior inventa est? Minimè gentium, cum
contineat totum, sed contineatur à toto. Qui ergo ulla pars,
per angustior, poterit esse genus totius, quod parte semper

Genus de specie semper predicatur absolutè, casu recto, & in-
Nam ut inquit Aristoteles l. 4. Topic. c. 1. Si quid de specie in con-
pudetur, de ejus genus esse non potest. Pars autem non absolutè
quos, sed in concreto tantum & ὁμωνύμως predicari potest,
sed non toto sunt minores, quæ de majoribus absolutè non præ-
ut habet regula Porphyrii cap. 2. Hoc autem non de partibus
essentialibus vel integralibus, verum de subjectivis etiam intel-
dum est qualia sunt subjecta accidentium & actionum, de qui-
Aristoteles 4. Topic. cap. 5. Errant, inquit, si id, cuius est affectio, di-
de affectiois genus, ut qui ventum definiunt aërem motum, aut qui
am eius esse voluntatem constantem. Ergo & errant ii, qui Sa-
ent. genus statuunt rem sensibus subjectam, quippe, quæ subje-
est, non genus actionis Sacramentalis.

IV Omne genus est indeterminatum ratione sui, nisi per differen-
tam restringatur. Si enim coarctatum esset, tum nec multis commu-
ec genus foret. Sicut enim materia indifferens est per se, à forma
nem determinatur, sic etiam genus, quod est ἀνάλωγον τῇ ὕλῃ, dicen-
Porphyrio, c. 4. debet esse illimitatum, per differentiam autem tan-
quam per formam coarctantem restringitur, ut certæ speciei accom-
modetur. Omnis autem pars ratione sui jam est restricta, & in toto de-
minata, ita quidem, ut non multorum sed huius solius pars esse va-
eat. Genus igitur officio fungi nequit, nisi omnia naturæ principia
menta evellantur.

Neque est ut Porphyrianum illud objicias, ἧς οὐκ ἔστιν ἀνάλωγον τῇ
Ergo materia quandoq; materiati genus eris. Non enim idem esse
Porphyrius genus & materiam, sed illud huic duntaxat ἀνάλο-
gicum

*Discremen-
inter gen-
& mate-
riam.*

gicum statuit, nimirum ratione imperie finis & in aliis differentia est maxima, cum genus notet e-
tum, contineat species, sit latius, & prædicetur in
omnia ad materiam adaptari nequeunt.

Sed quid multis opus, cum 4. Top. c. 5. §. 6. Vnde
ptis verbis doceat, partem nunquam esse genus, ar-
nimatum, quatenus ut materia spectatur contra
esse genus animalis, id quod etiam observavit Fens-
sect. 3.

*Error Je-
suppositum
circa defi-
nitionem
Sacramen-
ti.*

Insigniter ego & contra omnia penè principia Logice
suwitzæ, quando partem Sacramenti genus ejusdem con-
errorem cum ipsis quoque communem habent Calvini
tum definientes per signum, quod non nisi partem
ram, rem uimicum terrestrem notat, quæ signum est rei
in Veteri, *ἡ ὁμοιοῦν καὶ ἡ ὁμοιοῦν* in Novæ Testam.

Neque est, ut nobis objiciant exemplum *Lu. 1. 14.* cum
dem per partes videtur definivisse, cum ait *esse corpus*
fi, &c. Non enim absolute partes istas, corpus & sangui-
naz constituit, sed prout corpus manducatur, & sangui-
ipsa potius manducatio & bibitio intelligitur, quæ
sustinent, uti fusiùs ostendi in *Phil. Sobr. contra Calv.* Sect. 1.
pag. 183.

Ad T. 2.

QUÆSTIO XVI.

*controv.
1. l. 4. de
Ecclesia
militante
Extra Ec-
clesiam
non est
salus.*

*Quæ sint affectiones notarum vel signorum, per
res latentes cognoscuntur?*

NOtabile dictum *Augustini* est, quod habet tom. 8. in C.
Pl. 57. col. 569. *In ventre Ecclesie veritas manet. Qui
tre Ecclesie separatus fuerit, necesse est, ut falsa loquat
quam, ut falsa loquat: quia aut concipi noluit, aut
mater excussit.* Similia scripsit c. 9. l. 4. de symb. c. 10. col. 114.
*his, inquit ibi, Deum Patrem, qui Ecclesiam noluit habere
Unde colligitur, omninò requiri, ut qui Dei filius audit, &
divinæ nutritiam habere cupit, Ecclesie & cœtui hominu-
sele associet.*

Omnes

*autem Ec-
clesie vo-
men sibi
arrogant.*

Quoniam verò quælibet factio & Synagoga, ti-
veræ Catholicæ & Apostolicæ Ecclesie sibi arrogat, ut
incertum sit, quis tandem cœtus, & quæ hominum multu-

Ecclesia, cui adungere nos debeamus, siquidem, ut La-
 b. 4. Instit. c. 30. *Singuli quique cæteri hereticorum se
 Christianos & suam esse Catholicam Ecclesiam putant*: idcir-
 co magnis quibusdam opus est, ex quorum inspectione & di-
 scernatione de Ecclesiis, veræne sint an falsæ, singulis expe-
 dit nequeat iudicium.

At rem ipsæ Ecclesiæ inter se dissident ratione doctrinæ, ita
 ut notarum assignationem haut conveniunt. Alias notas
 Orthodoxi, alias Pontificii heterodoxi numerant, quemad-
 modum patet ex *Rel. tom. 2. l. 4. de Eccles. & Greg. de Valent. tom. 3.
 l. 4. quæst. 1. punct. 2. quæst. 4. à §. 17. usq; ad quæst. 5.*

Ad quæritur punct. 2. quæst. 4. à §. 17. usq; ad quæst. 5.
 Inquit notæ adulterinæ à genuinis, falsæ à veris discernantur,
 ut patet ex Philosophorum commentariis præcipuas recitare no-
 tas & signorum conditiones, quæ si universæ atque singulæ adfue-
 rint, notam esse verissimam indubitato concludi poterit. In hunc
 præcipuas notarum affectiones recitabo, quæ istæ sunt.

Quare
 notis opus
 est.

Quarum
 conditio-
 nes recen-
 sentur.

1. Nota notatum certò ostendat. Nota enim à notando, hoc est, o-
 sculo & manifestando nomen habet, quod si tueri & servare de-
 necessarium omnino est, ut in cognitione ducatur ejus rei, quæ latet notatum
 erit. Ut, si alteri notam præscribere & cõmunicare volueris, quæ certò o-
 sculo, vel principem ingredientem agnoscat, istamq; dederis, quod ostendat.
 accipit, duos oculos, duas aures &c. nota hæc nulla erit, quo-
 niam non ostendit rem, quam ostendere debebat, siquidem & princi-
 palis stri, imò & ministrorum equi caput habent, aures & oculos,
 tamen princeps ipse non sunt.

Quæ de causa fallaces & parum notantes notæ sunt, Pistorii se-
 quuntur, quod Ecclesia coeperit Hierosolymis, non alibi: *decima*, quod
 semper separata sit à Synagoga Judaica. Item Bellarmini *prima*,
 neminem Catholicæ Ecclesiæ; & *quarta*, quæ est varietas vel mul-
 titudo sententiarum. Singulæ enim taliter sunt comparatæ, ut Ecclesi-
 æ modo ostendant, quemadmodum cuiusvis illas diligenter con-
 siderare patet.

2. Nota notato conveniat. Si enim illi non insit, nec attribui que-
 ritur, quænam quæris, nunquam invenies, Wittebergam si describe-
 ris, & illam in media Italia sitam, magnis promontoriis cin-
 ctam, maris altissimis circumdatam & inexpugnabilem dixeris, nun-
 quam profectò à quoquam peregrinante offendetur, quia talis non
 est.

5. Nota
 notato
 conveni-
 at.

est, notæq; illæ nullo ei modo conveniunt. *Facillime* enim
 cli, qui notas Ecclesiæ faciunt, *Namque* ut errare possint, *non*
invisibili, Pontifice Romano, tanquam pater omnium *con-*
pendere. Perpetuâ Episcoporum & prælatum huiusmodi *con-*
raculis clarere; Lumine Prophetica mulari *con-*
 &c. cùm tamen universa hæc talia sint, ut *id* quod alibi demonstratum datur.

3. Nota so-

li notato

conveniat

III. *Nota soli notato conveniat.* Multis enim re-
 munis est, tunc unam rem certò haut olivamitatem la-
 colligi, siquidem ob communiatem & huic & illi
 potest, id quod etiam fatetur *Bellarm. l. 4. de E-*
Gregor. de Valent. Tom. 3. disp. 1. quæst. 1. pure 2. quæst. 1.

Falla igitur est illa Ecclesiæ nota, quam Pontifex
 sibiliter officium suum & cultum divinum exequi, &
 tire, siquidem id multis coetibus Turcarum, *Ch-*
 runa, Anabaptistarum, Calvinistarum & aliorum
 est. Nam ut est Dei una Ecclesiæ, sic et ille diaboli &

4. Nota

notato

semper

conveniat

IV. *Nota notato semper conveniat,* id quod *de Valent.*
de Valent. loco dicto, col. 198. in hæc verba scribens:
collis rationem nota, quòd quadam ex ejusmodi Ecclesiis
jam inde ab ejus exordio ipsi convenerunt, Satis erunt
sissimas Scripturas ei competant in eo statu, quam iam
bitura fuit post disseminatum Evangelium in orbem per
postolorum. Sed huic, vi veritatis coactus, contradicit ipse
2. col. 206. disertè scribens, Vera nota sunt inseparab-
lia. Et ratio est in promptu, quia omnis nota debet esse
to, illiq; soli convenire. Omne autem proprium & un-
semper convenit: Igitur inseparabile est, & nunquam ab eo
est proprium. Quoniam ergo notæ notatis sunt propria,
illis conveniunt, & nisi convenirent, notæ non essent, quia
non essent.

Uno igitur ictu cadit splendor Ecclesiæ, non interrupta
 nã prædicatio publica, majestatica Episcoporum successio, tri-
 lis beatitudo, credentium multitudo, gloria miraculorum, pro-
 pheticum, infelix exitus eorum, qui Ecclesiam oppugnant,
 ista omnia Ecclesiæ nec convenerunt semper, nec aperi-
 neque etiam in posterum convenire poterunt,

etiam si notior. Si enim obscuriores fuerint ipsa re notiora, que ex his in cognitionem rei nunquam devenire pote. 5. Notam non sunt notæ, sed penitus ignotæ. Neque ulteriori probationis opus est: Tantum enim abest, ut eum negent sit notior, ut vel nunc solum contra Nostrates prædicationem verbis, & eorum administrationem pro notis Ecclesiæ agnoscetes, constat ex Bellar. l. i. c. 2. Col. 205 & Gregor. de Valent. tom. 8. fol. 197.

Verò unicum observabis; notius vel ratione rei, vel ratione & consequentiæ sumi. Hoc, non istud primariò intendi- est enim quoad rem & cognitionem confusam alieui fortassis est Ecclesia, quàm Scriptura, in probatione tamen Scriptura, quoniam ex hac Ecclesia & Ecclesiæ dogmata, non vice, scripturæ veritas ex autoritate Ecclesiæ probatur, & demon-

stratorem colligitur exinde, vitiosam omnino notam esse per- scripturæ sancti assentiam, quam Pistorius & Valentianus inter- merant, siquidem & Ecclesiæ non convenit, & si conveniret, tamen non esset, quia non patet, sed omninò latet, & cognita difficilior, quàm ipsa Ecclesia.

Atque hæc sunt primariæ notarum affectiones, ad quas omnia- endo sunt, quæ pro Ecclesiæ signis venditantur à Pontificiis.

Colophonis loco addo, Stapletonum & Valentianum talem- affectionem notæ constituere, quod sit extrinseca, nec de essen- & hinc nostras notas rejiciunt, quia prædicationis verbi & ad- minis Sacramentorum sint ipsa Ecclesiæ forma.

Atque non attendunt δὲ ἄλλοι καὶ ἄλλοι πολλὰς τρεῖς, neq; sent inter Ecclesiam constituendam & constitutam. Prædicatio causa est instrumentalis, vel etiam formalis; hujus au- tem sive officium, quo sensu & extra est, & nota est.

Quæstio XVII.

An collectiva entia verè definiri possint?

Ad To. 3.

Controv.

Quodcumvis omnes Logici lubenter fateantur, solum ens absolu- tum, & per se unum sub accuratam definitionem, genere & dif- ferentia constantem, cadere: attamen collectiva entia nullo planè genere- rationis posse, nunquàm dixerunt aut scripserunt. Nam cum defi- nitio

Affirmatur.

nitio nihil sit aliud quam essentia expressa
 ὡς ἡμεῖς, inquit Philos. 2. *Post. c. 3. § 7.* Icer enim
 habet sufficienter cognoscibilem, definitur
 collectiva numero verorum entium quibus essentia
 sentiam, habent suam formam, quæ definitur
 mi queat.

Taxantur

Scholasti

ci quidam

negantes

Sacramen-

tum defi-

niri posse.

Vehementer igitur absurdi sunt *Scholasti*
 mentantes in *lib. 4. Lomb. disp. 1.* Sacramenta vere
 nō negant, ex quorum numero est *Okam, Major &*
te Bellarm. tom. 3. l. 1. de Sacram. c. 10. col. 32.
 Rationes habent potissimum duas, *scilicet.* *Solum*
per se unum verè definitur potest. Subsumunt: *Sacramen-*
ta collectivam. Concludunt: *E. definitur requirit.*

Verum in priori syllogismo minor, in posteriori
 nor falsa est.

Etenim Sacramenta mera rationis entia esse quia
 Non sunt opera mentis, non consistunt in intellectu
 constant realissimâ materiâ, cœlesti & terrestri: sunt
 iuventes; sunt visibilia; sunt efficacia gratiæ media
 tur mera rationis entia forent?

Collectiva verò *omnium*, quibus Sacramenta genera
 merantur, etiam definiiri posse, quia essentiam habent,
 tum dedi.

Sacramentum insuper rem unam esse, faciliè in
 nitatem *Physicam & Theologicam* discrimen feceris. Eua
 non sit unitate physicâ, quoniam multæ res in diversis
 mentis, locatæ, ibi concurrunt: attamen suâ quadam esse
 unum est, quia est una res Theologica, licet non sit una

Apparet hoc ex unionem *physicam*, propter quam d
 rales, cœlestis nimirum & terrestis, unum sunt, siq
 eva & qd unum quoddam oritur. Uti enim ex unionem
 naturæ oritur una Christi persona, ex copulatione animæ &
 sit unus homo: sic ex conjunctione elementi visibilis &
 existit unum Sacramentum, quod propterea etiam un
 verè explicari potest, quippe cum omne eius in prædicat
 tum, quale etiam Sacramentum est, quippe in actionis
 situm, propriè definitur queat.

QUESTIO XVIII.

ET ULTIMA.

Quæ in distinctio rem multiplicet?

Tertio est Theologorum distinctio inter Ecclesiam visibilem & invisibilem. Illa dicitur cæterus vocatorum, hæc electorum. Illa externa est, hæc latet, inq; sensus non incurrit. In hoc Papicolas, & contrariari dicunt unitati Ecclesie. Si esset unitas, uti fatemur in Symbolo Apostolico, gemina quæ erit? Cur hæc & invisibilem dispescitur? Hic paucis respondemus, quod illa non sit realis divisio vel generis species, vel totius in partes, sed unius rei, quoad diversos modos. Hæc distinctio, quæ rem ipsam non protinus multiplicat. Alii Modis variis species, aliud modus. Species supra id, cujus est species, diffinitur. Modus addit essentialem, modus autem duntaxat accidentalem. Accidentes, & invisibilitas non essentialis, sed tantum accidentales erant sunt, hoc est distincti tantum modi & status Ecclesie. Hinc in le numero inaret una, etiam sub diversis illis modis statibusq; quod tribus exemplis declarabimus.

1. Unus idemque est Christus heri, hodie & in secula, Hebr. 13. v. 8. In ob diversitatem statuum distinguimus inter Christum exalatum, quo tempore mortalis fuit, & exaltatum, ubi mors ipsi non natur amplius. Sic Christus dicitur incarnandus in Veteri, incarnatus in Novo Testamento, neque tamen hæc distinctio geminat, unde Augustinus scribit, Tradendus & traditus, venturus & diversa sunt verba, sed idem Christus. Ut ergo unus Christus, sic Christi corpus sine multiplicatione distingui potest, ut dinunciat in statu exaltationis, nunc patere in statu exalta-

2. Unus idemq; homo & juvenis & senex esse potest, nec tamen distinctiorem duplicatur ipse, sed diversi tantum status, vel ætates potius ætates indicantur. Ita, cum Ecclesiam vocamus visibilem & invisibilem, notatur distincta secula, & velut ætates Ecclesie, tamen ipsam non multiplicat.

3. Corpus Lunare unum est, non tamen unam habet faciem, sed primis duplicem. Nonnunquam enim à nobis videri potest, aliando non potest. Pari modo Ecclesia, quæ Lunæ ad instar Christum

simplicib.

Ad T. 2.

contr. 1. l.

3. de Eccl.

milit.

Ecclesia est

visibilibus, &

invisibilibus.

Modi variis

non multi.

applicat re.

Probatur

tribus ex-

emplis.

justitiæ Solem respicit, non unâ semper accedens, sed
nunc fulget per publicum quietumq; cultus ex-
 fit ob persecutionum gravitatem & frequentiam
 bilem & invisibilem distinguitur. Ex quo tum
 siâ concludunt, perinde faciunt, ac si quis ad
 multos Christos, à variis ætatibus ad multos homines
 faciebatur ad multas Lunas argumentari vellet, quod
 quivis intelligit. Nam *alia* est distinctio realis, *ali-*
as, hæc rei unius varios tantum modos importat, quæ
 nenses imperitè confundunt, & inde doctrinam
 traducunt.

Distinctio
alia realis
alia mo-
dalis.

CAPUT II. De Prædicationibus.

QUESTIO I.

An verba habeant vim practicam?

Ad T. 3.
 contr. 3. l.
 4. de Eu-
 charistia.

QUod Juno Virgiliana l. 7. *Æneidos* de Alecto dixit: *Tu*
millemille, Millemille nocendi artes: Illud egregie depingit in-
 boli, Ecclesiam CHRISTI ejusq; doctrinam variè oppo-
 nente eodem semper habitu ingreditur, non unâ tantum
 mâ utitur: In multas veluti Proteus quidam figuras sese co-
 multisq; modis incautos homines decipere consuevit.

Dua speci-
es fraudû
Diaboli-
carum.

Dux autem sunt præcipuæ & generales species, sub q-
 runque à veritatis via Christianos abducere molitur. *altera*
altera candida, *Hæc*, ut Angelus lucis; *illâ*, ut noctis & teneb-
 ritus apparet: Ultrâq; in regno Pontificio sese ostentat.

Candidus est, quando ex Scripturis, ex perpetua eccle-
 omnium patrum consensu, ex sana ratione Antichristianis
 dem facere aggreditur. Quando autem magicas adhuc
 nes, & per verba exorcistarum creaturas brutas sanctificari, no-
 substantias producere se simulat, ibi tum *niger* omnino & ap-
 dax deprehenditur, ita ut cum *Horatio* dici possit:

Hic niger est, hunc tu Romæ caecet.

quis autem incantatio & magia, quæ per verba fit, & qua-
 nificata est, ab omnibus sanis & per universum ferè Scri-
 codicem tanquam diabólica & mendacissima rejiciatur, ita
 perosâ hujus probatione minimè opus sit: Placuit tamen in-
 pontificiorum, & pleniorum veritatis confirmationem quæ-
 verba, per quæ incantationes peraguntur, vim quandam præ-
 bant, & revera efficiant id, quod magi & incantatores sibi, se-
 aliis efficere videntur?

Activam Romanenses tenent, quam licet manifestis verbis Pontifici
 dan. & defendant, facto tamen ipso certissimè comprobant. *verbis vim*
 considera duntaxat multiformes Papalium exorcisationes & magicam
 ones, considera olei, salis, aquæ, panis, herbarum & aliarum, *adscribunt.*
 urarum consecrationes, quid hæc aliud sunt, quàm magicæ quæ-
 incantationes? Fingunt enim per solam mentionem nominis di-
 & recitationem sacrorum verborum, ut Orationis Dominicæ,
 dum, Evangelii Johannis &c. brutis istis rebus vires priores exi-
 novare; indi. sanctitatem illis quandam, simul & *divinam* confer-
 bos tum corporales, tum spirituales sanandi, & diabolum ex-
 end, id est, nudis verbis & quidem malitiosè depravatis vim agen-
 ticam adscribunt. Perpende insuper transubstantiationis por-
 Et si magicam verbis vim attribui manifestè videbis. *Quam-*
 um enim à sacrificulo recitata fuerint verba institutoria, *Hoc est*
 meum: Eo ipso, vi verborum recitatorum, panis substantiam
 & in gloriosum Christi corpus mutari asserunt, ideoq; sacrificu-
 eatorem creatoris blasphemio ore nuncupant.

Et quamvis moderni Jesuivitæ palpabiles istas blasphemias non-
 palliare allaborent, attamen rem ipsam recinent, fieri nimirum
 am panis *veritas* per nuda sacrificuli verba, uti patet ex Bellarm.
 3. de Sacram. c. 19. & 20. Item 14. de Eucharistia cap. 13.

Verùm celestissimum hunc errorem, imò furorem potius magi-
 com, recta etiam improbat ratio. Sic enim argumentor: Verba ista,
 quæ tum rebus exorcisatis vim spiritualement conferre, tum panem
 transubstantiare putantur, *vel ex sese & sua natura, vel ex celesti*
 principio vitam habent efficaciam. Sed *non ex sese*, quia omne principi-
 um operationis, quâ alterantur & mutantur corpora, qualitas est, &
 quidem potentia naturalis, in secunda qualitatis specie, id quod fate-
 quam Gregor. de Valent. Tom. 3, disp. 6. quæst. 13. pun. 2. col. 1932.

Quod re-
 sumatur e-
 videntia ru-
 tione.

Atqui verba non sunt naturales potentia, sed dependentes. Ex sese igitur nullam proculs vim agere que etiam à Deo verbis concessa est vis. sed ut ad illud scriptum reliquit, se per nudam verborum et claustrum brutas sanctificaturum, & spiritualem *εὐχέλαι* concionem transubstantiarum esse? DEI quidem verbum legitimum in convertendis hominum mentibus efficacissimum: sed quòd extra hunc usum ab homine recitatum, à bonis malibus inclamatum, vi recitationis humanæ alteret vel penitus transmutet, quo illud ex libro, quod per versu probatum dabant Papicolæ? Magica igitur incantatione omni ratione sana damnata, quicquid hac in parte à Poëta dicitur, pignus.

Quoniam autem semel magiæ & magicarum mentionem fecimus, propterea placet hac occasione repetere, & pauca tum de Gentiliis, tum de Papisticis asserere, ut ita ad oculum appareat, omnes Ethnici magias magicas in regnum Papisticum, veluti communem omnium sentinam, permittente Deo, consueverint.

De Magia in genere.

De voce. Magiæ nomen deductum est à *Magi*, quæ vox erit Persica & *Magia* & *fic* vel *Chaldaica*. Magi enim initio dicebantur sacerdotes Persarum, qui præerant religioni Persicæ, ut in populo Dei Levitæ, qui in Republica tractabant, studiisq; veræ Philosophiæ incumbere solent. *Bo*, qui *Φιλοσοφοί* erant & *Φιλόσοφοι*, annotante *Serapione* lib. 2. 10. harm. Evang. 214. & *Gesnero* super 2c. Danieli.

Tanta autem horum magorum apud Persas auctoritas, ut nemo rex fieri potuerit, qui non ante magorum disciplinam esset, teste *Tallio* l. 1. de Divin. Deque horum consilio omnia agebant, ut ait *Hieron.* imò regibus ipsi imperabant, ut trad. 30. natur. hist. cap. 1.

Tales magi fuerunt etiam illi, qui ex Oriente venientes in Bethlehem, *Matth.* 2.

Hoc igitur sensu, sicuti Magi erant Philosophi & *Magia* nihil erat aliud, quam *Philosophia*, seu studium

divinarum, unde Cælius Rhodiginus l. 3. lect. Antiq. c. 42. simplicib.
 Platonis Magiam definit; divinarum cultum atq; scienti-
 arum reges imbuti fuerint; aitque fuisse nihil aliud, quàm
 sanctiorem; Philosophiam:

Ar. in prob. l. 144. p. 430. quatuor potissimum ad magiam
 se refert, 1. cultum sacrum, unde Magi dicti sunt Prophetæ. 2.
 Physicæ, hinc dicebantur Medici. 3. peritiæ Matthesew.
 vel rationem administrandi imperia & regendi popu-
 li.

Nullis quidem fuit antiqua illa & naturalis magia.
 Postquam autem scientiæ Philosophicæ paulatim degeneret-
 tosas & curiosas, atq; adeo etiam superstitiosas & impias di-

arum, quarum professores honesto quoque Magorum nomine sese
 prelucebant, factum, ut vox magi in partem deteriorem, sen-

ti infami & ignominioso acciperetur; denotans eum, qui præ-
 statur scientiam divinandi, & præstigiis suis veluti miraculis non

& commercio demonis dementandi homines, quemadmodum
 iacrus part. i. Clav. col. 604. In hac significatione usurpatur
 in magi Aflor. 8. vers. 9. de Simone mago, & cap. 13. vers. 8.

Magia est altera magia species, illicita prorsus & diabolica, quæ
 aliud, quàm superstitiosum divinandi, incantandi, præstigan-

dum sive artificium, per secelestissimam Satana evocati confa-
 tionem acquisitum. Omnes igitur impias artes præstigiatrices &

arces uno $\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha\varsigma$ nomine significare solemus.
 Olim quidem distinxerunt enim cuiuslibet homini duos esse addi-

tos, bonum & malum, quorum ille boni, hic mali omnis, quod
 accidit, causa existeret. Invocationem ergo boni demonis

ant $\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha\varsigma$, mali demonis nominarunt $\gamma\omicron\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$, $\delta\omicron\tau\omicron\tau\omega\nu\gamma\omega\nu$,
 ar. Homines enim noctu circa sepulchra lamentabantur & plo-

rant, opinantes ejulatione tali se demones permovere & excitare
 idum. Perim istam distinctionem hodiè non attendimus, sed
 ne illud studium, quod ad res miras, insolitas & homini per se im-

possibiles ope Satana præstandas impenditur, uno $\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha\varsigma$ nomine
 agitur.
 Hæc verò blasphemæ artis quæ fuerit origo prima, non omnes

Hoc sensu

derivat

Chemnit.

ab Hebræo

$\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha$

quod si-

gnificat

præstigia-

tozem.

Si enim ab

jiciatur

reliqua li-

tera vi-

dentur al-

ludere à

radice

$\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha$

fascinavit

Olim di-

stinxerunt

inter $\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\alpha$

$\gamma\epsilon\iota\alpha\varsigma$ &

$\gamma\omicron\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$.

De origine
Magia.

Nonnulli eam à Simone Mago inventam dicunt, si
longè fuerit antiquior.

Plinius l. 30. hist. nat. c. 1. à Zoroastre in Persia
fert, cui etià consentit Polydorus Virgilius de
nelius Agrippa lib. 1. de occult. Philof. c. 12. Hanc autem Zoroastrem
finis in liminari pag. suæ Epitomes, Baſtianus in
qui teste Eusebio de temporibus, & in 10. de præp.
annis ante Trojana tempora fuit, quo etiam seculum
vixerunt, cùm ageretur annus ab orbe cond.

Alii putant Zoroastrem fuisse Chami filium
l. 2. de præstigiis dæmonum, c. 3. artis magicæ originem ab
varicatoribus deducit apud Clementem Petrus l. 4. Reco
eos docuisse homines, quòd dæmones artibus quibus
talibus, h. e. magicis invocationibus cogi possent, & hac
cto pietatis lumine universum genus humanum fuisse
diluvium introductum. Chamum v. post diluvium
qui Mesaim (Misraim vocat Wierus l. 1. c. 4.) app
ptiorum & Babyloniorum & Persarum ducitur genus
tradidisse, quem Chami filium gentes appellant Zoroastrem.

Alii filios Lamechi, Jobeth, & Tholuscol, magicam
inventores statuunt.

Sed ut sit, certa est sententia Lactantii & Eusebii, qui
mones hanc simul cū cæteris artibus improbis in perniciem
invenisse statuunt. Quis autem primus eam excoluerit, &
cerit, incertum est. Viguisse ante diluviū, perisse in diluvio, re
diluvium, & apud Chaldæos, Persas & Egyptios potissimum do
qua testantur historiā monumēta. Et hæc de origine Magis.

Nunc præcipuas ejus species recitabimus, & num
in Papatu inveniatur, diligenter investigabimus.

Tres speci- Quantumvis autem penè innumeri Magiæ modi olim ex
es Magia. ti fuerint, attamen omnes ad tres classes redigi posse mihi videntur.
Fuit magia Divinatoria. 2. Præstigatoria. 3. Effectoria. Om
magorum labor vel in divinando, vel in fascinando, vel in operando
& verè aliquid efficiendo occupatus erat, ex quo triplici specie
læ magiæ species subortæ sunt; de quibus singulis pauca.

I.

De Magia divinatoria.

no est rei sive futuræ, sive aliàs occultæ & arcane cognitione, quæ potissimum modis contingit, hinc quadruplex divi-

us vulgò numeratur.
1. Est divinatio *πνευματική* vel *spiritualis*, Prophetis & Aposto-
lis, qui instinctu & ductu Spiritus sancti in summorum myste-
ris planè incognoscibilem notitiam pervenerunt. Et hæc
divinatio est, ab ipso Deo profecta, & in salutem generis ali-
concessa.

2. Est divinatio *φυσική* vel *naturalis*, quæ ex observatione causa-
rum effectus futuros quodammodo prædicit, quò pertinet
astrologia & sobrium Astrologiæ studium: cujus beneficio de tem-
peramentis hominù aliqualis dari potest prænotio vel
scientia: item præsagia Medicorum de ægrotantis constitutione,
de sanitate, vitâ & morte ex certis signis judicantium, quæ di-
cendum utilis sit & superstitione careat, laudem, non vituperium

3. Est divinatio *κοινή* vel *communis* & *popularis*, quâ rustici & agri-
cultis, qui non inquisitis sollicitè causis eventuum in-
ter nec considerato signorù cum rebus significatis consensu, ex iis
signis, quæ ut plurimum eodè modo evenire, iisdem antegressis signis
colligunt, ac regulas canonicas constituunt: ex quibus
tempestatum cœliq; conversionibus ac mutationibus, de frugù
augmento, proventus, de ubertate & caritate annonæ, de aeris salu-
tate vel infectionibus satis feliciter quandoq; judicant. Et hæc divi-
natio, nisi superstitione æccedat, tolerari possunt.

4. Est divinatio *ἀθεολογική*, quæ sit ope & auxilio Satanæ, qui cùm
us sit sapiens & multarum rerum cognitionem habeat, ob id ho-
mines arcana docere, iisque occulta nonnulla manifestare potest.

Hæc est illa *magica divinatio*, vel *divinatoria magia*, quæ pro-
phetis *μαγική* quasi *μαυική*, à *μαύρος* vel infamia, (uti ex Platone
testatur *Penetralis*, fol. 5.) quoniam magi, quibus arcana revelabat dia-
bolus, quasi furere & insanire, videbantur, uti exemplum Sibyllæ Cu-
mæ *Æneid.* 6. testatur, de qua ita canit poeta:

*At Phœbi nondum patiens immanis in antro
Bacchatur vates, magnum si pectore possit
Arcuisse Deum: tantò magis ille fatigat
Cum rabidum, fera corda domans, fingitq; premendo.*

Hæc

Magia di-
vinatoria
est I.
SUBTILIS.

Hæc autem divinatoria magis subtilis est, alteram crassior voco: Ibi dicitur, est candidior, lucis; hic niger & Spiritus tenebrarum.

Quæ
1. Religio-
sa.

Subtilior verò magia divinatoria rationum & artificiosa.

Religiosam dico eam, quæ consuebat in templis, ne, quæ gentiles putabant, & Deos, quos prius honorabant. In certis negotiis certis habebant statum in casibus dubiis se observant, accipiebant, per somnibus ipsis voce, somniis, gestu, nutu, aut aliis modis, aut aliis huiusmodi; vel ab hominibus divinis, qui tunc, cum de proposita questione responderent, vehementi impetu & horribili sonitu ex speciebus, quibus utebantur, impletosque & in furorem actos ita concutebant, ut re palpitationeque artuum omnium nec consultare, nec re possent, describente Peucero fol. 133.

Duo anti-
quorum
oracula.
Vide hujus
originem
apud Pen-
cerum fol.

Antiquissima autem oracula, quæ hactenus sunt: Alterum Dodonæum, quod frequentatam est plurimam & vetustissimam urbem Molossis in Epiro. Vide hujus originem in extimo sinu Libyæ apud Garamanum, illud à Dodanum Noë nepore, hoc à Chamo Noë filio, apud Pen- tum arbitrat Peucerus fol. 138.

1. 34. 6.
Magia re-
ligiosa in
Papatu
exercetur.

Jam verò si Papatum non nihil considerare, non prorsus idem, factitatum olim & adhuc fieri petimus. dicam de Silvestro secundo, Pontifice Romano, qui p. 139. magicis artib. ad Pontificatum effectus fuit, quod instar oraculi cujusdam in dubiis negotiis & ca- luit, vel solas statuarum Papalium adorationes perage- runt iis nescio quos sanctos, à Papa canonizatos ad se, & ad religioso prosequerentur, quos in periculis sciscitabantur.

Vide ele-
gantem ex-
plum de
nutibus
statuarum
apud Wie-
rū p. 55. de
Irmgard.

responsa quandoque accipiebant operâ Diaboli, quæ voce, aut nutu, aversione, inflexione ad latera, manuum gestu, & blandiore arrisione, oculorum contractione, & in facie, & in gatione aut aliis motibus signa propitiæ vel alienæ averti- tis edidit ex statuis. Eamque ob causam nihil inceptum, & eati sunt, nisi prius salutatis & consultis statuis idolo, & diabolicis, à quibus & consilia & felices successus petierunt.

est aliud, quam cum Ethnicis diabolum consulere, & cul-
Deo debitum in diabolicam idololatriam (sceleratissime
re.

que, duntaxat in periculis & actionibus politicis, sed etiam in
per se fidei dogmatibus oracula sua, statuas nimirum Sanctorum
erunt. Notum est, cum controverteretur, An Maria Mater Do-
originali infecta fuerit? quod ex meris apparitionibus &
responsionibus negativam, quippe Scripturis destitutam,
Anselmus originem festi de conceptione Mariæ ita de-
quod Abbatii cuidam in periculo naufragii Mariam devotè in-
vir quidam à Mariâ missus apparuerit, qui revelârit, si pericu-
ad evadere vellet, ut promitteret, se diem conceptionis Mariæ
idus Decembris velle celebrare, & celebrandum prædicare:
idem ab ipso relatum esset, festum conceptionis institutum fuit,
exemplis legendæ Papiæ sciant, ita ut supervacaneum sit,
apponere.

Neque verò gentilem hanc idolomaniam hodierni Papiæ ab-
sed adhuc acriter defendunt. Quid enim sancti Papales, quos
ocant & adorant, quid ipsorum statuas, quas consulunt, aliud sunt,
oracula quædam Ethnica, à quibus auxilium & consilium ex-
Omnibus innotuerunt, quæ de virginib. Hallensi & Aspicol-
ta sint à Pontificiis, quomodo responsa dederint & vaticinæ-
rint, quomodo in dubiis casibus homines erudierint, & quid faci-
um præscripserint, ad quas etiam statuas diabolicas, magno con-
confluxerunt, & in periculis auxilium, in casibus dubiis consili-
plorantur. Atque hæc de religiosa divinatione sufficiant.

Artificiosam rursus distinguo in facilem & laboriosam.

Facilem nomino istâ, quâ homines literati sub nomine Spiritus fa-
cum diabolo occultè rem habent, qui ipsos in percipiendis re-
aturis, quas exactissime novit, in cognoscendis disciplinis Phi-
hics, aliisque rebus addiscendis adjuvat, occulta revelat, & mul-
que vel de ipsis, vel de aliis alibi dicuntur, aut in locis remotiori-
peraguntur, tacitâ quasi responsione & suggestionem manife-

2. Artifi-
ciosa.

Que vici-
sim.

1. Facilis.

Quod verò nonnulli arbitrantur, Spiritus istos, quos familiares
vacant, bonos esse, à Deo in ministerium hoc institutionis & revelati-
creatos, insigniter falluntur. Per angelos quidem tam in V. quam
liaribus.

Quos ma- in novo Testamento multa hominibus a Deo mitti & *los esse spi-* ad id peculiariter & extraordinarie à Deo mittebat, & *ritus pro-* se fatebantur: Eorum quoque institutio non erat *batur ali-* na suggestio, sed aperta & externa revelatio. *quot ar-* hominis directa: Spirituum autem familiarium *gumentis.* versum prorsus est ingentium.

1. Quianò Nam 1. *A Deo ad homines occultè insinuendus* quidem in universo Scripturarum codice negatur, quod *mittuntur* *Quæ autem Scriptura tacet, tacendo negat.* ut habet Canon *à Deo.* Alia media acquirendæ scientiæ commendata, eiq. non *pturam ablegamur, Joh. 5. v. 39.* non ad Spiritus familiares, *Etioni,* inquit Paulus *1. Tim. 4. v. 16.* non occultæ inspirati- *quidem per Spiritus S. immediatum instinctum ducti & c.* *Extraordinarium.* verò illud donum jam penitus cessat. *Scriptura in divinis est consulenda.* in profanis ad scri- *hominum recurrendum, quæ qui negligit & revelat.* *peccat, ille à deliriis.* Anabaptisticis parùm abest *vultus, omne quod cupimus, ut capiamus, Deus ordinat.* *tu familiari erudiri & plurima cognoscere laboriosum.* *cludo igitur, modum istum discendi Scripturis ignotum,* *contrarium esse.*

2. Non fa- 2. *Non fatentur,* (neque etiam possunt) *à Deo se mis-* *sentur se-* manifestum est atq. argumentum, istos Spirituum honore *à Deo mis-* perfungi. Hi enim sicut ex omnibus patet & historiis ab *fore esse.* per Domini mentionem faciunt, se à Deo mitti. Deum huius *nis authorem esse indicant.* Diabolus autem vel Spiritus tam *ipso venit, non à Deo vocante aut mittente, quia tale nihil* *studiosè dissimulat.* Et quamvis etiam illud apud non *san prætendat,* mera tamen fraus est & fallacia, quæ *gnoscetur, si ejus actiones & inspirationes diligenter ob-* *rint.*

3. Angeli 3. *Nullus Angelus bonus à Deo mittitur, ut perpetuo apud* *boni ad* *maneat, & res mundanas Philosophicasque revelet,* *annunci-* *tempus ablegati sint, & quidem ad annuncianda non super-* *missi non* *otiosa, ludicra, aut cognita facilia, sed cœlestia, divina, oc-* *perpetuo* *mini aliàs prorsus incognoscibilia: Spiritus autem tam* *manent* *niam duntaxat in rerum mundanarum & aliàs quoque cog-* *apud bo-* *niam.*

in ratione occupati sunt, semetipfos produnt, quod è malocationib.
 istum numero sint, quippe qui magis mundanis, quàm divi-
 ntur, qui etiam mysteria, caprum humanum transcendend-
 & contingenter futuras ignorant ipsi, ideoque revelare ne-

4. Spiritus boni à Deo missi lucem non fugiunt, ad extra loquun- 4. Spiritus
 erent homini, & tali quidem specie, ex qua ipsa statim maje- familia-
 ca elucescit. Familiars autem isti tenebras amant, non pa- res lucem
 am loquuntur, ac itè insusurrant, vel inspirant, quæ suos sei- fugiunt.
 ut, non facillè visendos sese præbent, vel si istud faciant, tali
 detrahunt, ut vel ex nigredine vel obsecnitate & deformitate,
 ra continuo fraus & malitia colligi queat.

Spiritus boni non patiuntur se ab hominibus flecti cogi, multò 5. Patium-
 di, aut certis locis alligari. Familiars autem ita gratifi- tur se ab
 clientibus, quorum animam quærunr, ut se ab iis trahi, quo hominib;
 ad cuncta cogi, quæ elegerint, loco, qualis etiam fuerit, in- cogi.
 & crystalis circumferri non recusent. Refert Thrichemius
 reganographia, esse nonnullas adjurationes, quas potentes vo-
 quous possit unusquisque, qui assiduè cupit spirituum uti mini-
 alligare apud se spiritum, ac cogere, ut in ejus domo maneat,
 per, ei quæ in cunctis famuletur. Hæc omnia notant ingenium non li-
 onique spiritus, sed mali & ex cælo ejecti, qui quoniam inferna-
 ceri adluetis, idcirco ab homine vinciri & quasi incarcerari grave
 & molitum non est.

6. Spiritus boni Deo Deique cultui non adversantur, nec se adorari 6. Deo ad-
 untur. Isti autem sufflatores nihil magis quàm devotum invocati- versantur.
 & honoris cultum soli Deo proprium expolcunt. Non veniunt,
 invocati, nil revelant, nisi adorati; non placantur, si succenseant,
 se potè exorari. Sic in aliis quoque Deo sunt contrarii, & quæcun-
 rant, ea omnia ad istum finem dirigunt, ut Dei regnum minu-
 diabolus autem promoveatur, id quod à Spirituum bonorum na-
 a alienissimum.

7. Homini prodèsse, non obesse volunt boni spiritus, ejusq; salutem, Vide Wie-
 on damnationem expetunt. Sed quid isti folles infernales? Contra 7. de Spi-
 tia profus studia habent; perniciem hominis quærunr à cultu divino ritu fami-
 abducunt, ad idololatriam deducunt, animamq; ejus in æternum ge- liari Hüt-
 eorum barbarum secum præcipitant. Szpè etiam decurso pactio- gen. lib. 5.
 Ggg 2 nis 6. 2. Poll.

nis spatio corpus affligunt, & à corporis auctoritate liberantur. Quod
desperantis & miserrimi hominis gemitus, & clamor est. Quod
omni commiseratione & indulgentia violenter abiciuntur.
Iunt, uti omnium seculorum historiae ferunt. Idcirco
est exitus *Simonis Samaritani*, celebris illius magi qui per
dio Cæsare propter magicam statuâ donatus est. Quod
Simoni sancto Deo. Nam iste tandem velut in aere
vectus & dejectus miserrimè interit, & in latronum ha-
dit. Exempla plura si desideras, vide *Wierum*, 2. de p^{re}stigiis
num cap. 4.

Monent insuper ipsi Spirituum familiarium deservit
rum numero & *Thrithemius*, si quis in adjurando spiritum
verit, aut in explenda adjuratione sive vocabuli, omissi
immutatione aberraverit, quod hominem illicet in
præcipiunt, spiritum in semotissimo à turba loco, &
ne temerè ad se ingredientem necet. Homines autem
sed mali spiritus est, quippe qui homicida vocatur ab
liberis.

3. Super-
sticioso.
modo ad-
vocantur.

8. Si consideretur modus, quo spiritus isti familiari
manifestissimum erit cuivis, meram esse & idololatriam &
quicquid hac in parte suscipitur. Circumfertur liber, quod
quartus *Henrici Cornelii Agrippæ de oculis Philosophia*,
Agrippæ, sed impostoris alicujus esse arbitrat *Wierum*
Ibi talis legitur modus præscriptus, p. 474.

Ceremo-
nia ibi re-
quisita o-
mnes sunt
Papistica,
ideog, non
dubito, li-
brum istu:
à quodam
Pontificio
confectum
esse.

Post peracta deliria ceremonialia invocandi sunt spiritus
& tandem genibus flexis recitandus Psalmus, *Erat*
&c. cum divinis & angelicis nominibus, eoque finito sursum
incipiat ab oriente in occidentem continuo vertice intro
Papistica, circumfere, donec vertigine correptus humi in
cumbat, ibi quiescens statim in extasi rapietur, in qua
ritus familiaris, qui cuncta annuntiabit

Objectione.

Hæc est illa via ratioq; consortium spiritus fan-
stici acquirendi, quam qui non blasphemam & idololatriam
non insanam & cum nominis divini Psalmorumq; sacra-
abusu conjunctam, prorsusq; magicam esse intelligi, ut
omnino intelligere oportet.

Nec alicujus huius est prætextus iste, quod dicunt, *Demoni*
bus nihil denegare, ideog, si quis spiritum familiarem

Nam 1. Petendum est in nomine Christi & ex fide, dum verbum & promissionem, quæ hic nulla. 2. Petitio exeret ordinem Dei, qui est; ut labore & sudore scientiam us. 3. Quod petitur, homini ad salutem non est necessarium. 4. multis deceptionibus obnoxium, paritque absurda innumera. 5. hæc prima fuit magiæ artificiosæ species, uti nonnihil subtili- Magia ista & facillor; quam si non omnibus Ecclesiæ Romanæ Pilatis, ta- in Papatu- ne abundò probari potest. Fuit *Johannes Thrithemius* Abbas *Stegano-* usitatus est. ensis, & magiæ naturalis Magister perfectissimus, uti habet *themis* De Thri- ri. Qui quoniam novit, multa clandestina & sanguinolenta *Stegano-* graphia. a Papistis agitari, quæ occulta manere, & tamen suis commu- nia valunt, ideo ipsi gratificaturus peculiarem artem effinxit, *Steganographiam*, hoc est, rationem occultè scribendi, & scripta indi intitulavit. Hanc quantumvis à religione nihil alienum cõ- in præfat. 1. libri dicat; attamen si diligentius excussa fuerit, magiam & idololatricam esse omnindò apparebit. Tota enim ad adjurationibus & conjurationibus spirituum, (quos in *Impe-* et, *Duces*, *Comites* & *servos* particur,) magicis divini nominis in- tionibus, malitiosis sanctissimarum precum abusionibus, ut o- ad probandum sit *Caroli Bovilli* judicium, quod recitante *Wic-* 6. tale est *Ad Thrithemium divertit, quem reperi magum, nul-* phia parte insignem. Ejus *Steganographiam* evolvi vel ita- adorum capitum perlegens initia, vix horas duas librum in manibus abiecit enim eum illico, quod terrere caperant me tanta adjurati- , ac tam barbaris insolita spirituum, ne fortè dicam demonum, no- ne. Hæc Bovillus.

Quamvis verò nonnulli *Thrithemium* excusandam putent, edò per spiritus non dæmones, substantiasque spirituales, sed aliud intellexerit, tamen præterquam quòd hoc descriptioni Spiritu- so factæ planè contrarium, vel solæ adjurationes, Trinitatis rocationes, & orationum, quibus deterrima scelera secundum i- occultari possunt, abusiones, artem istam magicam esse, ideoque in omnia occulta deferentium ministerio nixam abunde satis evin-

Proinde, quoniam hæc ars in ipso Papatu & ab Abbate Papisti. Evolve in-
 Panziata, aliisq; Papicolis commendata & veluti *κεκλήνηος* relicta super *Pseph-*
 Ggg 3 est, demonar-

etiam de- est, hinc istam magis divinatoriz speciem, oculis
monum, familiares, nos nomine proprio diabolos vocamus
et preca- inspirationibus definitam, Pontificiis & præsertim
tionem in rem esse concludimus.

sine anne- Quod ipsum quoque confirmare videtur stupenda illa
xam apud rum experientia, qua privatas Lutheranorum tam consilii
Wierum p- actiones, imò & minutissima, quæ in Germania, quæ
 931. *Videbū* quæ in aulis & scholis peraguntur, secundum omnes
ex invoca- stantias, ac si ipsi *divinæ* fuissent, eum tamen longissime ab
sione Ma- ditores etiam si quos habeant, singula videre & audire
rie et san- curatè sciunt, & intimè perspecta habent, quod procul dubio
storum, il- posset, nisi familiari spirituum cuncta deferrentur & reve
lam ipsam ministerio uterentur: qui spiritus an boni sint mali, sive
quod, à ex tragico plerorumque Jesuuitarum exitu, dum ali ab
Pontificio interficiuntur, alii ita anguntur in morte, ut cuiuspiam
conscripti a conjectare sit facilimum.

esse. Ignatium Lojolum primum Jesuiticæ societatis author
Stupenda vitæ scriptor, placidè defunctum scribit: Sed refert *Hæren*
Jesuita- historia ordinis Jesuuitici. cap. 21. p. 427. se audisse ex Turriana
rum expe- ta celebri, ipsius comitem assiduū usq; ad missæ aram, nulli
rientia. nem, à quo etiam sæpè ita fuerit exagitatus, ut in magni corporis
Tragicus dissimum mortis sudorem fuderit, & postquam cum tremore ob
exitus Je- mortuum nigerrimo vultu conspectum esse.

suwitarum Notum insuper est, quòd cum An. 1554. corpus Lojole ad
 plum ab *Alexandro Farnesio* extractum, transferre vellent
 ossa cadaveris non sint inventa, fingentibus ipsis, ea per angelos
 san esse translata, id quod si de Angelis malis intelligatur, ista
 mè à nobis conceditur.

Et quoniam talem tragicum interitum plerisque fratribus
 fratribus expectandum norunt Jesuuitæ; ob id non solum
 aut extraneos ad ægrotantes admittunt, ne cognita ipsorum de
 tione, visisq; spectris diabolicis, regnum Antichristianum deiciant
 & ad veram Ecclesiam se convertant.

Cum igitur morte tam horribili, Magis diabolicè, confidens
 propriâ expirent multi ex Jesuuitarum ordine, ideo in vita quæ
 magos esse, & cum diabolo familiariter conversari, à quo tandem
 stum accipiunt præmium, infallibiliter colligitur.

1. hæc de prima artificiosa divinationis specie. Sequitur alrens, quam laboriosam dixi, eò quòd, sicut alia artes, t. Labori-
tationem addiscatur, & longà demum experientià comparè. fa.
2. nisi plerunq; accederet superstîtio & magicarum ceremoni- Graci ar-
ulurpario, inter vanitates tantùm & ἀπ'χ'ν'ας, non magis speci- res^o distin-
v' κακοτ'χ'ν'ας numerari posset. guunt in-
3. is fuit t. ἐπεγοκονία, vel extispicina; quæ est consideratio ho- ἀπ'χ'ν'ας,
liarum immolandarum, ante & post mactationem, & ex illa conside- ἀπ'χ'ν'ας,
ne, de numinum affectione & voluntate facta divinatio. κακοτ'χ-
4. Πυρροκονία, quæ ex incensarum & jam ardentium victimarum vias. Illæ
monis de eventibus conjecturas capiebant Ethnici. sunt utiles
5. Ἰχθυομαντεία, quæ ex dissectorum piscium extis vaticinabatur. ista futi-
6. Ἀνθρωπομαντεία, quæ erat futurorum præsentio & conjectio ex les, hæ per-
mactatorum diisq; immolandorum hominum visceribus. niciosa.
7. Ὀρνιθομαντεία aruspicina, quæ licèt aves potissimùm observa- Undecim
ret, unde & nomen habet, tamen memorante Pencero fol. 228. a. quin- species Ma-
que ejus erant genera; primum è cœlo nascebatur, & tonitrua fulgu- gie labori-
8. considerabat. 2. aves, 3. animalia bipedia. 4. quadrupedia. 5. diras osa recen-
observavit, quò nomine complectebantur ea, quæ vel in humanis cor- sentur.
bus insolitè accidebant, vel in domibus, agris, itineribus præter
morem obijciebantur, de quibus vide Cornelium Agrippam l. 1. cap.
9. seq.
6. Γαιομαντεία quæ ex terræ motibus, crepitu, tumore, scissura,
voragine, exhalatione, cæterisque impressionibus futura præmon-
ebat.
7. Ὀρεγμαντεία, quæ vaticinia dabat per impressiones aqueas, il-
luminatque fluxus & refluxus, excrecentias & depressiones, tempesta-
tes & colores, & similia.
8. Ἀεργμαντεία, quæ prognostica præbebat per imaginationes.
2. nubibus, visiones in aere &c.
9. Πνεργμαντεία, quæ divinabat per impressiones igneas, per co- Sortem à
lures igneos, perque visiones & imaginationes in igne, uti loqui- serie dedu-
tur Agrippa l. 1. c. 59. cunt, Alii
10. Κληρομαντεία, seu divinatio ex sortibus, quam secundum per Anti-
species omnes prolixè descripsit Pencerus, à fol. 240. usque ad fol. 255. phrasin
& Agrippa l. 2. c. 24. quod seri-
11. Divinatio ex somniis δαμνονοπέμῃσις, quæ cum anxia so- em tur-
lici- bat, Alii

quod serie licitudine quaerita, petitaque, & votis impius atque
 & ordinē fidei tandem impetrata, apud Ethnicos à diabolo
 in casibus qui sollemniter prius Iustrati horum excipien
 dubiū pa- delubra idolorum decumbebant.

refaciat, Hæc autem laboriosa divinandi ratio apud Papiam
 ut Act. 1. frequenter exercetur, quoniam γαρίτες & γαίαι sunt quod de
 v. 26. bus dixit Apostolus, Tit. 1. v. 12. nisi quod fortilegia a

Sōnia sunt Bodino recitat exemplum Dn. D. Balduini, in Hypeta p.

1. Divina. 22. quod etiam somnia & apparitiones in somniis ad hoc

2. Diaboli- ant, ex iis non solum eventus politicos, sed & veritates ad hoc

3. Natura- Romanæ Ecclesiæ satis evidenter constat.

lia. Et hæc tenus de primo magie divinatória genere di
 non nihil subtilius, nec prima statim fronte magicum suu
 videtur.

2. Restat alterum, quod crassum dixi, quoniam à
 CRASSA. quicquid de arcanis rebus per illud cognoscitur, à quibus
 cile perspicitur. Hæc exactius cognoscitur, si ejus species
 fuerint. Pertinet autem huc

Cujus spe- 1. Γεντεία, quâ homines noctu circa sepulcra hærentes &
 cies enu- tabantur gementes & lamentantes, ut hæc ratione dæmones
 merantur. andum & revelandum excitarent.

Hinc dicū- 2. Νεφελαμαντεία, quâ manes & animæ defunctorum
 tur nigro- tiones ex ore quasi evocari putabantur ad res futuras
 mantici annunciantas. Sic Pythonissa Samuelem producere
 corruptâ 2. Reg. 28.

voce q. ne- 3. Θεομαντεία, quâ vates à diabolo, quem Deum nomine
 cromātici. furorem acti instinctu impulsuq; Satanæ, quo cum fœtus in ventru
 tura prædicebant, in quo genere præ aliis excellebant Sibyllæ, di
 specie vide Agrippam l. 1. c. 60.

4. Λεκανομαντεία, (à λεκάνη, id est, pelvis) quâ, memo
 Wierio l. 2. c. 12. & Peucero fol. 182. a. in pelvim aqua repleam
 bantur aureæ & argenteæ laminæ, lapidesque pretiosi, char
 sertis signati, & postquam consueta erant verba pronuncata,
 dæmon advocabatur, proferebatur quaestio: tum primò quæ
 tus tenuis absq; voce audiebatur, quod signum erat ingred
 monis, post aqua inundante, voces exiles ex ea emergebant, quæ
 quaestionem respondebatur.

3. *ἀπὸ πνεύματος*, (à *πνεύματι*, quæ vox notat vas ventosum) in qua la picturis expediabantur. Vasa enim vitrea & rotunda collectur aquis referta limpidissimis, & circumcollocabantur accensi, cumq; evocatio dæmonis secreto murmure finita, & quæstio respondens, edhibebatur puer impollutus, aut mulier prægnans, quæ videri adiosè intueretur, rogaretq; & impetraret responsa: ea tandem us aquæ impressis, & per vitra pellucida resurgentibus digitus ostendebat.

4. *κατοπτρομαντεία*, quæ ex nitidis tersisque divinat speculis, in quibus propositarum rerum imagines efficit, redditæque à diabolo aut. Ea usus est *Julianus Imperator*, qui pleraque Satanz monitu se scribitur.

5. *κρυσταλλομαντεία*, quæ per figuras in crystallis à diabolo obveniens futuri representantur.

6. *ἀντλιομαντεία*, quando ex annulis ad certos cæli positus, vel diabolico ritu consecratis arcana cognoscuntur.

7. *κύπελλομαντεία*, quæ cyathus implebatur aqua, annulusque filius digito librabatur in aquam, atque sic conceptis verbis obatur rei quæ sit declaratio vel confirmatio. Si quod propositum, verum erat, annulus suo motu, non impulsus, cyathum feriebatur, uti visis tribus.

8. *ὀχυρομαντεία*, quæ perficiebatur oleo & fuligine in unguem alijus impolluci illius soli que obversis. Putabant enim, ex olei, fuliginis & radiorum solarium, simulachra rerum exarum confici, quæ tamen formabat male artifex diabolus, ut ex mixtura in ungue reddi & resurgere viderentur.

9. *κοκκινομαντεία* (à *κόκκινον cribrum*) quæ ad perstringendos delegendos occultos scelerum auctores, & res alias obscuras standas magi utuntur. Hanc securi perficiunt, rotundo palo aptatæque ad normam, & nominibus suspectorum ordine enumeratis. Ad cujus enim mentionem securis vel levi impulsu se circumspici aut evadere, eum culpæ reum peragunt.

Et hæc sunt præcipue species *magia divinatoria crassa*. Plures alie & penè innumeræ possent recitari, cum varia sint diaboli artificia hominibus illudendi: verum ut tempori operæque parcat, plures non addo, & Lectores benevolos istas cognoscere cupientes ad *Wierum & Pincernum* locis dictis remitto.

Accom-
modatio
ad Papa-
rum.

Jam autem brevissimum consideremus, quod
videbimus eam neque ab hac ere
gnavit olim & adhuc regnat ibi
mas purgatorio igne cruciandas, qui
parere existimant; præsertim si vel ob
etum missarum & indulgentiarum à po-
queant. Tum enim cum hujusmodi an-
ipsarum postulata sint, exquirunt, & de arca
nonnunquam à diabolo vera accipiunt
& superstitiosis cultibus confirmantur.

Exempla si desideras, vel solum librum
aut tractatum *Thyrai* de apparitionibus Spirituum, vel
disquisitiones consule, & infinita penè inven-

Neque duntaxat exemplis suæ Necromantix
tificis, sed etiam *certum modum* præser-
bunt, certis
quorum observatione ex Spiritibus defunctorum
posse arbutantur. *Jacobus de Cusa*, ordinis
Professor, talem rationem annotavit in libr. de appa-
tuum, notante *Wierd-La* cap. 13.

Supersti-
tiosus mo-
dus inter-
rogandi
Spiritus.

Primò fiat *jejunium trium dierum* cum aliquibus
orationibus & devotis orationibus, quibus peractis arce-
quatuor aut quinque sacerdotes devoti, qui ad locum
quo Spiritus se ostendere consuevit, cum humilitate
men sine certis ceremoniis. Affertur ergò candela ro-
nis benedicta accensa, aqua benedicta & signum crucis
thuribulum cum thute: Stola etiam sancta non idem
In accedendo oritur septem Psalmes ac Evangelium
gressi autem locum aspergant & thurificent, post o-
per hunc Spiritum arcana revelare velit, & tunc ve-
rogatoria, arque sic dicendum: *Obsecramus per Cbr-*
ut dicas, qui sis, & si es aliquis inter nos, enice is re-
nes enim, aut per signum eum significes. Quod si respon-
sus fuerit, aut ad nominationem alicujus vocem &
committantur alia interrogatoria, scilicet *cujus ho-*
& propter quid veneris, & quid desideres? Si suffragia pro-
nas, an in missis, an in elemosynis, aut quot missas, tres

quos sacerdotes, regulares vel seculares? & si jeja- rationib.
 & quos, & per quas personas? &c.

Indem de tempore apparitionum, quod frequentius noctu
 er quationem sensuum exteriorum, & curarum secula-
 em. quando homo est magis capax ipsarum, & magis
 ed ia subest causa, cur noctu duplicatæ appareant Spiri-
 tpe quoniam tenebrarum sunt spiritus, lucemque fugiunt,
 is i, eos non bonos, sed malos esse, hoc est, diabolos ipsos,
 tunc spirituum quia consulunt Pontificii, merito Necro-
 eos annumerandos esse censemus.

autem *magia*, ita & *magia* apud Papicolas ad- *magia Pa-*
 ssima est, dum multi spiritum Propheticum & Pythicum *palia.*
 itque de rebus futuris arcanisque vaticinari posse fingunt;
 us certè l. 4. de Eccles. cap. 16. particularem Romanæ Ecclesiæ
 vir lumen Propheticum, ibique aliquot exempla reci-
 dem concludit. Ferè nulli coluntur in Ecclesia sancti homines,
 cum miracula non etiam hoc dono, prophetiarum nimirum, cla-

Sed notamus nos ex sacra scriptura, quod dona ista extraordina-
 ria cesserint: ideoque quicquid jactitatur de spiritibus Pro-
 phetæ ad magiam divinatoriam ac superstitiosam referen-
 tur mus.

diffi- nunt, diabolum aliqua vera posse quandoque præ-
 idem & vates gentilium beneficio diaboli occulta quadam
 runt ideoque Romanam Ecclesiam veram esse manifestum est,
 eatur, ut potius contrarium queat colligi, falsam nimirum
 iam magicâ prophetandi & divinandi arte delectatur, qua-
 e causa diabolus in India Jesuistas eo venientes suos filios vo-
 Jesuistas ipsi in Indici suis Epistolis testantur, & recitatur
 in millero in historia ordinis Jesuistæ c. 8. p. 304.

Ex hac de magia divinatoria, ejusque speciebus dicta sunt.

II.

De Magia præstigiatoria.

Hæc altera generalis magiæ species est, quæ in meris illusioni- *Quid sit.*
 & deceptionibus hominum sita, cui nihil veri subest, & cujus opera

mera sunt *Φανόμορα*, non vera *ὄντα*. Multi
suum omnino habent, revera fieri & esse, quæ
boli fieri & esse volunt. Verum se pissimè acci-
giæ & illusiones, dum oculi tam magorum quam
tium fascinantur à diabolo, ut illi miras & insolitas re-
rent, cum tamen non eam ipsam, sed rei ductatæ
productam & simulatam oculis fascinatiis aspi-
gorum in Ægypto satis evidenter constat.

Proinde rectè dixit *Jamblichus* lib. de mysteriis
imaginamur, præter imaginem nullam habent adven-
ritatem: ejusmodi namque finis est magica ars, non
sed utque ad apparentiam imaginamentum pingere, quorum
quod dicitur, nec vestigium apparet.

**Exempla
prestigia-
rum magi-
carum.**

Refert *Apulejus* l. 1. de asino aureo, Se Athenis præ-
ticum circulatorem vidisse, qui spatham præcutatæ
totam devoraverit, ac mox invitamento e-
lanceam, quâ parte minatur exitium, in ima vici
Græcorum literis proditum est, fuisse *Pasitem* que
qui carminum potentia referissimum repente con-
discubituris præmonstrare consueverit, idq; mox evan-
minino apparatus videretur, discumbentibus omnibus
lulis. Si quid pretio comparasset, id agebat, ut eroga-
ditorum loculis apparerent, illis interim ludificatis, una
um: *Pasitis semibulus*.

Wierus lib. 2. cap. 2. memorat, præstigiatores que
eum Magdeburgi equalum in theatro frequenti per circulo
entem ostentasse certa pecuniâ, qui in fabulæ exitu pau-
mortales collegisse pecuniam questus, se in coelum ascendere
Hinc in sublime ejecto fune, consequitur in altum equalis, præ-
tor quasi eum caudâ retenturus quoq; ascendit, cujus uer-
apprehendens affectatur, itidem ancilla, ut viderentur alii
quo velut concatenati aera simul petere. Hæc autem omnia verè & re-
aliter contigisse quis sanus affirmaret? Meræ fuerunt præstigia
fascinationes & deceptiones, quarum exempla innumera hi-
leguntur, & quotidiana experientia observari possunt.

Hanc verò Magiæ speciem in *Papais* quoq; esse usita-
multis constat. Considera universam doctrinam *Pontificali*

magia & apparitionibus spirituum post mortem, eamque ro-
gationibus deprehendes. Etenim si redirent animæ, tum
magum forent, vel impiorum. Sed non impiorum, quippe quæ in Pa-
pistæ DEUM in felicitate æterna: nec impiorum, quæ clau-
rentur in inferno, unde nulla est liberatio. Sicut igitur illæ
non redire, si maximè possent: ita hæ non possunt, si maximè vel-
lent, unde concludo, meras esse præstigias & fascinationis diabolicas,
quæ de animabus redeuntibus ad vivos Papistæ jactitant; id
etiam eventus sapissimè docuit.

Quantas enim fraudes olim occultaverint & adhuc occultent
sub dogmate hoc apparitionum, infinitæ testari possunt hi-
i, dum vel diaboli operâ inanes duntaxat species hominum ocu-
larentur, vel ipsi spectacula talia fraudulenter producant & simu-

Memorat Erasmus lib. 22. epist. penult. quoddam parochus
em paraticeves clam immiserit in cœmeterium vivos canctos, af-
fectum latens cercolis ardentibus, qui eum repererint inter sepulchra,
est noctu terribile spectaculum, nec quisquam ausus est accede-
re. Atronitis & consternatis omnibus, parochus è suggestu de-
cepit. Populum has esse defunctorum animas, quæ missis & eleemosy-
nâ digarentur a cruciatu purgatorii liberari. Fucus autem manè mor-
tuo proditus, quia unus & alter cancrorum cum extincta face reper-
tus est, quos non recollegerat parochus.

Et tales sunt pleræque apparitiones in Papatu obvenientes, ni-
hil præstigatoria & deceptoria, vel à diabolo, vel ab hominibus
fallaciter productæ.

Ita si minacula Papistica (quæ pro nota Ecclesiæ venditat Bellar-
minus lib. 4. de Eccles. cap. 14.) considerarentur, Deum bonum! quantas
præstigias, & fascinationes inventuri essemus. Consilia sunt, scribit
Beatus Hieronymus cap. 8. p. 299. miracula illorum plerumque, quorum copiam
recensent quotidiè ab hora undecima usque ad 12. & à 6. usque ad 7. in quibus
mendacibus signis & fabulis sese, ut loquuntur, recreare solent, qualia
sunt, quæ de suo ad societatem ingressu comminiscuntur: Alius sibi
azaronum, alius Gabrielem, alius Mariam, alius Luciam, alius Lo-
tharium, alius alium sibi apparuisse dicit, & hortatum, ut societatem in-
grederetur.

Tale etiam est miraculum illud, quod recitatur de Johan. Teuto-

nico, Halberstadii sacerdote Me. hunc quidam, & alii
artis suae magicæ potentia, ipsi non solum, sed et
lebrasse missam. Halberstadii unam, aliam tamen
nia, Anno 1271. Plura præstigiis, & apothecis
& serè innumera sunt, & hinc inde, & illuc, &

(II).

De magia effectoria.

Tantæ longanimitatis & patientiæ Deus noster
permittat non solum homines fascinare, eorum
quoddam obicere, verum multa etiam opera
autem, & per se, vel supponere & per malos ministros, qui
superstitione & idololatria confirmare, securusq;
rathrum præcipitare intendit.

Atque hinc oritur *tertia* & ultima magicæ species gene-
effectoriam dixi, eo quod in operando & rebus per aux-
efficiendis occupata est.

Quantumvis autem ultimus diabolicarum operum
sit perniciosa hominum, eorum præsertim, quibus ve-
utitur; attamen si personæ istæ considerentur, circa quæ
operari moluntur, tum *dua* poterunt magicæ prædictæ species
tui; Altera *utilis*, altera verò *noxia* & perniciosa.

*Magia ef-
fectoria
duplex.*

1. *Utilis.*

Utilis consistit potissimum in curandis vultibus mor-
in averruncandis malis iis, quæ permissione DEI, operantur
per magos alios excitata sunt.

2. *Pernici-
osa.*

Noxia autem in ciendis tempestatibus, in perdendis si-
ludendis pecoribus, & in corrumpendis hominum corporibus o-
pata est.

*Magia
media,*

Utrumq; mediis utitur talibus, quæ per se plerunque su-
cia; unde effectus ipse, qui sequitur, diabolo potius, quam
deus, acceptus ferri debet. Nam si veneficia & herbas
naturalis pollentes exceperis, reliqua omnia vana repertis &
ægypti. Utuntur enim quandoque *animalis*, de quibus Agri-
cap. 57. quandoque *verbu*, quandoque *Scripturâ*; sæpè *numera*,
figuris Geometricis, sæpè *musicâ* & *incantationibus*, nonnunquam
inanimatis aliis & prorsus inefficacibus, ut *crucibus*, *ossibus*, *car-*
quæ adhiberi vult Diabolus, quod persuadeat Magis, tantam re-
xim inhzrere, earumq; applicationem effectuum omnium
principium esse.

audet diabolicas hic saniores cuncti deprehendunt, quia verborum & characterum nullam esse vel actionem nonverunt. Quod si ergo per magos quippiam prodigii illis istis brutis, sed potius diabolo id omne adscri-

bitur in hac etiam magiæ specie exercitatos esse Papicolas, facies, si modò consideraveris *miracula*, quibus sese præ aliis claculis Papiorantur. Quamvis enim multa eorum sint fallacia & præstigiis. Miraculum nonnulla quoque vera sunt & realia, non autem Dei di-

abolis ministerio producta. Talia sunt *abactiones spectrorum & expulsiones demoniorum*, quæ sunt uisitatissimæ. Ubi enim diabolus regnum suum habet, etiam sapè apparet, seq; videndum præbet, ut in locis desertis de-
notari solent Historiographi. Quia ergo aulam quasi & regi-
mum Papatu fixit Satanas, idcirco creberrimè ibi apparet, & va-
riis eorum subditorum obtutibus se subijcit. Notum est, quàm
enim ante Lutheri tempora in his etiam oris spectra sunt visa,
modo diabolus nunc sub forma animæ purgatorio detentæ appa-
ret, nunc sub forma mulieris albæ circumcurritaverit, quomodo &
per puerperas affligeret misereq; vexaverit.

Hic etiam *μορομολυκείois* cum liberari vellent homines, mit-
tuntur ad sacrificium, convocantur exorcistæ, congregantur
magi, hiis murmurationibus & adjurationibus eò adige-
re solent diabolum, ut ipsi cedendum & sub forma ista non am-
cedendum esset. Ita si qui corporaliter obsessi erant, id quod in
corporibus Papistico itidem familiarissimum, pari ratione à
se rejiciebatur & expellebatur demon, id quod verè contigisse
nego, ponte autem diabolum celsè affirmo, ita ut quod sa-
tis est verbis, characteribus & figuris adscribunt, id unice ad
deum ita significantis & seducens homines voluntariam cessio-
nem ostendendum sit. Media enim, quibus utuntur isti homines, omni-
bus est egrotia, & ab Apostolicâ demoniorum expulsionem prorsus

De Ignatio Lojola ex Jesuwita Turriano recitat Hasenmullerus c.
1 p. 96. quod aliquando Romæ foemina obsessa à dzmone Lojolam
ad se clamavit: *Tu salus me liberare & juvare potes*. Tunc Ignati-
us hunc Virgilii versum:

Speluncam Dido dux & Trojanus eam

Quâ voce auditâ, dæmonem prostravisse nulli non igno-
tem vociferâsse: *O fili Lojola, tu seu Leo me adspicias, sed rogo te, ne me aeternæ spelunca injicias*, Iamque
Vade quocumq; volueris, modò nullum amplius hominem
dæmonium magno cum strepitu egressum.

Hac in historia dolum diaboli quis non animadvertet
nim versus ille Virgilianus tantæ foret efficaciæ, & cum
ret *divinâ*, ut ad ejus recitationem manere Satanas haud
suis fuit & merus sarcasmus, quo versui adscriptis Sicut
spontè faciebat, ad decipiendos spectatores, & in idolola-
dum Lojolam. Similia exempla passim leguntur mul-
ta recitatione supersedeo, & Lectorem ad *Hafenum*
mitto.

Neque verò duntaxat ex hominibus, sed brutis quo-
que animalibus, quas pariter obsessas fingunt, suis exorcismis diabolus
suasam habent. Hinc ortus est *baptismus campanarum*,
sanctificatio tintinabulorum, quæ nisi adhibeantur, campanarum
bus à diabolo ablatum iri scriptitant, quin imò fovez & lapide-
duntur, quò ejusmodi nō baptizatas consecratasq; campanas
ne ex tarribus proximis invecas esse asseveraster deus
eatum sonum nocturnâ horâ 12. in natiuitatis Christi festi-
vel etiam singulis quatuor anni temporibus, quæ vocantur
tim commori, qui audierit.

Pertinet hûc magicus liber Pistorii *de curatione pestis*
verba, Francofurti anno 1568. editus, cujus meminit *Hol-*
super Murem exenteratum, & Jac. *Heilbrunnerus* in *De*
Pistoriana.

Atque ita hæcenus præcipuas magicæ species cognovimus
quomodo pleræque in regno Pontificio adhuc obtineant
mus: Deo autem nostro sit laus & benedictio, qui ex tenebris
eripuit, lucemque Evangelii divinitus accendit. Idem
agnitâ nos confirmet & filium perditionis, falsa prodig-
stantem, Spiritu oris sui potenter contundat & vivo
interficiat, Amen.

QUESTIO II.

in oratione verba peregrina & auditoribus ignota recte assumantur?

Ad T. r. contr. 1. l. 2. de verbo Dei.

Alternativa placet Pontificiis, qui uno docent ore, in peragendis & administrandis Sacramentis, solo excepto matrimonio, Pontificii vulgari & maternâ non esse utendum, sed Ecclesiam debere sacramenta esse tribus illis linguis, quas Dominus titulo crucis suæ agenda esse censens, Johannis 19. nimirum Latinâ, Gracâ & Hebraicâ. se censens. Item habet c. 8. Sess. 22. Concil. Trid. Et si missa magnam consuetudinem fidelis eruditionem, non tamen expedire visum est Patribus, lingua passim celebraretur. Consentit Bellarm. l. 2. de verbo sacris. & 6 l. 2. de Sacram. c. 31. ubi hæc verba leguntur: Sapientissimum est, ut in Ecclesia Latina latinè Sacramenta administrantur. Ripit l. 2. de missa c. 11. cujus etiam est sententia Gregor. tom. 4 disp. 6. quæst. 1. pun. 3. Col. 1511.

Pontificii sacra peragenda esse censens lingua Latinâ.

Negativa autem ab Orthodoxis omnibus contra Pontificios reprobatur, quippe quæ sola vera, & in rectæ rationis etiam principiis sit. Nos negamus.

Ita enim argumentor: Quodcumque contrarium est naturæ vel finis, id ad assumendum non est. Hujus enim assumptio foret orationis destructio. Atqui verba peregrina & auditoribus ignota, naturæ orationis contrariantur. Ergo talia in oratione non sunt assumenda. Quia hoc contrariū est naturæ & fini orationis.

Minor ut probetur, sciendum, quod λόγος & vel ratio sit φωνή, vox, quæ significat, definiente Philosopho l. 1. de Interp. c. 4. Naturæ orationis natura vel finis unicè consistit, ut significet, ut certam indicet, & animi sensa revelet, ita quidem, ut quæ oratio propter hæc pro oratione sive φωνή σηματικῇ haberi nequeat. Naturæ igitur necessariò abest, ubicunque verba peregrina afferuntur. Et enim verba debent esse σύμφορα τῷ ἐν τῇ ψυχῇ παθημάτων, nota affectuum animi, dicente Philosopho lib. 1. cap. 1. de Interpretatione. Debent igitur intelligi. Verba enim nisi intellexeris, nec rem quæ signatum est, & oratione exponi debet, intelligere poteris. Peregrina si fuerint verba, à te non intelliguntur. Sic enim peregrina non essent. Quod si non intelliguntur, utique nec significant, nec rem certam indicant. Ubi autem hoc, ibi orationis natura & finis

nix exulat. Firma igitur persistat conclusio n. *regrina non sunt assumenda.*

2. *Contrariū est natura signorum, quādiā sunt verba.*

Potro idem evinci poterit ex natura *con-* officio significationis recte perfungi debeat, necess. est, tur, cognitu sit facile, non prorsus impossibile. Si viatoris neris communicare volueris, & ipsi ignorum planē gnum hoc nullum erit, quoniam viatori, id quod quæ- nequit. Jam autem verba debent esse signa earum, certū, quā res scire volumus. Ipsa ergo requirit necessitas, talia ne ditoribus etiam intelligantur: Id quod demum, si non sed vulgaria, & in communi loquendi modo usitata fuerint.

Per integrum licet diem multa mihi Turce vel Persice loquar: nihil tamen inde cognoscere potero, quoniam verba ignota, ideoque sensum nullum in me audiente produ- unt.

Triacoba- xent in co- gnitione nostra.

In cognitione nostra tria hæc sese insequuntur *ματα, καὶ ῥήματα.* Hæc νοήματα, ista πρᾶγματα sig- cia. Sicut igitur νόημα non debet esse peregrinum, si notum, πρᾶγμα, sed necesse est, ut sit intelligibile, & à discipulis percipiatur. Ita ῥήμα, quod νοήμα est σύμβολον, notum & manifestum, peregrinum sit oportet, si modò signatum suum, conceptus tamen, & sensa animi alteri revelare & manifestare debeat.

Omnem operam perdis & frustra laboras, etiam si surdus insurres, quia nihil horum pereipit. Ita & quivis ad verba peregrina surdus est, nihilq; de iis intelligit, quā de causa orationes eius omnes frustraneæ sunt, imò & stolidæ, quoniam labori inutili & ingenio vacaneo indulgere, à ratione recta prorsus alienum est.

Nullo igitur modo probari potest institutum Ecclesie veteris, de sacris peragendis lingua Latina apud indoctam etiam plebem, illiusque lingue noticiā carentem, si quidem illius fructus ad populum redibit, qui tamen erudiri debebat, ut valeret in precationibus, gratiarum actionibus, Scripturæ lectionibus, sacramentorum administratione, ubi de institutione, de vi & efficacia, & applicatione eorundem simpliciores commonebantur. Tales autem adhortationes lingua peregrina instituuntur, perit, ac si quis surdum docere, & cæco discrimina colorum monstrare lucrit.

sum bene noverat Apostolus Paulus, qui propterea 1. Co-
 4. rationibus probat, in Ecclesia non esse loquendum. *Confirma-*
 regrinis, sed usitatâ & omnibus nota. Ita enim scribit v. 8. & *cur thesis*
 minorem det tuba, quis parabit se ad bellum? Ita & vos per nostrâ au-
 n. manifestum sermonem dederitis, quomodo scietur id, quod coram te
 ritum in aera loquentes. Nam (addit v. 11.) si nesciero virtutem Apostoli-
 cui loquor, barbarus, & qui loquitur, mihi barbarus. *ca.*
 1. qui desiderat B. Chemnitium consulat part. 2. Exam. m. p. 171.
 1. Scip. quæst. 2. c. 16. & seq.
 1. colophonis loco addo, quod ex eodem fundamento refu-
 1. & ille modus sacra peragendi Papisticus, qui est *tacita verborum*
 1. *curatio & submissa recitatio*, ita, ut à nemine audiri queat sacri-
 1. Qui modus tamen probatur Bellarmino, l. 2. de Miss. cap. 10. &
 1. 10m. 4. disput. 6. quæst. 11. punc. 3. Col. 1512. Nam pastoris o-
 1. debet populum erudire, ad precandû unâ & honorandum Deum
 1. e. c. Quomodo autem hoc expedietur, si verba nulla nec insti-
 1. a. nec adhortatoria audiant? Sicut ergo voces peregrinæ, ita &
 1. a verborum susurratio fini & officio orationis contrariatur, qua
 1. ca. à utrumque tanquam perniciosum & stolidum in Ecclesia
 1. O. odiosa rectissime abrogatum est.

QUESTIO III.

An oratio imperativa & conditionalis vim agendi sem-
 per præsupponat?

Ad To. 4.
 cont. 3. l. 5.
 de grat. &
 lib. arbi-
 trio.

Merita argumenta, quibus Pontificii libertatem arbitrii humani
 spiritualibus adstruere conantur, confugiunt etiam ad imperati-
 1. & conditionales Scripturæ orationes, & ex iis dogmati suo Pela-
 1. g. eodem facere annuntur.

Argumen-
 tum Papi-
 sticum pro
 libertate
 arbitrii.

Sic enim lib. 5. de grat. & libe. arbitr. cap. 18. col. 320. ratioci-
 1. tur Bellarminus: Præceptum est regula bene vivendi, frustra autem
 1. a. ut regula ei, qui non potest desicere, aut non potest non desicere. Solum
 1. arbitrium est, quod in via morum potest desicere & non de-
 1. bere. Igitur frustra præceptum à Deo datur, si caret homo libero
 1. arbitrio. Nihil autem facit Deus frustra: igitur non caret homo libe-
 1. arbitrio.

C. 19. Col. 822. B. ita discurret: *Aut est in potestate conditionem oblatam, aut non est: Si detur primum arbitrium, Si secundū, illa non est verè subiecta manifesta irrisio.*

Quæ duo argumenta Papistica si accuratè considerentur, necesse est, ut sciatur, Num omnis imperativa & conditionalis facultas agendi id quod precipitur, vel sub conditione semper præsupponat? Affirmativam vicissim tenent Papæ argumenta modò recitata superstruunt. Negativam vel præstentur Theologi, & quidem rectissimè.

Et enim ut de imperativis orationibus primo in responsione dicitur, quæ imperata faciendi non continuo inferre ceterum hic urgenda regula ista Theologica, *A præcepto ad posse non*

A præcepto ad posse non valet consequentia. Humanas quidem leges plerumque præportet, juxta *Plutarchi* in Solone: Siquidem in foro potestatem non valet, nemo obligatur, sed quoad divina præcepta dicatur, enim ea vel legalia vel Evangelica.

Per illa requiritur perfecta obedientia, quæ licet in statu naturæ destituta, non tamen talis erat in statu naturæ vel sunt, & neque est in statu restituta, ac proinde jure requiritur legalia vel antea poteramus facere, possumus etiam nunc ex parte Evangelicis renovantis accesserit.

Per hæc autem postulatur fides & conversio, quæ quævis per naturam sint impossibilia, non tamen sunt, sicuti mox indicabitur.

Ut autem eò meliùs ratiocinatio Papicolarum, à præceptis posse argumentantium, discutiatur, notandæ sunt quedam quibus universalis ista maxima Papistica infringi potest.

I. Quando contra Pelagianos mandata etiam urgent Pontificii, tunc infirmam à præceptis ad posse consequentiam

Exempla se, respondent ipsi, atque ita sibi sunt contrarii. *Bellarminus* c. 6. argumentum Pelagianum à præceptis sumptum ita ostendit, quod à 589. C. Scriptura dum hortantur homines ad conversionem, id præcepto ut enim à Deo vocantur & excitantur, non resistant Spiritui, id ad posse præceptum: *Hodie si vocem ejus audiveritis, nolite obdurecere corda vestra* non valeat potat igitur, dicta conversionem præcipientia, non notantur ipsos convertendū, sed duntaxat potentiam Spiritui conver-

Col 578. C. Christum invitare omnes ut veniant, non
 homines solis natura viribus venire, cum scriptum sit Joh. 6.
 7. *Tu ad me venire, nisi pater, qui misit me traxerit eum; sed ut
 ut qui a prævenienti cooperentur, & non resistent Spiritui*
 Iste confessio Bellarmini diligenter est notanda, & ipsi præce-
 pto semper opponenda.

II. Eia. 42. v. 18, dicitur: *Sardi audite & cæci intuemini ad viden-*
du præcipitur surdis ut audiant, cæcis ut videant. An autem
 ipse? Minimè gentium: Surdus enim audire, cæcus vi-
 dere alius nec ille surdus, nec iste cæcus esset. Manifestum igitur
 quod præcepto ad posse non semper valeat consequentia. Sic
 dicit Deus ad Abrahamum: *Suspice cælum, & numera stel-*
 las. 1945. Christus præcipit filia Jairi mortuæ: *Puella surge.* Jo.
 43. Lazaro sepulcro: *Lazare veni foras.* Act. 9. v. 40. Pe-
 tro: *Tabea surge.* In extremo die dicitur mortuis omnibus:
Veni ad judicium. Multa hinc vides præcepta, quæ tamen
 non sunt comparata; ut non tam facilitatem, quàm impossibili-
 tatem erudi subinnuant.

III. Si mandatum vim efficiendi semper inferret; sequeretur,
 quævis ex solis arbitrii viribus posse universam legem
 implere, posse in Christum verè credere, sese ad Deum rectè
 referre, & omnia ad salutem necessaria ex seipso operari, si qui-
 bus hæc omnia præcepta, & à quovis homine requisita sunt, ut Ezech.
 36. *Tacite vobis cor mundum.* Zach. 1. vers. 3. *Convertimini ad me.*
 v. 27. *Venite ad me.* Consequens autem omninò Pelagianum
 & ab ipsis Pontificiis rejicitur. Antecedens igitur falsum sit o-

portet est, ut Pontificii hinc excipiant, se de renatis loqui, quippe
 possint præcepta legis facere, cooperante tamen Sancto Spiritu.
 Nam lex non renatos tantum, sed omnes omninò homines, & potissi-
 me non renatos obligat; qui certè vi præcepta legalia implendi pol-
 lunt, si præcepto ad posse infallibilis sit collectio.

IV. Homo ebrius & in primo, quod dicitur, somno constitutus,
 eo ipso tempore evigilandi non habet, quoniam cerebrum vapo-
 ribus crassis omninò est oppletum, quibus nondum resolutis cum ex-
 erciplanè est *αὐθιγάτω*. Quod si autem periculum quoddam

superveniat, & eum vigilare oporteat, sicut ipse per se videtur. *Expergiscere, expergiscere*, quod quidam tamen ex se agendi & evigilandi non in vaporibus, ut dixi, oppletum.

Tandem V. in Ethicis multa proponuntur praecepta de *summa felicitate*, de *virtute perfecta*, de *iustitia* &c. Illa tamen omnia non indicant, quendam perfectum virtuosum in infirmitate hac fieri posse, sed eum duntaxat proponuntur, ut sciatur, quò tendere debeamus, neminem collinemus, si maximè illam plenè consequi.

Ita ergo ostensum satis est, quòd dentur quaedam praecepta ad posse infirma est consequentia, ideoque praecepta particularitatis vitio laborat. Etenim praecepti officium non est, quam significare agenda; Ea verò an statim sint in praeceptum datur, an ex alieno principio dependant, praeceptum subindicat. Nam, uti rectè annotat *Lutbertus de latere*, *Verbis imperativi modi nihil amplius significatur, quam id, quod fieri: quod autem fiat, vel possit fieri, verbis indicativi oportet designari*. Etenim praecepti extendunt, quicunque; ex eo vim imperata exequendi conclusam volunt.

Hic autem mox obijciatur: *Si mandata quaedam sunt, ut in potestate hominis nullatenus posita, ut i; talia erunt frustranea & inania. Cur enim requireretur ab homine, quod ab ipso fieri non potest? An non stultum foret, fidem & charitatem postulare, si virtutes ipsae homini impossibiles?*

Praecepta impossibilia non sunt frustranea. Sed rursus per *insciationem* respondendum est. Non sane, non inquam, sunt frustranea Dei praecepta de implenda lege, de obedientia & fide, sed multos & maximos habent usus, quos ut argueretur Papisticum plenè solvatur, ex Theologorum scriptis placet huc adducere.

Quia sunt I. Sunt *commonitoria debiti & infirmitatis nostrae*, quae admonent, non quid possimus, sed quid debeamus, quod non possumus, unde *Lombardus* scripsit lib. 3. dist. 27. l. c. *Cur praecepta debiti & infirmitatis nostrae, si quò currendum est, nesciatur. Quomodo autem sciretur, si praeceptis ostenderetur? Ecce habes, cur illud praeceptum est, quod non minus impleri non potest. Quò etiam referri debet illud Augustini*

cap. 3. & gratia cap. 3. col. 137. O homo in praeceptione cognosce, cationib.
 habere: in correptione cognosce, tuo te vitio non habere: in
 cognosce, unde accipias, quod vii habere.
 Per modo praecepta Dei nos admonent infirmitatē nostrae, unde
 quod ex lege sit agnitio peccati, Rom. 3. 20. c. 4. v. 15 propter
 gem esse positam, ait Apostolus Gal. 3. v. 19. Hinc Lutherus lib.
 1. cap. 116. Legi verba dicuntur, non ut vim voluntatis afferrent,
 sed ut rationem illuminent, quo videat, quā nulla sit lux, & null
 auctoritas virtus. Sic Abrahamo mandatur, ut numeret stellas, Gen.
 1. & surdi jubentur audire, cæciq; videre Esa. 42. v. 18. ut ita impos
 statem suamq; infirmitatem agnoscere discant.
 II. Sunt invitatoria ad preces. Quando enim ex praeceptis legali- 2. Invita-
 cognoscimus, illorum observationem nobis esse impossibilem, toria ad
 dammodo ad preces invitamur, ut quod nos non possumus, preces
 ut possimus. Hūc referendum est illud Augustini tom. 7. lib.
 1. & libe. arthur. cap. 16. col. 1314. ubi inquit: Magnum aliquid Pe-
 tere putant, quando dicunt, Non juberet Deus, quod sciret, non
 ab homine fieri. Quis hoc nescias? sed ideo jubet aliqua, quae non
 vimus, ut noverimus, quid ab illo petere debeamus. Simile huic est,
 Hieronimus i. d. lib. de nat. & grat. c. 43. col. 751. Deus impossibilia non ju-
 bet, sed jubendo admonet, & facere quod possis, & petere quod non possis.
 III. Sunt adductoria ad Christum, unde lex pedagoga dicitur. 3. Adduc-
 toria ad
 Quia enim lex alia praescribit, quae nobis in hac corruptio-
 nis erat impossibilia, ideo à lege tacite sollicitamur ad quaerendum ali-
 um, sed cum, à quo sanemur.
 IV. Sunt sanatoria morbi, h. e. medium sunt & instrumentum. 4. Sana-
 quod Spiritus sanctus cor & voluntatem renovat. Quando enim toria
 morbi.
 Convertimini, benè agite; desistite à malo, tum hisce verbis non morbi.
 quod ea in potestate hominis non renati sita sint, sed haec i-
 maginatio est efficax, per quod Deus corda peccatorum conver-
 tum simile legimus in historia Evangelica de puella mortua.
 Christus dicebat, Talis haec sumi, Puella surge; Marc. 5. v. 41. quod prae-
 ceptum non indicabat, in viribus puellae mortuae positum esse, ut re-
 gret, sed vox illa Christi potentissimum erat medium, quo ex mor-
 tua vitam resuscitabatur. Sic etiam comparatum est cum spirituali
 ultra resurrectione, cujus praeceptum non est *divinus* relurgendi
 am, sed ipsius resurrectionis instrumentum & medium.

tu. Si totum liberum arbitrium abstuleris, auferent & ipsi par-
tiam reliquam, ut particula non possis asserere, quod toti denega-
tur. Non gitor (uti habet p. 122.) admittenda est illa sequela, si volue-
ris. Ergo poteris. Sed sic intelligitur, eo verbo & similibus, tum indica-
re quid possimus, sed quid debeamus, tum ostendi medium dun-
taxat, medii principium. Moneri hominem sua impotentia, quam
superbus sine istis admonitionibus divinis nec agnosceret, nec sen-
tirus & superbus sine istis admonitionibus divinis nec agnosceret, nec sen-

mitter ergo teneatur regula: A conditione ad arbitrii liberta-
tem non valet consequentia: sicut non sequitur: Si vis *ἀνθρώπου*
vincere & ære alieno te solvere, -numera mille florenos: Item, si vis
populum vincere, populorum contra illum duc exercitum. Ergo & ille
florenos numerare, & iste exercitum educere potis est. Non, in-
hoc sequitur, quia tantum ostenditur medium, non medii il-
lusculitas aut principium. Ita etiam propositionibus conditio-
is præteritæ indicatur, quid fieri debeat, non autem, an fieri à no-

A conditionis quidem negatione ad conditionati sublationem
non valet argumentatio, non autem à conditione ad voluntatis liber-
tatem. Quod siquidem impletio conditionis non à natura, sed gratia in to-
tum dependet. Quæ ergo consequentia, inquit Lutherus p. 153. fiet, ut
voluntatem & potentiam adesse oporteat, quando dicitur, si vis, si non valet
voluntas, si volueris? Nonne frequentissime impotentiam potius & im-
possibilitatem significamus talibus sermonibus, ut si Virgilium æquare
velles canendo, alia cantes oportet. Si Ciceronem superare voles, pro
argumentis summam oportet eloquentiam habeas. Hic plane significan-
tiam impotentiam viribus propriis, licet divinâ virtute omnia fieri possint.
Habet etiam in Scripturis res, ut quid virtute Dei in nobis fieri possit,
& quod non possimus nos, talibus verbis ostendatur.

Denique hic non inutiliter considerari potest, quod in multis
Scripturæ dictis, quæ vel conditionata sunt, vel manifesta præcepta, scripturæ
eandem & poenitentiam postulantiæ, duntaxat respiciatur ad liberam
mediatorum à Deo constitutorum usurpationem. Quia enim Deus non im-
mediatè & ἐὸς ὁμοιωµένος, sed mediatè & ἀνθρώπος nos convertit, hinc præ-
cepta in Scriptura reperiantur hæ phrasæ, Credite, Agite poenitentiam, mediorum
Quærite Dominum, Si credideris, &c. Quibus dictis omnibus non hoc respiciunt.
videtur, quod in hominis potestate sit ipsum credere, sed propterea
hoc

hoc de homine requiritur, quia in ipso potest sciri, in quibus fidem potest consequi. Non secus autem in agrotis, si seipsum, si sibi ipsi non vis mederi, nemo medebitur, non quod agrotus seipsum sanare & curare queat, sed testatem, portionibus & aliis pharmacis à medico præscriptis vel non utendi.

Innuitur hoc Esa. 1. v. 19. *Si volueritis & audire*, igitur, vel non audire, aures obdurare vel inclinare in cœcis minis est positum, & quia per attentum auditum vertitur fides, hinc homini dicitur, *si credideris*, ac si in peccato esset credere, cum tamen nil nisi non audire ipsi sit velletum.

QUÆSTIO IV.

An unius orationis simplicis multi possint sensus?

Ad T. 1.
contr. L. I.
3. de ver-
bo Dei.

Pontificii
Scriptura
sensu mul-
tos affi-
guat.

A Rbitrantur Pontificii, Scripturam sacram ab aliis sensibus, que differre, quod ejus locutiones non unum significata sententiam, sed varium & multiplicem sensum pariant, unde Thomas 1. 2. 2. q. 1. art. 10. ex Gregor. 1. 10. moral. c. 2. *solius Scriptura proprium esse, non aliorum authorum, ut non aliis res, sed & res ipsa aliquid significant, quia uno eodemque sermone, & sensum narrantur, proditur mysterium.*

Alium di-
cunt esse
literalem,
aliud spi-
ritualom.

Generaliter autem Scripturæ sensum dividunt in historicum, & spirituales vel mysticum. Sicut enim, inquit Boetius lib. 3. de Verbo Dei cap. 3. Col. 170. *Verbum Dei genituram divinam invisibilem & humanam visibilem: ita verbum Dei unumquodque habet sensum internum & externum.*

Quem vi-
cissim di-
vidunt in
Allegori-
cum.

Sensum verò mysticum vicissim distinguunt in Allegoricum tropologicum vel moralem, & Anagogicum, sicuti videre est ex Boetio lib. 3. de Verbo Dei cap. 3. Col. 170. & Greg. de Valent. Tom. 2. disp. 1. quæst. 1. punc. 5. Col. 56.

Allegoricus est, cum gesta in Veteri Testamento significant ea, quæ fuerunt gerenda in Novo, & ad Christum ejusque Ecclesiam pertinent, quale exemplum habetur Gal. 4. v. 22.

Tropolo-
gicum.

Moralis seu Tropologicus est, cum gesta in Novo seu Veteri Testamento indicant ea, quæ nos ipsi facere debemus. Sic illud David. *Non obligabis os bovi trituranti*, transfertur ad alimoniam pauperum 1. Cor. 9. v. 9. 1. Tim. 5. v. 17.

anagogicus est, cum ea, quæ accidunt in Ecclesia militante, referantur ad ea, quæ futura sunt in Ecclesia triumphante, hoc est, vita-
cationsib.
Anagogi-
cum.

sensus hos omnes memoriz causâ incluserunt veteres Scholasti-
verculis:

Littera gesta docet, quid credas Allegoria,

Moralis quid agas, quid speres Anagogia.

g. a. Vocem Hierosolyma, ubicunque in Scripturis occurrebat, ini-
cipiebant secundum litteram de ipsa urbe Hierosolyma, deinde
ologicè de quavis Republica benè constituta. Tertiò Allegoricè
Ecclesia in hac vita militante, & tandem Anagogicè de æterna bea-
tione electorum. Sic *Sabbatum* sensu *literal*i accipitur de die quie-
scendi apud Iudeos: *Allegoricè* figurat Christi quietem in sepulchro: *Tropo-*
gicè quietem piorum à servilibus carnis operibus: *Anagogicè*, quie-
tem vitæ æternæ.

Atque hæc quidem est sententia Pontificiorum, in qua obiter
noto, quòd *Bellarminus* & *Valentianus* hîc dissentiant, quoniam
de putat in nonnullis sententiis reperiri omnes hos sensus, id quod
negat *Valentianus*, qui censet Col. 58. impossibile esse, ut simul in una
Scripturæ sententiâ reperiatursensus Allegoricus & Anagogicus,
quidem iste ad regnum gratiæ, hic autem ad statum gloriæ perti-
neat.

Verum utut sit, istud in controversia manet positum, *Utrum ulla lo-*
utio simp. ex præter literalem plures habeat sensus, sive tres sive quatuor
constituantur? Negativam universi tenent & Theologi, & Philosophi
doctores, quorum quidem sententiâ huic potissimum innititur sua
damento.

Omnis sensus elicitur ex verbis, quippe quæ sunt σύμβολα τῶν ἐν
τῇ ψυχῇ παρὰ τῶν, lib. 1. Interp. cap. 1. Verba autem si debent signifi-
care, & sensum certum parere, necesse est, ut ne sint ambigua, vel
πλίσματα. Probari hoc potest exemplo æquivocorum oraculorum,
ut: *Ajox* & *Æacida Romanos vincere posse.* Item: *Cæsus halym pene-*
travit magnam pervertet opum vim. Hic verum oraculi sensum
cognoscere nequis, quoniam verba omninò sunt dubia, ambi-
gua, & in utramque partem flexibilia. Proinde oportet omninò ver-
ba esse simplicia, & unam duntaxat, non variam ex se significatio-
nem fundere, Sicut enim conceptus loquentis est unus, ita & verba

Negatur
multitudo
sensuum in
oratione
simplice.

quæ sunt conceptus signa, ut unum. notent. et
sint, requiritur.

Hinc ita argumentor: *Ubi simplicia verba, ubi
plex est sensus, hic enim ex iis oritur: At* *simplicia*
ativa verba sunt & esse debent simplicia, quod probatur
oratione enunciativa unus tantum simplex est sensus.

Rursus, ubi sunt multi sensus, ibi necesse est multa
minimum formaliter, si non materialiter. At in vera
ci verba nequeunt esse multa, sic enim non una sed multi
oratio. Ergo in oratione simplici sensus nequeunt

Concludo igitur: *Si in locutionibus Biblicis multa*
dantur, illas omnes esse ambiguas. Nam oratio æquiva-
stat verbis per se quidem paucis, multa verò signifi-
tem finguntur sententiæ Biblicæ, si multi sensus illis ad-
nimirum verba non unum, sed multa significant. Sequitur
omnes esse ambiguas.

Hinc porro inféro: *Ubi mera ambiguitas, ibi nulla*
Ista enim est indifferens, hæc autem semper cum deter-
unum conjuncta. Innuit hoc ipse Philosophus γ. Metaph.
ait: τὸ μὴ ἐν τι σημαίνει, ἢ δὲ τι σημαίνει, id est, non signi-
quid, est nihil significare. At in sententiis Biblicis mera
id quod sequitur ex multiplicitate sensuum Epistolica. Ego
ritudo, nulla soliditas, quæ conclusio blasphema est, Pon-
haut adeò odiosa. Ita enim facilis Scripturas tanquam dubias
certas rejicere, Patrumque traditiones ac definitiones contem-
sumere & urgere se posse opinantur.

Verum est hoc ipsum *contra* finem Scripturæ *contra* offic-

Multitudo *Scripturæ data est, ut homines erudiret; parum in*
sensus est. vita, 2. Timoth. 3. v. 19. Erudire autem quid posset, si verba
conem si- ambigua? Philosophus ipse inquit L. 1. de cat. c. 11. text.
nem Scri- (τίτων) λεγομένων, ἀνέγκη τὴν ἀπόκρισιν ἀπορίτως ἔχει. Om-
ptura. est incertum. nec definitam parit sententiam. Quod autem
est, per illud erudiri nemo potest.

Contra of- Spiritus sancti officium est in omnem veritatem
scimus *verba ambigua impossibile. Nihil enim magis in hac inter-*
Veritati contrarium est, quàm ambiguitas, unde vulgò

Lex orationis genitrix est æquivocatio semper.

Oratio simplex simplicis sensus parens est, & esse debet. Ambiguitas in multis gignit sensus, ideoq; simplicitati & unitati orationis adversatur.

Quicunque igitur multos sensus Scripturæ affingunt, hi eam in ambiguitates & αἰφρολογίας commutant, imò planè tollunt.

Multi sensus, ibi nullus sensus. *Non unum enim significare, est significare,* juxta Philosophum. Quicunque autem liber nullum

sensum, is ad docendum & arguendum prorsus est inutilis. Quamvis enim, is ad docendum & arguendum prorsus est inutilis. Quamvis enim, is ad docendum & arguendum prorsus est inutilis. Quamvis enim, is ad docendum & arguendum prorsus est inutilis.

Quidendum erit Scripturæ tanquam ambiguae; dubiæ & incertæ, conclusio est Antichristiana; & verberibus, non verbis digna.

Id autem, inquit, sentiendum de sensibus isti, mysticis, Allegoriarum, Tropologia; Anagogia? Rejici simpliciter nec possunt, nec debent à multis magni nominis Patribus & usurpati, & inculcati sint.

Id breviter cum Theologis, non esse eos multos ac varios Scri- sed varias ex uno sensu collectiones, vel varias unius sensus Anagogia

ones, & accommodationes. Quæ de causa hic nonnulli rectè & Etc. non

erunt. Insignunt inter significationem verborum ipsius narrationis sunt Varii

z, & inter significationem rei gestæ, narratione ista comprehensum, sed

& expressæ Verba ipsa & phrasæ Scripturæ unum duntaxat im- diversa ac-

modum & literalem pariunt sensum: res autem verbis istis signifi- commodat-

z, tum a credenda, tum ad agenda, tum ad speranda quandoque tiones.

unt applicari. Quæ applicationes variæ non sunt variis verborum: cum sensus, sed sunt variæ rerum, verbis expressarum, accom-

modationes.

Exemplum. Gratias unus tantum sensus simplex est horum verborum, David Goliathum devicit, & notat, puerum Davidem ab hoste suo Goli-

thæ reportasse victoriam. Postmodum autem non verba, sed res ipsa, et victoria Davidis potest applicari ad Christum, ita ut dicatur,

David Goliathum, ita Christus Diabolum vicit. Quæritur nunc, an verba, David vicit Goliathum, immediate hunc etiam pariani sen-

sentiam Christi vicit Diabolum? Neutiquam, sed res ipsa verbis expressa interpretari potest allegorice ad Christum accommodari. Idem

dicendum est de aliis sensibus; nempe quod non insint verbis ipsis, sed ex rebus significatis per accommodationem deducantur.

Plura si desideras, consule Hunnium contra Bellarmin. l. b. 3. cap. 3. & Laur. Lalinus de Verbo Dei proposit. 30. p. 533.

Num in predicatione affirmativa necesse sit

supponant subiectum & predicatum

Ad obtinendum transubstantiationis posuit
Bellarminus verba institutionis, *Hoc est corpus meum*,
ex l. 3. de Eucharistia c. 19. Col. 751.

*Argumen-
tum Bel-
larmini
pro Trans-
substanti-
atione.*

Ejus verò argumentum sic formati potest:
panem & dicendo de eo: Hoc est corpus meum, et
nem in corpus, & ita sequetur transubstantiatio
vit, atque sic vicerunt Sacramentarii. Quod si qui
panis factam esse mutationem, propositio Christi erit falsa. Non
modo fieri potest, ut una res non mutetur, & tamen fiat alia,
ipsa & non ipsa. In propositione autem affirmativa nec esse
supponant subiectum & predicatum; alioqui esset falsa pra
igitur potest fieri, ut vera sit propositio, in qua subiectum su
ne, predicatum autem pro corpore Christi Panis enim
res diversissima sunt.

Fusus verò regulam istam logicam de identitate
affirmativa contra nos urget Gregor. de Valentia T. 4. D. p.
3. §. 5. Col. 136. 137. 138. ubi tandem concludit. Necesse est
quam identitatem subiecti & predicati in omni affirmati
ita.

Antequam vero Canonem istum logicum explicare
sponsionis membra, quæ ad Bellarmini objectionem
sunt, prætitemus. Sunt vero illorum quatuor in primis

Responsio.

I. Stultum est in Scripturæ verbis querere transubstanti
fundamentum, cum Scotus, Durandus, Biel, Cameracensis, C
Rossensis discretè fateantur, eam ex Scripturis probari non

II. Prius conveniant Romanenses, quid per de
Et intelligi debeat, antequam ex verbis illis argumentum

Bellarminus hic intelligit solum panem, quod tam ad
Calvinianos negat lib. 1. cap. 10. Col. 495.

*Varia ex-
positiones
Papistica
demon-
strativi
Et in ver-
bis Cana.]*

Thomas par. 3. quæst. 78. art. 5. aliquot opiniones enumerat
dam dixerunt, ait, quod importet demonstrationem, ut nec
ut exercitâ, quia ista locutio sumitur materialiter, cum nichil ve
feratur. Recitat enim sacerdos, Christum dixisse, h. est corpus me

Alii dixerunt, quod hæc dictio, *Hoc*, in hac locutione facit

non ad sensum, sed ad intellectum, ut sit sensus, Hoc est cationis.
 nec v, id est significatum per hoc est corpus meum.
 verunt, quod hæc dictio, Hoc, facit demonstrationem ad sen-
 intelligitur hæc demonstratio non pro illo instanti locutio-
 profertur hæc dictio, sed pro ultimo instanti locutionis, sicut
 dicit, Nunc taceo, hoc adverbium Nunc facit demonstratio-
 instanti immediatè sequente locutionem. Est enim sensus:
 u verbis dictis, taceo.
 oratio est, quod significet contentū in generali sub istis spe-
 re substantiā in communi sine qualitate, i.e. forma determinata
 III. lib. 4. myst. Myf. c. 7. nihil demonstrat. Scotus in 4. dist.
 individuum vagum. Bonaventura in 4. dist. 8. quæst. 1. panis
 antiam. Verūm Guimundus l. 2. contra Berengarium, blasphemū
 quod Pronomen Hoc ad Panem referatur. Occam. in 4. dist.
 6. & Petrus de Aliaco in 4. qu. 5. art. 1. refert ad corpus, ut sensus
 Christi est corpus Christi. Sed quia hoc ineptum idcirco Hol-
 4. q. 3. notari ait, quod commune est utriq; termino interminatè
 Borgo de forma verborum requisita c. 4. sic resolvit: Hoc sub hac
 present, vel de propinquo futurum est Corpus meum, Bellar. l. 1. c. 10.
 8. A. significari aut rem contentam sub speciebus panis. Coserius
 chrid. p. 350. talem tradit αἰδ λουσιν: Hoc ipsum, quod vobis trado
 andum, est corpus meum. Pistorius in Hodogetico p. 338. Hoc,
 hic transubstantiatus panis, vel hic panis tanquam cibus, vel
 quod est sub istis speciebus.
 Cum ergo ipsi extremè dissentiant, & tam varias verborum resolu-
 nes afferant, nihil utiq; certi inde colligere, nec thema suum infalli-
 er probare poterunt. Communior quidem sententia est, propositi-
 Christi sic resolvendā esse, Hoc est corpus meū. i.e. quod sub specie
 tinetur est corpus meum. Sed αἰδ λουσιν hæc manifestè petit prin-
 m. Nam eodem jure sic solvi potest: Hoc est corpus meum, i.e. id
 sub panis substantia continetur, est corpus meum. Quocirca ptius
 anda est abolitio substantiæ panis, antequam verba Christi dicta
 resolvant.
 II. Concedimus aliquam mutationem, sed nec metaphoricam in
 significatione, nec realem in vera transubstantiatione consi-
 m, verūm mysticam & Sacramentalem, quatenus panis Euchari-
 p: benedictionem à communi pane sequestratur, ita ut fiat ὁ χη-
 i instrumentum, quo mediante corpus Christi manducatur. Cæna?
 Princi-

Qualis

mutatio

panis, con-

tingat in-

Cæna?

Princi-

Principium ergo vicissim petunt, quando verba
charistia quandam panis mutationem continere
ne exponunt.

Verba Christi, IV. Christus non utitur hac propositione, panis
Hoc est illa, hoc est corpus meum, quarum propositionum non
corpus rationem in Colloquio Maulbrunnensi videtur
meum, nō igitur in vulgari & quotidiano sermone famili-
aquivollet Hoc est vinum, monstrato dolo; hic est calicis
illis, nec tamen ulla sequitur vel doli in vinum
est corpus, rum transubstantiatio: ita & Christus ostendi
putato verè affirmare poterat: Hoc est corpus meum,

transubstantiatione panis, ita, ut subjectum denotaret totum et p-
catum autem rem principalem, nempe corpus
Ad hoc argumentum solidi nihil respondere
mos duntaxat vendit, ut cuius pater in p-
locutiones istas Synecdochicas transubstantiat
tes: concedit etiam l. i. c. 7 quod iis similis sit
Hoc est corpus meum. Cur igitur non simul ex illis, sed
substantiationem collegit? De similibus, enim idem de
cium, eadem conclusio.

Quod autem addit, In Eucharistia, non substantia
accidentia locum habere rei continentis, panem autem, h-
contentam esse, & sic necessariò in corpus mutari debere,
dem ex præconcepta opinione, non autem, probat. Licet enim
Christi non sit sub pane, velut in vase, tamen generali mo-
minari potest continens corporis: omne enim medicum
mne ὄχλημα & solum Sacramentale generali sensu
fert rem cœlestem. Talis verò est panis in Eucharistia, E-

Diffusus autem est ipse Bellarminus suæ responsionis, du-
cludit in fine capituli, Col. 737. B. Licet in verbis Domini
ambiguitas vel obscuritas, ea tamen sublata est per multa
lica Ecclesie, & Patrum consensum.

Sic igitur expeditis responsionibus nostris, quæ videb-
mittendæ, restat, ut de Canone logico quædam subiungamus
mens breviter hæc est, quod licet Christus affirmativè & exp-
xisset, Panis est corpus meum: nulla tamen sequatur inde tra-
tiatio. Est enim illa sacramentalis prædicatio, fundata in Sac-

ne, quâ mediante fit, ut de pane & de vino verè prædicantur, *non* *quodam* vel *quantumvis* ergo panis & corpus sint disjuncta quoad naturam, quatenus tamè concurrunt ad constituendum unum Sacramentum, hæcenus consentiunt & de se invicem affirmando prædicantur.

Quæ hoc novum est aut insolens, sed frequentissimum in scriptis, ut duabus rebus arctissimè unitis, propter istam unionem verè de se invicem prædicentur. Quibus tamen propositionibus non notatur unitas essentialis, sed tantum unio & præsentia rerum earum. Manet igitur substantiva significatio copulæ in istis affirmativis disparatorum prædicationibus: tantum hoc notetur.

Quod affirmatarum fundamentum sit vel unitas essentialis extremorum, uti fit in prædicationibus propriis & Synonymicis, vel unitas essentialis, aut arctissima extremorum unio, ob quam similiter quæ per essentialiam sunt disparata, & propriè prædicari nequeant, contra ordinem de se prædicentur invicem, ad denotandam istam unitatem arctissimam & præsentiam præsentissimam. Hujus autem rei regulæ plurima ex Scripturis proferri possunt exempla certissima; 1. Unitas. 2. Unio. Ant hæc pauca.

1. Produco prædicationes personales, in quibus ob unionem inter duos disparatissimæ naturæ verè ac realiter prædicantur affirmativè, sic ut dicam, *Homo est Deus*, & contrà; ubi tamen nulla facta transubstantiatio, nec notatur essentialis extremorum unitas, nec locutio *genitivæ* & figurata, sed realissimè realis, significans naturam, præsentiamq; mutuam. *Quod potest fieri aliter, quot exemplis declaratur.*

Par est ratio prædicationum Sacramentalium, in quibus etiam disparata prædicantur ob unionem Sacramentalem, sine ulla tamen transubstantiatio, sine extremorum mutatione, vel reali vel meta-

Excipit Bellarminus, *Prædicationes personales esse veras, quia sunt eadem quàm prædicatum eandem personam supponat, in Sacramentis autem diversa & disparata notari.* Sed antecedens fallit, ut iam demonstrabimus. Nam sequeretur ita, prædicationes personales evidenter: nullum remanere mysterium, contra *Matth. 16. v. 17.* non prædicationes disparatarum, contra universam antiquitatem, & assertionem multorum Scholasticorum.